

MIN BOK 2

ERIK RIBSSKOG

Jubileums-utgave

(johncons.net-utgave)

Forord

Denne boken ble først publisert på min blogg, (johncons-blogg), i 2011 og 2012.

Bekkestua, 30. oktober 2021

Erik Ribsskog

Kapittel 1: Uelands Gate

Den første skoledagen, på NHI, så satt jeg som tidligere skrevet, (i Min Bok), på med en slags original, (må man vel kanskje kalle han), med navn Bertil, (en kamerat av min far), som kjørte en gammel Volvo Amazon, (var det vel), fra Sand og til Drammen da.

(Dette var rundt 18.-20. august, i 1989, forresten).

Så tok jeg toget til Oslo S.

Og så tok jeg buss 18, (het vel bussen da), opp til NHI's lokaler, i Frysjaeveien, i Nydalen.

Dette var en busstur på 20-25 minutter fra Jernbanetorget vel.

Bussen kjørte forbi Sagene og Bjølsen, på vei opp til Frysja da.

Og noen av bussene kjørte også videre opp gjennom Maridalen, som ligger nord for Frysja/Nydalen igjen da.

Frysja er et annen navn på Akerselva.

Og når man tar bussen ned til Oslo Sentrum igjen, fra Frysja, så går bussen fra en holdeplass, hvor man har utsikt til Akerselva fra da.

Så naturen i området rundt skolen til NHI var ganske fin da.

En gang glemte jeg å gå av på riktig holdeplass.

Og da fikk jeg med meg en sightseeing, i Maridalen.

Hvor noen elever gikk på spesialskole, eller noe, (trodde jeg da ihvertfall).

Og det var et naturskjønt området, like nord for Oslo Sentrum, husker jeg.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg hadde nok egentlig ikke behovd å sitte på med han Bertil, inn til Drammen.

For det var mest venting, den første dagen, på NHI vel.

Man skulle få skolebevis og sånn.

Jeg tok en buss ned til Sentrum igjen.

For jeg skulle møte faren min da og da, ved Haldis sin leilighet, i Uelands Gate da.

18-bussen kjørte gjennom Uelands Gate, på vei til NHI.

Så det var bare å hoppe på 18-bussen igjen.

(Fra Jernbanetorget da).

En fyllik, lo fælt av meg, da jeg gikk på bussen.

For jeg hadde ikke lært å spørre om 'en enkeltbillett'.

Neida, jeg sa 'jeg skal til den bensinstasjonen ved Kiellands Plass', eller noe.

Noe sånt.

Og da lo en fyllik fælt da, av meg, husker jeg.

Når jeg gikk på 18-bussen da.

Så det var ikke enkelt å være 'bonde i byen', fant jeg ut.

For det var sånn på de bussene, i Oslo, at nesten ingen sa noe høyt da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Faren min var i Uelands Gate der, når jeg dukket opp.

Haldis sin leilighet lå i en gammel og ærverdig, (må man vel si), bygning.

To ulve-statuer stod på hver sin side, av trappene opp til bygårdene der da.

Det var vel to store gulmalte bygårder, i mur vel.

Og de så vel nesten ut som noe Hitler kunne ha bygd kanskje.

Ikke langt unna muligens.

Men men.

Jeg har også lurt på om det kan ha vært disse blokkene, som ble kalt for 'Ulvehiet', av en norsk forfatter, som skrev om sin oppvekst i Oslo da.

(Siden det var ulve-statuer, ved trappa opp til leilighetene da, fra Uelands Gate).

Oskar Braaten er det vel, som skrev den romanen.

Som vår klasseforstander Aakvåg, leste opp for oss vel, i klassens time, kan det vel kanskje ha vært, på ungdomsskolen.

Noe sånt.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Leiligheten til Haldis, den lå rett ovenfor Statoil-stasjonen, på Kiellands Plass.

Og den er døgnåpen, så jeg gikk der for å handle mat da.

Det var ikke noen billigbutikker, som Rema eller Rimi, i nærheten, på den tiden.

Selv om det er flust av sånne budsjettbutikker der, nå i 'våre dager'.

Så matbudsjettet mitt lå ganske høyt, husker jeg.

Jeg pleide å kjøpe pizza, noen ganger, fra et pizzabakeri, som het Viking Pizza, og som lå liksom like ovenfor 7-eleven der vel, ved Kiellands Plass da.

Jeg kjente nesten ingen i Oslo.

Men det stod en telefonkiosk, på Kiellands Plass, som jeg kunne ringe fra da.

Faren min hadde tatt med TV-en min, (og vel også videoen min, tror jeg), med seg, inn til Oslo da.

Og leiligheten til Haldis, var en ok to-roms leilighet.

Hvor Jan Snoghøj hadde bodd, da han bodde i Oslo, noen år før det her da.

(Sammen med en amerikaner ved navn Carry vel).

Jeg så på MTV, at Depeche Mode, hadde en ny sang, som het 'Personal Jesus'.

Og da fikk jeg unnskyldning, for å ringe søstera mi og Cecilie Hyde da.

(Siden jeg ikke kjente så mange folk i Oslo).

Cecilie Hyde sa at 'Depeche Mode har ikke noen sang som heter Personal Jesus', i telefonen da.

Når jeg ringte hu og søstera mi da, i Svelvik.

'De har det nå', sa jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg chatta litt med en kar som jobba på Statoil-stasjonen der.

(Som vel het Norol, på den her tiden, tror jeg).

Jeg sa til han, at hu og hu dama som jobba der, var 'fin' da.

'Det er dama mi det', svarte han da.

(En kar som nesten var litt aggressiv vel).

Vi prata om hvor ditt og datt lå da.

Og han karen spurte om jeg visste hvor Ullevålsveien lå hen.

Jeg svarte at det vel var Akersgata som ble til Ullevålsveien.

(For det hadde jeg tilfeldigvis sett, på et sporveiskart, eller noe da).

'Du er jo kjent i Oslo alt jo', svarte han på bensinstasjonen da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Magne Winnem dro og besøkte meg, i Uelands Gate der.

Og vi dro vel og kjøpte pizza vel sikkert.

Noe sånt vel.

Jeg klagde vel på at det ikke var noen budsjett-matbutikker, som Rema og Rimi, i nærheten, til Winnem da.

(For jeg var vant til å handle på CC Storkjøp da.

Hvor jeg hadde jobbet, i månedene før det her, i Drammen.

Og hvor prisene var lavere og utvalget var bedre da, enn i de matbutikkene, som lå i området rundt Kiellands Plass da, i 1989, husker jeg, at jeg syntes).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg tenkte det, en dag jeg kjedet meg.

At jeg kunne kanskje prøve å ringe Nina Monsen, (som jeg hadde knulla med, året før da, da jeg bodde på Bergeråsen).

Siden Nina Monsen bodde i Oslo da.

Jeg hadde ganske høye forhåpninger, om at hu ville bli med, og finne på noe.

Jeg ringte Christell da, og spurte henne, om jeg kunne få telefonnummeret, til Nina Monsen da.

(Som jeg vel må ha klart å rote bort, etter at søstera mi, flytta opp til meg, i Leirfaret 4B, et halvt års tid, før det her cirka).

Christell sa at Nina Monsen hadde flytta til Lillehammer.

Noe jeg nesten fikk litt sjokk av å høre.

Jeg ble ihvertfall rimelig skuffet, må jeg innrømme.

Jeg hadde vel forestilt meg, at jeg skulle møte Nina Monsen en del, inne i Oslo, og kanskje ha en god del sex med henne, osv.

Men så ikke da.

Jeg hadde vært litt som i en rus, (eller noe), før jeg flytta til Oslo.

Jeg var liksom høyt oppe da.

Og jeg hadde sagt til både Cecilie Hyde og Christell, husker jeg, at de måtte komme besøke meg, etter at jeg hadde flytta til Oslo.

Begge sa at dem skulle besøke meg.

Men jeg gadd ikke å spørre Christell om det her da, etter at jeg hadde flytta til Oslo.

(Siden hu liksom var stesøstera mi da.

Så ville et sånt besøk blitt litt rart vel).

Så jeg nøyde meg med å spørre etter telefonnummeret til Nina Monsen da.

Men hu hadde jo flytta til Lillehammer da.

(Viste det seg).

Så det ble litt skuffende da.

Men men.

Det var også mer som hendte, disse cirka to ukene, som jeg bodde i Haldis sin leilighet, i Uelands

Gate.

Det skal jeg skrive mer om i det neste kapittelet av Min Bok 2, tenkte jeg.

Vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 2: Mer fra Uelands Gate

Den første gangen, som jeg hørte om denne leiligheten, i Uelands Gate.

Det var den dagen, som Haldis sin sønn, Viggo Snoghøj, holdt foredrag, om bodybuilding, på treningsstudioet, på Stovner Senter, på begynnelsen av 80-tallet.

Da Haldis og faren min kjørte gjennom Oslo, etter dette foredraget til Viggo.

Så nevnte Haldis det, for faren min, (husker jeg), at den og den mannen, holdt på å miste kontrollen vel, (eller noe), og måtte selge den leiligheten billig da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Noen damer, (som jeg ikke visste hvem var).

Hadde bodd der før meg vel.

Faren min hadde kjørt meg inn til Oslo, en uke eller to, før NHI begynte.

For å se på leiligheter.

Faren min sa at NHI lå i nærheten av Østensjøvannet.

(Noe som visste seg å ikke stemme.

NHI lå cirka tre kvarters reisevei, fra Østensjøvannet, visste det seg, seinere.

Inkludert et bussbytte, ved Jernbanetorget).

Så vi kjørte innom to steder da, i Østensjø-området der, i begynnelsen av august, i 1989 vel.

Den ene hybelen, den var hos Berit og Gunnar Jorås, i Enebakkveien 239B, på Abildsø.

Og det andre hybelen, (som noen ringte meg om, da jeg hadde annonse i Aftenposten, mens jeg bodde hos Ågot, på sand, noen uker før det her), den var på en gård, like ved Abildsø der vel.

(Mot Skullerud kanskje?).

Men det virka litt gammeldags der, syntes jeg.

Ei kone der, prata om at det kanskje var mer fristende med bygårder, osv.

Så det ble litt rart, syntes jeg.

Da virka de som leide ut i Enebakkveien litt mer moderne/'normale', syntes jeg.

Så jeg valgte de da.

Jeg hadde jo ikke flytta inn til Oslo for å bo på en gård heller liksom.

Og naboene der, det var et par, som hang ute i oppgangen der, osv., husker jeg, når jeg var på visning der da.

Så det virka kanskje litt 'svett' der da.

(For å si det sånn).

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Men jeg fikk med faren min på en slags ordning.

Siden jeg hadde overhørt, at leiligheten til Haldis, i Uelands Gate, stod tom.

Og det var, at om jeg kunne bo i leiligheten til Haldis, i Uelands Gate, fra NHI startet, og fram til 1. september.

Så slapp jeg å leie hybelen på Abildsø, i august måned også.

Og det var greit da, sa faren min.

Selv om det bare var slektninger av Haldis, som hadde lov til å bo der.

Så naboene var sinna da, skjønte jeg.

Siden ei dame vel, som ikke var i slekta til Haldis da, hadde bodd der, ikke lenge før det her da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så en kveld, i Uelands Gate der.

Så dukka det plutselig opp en nabo, på døra der.

(En mann i 30-40 åra vel).

Og han ødela sikkerhetslenka, i døra der, (husker jeg).

Han brøyt seg inn da.

(Må man vel si).

Og jeg måtte si at jeg het Erik Humblen, (syntes jeg).

Sånn at han ikke skulle tro, at jeg ikke var i slekta til Haldis da.

(Noe som jeg skjønnte at det var strenge regler om der da.

I det borettslaget, (eller hva det var da).

At folk som bodde i en leilighet der, måtte være i slekt med eieren da.

Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En av de to helgene, som jeg bodde i Uelands Gate der.

Så kom Cecilie Hyde, på besøk, fra Svelvik da.

(Som vi såvidt hadde prata om da, før jeg flytta inn til Oslo da.

At hu skulle komme å besøke meg, etter at jeg hadde flytta til Oslo da).

Og det var jo litt kult, å få damebesøk der, syntes jeg.

Nå var jo ikke Cecilie Hyde så fin kanskje, syntes jeg.

Men jeg var jo litt skuffa da, siden at Nina Monsen jo hadde flytta til Lillehammer.

Så jeg tenkte at nå ble det kanskje litt sex på meg.

(Eller noe).

Siden jeg skulle få damebesøk der, mener jeg.

Men så dukka jammen meg Magne Winnem også opp, på uventet besøk, (må man vel si), den samme helga.

Han hadde med seg en feltseng, (tror jeg at han kalte det).

Og Hatting Danske rundstykker som han stekte i steikovnen på kjøkkenet der, og hadde ferdigskivet Norvegia-ost på, husker jeg.

Vi ble enige om å gå ut på byen da, på lørdagskvelden, oss tre som var der da.

Problemet var at mange steder i Oslo, hadde 20 års-grense.

Og jeg så ganske ung ut for alderen.

Og det gjorde vel også Cecilie Hyde vel.

Winnem hadde rådet meg, til å kjøpe meg en dress, når jeg fikk studielånet, (eller om det var fra en av de siste lønningene, fra CC Storkjøp).

(For å ha på meg, på byen, i Oslo).

Og det gjorde jeg også.

Jeg fant en mørk dress, til cirka 1000 kroner vel, på Cubus, (var det vel), i andre etasje på Oslo City der da.

Om jeg hadde på meg den dressen, da Hyde og Winnem og meg, gikk ut på byen, mens jeg bodde i Uelands Gate.

Det husker jeg ikke.

Men vi dro ut på byen, ihvertfall.

Vi gikk ned Uelands Gate/Maridalsveien der, og ned til Sentrum da.

Vi dro på et sted, som Winnem visste om, ved Youngstorget.

(Hvor Winnem mente at vi kom inn da, (var det vel).

Og det gjorde vi også).

Dette var et rimelig kjedelig sted, (vil jeg si), som var drevet av en pakistaner, tror jeg.

Dette stedet lå i andre etasje, over eller ved tidligere Sentrum Kino, mener jeg.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Vi tok oss noen øl der da.

Hvorfor vi ikke dro på La Vita, (like ved), hvor Winnem og jeg hadde vært mye, skoleåret før.

Det vet jeg ikke.

Men det er mulig at La Vita ble lagt ned.

Winnem og jeg var der og kikka, noen ganger, (noen uker etter det her vel).

Men vi fant bare et ungdomsdiskotek, ved siden av der La Vita hadde vært da.

Og på det ungdomsdiskoteket, der gikk vi ikke inn, for å si det sånn.

Vi var tross alt 19 år gamle, og ville ikke menges oss med folk som var under 18 år, husker jeg.

Og ikke gikk det an å drikke heller, på sånne ungdomsdiskotek, husker jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Før vi gikk ned til byen, så hadde Winnem, Hyde og meg, prata om hva vi skulle gjøre, hvis vi havna i slåsskamp.

(Vi følte oss vel ikke helt hjemme i Oslo da).

'Jeg har det i kjeften altså', sa Winnem.

'Jeg og', svarte Cecilie Hyde da.

Jeg sa vel ingenting vel.

Men dette ble sagt i forbindelse med at vi bekymret oss litt for om vi kunne havne i slåsskamp da.

Vi var redde for å bli utsatt for noe blind vold, eller noe.

På byen da.

Så sånn var det.

Oslo var vel på mange måter en røffere by, enn Drammen, vil jeg kanskje si.

Vi begynte kanskje å prate om dette.

Siden jeg nok klaget over alle fyllikene, som hang ved bussholdeplassen, utafør leiligheten til Haldis der.

(Det var jeg ikke vant med fra Drammen, for å si det sånn.

At det var fyl liker, (og narkomane), på gata, nærmest 'overalt' da.

Muligens på grunn av at utestedet Tranen, som hadde et ganske slitent klientell vel, holdt til rett

rundt hjørnet der, i Waldemar Thranes Gate da).

Da vi hadde vært en stund, på det litt vel kjedelige utestedet, (må man vel si at det var), ved tidligere Sentrum Kino der da.

Så gikk vi tre, (Winnem, Hyde og meg), tilbake til Haldis sin leilighet, i Uelands Gate der da.

'Å, nå fikk jeg mensen', (eller noe), sa Cecilie Hyde, til meg.

Mens vi gikk tilbake opp til Uelands Gate der da.

(Eller om det var etter at vi hadde kommet tilbake dit.

Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men det var ikke så farlig egentlig, om Hyde fikk mensen, tenkte vel jeg.

For Magne Winnem lå jo på soverommet vårt uansett.

(Noe Hyde også klagde på vel.

Men som jeg ikke visste hva jeg skulle gjøre med.

Winnem hadde jo bare dukka opp der.

Uten at jeg hadde invitert han, som jeg kunne huske, ihvertfall.

Men men).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og Hyde var jo heller ikke spesielt sexy akkurat da.

Med sine korte bein og nesten avlange pupper, (som hennes venninne Lill Beate Gustavsen kalte for 'patter' vel, seinere dette skoleåret, husker jeg), vel.

Så det var vel ingen krise akkurat heller, hvis hu Cecilie Hyde fikk mensen akkurat.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Men men.

Jeg husker at jeg tenkte det, når jeg bodde i Uelands Gate der.

At jeg måtte prøve å se litt kulere ut, nå som jeg bodde i Oslo.

Så jeg ble kanskje litt nøyere med frisyren, og begynte kanskje å bruke litt mer hårgele og sånn da, på den tiden her da.

Mens jeg bodde i Uelands Gate der da.

Kanskje siden jeg hadde merket det, at det ikke var like lett, å få oppmerksomhet, fra damer, i Oslo, som jeg kanskje hadde syntes at det var i Drammen.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så sånn var muligens det.

Bussjåførene var litt sure, i Oslo, husker jeg.

Jeg ville gå av foran, på bussen, en gang.

I Uelands Gate da, (på vei hjem fra NHI en gang da).

(Siden jeg satt ganske langt foran på bussen da.

Og dette pleide man å få lov til, på bussene, som gikk ut til Bergeråsen, osv).

Men det var visst ikke lov, i Oslo da, fant jeg ut.

Så jeg måtte pent gå gjennom nesten hele bussen da.

For å gå ut den bakerste døra på bussen da.

(Eller om det var den midterste døra, på en leddbuss.

Det er mulig).

Mens alle på bussen måtte vente på meg da.

Siden dette tok litt ekstra tid da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg tror også at faren min muligens tok med seg stereoanlegget mitt, fra Sand, den dagen, som jeg møtte han, i Uelands Gate.

(Den første skoledagen min, på NHI).

For jeg husker at jeg hørte på en eller annen nærradio, (Radio 1 antagelig), i Uelands Gate, om at kjøpesenteret Oslo City, hadde et års eller to års-jubileum, eller noe sånt.

Så jeg stakk ned den ganske korte veien, til Oslo City da.

(Jeg hadde vel sikkert fått meg månedskort, eller halvmånedskort, (eller noe), på den her tiden vel).

Og dro inn på Oslo City der da.

Og i tredje etasje der.

Så traff jeg tilfeldigvis hu Gina, (som hadde vært med EF Språkreiser, på samme kurs som meg, til Brighton, sommeren 1988), fra Skjetten.

Hu var der sammen med hu dama, (hu brunetta), som jeg hadde truffet på Krok, (som jeg har skrevet om i Min Bok), på 19 års dagen min, noen uker før det her da.

(Hu som hadde sitti og skræva, i bare bikinitrusa, på en slags hemmelig røykeplass, som hu og venninna hennes, hadde ute i en fjellskråning der, på Krok da).

Jeg vet ikke om hu fra Krok, (som egentlig var fra Oslo vel, men som familien til vel hadde hytte på Krok da), kjente meg igjen.

Hu sa vel ikke 'hei', (etter det jeg kan huske, ihvertfall)

Jeg chattet litt med hu Gina da.

(Som min tremenning, Øystein Andersen, hadde sagt om, på McDonalds, ikke langt fra Churchill Square, i Brighton.

Når hu hadde flørta litt med meg vel, i andre etasjen, der.

At 'Erik har bare sjangs på stygge damer').

Så hu Gina var kanskje ikke så fin da.

(Eller om hu het Guro.

Noe sånt).

Men jeg chatta litt med henne da, ihvertfall.

Og spurte henne om hvilke diskoteker som var bra, i Oslo.

'Vi har jo Metropol da', (eller noe), svarte hu Gina da.

Og da ble jeg sinna, og tuppa til henne, med en joggesko, husker jeg.

For jeg hadde vel hørt det, såvidt, et sted, at Metropol var noe homse-disko, eller noe.

Og noen damer fra Hammerfest, som hadde vært i Brighton, sammen med oss, sommeren, året før det her da.

De hadde jo vært skikkelig kåte på meg, i 'fjortis-fylla' der da.

(Mente min tremenning Øystein Andersen, ihvertfall.

Han mente at jeg burde gå bort til de her Hammerfest-damene da, som var på fylla da).

Dette var på 16-års dagen, til hu ene Hammerfest-dama da.

Men de var jo så fulle.

Og jeg hadde jo to-tre studiekamerater, (eller hva man skal kalle dem), som stod og venta på meg.

Så jeg tenkte det, at jeg måtte bare si noe, for å komme meg bort fra de her 'fjortiss-fyllikene' da.

For det ble litt pinlig der, (på den gangbrua de satt på, over Old Shoreham Road der, (var det vel). For dem hadde vel fulgt etter meg, hjem fra byen og, tror jeg).

Så jeg bare sa at jeg var 'homo', for å slippe bort fra den litt pinlige episoden da.

Men det var visst ikke så smart da, fant jeg ut seinere.

For da fortalte de Hammerfest-jentene nok det videre, til hele resten av kurset da.

Så det var jo kjempedumt av meg, å tulle sånn.

(Fant jeg ut da).

For da ble det en slags ganske rar stemning, på resten av det kurset, (etter dette), syntes jeg.

Men men.

Og når hu Gina også begynte sånn, på Oslo City da.

Da fikk jeg nok, av det tullet der, for å si det sånn.

Dette hadde vært stressende nok, i Brighton, sommeren før, (syntes jeg).

Om ikke dette skulle fortsette, også i Oslo, et drøyt år seinere.

Så da ble jeg skikkelig fornærma og forbanna, (på hu Gina), husker jeg.

Og bare tuppa til henne da.

Og hu sa vel 'au' vel, og stakk, (mener jeg å huske, ihvertfall).

(Sammen med hu venninna si fra Krok da).

Så sann var det.

Bare noe tenkte på.

Men men.

En gang, i 1996 eller 1997 vel.

Etter at jeg hadde hatt en kneoperasjon, på Aker Sykehus, rundt påsketider, 1996 vel.

Så ringte faren min meg, på Rimi Bjørndal, (på slutten av arbeidsdagen min, en dag jeg hadde tidligvakt vel), hvor jeg jobbet som Assisterende Butikksjef, (under Butikksjef Kristian Kvehaugen), på den her tiden.

(Enda jeg nesten ikke hadde hatt noe kontakt med faren min, etter at jeg hadde flyttet til Oslo).

Faren min ville at jeg skulle hjelpe han, med å bære noen sengedeler, (eller noe), ut av leiligheten til Haldis, i Uelands Gate der da.

Jeg kjørte innom der, med en Toyota HiAce, som jeg hadde kjøpt brukt, (for 5000 kroner), av Øystein Andersen og hans kamerat, Glenn Hesler, (som også var fra Skjetten, (som hu Gina da), tilfeldigvis vel).

Etter at jeg endelig hadde klart å få meg lappen, like før jul, i 1995.

Jeg troppet opp, i Uelands Gate der, i Rimi-uniform vel.

(Siden jeg kjørte bil, så gadd jeg vel ikke å skifte, før jeg kom hjem, tror jeg.

Jeg hadde vel antagelig bare på meg en jakke, over Rimi-uniformen da.

Hvis det ikke var midt på sommeren, eller noe da.

Og dette ble for varmt).

Jeg bar raskt ut de delene, som faren min ville at jeg skulle bære.

(Jeg vet ikke hvorfor han kunne bære de her delene selv.

Det er mulig at man måtte være to personer, for å bære dem.

Og hvordan faren min visste når jeg slutta på jobben, på Rimi Bjørndal, det veit jeg ikke.

Men men).

Haldis var også der, i trappa, i Uelands Gate der da.

Hvem som bodde der, i årene etter at jeg hadde bod der, i de to ukene.

Det veit jeg ikke.

Men Christell bodde ikke der, (ihvertfall såvidt jeg veit), i de tre-fire årene, på 90-tallet, som hu bodde i Oslo.

Hu bodde ved Terningen Matcafe og i Hoffsvveien på Skøyen der vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Magne Winnem syntes vel at dette var litt rart, tror jeg.

At jeg måtte bo på studenthybel og seinere leie et rom, av min tidligere stefar, i Larvik, Arne Thomassen.

(Som på begynnelsen av 90-tallet bodde på Furuset).

Når faren min og Haldis, hadde en ganske fin og grei toroms-leilighet, så sentralt i Oslo.

Men noe av poenget mitt, ved å flytte til Oslo.

Det var å komme meg bort litt, fra det hykleriet, som var, i den 'Haldis/Arne'-familien da.

I forbindelse med at jeg måtte bo alene, på Bergeråsen der, fra jeg var ni år, osv.

Og jeg turte ikke å be om, å få bo i Uelands Gate der, i mer enn to uker, husker jeg.

Det hadde jeg nok ikke fått lov til, tror jeg.

Og jeg hadde vel sett for meg det, at mitt liv i Oslo, skulle være et fritt liv, hvor jeg var uavhengig, av faren min og Haldis og dem da.

Som jeg så på som rimelig hykleriske, og som jeg ikke var helt sikker på, om jeg kunne stole på da.

Jeg så ikke på dem, som noe så særlig 'ordentlige' folk da, for å si det sånn.

Så jeg ønsket å ha litt avstand til dem da.

Så derfor var det egentlig aldri aktuelt, (ihvertfall ikke fra min side), at jeg skulle bo i Uelands Gate der fast, (sånn som Haldis sin sønn Jan Snoghøj hadde gjort, de årene han hadde bodd i Oslo, midt på 80-tallet da).

Jeg ønsket litt mer avstand, til faren min og Haldis, for å si det sånn.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Etter disse cirka to ukene, som jeg bodde, i Uelands Gate, så flytta jeg inn i en hybelleilighet, som

jeg leide, av Berit og Gunnar Jorås, i Enebakkveien 239B, på Abildsø.

Hva som skjedde, da jeg bodde der, det skal jeg skrive mer om, i det neste kapittelet.

Så får vi se om jeg klarer å få skrevet det kapittelet, innen ikke alt for lang tid.

Vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

PS.

NHI det stod forresten for Norges Høgskole for Informasjonsteknologi.

NHI var en privat høgskole, hvor det kostet cirka 18.000 i halvåret, (var det vel), i skolepenger, å gå.

(Var det vel).

Men Lånekassa dekket ikke hele dette beløpet, (i ekstra studielån da), så jeg fikk litt dårlig råd etterhvert, dette skoleåret, husker jeg.

Jeg gikk forresten på linjen for Informasjonsbehandling, hvor vi også hadde en del økonomifag, osv. da.

Det fantes også en mer teknisk linje, (som også var to-årig vel), hvor blant annet en dyktig finne gikk, husker jeg, (som maste på at vi andre måtte bli dyktigere til å holde Ctrl, (eller om det var Tab),-knappen inne, når vi beveget cursor-en rundt på skjermen, husker jeg).

NHI hadde en slags innvielsesfest, på et lokale som het Josefines Vertshus, (eller noe), i Josefinegata, på Bislett vel.

Dette var nesten 'borti gata der', (må man vel si), fra der jeg bodde, i Uelands Gate da.

Så jeg gikk vel bare bort dit, (mener jeg å huske), i min nye dress fra Cubus vel.

Og antagelig med et slips, som jeg fikk låne av Magne Winnem.

Det var et grønt Carlsberg-slips, mener jeg å huske, (som han lånte meg da).

Selv om det er mulig at jeg bare gikk med en genser under dressjakka, eller noe, på den NHI-festen og.

En kar fra Hurumlandet vel, (fra Sætre muligens vel), gikk på samme klassetrinn, som meg, på NHI.

Han visste hvem jeg var, fra Drammen, tror jeg.

Han også likte alternativ musikk.

Så det er mulig at han var med i den Depeche/Lyche-gjengen, i Drammen.

Hvem vet.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Han kopierte en kassett til meg en gang.

Med et lokalt Hurumband vel.

Som het 'Into Ramadan With Supreme Caddie', eller noe.

Noe sånt.

Og også en sang som var av Raga Rockers, eller noe vel.

Som gikk sånn her:

'Massemorder'n smilte til pressen, da han ble dømt

for noen uker siden var han et null

Idag er han berømt.

Han lå på taket og skøyt dem i magen

Alle barna som gikk til skolen.

Men vennene løy da de sa det var gøy

å sitte i den elektriske stolen'.

Noe sånt.

Han fra Hurum han kjente visst de da, som hadde laget den førstnevnte sangen der da, forresten.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og han fra Hurum, (som var en litt lav kar vel), han hadde også jobbet, på en fiskebåt, som solgte reker, ved Rådhuskaia der vel, som sommerjobb, sa han.

Og han 'rekefiskeren', han pleide ikke å fiske reker egentlig.

Det han gjorde, det var at han kjøpte frosne reker, i 5 kilos kartonger.

I matbutikkene.

Også helte han vann på rekene og solgte dem fra en fiskebåt da, i Oslo Havn der da.

Og det var sommerjobben til han fra Hurum da.

Å hjelpe han 'jukse-rekefisker'n' da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Vi satt inne på Josefines der, (het det vel), og prata om ei jente, (som het Kari vel, som jeg seinere ble med hjem, og som runka meg fælt, husker jeg, der hu bodde, i Frelsesarmeen sitt hybelhus for unge damer vel), som hadde lik piggsveis cirka, som meg.

Jeg sa til han fra Hurum da, at hu hadde flørta vel.

Men at jeg var litt skeptisk da, for hu var ikke så fin akkurat.

Men han fra Hurum mente at jeg kunne prøve meg på henne da.

Men det ble ikke noe av den kvelden.

Men jeg møtte henne tilfeldigvis igjen, sammen med fire venninner, i Karl Johans gate, en kveld, noen måneder etter det her da.

Og da ble jeg med henne hjem, på det hybelhuset, der hu bodde da, hos Frelsesarmeen.

(Selv om det kun egentlig var forbudt for gutter/menn, å være der.

Men jeg var der bare en natt til søndag og noen timer utover da.

Så ingen merka det).

Hu Kari, (som jeg mener at hu antagelig het).

Hu var fra Trøndelag, eller noe, tror jeg.

Men jeg skal ikke si det sikkert.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg ble visst full der, (på Josefines da).

For jeg husker at en kar, på NHI, som var fra Oslo Vest, eller noe vel.

Han prata dritt om meg, fordi at jeg hadde spydd på den nye dressen min, på dassen, på Josefine der, var det vel.

Noe sånt.

Så det var litt nedtur kanskje.

Men jeg var ikke noen soss akkurat.

Så om jeg måtte spy en gang, når jeg drakk, det tok jeg ikke så høytidelig, skal jeg være ærlig.

Jeg kom meg 'hjem' ihvertfall, til Uelands Gate der da, husker jeg.

For egen maskin.

Men det er mulig at jeg måtte ta taxi.

Selv om det også er mulig at jeg gikk hjem da.

Det husker jeg ikke helt, skal jeg være ærlig.

Men men.

Men jeg husker at jeg overhørte at han høye fra Oslo Vest da, med lyst, krøllete hår vel, baksnakka meg da, da jeg gikk derfra, til noen damer han stod og venta på taxi sammen med vel.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Kapittel 3: Abildsø

Jeg flytta til Abildsø, rundt 1. september da, i 1989.

Faren min kjørte tingene mine opp dit, fra Uelands Gate da.

Jeg hadde også klart å tigge til meg en vannseng, i størrelse Super Singel, fra faren min da.

Da jeg var på visningen der, så hadde to hybel-rom, i første etasje, hos Jorås-familien, stått ledig.

Leia var på 2.500 kroner, i måneden, husker jeg.

Men det var ikke egen inngang da.

Og jeg måtte dele et lite bad og et lite kjøkken, med ei pen, stille og lyshåra dame, i begynnelsen av 20-åra vel, som bodde på det andre rommet der da.

Jeg valgte å leie det største rommet der.

Siden jeg kunne velge.

Men da sa Gunnar Jorås, at vanligvis var det jenter, som bodde på det største rommet.

Men at det var greit da.

Noe sånt.

Jeg syntes at det andre rommet så litt vel lite og litt vel mørkt ut.

Så jeg foretrakk å leie det største rommet der da.

(Siden vel leia var den samme, tror jeg og).

Det stod også en liten sofagruppe der, på det rommet da.

Som kanskje kunne minne litt om noen slags spinkle hagemøbler kanskje.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg fikk ikke lov å røyke der, og kona i huset, (Berit Jorås), hu tålte ikke matlukt.

Så jeg fikk ikke lov å bruke steikovnen der.

For å lage min livrett Pizza Grandiosa da.

Så jeg ble liksom aldri mett, det året, som jeg bodde der, husker jeg.

Den første dagen, så huska jeg det, som han Gunnar Jorås hadde sagt, om at jeg ikke fikk lov til å røyke der.

Så jeg gikk ut i Enebakkveien, og satt meg på en benk, ved bussholdeplassen der da.

Som var like nedenfor utkjørselen til Jorås-familien der da.

Ei jente, med masse brunkrem i trynet.

(Som jeg seinere fikk vite, at ble kalt for 'brunkremtrynet').

Og ei venninne av henne vel.

Sa hei da, og begynte å snakke med meg.

Jeg satt vel bare der og røyka, i den grønne og hvit stripete Levis-genseren min, eller noe sånt vel.

Og så gikk vel brunkremtrynet og venninna av 71-bussen da, (som kjørte fra Jernbanetorget og opp til Bjørndal vel), som stoppa der hvor jeg satt, på bussholdeplassen, og røyka da, (var det vel).

Brunkremtrynet sa hei og sånn da, og spurte hvor jeg var fra og sånn da.

Hu var vel et eller to år yngre enn meg vel.

Noe sånt.

Denne delen av Enebakkveien, ble kalt for 'Dumpa på Abildsø', forresten.

Folkets Hus, (og en innvandrerbbutikk), lå nederst i Dumpa.

(Litt gjemt inn en vei der da).

Mens oppkjørselen til Jorås-familien, den lå litt lenger opp, i den ene sida av Dumpa da, i retning av Abildsø-kiosken og Abildsø Kirke der da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Da jeg bodde på Sand, noen uker før det her.

Etter at søstera mi Pia og Cecilie Hyde, hadde kommet hjem fra sin ferie, i Spania, (og vel også i Amsterdam først vel).

Så prata jo de fælt om hvor kult diskoteket Pacha, i Torrevieja, i Spania, hadde vært da.

Med åpningstider til langt på dag, og med kule spanske gutter da.

Som jeg fikk 'tutet ørene fulle om', som vel min morfar Johannes Ribsskog, kanskje ville ha sagt det.

(Jeg selv fikk jo ikke sagt noe om hu finske jenta, Sari Arokivi, som jeg selv hadde møtt, på min sommerferie, i Brighton da.

For Pia og Cecilie Hyde, de bare skravla, nesten helt uten stopp, om de her spanske kjærestene sine da.

Som jeg har glemt navna på nå dessverre).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så jeg måtte nesten være litt kul og morsom jeg og.

Syntes jeg.

Etter at det hadde gått et par uker vel, siden Pia og Cecilie Hyde kom hjem fra Spania da.

Så jeg forklarte Cecilie Hyde og Pia da, at siden jeg hadde gått på datalinja, på Gjerdes Videregående, skoleåret før da.

Så hadde jeg hatt mye av pensumet allerede, som var på det første semesteret, på NHI da.

Så jeg kunne ta de første månedene på NHI litt slapt da.

Og drive en del med andre ting, som å feste og ha det morsomt osv., inne i Oslo da.

Så sånn var det.

For da var jeg litt morsom jeg og liksom da, tenkte jeg kanskje da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

På Abildsø, så hadde jeg ikke MTV og sånne kanaler, som i Uelands Gate.

(Men etter at jeg hadde bodd der i cirka et halvt år vel.

Så fikk jeg faktisk MTV der.

For da fikk Gunnar Jorås med en av sønnen sine vel.

Til å legge inn Janco kabel TV, på de to hyblene de leide ut da.

Sånn at jeg fikk de sammen kanalene, som i Uelands Gate da.

Dette var en formiddag jeg lå og sov forresten.

Så dem bare låste seg inn der da, forresten, på rommet mitt da.

Hvis ikke døra mi stod ulåst da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg kjedet meg litt i den studenthybelen da.

Jeg var jo vant til at mye hadde skjedd, det året jeg gikk på skole i Drammen, året før.

Så det hendta at jeg gikk bort til Abildsø-kiosken der.

(Hvor jeg vel også hadde vært før, et par ganger vel.

Når jeg hadde jobba for faren min, med å hjelpe med å levere køyesenger og vannsenger, i Oslo da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, så satt jeg og leste avisa, like ved trappa, til Abildsø-kiosken det da.

Antagelig så hadde jeg vel på meg min grønne og hvitstripete Levis-genser vel.

Jeg var jo bare nettopp fylt 19 år, så jeg var jo fortsatt en tenåring, for å si det sånn.

Og jeg hadde jo også vært sent i puberteten og, så jeg så vel kanskje litt yngre ut, enn mine 19 år da.

Det er mulig.

Plutselig så dukka det opp en hel gjeng med ungdommer der.

Som lurte på hvem jeg var da.

Jeg sa jeg var fra Drammen, for jeg regna ikke med at de visste hvor Svelvik og Bergeråsen var da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Disse ungdommene, det var ei som het Anette, som var ei pen brunette, som var et år eller to yngre enn meg.

Og som hadde et arr i trynet da, etter å bli knivskåret, i ansiktet, eller noe da.

Det var en gutt, med mørkt hår, som het Kjetil, og som var 16 år, eller noe, vel.

Det var en gutt, som var på min alder vel, og som het Henning, og som Kjetil sa, at 'trodde at han var neger', siden han digga hip-hop da.

Det var også en annen gutt, som het Henrik der vel.

Men som jeg ikke husker helt klart hvordan så ut nå.

Det var ei jente der, som var 15 år, husker jeg, og som het Lene.

Og hu var venninne, med ei annen jente der, som også var 15 år, og som het Anne Lise vel.

(Noe sånt).

Anne Lise, hu fikk lov til å ha åpent hus, på rommet sitt.

Hu bodde like bak Folkets Hus der, i Dumpa på Abildsø da.

Foreldrene hennes lot henne ha åpent hus der nærmest da.

Hu hadde en egen inngang til et eget rom der, som fungerte som en slags ungdomsklubb der nærmest da.

Hvor dem hadde sofaer og bord og et stereoanlegg da.

Og hvor ungdommene på Abildsø samla seg da, for å drikke og preike osv., i helgene da.

Så sånn var det.

Så jeg ble faktisk invitert etterhvert, til å bli med den her gjengen da, (Abildsø-gjengen, ble de kanskje kalt. Hva vet jeg), på en del sånne fester da, hos hu Anne Lise da.

Jeg ble nesten som et fast medlem i den gjengen, etterhvert.

(Selv om det var en del folk, (i den gjengen, osv.), på Abildsø, som ikke likte meg.

Siden jeg gikk en del med en svart genser, som jeg hadde kjøpt på Dressmann, i Smuget, på Bragernes, i Drammen, året før, og hørte en del på alternativ musikk, osv.

En i den gjengen, (en som digga De La Soul, husker jeg), kunne si til meg, når jeg dukka opp hos hu Anne Lise der da, etter at jeg hadde bodd på Abildsø, en god del måneder da, at 'er det begravelse eller?'

Noe sånt).

For jeg fikk jo ikke lov å lage pizza, på hybelen min.

Så jeg dro jo ned til byen, med bussen, eller bort til Abildsø-kiosken, (eller til Norol/Statoil-stasjonen nederst i Lamberseterveien der), minst en gang hver dag da.

(For å kjøpe burgere og sånn da).

Og da traff jeg den her gjengen ganske ofte da.

De satt ofte utafør den her Abildsø-kiosken da.

Så på søndager og sånt, så hendte det vel, at jeg stakk bort der.

Siden jeg vel kjeda meg ganske mye, på studenthybelen min da.

Og siden jeg også kjeda meg på NHI, siden jeg jo hadde gått på datalinja året før.

Og var vant til å dra mye på ferie og sånn, til England og sånn da.

Og nettopp hadde vært russ.

Så jeg var vant til at det skjedde en del da.

Så jeg kjeda meg ganske mye, på NHI, hvor det stort sett var gutter da, som studerte, (må jeg innrømme).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Hva mer som skjedde, på den tiden, som jeg bodde på Abildsø.

Det skal jeg prøve å få skrevet mer om, i det neste kapittelet.

Vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 4: Mer fra Abildsø

Mens jeg bodde på Abildsø, så var Pia på besøk hos meg en gang, mener jeg.

Jeg hadde jo sagt, i Kristiansand, at jeg ville kutte ut faren min, (på grunn av hans seksuelle misbruk, av Pia, som barn), unntatt når det gjaldt penger, (siden jeg jo kun bare var 18 år fortsatt, da jeg fikk høre om dette, og fortsatt økonomisk avhengig, av min far).

Så jeg hadde fått faren min til å betale et par husleier da, for hybelleiligheten min, i Enebakkveien.

Men Pia sa da, høsten 1989, at faren min hadde sagt det, at han 'ikke trodde det var meningen, at han skulle betale husleien min, hver måned'.

Sa Pia da.

Og da ble jeg ganske flau, da Pia sa dette.

Så etter dette, så var det veldig sjelden, at jeg ba min far, om å få eller låne penger.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Pia og Cecilie Hyde, de skulle på fest, hos to Svelvik/Sande-jenter, som bodde i Oslo.

Dette var hu Lill Beate Gustavsen, som hadde gått rett inn i meg, inne på Fremad der, (hvor Christell dro meg med), skoleåret før.

Hu var fra Svelvik, og bodde sammen med ei jevnaldrende venninne, som også het Pia, og som var adoptert fra Korea vel, og som jeg tror at kanskje var fra Sande, eller noe, (men jeg er ikke helt sikker på hvor hu var fra, egentlig).

Disse hadde jeg muligens også festa med før.

Jeg hadde ihvertfall enten klint eller råflørta, med ei pen dame, fra Sande, som het Lise, husker jeg.

Ei som gikk det siste året på Wang Handelsgym, i Oslo, mener jeg.

(Eller om hu tok opp noen fag der).

Og som pendla da.

For på den her tida, så hadde Sande Togstasjon vel åpna igjen, (etter at den var stengt, på det meste av 80-tallet).

(Selv om det vel må ha blitt dyrt med toget, hvis jeg skulle tippe).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Hu Lise fortalte at hu hadde søkt om jobb, (muligens sommerjobb), i Oslo.

Men at alle jobbene hu ble tilbudt, var liksom 'grisete' da.

For eksempel så hadde hu blitt fortalt, da hu søkte på en jobb, (som sekretær vel), at om fredagene så måtte hu sitte der, i bare trusa, for sjefen likte å ta seg en runk, osv.

Noe sånt.

Så hu var helt sjokkert over tilstanden på jobbmarkedet, for unge damer, inne i Oslo da, husker jeg.

(Sånn som jeg skjønnte det, ihvertfall).

Sa hu høsten 1989, må det vel ha vært.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Pia og Cecilie Hyde, de skulle på Blitz, for å kjøpe hasj, mens de var på denne festen.

Andre som var på festen, det var deres venninne, fra Svelvik, (som senere har blitt kjent, blant annet i Natur og Ungdom), Camilla Skriung, (og hennes lyshårede venninne, som het Anette, muligens.

Disse to siste, hadde forresten også vært på en av de Lyche/Depeche gjeng-festene, som Pia hadde hatt hos meg, i Leirfaret 4B, året før).

Det var bare jenter på denne festen, faktisk.

Også de kommunist-venninnene til Pia, fra Svelvik, var der, (mener jeg å huske).

Så hvis man sier at det var 9-10-11 jenter der da.

Fra Svelvik og Sande.

Pluss meg.

Så blir vel det ganske riktig tror jeg.

Så jeg var litt bortskjemt, som student, i Oslo.

Med damer kanskje.

Bortsett fra at dette var frike og kommunist-damer da.

(Og søstera mi var jo ei av dem).

Unntatt hu Lise da, fra Sande, som var ei ganske langbeint, brystfager og sexy brunette da, må man vel si.

Så hva hu gjorde sammen med alle de frikedamene.

Det veit jeg ikke.

Men det er kanskje noen andre som veit det.

Om det var hu Lise, eller hvem det var.

Som sa dette til meg.

Det husker jeg ikke.

Men noen av disse jentene fra Svelvik og Sande.

De hadde visst gått til en lokal innvandrerbbutikk.

(Lill Beate og Pia bodde på Grønland, i en ganske trafikkert gate, som jeg mener at må ha vært Vahls gate.

De bodde i en av to falleferdige bygårder, som vel er revet for lengst nå, tror jeg.

Lill Beate jobba med vasking, på Nato-basen, på Kolsås, fortalte hu meg.

Og der var det visst mye rart som foregikk, fortalte hu meg en gang.

Lill Beate var også sammen med en marokkaner, eller noe, som jobba på en restaurant, i samme gate som spillehallen RA4, (hvor Øystein Andersen pleide å dra meg med, noen ganger, tidligere på 80-tallet da).

En restaurant som het Costa vel.

Som lå i en gate som da het Roald Amundsens gate vel.

Men som seinere fikk nytt navn, etter at Kong Olav døde, mener jeg å huske).

De jentene som gikk i innvandrerbutikken, (en butikk jeg ikke helt skjønnte hvor lå), de hadde visst fått gratis røyk og sånn, da.

Av dem som jobba i butikken der da.

Når de skulle betale der, så fikk de bare beskjed om, at de ikke behøvde å betale.

Var det vel.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Ut på kvelden, på den her festen, (som var på en lørdagskveld vel).

Så fikk jeg høre det, at Pia og Cecilie Hyde, skulle på Blitz, for å kjøpe hasj.

Det var omtrent det verste man kunne finne på, på 80-tallet.

Å gå på Blitz, for å kjøpe hasj.

Så jeg fikk litt sjokk da.

Hva ville bestemor Ågot ha sagt, (for eksempel).

Så jeg gikk rundt, på Grønland, i fylla da.

For å prøve å finne Pia og Cecilie Hyde da.

Før dem kom fram til Blitz, for å kjøpe seg hasj da.

For jeg var bekymra for dem da.

(Blitz ble veldig stigmatisert, i media, på den her tiden.

Og det var det samme med narkotika.

Så å gå på Blitz, for å kjøpe hasj.

Det var nesten som noe med Aids, eller noe, syntes jeg.

Noe sånt.

Så det var ikke så bra da).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sann var det.

Etter at jeg hadde gått litt rundt, på Grønland der, uten å finne Pia og Cecilie Hyde da.

Så gikk jeg tilbake igjen til Vahls gate der.

Og da hadde Pia, Cecilie Hyde, Camilla Skriung og hu Anette, (het hu vel, tror jeg, hu lyshåra venninna, til Camilla Skriung).

De hadde lagt seg, i soveposer, på fortauet, i Vahls gate der, (som var en rimelig trafikkert gate da).

Utafor nabo-bygården, til den bygården, som hu Lill Beate Gustavsens og hu Pia fra Korea leide i da.

Dette var liksom to bygårder, som stod bak hverandre da.

Og den Lill og Pia fra Korea bodde i, var den bakerste da.

Så Hyde, Pia, Skriung og Anette, de la seg foran den bygården som vendte ut mot Vahls gate da, på fortauet der.

Jeg prøvde å overtale disse fire jentene, til å ble med inn på festen igjen.

De hadde tydeligvis krangla, med Lill Beate Gustavsens og/eller Pia fra Korea, tippa jeg.

Noe sånt.

Men disse fire jentene ville ikke gå inn igjen da.

Jeg igjen tilbake igjen, inn på festen, etter å ha forsøkt å overtale de jentene, en stund.

(Uten å lykkes).

Å prate de her fire jentene til fornuft da.

De resterende 6-7 jentene, (var det kanskje), inne på festen, de var enige, med disse fire, som lå på gata da.

At dette her var ikke noe jeg behøvde å bekymre meg for, (eller blande meg inn i da).

Det var greit at Hyde, Pia, Skriung og Anette lå på fortauet der da, mente dem.

Så jeg ga til slutt opp.

Jeg fikk ligge i en seng der, sammen med hu Lise, husker jeg.

(For dette skjedde ganske seint på natta da.

Dette med Blitz og hasj da, osv).

Men vi lå med klær på da, så det skjedde ikke noe seksuelt, husker jeg.

Og seinere, (et par år etter det her vel), så hørte jeg det, fra min kamerat, i Sande, Kjetil Holshagen, at hu Lise hadde blitt gravid da.

Med en lokal Sande-kar, (regna jeg med).

Men det virka som at Holshagen var litt imponert over meg, (syntes jeg), siden jeg vel hadde klint med, (eller ihvertfall klådd litt på), hu Lise da, (i fylla da).

Men hvordan Kjetil Holshagen visste om det her.

Det veit jeg ikke.

Kanskje hu Lise hadde spredd det sjæl, i Sande.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så sånn var det.

Hva som skjedde med Pia, Cecilie Hyde, Camilla Skriung og hu Anette, ute i Vahls gate der, den natta til en søndag, i oktober 1989, (eller noe sånt vel).

Det veit jeg ikke.

Men jeg har lurt på det seinere, om dette at dem la seg på fortauet der, hadde noe sammenheng, med at noen av disse jentene, fra Sande og Svelvik da, hadde fått gratis røyk og sånn, i den innvandrebutikken, like ved.

Men det blir bare spekulasjoner, fra min side.

Hva som egentlig skjedde, det veit jeg ikke noe om, (skal jeg være ærlig).

Jeg prøvde å be med hu Lise ut på kino, på søndagen, etter at jeg og ei av de Svelvik/Sande-jentene, fulgte henne til Nasjonalteateret togstasjon, (var det vel).

Men hu ville ikke da.

Noe hu vel angra på, mener jeg at hu prata om.

På en annen fest, noen år etter det her, da hu Lill Beate Gustavsen hadde flytta, til en 'kavaler', på Grorud.

Men da måtte jeg nesten være litt avvisende selv og, syntes jeg, og ta igjen litt da.

Så da gadd jeg ikke å bli med dem ut på byen, husker jeg.

Men jeg dro heller tilbake til enten Furuset, (eller om det var Ellingsrudåsen), hvor jeg bodde, på den her tiden da.

(Etter å ha spydd i hagen dems, mener jeg å huske, på Grorud der da.

Men jeg jobba ganske mye, på OBS Triaden da, på den her tiden.

Så jeg var ganske sliten da, når jeg dro på den her festen, (på Grorud), sånn som jeg husker det).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det skjedde fortsatt ganske mye, den tiden, som jeg bodde, på Abildsø.

Dette skal jeg skrive mer om, i de neste kapitlene, hadde jeg tenkt på.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 5: Enda mer fra Abildsø

Jeg var en del på besøk, hos Lill og Pia fra Korea, i Vahls gate, det året, som jeg bodde på Abildsø.

Jeg fikk jo ikke lov til å steike pizza, i Enebakkveien, av Berit og Gunnar Jorås.

Men jeg ble jo sulten da, ofte, må jeg innrømme.

Og jeg likte egentlig ikke å bruke det kjøkkenet, i Enebakkveien der.

For jeg måtte dele det med ei blond dame, i begynnelsen av 20-åra da.

Ei som var veldig sky.

(Unntatt ovenfor kavaleren sin vel.

Som pleide å dukke opp der, i en Boble, på lørdagskveldene vel).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så jeg pleide ofte å dra ned til Sentrum, for å kjøpe meg noen hamburgere og sånn da.

For å få stillet sulten liksom.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

71-bussen gikk til Jernbanetorget.

Og da var veien kort, til Wimpy's, på Oslo City, som solgte burgere, allerede fra tidlig om dagen, husker jeg.

Jeg prøvde å være litt sunn og, (for folk sa at hamburgere ikke var noe sunt da, på den her tiden).

Så jeg pleide å kjøpe den Wimpy-burgeren, som var med grovt brød, husker jeg.

Så det var ikke lett for meg, å komme meg på skolen.

For jeg var ofte sulten da, dette skoleåret.

Så ofte ble det til, at jeg gikk rundt i Oslo Sentrum hele dagen, istedet for å komme meg til NHI da, må jeg innrømme.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Jeg spiste også burgere på Maliks.

For Maliks bak Oslo City der, hadde billigst burgere da.

(Sånn som jeg husker det, ihvertfall).

De hadde også et tilbud, mener jeg å huske.

Sånn at man kunne få en 100 grams cheese-burger og en halvliter, for cirka 40 kroner vel, eller noe.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og i den samme gata, som Maliks der, (bak Oslo City), så lå det også en 7-Eleven, hvor de hadde et bilspill, til ti kroner, som jeg pleide å spille, hvis jeg kjeda meg.

Og derfra, så var ikke veien så lang, til Lill og Pia fra Korea, (i Vahls gate der), da.

Så det hendte at jeg dro innom dem da.

Hvis jeg kjeda meg en dag.

Og der hendte det, at jeg kopierte musikk, fra Lill sin platesamling, som var ganske bra.

Hu digga Morrissey, som jeg også digga litt.

Og også the Clash og the Cure, osv.

Det hendte også at jeg leste i Gateavisa der, (som var Blitz-avisa), som Lill pleide å kjøpe vel.

Av nysgjerrighet da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Lill og Pia fra Korea, de hadde også blitt kjent med en Oslo-kar, som het Alf, som jobba på matbutikken Jens Evensen, i samme bygget som Grønland T-banestasjon der.

Alf pleide å spise Bentsil.

Og en gang, så hadde han vært hos Lill og Pia fra Korea, i Vahls gate der.

Også hadde han lagt igjen en tom Bentsil-pose, som han hadde skåret inn 'Alf' på, med en butikk-pappkniv, eller noe, vel.

Noe sånt.

En gang, så dro jeg ned på Jens Evensen, på Grønland T-banestasjon der, og prata med Alf, og hørte om dem trengte folk der.

Mens jeg så meg rundt i butikken der, så så jeg plutselig en rotte, som løp over gulvet der.

'Ja, vi har rotter her', sa Alf, da jeg forklarte han hva jeg hadde sett.

Og han pakistanske butikksjefen der, (var han vel), han tilbydde meg ikke noen jobb der.

Av en eller annen grunn.

Kanskje han syntes at jeg så for bleik ut, etter å ha sett den rotta pile over butikkgulvet der?

Hvem vet.

Noe sånt kanskje.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Men men.

En gang, når jeg var på fest, hos Lill og Pia fra Korea der.

Så hadde også min tremenning, Øystein Andersen, fra Lørenskog, fått overtalt meg, til å bli med på kino.

Det var en krigsfilm, med Michael J. Fox, på Klingenberg vel.

Den het 'Casualties of War', fant jeg med Google nå.

Jeg mener at jeg var på en fest, hos Lill og Pia fra Korea der.

(Muligens den festen som søstera mi og Cecilie Hyde også var på.

Da de gikk og la seg i soveposer, ute på fortauet, i Vahls gate der, om natta.

Som jeg skrev om i det forrige kapittelet).

Alf skulle muligens også være med å se denne filmen.

Noe sånt.

Men det ble ikke noe av da.

Lill og Pia fra Korea, de hadde truffet Alf, da han visstnok hadde begynt å prate med dem, når de skulle kjøpe melk, eller noe, og han stod og jobbet inne på melkerommet, på Jens Evensen på Grønland T-banestasjon der da.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg så ihvertfall den 'Casualties of War'-filmen da, sammen med tremenningen Øystein Andersen, mer eller mindre i fylla vel.

Og jeg sovna vel også flere ganger under den filmen, mener jeg å huske.

(Hvis jeg ikke husker helt feil).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, dette skoleåret, så kom også Lill Beate Gustavsen, opp på besøk hos meg, i Enebakkveien 239, på Abildsø da.

Hu og Pia fra Korea hadde et sånt sporsveiskart, som de hadde hengt opp, på veggen, i stua si.

Hvor andre Svelvik/Sande-folk, som bodde i Oslo, måtte krysse av for hvor de bodde da.

Så Lill fant fram til meg da, og dukka opp der, uten å ha ringt på forhånd, eller noe.

(For jeg hadde ikke telefon der heller).

Men da ble Gunnar Jorås sur gitt, husker jeg.

For da skulle han ha det til, at jeg hadde slippi inn folk, rett fra gata da.

Men det var jo ei jeg hadde kjent, fra den tida, da jeg bodde på Bergeråsen.

Og som hadde gått i parallellklassen min, på Svelvik Ungdomsskole og på Sande Videregående da.

Så det var jo ikke noen jeg ikke kjente, liksom.

Men jeg gadd ikke å forklare, hvem hu Lill var da.

For jeg mente jo det da, at jeg flytta ikke inn til Oslo, for at dem jeg leide bolig av, skulle være som mora mi, liksom.

Jeg mente at det var ikke dem sin business, hvilke gjester jeg hadde da.

Jeg syntes at han Gunnar Jorås, var litt nærgående da, og gikk litt over streken da.

Det var kanskje sønnen hans, som hadde hatt det rommet, en gang i tida.

Men likevel, så måtte han vel skjønne det, at han ikke var faren min, mente jeg.

Det er litt forskjell på å ha en leieboere og ha unger, mener jeg.

Og jeg var ikke interessert i å plutselig ha en far, etter å ha bodd aleine, siden jeg var ni år da.

Så da ble jeg litt irritert, på han hybelverten, husker jeg.

Og klagde vel litt til Magne Winnem, (som også var på besøk hos meg den søndagen da), og til hu Lill vel, som hadde tatt bussen opp dit, fra Oslo Sentrum da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Dumpa på Abildsø, hvor jeg bodde, dette skoleåret.

Det stedet, det lå bare et par-tre hundre meter, fra Østensjøvannet.

Så noen ganger, så gikk jeg ned dit, for å se på fuglene og vannet og sånn der da.

Det fantes masse rare slag av ender og sånn der da, selv om det vannet lå ganske sentralt i Oslo da.

Det var masse fredede fuglearter, og sånn, der da.

Og fotballbanen til Abildsø lå vel like ved siden av der og.

Og jeg mener å huske veldig vagt.

At jeg muligens har spilt en bedriftsfotballkamp, for IT Akademiet, (hvor Magne Winnem jobba), rundt år 2001 kanskje, på fotballbanen til Abildsø.

Men jeg er ikke helt sikker, for jeg spilte ganske mange kamper, for IT Akademiet, og vi spilte på mange forskjellige steder, (rundt omkring i Oslo), da.

(Selv om flest kampene vi spilte vel var på Ekeberg eller i Valhall).

Det lå også en Rimi, i den andre enden av Dumpa der, enn der jeg bodde.

Men jeg gikk ikke dit så ofte, for jeg fikk jo ikke lov til å lage Pizza Grandiosa likevel.

Så pizzadisen der, den gjorde meg kanskje litt nedfor da.

Men jeg var der og kjøpte øl og sånn, sammen med Magne Winnem, noen ganger, når vi skulle på byen da.

Noe som var cirka hver helg, det første halvåret, som jeg gikk på NHI da.

For Winnem skulle i militæret, på nyåret, i 1990, var det vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det ble etterhvert utlyst en stilling, på Rimi Ryen der, (som den butikken heter, selv om den egentlig ligger på Abildsø, må man vel si).

Og jeg prata med de i Abildsø-gjengen der, utafør Abildsø-kiosken, en gang, om hva jeg skulle gjøre.

For jeg begynte å gå tom for penger, litt tidlig, dette studieåret.

Så jeg sa at jeg kanskje hadde tenkt å søke på den jobben, på Rimi der da.

Men da var det en annen, i den Abildsø-gjengen der da, som allerede hadde fått den jobben da.

Så da ble jeg litt irritert, husker jeg.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Henning, (i den Abildsø-gjengen), han fortalte meg det en gang, at han hadde nøkkelen til ungdomsklubben der, på Abildsø.

Ungdomsklubben, den lå i en kjeller, på Abildsø Skole, sin tomt der.

Den ungdomsklubben hadde fått navnet 'Tjaller'n', fortalte Henning og de andre i Abildsø-gjengen meg.

For tjall var et annet navn på hasj, fortalte de meg.

Og lærerne på Abildsø Skole, de hadde bare trodd, at Tjaller'n var et ordspill på Kjeller'n.

Så de hadde likt navnet da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Han Henning, han dreiv også å solgte maling-spraybokser, til unge taggere, på Abildsø der, husker jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, så dro Henning, Anne Lise, og en del fler folk, i den gjengen, med meg, på Tjaller'n der da.

Som Henning hadde nøklene til.

Henning og en ung pakistaner der.

De prata om hvem de skulle ringe, av unge frøkner, i Abildsø-området der da.

De ringte den og den personen, og spurte hvor mora til den og den jenta var da.

Og hvor var faren?

Faren var på hytta da.

Noe sånt.

Tilslutt så dukka ei veldig vakker ung blondinne, i 12-13-14 års alderen vel, opp der.

Og hu fulgte etter Henning og han pakistaneren da.

Jeg stod da i biljardrommet der, sammen med hu Anne Lise, og 2-3 andre jenter vel.

Det var også miksebord, for diskotek der.

Og dem spilte veldig høy musikk da.

Men jeg så at hu ungjenta fulgte etter Henning og pakistaneren da.

Inn på dassen der vel, (mistenkte jeg, ihvertall).

Så jeg ble veldig sånn stiv og ukomfortabel da.

Og jeg tapte vel biljardkampene mot hu Anne Lise, (og venninnene hennes), mener jeg å huske.

Og til slutt, så ba hu Anne Lise meg, om å bytte plate der da.

Hu lurte på om jeg kunne gjøre det, for hu turte ikke selv.

For hu var redd for å lage hakk i plata, (eller noe), da.

Og jeg ble var jo stiv og ukomfortabel, av den her rare ringinga, til Henning og han unge pakistanske tenåringsguttene da.

Så jeg klarte jo selvfølgelig ikke å ta av den plata, ordentlig.

Så jeg lagde vel hakk i plata, tror jeg.

Det kom ihvertfall en veldig rar lyd da.

Siden jeg var litt skjelven på hånda, da jeg skulle bytte plate da.

Og lyden stod jo på så høyt.

Så den ulyden hørtes veldig godt da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Hu Lene, fra Abildsø, hu fortalte meg også det.

At de folka som bodde der hvor 71-bussen gikk til.

Nemlig Bjørndal.

De var 'ikke noe bra/fine' da.

Så hu advarte meg litt for dem da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Anne Lise, hu sa også det.

Like etter at jeg flytta dit da.

At jeg ikke måtte se noe på hu Lene da.

For de tulla med henne da, eller noe.

Så hu Anne Lise, hu ville ikke at jeg skulle oppmuntre hu Lene da, (eller noe), ved å engang se på henne, eller noe.

'Ikke se på henne', sa hu Anne Lise liksom da.

Med et liksom innyndende tonefall da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Anne Lise, hu var liksom mote-guru-en, på Abildsø der da.

En gang, som jeg satt utafør Abildsø-kiosken der.

Så prata hu om at Paprika, det var et kult klesmerke.

Men at Levis, (som jeg gikk i, jeg hadde jo den grønne og hvit-stripete Levis-genseren min, som jeg hadde kjøpt i Drammen, året før), det var ikke noe kult merke lenger da, ifølge hu Anne Lise da.

Men det hadde vært litt kult, for noen måneder siden, eller noe.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Hva mer som skjedde, dette skoleåret, som jeg bodde på Abildsø.

Det skal jeg skrive mer om, i de neste kapitlene.

Så vi får se når jeg klarer å få fortsatt, med det.

Vi får se.

Kapittel 6: Enda mer fra Abildsø, (del 2)

På NHI, så ble jeg kjent med noen fler folk, enn han fra Hurum, og hu Kari, (med piggsveisen), fra Trøndelag vel.

Men jeg syntes at jeg kjente en del folk, fra før og.

Det var kanskje Magne Winnem sitt helgebekjennelse, hos meg, i Uelands gate, mens jeg også hadde Cecilie Hyde på besøk der, en helg, som gjorde det, at jeg kanskje ikke ønsket det, å få så mange nye kamerater, dette skoleåret.

Hvem vet.

Jeg husker ihvertfall det, at jeg sa til en kar, fra Nesodden, som satt ganske langt bak, (som jeg også pleide å gjøre), i hovedauditoriet der, på NHI, at jeg ikke hadde lyst til å bli kjent med så mange folk, på NHI der.

Men jeg ble litt kjent med de her gutta da.

Og jeg lurte på om jeg samarbeidet med de, på noen innleveringsoppgaver.

Jeg husker ihvertfall at jeg gjorde en obligatorisk oppgave, i Pascal, (som het gjett hvilket dyr, eller noe), helt aleine.

Også skreiv jeg også navna, til de her Nesodden-folka da, på den oppgaven min da.

Også skreiv de opp navnet mitt, på en annen oppgave, som de gjorde da, i et annet fag da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg ble også kjent med noen fra Romsdal eller Nord-Møre vel.

Og de sa det, (husker jeg), at sunnmøringer, de var ikke noe bra/fine da.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Han ene i gjengen deres, han hadde hockey-sveis, husker jeg.

Men jeg var innom NHI, på Frysja, en gang, året etter.

(Mens jeg egentlig hadde et friår).

Og da hadde han med hockeysveisen klipt seg, og fått seg en lignende piggsveis, av det jeg selv hadde, på den her tida, husker jeg.

Så jeg var nesten NHI sin trendsetter, kan man kanskje si, på den her tida da.

Våren 1990, så husker jeg at en annen elev, med mørkt hår der, (som pleide å gå med stresskoffert).

Han gjorde et poeng av det, at vi hadde nesten like Levis t-skjorter da.

(Jeg gikk nemlig med den Levis t-skjorta, som jeg hadde kjøpt i Brighton, sommeren før da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var også ei dame, med mørkt hår, husker jeg, (som var litt oppi 20-åra vel), som jeg pleide å chatte litt med, i 'røyke-gangen' der, i noen av friminuttene da.

Og også en veldig kul kar, pleide å sitte der.

Og han sang på den 'they're coming to take me away, ha-ha'.

Og da visste jeg hvem som hadde den sangen.

Nemlig Napoleon XIV, eller noe.

For Siri Rognli Olsen, (som jeg møtte på Braemar, sommeren før), hu hadde nemlig sendt meg en ganske bra opptakskasset, (eller to kassetter, var det vel kanskje), med blant annet denne sangen på da.

(Det var ganske vanlig, på 80-tallet, å lage sånne opptakskassetter.

Ihvertfall blant dem som var litt interesserte i musikk da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var faktisk to finner, som gikk på NHI, dette skoleåret, (og som jeg chatta litt med noen ganger der da), husker jeg.

Begge to var ganske tøffe vel.

Han ene med mørkt hår, nevnte jeg vel, i et tidligere kapittel.

Men det var også en annen finne der, med bart vel, og som var i 20-30-åra vel.

Jeg fortalte dem det, at jeg hadde truffet ei finsk dame, (Sari Arokivi), i Brighton, sommeren før da.

Og hu fikk jeg også et postkort fra, en gang, mens jeg bodde på Abildsø.

Som hu hadde sendt, en gang, som hu var med klassen sin, til Stockholm vel.

Så hu hadde kanskje type i Finland da.

Hva vet jeg.

Siden hu sendte postkort til meg, når hu var på ferie, og ikke ellers, mener jeg.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var også en god del flyktninger, (tror jeg de var), som fikk gå på NHI, gjennom noe program, for flyktninger da, (eller noe).

Men de fleste av dem falt av lasset, tror jeg.

Det var høyt frafall av studenter, på NHI, for data kan være et ganske vanskelig felt da, sånn at et studie innen data nok krever mye innsats da, når det gjelder tid, osv.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var også en høy frik, som jeg ble såvidt kjent med, på NHI der.

Han traff jeg også på byen, noen ganger.

Han var sammen med ei veldig flott blondinne, husker jeg.

Og Pia og Cecilie Hyde, de hadde jo 'hypet' Sugarcubes, året før det her, mens jeg bodde på Bergeråsen og gikk på Gjerdes Videregående, i Drammen.

Så da Sugarcubes kom til Oslo, for å ha konsert på Rockefeller.

I desember 1989, (var det vel).

Så dro jeg på den konserten da.

Og der var han høye friken og hu blondinne-dama hans og da.

Og så lata Sugercubes som at de var fulle da.

Og så spurte hu blondinne-dama meg hva jeg syntes.

Jeg syntes ikke at det var så bra, akkurat.

'Det var jo bare for-showet da', svarte hu blondinne-dama da.

Og en gang, et år eller to etter det her, så møtte jeg han friken, på Last Train, i Oslo.

En gang jeg var ute på byen sammen med min søster Pia og hennes venninne Siri eller Cathrine vel.

Da Siri satt og beinflørta med meg, inne på Last Train der, husker jeg.

(Etter at Pia også flytta inn til Oslo, høsten 1991 da).

Men jeg skulle på jobb, på OBS Triaden, dagen etter.

Så jeg forlot Siri og Pia og han høye friken da.

For å ta det siste toget, til Haugenstua da.

For jeg hadde ikke råd til å ta taxi, tror jeg.

Også gikk jeg fra Haugenstua og opp til Ellingsrudåsen vel.

For så å ta bussen på jobben, dagen etter da.

(Og da klagde klagde han høye friken husker jeg.

Siden jeg stakk så tidlig.

Men om de tre som var igjen fortsatte å drikke, eller hva de gjorde, det veit jeg ikke.

Det her var jo på en vanlig ukedag.

En torsdag, eller noe.

Så jeg måtte jo jobbe dagen etter da.

Men jeg har ikke fått spurt noen av disse tre, om hva som skjedde, etter at jeg tog toget hjem.

Fra Last Train.

Jeg har vel ikke pratet noe med han høye friken, etter det her.

Og jeg har vel ikke prata noe mer, med hu som beinflørta heller.

Søstera mi har jeg vel prata med, etter det her.

Men hu er det ofte vanskelig å kommunisere med, (syntes jeg).

Hu er kanskje litt aggressiv og samtidig litt lukket, og det blir kanskje mye enveiskommunikasjon, fra henne da.

Så jeg har ikke fått spurt søstera mi heller, om hva som skjedde videre, med de tre, som var igjen, etter at jeg dro, på Last Train.

Kanskje de dro hjem til en av dem, og tok seg en trekant, som er så populært vel, i våre dager.

Hvem vet).

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så sånn var det.

Berit og Gunnar Jorås, på Abildsø, de leide også ut, et lite hus, (var det vel), som stod i hagen deres også, husker jeg.

Der bodde det en ung bussjåfør, som noen ganger tuta på meg, hvis jeg gikk forbi bussen hans, nede i Sentrum da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Han ene finnen, på NHI, som var så smart, og forklarte om hvordan man kunne scrolle raskere, med cursoren, på skjermen.

Han pleide noen ganger å dra meg med, til kantina, på NHI der, for å spise noe lunsj eller middag da.

Men jeg var vel ikke så imponert, over maten der.

Selv om den vel gikk greit ned.

Men jeg var likevel mer glad i burgere, på for eksempel Burger King da.

Enn for eksempel spaghetti, eller lignende, i kantina på NHI da.

(Selv om jeg kanskje heller kjøpte baguetter og sånn der.

Det er mulig.

Det husker jeg ikke helt).

Det andre året, som jeg gikk på NHI, (var det vel).

Så hadde jeg blitt opplyst om feil eksamensdato.

Og jeg troppet opp, på Folkets Hus, (eller hva det heter igjen), på Youngstorget.

(Eller om dette kanskje var i LO sine lokaler.

Noe sånt).

Og så skulle jeg liksom ha eksamen da.

Men så var det ikke eksamen den dagen, likevel.

(Som jeg trodde at jeg hadde fått opplyst, av kontordama, på NHI.

Noe sånt).

Så han finnen da, som noen ganger hadde pleid å dra meg med, til kantina, på NHI der.

Han så stygt på meg der da, (sånn som jeg husker det, ihvertfall), og spurte om jeg var narkoman, (mener jeg at det var).

Noe sånt.

Jeg svarte vel ingenting.

Dette var etter at NHI hadde flytta til Helsfyr.

Og jeg bodde hos Ungbo, i Skansen Terrasse 23, på Ellingsrudåsen.

Og jeg hadde blitt uvenn med bestemor Ingeborg, og min tremenning Øystein Andersen, og hans kamerat Glenn Hesler.

(Etter at jeg jo også hadde kuttet ut faren min, i årene før det her).

Så jeg ble litt deppa, og jeg syntes vel at studiene var kjedelige.

Og jeg fikk en veldig dårlig døgnrytme, husker jeg.

Og jeg var nok veldig trøtt da, da jeg liksom skulle på den her eksamenen da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Dette første året, på NHI, så hadde jeg også klagd, husker jeg.

Til en elev, som gikk i klassen over meg, eller noe, tror jeg.

Etter at jeg hadde blitt irritert over noe, på NHI.

I en datasal der.

Så forklarte jeg det, at jeg var rimelig lei av studier, osv.

'Ta et friår da', sa han NHI-eleven da.

Og det gjorde jeg da.

Skoleåret etter da.

Som jeg skal komme mer tilbake til.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Da jeg gikk på Gjerdes Videregående.

Så sa klasseforstander Karlsen det en gang.

At på sånne søknader, på studielån, osv.

Så burde man bare skrive 'maks', og ikke det nøyaktige beløpet, hvis man for eksempel ville låne så mye som mulig da.

Så jeg hadde jo bare skrevet maks da, når jeg søkte på studielån, for dette året, på NHI da.

Men så hadde jeg _ikke_ fått maks studielån, likevel.

For NHI-studenter, de måtte jo betale skolepenger, på drøye 18.000 i halvåret vel.

Så NHI-studenter, de hadde krav på cirka 15.000 mer i studielån, for hele skoleåret da.

Noe sånt.

Og det ekstra studielånet, (for NHI-studenter), det hadde ikke jeg fått da.

Så jeg måtte jo ringe til Lånekassa, for å få hele studielånet da.

Men da fikk jeg et surt svar derfra, husker jeg.

(Når jeg ringte dem, fra telefonkiosken, på NHI der).

At 'nå får du ikke mer altså', av en godt voksen kar, hos Lånekassa der da.

(Så det var kanskje mulig å få enda mer.

Jeg skjønnte ikke helt hvordan jeg skulle tolke det her).

Så det var visst ikke alle som var enige med det, som Karlsen hadde sagt, skoleåret før.

At man bare burde skrive 'maks', osv.

På sånne søknader.

For da ble jeg tulla med, med en gang, (må jeg nok si), hos Lånekassa, merka jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg hadde syntes at det var rimelig kjedelig, husker jeg, at Nina Monsen hadde flytta til Lillehammer.

Akkurat det året, som jeg selv, hadde flytta inn til Oslo, (for å studere da).

Så jeg kjeda meg litt da, ihvertfall på ukedagene, i Oslo da.

(For Magne Winnem og Lill og Pia fra Korea, og dem.

Dem traff jeg vel mest i helgene vel.

Og jeg hadde kanskje hatt høye forhåpninger, til at livet mitt skulle bli så bra da.

Etter at jeg kom meg bort fra omsorgssvikten og hykleriet, i familien min.

Og mobberne, fra klassen min, på Svelvik Ungdomsskole da.

Hvem vet).

Så jeg ringte Folkeregisteret da.

(Fra telefonkiosken på NHI der.

Den samme telefonkiosken, som jeg hadde ringt til Lånekassa, for å klage, fra da).

For å høre om de hadde adressen, til min yngre halvbror Axel, som jeg visste at bodde i Oslo da.

'Høybråtenveien 28D', sa de.

Så jeg tok med meg sporveiskartet mitt da.

Og tok toget til Haugenstua.

Og prøvde å finne den her adressen da.

(Etter at jeg først hadde vært på den gamle adressen deres, på Risløkka.

Hvor de vel hadde bodd, sist Axel besøkte meg, på Bergeråsen, (lurer jeg på, ihvertfall).

Men der hadde dem flytta fra, skjønte jeg).

Jeg gikk helt til Furuset.

Og spurte masse folk, men fant det ikke da.

Så en uke eller to seinere.

Så ringte jeg Folkeregisteret igjen da.

Og da fikk jeg vite at adressen var Høybråtenveien _25_D.

Og jeg tok toget igjen vel.

Og ringte på døra der da.

Og en litt bleik, 10-11 år gammel gutt, med en lys lugg, åpna døra da.

Det var halvbroren min Axel da, som jeg ikke hadde sett, på et år eller to da vel.

(Noe sånt).

Og som jeg ikke var sikker på, om kjente meg igjen da.

Men jo, Axel kjente meg igjen da, (viste det seg), og slapp meg inn i leiligheten, til Arne Thomassen og Mette Holter der da.

Vi så vel litt på TV der, vil jeg tippe på.

(Dem hadde jo Janco og Filmnet, osv. der).

Til Arne og Mette kom dem hjem fra travbanen eller bingo da.

(Eller hvor dem hadde vært da).

Også chatta jeg litt med dem da.

Og dem forklarte det da, at var nærmere, å ta T-banen, til Furuset da, sikkert.

(Istedet for å ta toget, til eller fra Haugenstua).

Så etter det her da, så hendte det kanskje, at jeg stakk opp til Axel og dem, på Furuset, sånn en gang i måneden, eller noe sånt vel.

Noe sånt.

(Siden jeg nesten syntes det, at jeg burde holde kontakten med halvbroren min da.

Siden jeg liksom bodde i den samme byen da.

Og også fordi jeg kjeda meg litt, og ikke hadde noe slekt/familie, (eller så utrolig mange venner), i Oslo da.

Må jeg innrømme).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Han fra Nesodden, med mørkt hår, som gikk på NHI.

Han tok jeg samme buss som, ned til Sentrum, fra NHI, på Frysja, en gang.

Han lurte på hvem jeg kjente i Oslo, osv.

Jeg nevnte vel blant annet Lill og Pia fra Korea vel.

Og da vi gikk gjennom Karl Johan, (var det vel).

Så møtte vi tilfeldigvis nettopp Lill og Pia fra Korea da.

Som jeg da heller hang meg på vel.

(Istedet for å følge han fra Nesodden, i retning av Nesodden-ferja da.

Var det vel, som han skulle til).

Og Lill og Pia fra Korea, de inviterte meg med ut på byen, på Cafe Sjakk Matt, var det vel, helgen etter da.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Hvordan denne byturen endte.

Og flere andre ting, som skjedde, dette skoleåret.

Det tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i det neste kapitlet, av Min Bok 2.

Vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 7: Enda mer fra Abildsø, (del 3)

En gang, i mai 1990, må det vel ha vært.

Så gikk jeg og en annen student, ved NHI, (en kar fra Nesodden, med mørkt hår vel).

Vi gikk oppover Karl Johan, fra Jernbanetorget, og i retning av Slottet da.

(For han fra Nesodden skulle vel ta Nesodden-ferja, og jeg skulle vel i en platebutikk, kanskje.

Noe sånt.

Det var forresten ikke sånn, at jeg pleide å gå gjennom Oslo, sammen med han karen fra Nesodden, så veldig ofte.

Det var vel bare den her gangen vel).

Og ikke langt unna Burger King, nederst i Karl Johan.

(Kan det vel ha vært).

Så møtte vi Lill og Pia fra Korea da.

Så jeg hang meg vel på de.

Ihvertfall så inviterte dem meg ut, på Cafe Sjakk Matt, lørdagen etter da.

Jeg møtte dem på Cafe Sjakk Matt da, som lå nedover mot Aker Brygge der, cirka.

Der drakk vi øl, utafør vel.

Og en kar, som gikk forbi, på vei til Aker Brygge.

Han sa til vennene sine, (husker jeg), at han alltid hadde drømt om å dra på Cafe Sjakk Matt, og så 'se på hvordan folk som er der nå'.

Lill så kanskje litt shabby ut, det er mulig.

Hu var bleik, med farget hår og mørk sminke rundt øynene vel.

Pia fra Korea, var jo adoptert, fra Sør-Korea, tror jeg.

Så hu så vel ikke helt mainstream ut, sånn sett da.

Mens jeg selv vel så rimelig mainstream ut, tror jeg.

Pia fra Korea kringla med Lill, om at hu skulle ha meg, den natta da, eller noe.

Noe sånt.

Og jeg var jo alltid klar for litt sex, som student osv., så det nekta ikke jeg for, akkurat.

Da vi tre nettopp hadde begynt å gå derfra, i retning av Vahls gate, så stoppa en bil, full av unge mannfolk, (antagelig fra utafor Oslo et sted vel), og spurte meg, om hva jeg gjorde sammen med de to jentene.

'De er vennene mine', sa jeg.

(En annen gang så lovte jeg også Lill og Pia fra Korea, forresten, at hvis jeg ble rik noen gang, (noe jeg håpet på da, at jeg skulle klare å finne opp et genialt dataprogram, eller noe), så skulle jeg spandere en god del på dem da.

Jeg hadde ikke så mye penger, som student.

Så jeg syntes at jeg måtte nesten love dem at jeg istedet skulle spandere, hvis jeg ble rik da.

Noe jeg ikke kan si, at jeg noen gang har blitt.

Men men).

Da vi kom bort på Grønland, (var det vel), så hang to karer seg på oss.

Og Lill slapp dem inn, i Vahls gate der da.

Det var en gutt, rundt 19-20 år vel, som fortalte oss, at han var sønnen til en som solgte et japansk bilmerke, i Norge.

Og han forklarte at kameraten hans, det var en bodyguard, som han hadde, som faren hans betalte for.

Og at det beste de visste, det var å gå rundt i horestrøket, og banke opp halliker.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Pia fra Korea fortalte meg vel det, at det var litt 'turn-off', det som hadde skjedd, med at vi fikk selskap av disse litt brautende unge mennene vel.

Noe sånt.

Likevel, så ble det til det, at jeg ble med Pia fra Korea, til hennes nye leilighet.

(For hu fikk seg en egen leilighet, og flyttet fra Lill, i Vahls gate, midt i det her skoleåret da).

Den nye leiligheten hennes lå på Sinsen, og det er mulig at vi tok taxi opp dit da.

For det er et stykke fra Grønland til Sinsen da.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Jeg fikk ligge i senga, sammen med hu Pia fra Korea da.

Og hu lå i underbuksa og BH vel.

Og jeg hadde jo så godt som blitt lovet sex, fra henne, på Cafe Sjakk Matt da.

(Ihvertfall sånn som jeg kunne skjønne det).

Og jeg var vel rimelig full enda og, av øl-en fra Cafe Sjakk Matt der.

Så jeg ble vel litt innpåsliten, og begynte å klå litt på hu Pia fra Korea, i senga der da, husker jeg.

Men hu ville ikke ha noe sex da, skjønte jeg, etterhvert.

Så jeg bare ga meg, og sovna da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Dagen etter, som var like før 17. mai vel.

(Hvis det ikke var 17. mai).

Så gikk Lill og jeg, opp til Pia fra Korea.

(Hvis dette ikke var dagen etter 17. mai da).

17. mai, så husker jeg ihvertfall det, at Pia fra Korea, Lill og meg, vi satt på en plen, utafor Stortinget der, og leste i en russeavis.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og den dagen, så klagde vel hu Pia fra Korea, mener jeg, på at jeg hadde vært innpåsliten da, til hu Lill da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og så dagen etter der igjen vel.

Så dro Lill og jeg, opp til Pia fra Korea, med trikken antagelig vel.

Men da ville ikke Pia fra Korea bli med ut, av leiligheten sin.

For da hadde hu en ny kavalier på besøk da, skjønte jeg.

Så hu hadde altså hatt sex med en annen kar istedet da, skjønte jeg.

Så da ble jeg litt molefonken, husker jeg.

(For jeg hadde jo liksom blitt lovet sex av henne, må jeg vel nesten si.

På Cafe Sjakk Matt der).

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Og en gang, noen uker etter det her vel.

Så var Magne Winnem, Pia fra Korea, (og muligens Lill vel), og meg da.

Vi var ute på byen, i Oslo.

Vi satt på et utested, ovenfor Maliks, nederst i Karl Johan der.

Og drakk øl vel.

Jeg spurte Pia fra Korea, om hvorfor hu hadde vært så 'luremus' da, mot meg, (mens også Winnem satt der da, mener jeg).

(Jeg brukte vel ikke uttrykket luremus antagelig, (fordi det vel ikke var et vanlig uttrykk, i 1990), men det var det jeg mente da).

Og da svarte Pia fra Korea, at 'noen ganger er det morsomt å se hvor langt man kan gå'.

Noe sånt.

Så jeg var ikke i så bra humør, på denne byturen da.

Så jeg tok meg en tur ut i Karl Johan, husker jeg.

Og sneik meg forbi vakta, på Manhattan, (som seinere har skifta navn til Underhuset vel).

Men jeg var full da.

Så jeg datt ned hele trappa der, husker jeg.

En trapp som gikk litt i sirkel vel.

Og noen damer kom etter meg, og sa at vakta ville prate med meg.

Men det blåste jeg i da.

For jeg ville vel ha en pause, fra Pia fra Korea, og Magne Winnem, og dem.

Så jeg gikk vel og kjøpte meg en halvliter, på Manhattan, kanskje.

Før jeg dro tilbake til Winnem og dem da.

Og fortalte det, at jeg hadde detti ned trappa på Manhattan.

Manhattan var et av stamstedene, til Winnem og meg.

Vi pleide å gå ut, i Oslo, nesten hver helg, ihvertfall før Winnem dro i militæret, på begynnelsen av 1990.

Så det er mulig at vakta lot det passere, at jeg sneik meg inn der.

Det er mulig at han kjente meg igjen.

Hva vet jeg.

En gang, så møtte jeg forresten to finske damer, på Manhattan der.

Helt i begynnelsen av dette skoleåret.

Jeg skulle liksom møte hu ene igjen, dagen etter, i Karl Johan da.

Men hu dukka ikke opp der.

Men en del uker seinere, så møtte Winnem og jeg, disse damene igjen, på Marilyn.

(Der hvor det seinere ble det alternative utestedet, (må man vel kalle det), So What).

I Grenda der.

Jeg spurte hu finske dama, om hvorfor hu ikke hadde møtt meg, i Karl Johan der, som avtalt.

'No', (eller noe), svarte hu bare da.

Det var vanskelig å få noen særlig god forklaring, på det her, fra henne.

Av en eller annen grunn.

Hu snakka jo ikke norsk, og jeg snakka jo ikke finsk.

Så det er mulig at det var derfor.

Hvem vet.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Winnem og jeg, vi kom forresten nesten alltid, gratis inn, på Marylin.

Vakta der, sa en gang, at vi kunne bare hilse fra den og den da.

Også kom vi gratis inn der.

Av en eller annen grunn.

(Noe som var greit etterhvert, dette skoleåret.

Siden Winnem var i militæret da, og jeg var student.

Så vi hadde ikke så god råd, etterhvert, dette skoleåret da.

Ihvertfall hadde ikke jeg det).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Når Winnem og jeg, dro ut på byen, på Manhattan eller Marylin, (eller andre steder, i Oslo).

Så pleide vi nesten alltid å gå i dress da.

Så vi var nesten som japper, vil jeg nesten si.

Winnem hadde vel også stresskoffert, mener jeg såvidt å huske, på den her tida.

Vi pleide også å kjøpe pizza, på Pizzabussen, som stod ovenfor Oslo Spektrum der cirka.

Ved Gunerius og vel.

På en parkeringsplass der.

Han som lagde pizza-ene, var en svenske vel.

Og han klagde på at han ikke fikk vaska seg, mellom at han tok på pengene og lagde pizza-ene.

Noe muligens Winnem hadde tatt opp vel.

Noe sånt.

Men men.

Jeg fikk jo ikke lov, til å lage Pizza Grandiosa, der jeg leide, (av familien Jorås), på Abildsø, så jeg var ganske ofte på den her Pizzabussen da.

Oftest sammen med Winnem, (eller min tremenning, Øystein Andersen og vel, noen ganger), for det var litt flaut, å sitte utafør Oslo Spektrum der, å spise pizza, aleine, husker jeg.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Og en gang, så traff Winnem og jeg, to damer, inne på Oslo City vel.

Som ble med oss, for å spise pizza, utafør Pizzabussen da.

Og disse damene, de ble også med oss, på Manhattan da.

Og da ble det nesten slåsskamp, husker jeg.

For de damene møtte en ny kavaler, inne på Manhattan der vel.

Og det var vel Winnem som hadde mest draget, den dagen, tror jeg.

Så han tøffingen rappa vel dama til Winnem, tror jeg.

Noe sånt.

Og da ble det nesten slåsskamp, husker jeg.

I Karl Johan, var det vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det skjedde også mye mer, dette skoleåret, som jeg bodde på Abildsø.

Noe jeg skal prøve å få skrevet mer om, i løpet av de neste dagene.

Vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 8: Enda mer fra Abildsø, (del 4)

I desember, 1989, så skulle det være juleball, med NHI.

Dette var på Rica Holmenkollen Park Hotell, (eller noe).

Og de som arrangerte det, de hadde til og med leid en egen trikk.

Eller bane, eller t-bane, som det vel også heter.

Som gikk fra Stortinget t-banestasjon, og opp til Holmenkollen der da.

(Han høye friken på NHI, (var det vel).

Han fortalte meg faktisk en gang, om hva forskjellen var, på trikk, bane og t-bane, i Oslo da.

Hvis strømmen til toget kom ovenfra, så skulle man si 'trikk'.

Og hvis strømmen kom fra sida, så var det 'bane'.

Og hvis strømmen kom nedenfra, så var det 't-bane' da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg var litt nervøs, før juleballet til NHI, husker jeg.

(Kanskje fordi at jeg hadde dumma meg litt ut, på Gjerde sitt juleball, året før, i Drammen.

Hvor jeg blant annet hadde glant for mye, på hu Trine, (fra Kongsberg), i klassen da, under en missekonkurranse der da.

Ifølge Helge, (også fra Kongsberg), i klassen da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg kom meg til Stortinget T-banestasjon, ihvertfall.

Tidsnok til å ta NHI-trikken da, som gikk opp til Holmenkollen der da.

Det var vel ei Oslo-dame, på studietrinnet vårt, på NHI, (tror jeg), som var flink til å fikse sånne her artige ting, som å leie trikk, da.

Så jeg har faktisk vært med NHI-trikken da, fra Stortinget og til oppi Holmenkollåsen der et sted da.

En gang, like før jul, i desember 1989 vel.

Ikke dårlig bare det.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Dresskoden var smoking, (eller kjole og hvitt).

Noe sånt.

Så jeg måtte jukse litt, på dresskoden.

(Igjen, som på Gjerde sitt juleball).

Siden jeg bare hadde en mørk dress da.

Men den fikk passere som smoking da, (tenkte jeg).

Men jeg kjøpte meg en sløyfe da, husker jeg, på Oslo City vel.

En svart sløyfe muligens.

Hvis den ikke var blå da.

Noe sånt.

Men jeg var ikke vant, til å gå med sånn sløyfe.

Så noen i årskullet mitt, måtte forklare hvordan jeg skulle feste den da.

Når jeg var på dassen der da, inne på Holmenkollen Park Hotell der da.

(Het det vel).

Før middagen da.

(For alle gutta gikk med smoking/dress og sånn sløyfe da).

Og under middagen, (som varte en del timer, mener jeg å huske), så hadde jeg den fine, lyshårede borddama, husker jeg.

Ei dame jeg ikke kunne huske å ha sett før vel, på NHI.

Men som så veldig fin ut da, (mener jeg å husker), og som jeg prata litt med da, under middagen.

Og vi var begge enige i at hu var borddama mi da, husker jeg.

Ikke dårlig bare det.

En av lærerne, (en som ligna litt på Lasse Berntsen, men som het Geir, eller noe muligens).

Han hadde bomma helt på dresskoden, og dukka opp der i svart skinnbukse, husker jeg.

(Som jeg husker at noen damer der kommenterte om og vel).

En av grunnene, (forresten), til at NHI kunne være litt kjedelig.

De var, (forresten), at Lasse Berntsen og han Geir da, de ligna litt på hverandre.

Så det var liksom å sitte der hele dagen da, å se på nesten det samme, litt kjedelige trynet da, med brunt hår, (var det vel).

(Kunne det nesten virke litt som, i starten, ihvertfall).

En kar ved bordet vår, (var det vel).

Muligens han, som hadde prata dritt om meg, den gangen, ved Josefines, (som jeg har skrevet om, i et tidligere kapittel).

Han sa det, at foreleser Lasse Berntsen, han hadde presentert seg, som en belgisk professor, en gang.

Til ei dame.

På en tidligere fest, (eller noe), dette året da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Lasse Berntsen ble forresten kalt for 'Lasse Liten'.

Og kunne være litt morsom da, noen ganger.

Vi lærte om noe som het 'stack', i programmering.

Og da kunne man 'push-e' og 'pop-e', på stacken.

Og det ble visst ofte nevnt i studentsanger da.

At den og den pusha og poppa på stacken da.

(Ifølge Lasse Liten da).

Noe sånt.

Så sånn var det.

Men men.

Stack det er forresten som en sånn myntgreie, som buss-sjåfører har.

Altså at man putter en data-variabel, på en stack.

Det blir på samme måte, som at man putter en mynt, på en myntholder, som buss-sjåfører har da.

Så da får man ut den mynten, som man puttet på myntholderen først.

Den får man da ut sist, (hvis man tar ut myntene igjen).

Så det var et prinsipp som het FILO, tror jeg kanskje.

First In Last Out.

(Hvis det ikke var LIFO.

Last In First Out).

Innen programmering, så var det også noe som het FIFO, (mener jeg å huske).

Altså 'First In First Out'.

Det lærte vi også om, i programmering da.

Men jeg brukte, (for å være ærlig), mest Array-er, (også kalt matriser vel), som jeg hadde lært å bruke, enten da jeg fikk meg datamaskin selv, (på begynnelsen av 80-tallet), eller når jeg gikk på Gjerdes Videregående, (på slutten av 80-tallet da).

Noe sånt.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Siden jeg hadde vært så nervøs, før det her juleballet, til NHI, og ikke spist så mye.

Så ble jeg ikke mett, av den ikke så mektige middagen da.

(Som kanskje var noe steik, eller noe).

Jeg huska jo det, at for eksempel på danskebåten, (på Petter Wessel, var det vel), så solgte dem baguetter og sånn, i puben, i danselokalet der.

Men så ikke på Rica Holmenkollen Park Hotell.

Der var det umulig å få kjøpt noe å spise, etter middagen da.

Så jeg måtte faktisk krangle, med han vakta, i resepsjonen der.

Jeg spurte om jeg kunne få kjøpe noe mat der da.

For jeg var så sulten da.

Og oppi Holmenkollen der, så var det jo ikke noen hamburgersjapper, eller noe, som man kunne gå til, i nærheten.

Og jeg hadde ikke lyst til å være den første som gikk fra den festen der heller liksom.

Når jeg hadde kjøpt meg ny sløyfe og sånn.

For å si det sånn.

Men men.

Så til slutt så ble han nesten litt eldre karen, i resepsjonen der.

Han ble såpass lei av meg da.

Så han gikk inn på kjøkkenet der, og henta noe kjøtt til meg, i en serviett, (eller noe), da.

Og da spurte jeg, 'hva er det?'

*Ser du ikke at det er noe kjøtt', sa han som hadde prata dritt om meg, utafor Josefines, (tror jeg at det var ihvertfall).

Jo, jeg så vel at det var noe kjøtt.

Men det er vel greit å vite hvordan kjøtt der er, som man spiser og da.

Men men.

Men jeg behøvde faktisk ikke å betale noe penger, for den her maten da.

Enda jeg vel tilbydde meg å betale, vil jeg ihvertfall tippe på.

Men men.

Så det var bra service, må jeg si, (til en vanskelig gjest), fra Rica Holmenkollen Park Hotell der da.

(Jeg hadde jo på gått Handel og Kontor, og lært at 'kunden har alltid rett', osv.

Så jeg var nok en litt vanskelig gjest der, vil jeg nok tippe på).

Men det var også litt innpåslitne medstudenter der da.

Må man vel kanskje si.

(Han som prata dritt om meg, utafør Josefines da, var det vel).

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Hvordan jeg kom meg ned til Sentrum igjen.

Det husker jeg ikke.

(Dette var jo for mer enn 22 år siden).

Men jeg fortsatte nok drikkinga, nede i Sentrum da, antagelig.

Men jeg tror ikke at jeg festa med noen fra NHI der.

Jeg gikk nok rundt på noe pub til pub-runde, for meg selv, eller noe, vil jeg nok tippe på.

Før jeg sikkert tok en nattbuss, (eller noe), som gikk forbi Abildsø der, hjem da.

(Kan det ha vært 86-bussen?

Hvem vet).

Så sånn var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det skjedde fortsatt mye mer, dette studieåret.

Som jeg skal prøve å skrive mer om, tenkte jeg, en av de neste dagene.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 9: Enda mer fra Abildsø, (del 5)

En fredag ettermiddag, våren 1990, som jeg ikke hadde vært på NHI vel.

Så hadde jeg handla på matbutikken Oluf Lorentsen, i kjelleren på Oslo City der, husker jeg.

De hadde en god kyllingsalat, (i ferskvaredisken der), som jeg pleide å kjøpe, husker jeg.

Samt noen slags firkanta rundstykker, eller noe vel, som også gikk greit ned da, hjemme hos meg, i hybelen min, på Abildsø.

Jeg var så lei av svette matpakker, fra skolen osv.

Etter å ha spist de kanskje ikke så utrolig delikate brødsnivene, som faren min lagde, når han smurte matpakke til meg, da jeg gikk på barneskolen da.

(Som var bedre enn brødsnivene til bestefar Øivind, forresten.

Men likevel).

Så jeg var veldig lei av brød da.

Så jeg klarte omtrent ikke å få ned vanlig kneip.

Så pleide heller å kjøpe sånne firkanta rundstykker da, (hvis jeg hadde råd), på Oluf Lorentsen da.

Etter å ha spist burger, på Maliks eller Wimpy's vel.

(Hvis det ikke var Wendy's, som den burgersjappa het, på Oslo City der, like til høyre etter hovedinngangen.

Hvor det seinere ble klesforretning.

Jack & Jones, tror jeg).

For brødmat var den eneste maten da, som jeg fikk lov å lage, i hybelen min, i Enebakkveien, på Abildsø, der.

Siden hu kona i hybelvert-familien Jorås da, hu tålte ikke matlukt.

Så jeg fikk ikke lov til å steike Pizza Grandiosa der.

Og det var vel heller ikke lov til å varme mat, i kjeler og gryter, for eksempel, der.

Så det eneste jeg spiste, i hybelen på Abildsø der, det var brødmat, snacks og godteri da.

Noe som kanskje gjorde meg litt misfornøyd.

Så jeg måtte liksom ned til Sentrum hver dag da.

(En busstur på drøye femten minutter, med 71-bussen da).

For å få kjøpt meg en hamburger, (eller noen ganger to), da.

Siden jeg liksom trengte noe 'ordentlig' mat og.

Og ikke bare brødmat og sånn da.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Da jeg var på vei ned en rulletrapp, på Oslo City, for å dra hjem, (var det vel).

(Etter å ha kanskje hørt litt på nye CD-er, i en platebutikk der, som het Platekompaniet vel.

Eller noe sånt vel.

Hvis det ikke var CD-akademiet.

Noe sånt).

Så møtte jeg noen kjente folk, i en av rulletrappene på Oslo City der da.

Det var Eva Olsen og typen hennes, (han som Pia sa at jobba i Se og Hør).

De var på vei opp en rulletrapp, når jeg kjørte ned, tror jeg.

(Noe sånt).

Jeg hadde vel også festa litt med de her, i Drammen, en gang, mener jeg.

Og spilt biljard og sånn, på en slags biljardhall, ved Bragernes Torg der vel.

(Mener jeg å huske litt vagt ihvertfall).

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Disse skulle på dansketur, med Gjerdes Videregående, sa de.

Eva Olsen gikk vel på Gjerde da, var det vel.

Og muligens typen hennes også.

De gikk vel i russeklassen, tror jeg.

For Eva Olsen var vel et år yngre enn meg vel.

Hvis jeg ikke tar helt feil.

(Selv om jeg ikke kan huske Eva Olsen, fra det brakke-bygget, på Sande Videregående det.

Så det er mulig at dette var en annenklasse og.

Hvem vet).

De hadde ikke russedresser på seg ihvertfall.

Så dette var nok før russetida da.

Så sånn var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg var vel litt ensom, på studenthybelen min, på Abildsø.

Så jeg syntes at det var artig, å møte noen folk, fra Svelvik/Drammen da.

Og jeg var liksom litt 'important' da, syntes jeg, siden jeg gikk på NHI, og bodde i Oslo, osv. da.

Og jeg hadde jo gått på Gjerdes Videregående, skoleåret før.

(Og jeg syntes at det hørtes artig ut, med dansketur).

Så jeg spurte jo selvfølgelig dem da, om jeg kunne få være med, på her dansketuren da.

(For jeg skulle vel liksom være kul da, antagelig).

Eva Olsen, (og typen), og jeg, vi hadde jo vært i noe som var nesten vel var som en slags gjeng da, med Cecilie Hyde og søstera mi, osv., skoleåret før.

Så jeg tenkte det, at det hadde vært kult, å hengt meg på de her, på danskebåten da.

Og chatte og drikke litt og sånn.

Som sagt så gjort.

Jeg fulgte med de her, ned til Stena Saga der da.

Til Vippetangen der, (heter det vel).

Jeg måtte legge igjen bæreposen min, fra Oluf Lorentsen, med Pepsi, og kyllingsalat og avis og sånn sikkert da.

(for Pepsi var jo billigere enn Coca Cola da.

Jeg var jo egentlig en 'Coca Cola-fan', men jeg hadde vært på mange smakstester, i Oslo, hvor Pepsi

tilbydde både Coca-Cola og Pepsi, så jeg var ikke etterhvert lenger så 'fiendtlig', mot Pepsi, (som jeg først hadde vært, da jeg flytta til Oslo, siden Coca Cola sitt merkenavn, var veldig sterkt, i Norge, på 70 og 80-tallet da), etter å ha blitt ganske god på de cola-testene, til Pepsi da, Så etterhvert så klarte jeg å smake forskjellen, mellom Coca Cola og Pepsi, (når jeg noen ganger prøvde meg på de her smakstestene da, hvis jeg kjeda meg for eksempel, en dag jeg egentlig skulle ha vært på NHI da).

Og jeg var jo student, så derfor prøvde jeg liksom å spare penger da, så Pepsi fikk noen ganger passere som Coca-Cola da, for da fikk jeg kanskje også råd til å kjøpe for eksempel noe god kyllingsalat, som pålegg, istedet for et kanskje kjedeligere pålegg da.

Så sånn var det.

Jeg hadde vel som budsjett/mål, å bruke cirka en hundrelapp, om dagen, på mat, røyk og sånn vel. Så jeg var nok litt bortskjemt, fra å ha fått mye penger, under oppveksten, fra faren min, og jeg hadde nok et rimelig høyt forbruk, må jeg nok innrømme, på den her tiden da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg måtte finne på en skikkelig lur historie, for å komme meg med på danskebåten, til Fredrikshavn da.

Jeg sa det, til dem som passa på bilene, som kjørte inn på bildekket der.

(Mens jeg lata som at jeg var veldig stressa, og nesten i sjokk da).

At, 'faren min har kjørt ombord, med en blå Mercedes, og jeg har bare vært på Innova, (en plateforretning, i Karl Johan, som gikk for å være kul da), og når jeg kom tilbake, så hadde faren min kjørt på båten'.

Så jeg fikk lov til å gå på båten da.

(Der hvor bilene kjørte inn da).

Og jeg begynte så å feste, sammen med de her Gjerde-folka da.

For jeg hadde vært i banken og hadde en del penger i lommeboka, husker jeg.

(Fra studielånet, som fremdeles ikke var slutt da, på den her tiden).

Det eneste dumme, det var at det vel var to overnattinger, på den her dansketuren.

Og jeg hadde ikke med tannbørste engang.

Så jeg var jo skikkelig grisete da.

Siden jeg måtte gå rundt i de samme klærna, på hele denne dansketuren da.

Noe som jeg husker enda, hvilke klær jeg hadde på meg.

Det var den grønne og hvit-stripete Levis-genseren min, som jeg hadde kjøpt i Drammen, skoleåret før.

Og det var den svarte flygerjakka, (eller hva det heter), i skai, (eller noe vel), som jeg hadde kjøpt på KappAhl, på Oslo City.

Og det var olabukser vel.

Mener jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg vanka mest sammen med Eva Olsen og typen hennes, (ombord på båten da).

Men Christell sin venninne, fra Gulskogen, Hege, (som nå er gift med Christell sin storebror Jan Snoghøj, og som muligens het Lund før dette, lurer jeg på, ihvertfall), hu var også med på denne Gjerde-turen, husker jeg.

Så jeg prata litt med henne og da, innimellom at jeg hang med Eva Olsen og typen hennes da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Med på denne turen, så var det også en gjeng, fra Hønefoss.

De hadde en slags fritidsklubb der, hjemme hos ei eldre, mørkhåra dame.

Og de skulle også på dansketur, med Stena Saga, den samme helgen da.

Disse Hønefoss-folka ble jeg litt kjent med, kan man si.

(Et par av damene, ihvertfall).

Han typen til Eva Olsen, som jobba i Se og Hør.

Han sa om disse folka, fra Hønefoss.

At, 'nå har dem stengt fossen i Hønefoss, så nå har dem bare høne igjen'.

Også lo han mot meg da.

Siden han hadde fortalt en veldig morsom vits da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg skjønnte ikke noe av denne vitsen.

Men regna med at høne var et annet ord for fitte da.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg ble havnet så etterhvert, (på en eller annen måte), sammen med de Hønefoss-jentene, og satt i samme lugar som dem, etter at jeg hadde drikk litt vel.

Ei slank og hot Hønefoss-dame, dro meg med, ned på lugaren sin.

Så jeg regna med at nå kom jeg til å få meg litt høne/fitte da.

Av hu rimelig drit-sexy dama da.

Men hu var visst luremus.

(Viste det seg).

Hu ville ikke slippe meg inn på lugaren da.

(Eller om hu ikke hadde nøkkelen).

Også gikk hu inn på lugaren til noen litt eldre folk, (like borti gangen der).

Og jeg fulgte etter da.

Men jeg ble bare stående utafør vel.

Jeg hadde drikk litt, og var misfornøyd, etter å ha ikke fått noe høne likevel.

Så jeg spurte etterhvert om jeg kunne få låne doen av de her eldre folka da.

Og det fikk jeg lov til da.

Og da sa hu luremusa/høna, fra Hønefoss da, at jeg var 'sleip' da, eller noe.

(Av en eller annen grunn).

Selv om jeg syntes at det var hu som var sleip, siden hu hadde dratt meg ned, til lugaren sin, på den

måten.

Sånn at jeg trodde at jeg skulle få meg litt sex da.

Også hadde hu så bare begynt å kødde liksom.

Så jeg ble jo drit kåt da, av å tenke på, at nå skule jeg ha sex, med hu luremusa da, for hu var jo ei skikkelig deilig og smekker dame også, må jeg vel si, at jeg syntes.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Seinere, så chatta jeg også med ei av de andre Hønefoss-jentene der.

(Muligens ei brunette vel).

Hu forklarte det, at ei kone, på Hønefoss, hu hadde en slags fritidsklubb da, (eller pleide ihvertfall å holde åpent hus), for ungdommene der da.

Jeg syntes at dette med at ei kone hadde 'alle' ungdommene, i Hønefoss, hjemme hos seg, kanskje hørtes litt rart ut.

(Faren min hadde jo prata om det en gang, den første tida, som jeg bodde i Leirfaret.

Da jeg fortsatt hadde det første rommet mitt der.

Om Haldis og faren min og hele gjengen da.

Skulle flytte til Hønefoss.

Men det hadde ikke jeg lyst til da).

Noe lignende av dette, (med sånt åpent hus), det hadde jeg jo ikke sett på Bergeråsen.

Men jeg hadde jo sett noe lignende, på Abildsø, (må jeg innrømme), men hu Anne Lise, (som hadde et slags åpent hus der), hu var jo bare 15 år, og ikke 50 år, (som hu Hønefoss-dama), liksom.

Så jeg syntes nok at dette her virka litt rart da, selv om hu andre Hønefoss-jenta, sa det da, at hu 'åpent hus-kona', var skikkelig grei da.

Hu andre Hønefoss-dama, (som jeg prata mest med), hu forklarte for meg, i en av danserrestaurantene der, på Stena Saga, hvem hu åpent hus-dama var da.

Og da la jeg merke til det, at hu åpent hus-dama, hu hadde noe ørepynt, i ørene, med jødestjerner på da.

Og da syntes jeg at det her var enda litt rarere da, og sa vel det til hu andre Hønefoss-dama da, at hu åpen hus-dama, (som også dro dem med på dansketur da), var jøde da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og de Hønefoss-damene, (var det vel), de fortalte meg også det da, at dem hadde visst stengt av en foss der da, (eller noe), i Hønefoss.

For at det skulle bli noe kraftverk der, eller noe, kanskje.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

De Gjerde-damene, (Hege Lund og dem vel).

De spurte meg om hva en sang var.

Som ble spilt i danserestauranten der da.

Og det var New Order med 'Blue Monday 88', klarte jeg å svare dem da.

(Siden både søstera mi og tremenningen min, Øystein Andersen, likte New Order da.

Så hadde jeg også fått litt sansen for dem da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg dansa også med ei pen brunette, fra Gjerde, i danserestauranten der, på Stena Saga, husker jeg.

Og på hjemturen, så sa vel Hege Lund, at hu brunetta, så så 'naturlig ut', da.

Da måtte jeg skryte litt, syntes jeg.

Og sa det, at 'hu dansa jeg med igår'.

(Eller noe).

Enda jeg vel da hørtes litt døll ut kanskje.

Det er mulig.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg fikk jo et nytt problem, på båten også da.

(Og måtte vise mine skuespiller-talenter, (som før dette hadde vært ganske ukjente vel), igjen da).

Jeg gikk i resepsjonen der, og lata som at jeg var veldig dum da.

Og sa at jeg var med Gjerdes Videregående, på dansketur, og hadde mista billetten min.

Og lurte på hvordan jeg skulle komme meg iland, i Fredrikshavn, da.

(Så jeg lata som at jeg var skikkelig dum da.

For det jeg bekymra meg for, det var jo om jeg ville komme meg ombord på båten igjen, etter å ha gått iland da.

Siden jeg ikke hadde billett da).

Og da fikk jeg en erstatningsbillett da, eller 'boarding-card', (eller hva man skal kalle det), av ei dame, i 40-50 åra der vel.

(Som jeg prata til omtrent midt på natta vel.

Eller noe).

Sånn at jeg kunne gå iland, i Fredrikshavn da.

Og fremdeles bli med danskebåten, tilbake igjen til Norge da.

(Det var vel kanskje noen som hadde gitt meg råd da, om at man burde gå i resepsjonen der da, om man hadde mista billetten sin da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Den natta, så fikk jeg sove på gulvet, i lugaren, til de Drammens-jentene, som hadde hytte, på Krok.

(Som jeg vel har skrevet om, i Min Bok.

Det var disse, litt 'dundre-jentene', som jeg hadde møtt, ved hyttene på Krok der, (ved nåværende Jensen Møbler), da alle bilene, til hyttegjestene der, hadde fått knust alle lyktene og vinduene, av noen jeg ikke veit hvem var da.

Og det var vel også de, som hadde ropt etter meg, en fredag, når jeg i 12-13-14 års alderen vel.

Mens jeg gikk fra bestemor Ågot, og bort til Leirfaret 4B, en fredagskveld.

(Etter å ha vært på bingo, på Snippen kanskje).

At 'fitta mi klør etter deg'.

Så de var skikkelig kåte de her hyttejentene da.

Men bestemor Ågot stod i døra, når de ropte det her etter meg da, mener jeg.

Så hu ble sinna på meg, mener jeg å huske, etter det her.

Selv om jeg ikke gjorde noe galt, jeg gikk jo bare langs veien der, på vei hjem da.

Så forstå det den som kan).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Disse hyttejentene, fra Drammen og Krok, de gikk også på Gjerde da.

Og de var fire venninner, som delte lugar da.

Og jeg bare sov på gulvet, på teppet der da, med jakka mi under hodet da.

For det var ganske varmt der vel.

Så jeg sov ikke så utrolig godt da.

Men jeg fikk meg litt søvn, ihvertfall.

Sånn at jeg kunne fungere sånn passe, dagen etter.

Selv om jeg kanskje ble litt 'døv' da, av å ikke sove i min kjære vannseng, som jeg var ganske vant med, etter å ha hatt vannseng, i mange år da, i Leirfaret 4B og på Abildsø.

Det var også ei Gjerde-jente, som sa det, at jeg kunne få sove på hennes lugar.

Ei ung ei, som jeg ikke kjente fra før vel.

Men hu Hege Lund, hu stod i nærheten da.

(Mener jeg å huske, ihvertfall).

Så da ble det litt rart liksom, siden hu var venninna til Christell da.

Men det var ikke sånn at jeg var utakknemlig, for det tilbudet liksom.

Men hu Hege, hu var nesten i slekta mi da.

Så jeg måtte liksom oppføre meg litt da, tenkte jeg kanskje.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg hadde jo hengt mye med søstera mi og Cecilie Hyde.

Og Lill Beate Gustavsen og Pia fra Korea.

Og alle de jentene der.

Samt vært sammen med ei Oslo-dame, ved navn Laila Johansen, i noen uker, et par måneder før det her vel.

(Noe som jeg skal skrive mer om, i et seinere kapittel).

Så da hu Hege Lund sa at hu skulle ned i lugaren, for å hente noe.

Så skulle jo jeg være sosial da, (sånn som søstera mi, Pia, sa at man burde være og sånn da).

Så da ble jeg med henne ned på lugaren da.

Mens hu skulle hente et eller annet da.

Men da sa hu ikke noe, husker jeg.

Og det skjedde ikke noe seksuelt, eller noe, da.

Men jeg husker det, at på hjemturen.

Så lå jeg og halvsov, ved der landgangen var, inne på Stena Saga der da.

Sammen med en gjeng med ungdommer, fra Drammen og Hønefoss, og sånn da.

Inkludert også hu Hege Lund da.

Og da hu gikk og la seg.

Så fulgte jeg litt med på henne.

(Antagelig fordi jeg ikke hadde noen lugar, og var litt på vakt, ovenfor folk jeg kanskje kunne få sove på lugaren til da.

Noe sånt).

Og da hørte jeg det, at hu sa til en kar, (sikkert en fra Gjerdes Videregående da).

At hvis jeg fulgte etter henne, (til lugaren hennes), så skulle han karen banke meg opp da.

Og det sa han karen at var greit da.

(Noe sånt).

Så etter dette så følte jeg meg ikke så veldig hjemme da, på danskebåten der da.

Jeg skulle jo bare være sosial liksom.

Jeg var jo vant til å ligge i den samme vannsenga som søstera mi og Cecilie Hyde liksom.

Og hu Lise fra Sande da, (som jeg har skrevet om, i et tidligere kapittel).

Så det var ikke sånn at jeg liksom hadde tenkt å voldta å henne, (eller noe), fordi jeg ble med henne ned på lugaren liksom.

Det var bare for å være kul og sosial liksom.

Det var ikke noe mer enn det.

Men hu Hege Lund, hu misforstod kanskje mine hensikter litt da.

Det er mulig.

Hvem vet.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

I Fredrikshavn, så hang jeg hele tida, sammen med Eva Olsen og typen hennes da.

Eva Olsen hadde mista lommeboka si, sa hu.

Så jeg måtte nesten hjelpe henne, tenkte jeg.

Siden jeg fortsatt hadde en del penger, igjen av studielånet mitt, på kontoen min da.

Jeg visste at det gikk an å overføre penger, fra en bank, til en annen, i Norge.

Så jeg tenkte at noe lignende sikkert gikk an, i Danmark og da.

Så jeg overførte penger da, fra min konto, i Fokus Bank.

Og til en filial, av den Danske Bank, (var det vel kanskje), i hovedgata, i Fredrikshavn da.

Så lånte jeg hu Eva Olsen fire-fem hundre kroner da.

Pluss at det kanskje var hundre eller to hundre kroner, i gebyr da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Eva Olsen og typen, de dro meg med til en litt røff pub, i Fredrikshavn.

Den lå liksom den motsatte veien, av der den banken vi var i lå da, når man kom inn i hovedgata, fra ferjeleiet og Damsgaard-supermarkedet der liksom.

Hvis man da gikk til høyre, i hovedgata, så kom man til den banken og de fleste av butikkene da.

Men hvis man gikk til venstre, så kom man til den litt rimelig brune og røffe pub-en da.

Der kosta en halvliter bare 10-15 kroner, eller noe, vel.

Og når jeg skulle på do, så pekte noen dansker på dame-doen.

Og jeg bare rista på huet, eller noe da, og gikk inn på herredoen.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Seinere så dro vi på en bar, som lå nærmere ferjeleiet der igjen.

Eva Olsen og typen, de forklarte det, at de hadde en bar, i huset/leiligheten sin.

Så de dreiv og rappa, masse forskjellig, av 'bar-ting' da.

De forklarte det, at utestedene i Danmark, de fikk sånne bar-ting gratis da.

(Fra leverandørene sine da).

Så utestedene i Danmark, de syntes ikke at det gjorde noe, hvis gjestene dere rappa litt av sånne ting da, (sa dem).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så dette syntes jeg at hørtes litt artig ut da.

Så jeg rappa blant annet et stort, firkantet Jägermaister-askebeger, på den baren, som vi drakk på, (etter at vi hadde vært på den shabby pub-en da).

Og på den bar-en så drakk vi masse drinker vel.

Som Irish Coffee og en drink som ble kalt både Tequila Bang Bang, eller Slammer vel.

Uten at jeg husker hva Eva Olsen og typen kalte den drinken.

Det var muligens søstera mi Pia, som kalte den drinken for Tequila Bang Bang, og sa at hu og Cecilie Hyde, hadde drukket den mye, på ferien sin, i Spania, sommeren før det her da.

Da Hyde forresten klagde fælt, (da de kom hjem fra den her Spania-ferien da), på at det hadde vært så mange fæle villhunder der, nede i Spania, husker jeg, som Hyde hadde blitt så redd for da, sa hu.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Tequila Bang Bang/Slammer, det var en drink hvor man blandet tequila og sitronbrus vel.

Også fikk man utlevert en klut vel, sammen med den drinken, (mener jeg at søstera mi sa vel).

Også skulle man dunke den drinken, i bordet liksom da.

Og da så begynte den drinken å bruse over da.

Også måtte man drikke den fort da.

Vi drakk vel noen Jägermaistere der muligens og vel.

En snaps som jeg jo hadde hørt om, siden min kamerat, fra Larvik, Frode Kølner, hadde hatt den med, på 18-års dagen min. Men som han tok med tilbake igjen, uåpnet, til Larvik da, (sammen med kameraten sin), før festen min begynte da.

Vi drakk vel også noen øl da, og satt der, ganske aleine, i den baren, i Fredrikshavn da.

Og chatta om alt mulig vel.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men jeg gadd ikke å gi Eva Olsen og typen det Jägermaister-asjebegeret, som jeg hadde rappa i Fredrikshavn, til dem.

Når vi kom tilbake på båten.

(Jeg gikk med det under jakka da, tror jeg, ombord på Stena Saga der da.

På tilbaketuren da).

For jeg syntes vel kanskje det, at det var litt rart, at det var jeg som måtte låne Eva Olsen penger.

Når hu mista pengene sine.

På danskebåten.

Typen hennes jobba jo i Se og Hør, så han kunne vel ha lånt henne penger.

(Tenkte vel kanskje jeg da).

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Så derfor gadd jeg ikke å gi det Jägermaister-askebegeret, til Eva Olsen da, (som ble kalt for Svelvik Open, av Snorre Skaug og dem vel, i Svelvik da, og hadde dårlig rykte, og som også hadde knulla med en kar, i dusjen til Haldis der, sa søstera mi Pia, en gang også).

Men jeg beholdt det askebegeret selv da.

For jeg ville liksom ikke være slaven til Eva Olsen og typen hennes heller liksom.

Selv om jeg hang meg dem på en dansketur, liksom.

(Ved å snike meg på danskebåten da).

Og selv om de hadde en bar hjemme, (som de prata om).

Så ble jeg ikke med på alt de sa heller, for å si det sånn.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Denne Danmarksturen var ganske lang.

Så det var ikke akkurat noen dagstur, som den Magne Winnem, fra Gjerdes Videregående, dro meg med på, med Petter Wessel, fra Larvik, skoleåret før.

Så etterhvert så ble det ganske kjent, dette men at jeg hadde sniki meg med, på Stena Saga da.

'Åja, han sniken', mener jeg å huske, at jeg overhørte, at noen sa om meg der da.

Men jeg hadde jo vært russ, året før.

Og jeg var jo fortsatt tenåring.

Og jeg hadde jo et morsomt studieår, i Oslo da, (siden jeg jo hadde gått på datalinja, året før, så kunne jeg mye av pensumet, det første året, på NHI, fra før da, så studiene gikk ganske greit liksom, uten at jeg behøvde å yte så utrolig mye innsats).

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Så jeg tok ikke det så nøye da, om jeg tulla litt, med danskebåten, som ung student da.

Jeg hadde jo vært på 10-15 Danmarksturer vel, før det her da, med enten faren min, mora mi, Arne Thomassen, eller sammen med kamerater som Kjetil Holshagen eller Magne Winnem da.

Og jeg hadde jo også vært med faren min og onkel Runar, på Kiel-ferja, en gang.

Og jeg hadde jo også vært med Braemar, et par ganger, til England da.

Så 'who cares' liksom, om jeg tulla litt med vaktene osv., på Stena Line.

Dette var bare noen nokså uskyldige tenårings-skøyerstreker, mente jeg da.

Og jeg syntes jo at det var kult, å møte noen, fra Drammen/Svelvik igjen da.

Etter å ha vært en god del alene da, (på ukedagene ihvertfall), inne i Oslo da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Da jeg kom iland, så gikk jeg vel for å kjøpe meg en burger, eller noe, i Karl Johan vel.

Jeg fant ikke handleposen min, fra to dager før, forresten.

Med Pepsi-flaska, osv.

Så det var jo litt døvt, husker jeg, at jeg syntes.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men jeg gikk ihvertfall litt i Karl Johan da, husker jeg.

Tidlige en søndags morgen vel.

For bussene til Abildsø, de gikk vel kanskje ikke så ofte, så tidlig om morgenen.

Det er mulig.

Og det var litt kjedelig kanskje, å dra rett hjem, til den litt kjedelige hybelen min, hvor jeg vel ikke hadde så mye mat kanskje.

Og da møtte jeg noen damer da, fra danskebåten, husker jeg.

I Karl Johan der da.

(Som jeg bare hadde sett ombord på båten da, og ikke prata med vel).

'Lite han der var med på danskebåten da', skrålte hu ene dama da.

Så hu var jo skikkelig harry da, må man vel si.

Hu var vel kanskje fra uti Romerike der, eller noe, (hvis jeg skulle tippe).

Hvem vet.

Så da ble jeg litt flau, husker jeg.

Og svarte vel ikke noe da.

(Men jeg smilte vel kanskje litt da.

Noe sånt).

For jeg hadde jo sniki meg med den båten.

Så jeg var kanskje litt flau for det da.

Ellers så hadde jeg kanskje spurt dem om dem ville bli med å kjøpe noe å drikke, eller spise, eller noe.

Men jeg var kanskje litt bekymra da, over saldoen, på bankkontoen min.

Som nok hadde fått seg en litt uventet trøkk, denne helgen da.

Så jeg begynte jo å skjønne det, at det studielånet mitt, umulig kunne vare, helt fram til sommerferien.

Så jeg begynte etterhvert å gå innom en del butikker da, (som Spaceworld, osv), i Oslo Sentrum da.

(Rund på den her tida da).

Og spurte om de hadde noen ledige ekstrajobber, osv.

Men ingen av dem hadde noen ledige jobber da.

Så jeg måtte gå på sosialen, på Ryen sosialkontor, de 2-3 siste månedene, av det her studieåret, husker jeg.

(Noe som jeg skal skrive mer om i et seinere kapittel).

Og noen måneder etter denne dansketuren.

Da jeg var på et helgebeseøk, hos bestemor Ågot, på Sand da.

Og Pia og Cecilie Hyde, hadde dratt meg med inn, til Kafeterian, (i samme bygget som hotellet der), i Svelvik.

Så satt Eva Olsen og typen der da.

Og jeg hadde vel forklart til søstera mi og Cecilie Hyde, at Eva Olsen skyldte meg penger da.

Og da jeg satt ved bordet der.

Sammen med hu Eva Olsen, typen, Cecilie Hyde og Pia da.

Så dristet jeg meg, (for det var litt flaut da), til å spørre hu Eva Olsen da.

(Mens typen hennes også satt der da).

Om hvor det ble av de pengene, som hu hadde lånt av meg, på den dansketuren da.

Men da bare tok hu Eva Olsen, og strøk meg med noen fingre, oppå hånda mi da.

(For å roe meg ned sikkert).

Og situasjonen var jo rimelig flau nok, fra før, mente jeg.

Så jeg sa ikke noe mer da.

(Jeg gadd ikke å gjøre så mye av det her liksom.

Selv om Eva Olsen hadde dårlig rykte, så var hu også ei veldig pen dame, må man vel si.

Så det var lett for en ung mann, som meg, å bli litt satt ut av henne og da.

Og typen hennes, (han fra Se & Hør), han satt jo der og, så det her må vel ha vært rimelig flaut, for han og, hvis jeg skulle tippe vel).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Typen til Eva Olsen.

(Han fra Se & Hør da).

Han hadde forresten sagt, på danskebåten der da, at en gang, så hadde han vært på den her samme Kafeteriaen, (også kalt Terian), i Svelvik da.

Og da han hadde gått inn døra.

Så hadde en lokal gubbe som satt der, spurt han, (når han gikk inn da), om 'skal vi dra krok?'

Så den episoden må jo ha vært rimelig flau.

For hu Eva Olsen.

Hvis jeg skulle tippe.

Siden hu var fra Svelvik da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Forresten, så har nok mange, som har vært på fest hos meg, da jeg bodde i en Rimi-leilighet, i Waldemar Thranes gate, på St. Hanshaugen, (fra 1996 til 2004 vel).

(Selv om det ikke er _så_ mange folk da, som har vært på fest der vel).

Så har nok noen av disse folka, kanskje sett det store, firkanta Jägermaister-askebegeret, som jeg rappa, i Fredrikshavn, på den her dansketuren da.

Axel spurte meg en gang, ('utenom sammenhengen', må man vel si).

Om 'kan ikke jeg få det askebegeret da?'

'Nei', sa vel jeg da., (før Axel vel kanskje sa noe sånt som 'joo', (på en tiggende/barnslig måte da)).

(For jeg syntes ikke det var så kult, å gi bort ting.

Når det var initiert på den måten der.

(På en slags tigge-måte, liksom).

Hvis jeg skulle gi en gave, så skulle det være fordi at jeg ønsket å gi den bort, og ikke fordi at noen begynte å tigge, mente jeg).

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Så jeg lot ikke Axel få det askebegeret da.

Og nå ligger det Jägermaister-askebegeret, sammen med mange av de andre tingene mine, (HV-ting og sånn, og antikviteter, som jeg har fått, av bestemor Ingeborg, osv), på City Self-Storage, i Oslo da.

Axel spurte også andre ganger, (sånn utenom sammenhengen da).

Om han kunne få ting av meg.

En gang så var det et tinn-pengeskrin, fylt med gamle mynter, da vi var på ferie hos Ågot, sommeren 1991, (var det vel. Mens Axel bare var 12 år vel).

Og seinere så var det en blå t-skjorte, som jeg hadde.

Og det askebegeret da.

En litt kul svart t-skjorte, (en med glidlås i halsen, fra Jack & Jones vel), som jeg pleide å bruke på byen.

Den tok Axel, (som hadde drevet mye med vekttrening og karate og kung fu).

Den tok Axel plutselig bare på seg en gang, rundt år 2000 eller 2001 vel.

Sånn at den ble ødelagt da, må man vel si.

Siden Axel hadde såpass 'opp-pumpede', (må man vel nesten si), muskler.

Så formen på den favoritt-skjorta mi, den ble ødelagt da.

Sånn at jeg ikke kunne gå med den igjen.

(Fordi at skjorta ble seende rar ut da).

Så hva det var for noe rart, som Axel dreiv med.

Det veit jeg ikke.

Men noe rart var det nok, med den her tigginga og ødelegginga hans da.

Hvis jeg skulle gjette.

Så sånn var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Hva mer som skjedde, det her studieåret, da jeg bodde på Abildsø.

Det har jeg tenkte å skrive mer om, en av de neste dagene.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

PS.

Når jeg var inne på lugaren der, med de her hyttejentene, fra Drammen og Krok da.

Så dreiv de, (litt sånn rølpete Drammens-jentene vel), å spilte seg da, inne på badet, på lugaren der da.

Også sa hu ene, at det var et sånt 'selvmords-speil', eller noe.

Men hu sa vel også det, at jeg så fin ut i det speilet da.

Siden jeg kanskje så så ung og pen/kjekk ut liksom.

(Eller hva man skal si).

For jeg pleide å ta soltimer, på den her tiden, og var også nøye, (sånn som jeg husker det, ihvertfall), med å holde frisyren min veltrimmet, dette første året, som student, i Oslo da.

Antagelig fordi at jeg merka det, at det var mer trakassering, mot folk, på gata, (fra narkomane, fylliker, tiggere og innvandrerjenger og sånn), i Oslo, enn for eksempel i Drammen.

Og i Oslo så var det også fler kule og hippe folk da.

Så jeg var mye aleine, etter at jeg flytta til Oslo.

Siden jeg ikke jobba, og ikke hadde søstera mi boende hos meg da.

(Sånn som jeg hadde hatt i Leirfaret).

Så jeg tok nok utseendet mitt, en del mer høytidelig, etter at jeg hadde flytta til Oslo da.

(Enn da jeg bodde på Bergeråsen.

Selv om jeg også kunne være rimelig forfengelig, da jeg bodde der.

Noe jeg vel pleide å få mer eller mindre subtile meldinger om, fra min tremenning, Øystein Andersen vel.

Som begynte å prate om en sang, som het 'You're so vain', osv).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

PS 2.

På den andre overnattingen, på den Danmarksturen.

Så hang jeg bare ved landgangen der, ombord på ferja da.

En god del andre ungdommer, hang også der.

Blant annet ei som var dattera, til en som eide et buss-selskap, som het Valdresekspressen, (eller noe), var det noen ungdommer, på båten, som tilfeldigvis fortalte meg, vel, (mens hu lå og sov der da).

Og hu jenta, (som var i 17-18 års alderen kanskje), hu hadde på seg et skjørt, og et par hvite strømper da.

Og da skjedde det.

At noen tøffe karer.

(Ungdommer da).

Fra Gjerde eller Oslo, eller noe, vel.

De begynte, midt på natta, å skrive, (og også tegne litt kanskje), på strømpene, til hu Valdresekspressen-dama da.

Med kulepenn da.

Mens hu lå og sov der da.

(I området ved landgangen der da).

Så når det ble morgen.

Så våkna jo noen av de mer 'streite' passasjerene opp.

Noen litt oppi åra og sånn da.

Og de huffa seg jo fælt da.

Når de stod der, like ved der hu jenta lå da.

Med koffertene sine og sånn da.

Mens båten kjørte inn gjennom Oslofjorden sikkert da.

Men jeg syntes ikke at det var så ille da.

(Eller, det kunne ha vært verre da, mener jeg).

For dem hadde jo ikke voldtatt henne, eller gjort noe annet seksuelt, mot hu jenta da.

(Som jeg kunne se, ihvertfall).

De hadde bare tulla, og tegna på strømpene hennes da.

Men de hadde ikke for eksempel tatt av henne strømpene, eller noe.

(Så vidt jeg fikk det med meg, ihvertfall).

Så det var ikke så utrolig dramatisk dette da, syntes jeg.

Så jeg ble litt overrasket, over de litt eldre passasjerene, som liksom huffa seg så fælt da, over at hu jenta med den hvite strømpebuksa, lå der da.

Men hu hadde vel truse på seg, tror jeg.

Til forskjell fra for eksempel hu Laila Johansen, (fra Skøyen), som jeg hadde vært sammen med, noen måneder før det her.

Hu husker jeg, at satt i spaggaten, hjemme i stua, i leiligheten til mora hennes, på Skøyen der.

Mens hu bare hadde på seg en gjennomsiktig strømpebukse vel.

For å tøyse ut strømpebuksa si, eller noe vel, (av en eller annen grunn, kanskje fordi det ikke skulle gå så lett hull i den, eller noe sånt, mener jeg å huske, litt vagt, at hu vel sa, muligens), mener jeg at det var.

Eller, hu hadde vel på seg en sånn kort, svart kjole også.

Men den hadde hu liksom rulla opp rundt livet da.

Så hu kunne jo nesten like gjerne ha sitti der naken, i spaggaten da.

(Kan man vel nesten si).

Siden strømpebuksa hennes var gjennomsiktig da.

Og siden hu ikke hadde truse på seg, (såvidt jeg kunne se), ihvertfall.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

PS 3.

Og på den danskebåten.

Så var det også ei dame, som spurte hvor Gjerde var fra, tror jeg.

(Noe sånt).

Også sa jeg vel Drammen da sikkert.

Også sa hu, er det ikke der hu Therese, (hu jenta som ble kidnappa fra Fjell), er fra?

(Noe sånt).

Jo, svarte jeg.

Også skulle jeg akkurat til å forklare om at jeg kjente ei dame, som het Cecilie Hyde, som alltid prata om at hu 'kjente Therese' da, (som jeg har skrevet om, i Min Bok).

Også begynte hu her Oslo eller Hønefoss-dama da, (eller hva hu var).

Å si, 'det var du som drepte a', osv.

Hu skulle ha det til at det var jeg som hadde drept Therese da.

Så hu var jo helt sinnsyk.

Fordi jeg kjente Cecilie Hyde, som kjente Therese, så betydde ikke det, at jeg hadde drept Therese liksom.

Jeg hadde aldri engang vært på Fjell da, (som jeg kan huske ihvertfall).

Og langt mindre drept ei lita jente.

Så det skjedde veldig mye spesielt, på den båten, det er helt sikkert.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

PS 4.

Jeg husker forresten det, fra skoleåret før, da jeg gikk på skole, i Drammen.

At en dag, som jeg hang sammen med søstera mi, (var det vel), i Drammen Sentrum der.

Så prata søstera mi med Hege Lund, husker jeg.

Og det var angående en fest, (eller noe), med mannlige strippere, (mener jeg at det var), som Hege Lund hadde vært med på å arrangert vel.

(Noe sånt).

Og som Drammens Tidende hadde skrevet om da.

Og da fortalte Hege Lund det.

At ei venninne av henne, fra Drammen vel, hadde tatt av helt da, og vel dansa og sånn, (og kanskje også strippa), sammen med de her vel utenlandske, mannlige stripperne da.

Og da hadde Hege Lund og dem jugi, for Drammens Tidende, fortalte Hege Lund til søstera mi da.

(Mens jeg også gikk sammen med dem da).

For da hadde dem sagt det, til Drammens Tidende da.

At dette her ikke var ei lokal dame, (som hadde driti seg ut da).

Men at dette var Olga fra Øst-Tyskland da.

(Eller noe sånt).

Så hu Hege Lund, hu har visst evnen til å tenke raskt og finne på en bortforklaring, nå og da, kan det vel kanskje virke som.

Etter at jeg har tenkt mer, på hva som skjedde, rundt den tiden, da jeg gikk på skole, i Drammen da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Kapittel 10: Jula 1989

Jula 1989, så skulle vi visst til Geilo, for å feire julen på hotell, sa vel søstera mi Pia da.

En gang jeg prata med henne, dette skoleåret.

Vi tok toget, (var det vel), opp til Geilo.

Fra Drammen vel.

Det var faren min, Haldis, Christell, Pia, Jan Snoghøj og meg da.

Vi skulle bo på Highland hotell, som lå ikke langt fra Dr. Holms hotell, i sentrum av Geilo da.

Haldis fikk den første kvelden kontakt med to jenter, i slutten av tenårene, fra en vestlandsbygd.

En industribygd, tror jeg.

Odda muligens.

(Det var ihvertfall et stedsnavn, på cirka fire bokstaver, mener jeg.

På Vestlandet).

Noe sånt.

Haldis var utadventt da, og fikk kontakt med de her Odda-jentene, så lett som ingenting da.

Og plutselig, så var de her jentene, nesten som i familien vår da.

(Virka det nesten som).

De hadde noe slekt, som jobba på hotellet vel.

(Noe sånt).

Og skulle også være der i jula da.

Sammen med foreldrene sine vel.

Haldis, (var det vel), bestemte at nå skulle Pia, Christell, de to Odda-jentene og meg, vi skulle på diskotek da.

Og faren min hviska til meg, at 'nå har du sjangsen vet du'.

(Noe sånt).

Det syntes jeg at ble litt dumt.

For jeg hadde jo vært bortpå en del damer, for å si det sånn, de siste månedene da.

(Jeg hadde jo hatt sex med Nina Monsen, et år før det her.

Og hadde blitt runka av hu 'droget' på Petter Wessel, i køya under Magne Winnem.

Og møtt hu Sari Arokivi, i England.

Og møtt mange damer i Oslo og da.

Og nettopp hatt en veldig fin borddame, for eksempel, på juleballet til NHI da.

Med mere).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg tok på meg den dressen, som jeg pleide å ha på meg, når jeg gikk ut på byen, i Oslo, sammen med Magne Winnem, osv.

Men jeg tok ikke på meg den nyinnkjøpte sløyfa mi da.

(Som jeg hadde hatt på meg, på juleballet, til NHI da).

Men geg tok nok heller på meg det grønne Carlsberg-slipset, som jeg fikk/lånte av Magne Winnem da.

(Som han sikkert hadde fått tak i, gjennom sin jobb, som Assisterende Butikksjef, på Rimi Nadderud da.

Hvor han jobbet, det siste halvåret, av 1989 da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Vi skulle på diskoteket Bardøla.

Et sted jeg aldri hadde hørt om før.

(Jeg hadde vel ikke vært i Geilo før, mener jeg.

Men jeg hadde vært en gang i Gol da.

På Pers Hotell, den gangen, som jeg slåss med Stefan og Daniel, (på Bergeråsen), tidligere, den sammen dagen, som vi kjørte opp til Pers Hotell der da.

I min fars blå Mercedes vel).

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg var jo vant til å sjekke opp masse damer, på diskoteker som Manhattan, Marilyn og Radio 1 Club, inne i Oslo da.

Så jeg gikk jo med en gang, bort til noen lokale damer, inne på Bardøla der da.

Og sa hei til de da.

Men de bare viste meg noe djevel-tegn, (eller noe sånt vel).

Noe jeg aldri hadde sett, fra damene i Oslo, noen gang.

Man kan si mye rart om damene i Oslo.

Men jeg har ikke sett at de har stukket henda sine opp i trynet på meg, og vist meg noe rart V-tegn, eller djevel-tegn, eller noe da.

Så det skal de ha.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så sånn var det.

Pia, Christell, de to Odda-søstre og jeg.

Vi ble sittende ved et bord, ved dansegulvet der da, (inne på Bardøla der da).

Og vi kjøpte vel oss noen halvlitere og sånn vel, antagelig.

Jeg var jo nitten og et halvt år, denne jula.

Pia fylte jo atten år, første juledag, (altså to-tre dager etter dette Bardøla-besøket vel).

Og Christell hadde vel nettopp fylt satten år vel.

Og de to Odda-søstre, de var vel atten og seksten år, tror jeg.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Dette var ikke en fredag eller lørdag, tror jeg.

Så det var få folk, i diskoteket.

Jeg kjente jo en kar, fra Hallingdal, som het Jarle Hallingstad.

Som jeg hadde gått i klasse med, på datalinja, på Gjerdes Videregående, skoleåret før det her da.

Og jeg likte ikke å bare sitte stille der, sammen med alle de her jentene da.

Så jeg måtte liksom gå litt rundt der da, inne på Bardøla der da, sånn som jeg var vant til, for eksempel når Winnem og jeg, var ute på byen, i Oslo, for å sjekke damer og sånn da.

Vi satt aldri helt stille, ved et bord, hele kvelden liksom.

Vi var vel litt for rastløse til det, vil jeg vel kanskje si.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det stod en lokal Hallingdal-kar der, i gangen, like ved utgangen, på Bardøla der da.

Jeg spurte han, om han kjente Jarle Hallingstad.

Og han sa at han visste hvem det var da.

Jeg forklarte vel det, at jeg hadde gått i samme klasse som han da, (på Gjerdes Videregående, Drammen), året før da.

Jeg ville vel prøve å få litt kontakt, med 'lokalbefolkningen' der da.

Siden de jentene jeg prøvde å prate med, inne på diskoteket der, hadde vært så uvennlige og avvisende da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Hu yngste Odda-jenta, hu ville danse der, etterhvert.

Hu ville danse, til en sang, som het 'New York, New York', husker jeg.

Det var liksom 'vår sang' da, sa hu, mens vi dansa sånn cheek-to-cheek da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg var forresten ganske vant, til å danse sånn cheek-to-cheek, med damene, på diskotekene, inne i Oslo da.

Helt på slutten av kvelden, i tre-tida på natta cirka.

Så ville Radio 1 Club, (og også flere av de andre diskotekene, som Winnem og jeg pleide å gå på da).

De ville spille balader da, de siste 20-30 minuttene kanskje da.

Så da kunne man bare gå bort til ei dame, som stod ved siden av dansegulvet.

Og spørre om hu ville danse da.

Jeg pleide jo å ha på meg dress, og plenty av for eksempel Lagerfeldt-deo.

Som jeg også pleide å spraye litt på brystet, husker jeg.

(Uten at jeg husker hvordan jeg kom på den ideen).

Og da pleide damene noen ganger å lukte på Lagerfeldt-deoen, som jeg hadde på meg, husker jeg.

Mens jeg kanskje strøk dem litt på ryggen, og sånn, da.

Mens de damene da kanskje ville danse tettere og tettere da.

Noen ganger ihvertfall.

(Noe sånt).

Og jeg dristet meg kanskje, noen ganger, til å ta de litt på rumpa og, mens vi dansa de.

Hvis de virka skikkelig interesserte da.

(Hvis jeg husker det riktig.

Noe sånt).

Selv om det kunne være vanskelig, å få disse damene med seg hjem, til hybelen, fant jeg ut.

Det var ikke så enkelt, må jeg vel si.

Så det var jeg vel ikke noen mester i, må jeg vel innrømme.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Vi dro tilbake til hotellet da.

Pia og jeg, vi delte vel rom der, tror jeg.

Det var en bensinstasjon, i nærheten, hvor man kunne kjøpe aviser og sånn, husker jeg.

Og i avisene og på TV, så var det om Ceausescu sitt fall, i Romania.

Og etterhvert så fikk vi vel se bilder av Ceausescu og kona da, som hadde blitt myrdet, av en mob, eller noe, vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Den andre dagen, var det vel.

(Som muligens kan ha vært julaften, eller noe, vel).

Så var jeg sur, husker jeg.

Jeg hadde ikke glemt oppveksten min, hvor jeg måtte bo alene, fra jeg var ni år.

Og jeg sa fra til Pia og Christell, mens vi gikk bort mot der Arne og Haldis satt, i danselokalet der,

på Highland hotell da.

At jeg ville ta opp dette, med at jeg måtte bo alene osv., ved bordet der da.

Men Christell ble sur, og begynte å true meg, (må man vel si).

'Hvis du ødelegger dette Erik, så'.

Sa hu.

Hu stoppa etter 'så'.

Christell var jo en pen sötten år gammel jente.

Så jeg oppfatta vel kanskje ikke det her som en trussel, da.

Men jeg oppfatta at Christell ikke ville diskutere problemene, i 'familien' vår, da.

Så jeg ofra meg litt, for henne da.

Siden denne juleferien, på Highland hotell, tydeligvis var så viktig for henne da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Også på julekvelden så satt vi sammen, med den her familien, fra Odda da.

Jeg hadde kjøpt noen vel litt artige julegaver, på en sånn kul design-butikk, i andre etasje på Oslo City der.

(Like ved CD-butikken der).

Til Haldis og faren min, så kjøpte jeg en klokke, som sa tiden, på engelsk, (med en kvinnestemme), når man trykket på en knapp da.

Og noen ganger, så sa også den klokka 'kykkeliky', husker jeg.

Så dette var kanskje noen digitaliserte lyder, eller noe.

Eller om det var en kassett inne i klokka.

Det første sikkert.

(Noe sånt).

Sånne ting kjøpte jeg da.

Jeg husker ikke de andre tingene.

Den klokka var nok det morsomste.

Og flere år seinere, (var det vel), så sa Haldis det en gang.

(En jul vel, tror jeg).

At den klokka liksom holdt henne med selskap da.

Hvis hu var aleine hjemme, så kunne hu bare trykke på den klokka da.

Også hørte hu en menneske-aktig stemme da.

Også følte hu seg ikke ensom lenger da.

Sa Haldis da.

Da ble jeg litt paff, må jeg innrømme.

Var Haldis virkelig så overfladisk, at hu følte selskap, med en klokke, som sa tiden.

Eller skrønte hu bare med meg?

Jeg kjenner jo ikke Haldis så bra.

Siden hu bodde i Havnehagen, på Bergeråsen, og jeg bodde i Leirfaret 4B da.

Så om Haldis skrønte, eller ikke, når hu sa det, om den klokka, det veit jeg ikke den dag i dag, må jeg innrømme.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jan er jo født i 1962, er det vel.

Og hu seksten år gamle skjønnheten, fra Odda, hu må vel ha vært født i 1972 da.

(Eller noe).

Hu var slank og lekker da.

Og hu hadde vel også pupper, (mener jeg å huske), selv om hu var slank da.

Hu var også ganske høy, mener jeg å huske.

Så det var ei flott, ung dame, det her da.

Søstera var også fin, med lysere hår.

Men hu var kanskje litt vel brei over rumpa da.

(Hvis jeg skal være litt direkte).

Så hu var kanskje ikke like sexy som søstera da.

Hu eldste var kanskje litt misunnelig, (på hu yngste da).

Jeg husker at jeg var med søstera mi ned i bassenget der, en dag, på slutten av oppholdet, på Highland hotell der da.

Og da ville hu eldste Odda-søstera, (husker jeg), at hu yngste søstera, skulle dekke til kroppen sin da.

For hu hadde tatt en svømmetur da, og gikk rundt der i badedrakt vel.

'Dekk til den deilige/sexy kroppen din', sa hu eldste da, husker jeg.

Jeg visste vel kanskje ikke at det var svømmebasseng der, (før vi dro dit).

Jeg hadde jo ikke gym, på NHI, så jeg hadde vel kanskje ikke noen shorts.

Så jeg tror at hu yngste Odda-jenta, var omtrent den eneste, av hele gjengen 'vår' der, som svømte i bassenget da.

Hadde det vært nå, så hadde jeg nok svømt jeg og, (siden jeg jo har skada kneet nå, og ikke kan spille fotball og sånn da).

Og jeg hadde nok tatt badstu og sånn og.

Men jeg var kanskje litt vel forfengelig, på den her tida.

Og brydde meg vel mye om hvordan hårfrisuren min så ut, og sånn da.

Så jeg ville vel kanskje ikke bade, av frykt for at frisyren min skulle bli vanskelig kanskje da..

Hvem vet.

Jeg hadde litt problemer med å få håret mitt, til å se bra ut da, og også være lettstelt, samtidig.

Så i Oslo så prøvde jeg stadig nye typer av hårgele, pomade og voks og sånn da.

For å finne ut hva jeg kunne bruke i håret, for å få kontroll på det da.

Siden det var ganske stritt og sånn da.

Og frisørene, de klarte jeg aldri å komme noe særlig på bølgelengde med da.

Så det var ikke så enkelt, for å si det sånn.

Jeg husker at på den her ferien, så brukte jeg vel for eksempel noe lebebomade, på siden av huet mitt, for å prøve å kontrollere, noe stritt hår, som jeg hadde der da.

Så det var jo rimelig latterlig, må jeg vel nesten si.

Men jeg tenkte vel sånn, at når jeg kunne bruke hårpomade, i håret, i Oslo.

Så kunne jeg vel bruke lebepomade, i håret, på Geilo.

(I mangel av noe bedre da).

Noe sånt.

Så sånn var vel det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

På julaften, så sa faren min det, at 'se på han gjøken der, i baren, som må stå der aleine, på julaften'.

Noe sånt.

Så etter denne ferien, så likte jeg ikke tanken på å være aleine, i jula.

Da ville jeg nok følt meg som han karen, i baren, på Highland hotell der.

Som faren min prata om.

Som måtte feire jula aleine.

Da ville jeg nok følt meg som en taper, vil jeg nok tippe på.

Så derfor var det vel, at jeg nærmest bønnfalt Pia, om jeg kunne være hos henne, på julaftenene, (sånn at jeg slapp, å risikere det, å sitte aleine hjemme da), da vi begge var i midten av 20-åra, og bodde inne i Oslo da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Plutselig, på julaften, etter at gavene var delt ut vel.

Så begynte Jan og hu yngste Odda-frøkna da.

Å prate om gutter og sex, og alt mulig sånn da.

Veldig åpent da.

Mens foreldrene til hu jenta hørte på og sånn da.

Jan ga masse råd, til hu jenta da.

Om sex og gutter og alt mulig da.

Foreldrene og storesøstera, til hu jenta, ble vel kanskje litt stive og rare, av den her spesielle julepraten, muligens.

Jeg syntes ihvertfall, at denne pratinga deres, nok la en aldri så liten demper, på stemninga der da.

Men Jan og hu yngste Odda-frøkna, de prata i timevis da, (virka det som, for meg, ihvertfall), om sex og hu Odda-frøkna sitt kjæresteforhold. hjemme i Odda, og sånn da.

Og Jan var veldig interessert, i problemene hennes da, og ga henne råd da, ved bordet vårt der da, i danselokalet, på Highland hotell der da.

Plutselig så spurte Jan meg, om jeg syntes det, at han skulle ha sex med hu unge Odda-jenta, på rommet sitt.

'Hu er vel kanskje litt for ung for deg', eller noe, svarte jeg da.

Jeg var vel litt sjalu kanskje.

Jeg hadde jo dansa cheek-to-cheek, med hu her unge og pene Odda-frøkna, bare en dag eller to, før det her, på det Bardøla-diskoteket så.

Så det var kanskje derfor jeg sa det, til Jan, at hu kanskje var litt ung for han.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Jan burde vel kanskje spurt foreldrene, (til hu frøkna), som satt ved bordet ved siden av vårt da.

(Hvis jeg skjønnte det riktig).

Siden hu jenta var et par år under 18 år da.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Ellers, så gikk Christell, Pia, Jan, de to Odda-søstrene og jeg, på et diskotek, på første juledag, (eller noe), vel.

Dette var et diskotek, som lå vegg-i-vegg omtrent, med Highland hotell der da.

Og da så ville plutselig hu eldste Odda-frøkna, sitte oppå fanget mitt, (husker jeg).

Av en eller annen grunn da.

Jeg sa det var greit, og lot henne bare sitte der da.

Så den kvelden, så satt jeg mest i stolen min da.

Istedet for å gå rundt på utestedet der da.

(Som jeg ellers vanligvis ville ha gjort.

Siden jeg pleide å være litt rastløs, og sånn da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var også noen slalombakker, ikke langt fra hotellet, husker jeg, (at noen nevnte da).

Og Pia og Christell, de dro vel for å stå på slalom, en eller to ganger vel, (tror jeg).

Noe sånt.

Og Jan Snoghøy og muligens også de Odda-søstrene, de gjorde vel også muligens det.

Det husker jeg ikke helt, for å være helt ærlig.

Men jeg gjorde ihvertfall ikke det.

Jeg hadde aldri stått på slalom, så det var det ikke snakk om engang.

Jeg hang vel bare på hotellet, og gikk en tur, på bensinstasjonen vel.

Og kjøpte meg en avis eller to vel.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En dag, så skulle vi på noe som het kanefart.

(Av en eller annen grunn).

Vi satt i noen sleder, (var det vel), bak noen dølahester da, (eller noe).

Og vi ble kjørt gjennom gatene i Geilo da.

Mens vi hadde noen tepper over oss, tror jeg.

Vinden svei ganske bra i trynet, husker jeg.

Men teppene hjalp oss vel å holde varmen da.

(Hvis jeg husker det riktig).

Noe sånt.

(Og hestene lukta vel kanskje også litt spesielt.

Men men).

Da vi kom tilbake til hotellet.

Så stod det ei ung hotell-dame, ved baren der da.

Hu hadde kokt opp nesten et helt trespann, (eller om det var en stor aluminiums-kjele, eller noe), med gløgg.

Og da foreslo Jan Snoghøj, at vi kanskje skulle kjøpe oss et glass gløgg da.

Det var Pia, Christell, Jan Snoghøj og meg, som drakk gløgg vel.

Noe sånt.

(Som vi betalte, ved å sette det på regninga, til rommet til Jan, var det vel.

Som Jan vel ba hu hotelldama gjøre da).

Faren min og Haldis, de var vel også med på den her kanefarten, mener jeg.

Men de kjøpte vel ikke gløgg, tror jeg.

Gløgg var jeg ikke vant til å drikke.

Men det smakte godt da.

Hu hotell-dama hadde visst helt oppi noe sprit, (eller noe), oppi gløggen også.

(Hvis det ikke var noe rødvin, eller noe, da).

Så den gløggen varma vel litt og, tror jeg.

Og det var vel også noen rosiner og nøtter, (eller om det var noen mandler), oppi den gløggen da, (mener jeg å husker).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Vi spiste middag der, på Highland hotell, en dag, som var en helligdag da.

Husker jeg.

Og da var det ikke lov, å kjøpe sprit, til julemiddagen, husker jeg.

(Siden det var helligdag da).

Men Jan Snoghøj, han klarte faktisk, å hypnotisere han kelneren da.

(Eller om han flørta, eller noe, er kanskje det riktige ordet.

Noe sånt).

Som muligens var homo, (mistenker jeg, ihvertfall).

Ihvertfall så klarte Jan, på en eller annen måte, å overtale han kelneren, til å nesten smugle ut noen akevitt-drinker, (eller noe), til bordet vårt da.

Så lover er til for å brytes, for å si det sånn.

Hvis man ser så Casanova-aktig fin ut, som Jan Snoghøj da.

(Eller hva det kan komme av.

Jan Snoghøj er ihvertfall en mester, til å kommunisere, (og muligens også i å manipulere), andre mennesker, vil jeg nok kanskje si da.

Christell lagde han forresten også en slags kur til, da hu var ynge, og bodde i Havnehagen, (husker jeg).

Siden det vel sikkert var noe gærnt med henne da.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Jan jobber forresten som naturmedisiner, eller kinesolog.

Så han er kanskje nesten som en slags heksedoktor, eller noe. (kan man vel kanskje si).

Noe sånt.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Hvis du som leser dette, tror at du kanskje har pratet med Jan, men ikke er helt sikker.

Så har Jan kort, mørkt hår.

Og han er oppvokst, på Madagaskar, hvor mora hans Haldis, og stefaren hans Oddbjørn Humblen bodde.

Mens Oddbjørn Humblen, vel jobba innen skipsfart og som norsk visekonsul, på Madagaskar vel.

Noe sånt.

Så det er kanskje på grunn av denne oppveksten, i Afrika, at Jan vel lesper litt, når han prater.

Hva vet jeg.

Jeg mener ihvertfall, at det er lesping, som det heter, den talefeilen, (må man vel kalle det), som Jan har da.

Han har ihvertfall en slags talefeil da, vil jeg vel si.

(Uten at jeg noen gang har prata, med noen andre, om den her talefeilen, til Jan da.

Og om hva den kan skyldes).

Så sånn er det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Faren min og Haldis, de betalte hele dette hotelloppholdet, for meg ihvertfall, husker jeg.

Men jeg måtte vel bruke av studielånet, hvis jeg ville kjøpe meg øl, og sånt da.

Men det er mulig at jeg fikk noen penger, i julegave også.

Hvem vet.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det begynte å bli nedgangstider, i Norge, på slutten av 1989, husker jeg.

Jeg husker at en kar, som prøvde å få studenter på NHI, til å stille opp, i elevrådet der.

Han sa det, at 'hvis dere tror at dere får dere jobb, kun etter to år på NHI, så tar dere trolig feil'.

(Noe sånt).

Så det var kanskje det, eller noe med at studiene var vanskelige og at jeg hadde lang skolevei og

sånn.

Ellers så var det kanskje det, som hadde skjedd i Kristiansand, året før.

At Pia, Christell og Jan, hadde sagt det, at faren min hadde misbrukt søstera mi Pia seksuelt, som lita jente.

Ellers så var det kanskje det, at jeg skjønnte at det ble vanskelig for meg, økonomisk, det andre halvåret, på NHI.

Det første halvåret, så hadde jeg jo hatt en lønning, eller to, fra CC Storkjøp, som jeg kunne plusse på studielånet.

Og faren min hadde jo betalt en par-tre husleier, høsten 1989 da.

Men Pia hadde jo sagt det, at faren min hadde sagt det til henne, at han ikke trodde det, at han skulle betale husleia, for meg, hver måned.

Så jeg turte ikke å be faren min om mer penger da.

Og da, så var jeg nok ikke så sikker på det, om det kom til å gå så utrolig bra, med studiene mine da.

For jeg var jo også rimelig skolelei.

Andre medstudenter, hadde jo for eksempel foreslått for meg, at jeg burde ta meg et friår, osv.

(Som jeg har skrevet om tidligere, i Min Bok 2 da).

Så jeg prøvde å forklare litt om det her, til faren min da.

Og sa det, til han, en gang som han var full vel, (som han oftest var, mer eller mindre, vel).

At jeg hadde tenkt det før, at jeg skulle prøve å bli rik, og kanskje kjøpe en havseiler, (som faren min drømte om da, mener jeg å huske), eller noe, til han da.

Men at jeg ikke trodde det lenger, at jeg noen gang kom til å bli så særlig rik og suksessfull da.

Jeg prøvde liksom å dempe forventningene hans litt da.

For jeg syntes at jeg hadde litt forventningspress, på meg, fra faren min da.

Men jeg fikk ikke tatt opp det, med at jeg hadde måttet bo alene, fra jeg var ni år da.

(På grunn av at Christell ikke ville det da, at jeg skulle ta opp det).

Og jeg fikk heller ikke tatt opp det, med at Pia, Christell og også delvis Jan vel.

Hadde sagt det, at faren min hadde seksuelt misbrukt Pia, da hu var lita jente.

Det ble liksom som noe veldig pinlig, å ta opp, husker jeg.

Så det tok jeg ikke opp, (for å si det sånn).

Men jeg prøvde å dempe forventningspresset litt, på meg, fra faren min da.

Ved å forklare det da, at jeg ikke var sikker på det, at jeg kom til å bli så særlig rik og sånn da.

Jeg var vel kanskje skuffet også, over faren min, siden han hadde misbrukt søstera mi seksuelt da.

Jeg hadde jo også en mor, Karen Ribsskog, som gikk for å være gæern da.

Og som kunne oppføre seg skikkelig spesielt, noen ganger.

Offentlig da.

Hu kunne gå med noen greiner i håret, når hu møtte Pia og meg, på togstasjonen, i Tønsberg, for eksempel.

Sånn at andre folk, sa høyt, at det var synd på søstera mi og meg da.

Og hu kunne jo plutselig troppe opp på for eksempel skolen min da.

(Sånn som hu gjorde, da jeg gikk i syvende klasse da).

Og spørre om 'er dette første klasse ungdomsskolen'.

Som hadde fått noen av jentene i klassen min, (Irene Lippert vel, for eksempel, hvis jeg ikke husker helt feil), til å le da.

Og Irene Lippert spurte vel også meg, om 'var det mora di', osv.

(Noe sånt).

Så det å ha ei såkalt 'gæern' dame, som mor da.

Det var liksom som at noe rimelig pinlig, liksom hang over en, hele tida da, (syntes jeg).

Jeg kunne aldri vite når mora mi ville dukke opp, og gjøre noe spesielt da, som ville få meg til å føle meg flau da.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Hva som skjedde mer, i denne juleferien, fra NHI.

Det skal jeg skrive mer om, i det neste kapittelet, tenkte jeg.

Så vi får se når jeg klarer å få til det.

Vi får se.

PS.

På toget, på veien tilbake, til Oslo og Drammen da.

Så begynte Christell å prate om musikk, husker jeg.

Christell likte ikke the Cure da, sa hu, (husker jeg).

(Som jeg hadde begynte å digge litt, etter at jeg var på the Cure-konsert, i Drammenshallen, et drøyt år før det her da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

'Men du likte jo 'Lullaby', (eller noe), sa Pia da.

'Ja, den ene sangen ja', sa Christell da.

At var ok da, (eller noe).

(Men ikke resten av sangene til the Cure da, tydeligvis).

Jeg sa ikke noe da.

Men jeg kunne vel kanskje ha sagt det da, som han Frode Holm, (hvis jeg husker det riktig), som gikk i klassen min, på Berger skole og Svelvik Ungdomsskole, sa en gang, (mener jeg at jeg overhørte), mens vi gikk på ungdomsskolen, vel.

At, 'smaken er som baken, delt'.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Så Christell, hu er liksom en sånn 'main-stream'-jente da, kunne det kanskje virke som ihvertfall.

At hu bare hører på musikk, som ligger på hitlistene, osv.

Og at hu er sånn, at hu bare kjøper merkeklær og sånn da.

Alt for å være mainstream, liksom.

Så sånn er nok det, (kunne det virke som, ihverfall).

Så sånn var nok antagelig det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Kapittel 11: Mer fra juleferien 1989/90

Etter at vi kom tilbake til Østlandet, fra Geilo.

Så dro søstera mi og jeg, på besøk, hos Axel og dem, på Furuset.

Mette Holter, (Axel sin stemor), var hyggelig, og sa at vi kunne få hver vår røykpakke, av henne.

Hun hadde en kartong liggende, fra en tax-free-butikk, et eller annet sted vel.

Så det var jo artig.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Mette Holter, Arne Thomassen og Axel.

De skulle bort, i jule/nyttårs-ferien.

Så Holter sa det, at Pia og jeg, vi kunne låne leiligheten deres, fram til nyttårsaften.

Siden vi da kunne få se på Filmnet og sånn, (som jeg ikke hadde, på Abildsø da).

Jeg sov vel på sofaen der, tror jeg.

I de 2-3 dagene da, som var fram til nyttårsaften da.

Og Pia var liksom i nærheten, hele tida, disse dagene da.

Så jeg fikk ikke runka noe, husker jeg, (som jeg vanligvis pleide å gjøre da, en gang hver kveld, ihvertfall, må man vel si).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

På nyttårsaften, så skulle Pia tilbake til Drammen eller Sand da.

Mens jeg hadde andre planer.

Magne Winnem hadde klart å overtale meg, til å bli med, på nyttårsparty, på Radio 1 club.

På nyttårsaften 1989 da.

På tross av at jeg hadde lite penger.

For Winnem sa at jeg kunne få låne av han da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Mens Pia og jeg, gikk ned den rulletrappen, på Oslo S. der.

Så husker jeg at Pia holdt en science-fiction-bok.

Som jeg hadde lånt på Hoved-Deichmanske, i hånda.

'Hvilken bok er det', (eller noe), spurte en kar, som rulla den andre veien.

Det er den og den science fiction-forfatteren da, (svarte enten Pia eller meg da).

(Muligens Dick?).

Jeg leste jo nesten hele science-fiction-hylla, på Hoved-Deichmanske, dette skoleåret.

Jeg leste blant annet George Orwells '1984', Aldeous Huxleys 'Vidunderlig nye verden', og en amerikansk science-fiction-klassiker som het noe med 'Fahrenheit', og også norske klassikere av Bing & Bringsværd og også Axel Jensen, var det vel.

Jeg hadde blant annet, lånt en bok, av Bing og/eller Bringsværd, som het 'Minotaurus'.

Og denne boken hadde forresten Pia lurt fælt på, i stua til Ågot, når jeg var der, på et helgebeseøk, høsten 1989 da.

Hvorfor hadde jeg lånt den boken, osv.

Men jeg hadde vel ikke noen spesiell grunn.

Men studiene mine ved NHI, de gikk altså veldig lett, det første halvåret, siden jeg hadde gått på datalinja, på Gjerdes Videregående, året før.

Så jeg hadde ganske mye fritid da.

Og på den her tida, så hadde omtrent ingen hørt om internett.

Så da lånte jeg masse bøker, (og også noen plater), på Hoved-Deichmanske der da.

For å få tiden til å gå da liksom.

Og også fordi jeg syntes at det kanskje var litt artigere, å lese science fiction, (og andre) bøker, enn å lese det kanskje litt tørre datapensumet til NHI da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Winnem og jeg, vi dro på Radio 1 Club da, om kvelden, på nyttårsaften da.

Winnem hadde antagelig kjørt opp til meg, på Abildsø, og parkert sin pastell-blå Volvo bybil, i oppkjørselen, til Jorås-familien da, i Enebakkveien 239 B, (som han ganske ofte pleide å gjøre, de helgene, når han lå over hos meg, i Oslo).

Winnem var veldig klar, for å feste mye.

Så dette at Winnem skulle besøke meg, så mye.

Det var Winnem sin ide, og ikke min ide da.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Men Winnem og jeg, vi hadde jo festa mye sammen, i russetida, på danskebåten, og på La Vita, osv., skoleåret før det her da.

Så det ble vel bare sånn, egentlig, at Winnem skulle feste hele tida da.

Og han kjente jo også noen Rimi-damer, på Blommenholm, osv.

Og jeg hadde ikke så mange andre kamerater.

Min tremenning, Øystein Andersen, han fylte jo atten år, et par år etter meg.

Så jeg syntes kanskje at det var litt kjedelig å henge sammen med han, etter at jeg hadde fylt atten år, siden han ikke var atten år enda da, og kanskje heller ikke likte så bra, å gå ut på byen, osv.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Inne på Radio 1 Club, så var jeg kanskje litt misfornøyd, siden jeg nesten var blakk.

Winnem og jeg, vi satt i dressene våre, i første etasjen der.

Ikke langt fra dansegulvet.

Vi var der ganske tidlig.

Og det var ikke så mange folk der ennå da, enda det var nyttårsaften.

Man fikk med noen sånne morsomme party-hatter, osv., når man betalte, i døra.

(Som ikke Winnem og jeg ville ha på oss da.

For vi syntes vel at de hattene så litt dumme ut, mener jeg å huske).

Og prisen for inngang der, den lå vel på cirka 80-100 kroner, mener jeg.

(Noe sånt).

Siden det var nyttårsaften.

Vanligvis så var cover-charge-en der, på 50 kroner, (mener jeg å huske).

Men det var en del dyrere, siden det var nyttårsaften da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg begynte kanskje å bli litt full.

Og Winnem og jeg, vi var jo liksom litt japper.

Og vi var unge da, vi var fortsatt tenåringer, og vi var nettopp ferdige med videregående.

Og vi tenkte vel litt sånn, at verden liksom lå for våre føtter da.

(Ihvertfall så tenkte vel jeg litt noe sånt).

Dette var jo den siste dagen, av 80-tallet.

Et tiår som hadde vært rimelig vondt, for meg, med mye sitting alene, i Leirfaret 4B, osv.

Så jeg så liksom for meg det, at 90-tallet, det skulle bli mye mere 'mitt' tiår, da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så mens Winnem og jeg satt der, og chattet og drakk hver vår halvliter vel.

Så la jeg beinet mitt, (husker jeg), oppå en sånn slags puff, eller noe, som lå like ved der jeg satt da.

Men det var visst ikke lov da, sa vakta der, husker jeg.

Men jeg glemte meg et par ganger da.

Og vakta kjefta på meg, to-tre ganger vel, på grunn av det her da.

Og da slutta jeg da, å ha beinet mitt oppå en sånn slags puff der da, (eller hva det var).

To Oslo-damer, satt like ved oss.

De var på vår alder, fortalte de oss.

(Altså nitten år da).

De ville gjerne danse og sånn da.

Hu ene, som jeg dansa med, var rimelig rå, husker jeg.

Og hu skulle liksom ha meg med på å danse sånn, at vi liksom vrikka på oss, ned mot gulvet da, mens vi stod rett ovenfor hverandre, på dansegulvet da.

Mens hu smilte da.

Hu var også full, og fortalte det, seinere, at hu syntes at jeg var morsom, fordi jeg hadde lagt foten oppå den puffen, hele tiden da.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Hu Laila Johansen, (som var fra Skøyen da), hu hadde også ei venninne, som Magne Winnem begynte å kline med vel.

Ihvertfall så satt både Winnem og jeg, og omfavnet hver vår dame, (av de to venninnene), inne på Radio 1 Club der da, denne nyttårsaftenen.

Hu Laila Johansen og jeg, vi klinte fælt, (mener jeg å huske).

Og jeg husker at jeg nok også var litt klåfingra, og klådde på puppene hennes, (og sånn), en del da.

Mens vi satt i en sofa der vel, (eller noe), inne på Radio 1 Club der da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Laila Johansen, hu måtte ut og spy, husker jeg.

Og jeg ble med ut da, siden jeg hadde klint med henne da, osv.

Etter at hu hadde kommet seg til hektene igjen, så dro hu meg med seg, inn på damedoen der, husker jeg.

Og inn i et avlukke der, husker jeg.

Jeg trodde jo at hu ville knulle, og dro fram kuken, som var ganske stiv, etter at jeg hadde bodd i samme leilighet, som søstera mi, (på Furuset), og ikke runka, på en del dager da.

Men hu Laila Johansen, hu bare stod der, med underbuksa nede på knærna.

Og jeg kunne se 'buskaset', på musa hennes, husker jeg.

Hu var forøvrig veldig sexy, og hadde en veldig deilig kropp, vil jeg si.

Hu hadde liksom former, (det vil si at hu hadde litt timeglass-form da).

Så hu var ung og slank men samtidig også kvinnelig, vil jeg si.

Så hu var jo den hotte dama, må man vel si.

Og hu hadde også pupper, ihvertfall i størrelse 'B'.

Eller muligens i størrelse 'C', vil jeg si.

'Jeg vil, men ikke her', sa Laila Johansen da, etter at jeg hadde dratt fram ståkuken min da.

Så jeg var litt driti ut da.

Men hvorfor hadde hu dratt meg inn på damedassen, på Radio 1 Club der?

Omtrent rundt tolvslaget vel.

På nyttårsaften 1989 da.

90-tallet skulle liksom bli mitt tiår da, tenkte jeg.

Så å starte det, med å knulle ei sexy dame, på damedoen, på Radio 1 Club.

Det hadde jo vært helt greit for meg liksom, (for å si det sånn).

Men så ikke.

Vi gikk ut fra doen der, etterhvert.

En stund før, at hu Laila Johansen dro meg inn på det avlukket, hvor hu var.

Så hadde jeg også prata med ei lyshåra dame, inne på damedoen der.

Jeg hadde fortsatt litt problemer med frisyren min.

(Som jeg også hadde, på Highland Hotel, noen dager før det her da.

Som jeg skrev om i det forrige kapittelet).

'Har du prøvd håргеle', sa hu lyshåra dama da.

Og da ble jeg litt irritert.

For hvis det var noe jeg hadde prøvd, så var det forskjellige typer av håргеle, gelespray, hårvoks og hårpomade, osv., for å prøve å få kontroll på piggsveisen min da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Etterhvert, inne på Radio 1 Club der.

Så skjønte jeg det.

At Magne Winnem, han hadde bare stikki av.

Enda han visste det, at jeg var blakk.

Vi hadde jo avtalt det, inne på Radio 1 Club der.

At jeg skulle få låne penger av han, sånn at jeg kom meg hjem, til Abildsø, igjen.

Men så ikke.

Så en liten advarsel, mot at Magne Winnem kanskje ikke alltid er like pålitelig.

(Ihvertfall ikke når han drikker).

Det er kanskje på plass.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Jeg fortalte om problemet, med Magne Winnem sin forsvinning, til hu Laila Johansen da.

Og da sa hu til meg, at jeg kunne få ligge over, hjemme hos henne, på Skøyen der da.

Noe som jeg nesten måtte takke 'ja takk' til da.

For jeg hadde ikke lyst til å gå helt hjem til Abildsø, for å si det sånn.

Selv om jeg kanskje hadde fiksa det nå, etter å ha vært i infanteriet, osv.

Men på den tiden, så var dette som noe som nesten utenkelig.

Å gå helt fra Sentrum, og til Abildsø.

Jeg visste vel ikke veien i huet heller, forresten.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Laila Johansen og jeg, vi dansa, drakk og klinte og sånn da, hele kvelden, helt fram til diskoteket der stengte, i 3-4-tida da.

Laila Johansen og venninna, de fortalte vel også det, at de ofte pleide å dra til Dokka, i helger og ferier, osv.

Dokka var et lite sted, hvor alle kjente alle da.

Og som dem skrøyt fælt av da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Ute på dansegulvet der.

På Radio 1 Club.

Så var det plutselig ei lyshåra dame, som hilste på meg.

Mens jeg dansa med hu Laila Johansen da.

Jeg kjente først ikke hu lyshåra dama igjen.

Hu Laila Johansen, hu var så ung og deilig og dansa på en sånn spesiell, het og sexy måte da.

(Må man vel nesten si).

Så jeg havna nesten i en slags rus, den kvelden der, husker jeg.

Av hu heite dama, nemlig Laila Johansen da.

Hu hadde nok noe god parfyme på seg og, (hvis jeg skulle tippe), ihvertfall.

Hu lyshåra dama, som hilste på meg, ute på dansegulvet, på Radio 1 Club der.

Det var faktisk hu som hadde hatt ansvaret, for regnskapet, for den dame-russebussen, som en del ganger, hadde pleid å hente meg, da jeg bodde hos Cecilie Hyde og dem, i Svelvik, i russetida,

skoleåret før det her da.

Det var mulig at det var hu som eide den russebilten og.

Det er mulig.

Etter russetida, så møtte jeg henne en gang, i Drammen Sentrum, mens jeg gikk der, sammen med Tim Jonassen og Magne Winnem vel.

Og hu hadde da regna ut, nøyaktig hvor mye jeg skyldte dem, i kroner og øre da.

(For bensin og sånn da).

Siden de hadde henta meg i Svelvik og sånn da, et par ganger da.

Og jeg hadde også fått hvert med dem inn til Oslo, et par ganger, i russetida.

Blant annet den gangen jeg prøvde å 'ta kassa', og endte opp med å kline med ei ikke så utrolig fjong dame vel, (som jeg har skrevet om i Min Bok), inne på Rockefeller der da.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Og da vi skulle gå hjem, så gikk jeg litt i forveien.

Og da, så traff jeg også Harald, fra CC Storkjøp.

Og en kamerat av han vel.

Vi begynte å prate om musikk.

Og jeg sa at jeg hørte på blant annet the Cure, Depeche Mode, the Clash, og Sugarcubes vel.

'Ikke Sugarcubes vel', svarte Harald da.

Noe jeg ikke skjønnte noe av.

Pia og Cecilie Hyde hadde jo hypet Sugarcubes skikkelig, en dag jeg kom hjem fra jobben, på nettopp CC Storkjøp, skoleåret før det her da.

Og jeg hadde jo vært på en konsert, med Sugarcubes.

(Hvis ikke den konserten var etter nyttår da.

Det er mulig.

Den Sugarcubes-konserten var ihvertfall mens Magne Winnem bodde på sin fetter, fra Swindon, Colin Dobinson, sin UIO-hybel, på Kringsjå, husker jeg.

For Winnems engelske fetter studerte på en del av sine datastudier, ved UIO da.

Og hadde med seg bil og greier, til Oslo, fra England da).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Det var forresten denne hybelen, på Kringsjø, som Winnem skulle til, etter party-et, på Radio 1 Club, denne nyttårsaftenen, husker jeg.

For Winnems fetter, Colin Dobinson, han var hjemme i England, i juleferien fra UIO da.

(En ferie som var ganske lang.

Akkurat som min juleferie, ved NHI).

Så Winnem hadde fått låne min TV og video, denne juleferien, husker jeg, forresten.

Siden jeg skulle til Geilo og sånn da.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Etterhvert så dukka vel de to Oslo-damene opp og da.

Laila Johansen var fra Skøyen.

Og de kom også med en innrømmelse, like før vi dro fra Radio 1 Club der vel.

Og det var det, at de egentlig var søtten år gamle.

Og ikke nitten, som de først hadde sagt.

Da ble jeg rimelig skuffet, husker jeg.

For var det en ting jeg helst ikke ville ha.

Så var det ei dame som ikke hadde fylt atten år ennå.

Og som jeg ikke kunne ta med, når jeg var ute på byen, i helgene da.

(Noe jeg var stort sett hver helg da).

Men men.

Jeg beit det i meg.

Jeg hadde jo egentlig ikke noe valg.

Siden jeg ikke hadde penger til taxi hjem da.

(For det gikk vel ikke noen nattbuss, denne dagen heller, mener jeg å huske.

Siden nyttårsaften ikke var på en fredag eller lørdag da).

De to Skøyen-damene, de prata også om at de hadde møtt to karer, på trikken, på vei til Radio 1 Club da.

Og de hadde hatt på seg dress, og liksom latt som at de var så voksne da.

Men de var ikke så voksne likevel da, sa de.

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og den her dagen, (eller om det var dagen etter).

Så sa også hu Laila Johansen, at Magne Winnem, han hadde visst klådd fælt da, på hu venninna hennes da.

Og da ble jeg litt paff, må jeg innrømme.

For jeg hadde jo klådd min del, jeg og, på hu Laila Johansen da.

På puppa hennes osv., (var det vel).

Så jeg var ikke sikker, på om hu var sur på meg også, siden jeg også hadde klådd da.

(Siden hu klagde på at Winnem hadde klådd på venninna hennes da).

Men det var visst ikke noe særlig, den klåinga som Magne Winnem hadde gjort da, skjønte jeg.

På hu venninna da.

Uten at jeg vet hvordan klåing dette var snakk om.

Og jeg er ikke sikker på, om jeg fikk tatt opp det her, med Winnem.

Det husker jeg ikke helt.

(Jeg var kanskje sur, fordi at han hadde dratt hjem tidlig.

For jeg skulle vel få ligge over hos han, på Kringsjø, eller noe.

Siden jeg var rimelig blakk da.

(Ihvertfall så skulle jeg få låne penger, sånn at jeg kom meg hjem fra byen da.

Var avtalen mellom Winnem og meg.

Siden Winnem fikk vilja si, i og med at vi dro på det dyre party-et da, på Radio 1 Club, som jeg egentlig ikke hadde råd til å dra på).

Før jeg fikk studielånet, som jeg dro tidlig opp til NHI, for å hente, en av de neste dagene da).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Hu venninna, til Laila Johansen.

(Som Winnem hadde klådd så fælt på, ifølge de her damene da).

Hu hadde visst drivi med karate og sånn, skjønte jeg.

(Det var det vel enten Winnem, eller Laila Johansen, som sa dette vel).

Så jeg syntes nok antagelig det, at jeg nok var mest heldig, når det gjaldt å finne dame da.

Siden hu venninna, til Laila Johansen, nok var litt mer sånn kraftig og litt mer gutteaktig kanskje da.

Mens hu Laila Johansen var veldig flott og ikke gutteaktig i det hele tatt da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så om det kan ha vært sånn, at hu karate-dama, begynte å true Winnem, (eller noe), siden han hadde vært for rå, og klådd henne i fitta da, eller noe sånt.

Og at Winnem derfor bare stakk av, fra Radio 1 Club da.

Selv om han visste det, at jeg ikke hadde penger nok, til å komme meg hjem fra byen.

Kan det ha vært sånn her, som dette hang sammen?

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Laila Johansen, venninna og jeg.

Vi gikk ut fra Radio 1 Club der.

(Som lå i Storgata forresten.

Det var det samme lokalet, hvor det senere het Hit House.

(Et sted som vel noen kalte for 'Shit House'.))

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Vi gikk vel så helt til taxiholdeplassen, i Universitetsgata der, mener jeg.

(Mellom Stortinget og Slottet der).

Jeg husker at vi stod i køen der.

Og hu Laila Johansen og jeg, vi stod og varmet oss på hverandre, i køen der da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Et nesten middelaldrene par, stod foran oss, i køen.

Laila Johansen prata med hu eldre dama da.

Om at det var kaldt, osv.

Men Laila Johansen, hu sa at det var fint å ha noen å varme seg på.

(Noe sånt).

Og holdt rundt meg da.

Så Laila Johansen, hu var nesten som en sånn romantisk dame da.

Noe sånt.

Så sånn var vel det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Hu dama, foran oss i køen.

Hu pekte bort på noen andre biler, som stod på den andre sida av gata, fra der vi stod i køen da.

(For køen gikk rimelig tregt, denne nyttårsaftenen, husker jeg.

Og det var også litt kjølig).

Hu dama sa til Laila Johansen at vi kunne få kjøre med en av de bilene.

Sånn at vi slapp å stå i den lange køen.

Så vi endte opp med å ta en pirat-drosje da.

Til Skøyen.

Jeg husker at vi tre gikk inn døra der, hos Laila Johansen.

(Som var aleine hjemme vel).

Og jeg sa det, at vi hadde kjørt 'pirat-drosje'.

'Privat-drosje, mener du vel', sa Laila Johansen da.

Så hu var kanskje litt dum.

Jeg hang fra meg dressjakka mi, med lommeboka i, husker jeg, i gangen deres.

Og Laila Johansen begynte å spørre meg, om hvor jeg ville sove.

Ville jeg sove på hennes rom alene.

Eller ville jeg sove på mora hennes sitt rom, sammen med henne.

(Hu hadde vel fortalt meg det, tror jeg, at hu alltid sov naken.

Hvis ikke det var dagen etter da, at hu fortalte meg det).

Jeg følte meg litt dum.

Siden jeg hadde gått tom for penger, osv.

Og jeg syntes at jeg nesten tvang meg på.

Sånn at de her damene hadde måttet hjelpe meg da.

Og siden Winnem stakk fra meg, uten å låne meg penger, som han hadde lovet.

Så jeg sa det, at jeg kunne ligge aleine, på det rommet hennes da.

(Hvor det hang hesteplakater og sånn, forresten).

Så da lå Laila Johansen og venninna, på rommet til mora til Laila Johansen da.

Og jeg sovna ganske raskt, i senga til Laila Johansen der, husker jeg.

Dagen etter, så ble jeg vekt, av Laila Johansen, mener jeg.

Mora hadde laget pølser i lompe, og jeg ble bedt ned, for å spise det da.

Og jeg spiste vel sikkert 5-6-7 pølser, tror jeg.

Jeg var sulten etter den her fyllekula dagen før da.

Etter middagen så gikk Laila Johansen og jeg, opp på rommet hennes igjen.

Laila Johansen satte på et Michael Bolton album, og spurte meg hvorfor jeg ikke hadde villet ligge sammen med henne, i senga til mora hennes, natta før.

'Jeg ville ikke utnytte deg', eller noe.

Svarte jeg da.

Altså at jeg ikke ville trenge meg på, mente jeg da.

(Mer enn nødvendig liksom da).

Siden jeg liksom måtte bli med de her to Skøyen-damene hjem.

Siden jeg ikke kom meg hjem selv da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det endte med det, at vi begynte å kline igjen.

Og hånda mi endte nedi Laila Johansen sine trange jeans.

Og jeg fikk såvidt lirka hånda mi ned i Laila Johansen sine trange bukser da, og videre ned i trusa, og i inn fitta hennes da.

Sånn at jeg fingra henne da.

Noe som jeg vel gjorde i en time, eller to, (eller noe), vel, (vil jeg tippe på).

Mens vi lå der og hørte på Michael Bolton da.

Jeg hadde vel nesten da forventa.

At hu Laila Johansen, kanskje skulle gjøre noe tilbake og.

(Som å runke meg, eller noe).

Men så ikke.

Hu bare lå på ryggen, i senga si.

Med meg oppå henne da.

Begge med klær på da.

Mens jeg hadde hånda mi nede i trusa hennes da, og fingra henne da.

*Vet du hvor deilig kropp du har', sa jeg til henne, mens jeg lå oppå henne, i senga hennes da.

Men hu svarte ikke noe.

Nå er jeg litt trøtt og sliten i dag, merker jeg.

Så jeg tror at jeg får dele opp det her første møtet mitt, med Laila Johansen, i to kapitler.

Så vi får se når jeg klarer å få skrevet det neste kapittelet, om hva som skjedde, i denne juleferien, i studieåret 1989/90.

Vi får se når jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 12: Enda mer fra juleferien 1989/90

Mens Laila Johansen og jeg, var oppe på rommet hennes, etter pølse og lompe-middagen, til mora hennes, på første nyttårsdag, i 1990.

Så ville Laila Johansen prate om tidligere forhold.

Jeg fortalte det, at første gangen, som jeg hadde hatt sex, det var med Nina Monsen, på Bergeråsen, et drøyt år, før det her da.

Og at hu hadde hatt med bikkja si, og sånn.

Så det ble litt spesielt da.

Laila Johansen, hu fortalte det, at første gangen, som hu hadde hatt sex.

Det var mens hu gikk på Majorstua skole.

(I sjuende eller åttende klasse, eller noe, tror jeg).

En håndverker hadde drivi med å male skolen.

Og etter skolen, så hadde Laila Johansen gått tilbake dit, med en hund da.

Og så hadde dem hatt sex da, på Majorstua skole der et sted da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Mens jeg lå oppå henne, i senga hennes, og fingra hennes.

Så spurte Laila Johansen, om jeg kunne kjenne det, at hu brukte bind, i trusa si.

Det hadde jeg ikke lagt merke til, for å være ærlig men.

Men Laila Johansen, hu fortalte det da, at hu var så våt, (i ferien vel), at hu måtte bruke bind da.

Jeg trodde på henne, for jeg hadde jo sovet på sofaen, hos Axel og dem, på Furuset, og også vel hatt ganske lite privatliv, på hotellet, i Geilo.

Så jeg var rimelig kåt selv, denne nyttårshelgen, for å si det sånn.

På grunn av mangelen på privatliv i jula da.

Og jeg tenkte at hu Laila Johansen kanskje hadde vært gjennom noe lignende, av 'familietragedier', (eller noe lignende), selv da, i juleferien.

Noe sånt.

Hvem vet.

Så sånn var kanskje det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Mens jeg lå og fingra hu Laila Johansen der, i senga hennes.

Så var jeg inne på tanken, å dra fram kuken min igjen.

(Sånn som jeg hadde gjort, dagen før, i det avlukket der, inne på Radio 1 Club der da).

Men jeg huska det, at en kondom, som jeg hadde hatt på meg, den lå i lommeboka mi, som lå i dressjakka mi, som hang i gangen, i første etasje der da.

Dette var i 1990, og på slutten av 80-tallet, så var det nesten et hysteri, i Norge, når det gjaldt hvor skummelt Aids var, og sånn da.

Så jeg hadde ikke lyst til å prøve å knulle hu Linda Johansen uten kondom, husker jeg.

Jeg prøvde meg på en sånn 'ekspedisjon', ut på doen, i andre etasje der.

Det var nok sånn, at jeg egentlig da, ønsket å hente den kondomen, som jeg hadde i lommeboka mi, i entreen deres da.

Men mora til Laila Johansen var jo hjemme.

Så motet mitt sviktet nok litt, og jeg turte ikke å gå ned og hente den kondomen.

Mora ville kanskje ikke likt det, hvis hu hadde skjønt det, at jeg hadde sex med dattera hennes, (midt på dagen), i andre etasje, i terrasseleiligheten deres, (var det vel), mens hu selv var nede i etasjen under oss da.

Det er mulig.

Så godt kjente jeg hverken mora eller dattera, at jeg kunne vite hva de ville ha syntes om det.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Mens jeg lå og fingra hu Laila Johansen da.

Så spurte hu meg også om, 'har du låst?'.

'Nei', svarte jeg'.

'Du er gæern!', eller noe, sa Laila Johansen da.

Men hvis jeg virkelig hadde vært gæern, så hadde jeg vel ihvertfall turt å gå ned og hente den kondomen da.

Og knulla henne litt, istedet for å bare fingre henne da.

Jeg var inne på tanken, på å prøve det ihvertfall.

Men jeg syntes det ble litt for flaut, å gå ned til første etasjen, der hvor mora hennes var da.

For å hente den kondomen min, i lommeboka mi der da.

Som hang i dressjakka mi, nede i første etasjen der da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Laila Johansen dro meg så med, på en gåtur, i Frognerparken.

(Som lå like ved der de bodde).

Hu stakk innom en bekjent av seg, som hadde hund.

Og som bodde mellom der Laila Johansen, (og mora), bodde da, og Frognerparken.

Det var snø, sånn som jeg husker det.

Og mange folk gikk tur, i Frognerparken der da.

(På denne første nyttårsdagen da).

Laila Johansen tok meg med, bort til den broa, i Frognerparken, hvor Sinnataggen står.

Hu viste meg ei naken dame der, (på den andre sida av broa, enn der hvor Sinnataggen står vel), og forklarte meg det, at det her var bestemora hennes da.

Som Vigeland hadde brukt som modell da, før krigen en gang vel.

Jeg syntes vel det, (for å være ærlig), at hu Laila Johansen var litt mer sexy, enn hu bestemora hennes da.

Jeg hadde jo sett begge nakne, må jeg vel nesten si.

(Selv om jeg vel aldri så puppa til hu Laila Johansen, tror jeg.

Men jeg så henne naken på underkroppen et par ganger.

Og klådde jo på puppene hennes, både på Radio 1 Club og på Manhattan, en par uker seinere vel).

Så hvis jeg skal være ærlig, så var hu Laila Johansen en del finere enn bestemora si da.

For Laila Johansen var jo liksom en sex-bombe, må jeg vel nesten si.

Mens hu bestemora da, hu var vel ikke like slank og smekker, (vil jeg vel si), som hu Laila Johansen da.

Bestemora var kanskje litt kraftigere, må man vel si.

(Hvis ikke Vigeland hadde tulla da).

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så sånn var det.

Laila Johansen lurte så på hvor bikkja hadde løpt hen.

Og jeg måtte peke og si at bikkja var der og der da.

Det var mange folk i Frognerparken, og bikkja løp fram og tilbake.

Men det var en snill bikkje, tror jeg, som virka fornøyd, med at den fikk lov til å gå tur, i Frognerparken da.

Og den fant oss igjen, hele tida, etter å ha vært rundt på løpeturene sine da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Laila Johansen viste meg også noen litt skremmende monster eller øgle/drage-skulpturer, som stod litt bortgjemt kanskje, i Vigelandsparken/Frognerparken der da.

Det er mulig at Laila Johansen prata om noe mareritt, eller noe, når hu viste meg de skumle statuene da.

Som kanskje ikke var så lette å få øye på, i Frognerparken der da, ved første øyekast kanskje

(Så sånn var det).

Lill Beate Gustavsen og Pia fra Korea, og de damene der.

De hadde vel babla litt om, å gå tur i en labyrint, i Frognerparken da.

Men det nevnte ikke hu Laila Johansen noe om da.

Men jeg har jo seinere sett hvor det er, og det er vel rundt Monolitten der, tror jeg.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Og det var vel heller ikke sånn, at dette var den første gangen, som jeg hadde vært i Frognerparken, tror jeg.

Jeg hadde kanskje vært der en eller to ganger før da.

(Noe sånt).

Det er mulig.

Jeg hadde vel kanskje tatt T-banen, opp til Majorstua, en gang, høsten 1989, og gått og kikket litt i Frognerparken, for meg selv en dag da kanskje.

Det er mulig.

Det husker jeg ikke helt sikkert.

Men men.

Men jeg mener å huske det, at jeg ikke følte meg helt fremmed, i Frognerparken der da.

Når jeg gikk rundt der, sammen med hu Laila Johansen da.

Så jeg hadde nok vært der ihvertfall en gang før, vil jeg nok tippe på.

Hvis jeg skulle gjette.

Så sann var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så festa vel Laila Johansen den bikkja, et eller annet sted da.

Og så dro hu med meg inn, på en kinarestaurant, som lå på Majorstua der da.

En restaurant som var hennes favorittrestaurant, eller noe, vel.

Hu ville vise meg det, at det var noen fine veggdekorasjoner, eller malerier, eller noe, der.

Noe sånt.

Hu snudde nesten i døra, og så dro hu meg med lenger bortover, i den samme gata, (som vel må ha vært Bogstadveien vel), i retning av Majorstua skole da.

Da vi nesten hadde kommet bort til Majorstua skole, (som var den skolen, som hu Laila Johansen hadde gått på da).

Så pekte jeg på en annen, litt mindre skolebygning da.

Og forklarte det, at 'der går broren min'.

(Den skolen til Axel, den het vel Majorstua Spesialskole, eller noe sånt, tror jeg).

'Å, er han sann?', (eller noe sånt), svarte hu Laila Johansen da.

Så hu likte visst ikke de elevene som gikk på den spesialskolen da, (som var like ved siden av hennes egen barne og ungdomsskole da), skjønte jeg.

Så sann var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Av en eller annen grunn, så ville hu Laila Johansen også vise meg Majorstua skole da.

Hvor hu selv hadde gått på skole, og hatt sex med han maleren da, når hu var helt i

begynnelsen av tenårene da, (var det vel).

Hu tok meg med inn i skolebygningen der.

(Noe jeg egentlig ikke ville.

Jeg syntes det var litt rart, å bare gå inn på en sånn barne og ungdomsskole, uten å egentlig ha noe ærend der).

Det foregikk noe undervisning, eller møte, eller noe, oppe i andre etasjen der da, (var det vel).

Vi gikk nesten opp dit.

Laila Johansen lyttet vel litt.

Og jeg hørte også noen stemmer der, av noen voksne folk, som prata vel.

Så prøvde hu å dra meg med, ned i kjelleren der, på Majorstua skole da.

Men jeg syntes det ble litt vel flaut, å være inne på en sånn barne og ungdomsskole da.

Så jeg ville ikke ble med henne, ned i kjelleren der da.

Så vi gikk ut igjen da.

Jeg tror at hu Laila Johansen også babla noe om, at hu kjente en frisør, som drev en frisørsalong, som het Agaton Sax, (eller noe).

(Kanskje fordi at jeg hadde klaget på det, at jeg hadde problemer med frisyren, eller noe).

Hu mente at jeg burde gå dit, og si at jeg kjente henne da.

Men jeg mener at hu også sa det, at han frisøren, var homo da.

Så jeg gadd aldri å prøve å finne den frisørsalongen.

For jeg var jo tross alt fra Bergeråsen, hvor det ikke fantes en eneste homo da.

Så jeg syntes at alt som hadde med homo-er og sånt, å gjøre, det var veldig flaut da, for å si det sånn.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

På veien tilbake, gjennom Frognerparken, så dreit jeg meg skikkelig ut, husker jeg.

Det var kanskje det, at hu Laila Johansen, ville dra meg med ned, i kjelleren, på Majorstua skole, som hadde gjort meg litt svimmel, (eller hva man skal kalle det).

Det er mulig.

Når vi gikk tilbake, gjennom Frognerparken, så pekte jeg ihvertfall på en hoppbakke, og sa 'å, har dere hoppbakke her og'.

Også var det Holmenkollen(!).

Så jeg dreit meg jo skikkelig ut da.

Og det fikk jeg høre seinere og, fra hu Laila Johansen da, når jeg var i et middagsselskap, hos mora og hvor også moras kjæreste var da, (en var butikksjef i Gullfunn vel), og også Laila Johansen da, som klagde litt på meg, under den middagen, (husker jeg), fordi jeg ikke var så god, på å prate om bilmodeller, (var det vel), og også fordi jeg hadde dumma meg skikkelig ut, når det gjaldt den Holmenkollbakken da.

(Så sånn var det).

Men jeg var litt i ørska da.

Hu Laila Johansen dro meg jo rundt på så mange forskjellige steder, så jeg ble vel litt svimmel etterhvert kanskje.

(Det er mulig).

Og jeg lurte vel kanskje på det, med at hu hadde dårlig syn, og ikke klarte å se bikkja og sånn da.

Så jeg måtte vel følge med på den bikkja også kanskje.

Noe jeg ikke var vant med da.

(Så sånn var det).

Så det ble kanskje litt vel mye nytt for meg, på en gang da.

Det er mulig.

Så sånn var nok kanskje det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Hjemme hos mora igjen, så forklarte jeg vel det, at jeg ikke hadde noen penger igjen, av studielånet.

Men at Magne Winnem hadde prata om å låne meg noen penger da.

Mora fortalte det, at Laila Johansen, hu hadde egentlig tenkt å søke på jobb.

Men dette hadde ikke blitt noe av, likevel.

(Seinere dette året, så ringte jeg mora, og da hadde hu Laila Johansen flytta til England, sa

hu da.

Så det var kanskje et eller annet i forbindelse med den flyttinga, som gjorde at hu Laila Johansen, ikke skulle søke på jobber, likevel.

Hvem vet.

Det er mulig).

Så jeg fikk med et sånt hefte, fra Arbeidsformidlingen, av mora til Laila Johansen da.

Og jeg fikk vel også låne litt penger, sånn at jeg kom meg med tog/t-banen, opp til Kringsjø, hvor Magne Winnem holdt til da.

Så fikk jeg vel låne en hundrelapp, eller noe, av han, tror jeg.

(Selv om jeg ikke husker det her, helt nøyaktig).

Også dro jeg hjem til hybelen min på Abildsø da.

Noe sånt.

Jeg husker også at jeg ringte hu Laila Johansen, noen dager seinere.

(Fra en telefonkiosk, på den andre sida av gata, av Abildsø-kiosken der cirka).

Og fortalte det at jeg bare hadde spist en loff, eller noe, (fra Norol/Statoil, på Abildsø kanskje), den dagen da.

(Etter at hu Laila Johansen hadde spurt om jeg hadde mat og sånn vel).

Men at jeg snart skulle dra opp til NHI, (en del dager, før skolen begynte).

For å hente studielånet mitt da.

(For jeg hadde hørt det, at kontoret på NHI, åpnet igjen, cirka en uke kanskje, før forelesningene der begynte igjen da).

Så jeg avtalte vel å gå ut på kino, med hu Laila Johansen, tror jeg.

Enten før eller etter, at jeg dro ned til Tønsberg, for å besøke mora mi, som da bodde på Borgheim.

For det rakk jeg også, før NHI begynte, husker jeg.

Siden NHI hadde så lang juleferie da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Hva som skjedde videre, i forholdet, (må man vel kanskje kalle det), med hu Laila Johansen.

Og hva som skjedde, da jeg var på ferie, hos mora mi, på Nøtterøy, (heter det vel, der hvor Borgheim ligger).

Det hadde jeg tenkt å skrive mer om, i det neste kapittelet, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 13: Enda mer fra juleferien 1989/90, (del 2)

Like etter nyttår, 1990, så tog jeg toget, fra Oslo, til Tønsberg, for å besøke mora mi, Karen Ribsskog, som leide en leilighet, i Borgheim, på Nøtterøy.

Hu hadde noen år før, bodd på en institusjon, for psykisk syke vel, også i Borgheim da.

Så jeg lurte noen ganger på, husker jeg, om den leiligheten hu leide, hadde noe med den institusjonen å gjøre.

Men jeg tenker nå, at det kan jo bare ha vært, at kommunen der, hjalp henne, å finne en leilighet, etter at hu ble frisk nok, til å ha det da.

Det er mulig.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg hadde vel hatt noen dager, uten TV og video, (siden jeg hadde lånt bort de, til Magne Winnem, i denne juleferien da).

Men jeg hadde vel fortsatt hatt stereoanlegget mitt, på Abildsø der da.

Så jeg lagde vel noen opptakskassetter, og sånn, på stereoanlegget mitt da, mener jeg, i disse dagene, før jeg dro ned for å besøke mora mi da.

Vanligvis, så ville min lillesøster Pia, også være med, når jeg dro på besøk, til mora mi.

Men Pia gikk jo det andre året på videregående, (på Drammen Gym), dette skoleåret.

Så hu hadde ikke like lang juleferie, som jeg hadde da, (som gikk på NHI).

(Men men).

Så det var ikke sånn at Pia var med, på dette besøket, hos mora mi.

Det var kun jeg som dro ned til Tønsberg der da, denne gangen.

(På et slags pliktbesøk, må man vel nesten kalle det).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Mora mi hadde en kaneseng, i gammel stil, eller noe, som hu babla om, tror jeg, i Tønsberg der da.

Men jeg sov vel på sofaen der, tror jeg.

Noe sånt.

Uansett, så skjedde det, den første natta der vel.

At mora mi vekte meg midt på natta.

For hu ville ha hjelp av meg, til å ommøblere leiligheten.

Hu ville at jeg skulle flytte en taklampe, dit og dit da.

(Istedet for der den hang da).

Og hu ville vel også det, at jeg skulle flytte noen møbler, (og sånn), hit og dit da.

Midt på natta da(!)

Så jeg skjønnte jo da egentlig litt, grunnen til at mora mi pleide å være på institusjon og sånn da.

Hu var jo rimelig gæern da, (må man vel si).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg følte meg litt ovenpå.

Kanskje fordi jeg gikk på en fin, privat høgskole, som NHI.

Og kanskje fordi jeg nettopp hadde fått meg dame, (Laila Johansen), inne i Oslo da.

Så jeg spurte mora mi da, om 'når ble du sånn?'

(Jeg mente når hu ble sinnsyk da).

Mora mi svarte det, at en fetter av henne, i Danmark, hadde misbrukt henne seksuelt, (mener jeg at det var), da hu var tre år gammel, eller noe.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var ikke så artig, å bare sitte hjemme hos mora mi der, i leiligheten hennes, på Borgheim.

Så jeg tok noen ganger bussen, inn til Tønsberg Sentrum der da.

Bussens endestasjon, det var buss-stasjonen, som var ved et kjøpesenter der, som het Farmandstredet, (eller noe sånt vel).

Der traff jeg Kenneth Ek, fra Drammen, (som jeg også såvidt har skrevet om, i Min Bok).

Faren hans hadde jo blitt direktør, på fylkessykehuset, (for Vestfold), i Tønsberg der da.

Og han hang med noen Tønsberg-ungdommer, på en slags kafe eller ungdomshus, eller noe sånt, som var i et bygg, like ved det senteret der vel.

Så jeg satt på den kafeen der, i et par timer kanskje, sammen med dem da.

(Etter å ha blitt invitert dit, av han Kenneth Ek da).

Og prata om forskjellig da.

Ei jente der spurte om hvor jeg gikk på skole.

'På Kjelsås', svarte jeg, (hvor NHI lå like ved da).

Også trodde hu jenta, at Kjelsås var ved Tønsberg, tror jeg.

Så jeg måtte forklare at det var i Oslo da.

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Ellers så kjente jeg jo ikke Kenneth Ek så godt.

Han var jo en kamerat av Thor-Espen, fra Åssiden, i Drammen, som var sammen med søstera mi, skoleåret før det her da.

Så jeg hadde vel bare møtt han Kenneth Ek, et par-tre ganger, i Drammen, skoleåret før det her da.

Jeg hadde vel heller ikke venta, å møte noen jeg kjente, nede i Tønsberg der.

Så jeg hadde vel på meg en boblejakke, (eller noe), som kanskje ikke var så veldig kul, akkurat.

Og noen støvletter, eller noe, vel.

Så jeg hadde ikke på meg de kuleste klærna mine akkurat.

Selv om jeg klarte å havna på en sånn her rimelig kul ungdomsklubb-kafe da.

(Eller hva man skal kalle det).

Men jeg hadde jo fått meg dame i Oslo, (må man vel si), like før det her da, så jeg var litt avslappa, på den her ferien, nede i Tønsberg da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En annen dag, som jeg dro inn til Tønsberg Sentrum der, (var det vel).

Så ville Kenneth Ek, at jeg skulle kjøpe vin for dem, (var det vel), på Vinmonopolet, på Farmandstredet-senteret der da.

Og det var vel greit, tenkte jeg.

Jeg trodde at Kenneth Ek var atten år gammel da.

Men han var kanskje bare søtten da.

Det er mulig.

Hva vet jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg sov jo ikke så godt om nettene, hos mora mi der.

(Siden hu vekte meg opp, midt på natta, og sånn).

Så jeg husker ikke helt nøyaktig hvordan dette var.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg dro tilbake til Oslo igjen, etter et par-tre dager, i Tønsberg vel.

Jeg husker at noen damer, på togstasjonen, i Tønsberg prata om meg.

Om at de ikke likte klærna mine, eller noe.

Men jeg hadde jo ikke på meg de kuleste klærna mine akkurat, husker jeg.

Så det syntes jeg ble litt dumt, dette her som jeg overhørte, på togstasjonen der, (husker jeg).

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Så husker jeg det, at hu Laila Johansen og jeg.

Vi dro på kino, på Saga Kino, i Oslo da.

Hu ville se en tegnefilm, eller noe sånt, (tror jeg det var).

(Noe sånt).

Og så dro hu med meg, på Cafe Sjakk Matt der, var det vel.

Etter kinoen da.

Hvor vi spiste noe spagetti bolognese, eller noe sånt, mener jeg det var.

(Som ikke var så utrolig dyrt faktisk, mener jeg å huske).

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Vi gikk også gjennom gatene, i Oslo Sentrum, husker jeg.

Og da gikk jeg med den svarte jakka mi vel, som jeg hadde kjøpt, på KappAhl, på Oslo City der.

Men da oppførte hu Laila Johansen seg litt spesielt.

Hu ville byttelåne jakke med meg, husker jeg.

Så jeg hadde plutselig på meg hennes jakke, mener jeg, (mens vi gikk oppover Karl Johan der da).

(Jeg hadde vel muligens også lånt en jakke av henne, når vi gikk tur i Frognerparken, noen dager før det her og.

Siden jeg vel bare hadde på meg dress, når jeg gikk ut, på nyttårsaften muligens.

Det husker jeg ikke helt.

Men jeg lurer på om det kan ha vært sånn.

Hm).

Så sånn var muligens det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Laila Johansen og jeg, vi gikk oppover Karl Johan der da, husker jeg.

(Fra ved Oslo S. der og opp mot Stortinget da).

Da vi kom ved den Narvesen-kiosken, like ved Stortorvet der.

Så syntes jeg at ei jente stod der, og så på oss.

Og vel også kom med et slags utbrudd, eller kommentar, vel.

Og det har jeg lurt på seinere, om det kan ha vært Nina Monsen, (husker jeg).

Men jeg var litt flau sikkert, siden jeg gikk med jakka til hu Laila Johansen da.

(Av en eller annen grunn så ville hu gå med min jakke).

Så jeg fikk ikke sett det ordentlig, om dette var Nina Monsen, (eller ikke).

Og det var kanskje litt mørkt også, siden det vel ble tidlig mørkt, på den her årstiden, i Oslo da.

Jeg husker også det, at jeg var litt sånn 'romlemantisk', kanskje.

Jeg husker ihvertfall det, at jeg sang på en Depeche Mode-sange, som het 'A Question of Lust', for hu her Laila Johansen da.

Mens vi av en eller annen grunn gikk bort mot Peppes Pizza der cirka, i Stortingsgata da.

(Det er mulig at hu Laila Johansen ville på utestedet Børsen, eller noe, i Stortingsgata.

Men at dette utestedet var stengt.

Noe sånt.

Det er mulig).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg var fortsatt en del på besøk, hos hu Lill Beate Gustavsen, på Grønland, innimellom, (på den her tida da).

Og hu bodde aleine, etter nyttår vel.

Siden Pia fra Korea flytta opp til Sinsen da.

Lill Beate Gustavsen mente at jeg burde prøve å få med meg hu Laila Johansen, hjem til hybelen min, på Abildsø.

(For å få a i senga, da liksom.

Siden jeg vel hadde klagd på at mora hennes hadde vært i huset, mens jeg lå over hos hu Laila Johansen da.

Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Etter det kinobesøket, så ble jeg invitert, på middagsselskap, hjemme hos hu Laila Johansen og dem da.

Mora hennes, hu hadde en kjæreste, som jobbet som butikksjef, i Gullfunn.

Og han lagde middag, (mener jeg at det var).

Det var skinke i fløtesaus, eller noe.

Han Gullfunn-butikksjefen spurte meg, om hva jeg mente, om plasseringen, av stereo-anlegget, i stua der.

(For han og de to damene, de var visst uenige, om noe med stereoanlegget der da).

Jeg husker ikke nøyaktig hva jeg svarte.

Men han Gullfunn-butikksjefen mente at jeg var 'diplomatisk' da, husker jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Hu Laila Johansen, hu ble så litt sur på meg, (under middagen der), tror jeg.

Hu begynte å klage på at jeg ikke hadde peiling på biler og sånn.

(Eller hu begynte ihvertfall å prate om biler da.

Som jeg ikke var så opptatt av da.

Siden jeg var student og sånn, og ikke hadde fått meg lappen enda da.

Jeg syntes jo at det var et ganske bra kollektiv-tilbud, i Oslo.

Jeg var jo vant til å bo på Bergeråsen, hvor bussen til Drammen gikk annenhver time, osv.

Mens i Oslo, så gikk mange av bussene og trikkene hvert kvarter da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og så spurte hu Laila Johansen da.

Om hu fikk lov av meg, til å fortelle om hva jeg hadde sagt, da vi hadde gått tur, i Frognerparken der, første nyttårsdag da.

(Om Holmenkollbakken da).

'Har dere hoppbakke her?', hadde jo jeg sagt da.

Så det fikk jeg høre igjen da.

Midt under middagen med mora og stefaren hennes, (eller om han bare var mora sin kjæreste, eller noe).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Etter det her, så sa jeg det, til hu Laila Johansen da.

At jeg også skulle be henne, på middag.

Siden jeg endelig hadde fått det studielånet mitt, osv., da.

(I et forsøk på å lure henne med hjem, til hybelen min på Abildsø der da).

Jeg hadde også vært på besøk, hos Magne Winnem, (på den her tida).

(Han inviterte meg vel).

Oppe på Kringså.

Hvor hans fetter Colin Dobinson, hadde lånt han sin hybel, i juleferien, til UIO.

Og ei dame, som bodde i det samme bofelleskap, som Colin Dobinson der.

(Og som studerte på UIO da).

Hu hadde gitt meg noen råd nemlig, om hvordan jeg skulle lage sånn her kyllingsalat da.

(Som jeg syntes at hørtes ganske enkelt ut å lage.

Og som også var en ganske populær rett, (mener jeg ihvertfall), på 80-tallet da).

'Du kan også ha ananas oppi', sa hu leilighet-venninna, til Colin Dobinson, (og Magne Winnem), da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men hu Laila Johansen, hu ville ikke spise middag, hjemme hos meg, på Abildsø.

(Sånn som hu Lill Beate Gustavsen, hadde sagt, at jeg burde prøve, å få til noe lignende av da.

Og hvor jeg også hadde vannseng og greier da).

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Så jeg måtte love det, å heller dra hjem til hu Laila Johansen igjen da.

Og lage middag der, istedet.

Noe jeg gikk med på da.

(Selv om jeg ikke skjønnte noe av, hvorfor hu Laila Johansen ikke ville besøke meg.

Men men).

Jeg kjøpte også med noen blomster til henne, i blomsterbutikken, utafor hovedinngangen, til Oslo City der.

(Som ikke var så dyre, men likevel).

Men det var så stor kø, utafør Vinmonopolet, i kjelleren, på Oslo City der.

Så jeg orka ikke å stå i kø der, i en time, (eller mer), for å kjøpe hvitvin da, (som vel hu Laila Johansen ville ha da).

Men siden jeg hadde gått markedsføringslinja, et par år før det her da.

Så pleide jeg å få med meg, i nyhetene og sånt vel, når det dukka opp nye produkter, i butikkene.

Så jeg kjøpte bare maten, (det vil si en hel, grilla kylling, og en loff vel, og noe thousand island-dressing vel, og en ananasboks da), på Oluf Lorentsen, på Oslo City der da.

Også tok jeg toget, ut til Skøyen vel.

(Mener jeg at det må ha vært).

Også fant jeg en ikke så stor matbutikk der da.

Hvor de solgte noe som het 'Wine-cooler' da.

(Som jeg lurte på om de kanskje kunne ha der da.

Siden jeg ikke rakk polet).

Og som var vin uten så mye alkohol i da.

For da slapp jeg å stå så lenge i kø, ved Vinmonopolet, på Oslo City der da.

Hvor det stod kjempemange folk og venta, husker jeg.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg ringte på, hos hu Laila Johansen da.

Og gikk litt feil muligens.

For jeg var ikke så kjent der.

Hu lo da, av, (eller med), meg.

Noe sånt.

Og så ga jeg henne de blomstene da.

Og da ble hu vel litt fornøyd tror jeg.

Hu sa ihvertfall det, at hu aldri hadde fått blomster noen gang før.

Hu fortalte det, (da eller en annen gang), at hu 'karate-dama', fra Radio 1 Club, (som dukka opp der), var ganske tøff.

Noe sånt.

Og hu karate-dama, hu dukka også opp der, husker jeg.

Og Laila Johansen og mora krangla litt, husker jeg.

Noe hu karate-dama ikke likte, at jeg kommenterte om, til henne, husker jeg.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Det var vel også den gangen, som hu Laila Johansen, satt på gulvet i stua deres der, med en sånn svart minikjole, rulla opp rundt livet.

Og kun iført en gjennomsiktig strømpebukse, (og uten å ha noen truse på seg vel), på underkroppen da.

Mens hu satt i spagaten da, (i 'gutte/herre-spagaten', tror jeg at det heter), på stuegolvet deres, på Skøyen der da.

Laila Johansen sa også det, (hvis ikke dette var på et av mine to tidligere besøk der da), at hu hadde sett en 'UFO', en gang som hu 'hadde vært ute med hesten sin'.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Laila Johansen var litt sur da, siden jeg ikke hadde fått kjøpt med noe vin da.

Men hu mente vel at den Wine-cooler-en, smakte ok etterhvert vel.

(Hvis jeg husker det riktig).

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Hu ville også ut på byen da.

Noe jeg ikke hadde forberedt meg på.

Så jeg gikk bare i en genser vel.

Mens jeg vanligvis ihvertfall pleide å ha på meg en dressjakke, over en t-skjorte og olabukse, (minst), hvis jeg skulle ut på diskotek, i Oslo, da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg begynte å skjære opp kyllingen da, på kjøkkenbenken deres da.

Men det var visst helt feil da, fikk jeg høre, av hu Laila Johansen da.

For det var en fjæl der da, (som jeg skulle ha brukt da).

(Som liksom så litt ut som en kjøkkenskuff da).

Så jeg var veldig slem da, for jeg hadde drivi og lagd merker i kjøkkenbenken deres da.

Når jeg dreiv og skjærte i den kyllingen da.

Noe som ikke var meninga.

Men jeg var ikke så vant til å lage så mye annen mat enn Pizza Grandiosa da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg lurte på om jeg skulle ta på meg en sånn skinn-vest, som hu Laila Johansen hadde, når vi tre skulle ut på byen, husker jeg.

Men jeg droppa det.

Jeg var kanskje for vant, til å bo sammen med søstera mi og Cecilie Hyde, (i Leirfaret 4B, på Bergeråsen, og hos Hyde og dem, i Svelvik, og også hos bestemor Ågot, på Sand), skoleåret før det her da.

Så de Oslo-damene syntes kanskje ikke at jeg oppførte meg så utrolig barskt da.

Siden jeg nok vel oppførte meg mot dem, cirka på samme måte, som jeg hadde pleid å oppføre meg, ovenfor søstera mi og Cecilie Hyde da.

Noe sånt.

Det er mulig.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

De jentene ville på byen da.

Som sagt.

Og de dro meg med, i Akersgata, tror jeg, bort mot Cafe de Paris der.

Altså i retningen av Akershus Festning da, fra Karl Johan.

Hvis det ikke var i gata nedenfor Akersgata da.

(Noe sånt).

En gjeng tenåringer, fra Pakistan vel, satt liksom i noen vinduskarmer, (eller på noen slags forhøyning), eller noe.

Og de Skøyen-damene, de ville gå forbi de pakistanerne da.

'Du har to', sa han ene av de pakistanske tenåringsguttene til meg da.

(Siden jeg gikk sammen med to damer der da).

Uten at jeg hadde sagt noe til de her pakistanerne da.

Så han yppa jo til bråk nesten da, (han pakistaneren), må man vel nesten si.

Og han satt der sammen med 3-4 kamerater da.

Så dem oppførte seg vel nesten litt truende da, må jeg vel nesten si).

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg var vel litt nedfor, tror jeg.

For hu Laila Johansen, hu hadde vel sagt det, før hu karate-dama dukka opp, på Skøyen der.

At hu, 'bare ville være venner'.

Noe sånt.

Men det var egentlig greit for meg.

For jeg var egentlig litt skeptisk til henne, siden hu hadde sett UFO.

Og siden hu hadde jugd på alderen, på Radio 1 Club der.

Og siden hu hadde kalt pirat-drosje, for 'privat-drosje', liksom.

(Sånne ting).

Så det var helt greit liksom.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men vi skulle liksom gå ut, på byen, (også sammen med hu karate-dama), likevel da.

Så det var det vi holdt på med, da de her pakistanske ungdommene, slang dritt etter meg da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Hu Laila Johansen, hu lånte vel en hundrelapp, (eller noe), av meg, tror jeg at det var.

Noe sånt.

Og så dro vi på Manhattan da.

(Hvor sted hvor jeg hadde pleid å gå ut mye, sammen med Magne Winnem, tidligere dette studieåret da).

Og vi tre, vi satt i en sånn 'bås', (eller hva man skal kalle det), der da.

Og vi dansa litt, på dansegulvet der da, husker jeg.

Laila Johansen, hu førte hånda mi, under kjolen sin, (etter at vi hadde satt oss ned igjen, etter at vi hadde dansa da).

For hu ville la meg kjenne, hvor svett hu var, på puppene.

Og hu hadde vel ikke BH på seg, (sånn som jeg husker det).

Så jeg kjente jo to sånne ganske faste og svette pupper da.

(Som hånda mi liksom sklei over da).

Under den her kjolen hennes da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men så skulle jeg liksom tåle, å sitte der da, mens de to damene, begynte å sjekke opp andre gutter/menn da.

To andre karer, ble også sittende der, i den båsen vår, etterhvert da.

Og de damene begynte å prate om Dokka igjen da.

Og om at det var et lite sted, hvor alle kjente alle da.

(Det samme som de hadde prata om, da Magne Winnem og meg, hadde møtt dem, den første gangen, på Radio 1 Club der.

På nyttårsaften 1989 da).

Og hvor de ofte pleide å dra, (til noe slekt, eller noe, vel), i ferier og i helger da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men det ble litt vel mye for meg, dette her.

Det her ble litt ydmykende, syntes jeg.

Så jeg gikk ut på dansegulvet, når det kom en sang, som jeg digga litt, fra nærradioene, (var det vel).

Nemlig 'Love Shack', med B52's.

Og da dansa jeg med ei dame, (om en ikke cheek-to-cheek men).

Men jeg jeg liksom rocka litt da, sammen med ei dame der da.

(Ei som jeg ikke visste hvem var da).

Ute på dansegulvet der, på Manhattan da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men etterhvert, så ble det her opplegget, litt for spesielt, for meg, (husker jeg).

Så jeg bare stakk derfra etterhvert, og gikk på nattbussen, til Abildsø, (borte bak Stortinget der), husker jeg.

Men da kom hu Laila Johansen, og venninna, etter meg da.

Og hu Laila Johansen, hu var vel nesten på gråten vel.

(Noe sånt).

Også fulgte hu etter meg, inn på nattbussen der da.

Og så ga hu meg en femtilapp og noen mynter da.

(Som hu hadde igjen, av den hundrelappen, som hu hadde fått låne av meg da).

Så jeg skjønnte ikke helt opplegget.

Men hu sa ihverfall noe sånt som at 'du var snill mot meg du'.

(På nattbussen, var det vel).

Det var ihvertfall etter at vi gikk ut på byen, denne siste dagen, som jeg møtte henne.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så dro jeg innom hu Lill Beate Gustavsen der da.

På Grønland der.

Noen dager etterpå vel.

Og fortalte til henne, at det var slutt da, mellom hu Laila Johansen og meg da.

Hu Lill Beate Gustavsen, hu spurte om jeg tok det her tungt vel.

Men jeg svarte det, at jeg ikke tok det så seriøst da.

(Noe sånt).

Så dette forholdet, mellom hu Laila Johansen og meg.

Det må vel sies, å ha vært enda mindre seriøst kanskje.

Enn da jeg var sammen med hu Sari Arokivi, (fra Finland), i Brighton, sommeren før det her.

(Selv om det ikke var sånn, at jeg så hu Sari Arokivi naken, på underkroppen og tok på puppa

hennes, og fingra fitta henne, og sånn).

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Selv om det forholdet til Laila Johansen og meg, hadde hatt en nesten litt dramatisk slutt vel.

Så tok jeg mot til meg, noen måneder etter det her.

I mai/juni-måned, (eller noe sånt), kanskje.

(Altså nesten et halvt år seinere da).

Og ringte hjem til hu Laila Johansen og dem, fra telefonkiosken, på Abildsø der.

(For jeg var ikke sikker på om jeg skjønnte helt, hva hu Laila Johansen egentlig ville.

For jeg syntes det ble litt vel komplisert, når også hu karate-dama, skulle være med på middagen og på byen også.

(Noe sånt).

Men men).

Men da var det mora hennes som svarte, (husker jeg).

Og hu fortalte da, at hu Laila Johansen, hadde flytta til England.

(Uten at jeg vet noe om dette var tull, eller ikke).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, mange år seinere, så gikk jeg opp Karl Johan der, fra Slottet, og i retning av Oslo S. der da.

Og da jeg kom opp til Egertorget der, så så jeg to damer, som gikk side ved side.

Og jeg kunne også såvidt høre, hva de prata om.

Det var, 'der er han fra Radio 1 Club, (eller noe), lat som at du ikke ser han'.

(Noe sånt).

Og det tror jeg nesten at må ha vært hu Laila Johansen og hu karate-dama da.

Noe sånt.

(Dette kan vel ha vært rundt 1998 kanskje.

Etter at jeg hadde blitt butikksjef, i Rimi da.

(For jeg tok ikke det her så tungt, husker jeg, at de to her damene unngikk meg da).

Hvem vet).

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Men men.

Men etter det igjen, så har jeg aldri hørt noe mer, fra hu Laila Johansen da.

Så sånn var det.

Bare noe tenkte på.

Men men.

Men jeg møtte en del fler damer da, det siste halvåret, av dette studieåret da.

(Selv om de fleste av disse kanskje var litt mer 'dundre-aktige'.

Det er mulig).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Hva mer som skjedde, dette første året, som jeg bodde i Oslo.

Det tenkte jeg at jeg skulle skrive mer om, i det neste kapittelet, av Min Bok 2.

Så vi får se når jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 14: Mer fra skoleåret 1989/90

Hu Laila Johansen, hu fortalte forresten det, at hu hadde vært i nærheten, da Dalei Lama, fikk Nobels Fredspris, i Oslo, et par år før det her da.

Og hu hadde da gått fram, til Dalai Lama, for å få autografen hans, forklarte hun.

Men så hadde hu surra, for det var visst en annen munk, som var Dalai Lama da.

(Eller noe).

Fortalte hu Laila Johansen da.

(I huset til hu og mora, på Skøyen der, en gang, i januar 1990 da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og de dagene, som Pia og jeg, bodde hos Axel og dem, mens de var på ferie, (hos Arne Thomassen sin mor, i Nord-Norge muligens vel), i romjula 1989.

Så begynte jeg å forklare for Pia, at nå hadde jeg rota med 7-8-9-10 damer, eller noe sånt.

(Tilsammen i livet mitt da).

Men det var ingenting da, skjønte jeg på Pia.

Hu hadde rota med mange fler personer da, fortalte hu.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Magne Winnem, han jobba jo som Assisterende Butikksjef, på Rimi Nadderud, i Bærum, før jul, det her skoleåret.

Og han ville at jeg skulle dra innom der, og besøke han, på jobb, (husker jeg).

Jeg tok en buss, fra ved Østbanehallen der, (eller fra borte ved 'Plata' der), var det kanskje.

Og den bussen kjørte forbi en videregående skole, i Stabæk, eller noe, vel.

Hvor en god del hotte tenåringsdamer gikk på bussen, husker jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg hadde nok vært på Rimi Nadderud der før.

For jeg visste vel hvor jeg skulle gå av bussen.

For Magne Winnem hadde dratt meg med, til Nadderudhallen, et par ganger, for å spille bowling.

For Rimi hadde vel et bedriftslag, (eller noe), i bowling, tror jeg.

Men jeg var ikke så glad i å spille bowling.

Så jeg kjeda meg vel mest der kanskje.

Jeg spilte kanskje på noen spilleautomater der, eller noe.

Hvem vet.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Rimi Nadderud var en ikke så utrolig stor Rimi-butikk.

Den var vel en gjennomsnittlig stor Rimi, (eller litt mindre vel), vil jeg vel tippe på.

Jeg hang der mens de telte kassene, og sånn, vel.

(Og det er ikke umulig at jeg hjalp dem med å telle en kasse også.

(Siden jeg jo hadde sitti i kassa, på CC Storkjøp, skoleåret før det her).

Men det husker jeg ikke helt).

Magne Winnem han jobbet jo 'bare' som Assisterende Butikksjef der.

Så han hadde ei kvinnelig butikksjef, i 20-åra, husker jeg.

(Jeg lurer på om det muligens kan ha vært hu Bettina, som seinere ble butikksjef, inne i Oslo.

(På Rimi Askergata, (ved Tøyen vel), og så på Rimi Ringen vel, på Carl Berner).

Men det skal jeg ikke si helt sikkert).

Typen til hu kvinnelige butikksjefen, var også i butikken der da, på Rimi Nadderud, da vi skulle låse oss ut, etter endt åpningstid.

Winnem og jeg, vi gikk foran hu butikksjefen og typen hennes, opp trappa, som var før utgangsdøra, på Rimi Nadderud der da.

Og jammen, så klaska ikke hu butikksjef-dama, Magne Winnem på rumpa, mens vi gikk ut av butikken der da.

Selv om typen hennes, gikk ved siden av henne da.

Så det var vel ikke sånn, at jeg var så misunnelig, på Magne Winnem, som begynte å jobbe i Rimi, rett etter videregående.

Hu dama som var sjefen hans virka litt vel litt vel rå kanskje, (for å si det sånn).

(Hvis det var hu Bettina, så var hu med i Rimi/Hakon sin MC-klubb, 'Hakon Raiders', på 90-tallet, sammen med ei som var butikksjef for meg, og som var lesbisk samboer vel, med Liv Undheim, i LO, (som nå er nestleder, i Industri Energi-forbundet), nemlig ei tidligere Rimi-butikksjef, som heter Elisabeth Falkenberg.

Som var fra Tønsberg/Sandefjord der vel, mener jeg at hu sa. Hu sa ihvertfall at hu var fra like ved der den fabrikk som lagde Pizza Grandama, for Rimi, lå).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var kanskje fordi at vi skulle dra å bowle, eller noe, som var grunnen til at jeg stakk innom Winnem der, på Rimi Nadderud, den dagen.

Det er mulig.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

En ting som Magne Winnem og meg, hadde felles, det var at vi begge var 'coca-colikere'.

(Altså at vi begge drakk mye Coca-Cola da).

Jeg hadde jo vært mye på språkreise, i England.

Og jeg hadde plutselig sett, at de hadde Cherry Cola-bokser, på Tesco, (var det vel), på Churchill Square, i Brighton, da jeg gikk inne i den butikken, sammen med min tremening, Øystein Andersen, en gang, sommeren 1988, (må det vel ha vært).

Og jeg hadde jo drikk Cherry Cola en gang, på den burgersjappa i Tønsberg, (som jeg har skrevet om, i Min Bok vel), en gang klassen min på Svelvik Ungdomsskole, var på klasseset, til et marinemuseum i Horten, blant annet.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

De hadde også brusen Dr. Pepper, i England, denne sommeren, husker jeg.

Og norsk TV, (eller om det var svensk TV), de en gang visst, en Dr. Pepper reklame, fordi at reklamen var som en skrekkfilm, (og ikke fordi at man solgte Dr. Pepper i Norge).

Det var en varulv som løp etter rødhette, eller noe.

Og den varulven var så realistisk da.

At NRK, (var det vel), sendte den reklamen da.

(For å vise hvor teknisk bra, som reklamefilmer kunne bli da.

Noe sånt).

Så jeg syntes at både Cherry Coca-Cola og Dr. Pepper, var artige brus-slag, på den her tiden, (rundt 1988), da.

Noe vel ikke min tremenning Øystein Andersen syntes vel.

(Av en eller annen grunn).

Sånn som jeg kan huske det.

Fra den gangen vi prata om det her, inne på den Tesco-butikken, i Brighton der, osv., (sommeren 1988 da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men siden jeg var så glad i Coca-Cola, så hadde jeg syntes det, at det var nesten som en sensasjon, at det også fantes Cherry Coca-Cola da.

Og på en tidligere klassetur, med Svelvik Ungdomsskole, så hadde jeg blitt med Kenneth Sevland, på Platebaren, på Grønland T-banestasjon der.

Som han syntes at var så kul da.

Så jeg var litt kjent, på Grønland og.

Også siden jeg kjente hu Lill Beate Gustavsen og hu Pia fra Korea da.

Som bodde på Grønland da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så jeg gikk en gang litt rundt på Grønland der da, husker jeg.

For å se hvordan butikker og sånn, som de hadde der, kanskje.

Og de hadde en matbutikk, som var drevet av noen innvandrere vel.

Men som så ganske ordentlig ut da.

(Den butikken hadde vel cirka den samme standarden, som Jens Evensen, på Grønland T-banestasjon der kanskje).

Så jeg gikk inn i den butikken, og kikket litt der da.

Og der fant jeg faktisk ut, at de solgte Cherry Coca-Cola-bokser.

(Som de hadde importert selv kanskje).

Som jeg syntes at var artig da.

Dette trodde jeg også at min tidligere klassekamerat, fra Gjerdes Videregående, Magne Winnem, ville syntes at var kult da.

(Siden han også var veldig glad, i Coca-Cola da).

Så jeg ba han om å møte meg, utafor Oslo City, en gang da.

(For vanligvis, så var det Magne Winnem, som fant på masse ting.

(Som også hans kamerat, i Drammen, Raymond, sa at Winnem var så flink til da).

Men var det jeg som fant på noe da, for en gangs skyld).

Men da jeg dro med Winnem, til den her butikken, for å vise han, at de solgte Cherry Coca-Cola der da.

(Noe jeg trodde at han skulle synes, at var litt kult).

Så ble han vel bare litt sur, tror jeg.

(Ihvertfall sånn som jeg kan huske det).

Av en eller annen grunn.

Winnem var jo i Oslo og besøkte meg, på Abildsø, ihvertfall en gang i uka, (eller noe sånt), det her semesteret vel.

Så om han dro til Oslo en gang ekstra, (den ganske korte veien, fra Nadderud), så gjorde vel ikke det så mye forskjell, tenkte nok jeg da.

Jeg trodde at Winnem syntes at det var kult å dra inn til Oslo.

(Og at han ville synes at det var kult, med en ny Coca Cola-versjon da).

Og at det var derfor at han besøkte meg 'hele tida', på Abildsø da.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Jeg dro også på noen helgeturer, tilbake til Sand, husker jeg, dette skoleåret.

En gang, så møtte jeg Pia i Drammen vel.

Og vi tok bussen, tilbake til Bergeråsen.

På den bussen, så satt det to tenåringsgutter, like ovenfor oss der.

På det bakerste setet vel.

Og de skravla høyt da.

Noe jeg ikke var vent til, på den bussen.

(Som jeg jo hadde pleid å ta ganske ofte, skoleåret før).

Så jeg ba dem dempe seg litt da.

For sånn høy skravling, som de dreiv med, det var jeg ikke vant med, på 18-bussen, for eksempel, inne i Oslo da.

Og jeg syntes at jeg kunne heve stemmen litt selv kanskje, på den bussen da.

Siden jeg hadde gått på samarbeidsavtalen, mellom Vestfold og Buskerud, og kjørt den bussen gratis da, skoleåret før.

Og jeg var vel litt eldre, enn de her gutta, så da sa for eksempel Ulf Havmo, på Bergeråsen, at man ta de som var litt yngre enn seg selv litt da.

Og jeg ble kanskje litt irritert, av at de var litt brautende kanskje, de her unggutta da.

Det var kanskje noe i stemmene deres, som jeg ikke likte.

(Hvem vet).

Og kanskje jeg syntes at de satt litt for nærme, der Pia og jeg satt.

Vi gikk vel på bussen først, tror jeg.

Men men.

Noe sånt.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

De unggutta, de gikk av bussen, på Tangen/Nesbygda et sted der da.

Og Pia spurte meg hvorfor jeg hadde kjefta på dem.

Og det var vel fordi at jeg ikke var vant til det, fra Oslo, at folk prata så høyt, på bussen.

Tror jeg at jeg svarte.

(Og at jeg kanskje bli litt anspent da, av å bo inne i Oslo.

Som var en litt tøffere by, enn Drammen vel.

Med masse narkomane, fylliker, tiggere og innvandregjenger, osv).

Noe sånt.

Så sånn var vel det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, seinere dette skoleåret.

Så møtte jeg Cecilie Hyde og Pia, i Drammen.

Jeg hadde ikke fått klipt meg, husker jeg, før jeg dro til Drammen/Sand da.

Så pigg-sveisen min så litt uklipt ut da, (husker jeg).

Dette var en fredag ettermiddag, og Cecilie Hyde og Pia, de dro med meg, til en frisørsalong, som lå like ved den største kinoen, på Bragernes der da.

Dette var der noen damer jobba, som søstera mi, hadde fortalt meg litt om tidligere vel.

Det var ei brunette, som farga håret, for å se ut som Marilyn Monroe da.

(Og vel hadde vært i Marilyn Monroe-konkurranser, tror jeg).

Også var det ei som eide frisørsalongen da, (som het 'Cutting Crew', det samme som et 80-tallsband, (noe Cecilie Hyde syntes at var morsomt vel), som hadde bodd i London og sånn vel.

Dette var de to damene, som seinere på 90-tallet, skulle bli kjent som popgruppen Diva, og som Pia og Cecilie Hyde hadde blitt kjent med, etter at jeg hadde flytta inn til Oslo da.

Hu eier-dama, hu klipte ei annen dame der, mener jeg å huske.

Mens jeg følte meg skikkelig dum da, husker jeg.

Siden jeg gikk med en litt for lang og uklipt piggfrisyr da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg sa vel kanskje hei, til hu Helen Sommer da, (heter hu, så jeg nå, på Wikipedia), når vi ble sluppet inn av henne, i frisørsalongen hennes der da.

Etter frisørsalongens åpningstid da.

Jeg hadde ikke sett hu Helene Sommer før.

Og jeg så vel henne aldri igjen, etter det her, heller.

Jeg var liksom bare med Pia og Cecilie Hyde dit da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg forklarte kanskje at jeg var fra Oslo.

Men jeg fikk ikke noe særlig oppmerksomhet, fra hu Helene Sommer, husker jeg.

Som vel klipte håret til ei annen dame, mens vi var der, (mener jeg å huske).

Pia, Cecilie Hyde og jeg, vi bare hang der litt, i en halvtime, (eller noe), kanskje.

Mens vi muligens drakk litt kanskje.

Eller ihvertfall planla hva vi skulle gjøre videre, denne fredagskvelden da.

Cecilie Hyde, hu ville kjøpe hasj.

Så vi forlot frisørsalongen, til hu Helene Sommer da.

Etter en times tid kanskje.

Noe sånt.

Også dro Cecilie Hyde med Pia og meg, over bybrua, over til Strømsø-sida, (i Drammen), da.

(Det her var vel våren 1989 en gang vel).

Og til Tollbugata, (mener jeg at det var).

En vei, som gikk til venstre, like etter at vi hadde gått over bybrua, over til Strømsø der da.

Så gikk vi inn i en gammel bygård, av tre.

(Som nesten så litt falleferdig ut vel).

Dette var vel en pub, eller en restaurant, drevet av, (og mest besøkt av), pakistanere, (tror jeg).

Jeg husker at Cecilie Hyde spurte en pakistansk mann, i 30-40 åra, (etter at hu først hadde snakka med noen andre pakistanere der vel).

Om hu kunne få kjøpe noe hasj.

Nei, sa han pakistaneren.

Og vi gikk ut derfra da, uten at Cecilie Hyde hadde fått kjøpt seg noe hasj da.

Jeg lurte på om dette kanskje var fordi at jeg hadde sett for streit ut, og at han pakistaneren derfor ikke turte å selge hasj, til Cecilie Hyde da.

(Noe sånt.

Men jeg var ikke helt sikker).

Men jeg var ikke helt sikker.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så tok jeg vel bussen til Sand vel, for å besøke bestemor Ågot da.

Enten sammen med Pia, eller alene vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

På et annet av mine helgebek, til bestemor Ågot.

Så møtte jeg også Pia og Cecilie Hyde, i Drammen Sentrum da.

Cecilie Hyde, hadde lyst på øl, (husker jeg at hu plutselig sa).

Så jeg kjøpte en six-pack, i den matbutikken, (som var nede i en kjeller liksom), i Gågata der da.

En butikk som Magne Winnem, tidligere hadde dratt meg med i, for å liksom 'inspisere' da.

(Skoleåret før, da vi begge gikk på datalinja, på Gjerdes Videregående).

Som lå like ved Gågata da.

Siden vi begge jobba i matbutikker da, dette skoleåret, som vi gikk på Gjerde.

Winnem jobba jo da som låseansvarlig, på Rimi Asker, og jeg jobba i kassa, (for det meste), på CC Storkjøp da.

Så jeg var ikke så vant til å gå gjennom butikker, for å vurdere standarden liksom.

Det var ikke noe jeg hadde drevet med, (i det hele tatt), før Magne Winnem, skulle ha meg med, for å gjøre det, i den matbutikken, i Gågata der, på Bragernes, den gangen da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Cecilie Hyde og Pia, de ville at vi skulle sette oss, midt på Bragernes Torg der.

Like ved Taxi-holdeplassen der.

Mens vi venta på bussen da.

(Som gikk fra Rutebilstasjonen, på Strømsø, på den andre sida av Drammenselva da).

Jeg hadde jo vært russ, det siste året, før jeg flytta inn til Oslo.

(Som bare var noen måneder, før det her).

Så jeg glemte vel det, at jeg ikke var russ lenger.

Og så åpna jeg meg en øl da, mens jeg satt på Bragernes Torg der da.

Sammen med søstera mi og Cecilie Hyde.

(Magne Winnem, var det vel.

Han pleide vel å si det, når vi drakk i Oslo.

At jeg kunne ta med øl-en, på vei til bussen, eller noe.

På Abildsø der kanskje.

Ihvertfall så var ikke sånt så strengt, i Oslo, tror jeg.

Nå for tiden, så er det jo lov, å drikke øl/vin, hvis man har piknik, i parkene, i Oslo, for eksempel.

Politiet i Oslo slår ihvertfall ikke ned på det da, hvis man drikker alkohol, i parken, hvis man ellers oppfører seg bra da).

Men mens vi tre satt der.

(Jeg hang liksom bare med Cecilie Hyde og søstera mi da.

Sånn som jeg hadde pleid å gjøre, da jeg gikk på skole i Drammen, året før.

Og de to jentene flytta opp til meg da, i Leirfaret 4B der, like før jul, i 1988).

Så så jeg plutselig en svart støvel, (fra noen som stod bak meg), som sparka overende øl-en min.

Og jeg snudde meg da, og så to politimenn, som lurte på det her da, med øl-drikkinga mi da.

De sa vel bare at jeg ikke fikk lov til å drikke øl der, tror jeg.

Jeg så vel overraska og irritert ut, tror jeg.

Jeg var ikke vant med det, at noen helte ut øl-en min liksom.

De så også ganske strenge ut, de her politifolka da.

Som forstyrra Cecilie Hyde, Pia og meg der.

Mens vi liksom bare satt og venta, til bussen vår, (som gikk annenhver time), skulle dukke opp, på den andre side av bybrua liksom.

Og Cecilie Hyde, hu ville jo at jeg skulle kjøpe øl.

For jeg hadde jo fult studielån, det her studieåret.

Mens Pia og Cecilie Hyde da, de gikk jo begge fremdeles på videregående.

Enda Hyde var like gammel som meg.

Men hu hadde skifta studieretning, et par ganger da, på Sande Videregående.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så jeg fikk nesten litt sjokk da, av de her politifolka.

For jeg kjente meg såpass hjemme, i Drammen.

At det ikke hadde falt meg inn, at jeg gjorde noe galt, når jeg åpna en øl, da jeg satt på Torget, sammen med Cecilie Hyde og søstera mi der.

Det hadde ikke falt meg inn, rett og slett.

Jeg satt jo der med to damer, og vi satt jo bare stille, på bakken der, og prata, på en sivilisert måte da.

(Selv om dette vel var et rimelig rart sted å sitte.

Må jeg vel innrømme.

Men det var Cecilie Hyde som ville at vi skulle kjøpe øl, og at vi skulle sitte på torget der da, mens vi venta på bussen).

Så det ble nesten som noe privat, (syntes kanskje jeg), siden vi tre, ble sittende i en slags ring der vel, tror jeg.

Og vi hadde jo bodd sammen, vi tre, i min fars leilighet, i Leirfaret 4B, et snaut år, før det her da.

(Og også hos Hyde og dem i Svelvik, og hos Ågot på Sand).

Så jeg glemte meg vel litt da, og tenkte ikke på det, at jeg satt på et offentlig sted kanskje.

Samtidig var dette vel Aass Fatøl, som jeg hadde kjøpt.

Og som jeg hadde drikket mye av, i russetida da.

Så jeg glemte meg kanskje, og kjeda meg vel litt, og trodde vel kanskje at jeg var tilbake i russetida da, siden jeg var i Drammen liksom.

(Noe sånt).

Hvem vet.

Det var ihvertfall en ubehagelig opplevelse, det her da, husker jeg.

Som satt et lite støkk i meg nesten.

Den her møtet, med de her politifolkene da.

Som bare tuppa overende ølen min da.

Før de prata til meg da.

Og de kom fra bak ryggen min, (og de var også stille), så jeg så dem ikke engang, før en fot plutselig sparka overende øl-en min da.

Så jeg skvatt og fikk meg liksom nesten et sjokk da.

(Noe sånt).

Jeg var ikke vant til å bli behandla på en sånn her måte, for å si det sånn.

Selv om jeg ikke fikk noe bot da, (men bare tilsnakk), av de her politifolka da.

Så behøvde dem vel kanskje ikke ha skremt meg sånn.

(For å si det sånn).

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Men men.

Hva mer som skjedde, det her første året, som jeg bodde i Oslo.

Det hadde jeg tenkte å skrive mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 2.

Så vi får se når jeg klarer å få skrevet de kapitlene.

Vi får se.

Kapittel 15: Enda mer fra skoleåret 1989/90

Det året jeg bodde på Abildsø, så brevveksla jeg litt, med hu Siri Rognli Olsen, som jeg hadde truffet, på Braemar, sommeren før.

Hu hadde babla noe om jing og jang, ombord på Braemar der.

Så da jeg var i Brighton, (eller om det var i London), så kjøpte jeg med en sånn jing og jang-pin, (med liksom stråler/tagger rundt da), for et pund, (eller noe), da.

I en sånn kul butikk/bod av noe slag vel.

En sånn lignende bod/butikk, som der Kenneth Sevland, hadde kjøpt Lenin og kommunist-pins-ene sine, da vi var på språkreise til Weymouth, sommeren 1986 da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Siri Rognli Olsen og ei venninne, med lyst hår, som også hadde vært på Braemar.

De skulle på the Alarm konsert, på Chatau Neuf, på Majorstua, like før påske, i 1990, (var det vel).

Studielånet mitt holdt på å gå tomt da, husker jeg.

Men jeg hadde halvårskort, og sånn da.

Så jeg trengte bare penger til mat.

Men jeg skulle til Ågot og dem, i påskeferien, så jeg regna med at jeg kom til å få litt hjelp der da kanskje.

Og jeg gikk også på sosialkontoret, på Ryen, og fikk sosialstøtte, i april, mai og juni, (var det vel).

Så jeg hadde nok vært innom der, (på sosialkontoret på Ryen), før de her trønder-jentene kom på besøk da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Hu Caroline, (som hu vel het), hu skulle egentlig ligge over, hos en kar hu kjente, på Kolbotn vel.

Men han hadde fått seg dame, så det ble til at hu lå over hos meg, hu også da.

Jeg hadde spurt Gunnar Jorås, om det var greit, at jeg fikk to damer på besøk der, den og den helgen da.

Og det sa han at det var da.

Han hadde jo 'gura' sånn, da hu Lill Beate Gustavsen var på besøk der.

Og Berit og Gunnar Jorås, de gikk liksom så nærme da.

Dem hadde også vært inne på rommet mitt, i en ferie, enten når jeg var på Geilo eller på Sand.

Og støvsugd og sånn da.

Så privatlivet mitt var litt begrensa der.

Så hvis jeg skulle råde andre, som skal leie hybel, mens de studerer.

Så burde de ikke leie av noen som bor i det samme huset.

Det kan lett bli litt 'svett' da, vil jeg nå si.

Nesten som å få seg en ny familie.

Og er det noe en tenåring helst ikke vil ha.

Så er det vel kanskje en ny sånn 'husvert-familie' da.

En tenåring vil vel heller ha det litt morsomt og tulle litt med damene kanskje.

Men men.

Så sånn er nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Berit og Gunnar Jorås, de sa ikke noe på det her da.

At de damene skulle besøke meg.

Hu nabodama, hu hadde flytta ut, på den her tida.

(Kanskje hu hadde flytta sammen med han med Bobla, som pleide å dukke opp der, på lørdagskveldene, tippa vel jeg.

Noe sånt kanskje).

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg brukte noen av de siste kronene mine, fra studielånet, på noe brød og italiensk salat, eller noe vel.

Sånne ting.

(Sånn at jeg hadde noe mat, å by de her damene da).

Også møtte jeg de her to damene da, på Oslo S. vel.

Hu Siri Eognli Olsen, kjøpte ei røykpakke til meg, (eller noe sånt), siden de fikk bo hos meg da.

Den første kvelden, så prata vi mest.

Siri Rognli Olsen sa en del forskjellig da.

Blant annet at det var mange damer i New York, som ville ha seg en au-pair-gutt.

Så hu lurte på om jeg ikke kunne tenke meg det.

Å bli au-pair, for en forretningskvinne, i New York da.

Det hadde jeg ikke tenkt på, for å være ærlig.

Det passet ikke inn i mine fremtidsplaner, som var å bli rik og vellykket og få meg en bra betalt konvensjonell jobb, og en fin kone, osv. da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Siri Rognli Olsen lurte også på det, om jeg visste hva det jing og jang-greiene, egentlig betydde.

Det gjorde jeg ikke, måtte jeg innrømme.

Dette var jo noe som hu selv hadde 'hypet', ombord på Braemar da.

Så det var jo bare noe jeg hadde kjøpt til henne, som en slags morsom greie da.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Siri Rognli Olsen, hu hadde også med lekseboka si, hvor det stod at hu angra, på å ha sagt nei til noen, en gang.

(Hu ville at jeg skulle lese i den boka da).

Hu så også gjennom brevene mine.

Og sa det, at 'jeg finner meg ikke i at mine brev blir behandlet sånn'.

Fordi jeg ikke hadde spart på konvolutten, eller noe, vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Hu Siri Rognli Olsen, hu fortalte også det, at en gutt hu visste om, hadde hatt sex med tolv damer, (eller noe), på en fest, oppi Trøndelag der da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Hu venninna hennes, var en god del mer attraktiv, enn hu det Siri Rognli Olsen var selv, (vil jeg vel si).

Venninna var slank og hadde lyst hår da.

Mens Siri Rognli Olsen hadde brunt hår og var kanksje litt mer 'dundrete' vel, (må man vel si).

Hu venninna var litt spesiell, for hu kalte seg for Caroline, (tror jeg det var).

Men Siri Rognli Olsen kalte henne for Viviann, (tror jeg at det var).

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Hu venninna skulle kjøpe noe røyk, eller noe.

Og hu skulle ringe til noen.

Siri Rognli Olsen, spurte om jeg kunne følge henne da.

Det var greit for meg.

Hu var ganske fin hu venninna, syntes jeg.

Så det var helt greit liksom.

(Selv om det kanskje ble litt sånn, at hu venninna liksom måtte passes på da, syntes jeg nesten.

Det kunne kanskje virke sånn.

Som at hu Siri Rognli Olsen liksom var 'sjefen' hennes da.

Hvem vet).

Da hu Caroline og jeg, gikk ut av innkjørselen, til Berit og Gunnar Jorås der da.

Så sa jeg at 'nå er det rett til høyre'.

(For å gå til Abildsø-kiosken der da).

'Ja', svarte hu Caroline da.

Også mente hu at jeg hadde sagt, at 'nå er det rett i høyet'(!)

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men det var ikke så mye høy, på Abildsø akkurat, (som jeg visste om ihvertfall), så det ble det ikke noe av da, (for å si det sånn).

Etter at vi var i kiosken, så skulle hu også ringe, hu Caroline da.

Og da tok jeg henne med, til telefonkiosken, som var nede ved Folkets Hus der.

(Litt lenger ned i Dumpa der, enn der jeg bodde da).

Utafor telefonkiosken der, så stod hu Lene, som var i Abildsø-gjengen da.

Hu lurte på om vi ville komme på fest, hos hu Anne-Lise, seinere den dagen da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men jeg orka ikke å ha de to trønderdamene med på fest der nede, hos hu Anne-Lise da.

Jeg hadde tatt med Magne Winnem, på fest der, en gang.

Før vi dro på byen.

Mens vi hadde på oss dress, osv.

Og da hadde to vietnamesiske gutter, kastet stein, på Winnem og meg da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så vi blei hjemme, i hybelen min, den kvelden da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

I hybelen ved siden av, så dukka det opp ei dame.

Som hadde svart på en utleie-annonse vel.

Hu liksom gjorde seg til, og oppførte seg promiskuøst da.

(Må man vel si).

Og inviterte meg vel inn på hybelen sin, og sånn.

(Noe sånt.

Selv om jeg hadde gjester).

Og hu banka vel på døra mi og sånn og, tror jeg.

(Noe sånt).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Jeg unnskyldte hu nye hybel-dama litt, ovenfor de to jentene fra Trøndelag da.

(Selv om vel hu Caroline/Viviann bodde i Mjøs-regionen, tror jeg).

Og sa det, at hu dama kanskje ble litt rar, siden det speilet på badet, liksom var et sånt 'selvmords-speil' da, (mente jeg).

Hvor det var vanskelig å se bra ut da.

På grunn av noe med lyset, eller noe vel, kanskje.

Noe sånt.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Hu Caroline, hu imponerte, når det gjaldt musikk.

Hu mente at 'In Between Days', var en av de mest undervurderte sangene, til the Cure.

Og hu var også glad i sangen 'Belfast Child', av Simple Minds vel.

(Som dukka opp på MTV, eller noe, vel).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Caroline var lidenskapelig the Alarm-fan da.

Og hadde brodert noe the Alarm-logo, eller noe, til Mike Peters, i the Alarm da.

Og vi hørte på en the Alarm-plate som jeg hadde kjøpt, (på Innova vel).

For jeg hadde jo sittet mye hjemme aleine, på 80-tallet, i Leirfaret 4B da.

Og noen ganger, så var det konserter, som ble visst, fra festivaler, og lignende, på norsk og svensk TV da.

Så jeg hadde hørt en del av the Alarm live da, på TV.

Og like spesielt sanger som 'Where were you hiding When the Storm Broke' og 'the Stand'.

The Stand hadde en tekst som gikk sånn her 'meet your maker', (altså 'møt din skaper' da, tolket jeg det som).

Så jeg spurte hu Caroline da, om the Alarm var et kristent band.

De var kristne da, sa hu Caroline, men de profilerte seg ikke utad, som et kristent band, (sa hu videre da).

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

På lørdagen, så visste jeg de her to the Alarm-jentene hvor den billigste Maliks-en lå.

(Den bak Oslo City der).

Og vi spiste burgere der da.

Og vi handla også mat, (og/eller øl), på en Rimi, i Akersgata eller Universitetsgata, eller noe.

Ned mot fjorden der.

Hvor Magne Winnem seinere begynte å jobbe.

(Hvis det var var dagen før, at vi spiste burger, og handla på Rimi.

Det var det nok, forresten).

Så sånn var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Dagen etter, så viste jeg de her Alarm-damene, hvor Chateau Neuf lå da.

Chateau Neuf ligger i Bogstadveien, på Majorstua, og er et sted, som eies av studentersamfunnet, ved UIO vel.

Vi var veldig tidlig ute.

Jeg hadde ikke råd til billett, til konserten, men jeg hang der likevel da, sammen med de her damene da.

Og noen karer, som de kjente, fra Kolbotn, var også der.

De spilte the Alarm bootleg-kassetter, på en medbragt kassettspiller da.

Han gutten, som hu Caroline kjente, begynte å prate om det da, at han jo hadde fått seg dame.

Eller kameratene hans sa det.

Og forklarte at det var derfor, at hu Caroline ikke kunne få ligge over hos han da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg skulle jo ikke på konserten, men jeg holdt de her jentene litt med selskap da.

Mens de ventet på the Alarm da.

Jeg ble sendt for å kjøpe nye batterier, til den her kassettpilleren da.

Noe jeg fant i en butikk, borte ved Majorstua T-banestasjon der vel.

Jeg kjeda meg også ganske mye der.

Og gikk inn på Musikkhøgskolen og så litt.

Og jeg gikk også bort på Politihøgskolen.

Og tulla med en som sikkert var purk, og spurte om han hadde fyr.

(En som var ute og jogga).

Jeg gikk også inn på Politihøgskolen, (fordi jeg kjeda meg ganske mye da, mens vi venta på the Alarm der da).

Jeg gikk ned i kjelleren og så litt på skytebanen der, osv.

Og jeg gikk inn ved kantina der.

Da spurte ei dame, hva jeg gjorde der.

Så da bare fant jeg på noe, må jeg innrømme.

Min fetter, Ove Olsen. fra Son.

Han hadde nemlig prata om, sommeren før, (eller noe), at han hadde lyst til å begynne på Politihøgskolen da.

Så jeg bare sa det, at jeg så etter fetteren min da, som het Ove Olsen.

(Enda han jo gikk på videregående, dette skoleåret da.

Men jeg måtte bare finne på noe da.

For hu dama, hu liksom ropte gjennom rommet der, til meg.

Så jeg kunne ikke begynne å fortelle en lang historie heller liksom, syntes jeg).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg var også inne på Musikkhøgskolen der, og kikka litt såvidt, ved resepsjonen der da, (husker jeg).

Hvis det ikke var den Bibel-høgskolen da, (eller hva det akademiet heter igjen da).

Så det lå altså tre akademier, rundt ved Chatau Neuf der da, fant vi/jeg ut.

Det var Politihøgskolen, Musikkhøgskolen og en 'Bibel-høgskole' da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Tilslutt, så dukka the Alarm opp der da.

Hu Caroline, hu ga det hvite tøyestykket, som hu hadde brodert på, til han vokalisten i the Alarm, Mike Peters, da.

Mike Peters kjente henne igjen.

Hu var vel en av deres største fans antagelig vel.

Caroline kjefta litt på Mike Peters også, for hu syntes det, at den siste videoen deres, som vel het 'Rain in the Summertime', (eller noe sånt), ligna litt på en '7-up'-reklame da, som hu sa.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

De kara fra Kolbotn, de ville at jeg skulle ta bilde av dem, sammen med en kul gitarist, (med mørkt hår), i the Alarm da.

Noe jeg gjorde da.

Men jeg tulla litt, og venta litt lenge da, med å ta bilde.

Siden jeg liksom også hadde gått og kjøpt batterier da, til den kassettpilleren deres da.

Og siden jeg ikke skulle på konserten liksom.

(Noe sånt).

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Hu Siri Rognli Olsen, hu sa det, til de Kolbotn-gutta, at de kanskje ikke burde spille bootlegs, sånn at bandet hørte det.

Men det blåste de Kolbotn-gutta i vel.

Hu Siri Rognli Olsen og hu Caroline da, (som vel bor i England et sted nå, tror jeg).

De hadde vært mye konserter før.

Broren til Siri Rognli Olsen var i miljøet, rundt Samfundet, (altså studentersamfunnet da), i Trondheim, (var det vel).

Ihvertfall så skrøyt hu Siri Rognli Olsen da, av at det var så kult, på Samfundet der da.

(Noe sånt).

Og broren jobba kanskje med noe nærradio, eller noe.

Ihvertfall noe med musikk vel.

Noe sånt.

Og vi hadde også gått og kikka på Innova, hvor jeg lot hu Siri Rognli Olsen, høre på en plate, som var med en gruppe, som het Red Flag der, som jeg hadde hørt på, mange ganger.

Men jeg hadde ikke så mye penger.

Så jeg hadde ikke kjøpt den plata enda da.

(Og navnet på gruppa, var vel også litt rart vel).

Og den plata syntes hu visst at var bra da.

Det er også mulig, at vi dro bort på Aker Brygge, på en plateforretning, som het Rock Shop, den dagen.

For jeg hadde sjekket for henne, at de hadde et Tones on Tail-album der.

(Mener jeg at det var).

Som hu bare hadde hørt to sanger fra vel.

(Et band som bestod av tidligere Bauhaus-medlemmer vel).

De sangene var 'Lions' og 'Christian Says' da.

Men Siri Rognli Olsen ble visst skuffa, (mener jeg å huske).

Når hu hørte på the Tones on Tail-albumet, hjemme hos meg, på Abildsø, på den fredagskvelden da.

For hu syntes ikke at resten av albumet var like bra da.

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

The Alarm-konserten, den varte til klokka 22-23, eller noe.

Så de Alarm-jentene, de var jo i området rundt Chatau Neuf der da, i cirka tolv timer kanskje da.

(Eller noe).

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg skulle jo ikke på konserten.

Men jeg syntes at det var litt artig likevel, å se de medlemmene i the Alarm osv. da, som jeg hadde sett på konserter på TV, (og på musikkvideoer da), da jeg gikk på ungdomsskolen, osv.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men jeg hadde to andre avtaler, den dagen, husker jeg.

Jeg skulle møte Magne Winnem, og også besøke Lill Beate Gustavsen og dem da.

Som skulle ha noe reke-party, eller noe, borte på Grønland der da.

Hva som skjedde, resten av denne helgen, like før påske, i 1990 da.

Det skal jeg skrive mer om i det neste kapittelet da, tenkte jeg.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 16: Enda mer fra skoleåret 1989/90, (del 2)

Da jeg fulgte hu Caroline forresten, fort til Abildsø-kiosken, den fredagen.

(Da hu trodde at jeg snakka om å 'hoppe i høyet', når jeg snakka om å gå til høyre).

Så måtte jeg si noe til a da, tenkte jeg, mens vi gikk bort mot kiosken der da, på Abildsø da.

Så sa jeg at, 'der ligger Lambertseter og der ligger Manglerud'.

Og liksom pekte da.

(For Manglerud og Lambertseter, det er vel stedsnavn, som ihvertfall jeg kjente fra Oslo, fra å ha sett mye på Sportsrevyen osv., under oppveksten).

Men da sa ikke Caroline noe særlig.

Så det virka ikke som om hu var noe særlig interessert, i å vite cirka hvor hu var hen da, i Oslo da.

Men men.

(Siden vel både Lambertseter og Manglerud, vel var mer kjente steder, enn det Abildsø var vel).

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

De her to Alarm-damene, de lurte på hvordan de skulle komme seg hjem til meg, etter Alarm-konserten da.

De hadde ikke så mye penger, så de hadde ikke råd, til å ta taxi, hele veien.

Så jeg dro og sjekka T-bane-tidene for dem da.

Og sa at de kunne ta en t-bane, som gikk i 23-tida vel.

(Og som var den siste t-banen da).

Og så ta den til Ryen.

(For 71-bussen slutta å gå litt før T-banen vel).

Og så måtte de ta taxi, fra Ryen, til Abildsø.

Noe som var bare et kort stykke da.

Det var kanskje bare 3-4 minutter, å kjøre, eller noe.

Jeg hadde også måttet ta taxi, fra Ryen en gang.

Når jeg ikke hadde rukket den siste 71-bussen hjem.

Og da hadde bare taxi-sjåføren sagt det.

Husker jeg.

At hvis jeg bare ga han 30 kroner, (eller noe).

Så skrudde han ikke på taksameteret.

Og det var greit for meg, (husker jeg), for jeg var student, og hadde ikke så god råd da.

Så det er mulig at de to Alarm-damene, også fikk kjøre taxi billig da.

(Uten at taksameteret ble skrudd på da).

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så sånn var det.

Også sa jeg det, at hvis jeg sov, når dem kom hjem, (for jeg prøvde å ikke virke så veldig interessert i dem da, sånn at de ikke ble overlegne, for eksempel), så lå nøkkelen til døra, i vinduskarmen.

Sånn at de bare kunne ta nøkkelen i vinduskarmen min, og låse opp inngangsdøra, til Jorås-ekteparet da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Etter å ha dratt tilbake igjen, til køen, utafor Chateau Neuf.

Og fortalt om det her med hvordan de kunne komme seg tilbake, til Abildsø igjen, til Siri Rognli Olsen og venninna da.

Så dro jeg ned til Sentrum igjen, for å møte Magne Winnem der.

Som jeg hadde avtalt.

(Var det vel).

Winnem ville dra til et helt nybygget hotell, ved navn Oslo Plaza.

Som nettopp hadde åpnet, og som var det høyeste bygget i Oslo vel.

Winnem ville gjerne kjøre heisen der, husker jeg.

Og vi kjørte heisen da, (husker jeg), opp gjennom alle etasjene da.

Og kikka litt i baren, i den øverste etasjen der vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og så dro Winnem og jeg, bort til Grønland, til hu Lill Beate Gustavsen, i Wahls gate der da.

Hu hadde besøk av mange venninner, fra Svelvik.

Det var de 'kommunist-venninnene', til søstera mi da.

(Hu som hadde flørta med meg, på Svelvik-dagene, den gangen, blant annet.

Da jeg var på Svelvikdagene, sammen med Espen Melheim, da.

Sommeren 1988, eller noe, vel).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

De jentene hadde reke-party der.

Og jeg var sulten, siden studielånet mitt begynte å gå ganske tomt da.

Så jeg spiste masse brødskiver med reker der, husker jeg.

(Så alle de jentene der, de ble vel kanskje ikke så særlig mette, hvis jeg skulle tippe).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Så dro jeg hjem til Abildsø da.

Og jeg la meg vel tidligere enn vanlig, (mener jeg å huske).

Og da de Alarm-damene kom hjem.

Så hadde jeg nesten sovna, husker jeg.

De damene var i godt humør.

Og hu Siri Rognli Olsen, hu ville ligge i vannsenga mi, husker jeg.

(Hu hadde også sagt til hu Caroline, husker jeg.

At jeg kanskje ikke hadde noe imot det, hvis hu også lå i senga mi da.

Eller noe sånt.

Dagen før vel.

Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Etter at hu Siri Rognli Olsen, hadde lagt seg sammen med meg.

(I min Super Singel vannseng da).

Så gikk jeg på do, (mener jeg å huske).

Og jeg kom inn på rommet mitt igjen, så lå hu Caroline der, på gulvet, med dyna si tatt vekk, sånn at de nakne beina hennes og den rosa trusa hennes, var synlige da, husker jeg.

(Hu lå liksom og viste seg fram da).

Jeg hadde jo ikke hatt noe privatliv, dagen før.

Så jeg fikk jo 'benner'n' da, siden hu var litt sexy, hu 18-19 år gamle Alarm-blondinna da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Noen minutter seinere, (mens jeg lå på ryggen, i vannsenga mi), så tok plutselig hu Siri Rognli Olsen, og lirka ut pikken min, av underbuksa mi da.

Jeg hadde fått ståpikk da, antagelig av å se på at hu Alarm-blondinna lå og blotta seg litt da, (må man vel si), på gulvet, i hybelen min da.

Og så begynte bare hu Siri Rognli Olsen å ri meg da.

I vannsenga mi der da.

Og hu var jo den skikkelige dundra, (må man vel nesten si).

Og jeg var litt redd for å få Aids, (siden det var den tids store skrekk liksom, at man kunne dø av aids, hvis man hadde ubeskyttet sex da).

Så jeg både ville og ikke ville dette. (på en måte da).

Men hvis jeg hadde vært med, på å bestemt dette selv, så ville jeg nok det, at vi skulle ha brukt kondom, ihvertfall.

Men jeg ble rimelig paff da, og flau og overrasket da.

Av å plutselig ble ridd, i vannsenga mi der, på Abildsø, liksom.

Så jeg sa ikke noe da.

Men etter noen minutter, så gikk det for meg da, husker jeg.

Og hu Siri Rognli Olsen hoppa av meg igjen da.

Og da gikk jeg inn på badet igjen, husker jeg.

For å vaske pikken min i vasken der da.

For jeg var redd for å få Aids da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Hu Siri Rognli Olsen, hu hadde forresten fortalt om det, at ei venninne av henne.

Hu hadde bådde sopp og flatlus, og det som var da.

(Hvis det ikke var sopp og klamydia da).

Noe sånt.

(Kanskje det var hu Caroline, som hadde dette?)

Og at hu Siri Rognli Olsen, tulla med hu Caroline da?

Hvem vet).

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var kanskje det.

Men men.

De Alarm-damene, de dro tilbake til ved Mjøsa der vel og til Trondheim/Ranheim da, dagen etter det her da.

Og jeg hadde påskeferie, (mener jeg å huske).

Så jeg dro til Sand da.

Det er mulig at jeg fikk låne penger til toget, av hu Lill Beate Gustavsen.

Det er mulig.

Det skal jeg ikke si helt sikkert.

Men jeg sneik med toget uansett husker jeg.

Jeg gikk av toget på Jar, (eller noe), for det ble billettkontroll, (mener jeg å huske).

Også tok jeg det neste toget derfra da.

Til Drammen da.

Men da hadde jeg ihvertfall penger igjen til bussen, til Sand.

For den var det rimelig vanskelig å snike på, (for å si det sånn).

Også fikk jeg kanskje lånt noen penger da, (av bestemor Ågot, eller noe).

Fram til pengene fra sosialkontoret på Ryen begynte å komme inn, på kontoen min, (var det vel kanskje).

Jeg fikk dekket både 2500 i husleie og drøye 3000 kroner til livsopphold, i måneden, de siste tre månedene, som jeg bodde på Abildsø der da.

Så det var en 'bra timelønn', som jeg sa, til min tremenning, Øystein Andersen, en gang jeg besøkte han, ute i Lørenskog, det her skoleåret, husker jeg, (siden det møtet jeg var på, hos Ryen Sosialkontor, bare tok en halv time, eller noe, da).

(Liksom for å fleipe litt bort det, at jeg måtte gå på sosialen da).

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Hva mer som skjedde, dette første året, som jeg bodde i Oslo.

Det skal jeg skrive mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 2, hadde jeg tenkt meg.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 17: Enda mer fra skoleåret 1989/90, (del 3)

Den første dagen, som de Alarm-damene, besøkte meg, i Oslo, dette skoleåret.

Så hadde de forresten lyst til å dra på et utested, som lå ned mot Aker Brygge der.

Og som het Waterfront.

Jeg hadde selv ikke vært på dette utestedet før.

(Selv om jeg hadde vært på ganske mange, av de andre utestedene i Oslo).

Så jeg ble litt stressa da, når vi tre gikk rundt og leita etter det utestedet da.

Og klarte å spørre en ung mann, (som vel jobba på det utestedet, tror jeg), om han visste hvor 'Waterfall', lå hen.

(For Waterfall var en kjent sang, (som gikk mye på MTV, på den her tiden), av TLC, eller noe vel.

Som jeg blanda med navnet på Waterfront da.

Siden jeg var stressa da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg fikk faktisk slippe inn på utestedet der, (av en eller annen grunn).

(Midt på dagen).

For å se litt der inne da.

(Av en eller annen grunn).

Også gikk jeg ut igjen, til de her to Alarm-damene da.

Men vi hadde ikke mye penger, noen av oss.

Så det ble ikke til det, at vi dro ned, til det utestedet, på den kvelden, før den Alarm-konserten da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Waterfront var forresten et utested, som spilte alternativ musikk, tror jeg.

Jeg hadde vel bare såvidt hørt om dette utestedet, før de trønder-damene, ville dit, (tror jeg).

Så det er mulig at dette var et Oslo-utested, som var kjent i miljøet, rundt Samfundet da, i Trondheim.

Det er mulig.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Magne Winnem, han skulle på en slags Rimi-fest, for ledere vel, høsten 1989 da.

Og da dreiv han og drakk, før den festen, oppe hos meg, på Abildsø der da, husker jeg.

Plutselig, så sa han det, til meg, at han var forsinka.

Så jeg måtte kjøre han i retning av den Norol-stasjonen, (het vel den bensinstasjonen, på her tiden, før de stasjonene skifta navn til Statoil, et år eller to seinere vel), på Abildsø der, sa han, (sånn at han kunne finne en drosje da).

I hans blå Volvo bybil da.

For det var viktig at han rakk denne Rimi-festen da, mente han.

Jeg hadde jo ikke lappen.

Og jeg hadde vel muligens drukket litt selv også, tror jeg, (siden dette vel var en lørdagkveld, tror jeg).

Men jeg hørte på Winnem da, og kjørte han ned til Norol-stasjonen, nederst i Lambertseterveien der da.

Hvor det stod en drosje.

(Som sikkert nettopp hadde fylt bensin da).

Så kjørte jeg den ganske daukjørte bilen hans.

Tilbake hjem igjen til Enebakkveien da.

I krysset, ved Abildsø-kiosken der.

Så kjørte jeg opp en oppoverbakke.

Og den bilen til Winnem, den var litt daukjørt da.

Jeg skulle svinge til venstre i krysset der da.

Men jeg hørte at en bil, kom i full fart, (for jeg hørte motorlyden), fra bort mot Bogerud der, (blir det vel).

(Altså i motgående kjørefelt da).

Men jeg var ikke så stø på det, å cluche i oppoverbakke, (og sånn).

(Og var sikkert redd for å kvæle motoren.

Noe sånt).

For jeg hadde jo ikke kjørt den her bilen før.

Og jeg hadde jo ikke lappen heller.

Og det var jo en del måneder siden, at jeg hadde hatt den siste kjøretimen min, i Drammen.

Og jeg hadde vel også drukket litt, tror jeg.

Men jeg bare ga bønn gass da, og svingte gjennom krysset der, husker jeg.

For jeg kunne ikke se denne bilen, som kom i motgående kjørefelt, da.

Jeg bare hørte den.

(For det var noe slags ekko der, eller noe, tror jeg).

Så da ble det litt dumt, å vente så lenge på den bilen, husker jeg at jeg syntes.

Men det gikk greit da.

Jeg kræsja ikke, (eller noe).

Selv om det kanskje kan ha vært på, (siden den bilen som kom i motgående kjørefelt kjørte så fort da).

Også kjørte jeg og parkerte bilen til Magne Winnem igjen da, i oppkjørselen til Berit og Gunnar Jorås, som jeg leide hybel av da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, så drakk Winnem så mye, i hybelen min, på Abildsø.

At han ikke ville bli med ut på byen, (som vi hadde avtalt).

Han ble drita full, og lå på badet, på hybelen min da.

Jeg ble også rimelig full.

Men jeg syntes at det var kjedelig, å bare være hjemme da.

Når jeg hadde forberedt meg, på å dra på byen da.

Så jeg dro på Marilyn da.

(I Grensens der).

Og møtte ei dame, fra Hurum, som likte Mezzoforte, (et islandsk band), vel.

Så tror jeg at jeg dro hjem igjen, til hybelen min, på Abildsø.

Og Winnem lå fremdeles full på gulvet, på badet der da.

Så dro jeg tilbake til Marilyn igjen.

(Etter å ha vel skifta, og tatt på meg dress vel, tror jeg.

Noe sånt).

Så Winnem tålte ikke alkohol så bra, (virka det som ihvertfall).

Noen ganger da.

(Og etterhvert, ut på 90-tallet en gang vel.

Så slutta han omtrent helt å drikke, tror jeg.

Noe sånt).

Selv om andre ganger, så kunne han vel drikke like mye som meg vel.

(Hvis ikke enda mer).

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

De to damene, på Blommenholm, som Winnem kjente.

(Fra da han jobba på Rimi Asker vel).

De var også på et vorspiel, hos meg, på Abildsø, en gang.

Da satt vi i de kurv-møblene, (eller hva det var igjen), på hybelen min da.

Og drakk da.

De to Blommenholm-damene, Winnem og meg da.

Hu ene Blommenholm-dama, fortalte det, at hu hadde gått på Abildsø skole der da, (da hu var lita da).

Så hu hadde faktisk bodd på Abildsø da.

(Ei med mørkt hår, tror jeg, hvis jeg ikke tar helt feil).

Så det var kanskje derfor at de to damene ville være med på fest hos meg der.

Det er mulig.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, så var Winnem og jeg, på fest, hos de Blommenholm-damene, (igjen, som vi også hadde vært, en gang, skoleåret før, da vi gikk på Gjerde, i Drammen, da).

Eller, vi spilte veø Geni og sånn der ihvertfall, (husker jeg).

Jeg svarte på et spørsmål, fra en Blommenholm-dame der da.

'Hvilken by ble Ibsen født i?', (eller noe).

'Skien', (svarte jeg), men på Larvikdialekt da, hvor man uttaler det bynavnet som 'Sje-en'.

'Nei, det riktige svaret var Skien', svarte hu Blommenholm-dama da.

Så da fikk jeg ikke riktig på det spørsmålet.

Siden jeg hadde prata Larvik-dialekt da.

Så hu ene av de Blommenholm-damene, var kanskje ikke så smart da.

Det er mulig.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Vi var også ute på et diskotek, (i Oslo), som lå i andre etasje der, i Roald Amundsens gate, vel.

Men de her to Blommenholm-damene da.

(Winnem og meg da).

Jeg husker at jeg digga en sang, (på den her tida), med Tears For Fears, som het 'Shout'.

Og som jeg ba han DJ-en om å sette på der da.

Og da ble vel ihvertfall en av de Blommenholm-damene med Winnem og meg, å danse, (mener jeg).

(Selv hu ene Blommenholm-dama vel da sa, (mener jeg å huske), at det ikke var noe bra musikk, og danse til, som jeg hadde bedt han DJ-en om å sette på da.

Men men).

Men de her damene kjente også noen andre karer da, som de lot overnatte, etter festen da.

Så det var ikke sånn, at Winnem og jeg, ble sammen med de her to Blommenholm-damene.

(Eller noe sånt).

Og en gang, så husker jeg det, at Winnem og meg.

Vi stod i Karl Johans gate der.

Ved den gamle universitetsbygningen der, (der hvor det kun er plass til jus-studentene, nå i våre dager vel).

(Ikke så langt unna Slottet og Nationalteateret der da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Grunnen til at Winnem og jeg stod der.

Det var fordi at vi vel skulle overnatte, hos hu ene Blommenholm-dama, ute i Blommenholm der, (tror jeg).

(Noe sånt).

Winnem og jeg, vi begynte nesten å slåss, på den bussholdeplassen, ved Universitetet der da, husker jeg.

Og grunnen til det, det var fordi at jeg var litt spydig, og begynte å erte Winnem, (som var mye større enn meg egentlig, med sine nesten to meter, på strømpelesten vel), litt.

Fordi Winnem hadde før denne kvelden.

(Han var vel i militæret da vel, på den her tida, tror jeg.

Hvor han vel ble valgt til Hovedtillitsvalgt, for mange tusen soldater, tror jeg at det var.

Og han holdt til på en militærleir, ved Hønefoss, mener jeg at han sa).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Winnem hadde nemlig surra, når han skulle barbere seg, denne dagen da.

Så han hadde barbert bort litt av det ene øyenbrynet sitt, husker jeg.

Så det var det, som jeg begynte å erta han litt for da.

I fylla der da.

Mens vi venta på den nattbussen ut til Bærum der da.

Og vi kranvla/lekeslåss såpass mye, at noen Bærum-karer, (var det vel), som også stod og venta på en nattbuss der da.

De spurte oss, om 'skal dere dra sammen hjem', (eller noe).

Jeg var jo fra Bergeråsen, hvor det ikke fantes noen homofile, og sånn.

(For å si det sånn).

Så jeg var raskt ute, med å gjøre det klart, at vi ikke var homo, selv om vi skulle ligge over i det samme huset, ute i Blommenholm der da.

(I tilfelle at det var noe sånt, som de her Bærum-folka hadde ment da).

Nei, det var visst ikke det dem hadde ment da.

Men Winnem og jeg, vi var ikke så gode kamerater alltid da.

Vi kunne også kranfle og nesten slåss noen ganger og da.

Selv om det da vel egentlig ble litt ujevnt parti.

Siden Winnem var nesten to meter høy, og veide cirka 100 kilo vel.

Og jeg var cirka 1.85 høy da, og veide vel bare såvidt over 60 kilo vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så det var kanskje derfor, at jeg oftere endte opp, sammen med en dame, etter at Winnem og jeg, hadde vært ute på byen, eller på danskebåten da.

Siden at jeg ikke var så stor, som Winnem da.

Så damene ble kanskje litt redd for Winnem, og syntes vel kanskje at han var litt vel høy og/eller 'skummel' da.

Mens jeg hadde en mer gjennomsnittlig høyde, enn Winnem da.

Og det likte kanskje damene bedre da.

Hvem vet.

(Noe sånt kanskje).

Bare noe jeg tenkte på.

Så sann var kanskje det.

Nå merker jeg at jeg har skrevet ganske mange kapitler, på Min Bok 2, iløpet av de siste dagene her.

Så jeg tror jeg får ta en pause her, og avslutte dette kapitlet allerede nå.

Men jeg får se om jeg klarer å få skrevet noen fler kapitler, iløpet av de neste dagene her.

Vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 18: Enda en Lill fra Svelvik

Som jeg har skrevet om, i et av de tidligere kapitlene, av Min Bok 2, så ble jeg såvidt kjent med Lill Beate Gustavsen, fra Svelvik, skoleåret før jeg flyttet til Oslo.

Og som jeg også har skrevet i et tidligere kapitlet, så hadde Lill Beate Gustavsen og Pia fra Korea et sporveiskart, på veggen, hvor andre Svelvik/Berger/Sande-folk, som bodde i Oslo, måtte krysse av, for hvor de bodde.

Noen andre enn meg, som måtte krysse av der.

Det var ei annen Lill, fra Svelvik.

Hu hadde gått i klassen min, i et år eller to, på Handel og Kontor, på Sande Videregående, husker jeg.

Dette var ei, som var lamma liksom, i den ene halvparten av trynet sitt da.

(Av en eller annen grunn).

En gang, i andre klasse vel, på Sande Videregående, så kom hu Lill Rugset på skolen etter en ferie, (eller om det var etter en helg), helt rosa i trynet, (husker jeg), etter å ha brukt høyfjellssol vel, (som man hadde før i tida da, og som var vanlig å ha, før solariene kom, mener jeg).

Hva hu Lill heter til etternavn igjen, det husker jeg ikke i hue nå.

Men jeg skal se om jeg klarer å finne det på nettet.

Vi får se om jeg klarer det.

Vi får se.

PS.

Lill Rugset het visst hu Lill, som var lamma i halve trynet, så jeg nå.

Lill Rugset, hu bodde sammen med en kar, i Gamlebyen, husker jeg.

Lill Beate Gustavsen og Pia fra Korea, de tok meg med, på besøk til Lill Rugset og typen hennes, en gang, husker jeg.

De bodde i en bygård i, (eller rundt), Schweigaardsgate vel.

Da jeg var der, så fortalte Lill Beate Gustavsen og Pia fra Korea, (var det vel), at hu Lill Rugset, (og typen vel), de hadde kunnet se inn i en leilighet, at et par i 40-åra, eller noe vel, hadde hatt sex.

(Fra taket i bygården sin, eller noe).

Så de hadde skikkelig utsikt da, til det her paret da.

Fortalte de her damene da, (som fortsatt var i tenårene, på den her tiden), mens de lo da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Etterhvert, så flytta Lill Rugset og typen, til Hauketo.

Magne Winnem, ble også kjent med dette paret, siden jeg kjente Lill Beate Gustavsen og Pia fra Korea da.

Så Magne Winnem og jeg, vi ble bedt i bursdagen, til typen til Lill Rugset, (var det vel).

Typen til Lill Rugset, hadde ganske langt hår vel.

Og var ikke fra Svelvik, (eller noe), sånn som hu Lill Rugset da.

Men han var vel fra Oslo, tror jeg.

Så sånn var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Magne Winnem og jeg, vi tok toget, til Hauketo stasjon, mener jeg at det var.

Iført de vanlige pub-til-pub/diskotek-dressene våre da.

Men 'bursdagsbarnet', han gikk i olabukse, (mener jeg å huske).

Og de Svelvik/Sande-damene, (for Lill Beate Gustavsen og Pia fra Korea var også på denne festen vel), de hadde vel ikke pynta seg så utrolig de heller vel.

Så Winnem og meg, vi skilte oss ut en del der da.

Og jeg husker at jeg syntes det, at det ble litt flaut.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg lurer på om det var på denne kvelden, at Winnem og jeg, havna sammen med de Svelvik-damene, på utestedet Marilyn, (i Grensen der).

Det som skjedde ihvertfall, det var det, at noen av de Svelvik-damene, ble forsøkt banka opp, inne på doen, (eller noe), på Marilyn, av noen Oslo-damer vel.

Uten at jeg skjønnte hva grunnen til dette bråket var.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så Lill Rugset, hu ble jeg ikke så bra kjent med, som hu Lill Beate Gustavsen, (og Pia fra Korea).

Det var bare sånn, at vi hadde gått i klasse sammen før.

Og hadde det til felles, at vi begge hadde flytta, fra Svelvik/Berger og inn til Oslo da.

På rundt den samme tida.

Jeg husker også at jeg møtte hu Lill Rugset, (var det vel), i Drammen, skoleåret før.

Og jeg var jo innom Sande Videregående, skoleåret før, og chatta med hu Jeanette Auli der.

Og jeg lurer på om det var hu som fortalte meg det, at hu Lill Rugset, (som var i noe russestyre vel), hadde brukt av russe-kassa, (eller noe).

Eller om det var hu Lill Beate Gustavsen(?).

Det var ihvertfall en av de Svelvik-damene, som flytta til Oslo, som hadde blitt beskyldt for å ha rappa penger av Sanderussen sin russekasse, (mener jeg å huske).

(Uten at jeg husker helt nøyaktig hvordan det her var nå men).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, i vårsemesteret, dette skoleåret, så hang jeg litt i Karl Johan, (husker jeg), mens jeg lurte på om jeg skulle dra på noen utesteder, (var det vel).

Så møtte jeg hu Kari, (het hu vel), hu med piggsveisen, fra studietrinnet mitt, på NHI.

Hu var ute på byen, sammen med fire venninner da.

Og det endte med at jeg ble med dem, og drakk, på Scotsman, (eller noe), vel.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Mens jeg gikk rundt ved Oslo S. der.

Sammen med hu Kari fra NHI og venninnene hennes da.

Så møtte jeg han samboeren til hu Lill Rugset der.

Som lurte på hva jeg dreiv med.

For han mente det, at ingen av de fem damene, som jeg var ute sammen med, var noe fine da.

Men jeg ignorerte han litt.

Det var ikke sånn, at jeg kjente han samboeren, til Lill Rugset, så særlig bra.

Og han var jo selv sammen med Lill Rugset, som var lam i halve trynet da.

Så hvem var han som klagde på meg, siden jeg gikk rundt med stygge damer liksom?

Det her syntes jeg at ble litt dumt, husker jeg.

Så jeg hørte ikke så særlig mye på han da.

Men gikk heller videre sammen med de her fem stygge damene da.

(Bedre med fem stygge fugler i hånda enn ti på taket liksom, tenkte jeg kanskje.

Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Etter drikkinga, på Scotsman, (eller hvor det var igjen), så endte denne kvelden, (husker jeg), med at jeg ble med hu Kari fra NHI og ei venninne av henne, hjem til rommet til Kari, som lå på Frelsesarmeen sitt hybelhus for damer, på Tøyen eller Grønland, (eller noe sånt).

Kari sa at det egentlig ikke var lov, for henne, å ta med for gutter/menn dit.

Men det blåste hu i da.

Hu syntes ikke at den regelen var noe kul, tror jeg.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Venninna til hu Kari, hu lå i en seng der da, husker jeg.

Mens hu Kari runka meg, (husker jeg), på en madrass eller seng der, i det samme rommet da.

Og hu var skikkelig flink til å runke, husker jeg.

Dette hadde hu gjort før, det er helt sikkert.

Hu runka meg, til like før jeg kom.

Og så stoppa hu da.

Helt jeg slappa av litt igjen, (uten å miste ereksjonen).

Og så fortsatte hu å runke igjen da.

Helt til jeg syntes at det var min tur, til å fingre hu litt da.

Og så bare fingra jeg henne en stund da.

Til hu fortsatte å runke meg, på den samme måten igjen da.

Hu Kari, hu begynte å si det, at hu heller ville det, at jeg skulle knulle henne.

Og da spurte jeg henne, om hu hadde kondom.

Men det hadde hu ikke, sa hu.

Så da sa jeg det, at jeg ikke gadd å knulle henne.

(For jeg var redd for å få Aids da.

Siden Aids liksom var den tidens store skrekk da.

Som alle avisene skreiv om at man kunne dø av da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og da lo venninna hennes, (fra senga si), husker jeg.

Siden jeg ikke ville knulle hu Kari da.

(Som heller ikke var så utrolig sexy akkurat, for å si det sånn).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Etterhvert, så ble jeg litt irritert, av at hu Kari bare runka meg, til akkurat like før jeg kom.

Igjen og igjen.

Så jeg klagde litt da.

Og da runka hu meg, til det gikk for meg da.

Og jeg stakk inn på badet der, hos Frelsesarmeen sitt hybelhus, for damer da.

Og der var det helt åpent, mellom vaskene og dusjene, og sånn, (mener jeg å huske).

Så hvis jeg ikke husker helt feil.

Så må noen damer ha dusja, mens andre damer pussa tenna, for eksempel, da.

Så da tenkte jeg det, for meg selv, husker jeg.

At den som hadde vært flue på veggen her.

På en annen tid av døgnet, liksom.

For eksempel på morgene på hverdagene da.

Når det sikkert var masse nakne damer der inne samtidig, (forestilte jeg meg, ihvertfall).

Så sånn var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Hu Kari, hu begynte å si noe til venninna si, husker jeg, om at hu holdt med Storhamar, (i ishockey), eller noe.

(Enda hu var fra Trøndelag vel).

Noe sånt.

Og hu sa vel også til meg, en annen gang, at hu hadde måttet ha forkurs matte, (mener jeg å huske), før studieåret liksom begynte på ordentlig da, på NHI.

(Et forkurs som jeg slapp å ha, siden jeg hadde jeg hatt matte valgfag, det siste året på handel og kontor, i Drammen, året før da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, en del uker eller måneder etter det her.

Så satt jeg i gangen på NHI der, husker jeg.

Før en forelesning, eller noe, vel.

Jeg satt ved siden av hu Kari da, og ei venninne av henne, som også gikk på NHI da.

'Skal vi ta en 'repeat'?', spurte hu Kari da.

(Repeat, det var en kommando, i programmeringsspråket Pascal, (som vi lærte om på NHI da).

Så dette var snakk om intern NHI-humor da).

'Nei', sa jeg.

Mens jeg gliste eller lo litt vel.

(Eller om jeg bare rista på huet).

For hu Kari var egentlig litt som ei dundre, må man vel nesten si.

Spesielt fin var hu ihvertfall ikke.

(Uansett hva han på studietrinnet vårt, fra Hurum, hadde ment.

På den første studentkroa, på Josefines, dette studieåret.

(Som jeg har skrevet om, i et av de første kapitlene, av Min Bok 2)).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Året etter det her, (var det vel).

Så var Magne Winnem og jeg, inne på et diskotek, som lå ovenfor Dagbladet sine gamle lokaler cirka vel, i Akersgata.

Det var et diskotek som det var gratis å komme inn på, (mener jeg å huske).

De hadde noen slags selvlysende tørkeapparater, (eller noe), inne på doen der, (mener jeg å huske).

Men det var nesten bare utlendinger der vel, og nesten ingen damer, (sånn som jeg husker det, ihvertfall).

Så Magne Winnem stakk ut i retning av utgangen igjen, ganske kjapt, (husker jeg.

Så vi drakk vel maks en halvliter der, tror jeg.

Og akkurat mens vi skulle gå ut derfra.

Så stoppa hu Kari fra skoleåret før, på NHI meg da.

Og sa hei da.

Og hu var vel omtrent den eneste dama der, tror jeg.

Sammen med masse utenlandske menn da.

Jeg sa vel noe sånt som at jeg jobba på OBS Triaden nå, (eller hva jeg dreiv med på den her tida).

Noe sånt.

Også sa jeg vel hadet da.

Og stakk etter Winnem igjen da.

Uten at jeg husker om jeg forklarte det for Winnem at hu der stygge dama hadde runka meg fælt, på Frelsesarmeen sitt hybelhus for damer da.

Det husker jeg ikke helt.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Jeg traff vel også hu Kari fra NHI en annen gang, på Oslo City, eller noe vel.

Det året vi gikk sammen på NHI vel.

Da hadde jeg gått rundt på Oslo City, med den grå ranselen min, som faren min hadde kjøpt til meg, skoleåret før, da jeg gikk på Gjerdes Videregående, i Drammen da.

Kari fra NHI lurte på om meg jeg prøvde å virke 'important', (eller noe), siden jeg gikk rundt på Oslo City der, med ransel, selv om jeg ikke hadde vært på NHI, den dagen.

Jeg husker ikke hva jeg svarte nå.

Men hvis jeg hadde prøvd å virke important, så hadde jeg vel heller gått rundt med dress og stresskoffert, eller noe, vel.

Men jeg fikk jo ikke lov, til å lage Pizza Grandiosa, hos Jorås-ekteparet, på Abildsø.

Så jeg var ofte sulten, dette studieåret da.

Og jeg måtte jo bytte buss, ved Jernbanetorget der.

(Siden faren min jo hadde sagt det, at NHI lå ved Østensjøvannet, og at jeg derfra jeg burde bo der.

Noe som jo ikke stemte).

Så når 71-bussen stoppa ved Jernbanetorget.

Så ble det ofte mye mer fristende, for meg, å heller gå inn på hamburgerrestauranten Wendys der, på Oslo City, (som åpna tidlig da).

For å kjøpe meg en burger da.

(Siden jeg var så sulten).

Men da ble jeg jo forsinka, sånn at jeg ikke rakk fram i tide, til forelesningene, på NHI.

Så da hendte det noen ganger, at jeg tenkte sånn, at det er ikke noe vits i, å dra hele veien opp til NHI, bare for å ha en eller to forelesningstimer da, (eller noe).

(For det var også litt flaut, å 'alltid' være den siste, som dukka opp, på forelesningene, i auditoriet der).

Så da ble det mer fristende noen ganger, (husker jeg), å bare gå rundt og kikke litt, i butikkene, på Oslo City og i resten av Oslo Sentrum der da.

Men da mente visst hu Kari at jeg prøvde å virke important da.

(Hvis jeg husker det riktig).

Så det er mye rart.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Etter det, at Magne Winnem og jeg, møtte hu Kari, den gangen, på det diskoteket, i Akersgata, i 1991, eller noe, vel.

Så har jeg hverken sett eller hørt noe mer fra hu Kari fra NHI.

Men jeg husker at jeg lurte på det, om hu hadde blitt sånn, at hu bare hang med utlendinger og sånn.

Etter at Magne Winnem og jeg, hadde truffet henne, på det diskoteket, i Akersgata der da.

Siden det vel var nesten bare utlendinger der vel.

(Altså for det meste pakistanere, var det vel, hvis jeg skjønnte det riktig).

Sånn som jeg husker det.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Det var fortsatt mer som skjedde, dette første året, som jeg bodde i Oslo.

Det hadde jeg tenkt å skrive mer om i de neste kapitlene, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 19: Enda mer fra det første året jeg bodde i Oslo

Henning, i Abildsø-gjengen, han husker jeg et par ting til om.

Jeg husker at jeg møtte han, ved bussholdeplassen ned til Sentrum en gang.

Da hadde han klipt seg, hos frisøren, i Dumpa, på Abildsø der.

Og han hadde to slags barberte striper, på den ene sida, av hue.

Og en stripe på den andre sida vel.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Han sa også det en gang, da noen i den gjengen diskuterte musikk, utafør Abildsø-kiosken der vel.

At Paula Abdul hadde så rar nese.

Og at da han så på Paula Abdul-musikkvideoer, på MTV, så tenkte han sånn at, 'så rar nese du har, Paula Abdul', eller noe.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Magne Winnem, han hadde en fetter, som het Colin.

Colin var fra Swindon, i England, og var et par år eldre enn Winnem vel.

Colin hadde en ganske ny bil, som han kjørte med, mellom England og Norge, når han skulle til eller fra hybelen sin på Kringsjø da.

Colin studerte data, på UIO.

Og han dreiv og lagde noen dataprogrammer, (som jeg ikke helt fikk med meg hva var), for han regna med at han kom til å tjene penger da, på de her programmene da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, så møtte Magne Winnem og jeg Colin på Lorry, (en pub i Oslo).

Jeg bestilte Aass Fatøl, siden det var så lenge siden, at jeg hadde drikket det.

(Ikke siden russetida, noen måneder før det her da.

Eller det var vel fordi at jeg var fra Berger, at jeg kjøpte Aass Fatøl da.

Siden det liksom var favorittøllet mitt da.

Siden Drammen er den nærmeste 'bryggeri-byen' liksom da, fra Berger da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, mens Magne Winnem og jeg var på Lorry, sammen med Colin.

Så dukka det opp ei dame der, som Colin kjente.

Ei norsk dame da.

Og Winnem og jeg, vi skulle liksom hilse på henne da.

Men hu dama var skikkelig overlegen, husker jeg.

'Er dere noen folk jeg kommer til å treffe ofte eller', spurte hun oss.

(Noe sånt).

'Ja', svarte vel jeg.

(Jeg visste ikke hva ellers jeg skulle si).

Men jeg traff vel ikke hu noe mer, tror jeg.

Så Colin hadde funnet seg en skikkelig overlegen norsk dame da, husker jeg.

Som såvidt ikke ville hilse på meg, (og vel heller ikke på Magne Winnem, tror jeg).

Kanskje hu syntes at jeg, (og muligens også Winnem), så for unge ut, eller noe?

Hva vet jeg.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, så satt jeg og Magne Winnem på med Colin, opp til blokka, hvor han bodde i bofelleskap, oppe på Kringsjø der.

Det var om kvelden og lyset stod på i et bofelleskap, som var like ved parkeringsplassen der da.

Så vi så jo plutselig rett inn i en leilighet der, hvor to unge studenter, (i slutten av tenårene eller i begynnelsen av 20-årene), stod helt nakne, med lyset på, og uten at gardinene var trukket for da.

Vi var jo unge selv, så vi syntes jo at dette var litt morsomt da.

(Nesten som porno kanskje).

Så Colin kjørte en runde til, ved parkeringsplassen der da.

Sånn at vi skikkelig fikk med oss det her unge paret da.

(Eller hu dama var det vel som vi syntes var mest artig, må jeg vel si, for min egen del ihvertfall).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Magne Winnem lånte jo hybelen til Colin, mens han var hjemme i England, i juleferien, ved UIO.

Og da besøkte jeg Winnem, noen ganger, på Kringsjø.

(Siden han jo hadde besøkt meg rimelig mange ganger, i Uelands gate og på Abildsø der da).

Jeg fant forresten en pantelapp, i isen, ved butikken, på Kringsjø der, en gang, denne vinteren.

(Dette var en Prix-butikk vel).

Men jeg fikk ikke noen penger for den, (når jeg spurte, i den butikken).

Fordi at hele beløpet ikke syntes vel.

Det var en pantelapp, på 50-60-70 kroner vel.

(Noe sånt).

Og jeg begynte jo å bli litt blakk, før jula, i 1989 da.

Men jeg fortalte det til Winnem da, at Prix ikke ville gi meg noen penger, for den pantelappen jeg hadde funnet da.

Og da mente Winnem at det måtte de gjøre da.

Og jeg skjønte ikke hvordan Winnem mente at han skulle klare det, å få penger av Prix.

Men jaggu klarte han ikke det.

Han satt opp et morskt ansikt vel, (eller hva grunnen var, for at han fikk pengene).

Og så fikk jeg penger for den pantelappen jeg hadde funnet der da, (en gang jeg gikk, fra T-banen, (på Kringsjø der), og til den blokka der Winnem/Colin bodde da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Like før jul, så hadde Winnem fått meg til å dra opp til Kringsjø der, en lørdag vel.

Og da skulle det være afrikansk party der, (mener jeg at det var).

Og det dro Winnem meg med på da.

Det var litt flaut husker jeg, siden vi var norske og ikke afrikanske da.

Jeg gikk der vel med en Levis-genser, (var det vel), som var hvit med to amerikanske flagg på vel, over brystet.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Vi chatta vel nesten ikke med noen der vel, (mener jeg å huske).

Vi var vel litt nervøse tror jeg, siden dette var en afrikansk fest da.

Men Winnem mente vel at vi kanskje kunne møte damer der da.

(Noe sånt).

Noe vi ikke gjorde.

Men en afrikaner satt seg vel ned, ved bordet vårt, litt utpå kvelden, tror jeg.

(Hvis jeg ikke husker helt feil).

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg var også oppe hos Winnem der, på Kringsjø, den dagen jeg skulle på Sugarcubes konsert, på Rockefeller, husker jeg.

Dette var vel på nyåret, i 1990, (tror jeg ihvertfall).

Winnem lagde pomes frites der, husker jeg, som jeg fikk en porsjon av da.

Det var flere folk som bodde i den samme leiligheten, som Colin/Winnem da.

De delte kjøkken og bad der da.

Ei dame, i begynnelsen av 20-åra, som bodde der.

Hu ga meg råd om hvordan jeg skulle lage kyllingsalat, (som jeg hadde lovet å lage, for hu Laila Johansen, som jeg hadde møtt på Radio 1 Club, på nyttårsaften, i 1989 da).

Og hu Kringsjå/UIO-dama, hu sa at jeg kunne for eksempel ha ananas oppi kyllingsalaten da.

At det passa å ha ananas i kyllingsalat da.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En kar, som også bodde i det bofellesskapet.

Han begynte å se opp og ned på meg da.

Også lurte han på om genseren min var ny.

Om så om buksa mi var ny.

(Og så videre da).

Han skjønnte at det var noe spesielt da.

(Jeg skulle jo på Sugarcubes-konsert).

Men han skjønnte ikke hva det var da.

Men han kunne liksom se på meg at det liksom var noe spesielt da.

Og begynte å liksom å spørre meg ut om det her da.

(Av en eller annen grunn).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Da Colin kom tilbake fra England, ut på nyåret, i 1990.

Så fortalte han oss, (Winnem og meg), at han hadde møtt ei svensk hippie-dame, på ferja mellom Helsingør og Helsingborg, når han bilen sin tilbake til Norge igjen da.

Det var visst ei dame i 30-åra, eller noe.

Og han hadde visst kjørt henne hjem, (til Syd-Sverige et sted vel), og han hadde visst fått ligge med henne og, (fortalte han).

Jeg var ikke helt sikker på, om jeg skulle tro på det her han fortalte om.

Men da ble han sur, husker jeg.

Og mente at jeg var litt nedlatende mot han, (eller noe), siden jeg var litt skeptisk til de her sex-historiene hans da.

Jeg var vel kanskje spesielt litt skeptisk til det her med at han hadde hatt sex med ei hippie-dame muligens, og vel også kanskje til det at hu hadde vært en del år eldre enn han da.

Så lurte kanskje på hvordan dame det her kan ha vært.

Så det var kanskje derfor at jeg ble litt skeptisk.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Men men.

En gang, så spurte jeg Collin om hvorfor han ville bo i Norge.

(Av nysgjerrighet da).

Det var fordi, (sa han), at en gang, da han var tenåring vel, og var på sommerferie, hos slekt i Norge da.

Så hadde han vært innom en kiosk.

Og så hadde ei smellvakker tenåringsjente, plutselig gått inn i den kiosken, kun iført en gjennomsiktig helsetrøye, på overkroppen da.

(Sånn at det nesten så ut som at hu gikk toppløs da, må det vel ha vært).

Og det kunne aldri ha skjedd i England da, mente han.

(Av en eller annen grunn).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, så skulle Winnem, Colin og jeg, se på video, hjemme hos meg, på Abildsø da.

Vi kjørte innom en bensinstasjon, som lå ved Store Ringvei der vel.

Og jeg fikk dem med på til å leie en film som her 'Revenge of the Nerds', eller noe vel.

Og den filmen så vi hos meg, på Abildsø da.

(Siden jeg hadde video da.

Noe vel ikke Winnem eller Colin hadde vel.

Dette var jo i studieåret 1989/90, og på den her tida, så var det kanskje ikke så utrolig vanlig, å ha video kanskje.

Ihvertfall ikke for studenter, (og andre unge folk), vel).

Men men.

Så sånn var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg hadde også en opptakskassett, i walkman-en min, en gang.

Som jeg spurte Colin, om jeg kunne sette på, i bilen hans vel.

(Mens han, Winnem og jeg, kjørte rundt et eller annet sted i Oslo da, husker jeg).

Og på den kassetten, så var det blant annet en sang, av Adam and the Ants, som het 'Stand and Deliver', eller noe.

Som jeg hadde tatt opp fra videoen, (fra et musikkprogram, fra TV-en da), tror jeg at det var.

Noe sånt.

Men den sangen likte ikke Colin da.

Så da begynte han å klage, husker jeg.

Jeg husker ikke om han slo av musikken.

Men han klagde ihvertfall da.

(Av en eller annen grunn).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Etter den juleferien, da Winnem bodde hos Colin.

Så dro jo Winnem i militæret.

Og etter det, så festa jeg fortsatt en del sammen med Winnem, i Oslo.

Men ikke på langt nær så ofte, som før han dro i militæret.

For han hadde ikke tid til å feste så mye.

(Var det vel).

Siden han jo var i militæret, på Eggemoen, (eller noe), ved Hønefoss vel.

Og Winnem hadde ikke så god råd, (tror jeg), når han var i militæret, som da han jobba som assistent, på Rimi Nadderud, den andre halvdel av 1989 da.

Så var vel det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, så skulle Winnem, Andre Willassen og jeg.

Vi skulle på Danmarkstur, med Petter Wessel da.

På den tida, som Winnem og Willassen begge var i militæret da.

Og da husker jeg det, at jeg gikk på et tog, enten i Oslo eller i Drammen vel.

For jeg skulle møte Willassen og Winnem på toget da.

(Hadde vi avtalt).

For vi tok et eller annet tog ned til Larvik da.

(For å dra med Petter Wessel til Fredrikshavn da).

Og da jeg fant Willassen og Winnem, på det her toget da.

(Vi hadde vel kanskje avtalt hvilken vogn vi skulle sitte i.

Det er mulig).

Så syntes jeg at dem var litt døve, for å være ærlig.

(Når jeg fant dem da).

For jammen satt ikke både Willassen og Winnem der i perm-uniform, på det her toget til Larvik da, (som vi skulle ta for å feste sammen på danskebåten da).

(For da betalte dem visst bare ti prosent, av vanlig billettpris.

Hvis dem hadde på seg militæruniformer, på toget.

Fikk dem vel forklart til meg, etterhvert.

Etter at jeg hadde kommet meg litt, fra det her vel nesten sjokket vel, som jeg fikk, da jeg så Winnem og Willassen, sitte på toget der, i militæruniformer da).

Så det syntes jeg var litt kjipt, husker jeg.

For vi skulle vel liksom være nesten litt japper, (eller noe sånn).

(Etter å ha gått tre år på økonomilinja på Handel og Kontor da).

Også satt plutselig Winnem og Willassen der, på toget, (ned til Larvik), i sånne litt kjedelige, (må man vel kanskje si), militæruniformer da.

Nei, det var ikke mye jappeaktig over det liksom, tenkte jeg vel med meg selv da.

Noe sånt.

(Jeg var litt skuffet ihvertfall, husker jeg).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg husker at jeg ble overraska ihvertfall.

(Når jeg så Winnem og Willassen i militæruniformer på toget).

Kanskje fordi jeg følte meg litt dum.

For jeg utsatte jo militæret, til etter NHI.

For jeg var for eksempel mye tynnere, enn både Winnem og Willassen da.

(Husker jeg, fra da dem satt i uniformer på det toget vi tok sammen til Larvik, for eksempel da).

Jeg veide vel bare såvidt over 60 kilo, (på den her tida).

Enda jeg var 1.85 høy da.

(Siden jeg bodde alene fra jeg var ni år da.

Og ikke fikk i meg nok ordentlig mat vel.

Må man vel si

Noe sånt).

Så sånn var vel det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Høsten 1993, så hadde jeg endelig klart å bli ferdig med førstegangstjenesten, jeg også.

(Jeg var jo i infanteriet, på Terningmoen, i Elverum, fra juli 1992 til juni 1993).

Altså 2-3 år etter Winnem da.

Som dro i militæret, i januar 1990 vel.

Men jeg jo en svekling, (må jeg vel nesten si).

Etter å ha vært seint i puberteten, osv., da.

Så jeg orka ikke tanken på det, å måtte være i militæret, med en gang etter videregående, husker jeg.

For jeg tenkte da det, at da ville jeg sikkert drite meg skikkelig ut, (og kanskje også bli mobba), siden jeg var såpass fysisk svak da.

Så jeg utsatt militæret, i 2-3 år da.

(Til etter at jeg var ferdig på NHI).

For jeg ville prøve å legge på meg noen kilo først da.

Sånn at jeg veide nærmere 65 kilo enn 55 kilo liksom, (for å si det sånn), når jeg skulle inn i militæret, og avtjene førstegangstjenesten min der da.

(Jeg var vel nede i 59 kilo, mener jeg.

Etter det første året, som jeg bodde i Oslo, (på Abildsø der).

(Hvor jeg ikke fikk lov til å lage Grandiosa).

Mener jeg å huske, at jeg svarte til Willassen.

En gang han vel lurte på det, hvor mye jeg veide da.

Siden han vel syntes at jeg så sykkelig tynn ut, eller noe, en gang, (etter det året jeg bodde på Abildsø), tror jeg.

(En gang Willassen og Winnem kjørte ut til bestemor Ågot, (på Sand), for å hente meg, en gang, mener jeg at dette var.

I 1990 en gang vel.

Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Høsten 1993, så var jeg bedt i bryllup.

Det var Magne Winnem, som skulle gifte seg, med sin Elin, fra Skarnes.

Som han hadde truffet i en matbutikk, hvor hun jobbet, på Nordstrand vel.

Etter at han hadde begynt som butikksjef, på Rimi Munkelia, i 1991 vel.

Jeg hadde fått jobb, av Winnem, på Rimi Munkelia.

Annenhver lørdag.

Mens jeg var i militæret.

For jeg gikk ikke så bra overens, med hu nye kassalederen, på OBS Triaden der.

(Hvor jeg hadde begynt å jobbe, høsten 1991, når jeg hadde et friår, fra NHI).

Winnem spurte meg, en gang, på jobben, på Rimi Munkelia der, om jeg kunne være forlover for han.

Jeg visste ikke helt hva man gjorde som forlover.

Men jeg sa at det var greit da.

Winnem sa at foreldrene hans, egentlig ville at Colin skulle være forlover.

Men Winnem ville heller at jeg skulle være forlover da.

(Uten at han forklarte noe grunn for dette da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg sa at det var greit å være forlover for Winnem.

Og jeg skal også skrive mer om det bryllupet til Elin og han seinere, (i Min Bok 2).

Men grunnen til at jeg tar mer om dette her, det er at det bryllupet, til Elin og Magne Winnem, det er en av de få gangene, som jeg har sett han Colin igjen, etter det første året, som jeg bodde i Oslo da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Winnem visste meg forresten, ut mot slutten av 90-tallet vel.

En video, fra bryllupet til Colin.

Colin hadde fått Berlevåg Mannskor, til å synge, i bryllupet sitt.

Og de var det koret var da kjent, fra en film, som het 'Heftig og begeistret', vel.

Og Colin fikk seg også etterhvert jobb på Skibladner, (fortalte Winnem).

Som en slags ekstrajobb vel.

(Mener jeg at Winnem fortalte, rundt slutten av 90-tallet en gang vel).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Winnem, han fikk også på en eller annen måte ordna det sånn, at Colin sin søster, (og Winnem sin kusine da), Kristin(?) vel.

(Ei med rødt hår vel, på alder med Winnem og meg vel).

Hu fikk seg jobb, med å vaske, på Rimi Munkelia der da.

(Gjennom et vaskefirma som het ISS, mener jeg at det muligens kan ha vært).

Så noen ganger, når jeg jobba på Rimi Munkelia, (et sted som ligger mellom Lambertseter og Bergkrystallen, i Oslo).

Så gikk hun Kristin Dobinson, (som jeg såvidt kjente fra før da, gjennom Magne Winnem).

Hu ville da gå rundt og vaska, (og morgenene), i den butikken som jeg jobba i da.

(På Rimi Munkelia der da).

Så det var litt spesielt, husker jeg.

For sånn var hadde det ikke vært på OBS Triaden, (for å si det sånn).

At jeg kjente noen av de, som vaska der.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Hva mer som skjedde, dette første året, som jeg bodde i Oslo.

Det tenkte jeg at jeg skulle skrive mer om, en av de neste dagene.

Hvis jeg får til det da.

Jeg har i går og i dag bodd på den skandinaviske kirken, her i Liverpool.

Etter at jeg ble kastet ut, fra hostellet i Sunderland, på fredag.

Og natten mellom fredag og lørdag, så gikk jeg bare rundt, i Newcastle, mens jeg ventet på at bussen til Liverpool skulle gå da.

For jeg fikk meg ikke noe nytt bosted, i Sunderland, av Sunderland Council.

Etter at jeg plutselig ble kastet ut, fra Azalea Lodge, (i Ashbrook, i Sunderland), etter at jeg hadde blant annet hadde klaget på det, (til politiet, for både de som jobba og bodde der oppførte seg innimellom rimelig truende, syntes jeg), at noen elektrikere, hadde vært inne på rommet mitt, og dratt ut kontakta til PC-en min, blant annet, mens jeg var på Tesco Bridges og Aldi Millfield vel, og handla mat da, etter at jeg fikk arbeidsledighetstrygden min, fra the Jobcentre, på tirsdag da.

Og da huska jeg det, at ei svensk Team-Leader, som jobba på Arvato, i 2005.

(Jill).

Hu sa en gang det til meg, (utafor sammenhengen vel), at man kunne bo, på den skandinaviske kirken, her i Liverpool da.

Og jeg hadde en stor koffert, med PC-en min i osv., og to bag-er, og to bæreposer fra Tesco, med vifte og sandwich-maskin i, (som jeg hadde kjøpt med i Sunderland).

Så jeg hadde ikke lyst til å gå rundt i London, med alle de tingene, (for å si det sånn).

For jeg vurderte også det, å kanskje prøve å dra, til den norske sjømannskirken, i London da.

Men så tenkte jeg det, at det vel er litt fredeligere, (og kanskje ikke like mange folk), i Liverpool.

Sånn at man kan gå med mange ting, på gata, uten å bli angrepet av lommetjuver osv., 'hele tida'.

Og at det ikke er så stressende, å bo i Liverpool kanskje, som i London da.

Siden jeg syntes at det er litt som en maurtue vel, i London da, med alle de millionene av mennesker, på det relativt lille området da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så vi får se når jeg eventuelt får skrevet noe mer på den her boken.

Vi får se.

Kapittel 20: Enda mer fra det første året jeg bodde i Oslo

En gang, dette året, som jeg bodde på Abildsø, så tok Magne Winnem og jeg, 71-bussen ned til Sentrum.

Etter å ha 'forsja', hjemme hos meg vel.

På bussen, (var det vel), så traff vi de to jentene Lene og Anne Lise, (som bodde i Dumpa på Abildsø da).

Winnem og jeg, vi skulle ut på byen, for å sjekke damer og drikke og sånn da.

Så vi var ikke så veldig interesserte, i de her to femten år gamle jentene, som hang seg på oss da.

Men de oppførte seg vel ganske pent, og var ganske voksne for alderen vel.

Så jeg tror at det var Winnem, som foreslo det, at vi fire, skulle dra på Peppes Pizza, ved Solli Plass der.

Og dit dro vi da.

Også spilte vi fire biljard da, (var det vel).

Før Winnem og jeg, forlot de her to femten år gamle jentene da.

Og heller dro til et eller annet utested, hvor det ble solgt alkohol da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg ble jo bedt med den her Abildsø-gjengen, hjem til hu Anne Lise, som bodde i Dumpa der da.

Og som fikk lov av mora si, til å ha åpent hus, (må man vel si), omtrent hver kveld vel.

I et rom eller to i kjelleren deres der da.

Jeg dro dit en gang, og noen begynte å diskutere musikk med meg.

De likte ikke at jeg hørte på Depeche Mode, osv.

(Noe jeg hadde fra hu venninna til søstera mi, Cecilie Hyde da, fra Svelvik.

Og også Magne Winnem hørte jo på det bandet).

Så jeg dro hjem til hybelen min da.

Som var et par-tre minutters gange kanskje, fra der hu Anne Lise bodde da.

Jeg spurte om noen av dem ville være med, opp til meg, for å hente plater.

Og hu Lene sa at hu ville det da.

Så jeg lot henne få være med da.

Og hu satt seg i vannsenga mi, inne på rommet mitt der da.

Mens jeg fant fram plater da.

Så hu råflørta jo skikkelig med meg, må man vel si.

For det var mange andre steder å sitte, inne på hybelen der, enn akkurat i vannsenga da, (vil jeg si).

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men jeg var litt skeptisk til å flørte tilbake med hu Lene da.

Siden hu bare var femten år da.

For da var det barnerov, hadde jeg fått med meg, fra Bergeråsen osv., da.

Så derfor lot jeg henne være i fred.

Hu sa det, at jeg burde ikke ta med noen plater ned til Anne Lise og dem der.

For da ble de bare ødelagt, sa hu.

Men jeg måtte jo nesten ta de med, syntes jeg da.

Siden jeg jo hadde sagt at jeg skulle hente dem.

Og da vi gikk ned dit igjen, så spurte hu Anne Lise meg, om det hadde skjedd noe, hjemme hos meg.

'Det skjedde ikke noe', sa jeg.

Men hu Anne Lise var skikkelig nysgjerrig på hva hu Lene dreiv med i senga da, virka det som.

Og seinere den våren/sommeren, (i 1989), så begynte vel de to femten år gamle jentene en slags konkurranse.

(Mener jeg at det var).

Om å ligge med flest mulig, (eller noe).

(Mener jeg at noen gutter i den Abildsø-gjengen nevnte for meg.

Noe sånt).

Så en annen gang som jeg var der nede, så hadde hu Lene, (var det vel), nettopp knulla med en tenåringsgutt, på hennes alder der da.

Og han var ikke helt seg selv, etter den her knullinga da, og klagde over at han hadde 'fittesaft på pikken', osv. da, (var det vel).

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg satte på to plater der nede, som jeg hadde funnet i hybelen min da.

Den ene plata var en cover av Strawberry Fields, av the Beatles da.

Gruppen het vel Candy Flip, eller noe, tror jeg.

Noe sånt.

(En sang jeg hadde hørt på MTV).

Og syntes at var kul da.

Så jeg hadde gått på Innova, for å kjøpe den.

Men de hadde bare en litt kjedelig maxi-mix av den sangen.

Og det fikk jeg høre nede hos Anne Lise og dem og.

At den versjonen jeg hadde, ikke var like kul, som den som var på MTV da.

Og det var jeg egentlig enig i selv og.

For den mix-en som jeg hadde kjøpt.

(Den het vel 'Raspberry Ripple Remix').

Og den var litt døv, syntes jeg.

Men det var sånn, på den her tida, husker jeg.

At jeg hørte mye på musikk, omtrent hele tida da, på walkman, osv.

Så det var nesten sånn, noen ganger, at jeg liksom 'måtte' ha den og den sangen da.

Og ikke sånn som det har vært, etter at jeg begynte å få internett, i 1996 vel.

At det bare er å finne noe musikk på nettet ofte, hvis det er en sang man digger da.

Sånn var det ikke i 1990, for å si det sånn.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Den andre sangen, som jeg satte på.

Det var 'Shake the Disease', med Depeche Mode vel.

(Den maxi-en som jeg hadde kjøpt, på et senter ut mot Krokstadelva der, skoleåret før da).

Da sa Henning, at den sangen hadde han hørt på før da, og syntes at var bra da.

Og han begynte å synge med på teksten da.

Og sang sånn 'understanding'.

Et par ganger vel.

Men jeg tror at teksten egentlig gikk sånn 'understand me'.

Eller noe.

Men det er mulig at jeg tok feil.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Men men.

Det var vel muligens den gangen.

Eller en annen gang.

At jeg glemte igjen den svarte og grønne Nike Beaverton-bagen min der.

Så en gang, våren/sommeren 1990, som jeg dukka opp hos Anne Lise der.

Så fortalte de meg det, at to nye karer, som nettopp hadde flytta til Abildsø vel, hadde tatt med seg bagen min, hjem til seg selv.

Og da ble jeg litt sur, husker jeg.

For en sånn bag kosta jo et par hundre kroner da.

Og jeg trodde at den lå trygt der nede liksom.

Men jeg tok det ikke så utrolig nøye heller akkurat.

Det var ikke sånn at jeg gadd å dra opp til to karer, som jeg ikke kjente, for å hente en sånn bag heller liksom.

Men hvorfor de tok bagen min, det veit jeg ikke.

Og jeg skjønnte aldri hvem de her folka egentlig var.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var også ei annen femten år gammel jente, som jeg prata litt med, nede hos Anne Lise og dem, husker jeg.

En kar, nevnte at hu burde kjøpe seg en såpe-dildo, eller noe.

Så sa hu det, at det funka ikke.

'Skummer det da', drista jeg meg til å si da.

'Ja', svarte hu da.

Og jeg tok vel også opp det en gang, at hu Lene, (var det vel), bare var femten år gammel da.

(Etter at hu hadde sitti i vannsenga mi den gangen sikkert da).

Så jeg turte ikke å prøve å få a med i senga.

Siden hu var under den seksuelle lavalderen da.

Men da var det ihvertfall en av de jentene der nede, som syntes at det bare var tull da.

Men jeg turte fortsatt ikke.

For jeg ville liksom ikke ha noe på rullebladet mitt, eller noe, da.

For det med barnerov, det var bare sånn man ikke gjorde da.

Husker jeg fra oppveksten min, på Bergeråsen.

Da ble folk erta husker jeg, eller snakka til, og spurt om de dreiv med 'barnerov', hvis det var noe om en jente eller gutt som var under seksten år da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, så møtte jeg hu Lene og hu Anne Lise, på 71-bussen, på veien hjem fra Sentrum da.

Og da prata de om at de hadde hatt noe om Peer Gynt, eller noe, i norsktimene, på skolen.

Og om at det var Henrik Ibsen da, var det vel.

Og da dreit jeg meg skikkelig ut, på bussen.

For jeg trodde ikke at det var Ibsen.

Siden det var et såpass ulikt tema, (syntes jeg), fra for eksempel 'Et Dukkehjem' da.

Så jeg sa vel sånn at hele bussen hørte det, (omtrent), at det ikke var Ibsen da.

(Noe som vel var feil tror jeg.

Men dette her var like etter eksamenen mine og, tror jeg.

Som jeg hadde ni-lest til, mener jeg å huske.

Så jeg var kanskje litt fjern etter all eksamenslesinga da.

Det er mulig).

Og de to jentene begynte også å bable om det, (mener jeg å huske), at jeg, (eller andre på min alder), kanskje ikke hadde vært bortpå så mange jenter.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Den Abildsø-gjengen, de prøvde også å få meg med på Norway Cup.

Ekeberg og Norway Cup var ikke så langt unna Abildsø, mener jeg å huske.

Men jeg gadd ikke.

Det ble litt for svett liksom.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og den Abildsø-gjengen, de ville også ha meg med til Hvervenbukta.

En bukt hvor man kunne drikke og brenne bål og sånn da.

I Oslofjorden vel.

Ikke så langt unna Abildsø vel.

Men det syntes jeg at nesten hørtes litt skremmende ut.

Å henge sammen med den gjengen der, på et sted som jeg ikke visste hvor var engang.

Og som var et stykke hjemmenfra da.

Så det droppa jeg, må jeg innrømme.

Det var en eller to karer, i den gjengen der, som var litt aggressive mot meg, husker jeg.

Så å dra til Hvervenbukta, sammen med noen sånne aggressive gutter, i slutten av tenårene.

Mens man drakk masse alkohol og sånn.

Nei, det kunne ende galt, fryktet jeg.

Så det gadd jeg ikke å være med på, må jeg innrømme.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En av de jeg hang mest med, i den her Abildsø-gjengen, det var en kar som var et par-tre år yngre enn meg, som het Kjetil.

Jeg var egentlig ikke så interessert i gutter akkurat, (for å si det sånn).

Så det må nok ha vært han Kjetil, som liksom dro med meg, på forskjellige ting da.

Kjetil pleide ikke å henge så mye nede hos Anne Lise og dem.

(Sånn som jeg husker det, ihvertfall).

Men han pleide å henge utafør Abildsø-kiosken der da.

Hvor jeg pleide å gå, for å røyke vel.

(Siden jeg ikke fikk lov til det, på hybelen min.

Av Jorås-familien da.

Så pleide jeg å gå ut for å røyke.

Ihvertfall den første tiden, som jeg bodde på Abildsø der da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Kjetil, han hadde foreldre, som pleide å ta han med, på noe sånne møter, i en kristen, nesten New Age-bevegelse vel.

Det var vel noe lignende av det han pastoren Hans Bratterud drev med, tror jeg.

Altså sånne 'halleluja'-møter da.

Jeg fortalte det, at jeg ikke pleide å dra på sånt.

Og at jeg ikke var kristen da.

Så jeg var ikke interessert i å bli med på sånne møter da.

Jeg syntes at det var døvt da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Han Kjetil, han dro meg med på noe Levis-møte, en gang.

Det var sånn, at Levis noen ganger stod i Karl Johan, og spurte noen ungdommer, om de kunne svare på en markedsundersøkelse.

Levis lurte på om vi syntes at de og de baklommene på Levis-buksene, var kule da.

(Det var kanskje på Levis 501-busker.

Det husker jeg ikke her).

En modell fra England, (tror jeg at det var), var der også da.

Og jeg mener at han sa det, til de som arrangerte det.

(Hvis jeg fikk det med meg riktig).

At jeg også kunne ha vært modell da.

At han sa at, 'he could have been a model', (eller noe), om meg da.

Hvis jeg skjønnte det riktig.

Men dette ble jo ikke sagt til meg.

Men jeg bare overhørte noe av det som ble sagt der da.

På det Levis-møtet, som var i Stortingsgata der vel.

Like ved Grev Wedels Plass ihvertfall, mener jeg.

(Noe sånt).

Hvis jeg ikke husker helt feil.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, så dukka han Kjetil opp på døra mi.

Og ville at jeg skulle bokse mot han.

(Av en eller annen grunn).

Han hadde vel bare to hansker.

(Mener jeg).

Og vi boksa da.

Hjemme hos han.

Så dukka det opp ei dame der, fra Oslo kommune, mener jeg, plutselig.

Som lurte på hvem jeg var da.

Jeg forklarte vel det, at jeg gikk på NHI og sånn vel da.

Men det var jo litt rart, mener jeg.

At ei dame fra Oslo kommune dukka opp der.

Han Kjetil hadde kanskje foreldre som ikke fulgte med på han.

Hva vet jeg.

Og hvorfor dro han Kjetil meg med, hjem til han, akkurat når hu dama fra Oslo kommune skulle dukke opp der?

Nei, det her var vel rimelig spesielt vel.

Men men.

Så sånn var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Magne Winnem skulle også dra meg med, til Norway Cup, en gang, dette studieåret, husker jeg.

Han sa det, at man kunne få mange bra merkevarer, innen sportsklær, billig der.

Siden dette var på slutten av Norway Cup da.

Men jeg syntes at dette var som noe kjedelige greier.

Jeg var ikke så interessert i damer som var under atten år egentlig.

(Og jeg dreiv ikke så mye med sport heller, under studietiden da).

Jeg ville ha meg ei dame, som kunne bli med ut på byen, og drikke og sånn.

(I tillegg til å være klar for litt sengekos og sånn og da).

Så jeg kjeda meg vel rimelig bra, oppe på Norway Cup der, mener jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, det første semesteret, på NHI forresten, husker jeg.

I faget programmering.

(Med han Lasse 'Liten' Berntzen, som foreleser vel).

Så imponerte jeg en del, (må man vel si).

Vi satt i det store auditoriet.

Og vi gjennomgikk en programmeringsoppgave, som jeg ikke hadde gjort engang.

Men jeg fulgte med på gjennomgangen da, på en slags overhead, eller tavle, da.

Og dette var et stort auditorium, hvor det satt mellom 100 og 200 studenter da.

De hadde laget et dataprogram, som skulle simulere et kassa-apparat.

Og de hadde gjort noe feil da.

For 1-øring, hadde jo gått ut av sirkulasjon.

Og Lasse Berntzen sleit fælt da.

For det ble feil hele tida.

Hvis noen handla for 9.99, eller 99.99 eller 999.99.

(Eller noe sånt).

For da måtte han lage et unntak, for hver sånn situasjon da.

Og det kunne jo bli ganske mye, for det kunne jo gå fram til 9999999999.99 for eksempel.

(For å overdrive litt kanskje.

Men likevel.

For dette var jo et tenkt eksempel da.

Så da skulle det liksom være sånn at det ble riktig, for alle eksempler da.

Og at det ikke burde finnes noen unntak, eller bug-er, må man vel kalle det).

Så da måtte jeg si det da, at han måtte runde av det tallet.

Til nærmeste ti-øring.

Før programmet begynte å finne ut, hvor mye penger, som kunden skulle ha tilbake da.

Og da funka det, sa folk i salen og sånn da.

Og da var han Lasse Berntzen skikkelig ute å kjøre da.

For noen studenter i auditoriet der, de fant nye bug-er, i foreleserens program, hele tida da.

Men jeg redda nesten hele NHI da.

(Kan man vel kanskje nesten si).

For hverken foreleseren eller studentene fant egentlig noen løsning, på dette avrundingsproblemet da.

Før jeg, (som ikke hadde sett på oppgaven engang, før denne timen), bare fant svaret i hodet da.

Og turte å si det ut da, midt i timen.

Fra min plass ganske langt bak i auditoriet da.

Selv om det satt bortimot 200 studenter der da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så etter dette, så gikk jeg enda sjeldnere, på forelesningene.

For jeg ville ikke virke for overlegen heller liksom.

Så det var nok antagelig meg, som var den dyktigste programmereren, på NHI, (når jeg gikk der).

Hvis jeg skulle tippe ihvertfall.

Ihvertfall så var jeg nok en av de flinkeste.

Ville jeg nok tippe på ihvertfall.

Etter å ha sett på hvordan alle de andre der sleit da.

På en oppgave som jeg egentlig syntes at var ganske enkel da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Hva mer som skjedde, dette skoleåret.

Det hadde jeg tenkt å skrive mer om, i de neste kapitlene av Min Bok 2.

Så vi får se når jeg klarer å få tid til det.

Vi får se.

Kapittel 21: Sand

Jeg kan ta med mer om hva som skjedde, i de helgene, som jeg var på besøk, hos bestemor Ågot, på Sand, det første året, som jeg bodde i Oslo.

En helg, så dukka jeg opp på Sand, og jeg husker at jeg satt i stua til Ågot der, og overhørte at søstera mi kontaktet min far, når han kom inn i gangen der, og sa, (om meg), at 'jeg orker ikke mer av han der jeg'.

Så søstera mi Pia, dreiv og baksnakka meg der da, fikk jeg med meg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Og dette huset til Ågot, det var jo som et barndomshjem for meg.

Jeg hadde jo spist middag der, nesten hver dag, etter skolen.

Fra jeg var ni år.

Mens Pia bodde i Larvik en del år lengre enn meg.

Hos mora vår.

Og når Pia flytta til Berger, så spiste hu jo hos Haldis og ikke hos Ågot.

Så 'Ågot-huset', det var liksom 'mitt' hus, tenkte jeg.

Ihvertfall i forhold til de andre barnebarna.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg hadde jo også lite sjanse til privatliv, når jeg måtte bo på samme rom, som søstera mi der da.

Så om kvelden, så pleide jeg noen ganger, å sitte oppe lenger enn Pia og Ågot.

Og ta min daglige runk, (hadde jeg nær sagt), i stua der da.

Jeg pleide å runke, hver kveld, for jeg hadde ofte problemer med å sove, om kvelden, hvis jeg ikke gjorde det.

Og det roet meg ned litt da, må man vel si.

Så det er en vane jeg har da, for å si det sånn.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Og da pleide jeg altså noen ganger, å heller ta meg en runk, i stua til Ågot, om kvelden, etter at Ågot og Pia hadde lagt seg.

De relativt få helgene, som jeg besøkte Ågot og Pia, på Sand da.

Men jeg tror at Pia må ha spionert på meg, en av de kveldene, som jeg runka i stua til Ågot der.

For jeg er ganske sikker på at jeg ikke sperma på skinnsosaen der.

Men likevel, så kom det fra Pia, på lørdagen, (dagen etter at jeg hadde runka i stua), at 'hva er det der?'.
Mens Ågot og jeg også satt i stua der da.

Så jeg lurer nå på om det var noe, som Pia hadde klint på sofaen.

For jeg tror ikke at sperm ville vært synlig sånn, dagen etterpå.

Det må ha vært noe krem, eller noe, som Pia nok må ha smurt på sofaen og lata som at var sperm da.

Noe sånt.

'Det er noe fra ungane til Runar', (eller noe), svarte Ågot, til Pia, da hu fant spermen, (eller 'spermen'), min, i sofaen der da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var ikke alltid, at Pia og Cecilie Hyde, ville 'leke med meg' mer, etter at jeg flytta til Oslo, og var på besøk på Sand da.

Jeg var med de ut i Svelvik noen ganger, på Teriaen der.

Teriaen er et annet navn for Kafeteriaen.

Og det var det mest kjente utestedet, i Svelvik vel.

De hadde også diskotek i kjelleren der, det første året jeg bodde i Oslo, husker jeg.

Jeg husker at jeg satt på Kafeteriaen der, og prata med Gry Johansen, fra Nedre, (på Bergeråsen).

Og så kom Pia og Cecilie Hyde også inn der.

Og da bare forsvant hu Gry Johansen.

Hu hadde satt seg ved bordet mitt der, husker jeg.

Men hu var visst redd for Pia og Cecilie Hyde da.

Siden hu bare forsvant, mener jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En annen merkelig episode, hendte også, på Kafeteriaen der, husker jeg.

To røslige bondesønner, (eller noe), med damer.

De kjefta på meg, siden jeg hadde dratt til Oslo, for å studere.

Dette var folk jeg ikke ante hvem var engang.

Så jeg var visst ganske kjent i Svelvik da, på den her tida.

Jeg prøvde å si noe om det, at det var en bra ting, med studier.

Og damene dems holdt vel litt med meg vel.

Men de her kara var sure på meg da, fordi jeg hadde dratt for å studere inne i Oslo.

Forstå det den som kan.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

En annen ting som skjedde, det var at søstera mi og Cecilie Hyde.

De ble plutselig sammen med en i parallellklassen min, fra ungdomsskolen, som het Eivind.

(Det var vel Cecilie Hyde som ble sammen med han).

Og Pia ble sammen med en 'goofy' type, som hadde føflekk i trynet.

Disse parene ble plutselig sammen, seint en natt til søndag, i Svelvik da.

(Virka det som for meg).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og da, så ble plutselig søstera mi og Cecilie Hyde uhøflige mot meg da.

Det var vel avtalt at jeg skulle ligge over hos Hyde og dem, (som under russetida da).

Men Hyde og Pia, (og deres to kavalerer), de begynte å gå mot Sand da.

Og så ville de visst at jeg skulle fortsette alene, når vi kom bort til ved Rimi på Skjønhaug der.

Men jeg gadd ikke da.

For jeg syntes at søstera mi var billig, siden hu plutselig ble sammen med 'den mest goofy-e typen i Svelvik liksom', (for å si det sånn).

Og jeg spente vel til han, i låret.

(Et knep min tremenning Øystein Andersen, hadde lært meg).

Han med føflekken gjorde ikke noe tilbake.

Men de fire bare fortsatte å gå tilbake, bort til der Hyde bodde da.

Jeg lurte på om Cecilie Hyde og Pia hadde solgt seg til de her to karene, for penger, eller noe.

Så jeg ble også med dem hjem til Hyde der da.

For det var litt langt å gå helt til Sand, i fylla.

Det var cirka en halv mil da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg vet ikke om Pia hadde sex med han 'goofy-e' typen.

Men det er nok mulig, men jeg skal jeg ikke si det sikkert.

De sov vel ihvertfall sammen, hjemme hos Hyde, i et annet rom enn der jeg sov.

Mener jeg å huske ihvertfall.

Så sånn var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En bodybuilder-aktig dørvakt, brølte også til meg i Svelvik, en gang som vi skulle gå ned på diskoteket der, Pia, Cecilie Hyde og meg, (husker jeg).

Jeg var jo vant til å gå på diskoteker, i Oslo og i Drammen, og i Brighton, osv.

Men brøling fra dørvakter, det hadde jeg ikke vært utsatt for før.

Så det syntes jeg at var rimelig harry, husker jeg.

Og uten at jeg vet hva jeg gjorde for noe galt, egentlig.

Men han dørvakta slutta å brøle igjen da, av en eller annen grunn.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Etter disse rare 'Svelvik-opplevelsene', så hang jeg ikke så mye med Pia og Cecilie Hyde lenger.

De helgene jeg var på besøk på Sand da.

Så jeg kjeda meg vel en del da, på disse 5-6-7 helgebøkene da.

(Eller hvor mange besøk det kan ha vært igjen).

Så jeg gikk noen ganger bort til 'narverne', ved Prima der da.

Det vil si Geir Arne Jørgensen og dem.

Og jeg ble også med de, på en fest, i Svelvik en gang, husker jeg.

Noen lyshåra Svelvik-damer vel, de klagde fælt til meg, i første etasje der, husker jeg.

Uten at jeg skjønnte helt hva som var galt.

I andre etasje, så satt jeg på 'Radio Gaga', med Queen, husker jeg.

(Dette var vel i et sånt hvitmalt skipperhus, (mener jeg å huske), i selve det som nå er Svelvik by da).

Og da dukka ei nabodame opp der, og klagde.

'Takk for at du ikke ødelegger festen', sa jeg til henne.

Jeg ble litt irritert da.

For det var ikke så seint akkurat.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Den narver-gjengen hadde også fått tilskudd av ei hot lita snelle, siden jeg hadde flytta til Oslo, husker jeg.

Det var visst datteren til butikksjefen, på Prima der, mener jeg.

De bodde vel i en leilighet, ovenfor Prima-butikken der, mener jeg.

Jeg ble vel litt sur, når jeg så at de hadde fått ei så pen, lysthåret frøken, med i narver-gjengen sin.

Så jeg klagde vel litt på det da, til Geir Arne Jørgensen og dem da.

Men det var vel mest sjalusi, fra min side, vil jeg si.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg dro også en gang, bort til Bergeråsen.

På et av disse helgebøkene, på Sand, skoleåret 1989/90.

Jeg møtte da Gry Johansen og dem.

Og ble bedt på fest.

Og gjett hvor?

Jo, i Hellinga 7B!

Hvor jeg hadde bodd selv, som ni og ti-åring.

I min fars gamle leilighet der.

Og brannflekkene på vegg-til-vegg-teppet, var fremdeles der.

Fra den gangen, som jeg hadde vært alene hjemme, en helg, (som ni-åring da), og blitt skremt, av en tordivel, som surra, rundt utelampa der da.

Den gangen jeg prøvde å skremme tordivelen, med brennende bensin, (som jeg egentlig brukte til å sjekke vannmerke, på frimerkene mine), som jeg har skrevet om i Min Bok.

Den gangen som bensina rant ut på teppet, fordi at den skåla ble for varm å holde, for meg.

Og hvem bodde i Hellinga 7B nå?

(Viste det seg).

Jo, ingen ringere enn en som hadde vært med i bandet Ingenting.

Ingenting var et Berger-band, som hadde begynt å spille sammen, allerede mens de gikk på barneskolen vel.

De i dette bandet, de gikk i klassen over meg, på barneskolen.

Og de var lokalt veldig kjent for hiten 'Ape-egg'.

Og han mørkhåra karen, som bodde der da.

Han fortalte om at en gang, i Hokksund, (eller noe), når Ingenting hadde spilt opp til dans, så hadde publikum klappa og hoia fælt da.

(Eller noe).

Og så spilte han Ape-egg, på gitar og sang da, i sofaen, i min fars gamle leilighet der.

Han Ingenting-karen, han lurte fælt på hvem jeg var, (mener jeg å huske).

Og sa seinere at, 'åja, det var du som var kaptein på fotball-laget'.

Det var ikke helt riktig men.

Men jeg hadde ihvertfall spilt på Berger IL.

Jeg trodde de fleste på Berger visste hvem jeg var.

Så jeg svarte ikke noe.

Men ble litt fornærmet da.

Jeg hadde jo tross alt bodd i leiligheten der før han til og med.

(Og vært på samarbeidsavtalen, mellom Buskerud og Vestfold til og med, mens jeg gikk det siste året, på videregående).

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg hadde kjøpt det siste Depeche Mode-albumet, husker jeg.

Det var vel 'Violator', mener jeg.

Og jeg spurte om jeg fikk lov til å sette på en sang, på stereoanlegget der.

Og det fikk jeg lov til da.

Det var sangen 'Waiting for the night to fall', eller noe.

Men da klagde Gry Johansen, og sa at 'det var sånn sovemusikk'.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Like etter, så lot hele gjengen som at de hadde sovna, i sofaen der.

Så jeg var den eneste som var våken da.

Så da bare tok jeg med Depeche Mode-kassetten min, og gikk igjen, husker jeg.

Og etter det, så har jeg vel ikke sett noe mer til noen av de folka der, tror jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg dro også innom søstera mi Pia, som hadde begynt på Drammen Gym, en gang, dette skoleåret.

Og jeg spurte på et kontor der, hvilken klasserom, som Pia hadde.

Og jeg venta på henne, i gangen, utafor klasserommet hennes, på Drammen Gym der.

Til timen hennes var ferdig da.

For jeg hadde jo ikke så mange forelesninger, på NHI, på fredager osv.

Så jeg tenkte at jeg kunne hilse på henne, på skolen hennes.

Siden jeg likevel måtte innom Drammen, på vei til bestemor Ågot, på Sand da.

Og siden hu hadde prata så fint, om det at man burde være sosial og vennlig og sånn da.

(Skoleåret før, på den tida som Pia flytta opp til meg, i Leirfaret 4B der da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, dette skoleåret.

Eller om det var det neste skoleåret.

Så husker jeg at Ågot sa det til meg, at hu 'ikke orka mer av Pia' og 'all den flynga hennes'.

Mens hu var på gråten da.

Så Pia hu var vel mye ute og fløy da.

Så mye at det gikk på nervene til Ågot, kan det virke som.

Jeg svarte vel det, til Ågot, at Pia 'er vel ålright', eller noe.

(For Pia var jo søstera mi, og jeg hadde aldri hørt det, at noen hadde prata noe 'dritt' om henne før, liksom).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Hva mer som skjedde, dette første året, som jeg bodde i Oslo.

Det tenkte jeg at jeg skulle skrive mer om, i de neste kapitlene av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

(Hvis jeg ikke blir kastet ut en sjette gang også da.

Etter å ha blitt kastet ut fra Leather Lane, University of Sunderland, Azalea Lodge, den skandinaviske kirken i Liverpool og Hatters/YMCA, i Liverpool, siden august.

Uten noen gode grunner i noen av tilfellene, sånn som jeg kan se det).

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 22: Mer fra det første året jeg bodde i Oslo

Som jeg tidligere har skrevet om, så var det ikke bare jeg som dro tilbake til Sand, på helgebese, det første året, som jeg bodde i Oslo.

Pia og Cecilie Hyde, de dukket også opp i Oslo, ved et par anledninger.

Men da var det ikke sånn, at søstera mi lå over hos meg, på Abildsø.

Nei, Pia og Cecilie Hyde, de lå jo da ute på fortauet, på Grønland der, hvor Lill Beate Gustavsen og Pia fra Korea bodde.

(Siden det var en krangel, i venninne-flokken, fra Svelvik/Sande/Berger, inne i Oslo da).

Det var også en krangel, mellom Cecilie Hyde og meg, når Pia og Cecilie Hyde var inne i Oslo.

Jeg husker at Cecilie Hyde, Pia og jeg, (og muligens noen flere Svelvik-damer), satt utafor en bokhandel, (som nå heter Ark, mener jeg), ovenfor nedgangen til Stortinget T-banestasjon, på Egertorget, i Karl Johan vel.

Cecilie Hyde satt og stirra på ei ung Oslo-jente, med røde basket-sko og lyst hår vel.

Som satt ovenfor oss, på den andre siden av Karl Johan der, mens hu lente ryggen til trappekonstruksjonen, ned til Stortinget T-banestasjon der vel.

Cecilie Hyde mente at hu var så fin da, hu unge tenåringsjenta.

Men jeg klagde, og sa at jeg ikke syntes at de rød basketskoa hennes så så særlig kule ut.

Jeg syntes at de så litt billige og glorete ut, for å være ærlig.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Og etter den krangelen, mellom Cecilie Hyde og meg, så ville ikke Cecilie Hyde være venn med meg lengre.

Etter dette, så sa hu at pga. denne diskusjonen, så likte hun ikke meg lenger.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Hu Lill Beate Gustavsen, hu fikk også hele den gjengen med frike-damer, fra Svelvik og Sande, mot seg, en gang, som jeg hang sammen med de her unge damene, i Oslo Sentrum da.

Og da måtte jeg velge, om jeg skulle henge sammen med den gjengen, som jeg ikke kjente så bra.

Eller om jeg skulle henge med hu Lill Beate Gustavsen.

Og da valgte jeg å henge med hu Lill, fordi hu kjente jeg egentlig best.

For det var oftest hu jeg prata med, da jeg besøkte Pia fra Korea og hu Lill da.

For hu Lill var mer interessert i musikk.

Og vi digga begge Morrissey og the Clash, osv., husker jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var en stor gruppe-voldtekt-sak, som det stod om i løssalgssavisene, (på forsidene, osv.), dette skoleåret.

Jeg har lurt på om det var noe med hu Lill Beate Gustavsen, og han marokkaneren, som hu var sammen med.

(Han som jobba på restauranten Costa, ved RA4 der).

For jeg husker at hu Lill engang prata med ei annen dame, på Grønland der, hvor hu bodde.

Og da hadde visst noe skjedd med ei veldig ung tenåringsjente.

Og da sa hu Lill, at hu syntes at hu jenta var for ung.

Og da ville hu Lill liksom 'la dem få', da.

Og Pia fra Korea spurte meg en gang, om 'hvor godt kjenner du Lill egentlig?'

'Jeg kjenner henne godt', (eller noe), svarte jeg.

(For hva skulle jeg svare liksom da.

Det var vel et lure spørsmål, tror jeg).

'Har du hørt om rettsaken?', spurte Pia fra Korea da.

'Nei', måtte jeg innrømme.

Det hadde jeg ikke.

Og da dreit jeg meg ut da skjønte jeg.

For da kjente jeg ikke hu Lill så bra da.

Men det kan ha vært at hu Lill Beate Gustavsen, gikk til rettsak, for gruppevoldekt, mot noen marokanere.

Fordi at hu ikke likte det, at de hadde utnytta ei ungjente.

Sånn som jeg skjønte det.

Så sånn var muligens det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Lill sa engang, til Pia fra Korea, da jeg lå over hos dem en gang, (etter en bytur antagelig), at 'du vet hvordan jeg er'.

Så hu Lill var nok litt sånn at hu lå med alle, (tolka jeg det som, ihvertfall).

For dette var når en eller to andre karer lå over der og vel.

Og hu Lill spilte også en gang den sangen, som het 'Let's go to bed', med the Cure, en gang, som jeg var på besøk hos henne, da hu var aleine hjemme, på Grønland der.

Men jeg fulgte ikke opp med noe sjekking.

Fordi jeg syntes at hu Lill kanskje var litt billig da, og ikke så sexy kanskje, men litt sånn skitten nesten kanskje.

Så jeg var ikke så interessert i hu Lill Beate Gustavsen, pga. noe med sex, liksom.

Men mer pga. at vi hadde felles interesser.

Hu var ganske kul da.

Men jeg syntes det virka som at hu hadde hatt mye tilfeldig sex, og var litt 'horete' da.

Og samtidig så var hu ikke så spesielt høy, og hadde ikke så store pupper og sånn heller.

Så jeg syntes ikke hu var så sexy akkurat.

Selv om jeg syntes at hu var hyggelig og trivelig, osv. da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, som jeg besøkte hu Lill, (etter at Pia fra Korea hadde flytta derfra), så hadde Lill fått seg ny, norsk kjæreste.

Dette var en fra Grorud, som digga U2.

Og etter at hu ble sammen med han, så begynte også hu Lill å bare digge U2, husker jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Lill, hu dro meg også en gang med på Oslo City.

Og da møtte hu også noen andre damer, fra Oslo, som ga henne støtte og prata om noe som foregikk da.

(Uten at jeg skjønnte hva dette var).

Og det stod også i VG og Dagbladet, at hu offeret, for den gruppevoldtekten hadde skamklipt seg.

Og hu Lill hadde en litt sånn rar frisyre, (mener jeg at jeg la merke til), denne våren da, i 1990, mens den rettsaken foregikk da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og sånn som jeg skjønnte det, så foregikk det også litt av hvert, på den Nato-basen, på Kolsås, hvor hu Lill jobba som vaskedame da.

Så det ville ikke vært så kult kanskje, å knulle ei som hele Nato-basen på Kolsås hadde knulla liksom.

(For å si det sånn).

For å forklare litt om hvordan det virka for meg, på den her tida da.

Selv om jeg ikke skal si dette helt sikkert, at hu Lill knulla så mye på den Nato-basen der da.

Selv om hu riktignok sa det, at det foregikk mye rart der da.

Og det tolka jeg som noe 'koffert-greier' da.

(På den her tiden).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, da jeg skulle besøke bestemor Ågot, på Sand.

Så møtte jeg hu Lill, på toget, fra Oslo, til Drammen.

Og da skulle hu sitte på med mora si, videre til Svelvik.

Og da fikk jeg også lov til å sitte på da.

Og da kjørte hu mora hennes meg helt til Sand da, husker jeg.

(Som er cirka en halv mil ekstra vei da).

Så det her var jo rimelig alright gjort, (av hu mora til Lill Beate Gustavsen), må jeg si da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, når denne jente-gjengen, fra Svelvik og Sande, var i Oslo.

Og jeg hang sammen med dem, i Oslo Sentrum.

Så syntes jeg at det ble litt for mye dameprat og sånn da.

Så da spurte jeg om jeg skulle gjøre noe for dem.

(Eller noe sånt).

Ihvertfall så ble det sånn, at hu som jeg hadde spleisa på å kjøpe pizza sammen med, i bursdagen til Tina 'Turbo', i Drammen, skoleåret før.

(Eller om det var venninna hennes).

Hu spurte meg, om jeg kunne kjøpe med noe vin, for dem, på Polet, på oslo City der.

Og det var greit, syntes jeg.

For da slapp jeg å traske rundt i Oslo Sentrum, i klesbutikker og sånn, sammen med de her da.

Så fikk jeg liksom markert det, at jeg ikke syntes at alle de dametingene som de her jentene dreiv med, var så utrolig morsomme da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og da jeg skoleåret etter.

(Da jeg hadde et friår fra NHI).

Skulle lese til forberedende, ved UIO, (som privatist).

For jeg syntes det, at det var så flaut, å bare jobbe på OBS Triaden, (når jeg hadde et friår, fra NHI).

Så fikk jeg faktisk låne en ex-phil-bok, av en av de Svelvik-damene, i den frike/kommunist-gjengen, fra Svelvik da.

Så det var jo litt kult gjort, (for å si det sånn).

(Hvis jeg husker dette riktig da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, så spilte jeg Geni, i Lill sin leilighet, på Grønland der, sammen med alle disse frikejentene da.

Og de banka jo meg, (som var mest vant til å spille Trivial Pursuit, hos min tremenning Øystein Andersen, på Lørenskog), ned i støvlene.

Så jeg husker at jeg lurte litt på det, om de her frike-jentene hadde juksa fælt, når de spilte Geni da.

At de hadde pugga spørsmålene eller tulla med rekkefølgen på spørsmålene, eller noe sånt.

For det var liksom sånn, at jeg bare fikk kjempevanskelige spørsmål, mens de alltid fikk lette da.

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var litt mer som skjedde, dette skoleåret, borte hos min tremenning, Øystein Andersen, på Lørenskog og.

(Og vi dro også på ferie sammen, til vår tidligere vertsfamilie, i Brighton, sommeren 1990).

Mer om hva som skjedde dette skoleåret 1989/90.

Og også i sommerferien 1990.

Det tenkte jeg at jeg skulle skrive mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 23: Enda mer fra det første året jeg bodde i Oslo

Jeg hadde ikke så utrolig mye å gjøre, med min tremenning, Øystein Andersen, (som bodde i Lørenskog), det første året, som jeg bodde i Oslo.

På tross av Lørenskog bare var et drøyt kvarter med toget fra Oslo vel.

Dette skyldtes nok mye, at Øystein Andersen var et par år yngre enn meg.

Så han kom jo ikke inn på utestedene, i Oslo.

Og jeg hadde jo en annen kamerat, på den her tiden, nemlig Magne Winnem, som jeg var mye ute på byen sammen med, det her studieåret.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men mot slutten av det her skoleåret.

En gang, mens jeg var på Oslo City, etter å ha kjøpt meg en hamburger kanskje, på vei til NHI.

(Noe sånt).

Så møtte jeg plutselig Øystein Andersen, på Oslo City der da.

Øystein Andersen gikk i den svarte skinnjakka si, som vanlig.

Han spurte vel om det var noen grunn, til at vi ikke hadde hatt så mye med hverandre å gjøre, den tida jeg hadde bodd i Oslo.

Jeg kunne vel ikke komme på noen grunn.

Jeg syntes vel at det hadde vært artigere å knulle med Nina Monsen, enn å være hjemme hos Øystein Andersen, på Lørenskog, og spille Trivial Pursuit og blackjack og sånn vel.

Så det var ikke sånn, at Øystein Andersen var den første jeg prøvde å få tak i, (av mer eller mindre lokale folk), da jeg flytta til Oslo.

Nei, det var Nina Monsen, som jeg heller prøvde å få tak i først da.

Og jeg hadde jo også klart å spore opp halvbroren min Axel, som jo også bodde i Oslo, så jeg hadde liksom fått meg en 'ordentlig' lillebror og, og ikke bare en 'lillebror', (med andre ord Øystein Andersen).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men jeg husker det, at jeg var ute hos Øystein Andersen, i Lørenskog, dette studieåret også.

Øystein Andersen hadde en kamerat, som også het Erik, (som meg), og som ble kalt for Psycho, på besøk.

(Jeg mener at dette var det her studieåret).

Psycho stod på trappa til Øystein og dem.

Også sa han til meg at 'kom bort hit'.

Også sa en annen kar, (som også var der), at 'du burde ikke gjøre det, hvis du ikke kjenner han'.

Så jeg gjorde ikke noe.

Men dette var en truende episode da, må jeg vel nesten si.

Så sånn var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, (etter dette), så traff jeg også Psycho, en gang, nederst i Karl Johan der.

Jeg var ikke sikker på om jeg kjente han igjen, men Psycho sa at jeg kjente han da.

'Det gjør du det', (eller noe), sa han.

Etter at jeg hadde sagt noe sånt, som at 'jeg kjenner ikke deg', (eller noe).

For jeg hadde jo bare møtt han Pscyho en gang før det her vel.

(Og jeg møtte han vel aldri igjen, (som jeg kan huske ihvertfall), etter den episoden, nederst i Karl Johan der).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Øystein Andersen han hadde tidligere sagt til meg flere mer eller mindre spesielle ting.

Han sa sånn, at når han fikk ballen, når han spilte fotball, i gymmen, (eller noe).

Så bare klinte han til så hardt han kunne.

I retning av målet da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Dette var noe Øystein sa mens jeg fortsatt bodde i Leirfaret 4B, (mener jeg).

Og noe annet han sa, på den her tida.

Det var at han ikke gikk over lik, for å få suksess i livet.

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og en tredje ting, som Øystein sa, (som var litt spesielt kanskje), det var at han hadde kontakter, og kunne få til ting og sånn da.

Og da fulgte han kanskje opp med noe sånt som at, 'men jeg går ikke over lik, for å komme meg fram i livet', (eller noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Noe annet som skjedde, dette studieåret.

Det var at jeg kjøpte meg en walkman, på Fridjof Arngren sin elektronikk-butikk, på Skøyen da.

Kjetil Holshagen, han dreiv jo med elektronikk, og han fabla nesten om å dra til den butikken, noen ganger, (på Skøyen der), mens vi gikk på ungdomsskolen, husker jeg.

For den butikken hadde så mange artige elektronikk-ting da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og jeg ville vel kanskje ha en litt mer avansert walkman, enn den enkle Sony walkman-en, som jeg hadde fått i abonnementspremie, av det tyske filmbladet, som jeg hadde begynt å kjøpe, da jeg var på ferie hos tante Ellen i Sveits, sommeren 1987.

Den walkman-en, som jeg kjøpte på Arngren, (på Skøyen der), den kosta cirka 500 kroner, (mener jeg), og den hadde auto-reverse, og en god del andre litt artige/kule funksjoner da.

Det var vel en svart Sony-walkman, mener jeg.

Magne Winnem, han ble så imponert, over denne walkman-en, som jeg hadde kjøpt.

Så han ba meg, om å også dra å kjøpe en sånn walkman, for han.

Så en fredag, før jeg skulle besøke bestemor Ågot på Sand vel.

(Noe sånt).

Så stakk jeg innom Arngren da, og kjøpte enda en sånn walkman da.

For Magne Winnem da.

Det er mulig at det var den gangen, som jeg møtte hu Lill Beate Gustavsens på toget, til Drammen.

Men det skal jeg ikke si helt sikkert.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt en del mer, som hendte, dette studieåret.

Men det er litt varmt her, (som i en badstu omtrent nesten).

For den varmeovnen, her på rommet mitt, hos M.A.S., i Fairfield, i Liverpool.

Den går det ikke an å regulere temperaturen på.

Den har ikke noe termostat da.

Så hele rommet er jo skikkelig varmt her.

Samtidig så bor det en afrikaner som smeller med dørene, osv., i naborommet her.

Og andre tøffe folk.

Så jeg vil ikke ha døra oppe stående oppe til rommet akkurat heller.

Så da blir det litt varmt her, (for å si det sånn).

Så jeg får kanskje kutte litt ned på lengden på kapitlene her, tror jeg.

Så vi får se når jeg får til å skrive mer om dette studieåret.

Vi får se.

Kapittel 24: Fler ting som skjedde det første året jeg bodde i Oslo

Jeg møtte også Kenneth Sevland, fra Svelvik, (og språkreisen til Weymouth, sommeren 1986, som jeg har skrevet om i Min Bok), på Oslo City en gang.

Han skulle på platebutikken der, og jeg stod og hang like ved den, etter å ha spist en burger til frokost, som vanlig vel, på burgersjappa Wendy's, (eller om det var Wimpy's), på Oslo City der.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Sevland fortalte det, at han gikk på noe slags datalinje, på en folkehøgskole, ute i Bærum der.

(Sevland hadde jo gått Kontor og Administrasjonslinjen, på Handel og Kontor, på Sande Videregående.

Så han hadde jo ikke fått artium.

Så han måtte jo begynne på folkehøgskole, istedet for på en vanlig høyskole, sånn som meg da, som begynte på NHI.

Likevel har jeg forresten sett det, tidligere i år, at Sevland faktisk er på Facebook-gruppen, til NHI.

Men om han faktisk har gått der, eller ikke, det vet jeg ikke.

Jeg kan ikke huske å ha sett han der ihvertfall.

Og jeg gikk på NHI skoleårene 1989/90 og 1991/92.

Men det er mulig at han kan ha gått der seinere da.

Hvem vet).

Sevland sa også det, at han bodde ute i Bærum der, sammen med en medelev-dame, fra Sande Videregående, som han var sammen med da.

Jeg spurte hvem det var.

Og Sevland sa at det var ei som pleide å ha masse kviser.

Jeg skjønnte fortsatt ikke hvem det var.

Men Sevland inviterte meg ut for å besøke dem, ute i Bærum der da.

Men jeg skjønnte ikke hvilken skole det var, som Sevland gikk på.

Så jeg visste ikke hvordan jeg skulle komme meg dit liksom.

Og jeg visste heller ikke hvem dama hans var.

Samtidig så hadde det skjedd så mye, det skoleåret, som jeg gikk på den samarbeidsavtalen, i Drammen, på Gjerdes Videregående.

Så jeg syntes vel ikke at jeg kjente Sevland så bra lenger kanskje.

Så jeg droppa bare det, å dra ut til et sted jeg ikke skjønnte noe om, ute i Bærum der.

For å besøke han Sevland da, (som kunne være litt sur/grinete/sippete-aktig kanskje), og ei dame med masse kviser der liksom.

Da ville jeg bare blitt det tredje hjulet på vogna, (vil jeg si).

Det var vel derfor at jeg droppa det besøket, vil jeg vel tippe på.

Jeg husker ihvertfall at jeg ikke hadde lyst til å besøke Sevland ute på Bygdøy der, (eller hvor dette var igjen).

Jeg hadde jo allerede vært å besøkt Magne Winnem, ute på Rimi Nadderud der.

Så jeg var kanskje litt lei av å kjøre buss uti Bærum der og.

Hvem vet.

Det er mulig.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Og etter denne episoden, så så jeg vel aldri Sevland igjen, tror jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Etter at jeg var ferdig, med de siste eksamene, (var det vel), på NHI.

Så møtte jeg også Brunkremtrynet, (ei jeg dessverre bare husker kallenavnet til, hos den 'Abildsø-gjengen', på), igjen, da jeg var på vei ned til byen, for å feire.

Hu var vel russ, eller noe, tror jeg.

Hvis ikke hu gikk i andre klasse på videregående da.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg hadde også møtt Brunkremtryne igjen, en gang, noen måneder før det her og.

Ved bussholdeplassen, i Dumpa der vel.

Det samme stedet hvor jeg hadde møtt henne, den første gangen.

(Den første dagen, som jeg bodde på Abildsø.

Da jeg hadde forvilla meg ut i Enebakkveien der, og satte meg ned på benken, ved

bussholdeplassen der, for å ta meg en røyk da.

Siden det ikke var lov å røyke, i hybelen, som jeg leide av familien Jorås der da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg sa vel da bare 'hei' til Brunkremtrynet.

Men Brunkremtrynet tok dette lenger, og begynte å si at hun ikke hadde tid til å ha noe kjæreste.

For hun hadde skole, jobb og trening, var det vel.

(Noe sånt).

Dessuten så tok det vel litt tid, å ta på seg all den brunkremen i trynet og, hele tida, kan jeg vel tenke meg.

(Bare for å tulle litt).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Men den tredje gangen, som jeg møtte henne.

Så skulle hu ut og feste da, på Rockefeller.

Og jeg skulle også ut og feste, for å feire at eksamenene var overstått, (mener jeg at det var).

Brunkremtrynet og venninnene hennes, de spurte meg, om jeg skulle bli med dem, på Rockefeller da.

Og jeg hadde ikke noen spesielle planer.

Så jeg ble med dem dit da.

Men det var et slags ungdomsdiskotek der, i første etasje vel.

Og alkoholserving i andre etasje der da.

Så det var ikke sånn at jeg bare hang med Brunkremtrynet og dem, hele tida der da.

For Brunkremtrynet var vel bare 17 år gammel, tror jeg.

Så hu hadde ikke lov til å kjøpe alkohol da, hvis jeg husker det riktig.

Så derfor måtte jeg liksom være litt overlegen da.

Siden jeg var over 18 år, og dem ikke var det.

Så det var ikke sånn at jeg akkurat hang sammen med Brunkremtrynet og venninnene hennes, inne på Rockefeller der, hele tida.

Men jeg gikk vel bort til dem på dansegulvet og sånn, i fylla, noen ganger, tror jeg.

Så det var ikke sånn at jeg feira at eksamenene var ferdig, med noen kamerater, eller med noen medstudenter, fra NHI.

For Magne Winnem var jo i militæret, på den her tida.

Og det var ikke sånn at jeg pleide å feste så mye, sammen med de andre studentene, på NHI da.

Men jeg hadde mer eller mindre flaks da.

Siden jeg møtte hu Brunkremtrynet, ved bussholdeplassen, på Abildsø der, (som vanlig, kan man vel nesten si.

De gangene som jeg møtte henne, så møtte jeg henne alltid ved bussen der, sånn som jeg husker det).

Og ble med hu og venninnene hennes, ut for å 'rocke', på Rockefeller der da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men dette var vel den siste gangen, at jeg så noe mer til henne og, tror jeg.

(Selv om jeg også vagt husker det, at hu babla noe om det, at jeg egentlig ikke skulle ut, den gangen.

En senere gang.

Men det skulle jeg faktisk.

Jeg hadde jo på meg dressjakke og alt.

Og det her var vel på en torsdag, som var den faste kvelden, for studentkroer og sånn da.

Hvis jeg husker det riktig).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, på den tida, som jeg bodde på Abildsø.

Så dro hu Lene og hu Anne Lise, meg med hjem, til ei katolsk jente, som bodde i Dumpa på Abildsø der da.

På en slags fest der da.

Da satt vi bare rett opp og ned, i stua dems der, husker jeg.

Uten å drikke eller si så mye vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Da sa Lene og Anne Lise, om hu jenta, at hu 'var katolsk', mens jeg satt der da.

Jeg kjente ingen katolske folk, fra Bergeråsen, (for å si det sånn).

Så jeg bare svarte 'å ja', (eller noe).

Og det ble vel ikke forklart noe mer.

Jeg syntes det var litt uvant, at hu jenta var katolsk.

Det var ikke sånn at jeg hadde møtt noen norske katolikker før, tror jeg.

Men katolismen er jo en ganske kjent religion da.

Og en europeisk en, må man vel nesten også si.

Så det var ikke sånn at jeg fikk sjokk akkurat, av dette, at hu jeg hadde blitt dratt med på besøk/fest hos, var katolikk da.

Men jeg syntes nok at dette kanskje var litt uvant da.

Så jeg oppførte meg kanskje litt reservert da, da jeg var hjemme hos hu katolske jenta på Abildsø der da.

På en slags fest der da.

Det er mulig.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Men meg.

Magne Winnem, han klarte også å lire ut av seg, en mer eller mindre lur kommentar, da han var på besøk hos meg, en gang, på Abildsø der da.

'Synes du at jeg er stygg, Erik', spurte Winnem om da.

Det syntes jeg at ble litt flaut.

Winnem så vel helt vanlig ut, egentlig kanskje.

Og var høy og stor.

Men han hadde kanskje dårlig selvtillit da.

Og jeg selv hadde jo også vært utsatt for mobbing, på ungdomsskolen og var sent i puberteten.

Så jeg hadde kanskje ikke så god selvtillit selv heller.

Etter å ha måtte bo alene, fra jeg var ni år og.

Og vi var jo jevngamle, så det var litt vanskelig for meg, å være som en far, for Winnem da.

Så jeg bare svarte ikke noe.

Winnem fortalte også, at han hadde vært hos tannlegen, og at han hadde hatt noen hull, på fremsiden, av fortennene sine.

Jeg hadde faktisk lagt merke til det, at Winnem hadde hatt noen gule flekker, på forsiden av tennene sine.

Men det måtte han vel ha lagt merke til selv og, når han pussa tennene sine, osv.

Men det var nesten sånn, syntes jeg, at Winnem bebreidet meg, fordi at han hadde hatt misfargede tenner da.

Men jeg var jo ikke noen tannlege heller akkurat.

Så jeg kunne vel ikke vite hva de flekkene hans på tennene kom av.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og Winnem er jo liksom sånn ovenpå ofte, og skal hele tiden finne på noe da.

Og jeg hadde jo bare kjent han, fra skoleåret før.

Så det var jo ikke sånn at jeg visste alt om han liksom.

Så det ble som noe litt rart dette, at Winnem spurte meg, om jeg syntes at han var stygg, osv.

Og Winnem ville jo også, (som jeg skrev om, i det forrige kapitlet), at jeg skulle kjøpe en lik walkman til han, som jeg selv hadde kjøpt meg, på Fritjof Arngren sin butikk, ute i Skøyen der.

Så kanskje Winnem ikke syntes at han var noe kul da, og liksom prøvde å bli like kul som meg, (hvis jeg var noe kul), ved å henge sammen med meg da.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Men men.

Men Winnem fant jo alltid på ting.

Som å dra på diskoteker og dansketurer, osv.

Så at han skulle ha dårlig selvtillit, det passet jo ikke så bra med det, at han jo var en person, som alltid fant på mye å gjøre, i helgene, osv.

Så hvordan dette egentlig var.

Det tørr jeg ikke å gjette på.

Det kan hende at Winnem bare tulla med meg og.

(For alt hva jeg vet).

Det tørr jeg ikke å si helt sikkert.

Så godt kjente jeg ikke Winnem, (at jeg tørr å si det her helt sikkert), for å si det sånn.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Winnem hadde også noen tøffe kamerater, fra ute i Røyken vel.

En het Karl, (eller noe), tror jeg.

Winnem dro meg med ut med de, på et utested, ved St. Olavs Plass, en gang.

Ei dame spurte meg Winnem og meg om, 'er det noe jeg burde vite om Karl(?), før jeg blir bedre kjent med han eller?'

Winnem og jeg svarte det, at han Karl var vel ok.

(Noe sånt).

Uten at jeg kjente han Karl så mye.

Men hva skulle jeg svare da liksom.

Jeg måtte vel svare noe, og jeg regna vel med at kameratene til Winnem var ok da.

Så jeg sa vel det da, til hu dama som spurte meg om hvordan han kameraten til Winnem var da.

(Mens hu gliste eller halvveis lo litt vel.

Mens vi satt på det utestedet ved St. Olavs Plass der da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Winnem hadde også vært på en vinterferie eller påskeferie, (var det vel), dette studieåret, sammen med disse kameratene sine, fra Røyken da.

Ei jente hadde visst gått rundt i bare en sånn body der.

(Kanskje en sånn som Christell fikk til jul, året før vel, da vi feira jul hjemme hos hu Solveig som var telegrafist på Scandinavian Star, som jeg skrev om, i Min Bok).

Og da hadde visst den body-en vært for stor, sånn at fitta hadde syntes da, fortalte Winnem.

Etter at han kom hjem fra den her slalomferien da, i Hemsedal, (eller hvor det var).

Hvor de vel også hadde hatt 'after-ski' og sånn vel.

(Hvis jeg husker riktig).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Nå er det fortsatt rimelig varmt, her på det rommet jeg bor på nå, i Fairfield, i Liverpool.

Så dette kapittelet blir nok ikke så veldig langt, merker jeg.

Men jeg ser på notatene mine her, at det fortsatt var en del mer som skjedde, dette første året, som jeg bodde, i Oslo.

Så jeg får skrive mer om dette, i de neste kapitlene, (tenkte jeg).

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 25: Enda fler ting som skjedde det første året jeg bodde i Oslo

Fler ting, som jeg husker fra det første året, som jeg bodde i Oslo.

Det var, at Lill Beate Gustavsen, og Pia fra Korea, de dro meg med på Rockefeller, en fredagskveld vel, for å se filmen 'The Wall', med Pink Floyd.

Den filmen hadde jeg ikke sett før da.

Og jeg likte dette konseptet, som ble kalt Rock Cinema vel, veldig godt.

For det var kult syntes jeg, at man kunne sitte der, med en halvliter, mens man så på en kul film da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, som min tremenning Øystein Andersen og jeg, gikk rundt i Oslo Sentrum, for å finne på noe å gjøre, dette studieåret.

(Vi hadde vel spilt biljard, der hvor det en gang var et bad, (Nedre Torggata bad vel), ved Rockefeller der da).

Og så var det gratis kino, på Rockefeller husker jeg.

(Dette la jeg tilfeldigvis merke til, da vi gikk ikke så langt unna inngangspartiet, til det diskoteket der).

Og det var filmen 'Apokalypse nå!', (om Vietnam-krigen), som Rockefeller viste gratis da.

Så jeg dro med Øystein inn der, for å se på på den filmen da.

Siden jeg jo hadde vært på Rockefeller og også på Rock Cinema vel, tidligere da.

Og den filmen virka jo dritkul, (syntes jeg), med helikoptere som fløy i formasjoner, med musikk av the Doors, og med bomber og napalm her og der da.

Men Øystein ville ut da.

Han ville ikke så på denne filmen.

Enda den filmen var gratis.

Og enda Øystein liksom var film-frik da.

Jeg spurte Øystein etter at vi hadde gått ut, hva dette kom av, at han ikke ønsket, å se på den filmen.

Men da svarte ikke Øystein noe klart, (som jeg klarte å forstå, ihvertfall).

Så det lurer jeg vel på ennå, hvis jeg skal være ærlig.

Kanskje grunnen var at Øystein var adoptert, fra Sør-Korea, og likte å se på at 'kinesere' ble drept, på lerretet?

Det er mulig.

Hvem vet.

Men Øystein dro meg jo seinere dette studieåret, med for å se på filmen 'Casualties of War', som også var med handling fra Vietnam-krigen, på Klingenberg kino.

Så hva som dette skyldes, at min tremenning, Øystein Andersen, ikke ville se på filmen Apocalypse nå!, gratis, på Rockefeller der, dette skoleåret, (enda jeg syntes at den filmen virka rimelig kult), det veit jeg ikke.

Men men.

Så sånn er det.

Bare noe jeg tenkte på.

Da jeg jobba som assisterende butikksjef, på Rimi Bjørndal, fra 1996 til 1998.

Så var det en kar, som handla der, som ble kalt for Percy.

Og Vanja Bergersen, som jobba deltid i kassa der, hu sa en gang, til butikksjef Kristian Kvehaugen og meg, (på et personalmøte, var det vel), at han Percy hadde sagt det til henne det, (en gang), at 'vet du hva jeg kan gjøre med deg?', (eller noe).

Så han Percy hadde et veldig dårlig rykte da.

Og en gang, så rappa han en kurv med mat der.

Så assistent Irene Ottesen og meg, vi løp etter han, til blokka der han bodde, like ved butikken der da.

Men jeg lot han slippe unna.

Percy var en kraftig kar, og kunne nok være farlig å slåss med, (tenkte jeg).

Og han hadde jo et veldig dårlig rykte.

Så jeg tenkte at det var ikke noe vits, i at Irene Ottesen og meg, ofra helsen vår, på grunn av en handlekurv med mat, (som hans slektninger seinere betalte), til drøye hundre kroner da.

Vi visste jo hvem han Percy var liksom.

Det viktigste var vel at vi sørget for at noe lignende ikke skjedde igjen, tenkte jeg vel kanskje da.

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og jeg lurte på det, om han Percy, var en kar, som bodde på Abildsø der, på den samme tida, som jeg også bodde der.

Jeg husker det, at etter jul, dette skoleåret.

Så fikk jeg mast meg til, å få låne brødristeren, til bestemor Ågot, en gang, som jeg var på besøk hos henne, på Sand der.

For jeg merka det, at jeg ikke hadde så mye penger igjen, av studielånet, (etterhvert).

Så jeg tenkte det, at jeg kunne kjøpe sånne ferdig-oppskjærte brød, og så riste dem, i en brødrister, på kjøkkenet, som var ved siden av hybelen min, på Abildsø der da.

For jeg fikk jo ikke lov til å steike pizza der, av familien Jorås, (som jeg leide av da).

Men å riste brød, i en brødrister, det hadde dem ikke sagt noe om.

Også kjøpte jeg også sånne ferdig oppskjært Norvegia-ost-skiver da.

(Som Magne Winnem hadde tatt med, den gangen, da også Cecilie Hyde var på besøk hos meg, i Uelands gate der).

Også spiste jeg toast med hvitost da liksom.

Siden dette var en god del billigere enn burgere da liksom.

(Selv om jeg merka det, at det liksom mangla noe, når jeg bare spiste de her osteskivene da.

Det ble jo som at noe mangla, når jeg ikke fikk i meg skikkelig middag, mener jeg.

Og det merka jeg også, at jeg ble ikke helt fornøyd, av bare brødskiver med ost.

Man måtte vel ha litt proteiner, som i kjøtt fra okse, svin eller kylling, i kosten også, for å bli fornøyd, skjønner jeg nå ihvertfall.

Og det skjønte jeg vel også ganske klart på den her tida og.

Men jeg hadde litt dårlig råd da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og den dagen, som jeg dreiv på, og prøvde hvordan det blei, å bare leve på disse her rista brødsnivene, med hvitost da.

Så dukka plutselig han Percy opp, (lurer jeg på om det var ihvertfall), på døra mi, på Abildsø der da.

Han hadde jeg vel såvidt møtt, utafør Abildsø-kiosken der en gang før vel.

Noe sånt.

Ihvertfall så dukka han opp på døra mi da.

Og ville inn og si hei da.

Og han var tydelig opprørt.

Han hadde kranvla, med faren sin, var det vel.

Percy, (hvis det var han), sa det, husker jeg, at han ville 'bli som meg'.

(Eller noe).

Og ha egen hybel, osv., da.

Og så fikk han noen rista brødsnivener med hvitost da.

Som vi mekka i den brødristeren til bestemor Ågot der da.

På hybelkjøkkenet, som jeg delte med den andre hybelen der, i første etasje, i huset til Berit og Gunnar Jorås der da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men det er mulig at han karen, som jeg spanderte toast med hvitost på, ikke var han Percy da.

Det er mulig at jeg roter, og at dette var to forskjellige folk.

Det er mulig.

(Det tørr jeg ikke å si helt sikkert).

Men jeg har lurt på om dette kan ha vært den samme personen seinere.

(Uten at jeg er helt sikker på det da).

Som både spiste brødskiver med hvitost, hjemme hos meg, på Abildsø der.

Og som bodde på Bjørndal, og rappa en handlekurv med mat, mens jeg jobba, som Assisterende Butikksjef, på Rimi Bjørndal der.

Det er mulig.

Det tørr jeg ikke å si helt sikkert.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Han Kjetil, som pleide å dra på 'Haleluja-møter'.

Han var også på besøk hos meg, på hybelen min, på Abildsø der da.

Og da spilte jeg blant annet et band som het Nitzer Ebb for han, husker jeg.

For han digga sånn ekstrem musikk, (mener jeg å huske).

Så jeg syntes at jeg måtte sette på noe ekstremt noe da.

Og dette var jo musikk som Cecilie Hyde og søstera mi, hadde 'hypet', (og ufarliggjort), skoleåret før, da jeg gikk på skole i Drammen.

Så jeg satt på en maxi med de da.

Og så begynte vel han Kjetil å høre på det bandet etter dette da.

Det er mulig.

Så sånn var muligens det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

For skoleåret etter at jeg bodde på Abildsø.

Så var jeg sammen med ei dame, (fra Stovner), som het Ragnhild, (i noen uker ihvertfall), som jeg møtte på Radio 1 Club en gang, som Magne Winnem gikk tidlig hjem.

Like etter at jeg hadde fått meg jobb, på OBS Triaden, i oktober 1990 vel.

Og en gang, som jeg var ute med hu Ragnhild.

I Oslo Sentrum der.

(Fordi hu ville vel hilse på kameratene mine, Magne Winnem og Andre Willassen, som vi møtte på Burger King, nederst i Karl Johan der da).

Da møtte vi også like etterpå han Kjetil fra Abildsø.

Ved Jernbanetorget der.

(Like etter at vi hadde møtt Winnem og Willassen på Burger King der da).

For hu Ragnhild og jeg skulle vel ta T-banen, tror jeg.

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og da hadde visst han Kjetil fra Abildsø begynt å vanke på Blitz.

For han fortalte meg først det, og så fortalte han meg det, at Nitzer Ebb, det var 'nazi-musikk'.

Jeg svarte vel det, at det visste jeg.

Men jeg gikk jo sammen med hu Ragnhild der.

Så jeg fikk vel ikke forklart meg ordentlig.

For dette var jo musikk som sosialister og friker, i Lyche-gjengen, i Drammen, (som søstera mi var med i), hadde hørt på, og ufarliggjort da.

(Skoleåret før).

For de hørte jo på masse forskjellig 'sær' og ekstrem musikk da, (sånn som jeg husker det ihvertfall).

Og det var jo ikke sånn, at man ble nazist, fordi om man hørte på den og den sangen, mente jeg da.

Så det er vel diskuterbart, om Nitzer Ebb var nazi-musikk, mener jeg.

Nazistene hørte vel på hornmusikk og sånn, tror jeg.

Noe sånt.

Så sånn var vel antagelig det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg mente ihvertfall det, at selv om jeg hørte på samme musikk, som noen nazister også hørte på.

Så betydde jo ikke det, at jeg var nazist da.

Jeg er vel liberal da, (heter det vel).

Så jeg liker å ha frihet til å gjøre ting liksom.

Selv om hadde lest i 'Mein Kampf', av Adolf Hitler, (for nysgjerrighetens skyld da), så betyr jo ikke det, at jeg er nazist liksom.

For hvis man skal skjønne hva nazismen egentlig er.

For å argumentere mot den, for eksempel.

Så kan det vel kanskje lønne seg, å for eksempel lese Mein Kampf, for å forstå mer om hva dette dreier seg om da.

Det er jo ikke sånn, at noe musikk eller noe du leser, bare går rett inn i hodet ditt, og programmerer deg, mener jeg.

Man har jo en dømmekraft, og en kritisk sans, som man kan bruke, når man leser for eksempel Blitz-avisa, Klassekampen eller Mein Kampf da.

Det er jo ikke sånn at man er blitzer selv om man leser i Blitz-avisa liksom.

Eller at man er kommunist fordi at man leser i Klassekampen.

Eller at man er nazist fordi man leser Mein Kampf.

Det kan jo være at man kjeder seg, eller er nysgjerrig også, (for eksempel).

Men noen folk er kanskje litt trangsynte da, og ignorante, og tror kanskje at det er sånn, at hvis man leser i en bok, så går det man leser, rett inn i hjernen ens, og programmerer en, sånn at blir kommunist, eller noe.

Jeg tror ikke at det er sånn.

Jeg tror at mennesker har en fri vilje, (heter det vel), som gjør at man kan lese i sånne bøker, uten at man blir for eksempel kommunist eller nazist da.

Så sånn er nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, dette skoleåret, så stoppet noen som jobba for Levis meg, i Karl Johans gate der, husker jeg.

De lurte på om jeg ville være med på en markedsundersøkelse.

Levis ville prate med tenåringsgutter/unge menn, i Oslo, om sine nye klær.

Og man fikk et gavekort da, på hundre kroner, (eller noe sånt).

Møterommet, som Levis hadde leid, lå i Karl Johans gate der, (husker jeg).

Ved Egertorget der cirka vel.

Og i en pause så fant vi som var med på dette ut.

At Levis også hadde leid nabo-rommet.

Og der satt det noen og filmet oss da.

(Fikk vi bekreftet etter pausen da).

Mens vi var på møte der da.

Noe som var uvant, i 1989 liksom, at man ble filmet da, når man var på møter, osv.

Jeg gikk da i en svart bomullsbukse, husker jeg.

Som jeg hadde kjøpt, i en klesbutikk, som lå i første etasje, på Oslo City der.

(Carlings muligens, men det husker jeg ikke helt sikkert).

Dette var nok antagelig i 1990 da.

Jeg hadde slutta å alltid gå i olabukser.

Siden de var litt dyrere, enn den bomullsbuksa, (som så nesten ut som en dressbukse), som jeg kjøpte da.

For jeg hadde vel kanskje funnet ut det, at Hennes & Mauritz ikke var så kult lenger.

Noe sånt.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Så jeg dreit meg nok litt ut, på det Levis-møtet der da.

For jeg svarte det, at jeg ikke alltid gikk med olabukser, men også med bomullsbukser da, til vanlig.

(Og når jeg gikk ut på byen, så gikk jeg jo i dress).

Og jeg sa vel også det, i det møtet, at jeg ikke syntes det var så stor forskjell på hvordan folk, som gikk på de forskjellige utestedene, i Oslo da.

Jeg syntes vel at jeg måtte si noe, mens jeg var på det møtet, liksom.

For jeg var ganske vant til å hevde meg, på skolen, ved å svare riktig på ting som lærerne spurte om

da.

Så det var liksom nesten litt min jobb det, (syntes jeg), å prate litt høyt, når jeg var i møter/forsamlinger og sånn liksom da.

(Av gammel vane, fra skolen nærmest).

Det var ihvertfall det jeg var vant med, fra da jeg gikk på videregående, (og spesielt på Sande Videregående), da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så jeg var altså med på to sånne Levis-markedsførings-møter, dette studieåret.

En gang aleine, og enda en gang, seinere, sammen med han Kjetil fra Abildsø da.

Da han dro meg med, på et annet sånt Levis-møte, i Stortingsgata der.

Hvor man ikke fikk et like bra gavekort, (mener jeg å huske).

Så sånn var vel det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt en god del mer, som skjedde, dette første året, som jeg bodde i Oslo.

Men det får jeg vel skrive mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 2, tenkte jeg.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 26: Mer som skjedde det første året jeg bodde i Oslo

Hu Anette, som mer eller mindre var, i den Abildsø-gjengen.

Hu møtte jeg en gang, på Jernbanetorget der, når jeg skulle besøke Axel og dem, (på Furuset).

Hu Anette, (hu som hadde et slags kniv-arr, eller noe, i trynet).

Hu stoppa meg, på Jernbanetorget der, ved noen boder, eller noe.

Hu var der i lag med en tenåringsgutt, på hennes alder da.

Hu bare spurte meg om jeg kunne vente der.

Så jeg stod der og venta da, (i 10-15 minutter kanskje).

Og så lot han gutten henne gå da, (til slutt).

Hu Anette forklarte at dette var kameraten til typen hennes, (eller noe).

Og at han bare hadde dratt henne med rundt i byen, (eller noe).

Og at han karen hadde vært 'klengete' da, (eller noe), sånn at hu ikke hadde fått fred fra han da.

Og at det var derfor, at hu hadde bedt meg om å vente på henne der, på Jernbanetorget da.

Vi gikk bort i retning av Oslo City.

Men jeg skulle jo dra opp til Axel og dem, på Furuset.

Så jeg forsvant ned til T-banen da, bare cirka 40-50 meter lenger bort, (eller noe).

Enn fra der hu Anette ba meg om å stå å vente på henne da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Etter dette, så møtte jeg også hu Anette enda en gang, på bussen, fra Abildsø og ned mot Sentrum.

Hu Anette var tydelig opprørt, (sånn som jeg husker det ihvertfall).

Og hu spurte meg om å få en røyk, for hu skulle av bussen, på Ryen, (var det vel).

Og jeg sa at det var greit.

Jeg måtte også tenne på røyken hennes, inne på bussen, før hu gikk av da.

For hu hadde ikke lighter da.

Og da var det en kar på bussen.

Som snudde seg, etter noen minutter.

(En kar i 40-åra kanskje).

Og spurte meg om jeg hadde røyka på bussen.

Jeg svarte 'nei'.

For det hadde jeg jo ikke.

Det var jo hu Anette som hadde røyka der, for å si det sånn.

Men kan karen hadde ikke fått med seg hva som hadde skjedd da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, da jeg var og festa hos hu Anne Lise der.

Så var det noen folk fra Jessheim der, husker jeg.

Jeg begynte å bable om han møbelhandleren, (Engen het han vel), fra Jessheim, som det stod så mye om, i avisene, på den her tiden.

Han som ble kalt 'Edderkoppen', vel.

Noe sånt.

Men da svarte ikke de folka fra Jessheim så mye vel.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Jeg gjetta også på at Jessheim lå i Akershus, (husker jeg).

Og det var visst riktig da, skjønte jeg.

Men jeg veit ikke om de her to Jessheim-kara, ble så utrolig imponert, av at jeg klarte å gjette riktig på det men.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Jeg hadde jo gått på Markedføringslinja, et par år, før det her.

Og jeg gikk på den klesbutikken, på Oslo City igjen.

(Som jeg ikke husker hva heter nå.

Men jeg kan se om jeg finner det på nettet).

Nei, jeg fant det ikke nå.

Men det var den klesforretningen med ungdomsklær.

Som lå ved en av rulletrappene, opp til andre etasje der, i Oslo City.

Ikke langt fra Sock Shop der vel.

Og Marlboro-klesbutikken.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og der så så jeg det, at de hadde fått et nytt jeans-merke, som het Soviet.

Og det fulgte med en egen skrutrekker, sånn at man kunne bytte en sånn merke-plate, bak på buksa, osv.

Og det her syntes jo jeg var både litt tragisk og litt morsomt da.

Så jeg begynte jo å preike om det her, utefor Abildsø-kiosken der en gang, (husker jeg).

Og da skulle han Kjetil, (som pleide å gå på 'Haleluja-møter').

Han 'måtte' da liksom ha den buksa da.

Enda det her bare var noe jeg hadde fortalt om, på kødd.

Jeg var ikke så mote-frik sjæl, at jeg liksom måtte ha den buksa da.

Jeg syntes bare at det her var litt dumt egentlig, siden den buksa het Soviet, og kom med egen skrutrekker, osv.

Men det her skjønnte vel ikke han Kjetil da, tror jeg.

Han skjønnte ikke at jeg kødda da.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg begynte jo å jobbe på Rimi, mens jeg var i militæret, jule-permen, i 1992.

Og etter militæret, så var det nedgangstider.

Så jeg begynte etterhvert å jobbe heltid i Rimi.

Og før jeg ble leder i Rimi, så husker jeg det, at jeg en gang, som jeg satt i kassa, på Rimi Nylænde, (hvor jeg seinere ble butikksjef), et stykke opp i Lambertseterveien der da.

(Lambertseterveien, den gikk fra Abildsø og opp til Lambertseter Senter da, (eller Lambertseter Sentrum som det vel het, siden det var et rimelig gammelt senter da)).

Så denne Rimi-butikken, (som jeg jobba i), den lå bare en cirka 5-10 minutters gåtur, unna Abildsø-kiosken der da.

Så en gang, i 1994, (kan det vel ha vært).

(For jeg husker at hu Hilde, som hadde vært i Jehovas Vitner, var på jobb, (som Assisterende Butikksjef), da dette skjedde, og hu slutta vel der, like før 1995, mener jeg).

Og det som skjedde, det var at han Kjetil fra Abildsø plutselig dukka opp der.

Han gikk bort til kassa mi, flere ganger, med godteri da.

Han hadde visst besøkt ei jente, oppe på Lambertseter der da.

Og han kjøpte først noe godteri.

Og så gikk han tilbake og kjøpte enda mer godteri da.

Så det var nesten som at han prøvde å få meg med, på å slå inn godteriet gratis, (syntes jeg nesten).

Så dette var en litt ubehagelig episode, syntes jeg.

For hu Assisterende Butikksjef Hilde, (som hadde vært i Jehovas Vitner), hu stod jo like ved kassa der og.

(Og rydda i noen hyller, eller noe).

Og jeg tror at hu skjønnte det, at jeg kjente han Kjetil fra før da.

Så dette ble jo litt som noe dumt, husker jeg, at jeg syntes.

Jeg burde vel kanskje ha spurt hu Hilde om hu kunne sitte i kassa, siden jeg kjente han Kjetil.

Men det hadde vel blitt litt dumt det og kanskje.

Det var jo ikke sånn at jeg kjente han Kjetil så utrolig godt heller.

Jeg hadde jo ikke sett han, siden den gangen, som jeg var ute med hu Raghild, fra Stovner, i 1990 vel.

Så jeg hadde jo ikke sett han på fire år så.

Så da ble jeg nok litt overraska, tror jeg, over at noen jeg kjente fra 'Abildsø-tida', plutselig dukka opp der, i den butikken, i Nylænde, på Lambertseter da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg spurte Gunnar Jorås, (hybelverten), om det var i orden, at jeg ikke betalte den siste månedens husleie.

Også fikk de bare beholde depositumet.

Det var greit, sa Jorås, etterhvert.

Jeg hadde vært stressa, en gang, som jeg hadde sitti oppe hele natta, og lest, før en eksamen.

Så jeg hadde klart å svi et hull i en sofapute der, siden en sigarett, hadde falt ut av et askebeger da.

(Det askebegeret som jeg hadde rappa, i Fredrikshavn, som jeg skreiv om, tidligere i Min Bok 2).

Noe jeg ikke hadde fått med meg, (før jeg kom hjem igjen vel), siden jeg var så trøtt, etter å ha lest hele natta da, før en eksamen.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jorås spurte meg om ikke faren min kunne skaffe dem en ny sånn pute, siden han jobba med møbler.

Men det trodde jeg ikke at var særlig sannsynlig, så det gadd jeg ikke å spørre faren min om, engang.

Men jeg sydde på en slags tøylapp der da.

Som jeg hadde fått av bestemor Ågot vel, (en gang som jeg var på besøk på Sand), etter å ha forklart henne om situasjonen da.

Så da sa vel Berit og Gunnar Jorås at det var greit.

Jeg gjorde den synga nøye, for jeg hadde ikke så mye penger, så jeg håpet at jeg slapp å bruke av depositumet, for å betale for den sofaputa da.

Og det slapp jeg da.

Og hu Berit Jorås, hu gjorde et poeng av det, (husker jeg), at jeg hadde brukt så fine sting, da jeg dreiv og reparerte den her sofaputa da.

Mens hu lo litt vel.

Men jeg var jo ikke vant til å sy.

(Selv om vi vel lærte det, i håndarbeidstimene, på ungdomsskolen, osv).

Så jeg satt av en hel kveld, til den her sy-jobben, husker jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg fikk også beskjed, om at jeg måtte vaske ordentlig, i den hybelen min, på Abildsø der, når jeg skulle flytte ut.

Så jeg satt av en hel dag til det, husker jeg.

Jeg flytta ut i slutten av juni da.

Og jeg hadde avtalt med faren og stemora til Axel.

At jeg skulle leie et rom hos dem, på Furuset, for 1000 kroner i måneden, det neste studieåret.

For jeg måtte spare opp penger da, for å ha råd til å gå det siste året, på NHI.

For sosialkontoret på Ryen, de gjorde det klart for meg, at det ikke ville bli snakk om noe mer sosialstøtte, for meg, mens jeg gikk på NHI.

(Siden NHI var en privat høyskole da).

Så jeg måtte ta meg sammen, og forbedre min økonomi, før jeg begynte på det andre året, på NHI da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Lene, fra Abildsø-gjengen, hu sa det til meg, før jeg flytta, at det var ganske tøft på Furuset der.

Så jeg burde vel være litt forsiktig der da, mente hu vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Min tremenning Øystein Andersen og jeg.

Vi hadde avtalt å dra til Brighton igjen, sommeren 1990.

(For å besøke den tidligere vertsfamilien vår der igjen).

Men jeg hadde ikke så mye penger.

Men jeg fikk overtalt Øystein, til å kjøpe vannsenga mi.

(Som jeg hadde fått ny av faren min, noen måneder før det her da).

For 1000 kroner da.

(Noe som var billig, men jeg regna vel med det, at jeg kunne få ny vannseng, hvis jeg ville, siden faren min solgte vannsenger da.

Så jeg var kanskje litt sleip da.

Men på det rommet, som jeg skulle leie, (som Kirsten Ancona, (Axel sin stesøster), relativt nylig hadde flytta ut fra, så stod det allerede en hvitlakkert dobbeltseng, husker jeg, som liksom fulgte med, når jeg skulle leie det rommet da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det skjedde også en del fler ting, mens jeg bodde på Abildsø, som jeg ikke har fått skrevet om enda.

(Ser jeg på notatene mine her).

Men det får jeg prøve å få med mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

PS.

Når jeg skreiv om den sofaputa, til Berit og Gunnar Jorås, som jeg klarte å ødelegge, i kapitlet ovenfor.

Så var ikke det en sånn pyntepute, til å ha i en sofa, som jeg mente.

Men jeg mente en sånn pute, som fulgte med, til å sitte på, i en sånn slags ganske liten kurv-møbel-sofa da.

Og som hadde et spesielt mønster, som var likt, som en annen pute, som man vel lente ryggen mot da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så jeg trodde at det var lite sannsynlig, at faren min kunne klare å få tak i en akkurat lik pute, som den som jeg hadde klart å svi hull i da.

For jeg regna med at de putene var noe som var lagd i Kina, eller noe sånt da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så er det kanskje litt enklere å skjønne ha jeg mente, når jeg den skreiv om den sofaputa, som det ble svidd hull i, i kapittelet ovenfor.

Og den puta, den kunne man også forresten la ligge opp/ned, sånn at den lappinga i puta ikke syntes.

For dette var en pute, som hadde likt mønster, på begge sider, (husker jeg).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Kapittel 27: Enda mer som skjedde det første året jeg bodde i Oslo

Jeg var på besøk hos Axel og dem, i Høybråtenveien, på Furuset.

(De bodde i en terrasseblokk der, i klassisk 'Groruddalen-stil').

Cirka en gang i måneden kanskje, dette første året, som jeg bodde i Oslo.

Jeg husker at den andre gangen jeg dro opp dit.

(Var det vel).

Så sa Mette Holter, (Axel sin stemor), til meg.

At, 'det kjører en politibil forbi her i 'gangveien' nå'.

'Du har vel ikke noe 'utestående' med politiet?'

Nei, da måtte jeg bare glise.

For jeg hadde jo ingenting på rullebladet, og var jo bare en av de dyktigste studentene på NHI, og ikke noen slags kriminell på flykt fra politiet, eller noe sånt, (for å si det sånn).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, som Pia og jeg, var på besøk, hos Axel og dem.

Så fortalte Axel sin stesøster, Kirsten, (som jeg seinere fikk vite om, at het Ancona, til etternavn, og at faren var fra en mafiafamilie, i USA, hvor Mette Holter hadde gått i 'hotpants', på sine yngre dager, sammen med ei storvokst amerikansk brunette, ved navn Vicky/Victoria, som seinere flytta til Trondheim).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Kirsten fortalte til Pia og meg, at hu hadde pleid å ta med Axel på McDonald's og sånn da.

Så Pia og jeg, vi skjønnte det, at det liksom var forventa av oss og da.

Å ta med Axel, (som var en attpåklatt), med på McDonald's og sånn da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så jeg dro med Axel på McDonald's, i Nedre Slottsgate der da.

(Det var den som ligger i en sidegate til Karl Johan der.

Den McDonalds-en, som var den første i Norge, mener jeg.

Hvis det ikke var den McDonald's-en, i Torggata, som vi var på da, det er mulig).

Og hva klarte Axel?

Jo, når vi kom tilbake til Furuset igjen, med T-banen.

Så fortalte Axel det, at han hadde glemt igjen ranselen sin, nede på den McDonalds-restauranten, nede i Sentrum da.

Så da måtte jeg ta T-banen ned til Sentrum enda en gang, for å finne ranselen til Axel, på McDonald's da.

Sånn at jeg ikke skulle få kjeft av Axels far, (min tidligere stefar), Arne Thomassen og hans nye dame Mette Holter da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Pia inviterte meg også med på kino, de gangene, som hu skulle ta med Axel på kino.

Så jeg så 'Døden på Oslo S', og vel også 'Hjemme Alene', (tror jeg), sammen med Pia og Axel, dette skoleåret.

På Saga Kino, var vi vel, for å se den Hjemme Alene.

Og Døden på Oslo S, den så vi vel muligens på Klingenberg.

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og fra da vi gikk og så på den Døden på Oslo S-filmen.

Så husker jeg det, at min søster Pia, hu liksom studerte meg da.

Mens hu pene Lena, var på lerretet.

Mens hu Lena var naken, i filmen da.

Hu fikk jeg visst ikke lov til å se på, av Pia, skjønte jeg.

Hva skulle jeg gjøre da?

Skulle jeg lukke igjen øynene?

Var jeg for gammel til å se den filmen?

Skulle ikke jeg som fremdeles var tenåring selv, få lov til å se på en naken tenåringsjente, som var med i en vanlig film, på kino?

Her synes jeg at Pia gikk for nærme meg.

Pia syntes at det var mer spennende å se på meg enn å se på filmen, husker jeg.

Så da er nok noe gærnt, vil jeg si.

Da er nok ikke min søster Pia så veldig normal, tror jeg.

Men men.

Så sann var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang, så viste Axel meg, skolen sin, på Majorstua.

Da satt vi oss ned, på trappa, utafor Majorstua T-banestasjon der, for å slappe av litt vel.

(For jeg skulle vel ta meg en røyk, tror jeg).

Og da var det en sprøytenarkoman der, som begynte å tigge om penger, (eller noe).

Eller, han ville ha et sigarettfilter av meg.

(Eller noe).

Som han ville bruke, mens han dreiv og stelte et rundt sår, som han hadde i armen, som han brukte for å sprøyte heroin i, tror jeg.

Mens han satt like ved siden av Axel og meg der da.

Så jeg fikk jo omtrent sjokk, (husker jeg), da jeg så det såret, som han narkomane hadde, i armen.

Og jeg begynte vel å bable om at han burde gå til lege, eller noe, med det såret da.

Så Oslo er nok egentlig ikke noen særlig egnet by, å ta med sine 8-9 år yngre småsøsken ut i.

Mens de fortsatt går på barneskolen, osv.

(Eller på spesialscole da, som Axel gikk på, på Majorstua).

Nei, Oslo er en veldig tøff by.

Og jeg har jo vært litt i byer som Brighton, London, Weymouth, Basel, Frankfurt, Amsterdam, Paris, Frankfurt, Berlin, Sunderland, Liverpool, osv.

Men jeg kan ikke huske å ha sett en like tøff by, som Oslo, noen andre steder, i Verden.

(Kanskje med unntak av Nurnberg.

Hvor jeg bare var på hotell en natt, men likevel).

Dette at en sprøytenarkoman viste fram et hull han har i armen, til en tenåring som tar med lillebroren sin ut på McDonalds, (og sann).

Det tror jeg nok at bare kunne ha skjedd i Oslo.

Så Oslo er nok en hard by.

Og Axel, som gikk på spesialskole, i mange år, midt oppi all den her 'dritten', i Oslo Sentrum.

Han må nok ha blitt rimelig 'herda' av det, vil jeg nok tippe på.

(Hvis jeg skulle gjette ihvertfall da).

Så sånn var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det som skjedde, da jeg avtalte det, at jeg skulle leie et rom, av Arne Thomassen og Mette Holter, i Høybråtenveien, i skoleåret 1990/91, (da jeg hadde et friår, fra NHI).

Det var sånn, at jeg var på et besøk, hos Holter og Thomassen og dem da, våren 1990, (må det vel ha vært).

Da nevnte Holter og Thomassen noe som var ukjent for meg.

Nemlig at de hadde diskutert med Pia, om hu skulle bo hos dem, og hjelpe dem, og passe på Axel, (som gikk på spesialskole, og var litt vanskelig å ha med å gjøre da vel).

Men så hadde vel ikke Pia ønsket dette likevel.

Noe som vel var logisk, for Pia var jo ikke ferdig med videregående enda.

Hu gikk jo fortsatt i andre klasse, på Drammen Gym, våren 1990.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg forklarte vel da, at jeg var på utkikk, etter et billig sted å bo.

Og så spurte jeg vel om det, om jeg kunne få leie dette rommet da.

For jeg visste at Arne Thomassen og Mette Holter, hadde dårlig råd, siden Arne Thomassen nettopp hadde gått konkurs, med en kakefabrikk, ute på Rasta, i Lørenskog.

(Eller, Mette Holter og Arne Thomassen, de fortalte meg det, at noen 'sleipe folk', hadde fralurt Arne Thomassen den kakefabrikken, ute i Skårer/Rasta, ved å få han til å skrive under på noen papirer, som seinere viste seg å være noe slags svindel, (eller noe), vel).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og jeg sa vel noe sånt, som at jeg kunne prøve å passe litt på Axel og, etter jobben, og sånn da.

(For planen min var å få meg en jobb da, for å spare opp penger, til det andre året, på NHI da).

Men dette var liksom ikke hovedavtalen vår da.

Hovedavtalen var at jeg skulle leie et rom av dem, (Kirsten sitt gamle soverom, som stod tomt der), for 1000 kroner i måneden da.

Fra høsten 1990.

(Og ut det studieåret, som jeg hadde friår, mener jeg at det må ha vært, at vi avtalte).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og i slutten av juni, i 1990.

Så hadde jeg fått faren min, til å dukke opp, fra Drammen.

For jeg skulle jo flytte fra Abildsø, på den her tida.

Og da hjalp faren min meg, og kjørte med alle tinga mine, til Thomassen og Holter, på Furuset da.

Faren min kjørte feil, og fant ikke veien.

(Enda han vel må ha vært der før, for han leverte køyesenger der engang, når jeg var med, mener jeg å huske).

Men jeg hadde sitti på litt med Axel og dem.

En gang så satt jeg på med dem, hjem til Abildsø, osv.

Etter at de hadde vært ute på et senter, i Akershus, hvor Mette Holter insisterte på at jeg skulle være med.

Hvor deres bekjente 'Veske-Bjørn' hadde butikk, tror jeg.

(Ihvertfall så var vi i en veskebutikk, eller noe, der, husker jeg).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og Axel nevnte hele tida Alfaset.

(Av en eller annen grunn).

Og det var der som faren min kjørte feil da.

Men jeg fikk faren min til å kjøre opp til Gamle Strømsvei der, (heter det vel).

Og så til Høybråtenveien den veien da.

For det var sperra for trafikk, hvis man kjørte om Haugenstua, (eller noe), da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg nevnte også det, for Lill Beate Gustavsen og Pia fra Korea.

At jeg skulle flytte til Furuset da.

Og da sa Pia fra Korea, til Lill da, at 'hvordan er det på Furuset, du som har vært der?'

'Masse deilige gutter og jenter', svarte Lill da.

(Til hu Pia fra Korea da).

Så Lill og Pia fra Korea.

De var tydeligvis ikke på linje med Lene fra Abildsø-gjengen.

Som hadde sagt det, (på rundt den samme tida), husker jeg, (som jeg skrev om, i et av de forrige kapitlene), at Furuset var et ganske tøft sted da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det skjedde fortsatt noen ting, det første studieåret, som jeg bodde i Oslo.

Disse tingene tenkte jeg at jeg skulle skrive mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 28: Enda mer fra det første året jeg bodde i Oslo

Jeg var ganske ofte borte ved Abildsø-kiosken der, og chatta med de lokale ungdommene.

Både høsten 1989 og våren 1990.

Antagelig fordi det egentlig ikke var lov å røyke, i hybelen, som jeg leide av Berit og Gunnar Jorås da.

Jeg fortalte ungdommene på Abildsø, om det, at studielånet mitt begynte å ta slutt.

Ihvertfall så fortalte jeg det til han Kjetil, som pleide å gå på 'Haleluja-møter', husker jeg.

Han rådet meg til det, at jeg burde se litt sånn 'tufs' ut, når jeg dro til det sosialkontoret på Ryen, for å ha møte om muligheten for å få sosialstøtte, da.

'Ha håret ditt litt sånn at det står opp på midten, og litt ned på sidene, sånn som jeg har sett at du har hatt noen ganger', sa han Kjetil, om hvordan jeg burde se ut, når jeg gikk på sosial-støtte-møte, på sosialkontoret på Ryen der da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Dette med sosialstøtte, det begynte egentlig en del måneder tidligere.

Jeg var hjemme hos hu Lill Beate Gustavsen, på Grønland, og leste i en Blitz-avis, (Smørsyra, het vel den avisa), som hu hadde liggende der, i leiligheten sin da.

I mangel av noe annet å finne på der da.

Jeg kjeda meg vel med andre ord litt der da.

Men på 80-tallet så hadde jo ingen hørt om internett.

Så hvis jeg hadde vært hjemme, så hadde jeg nok hatt nesa oppi en avis da og.

Selv om det nok ikke ville ha vært Blitz-avisa, (som jeg aldri kjøpte), som jeg ville ha lest, hvis jeg hadde vært hjemme, men da heller VG eller Dagbladet.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

I den Blitz-avisa, som hu Lill Beate Gustavsen hadde.

Så stod det at alle hadde rett til å få sosialhjelp.

Og at sosialkontoret ikke hadde noen rett til å nekte noen sosialhjelp da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg hadde allerede skiftet adresse, hos Folkeregisteret.

Siden jeg ikke ønsket å ha adresse hos faren min og Haldis.

Siden jeg husket problemene, fra da jeg fikk brevene angående om jeg hadde kommet inn på mine ønsker på videregående, noen år før det her da.

Da havnet brevene i postkassa til Haldis da.

Som var stapp full av aviser, sommerferiene 1987 og 1988, var det vel.

Og mine brev om studieplass, havna altså i den postkassa da.

Og de var nesten umulige for meg å finne, husker jeg, blant all den uhentede posten til Haldis da.

Jeg måtte jo sjekke tre postkasser, for å finne de her brevene, angående om jeg hadde kommet inn på mitt førstevalg, på det neste årstrinnet, på videregående da.

(Det var Ågot sin postkasse, (som riktignok hun sjekket hver dag selv), på Sand. Det var 'min' postkasse i Leirfaret 4B. Og det var Haldis sin postkasse i Havnehagen da).

Dette var skoleplasser som måtte bekreftes, innen få uker da.

Så det var 'ekkelig', syntes jeg, at de brevene ble lagt av en postmann, i postkassa til min fars nye dame Haldis.

På et sted hvor jeg ikke bodde.

Sånn at jeg måtte drive å rote oppi postkassa til Haldis da, for å finne mine brev.

Noe som ble litt feil, syntes jeg.

(Siden Haldis og jeg egentlig var i to forskjellige familier da, må man vel si.

Nemlig i min fars nye og gamle familie).

Og jeg syntes at Haldis om dem var slappe, som ikke fikk noen til å ta inn posten deres, i sommerferien.

Så jeg orka ikke å ha samme adresse, som faren min og Haldis da.

Dette var selvfølgelig også på grunn av, at Haldis og faren min hadde latt meg bo alene, fra jeg var ni år.

Så iløpet av dette studieåret, (1989/90), så fikk jeg meg egen adresse da, (og vel også eget familienummer), hos Folkeregisteret da.

For jeg ønsket å være uavhengig, av faren min og Haldis da.

Som jeg ikke stolte så særlig mye på, og som jeg syntes at var uansvarlige da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg ringte sosialkontoret på Ryen, fra en telefonkiosk, på Oslo S, (husker jeg).

Det ble som en krangel, må jeg vel nesten si.

Sosialkontoret på Ryen, de var visst i utgangspunktet ikke enige med Blitz-avisa, om at alle hadde krav på å få sosialstøtte da.

Jeg nevnte ikke at jeg hadde lest om dette i Blitz-avisa, for sosialkontoret, men jeg visste at alle hadde rett til å få sosialstøtte da, etter å ha lest i den avisa, som hu Lill Beate Gustavsen hadde da.

Så derfor ble jeg litt sur/irritert, når sosialkontoret på Ryen, ikke virka å være så veldig velvillige da, når det gjaldt å gi meg sosialstøtte, etter at studielånet mitt hadde begynt å bli brukt opp da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg husker at jeg dro ned på sosialkontoret på Ryen der, den dagen, som det møtet mitt der, var avtalt da.

(Jeg tok vel bussen dit vel).

Jeg hørte på han Kjetil fra Abildsø, og prøvde å rufse til frisyren mitt litt, (og sånn), sånn at jeg ble seende litt tufs ut da, (sånn som han Kjetil hadde anbefalt meg å gjøre da).

(Uten at jeg skjønnte helt hvorfor han hadde anbefalt meg å gjøre det.

Men jeg hadde ikke fått noen andre råd, om det her møtet, så jeg hørte på han Kjetil fra Abildsø, da).

Jeg prøvde også å oppføre meg litt sånn 'tufs', i det her møtet da.

Og ikke virke for kul liksom.

(Siden jeg lurte på om det var derfor, at sosialkontor-dama hadde begynte å krangle, når jeg ringte dem fra Oslo S.

Siden hu kanskje hadde syntes at jeg var for ovenpå eller selvsikker da.

Noe sånt).

Og jeg fikk sosialstøtte da.

Mot det som hu jeg hadde prata med først, i telefonen, visst hadde anbefalt da.

(Hvis jeg skjønnte hu dama jeg hadde møte med riktig).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Da jeg satt i venterommet, på sosialkontoret på Ryen der da, (før det her nevnte møtet da).

(Som vel også var venterommet, for helsesenteret, på Ryen, mener jeg.

Noe sånt).

Så satt det en pakistansk gutt der, i tenårene.

Som jeg husker at så litt stygt på meg vel.

Jeg lurer på om det var den samme gutten, som var med han Henning, på Tjallern, da hu unge, spreke fjortis-jenta, hadde dukka opp der, (etter at Henning og dem hadde ringt, og hørt at mora var der og der, og at faren var på hytta da).

Jeg husker ihvertfall at han pakistanske tenåringsgutten, så på meg, mens jeg satt og venta på å ha det her møtet da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Mens jeg satt og venta på å ha det møtet.

Så leste jeg i et magasin, som lå på et bord der vel.

Det var et magasin, hvor det stod om arbeidsulykker, med mere.

En innvandrер hadde visst forsvunnet i en papirmaskin, (eller noe), i Drammen, leste jeg.

(En ulykke som jeg sommeren etter nevnte for faren min og Dag Furuheim vel.

Når jeg satt på med dem en gang, i forbindelse med noe jobbing vel.

Og da hadde visst Dag Furuheim hørt om den ulykka.

Han innvandreren hadde visst plutselig bare forsvunnet ned i en maskin, på en fabrikk i Drammen, (fra et øyeblikk, til det neste), uten at noen så nøyaktig hva som skjedde vel.

Sa han Dag Furuheim da, (eller om det var en annen kar, som ligna på han).

Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Avtalen mellom sosialkontoret på Ryen, og meg, den var at jeg skulle få sosialstøtte, i de siste tre månedene, av dette studieåret da.

Det var vel da for april, mai og juni da.

Noe sånt.

Og jeg fikk dekket både husleie og penger til livsopphold.

Altså 2500 til husleie, og drøye 3000 til mat, hver av de tre månedene da.

Men avtalen var også, at jeg det neste studieåret, ikke skulle gå på NHI.

For sosialkontoret ønsket ikke i utgangspunktet å støtte private høyskoler økonomisk da.

(Som hun dama i møtet forklare da).

Så vi ble enige om at vilkåret for at jeg skulle få sosialstøtte, det var at jeg tok et friår, fra NHI, for å spare opp penger, sånn at jeg ikke kom til å trenge sosialstøtte igjen, når jeg gikk det siste året, på NHI.

Så sånn var det

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, som jeg var på besøk, hos Anne Lise og dem.

(Hu som hadde nesten åpent hus, på Abildsø der).

Så var vel han Percy der, (mener jeg), og en kar til.

(Muligens Henrik, det tørr jeg ikke å si helt sikkert).

De to gutta ville ha meg med, på å gjøre noe innbrudd, i en bil, (eller noe sånt vel).

Jeg lot som at jeg ikke skjønnte noe da.

Og prata om det her, mens Lene og Anne Lise også hørte på da.

For jeg hadde ikke lyst til å bli med på noe innbrudd da.

(Eller hva de her kara prata om igjen da.

Noe kriminelt var det ihvertfall, sånn som jeg husker det).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, så var jeg også på en fest der.

Muligens hos Anne Lise da og.

Men denne gangen, så var festen inne i stua deres.

Og ikke i det kjellerrommet der da, hvor den Abildsø-gjengen vanligvis satt da.

En gutt, hadde låst seg inne på doen der.

Da jeg var liten, så pleide vi jo å få lov å leke, (oss søskenbarna), i huset til Ågot og Øivind, på Sand der da.

Og noen ganger, så lekte vi, at vi låste oss inne, på do, og sånn da.

Så jeg var vant til det, å dirke opp sånne 8-nøkler, som stod i låsen, fra den andre sida da.

(Fra da jeg var liten gutt, og lekte med fetterne og kusinene mine og sånn da, på Sand, på 70-tallet).

Så jeg klarte å åpne den baderomsdøra da, fra utsida da, hos Anne Lise og dem, (var dette vel).

En ung tenåringsgutt, lå på gulvet der vel.

Og noe var galt da, skjønnte jeg.

Men jeg skjønnte ikke akkurat hva som var galt.

Men jeg skjønnte at de andre var litt redd for at noe galt skulle skje vel.

Kanskje han gutten prøvde å ta selvmord, (eller noe), tenkte vel kanskje jeg.

(Noe sånt).

Han var liksom nesten helt viljeløs, han som hadde låst seg inne, på badet der da, på den festen, virka det nesten som for meg vel.

(Noe sånt).

Kanskje han var under kontroll av de eldste i den Abildsø-gjengen, (for eksempel han Henning?).

Hvem vet.

Litt rar virker ihvertfall denne episoden, når jeg tenker tilbake på den nå.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

En annen gang som eg var hos hu Lill Beate Gustavsen, på Grønland der.

Så prata vi om sjekking.

(Av en eller annen grunn).

'Bare gå rett på den du er interessert i, er mitt favoritt-sjekketriks', sa hu Lill Beate Gustavsen.

(Noe sånt).

Og da måtte jeg nesten le litt inni meg, husker jeg.

For det var jo akkurat dette trikset, som hu Lill Beate Gustavsen hadde brukt på meg da, på Fremad, (i Selvik), der, (skoleåret før).

(Hvor Christell hadde pleid å da meg med, en del fredager da).

Men det hadde kanskje hu Lill Beate Gustavsen glemt, i mellomtida.

Det at en gang, som både hu og jeg, var inne på Fremad der, så hadde hu bare kræsja rett inn i meg, på/ved dansegulvet der.

Den samme gangen vel som hu Monica Nebel vel seinere sa om, at hu hadde tråkka meg på beina, ute på dansegulvet der, (mens hu dansa med Arnt Lund da).

Noe som jeg også vel såvidt husker ennå da.

Så der var det litt vanskelig å få fred, for damer, inne på Fremad der, noen ganger, det er helt sikkert.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Jeg husker også det, at Mette Holter, (Axel sin stemor), en gang sa til Pia og meg, når vi var på et besøk, hos Axel og dem, på Furuset.

At vi burde kjøpte Quarter-pounder-burgere, når vi kjøpte mat, på McDonald's.

For det var 'mer mat', i Quarter-pounder-burgerne, enn i Big Mac-burgerne da.

(Ifølge Mette Holter).

Så det hendte noen ganger, (husker jeg), at jeg prøvde å kjøpe Quarter-pounder-burgere, på McDonald's, etter at Mette Holter hadde 'babla' om det her da.

Men at det var mer mat, i Quarter-pounder-burgerne, enn i Big Mac-ene, det kan jeg vel ikke si, at jeg merka så mye til kanskje.

Men det kan hende at hu Mette Holter hadde rett likevel.

Hvem vet.

Jeg syntes kanskje nesten det virka som at det mer var omvendt.

At det var mer mat, i Big Mac burger-ne.

Men det er også mulig at jeg tar feil.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Men men.

Det var fortsatt mer som skjedde, dette første året, som jeg bodde i Oslo.

Og det tenkte jeg, at jeg skulle skrive mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 29: Mer som hendte det første året jeg bodde i Oslo

Mette Holter tålte forresten dårlig det, at min søster Pia og jeg, begynte å besøke dem, på Furuset.

Holter brøt sammen og sa det, at det at Pia og jeg besøkte dem, det fikk henne til å tenke på det, at hun ikke var mammaen til Axel, likevel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Enda vi jo hadde besøkt Axel, i Oslo, da de bodde i Parkveien og på Vestre Haugen.

(Og Axel hadde jo også besøkt oss, da jeg bodde på Bergeråsen).

Så hvor reellt dette sammenbruddet til Mette Holter var, det vet jeg ikke.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Hu Anne Lise, på Abildsø, er det mulig at het Anne Lene, eller noe, forresten.

Noe sånt.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Men men.

En gang, så husker jeg at hu Anne Lene hadde vært i Sarpsborg.

Også satt hu utafor Abildsø-kiosken.

(En gang våren 1990 vel).

Og fortalte at hu hadde vært i Sarpsborg i helga da.

Jeg tulla litt, for jeg syntes hu sa 'Sarpsborg' så pent da.

Så jeg sa da at, 'det heter Sar'sborg'.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så dukka Henning opp der også, (mener jeg å huske at det var, ihvertfall).

Og da sa hu Anne Lene til han da, at hu hadde vært i 'Sarsborg', i helga.

Og da sa han Henning, at 'det heter ikke Sarsborg, det heter Sarpsborg'.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg snakka litt med en kar i den Abildsø-gjengen på en fest og.

Han var litt sånn tøff, syntes jeg.

Så jeg prøvde vel kanskje å finne ut om han karen hadde noe imot meg, eller noe.

Og spurte om det var noe musikk, for tida, som han syntes at var kul.

Og det var De La Soul da, med sangen 'Me, myself and I', (mener jeg at det var).

Hvis jeg ikke tar helt feil.

(Det var en ganske kraftig kar med mørkt hår vel.

Hvis jeg husker riktig).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg pleide å være en god del ute på byen, i helgene, sammen med Magne Winnem, dette studieåret.

Men det hendte også at jeg pleide å dra ut, på studentdiskoteker, (som var på torsdager), for å drikke.

Det var ofte på Rockefeller, som jeg dro da, (husker jeg).

Jeg ble ikke kjent med så mange der.

Så det var kanskje litt kjedelig.

Men som underholdning, så hadde de ofte noe som het ølstafett.

Og en gang, så vant ei amerikansk student-dame, (var det vel), den ølstafetten, på Rockefeller da.

Og mens hu hadde et sånt vinnerintervju, (husker jeg), med mikrofon og det hele vel.

Så strålte det plutselig en stråle med øl/spy, ut av kjeften hennes, mens hu prata da, (husker jeg).

Så den ølen, den var det kanskje for mye kullsyre i.

(Eller noe).

Det er mulig.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og dette ble vel også kommentert, mener jeg, på NHI.

Etter den nevnte ølstafetten.

At ølstafettene på studendiskotekene tok av mer og mer.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang i russetida vel, så hadde Magne Winnem og meg, og noen fler fra Drammen vel, (mener jeg at det må ha vært).

Vi hadde forvillet oss inn på et tøft utested, som het Headache.

Som lå i Akersgata, (mener jeg at det var).

Og der havna jeg også innom, et par-tre ganger vel, det første året mitt som student i Oslo, da.

Når jeg var på sånne pub-til-pub runder nærmest da.

(Eller hva man skal kalle det).

Og da fikk jeg høre det.

Av han på NHI, som bodde på Nesodden, og hadde mørkt hår da.

At jeg burde ikke gå med en sånn sossete/femi boblejakke, på Headache da.

Så da hadde visst han Nesodden-karen, hørt det, at jeg hadde gått på Headache og ikke sett tøff ut da.

Så da var det vel noen som visste hvem jeg var der kanskje da.

Og som jeg ikke visste hvem var.

Det er mulig.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så sånn var det.

Noen år seinere, så mener jeg at Assisterende Butikksjef, på Rimi Munkelia, Leif Jørgensen, også prata om det utestedet Headache.

At den og den dama hadde sugd den tøffe typen sin, i trappa ned til doen der, eller noe.

Noe sånt.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Men men.

Jeg dreit meg også ut, den gangen som han Kjetil fra Abildsø, dro meg med, på noe sånn Levis-markedsundersøkelse, nede i Oslo Sentrum da.

For da ville han av en eller annen grunn, at vi skulle ta T-banen til Skullerud.

Og så bussen tilbake til Abildsø.

(Noe sånt).

Hvis det ikke en trikk vi tok da.

Jeg husker ihvertfall det, at jeg dreit meg ut, når trikken/T-banen dukka opp, på Ljabru stasjon.

For det navnet var jeg ikke vant med.

Så jeg spurte hva 'Eljabru' var da.

Og om det var noe tull med skiltet, eller noe.

Noe sånt.

(Siden 'L-en', (i Ljabru), var stum da.

Noe jeg ikke visste om.

Siden jeg vel ikke hadde hørt om det stedet før).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg husker også at en gang, så holdt jeg igjen en trikk litt.

(Ved å sperre den bakerste døra litt, sånn at den ikke gikk igjen da.

Når hu Lise fra Sande, (og de andre jentene i den gjengen, fra Svelvik), var på besøk hos Lill Beate Gustavsen og Pia fra Korea da.

(Det var fordi at jeg venta på at de Svelvik/Sande-jentene også skulle komme seg på trikken da).

I Storgata der vel.

(Noe sånt).

Men jeg husker ikke helt nøyaktig hvor vi skulle med den trikken igjen egentlig.

(Selv om det kan ha vært sånn, at vi skulle besøke hu Pia fra Korea, som hadde flytta til Sinsen etterhvert da, etter å ha delt leilighet, med hu Lill Beate Gustavsen, på Grønland, i begynnelsen av det her studieåret).

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Året før jeg flytta til Oslo, så hadde Cecilie Hyde 'hypet' en plateforretning i Oslo, som het Utopia.

Som vel lå der, som Headache eller Cafe de Paris lå, det første året, som jeg bodde i Oslo.

Ihvertfall så hadde den plateforretningen ligget i Akersgata da.

Jeg husker at jeg gikk og så litt der.

(I det lokalet, som den plateforretningen hadde pleid å ligge i før da).

Også var det en pakistaner, i 30-40 åra der vel.

Som jeg spurte, om den plateforretningen Utopia da.

(Om hvor den hadde blitt av).

Og da visste det seg det, at han pakistaneren eide restene av den plateforretningen da.

(Sånn som jeg skjønnte det ihvertfall).

For han spurte meg ihvertfall om jeg var interessert i å kjøpe den plateforretningen da.

(Altså platene og sånn da, regner jeg med).

Men det sa jeg 'nei' til, (må jeg innrømme).

For jeg hadde jo nesten ingen penger.

Jeg var jo en ganske fattig student, dette studieåret.

Som til og med måtte gå på sosialen, de siste månedene, dette første studieåret, som jeg bodde i Oslo.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Sommeren 1990, så hadde jeg laget en plan, for å hjelpe på økonomien min litt da.

Jeg skulle ikke leie noen leilighet noe sted, denne sommeren, hadde jeg funnet ut, (for å spare penger da).

Så jeg bodde hos min tremenning Øystein Andersen, på Lørenskog, i en uke eller to vel.

Og vi var også i Brighton, i snaue to uker vel, denne sommeren.

Og jeg bodde også hos Ågot på Sand, i noen uker da.

Og i cirka en uke, hos onkel Runar og dem i Son vel.

(For dem ville visst det, at jeg skulle besøke dem der).

Og også i en uke eller to, hos bestemor Ingeborg, i Stavern.

Før jeg flytta inn hos Axel og dem, på Furuset, i slutten av august måned, i 1990 da.

Hvordan denne sommeren var, før jeg flytta inn hos Axel og dem.

Det tenkte jeg at jeg skulle begynne å skrive om, i det neste kapittelet, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

PS.

Jeg så noe på et notat her nå forresten, som jeg har glemt å skrive om, som skjedde det første året, som jeg bodde i Oslo da.

Og det var det, at hu Lill Beate Gustavsen, (fra Svelvik).

Hu fortalte meg det, en gang, som jeg besøkte henne på Grønland.

(Etter at hu Pia fra Korea hadde flytta til sin egen leilighet på Sinsen vel).

At hu hadde møtt Linn Ullmann.

Jeg visste ikke helt hvem hu Linn Ullmann var.

Men jeg hadde jo hørt om Liv Ullman og Ingmar Bergman og sånn da.

Så jeg spurte jo hu Lill Beate Gustavsen da, om hva Linn Ullmann hadde sagt.

Og hu Linn Ullmann hadde visst bare sagt 'kjøp Vagant', da.

For hu dreiv visst og solgte et litteratur-tidskrift, som het Vagant, på gata, i Oslo, da.

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Kapittel 30: Brighton sommeren 1990

Sommeren 1990, så dro min tremenning Øystein Andersen og jeg, igjen til Brighton, på sommerferie.

Øystein hadde vel fått tak i noen ganske billige flybilletter, mener jeg.

Det var nok antagelig foreldra hans, Reidun og/eller Kai Andersen, som ordna med å sjekke priser på flybillettene, osv.

Og jeg lurar også på om det var Øystein og dem, som avtalte ferietidspunktet, med den tidligere vertsfamilien vår, i England, (nemlig Hudson-familien, i Shoreham-by-Sea), da.

Jeg kan ihvertfall ikke huske at jeg avtalte noe om dette.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Vi tok fly, fra Fornebu, og til Gatwick da.

Øystein, (som jo er farget, siden han er adoptert fra Sør-Korea, og som også pleide å gå med svart skinnjakke), fikk problemer i passkontrollen på Gatwick, og jeg måtte gå bort til han da.

Og da lot pass-kontrolløren Øystein få lov til slippe inn i England, siden han var med meg da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Dette var sommeren 1990, og det var fotball-VM.

England hadde jo gjort det ganske bra, i Mexico-VM, fire år tidligere.

Hvor Gary Lineker, (som da spilte for Everton), ble toppscorer, blant annet.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så denne ferien vår, den var en del preget av at fotball-VM foregikk samtidig da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Noen av de gangene, som jeg hadde vært på besøk, hos hu Lill Beate Gustavsens, på Grønland, i månedene før denne ferieturen, til Brighton.

Så hadde jeg kanskje kjeda meg litt der.

Og så hadde jeg sett på en sånn Mercedes-stjerne, som Lill Beate Gustavsens nok hadde rappet fra en bil, og som hu hadde liggende i leiligheten sin da.

Mercedes-stjerna hang i en sånn brun eller svart skinnreim, husker jeg.

Lill Beate Gustavsens sa plutselig det, til meg, en gang, da jeg var på besøk hos henne.

(Utenom sammenhengen, må man vel si).

At hu ville ikke at jeg skulle begynne å rappe noen Mercedes-stjerner, og få problemer med politiet.

Så hu ville låne meg den Mercedes-stjerna si, når jeg skulle til England da.

Jeg så jo på meg selv som ganske voksen.

(Jeg hadde slutta å stjele i butikker og sånn, (som jeg hadde som uvane å gjøre, tidligere i tenårene), etter at jeg hadde flytta til Oslo da).

Og jeg må innrømme, at jeg syntes at den Mercedes-stjerna, til hu Lill Beate Gustavsens, var litt morsom.

Men jeg hadde jo aldri drømt om å rive av sånne, av biler.

Faren min hadde jo hatt mange Mercedeser, og jeg synes at det var en bra bil egentlig.

Selv om veldig mange av de Mercedesene, som man så i Oslo, var drosjer.

Så etter å ha bodd en stund i Oslo, så forbandt jeg etterhvert Mercedeser mest med taxi-er da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men selv om jeg syntes at hu Lill Beate Gustavsen var litt dum, siden hu trodde det, at det var mulighet for at jeg skulle begynne å rive Mercedes-stjerner, av biler, som stod parkert på fortauet.

Så syntes jeg det, at det var litt artig, å få låne en sånn Mercedes-stjerne da.

Så jeg takket ja til det, husker jeg.

For jeg var jo fortsatt tenåring, og prøvde å være litt kul da vel sikkert.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så jeg husker at jeg gikk rundt i Brighton der, den sommeren, sammen med Øystein Andersen og med en sånn Mercedes-stjerne, rundt halsen da.

Og det var det noen briter som syntes at var artig, husker jeg.

For de trodde at jeg var engelsk da, og hadde rappa den Mercedes-stjerna, av en 'German car'.

(Husker jeg at jeg overhørte en gang, av et ganske ungt par vel, som Øystein og jeg gikk forbi, på fortauet, i Brighton).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Øystein og jeg, vi måtte dele på å ha soverommet, til Mrs. og Mr. Hudson da.

Fordi huset deres var allerede fullt av tyske språkstudenter, fra EF Språkreiser da.

Så hele Hudson-familien, (det var vel mor og far og fire unger), de lå på gulvet, (eller noe), inne på et ganske lite rom der da.

Og når Øystein og jeg, skulle dra hjem igjen, fra Brighton, denne ferien.

Så fant jeg ikke den Mercedes-stjerna, til Lill Beate Gustavsen.

Så jeg begynte å klage om det da.

(Siden den Mercedes-stjerna ikke var min, egentlig).

Og da fant hu eldste datteren, i den familien, (nemlig hu Vicky vel), hu fant da den Mercedes-stjerna, inne på rommet til Hudson-familien der da.

Og da hadde hu yngste dattera, (nemlig hu Kelly), hu hadde da rappa den Mercedes-stjerna da.

Siden hu nok syntes at den var morsom da.

(Noe sånt).

Så den var jo bare flaks, at jeg klarte å få med meg den Mercedes-stjerna, tilbake til Norge igjen da.

Hvis ikke så hadde nok hu Lill Beate Gustavsen blitt litt sur, kan jeg nok tenke meg.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Gulvet på soverommet, til Tina og Rick Hudson, var forresten så møkkete.

At etter å ha bodd der noen dager, så fant jeg fram støvsugeren deres.

Og begynte å støvsuge gulvet der, husker jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Øystein og jeg, vi måtte altså dele på dobbeltsenga da, som tilhørte Tina og Rick Hudson da.

Men både Øystein og jeg, var veldig tynne, på den her tida.

Jeg veide vel cirka 60 kilo, vil jeg si.

(Ikke noe mer ihvertfall.

Jeg hadde jo gått ned noen kilo, på de månedene, som jeg hadde bodd på Abildsø der.

Siden jeg hadde hatt dårlig råd, og ikke fikk lov til å steika Pizza Grandiosa der, osv).

Og Øystein, han var kanskje 10-15 centimeter lavere enn meg, og var enda tynnere, må man vel si.

Så han veide vel kanskje ikke mer enn 45-50 kilo, eller noe, på den her tida.

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så det ble veldig god plass, i den dobbeltsenga, til Rick og Tina Hudson da.

Så det var ikke sånn at Øystein og jeg kom borti hverandre i søvne, eller noe, husker jeg.

Vi hadde god plass på hver vår side av senga, for å si det sånn.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Selv om Øystein en kveld, plutselig begynte å prate om pupper og nakne damer og sånn, midt på natta, husker jeg.

(Sånn som han Lassen hadde gjort, (også i Brighton), sommeren 1985, husker jeg.

Altså fem år før det her da).

Og jeg ble så irritert på Øystein, fordi han begynte å bable om de her puppene og nakne damene sine, midt på natta.

Så det var nesten sånn at jeg måtte true han litt, for å få han til å holde kjeft da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Øystein og jeg, vil dro på en eller to dagsturer, inn til London, husker jeg.

Med toget da.

Øystein skulle i en sånn rimelig sær/kul heavy-musikk-sjappe, (blant annet), som lå litt syd for Oxford Street, husker jeg.

Jeg husker at det var varmt, men at vi hadde på oss jakker.

Kanskje fordi at jeg fortalte Øystein om at jeg hadde blitt utsatt for ran, (hvor de fikk med seg sigarettpakka mi, som lå i bag-en min), fra en afrikansk guttegjeng, på Oxford Street, sommeren før.

(Den sommeren jeg dro aleine til Brighton, og traff hu Sari Arokivi, fra Finland, blant annet.

Som jeg skrev om i Min bok da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Øystein ville også ganske ofte til en plateforretning, som lå i the Lanes, i Brighton, husker jeg.

Og mens vi gikk rundt der, så hørte vel Øystein på en sånn kul walkman, som spilte digitale kassetter, mener jeg.

(Siden Øystein var rimelig bortskjemt da, må man vel si).

En såkalt DAT-spiller, lurer jeg på om det var, som Øystein hadde med, på den Brighton-ferien, muligens.

Han spilte ihvertfall en sang, som het 'King Without a Crown', (med en gruppe som het ABC), som han ba meg høre på, i the Lanes der vel, en gang, på walkman-en sin da.

(Utenom sammenhengen vel).

Dette kan også ha vært i 1988 da.

Det skal jeg ikke si helt sikkert.

For Øystein og jeg, vi var jo somre, på ferie, hos Hudson-familien, i Shoreham-by-Sea da.

Nemlig sommeren 1988 og sommeren 1990.

Så det er mulig at jeg blander hvilken sommer, som noen av disse episodene, som skjedde, på disse Brighton-feriene våre, hendte da.

Det er mulig.

Så sånn er muligens det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Øystein hadde dilla på å spille Black Jack, husker jeg.

Og han fikk alle de tyske språkstudentene, til å bli med å spille Black Jack, om kveldene der, husker jeg.

Jeg hadde nok vært en god del, på besøk, hos Øystein, ute i Lørenskog, før denne ferien.

For jeg husker det, at jeg allerede hadde fått meg et eget system, for hvordan jeg spilte Black Jack da.

(Som Øystein også kalte for 'Svarte Jonas' da).

Og det systemet var sånn, at jeg stod på 16, (og over), men alltid tok et kort til, på 15, (og under), da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg får skrive noen notater her, tror jeg, om det andre som skjedde, på denne Brighton-ferien.

Så får jeg skrive mer om denne ferien, i de neste kapitlene, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 31: Mer fra Brighton sommeren 1990

Den forrige gangen, som vi var i Brighton, så hadde Øystein vært så fan av å spise på fast-food restauranter som Burger King og Pizza Hut.

Øystein likte Whooper Cheese-burgere.

Men han ville ha dem 'without onion'.

Og på Pizza Hut så ville Øystein ha en amerikansk type pizza med tjukk bunn, som jeg ikke hadde sett før.

Det hendte at Øystein og jeg spiste pizza, i Lørenskog og, et par ganger.

Og der likte Øystein å gå på en pizzarestaurant, som var like over veien, for Maxi der cirka, på Skårer.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men denne sommeren, (sommeren 1990).

Så hadde Øystein blitt fan av kebab.

Når vi dro fra Shoreham til Brighton, så pleide vi å ta toget, denne ferien, (og ikke bussen, som vi pleide da vi dro med EF Språkreiser).

Og på veien, fra togstasjonen i Brighton, og ned til ved Churchill Square der.

Så lå det en kebab-sjappe da.

Og der kunne man kjøpe en god kebab, (som jeg aldri hadde smakt før, men syntes at smakte ok), for 2-3 pund da vel.

Og det var mange forskjellige sauser, i mange forskjellige farger, som man kunne ha på kebab, husker jeg.

Jeg skjønnte vel aldri helt hvilken saus som het hva.

Så det ble litt tilfeldig hvordan kebab jeg fikk.

Jeg prøvde bare å peke litt på noe som ligna på noe thousand island-dressing, (eller noe), vel.

Men ganske godt var det, med kebab, må jeg innrømme.

Hvor Øystein hadde fått sansen for å spise kebab fra.

Det vet jeg ikke.

Men Øystein var jo fra Lørenskog, som jo lå mye nærmere Oslo, enn Berger, hvor jeg var fra.

Så det er mulig at denne kebab-spisingen, til Øystein, var noe han begynte med, i Oslo, et år eller to kanskje, før denne Brighton-turen, sommeren 1990 da.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var kanskje det.

Den kebabsjappa, som vi pleide å dra på, i Brighton, den lå like ved en databutikk, som het 'Computer Aids', forresten.

Og det skiltet syntes vel jeg at var morsomt da.

Og Øystein sa vel da noe om, at 'computer-aids, nei det hadde Jostein'.

(Jostein var en butikkmedarbeider, som jobba på Lauritzen bokhandel, i Gågata, på Bragernes, i Drammen, og som Øystein ikke likte da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Ikke nok med at det var masse tyske språkstudenter, i huset Øystein og jeg bodde i, i Gordon Road.

Det var også mange tyske språkstudenter i nabohuset og.

Og en kveld, så hang en av disse tyske tenåringsguttene utafør huset til Hudson-familien da.

Og så sa han til Øystein, (mens jeg også hørte det), 'have you fucked Vicky yet?'

Vicky var den vel cirka femten år gamle dattera til Tina og Rick Hudson da.

Og da brøyt Øystein nesten sammen.

Tina Hudson måtte trøste han, midt på natta.

(Hu måtte stå opp vel muligens).

Og Øystein sa til henne at, 'I'm not like that'.

Jeg kjefta litt på han tyske språkstudenten etterhvert, siden han hadde fått Øystein til å grine da.

Og Tina sa til Rick, at det Øystein var ok, men at det var meg hu var bekymret for.

(Av en eller annen grunn).

Noe sånt.

Da sa jeg ikke noe, for Øystein dreiv jo å grein der, og jeg skjønnte ikke helt hva hu mente.

Hu hadde kanskje ikke likt at jeg hadde kjefta på han tyske tenåringen, som hang utafor inngangsdøra der da, og prata piss da, og fikk tremenningen min til å begynne å grine.

Hva vet jeg.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Men men.

Øystein må forresten ha vært ganske nærme Tina Hudson.

Øystein kalte henne for hennes kjæleavn 'Tin', foran hennes ektemann Rick Hudson, husker jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg tror at Øystein hadde hatt tysk på skolen.

Men jeg selv hadde ikke hatt tysk på skolen da.

Og jeg likte ikke helt tyskere, for å være ærlig.

Så jeg dreiv og sa sånn 'Auswitch' og sånn, hele tida der da.

(Jeg var vel litt umoden da kanskje).

Og jeg skulle liksom prate tysk en gang da.

Så jeg fortalte om da jeg hadde skutt et ekorn med luftpistol en gang, på tysk.

Ekorn var 'eichoniken', eller noe, på tysk.

(Fant vi ut).

Og jeg bare tulla og sa 'der eichoniken ge-shotsen ge-shotsen'.

Og 'der eichoniken ge-skriken ge-skriken', osv.

Og 'der eichoniken ge-fallen ge-fallen'.

Og 'der eichoniken ge-toten ge-toten'.

Noe sånt da.

Jeg prøvde å fortelle hele historia om hvordan Ulf Havmo og meg, hadde skutt et ekorn, (eller to), da, noen år før det her da.

På tulle-tysk da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Han ene tyske studenten, han var fra Essen, mener jeg å huske.

Og han var litt tjukk, så jeg tulla da, og sa at han hadde 'essen' for mye.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og en annen av de tyske språkstudentene.

Han digga Depeche Mode, husker jeg.

Og han var der både sommeren 1989 og 1990, mener jeg.

Men jeg likte ikke han så bra, og klarte ikke å kommunisere så bra med han vel.

Så jeg nevnte ikke det, Cecilie Hyde, (venninna til søstera mi), i Norge, var en stor Depeche Mode-fan, som hadde sin egen 'Depeche-gjeng', i Drammen, til og med.

Det gadd jeg ikke å nevne for han tyske språkstudenten da.

For han var kanskje litt sånn sur og arrogant da, hvis jeg husker det riktig.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det dukka også opp en dansk språkstudent der, fra København, mens Øystein og jeg, var hos familien Hudson, denne sommeren.

Han danske språkstudenten, han kunne man ikke prate til på norsk.

Da forstod han ingenting.

Nei, man måtte snakke til han på engelsk.

Dette syntes jeg at var litt dårlig, siden jeg selv er kvart dansk, osv.

Men dette fikk jeg aldri forklart, til han danske språkstudenten.

Siden jeg først pratet til han på norsk da.

Noe han ikke forstod.

Og etter det, så ble vel det at han dansken ikke ville svare, når jeg sa noe til han på norsk.

Det ble vel som noe som stod i veien for den videre kommunikasjon kanskje.

(At jeg da nok ble litt overraska over dette, og også kanskje hang meg litt opp i det).

Jeg syntes at dette var merkelig, (jeg som hadde en dansk mormor osv., som bodde i Norge), at dansker plutselig ikke forstod norsk lenger.

For det hadde alle danske som jeg hadde prata med før gjort ihvertfall.

(Selv om det kanskje ikke var så mange).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Hva mer som skjedde, på den ferieturen, til Brighton, sommeren 1990.

Det tenkte jeg at jeg skulle skrive mer om i de neste kapitlene av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 32: Enda mer fra Brighton sommeren 1990

Øystein drakk ikke, så det ble litt kjedelig for meg noen ganger, i Brighton, sammen med han.

Men en dag, så mente Øystein det, at jeg liksom skulle få lov å drikke meg full da.

Han mente at jeg burde drikke nede ved stranda, i Brighton Sentrum.

Noe det også ble til da.

Jeg kjøpte noen ølbokser i en Off Licence, (alkoholbutikk), da.

Øystein, (som hadde mye mer penger og sånn, enn meg), hadde også gitt meg en genser, med reklame, for en bowling, i Lørenskog.

Det var en hvit genser med svart trykk, husker jeg.

Og han dro meg med på diskoteket Top Rank, etter at jeg hadde drukket opp de ølboksene, nede på stranda der da.

Jeg satt på Top Rank der, husker jeg, i første etasjen, med en røykpakke på bordet.

Mens Øystein gjorde et eller annet da.

Plutselig så hadde noen ungdommer, som løp rundt omkring der, rappa røykpakka mi, husker jeg.

Så jeg ble fly forbanna, og spurte en av dem, om han hadde rappa røykpakka mi da.

(Jeg var nemlig lei av å bli fraranet røykpakker.

En gjeng med afrikanske unggutter hadde jo rappa røykpakka mi, i Oxford Street, i London, sommeren før og).

Men han karen lot som at han ikke skjønnte noe.

Og tilbydde meg en røyk da.

Men jeg sa nei da, for det var menthol-sigaretter vel, som han hadde da.

Jeg ble jo stressa av det her.

For fler og fler folk kom til.

Så etterhvert så spurte jeg han karen, om jeg kunne få en røyk likevel.

Men da ville han ikke gi meg en røyk likevel da.

Så det her var jo bare skuespill, skjønnte jeg.

Etterhvert så samlet flere og flere britiske tenåringsgutter, som var på det diskoteket seg, rundt meg, (og Øystein), da.

Og jeg fortalte til noen av dem, at noen hadde rappa røykpakka mi da.

Til slutt så gadd jeg ikke å krangle mer.

Men tenkte vel at jeg får bare kjøpe meg en ny røykpakke.

Jeg la liksom armen rundt skulderen til Øystein, etter at jeg hadde snudd meg vekk fra alle de her folka da.

For Øystein han hadde prata om at han kunne så mange slåss-triks og sånn, så jeg trodde at han var super-god til å slåss da.

(Det inntrykket hadde jeg fått ihvertfall).

Det som skjedde så.

(Etter at jeg hadde snudd meg, og skulle gå bort derfra).

Det var at en kar, som var bygd som en tønne, må man vel si.

Han slo et svingslag mot meg, bakfra.

Akkurat mens jeg snudde meg, for å se om noen av dem fulgte etter meg.

Slaget snitta kinnbenet, (tror jeg det heter), mitt.

Men det bare snitta da, så det gjorde ikke noe vondt, eller noe.

Men da skjønnte jeg at alle disse britiske ungdommene.

De var ute etter meg da.

Så jeg løp ut av diskoteket der.

Med masse britiske ungdommer i hælene da.

Men jeg hadde på meg jakke, så jeg bare løp ut av diskoteket, og satt meg inn i en taxi, som stod ikke så langt unna inngangen til diskoteket der da.

Og ba taxi-en om å kjøre til Shoreham da.

(Hvor Tina og Rick Hudson holdt til da).

For vakta på Top Rank, han sa til meg det, at jeg skulle bare slappe av.

Også stoppa vel vaktene de ungdommene som løp etter meg da.

Og en kar stod utafør diskoteket, og så stygt på meg, (husker jeg).

Så det er mulig at han var med på det.

Men han prøvde ikke å stoppe meg, eller noe.

(For da jeg var med STS Språkreiser, til Brighton, i 1985.

Så hadde jo hu kursleder-dama, med mørkt krøllete hår.

Fortalt om en norsk gutt, som ble skjært opp, med sånn tapetkniv, utafor Top Rank, etter en lignende episode vel.

Og som måtte sy 100-200 sting, eller noe, da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Øystein løp ikke ut av diskoteket.

Så han ble vel bare stående der, tror jeg.

Men jeg fikk inntrykk av at det var meg, som disse britiske ungdommene, var ute etter da.

Men Øystein og jeg, vi hadde lagd en avtale, (som jeg hadde foreslått), noen dager før det her.

Om at hvis en av oss kom opp i noe bråk.

Og vi kom bort fra hverandre.

Da skulle vi møtes på togstasjonen da, i Brighton.

Så jeg ba taxi-sjåføren, om istedet å kjøre til Hove togstasjon, (når jeg kom på denne avtalen).

(Hove lå på veien mellom Brighton og Shoreham da).

Også tok jeg toget, fra Hove og tilbake til Brighton da.

Og der, (på jernbanestasjonen i Brighton), så gikk Øystein rundt og traska, så jeg, nesten med en gang, etter at jeg hadde gått av toget.

Og så tok vi toget tilbake til Shoreham vel.

(Hvis jeg husker det riktig).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Øystein sa seinere at han ikke likte det, at han ble stående igjen der aleine, inne på det diskoteket.

Men hva skulle jeg gjøre da?

Det var jo en gjeng, på 10-12 briter, som skulle 'ta' meg der.

Jeg hadde jo ingen sjanse til å klare å handle opp med alle disse selv.

Og Øystein, (som jeg trodde at var super-god til å slåss), han hadde jo ikke gjort noenting, for å hjelpe meg heller.

Så Øystein burde kanskje ha løpt ut, etter meg, det er mulig.

De britene hadde visst løpt etter meg.

Fram til utgangen til Top Rank der.

Også hadde de snudd, i døra.

Også hadde de gått tilbake igjen vel.

Og møtt Øystein da.

Noe sånt.

Men Øystein hadde de visst latt være i fred da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Øystein dro meg også med, for å se filmen 'Witches', (basert på en film av Roald Dahl), på en kino der, i Brighton.

Jeg syntes at dette var en litt barnslig film, for to karer, i slutten av tenårene, å gå for å se.

Men Øystein ville gjerne se den, så jeg ble med da.

I filmen så var det en gutt, som hadde en bestemor fra Norge, som sa at alle med svart hår var hekser, og alle med lyst hår var snille da.

Og Øystein spurte meg etter filmen: 'Hva synes du da?'.

Jeg svarte vel det, at jeg bare syntes at det var noe tull.

En engelsk far med noen unger med mørkt hår, begynte vel å grine mer eller mindre, av dette, at det ble sagt, at alle med mørkt hår var hekser vel.

Noe sånt.

Så det var litt dumt, mente jeg da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

De tyske språkstudentene, som også bodde hos Tina og Rick Hudson, i denne ferien.

De ble visst litt lei av det, at jeg sa 'Auswitch', osv., hele tida der.

De fikk ihvertfall tak i en komedie-kassett, av en tysk komiker.

Som gjorde narr av Norge da.

De satt i stua der, i Gordon Road, og hørte på en tysker, som vel prata noe om elger og stabbur og sånn da.

Og som gjorde narr av Norge og nordmenn da.

Men hvor de tyske gutta hadde klart å få tak i den kassetten, i England, det veit jeg ikke.

Det var vel kanskje litt rart, at de skulle klare det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Det var også noen norske jenter, som var på språkkurs, med EF Språkreiser, som bodde hos naboen, i Gordon Road, en av disse tre somrene, som jeg var der.

(Det var jo sommeren 1988, sommeren 1989 og sommeren 1990).

Tina og Rick Hudson ville vel at jeg skulle si hei til en av de, (eller noe).

Hu stod da i hagen, til naboen der.

Mens jeg stod i hagen til Rick og Tina Hudson der da, og spilte fotball, eller noe vel.

Men jeg visste ikke helt hva jeg skulle si, til hu her norske språkskole-jenta.

Øystein så jo rimelig spesiell ut, (han gikk alltid svart skinnjakke og hadde en spesiell frisyre), og var veldig kul da.

Så det var nesten sånn at vi for kule, til å ta med noen jenter ut på byen og.

Jeg vet ikke hvordan jeg ellers skal forklare det.

Men Øystein og jeg var liksom ikke kamerater da.

Vi var mer to tremenninger enn to kamerater liksom.

For jeg måtte hele tida prøve å stagge Øystein liksom.

For Øystein kunne være veldig dominerende, og han ville liksom ikke alltid høre på fornuft, syntes jeg.

Så det var ofte mer som at vi var i konflikt, enn at vi var kamerater liksom.

Så det var liksom nesten som en evig kamp, mellom Øystein og meg, om hvem som liksom skulle være den mest dominerende da.

Og hvor jeg vel syntes at jeg var den som representerte det 'vanlige' synet på ting, ofte.

Mens Øystein kanskje levde mer i en skrekk-film/dataspill/heavy-musikk-verden, hvor skrekkfilm-figurer som Freddy Kruger og Jason, og heavy-musikk-figurer som Eddie, (fra Iron Maiden-plate-coverene), og halvveis hat-figurer som Jostein fra Lauritzen Bokhandel i Drammen, og lederen fra da vi var med EF Språkreiser, til Brighton, to år før det her, Paul Wilkie, var viktige personer da.

(Så Øystein hadde kanskje ikke beina sine så mye på jorda alltid, syntes kanskje jeg da).

Og Øystein var også veldig bestemt da, og skulle alltid ha alt på sin måte da.

Så å begynne å dra inn noen språkskole-jenter, inn i de byturene, til Øystein og meg.

Det hadde kanskje funka dårlig, var jeg redd for.

Siden Øystein var rimelig bortskjemt og umoden og litt slitsom og vanskelig da, (må man vel nesten si).

Så jeg det var ikke sånn, at jeg spurte noen språkskole-jenter, som bodde hos naboen der, i Shoreham, om å bli med Øystein og meg, ut på byen, eller noe.

Nei, jeg var kanskje litt flau over Øystein, som var litt spesiell da.

Det er mulig.

Så sånn var vel det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mye mer, som skjedde, på denne ferien, til Brighton, sommeren 1990.

Dette tenkte jeg at jeg skulle skrive mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 33: Mer fra Brighton sommerferien 1990

Rick Hudson og den naboen, som også hadde språkstudenter, de bygde et skjul, i hagen til Rick Hudson, denne sommeren, husker jeg.

Øystein og jeg måtte hjelpe til litt, husker jeg.

Og naboen ba Øystein om å hente en hammer, husker jeg.

Naboen ble så irritert på Øystein og sa så 'get boom-boom', (husker jeg), istedet for 'get hammer', da.

Så naboen syntes kanskje at Øystein prata dårlig engelsk da.

Det er mulig.

Selv om han naboen, (en ganske høy kar med mørkt hår), vel kanskje ikke var så særlig høflig.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sann var det.

Jeg var jo vant med å være den eldste, i både søsken og søskenbarn-flokken, hjemme i Norge.

Så jeg gikk vel ganske automatisk inn i rollen som en slags storebror, for de her ungene til Tina og Rick Hudson også da.

Og jeg husker at jeg dro de ungene, med til en bookmaker, i Shoreham, for å vedde på at England, (som jeg holdt med da, siden jeg hadde holdt med de i Mexico-VM, i 1986, siden det var så mange Everton-spillere, på det laget), skulle vinne over Tyskland da.

Noe England ikke gjorde.

Så det var vel ikke så veldig smart kanskje.

Og jeg husker at han karen som jobba i det bookmaker-butikken så litt rart på meg vel, siden jeg lot alle disse ungene vedde et pund hver på at England skulle vinne, og sann da.

Så sann var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

De hadde også en nabo jente ofte på besøk der, i stua, denne sommeren, husker jeg.

(Hu var vel muligens sammen med den eldste sønnen i huset, Richard Hudson, lurer jeg på).

Men selv om hun jenta, (som hadde lyst hår), var veldig ung, så la jeg merke til det, at hu hadde et pent ansikt og sånn da.

Og det var litt overraskende for meg.

For blant andre norske, (som Øystein Andersen og Siri Rognli Olsen), osv., som jeg prata med, på rundt den her tida, på slutten av 80-tallet og begynnelsen av 90-tallet.

Så pleide vi å si, oss imellom, (sånn som jeg husker det), at engelske jenter ikke var så pene som de norske.

Men hu nabojenta var veldig pen da, (sånn som jeg husker det), selv om hu var veldig ung da.

Så dette var litt overraskende for meg, husker jeg.

Siden engelske jenter ikke gikk for å være så særlig pene da, i Norge ihvertfall.

Så det kan tenkes at jeg tenkte sånn at hu jenta var så pen, at hu nesten var norsk liksom.

Eller noe.

For hu satt liksom på gulvet i stua der, og så pen ut da, og liksom gjorde seg til litt kanskje og liksom.

Og da var det vanskelig å ikke legge merke til henne, siden hun var ganske pen da, syntes jeg.

(Noe som engelske jenter ikke pleide å være da, sånn som jeg hadde skjønt det, ihverfall).

Og det er mulig at Rick Hudson, ikke likte det, at jeg la merke til at hu nabojenta var pen da.

Det er mulig.

For jeg syntes nemlig ikke at de døtrene i Hudson-familien, nemlig Vicky og Kelly, var så særlig pene da.

Så de reagerte jeg ikke noe på, for å si det sånn.

Jeg var jo vant til å ha en stesøster, i Norge, (nemlig Christell), som var ganske pen, osv., da.

Så det var sjelden at jeg reagerte på noen jenter egentlig.

Men hu nabojenta deres var veldig pen da, syntes jeg, (selv om hu var veldig ung da).

Så det er mulig at jeg så litt for mye på henne da.

Selv om ingen sa noe.

Det er mulig.

Hu minte meg kanskje litt om hu rimelig pene fjortiss-jenta, fra Abildsø, som Henning og han pakistanske tenåringsguten, hadde hatt sex med vel, på ungdomsklubben Tjaller'n der, på Abildsø

skole, en gang den ungdomsgjengen på Abildsø, dro meg med dit, (noen måneder før det her), siden Henning hadde nøkkelen til det stedet da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg kjøpte også et postkort, med bilde av et par, som gikk langs stranda der, i Brighton.

Og sendte det til hu Sari Arokivi da, (som jeg hadde gått langs stranda der sammen med selv, sommeren før).

Selv om jeg husker at skriften min på det kortet, ikke ble så fin.

For det var så mange mennesker, som bodde i det huset, i Gordon Road.

Og Øystein kunne også noen ganger være slitsom.

Så jeg var nok litt stressa, denne ferien, vil jeg nok si.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg mener også at Øystein og jeg, var på Top Rank, en gang, før dette skjedde, at jeg havna i bråk der.

Og at jeg hadde kjøpt en lighter, i en kiosk der, som ikke var helt bra.

Så da ei dansk tenåringsjente, (mener jeg at hu var, ei pen jente, med lyst hår vel), ba meg om fyr.

Så kom det plutselig den store flammen, ut av lighteren.

Sånn at jeg svidde av luggen hennes litt, for å si det sånn.

Så den lighteren, den tror jeg at det må ha vært noe galt med.

Så sånn var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En av disse feriene, hvor jeg bodde hos Hudson-familien, i Shoreham.

Så traff jeg også såvidt ei pen svensk jente, som het Madde, og som var fra Uppsala eller Ørebro, var det vel kanskje.

(Ørebro lå midt i Sverige, sa hu forresten, mener jeg å huske).

Jeg møtte hu vel på Top Rank kanskje og også på bussen en gang.

Hvor noen engelske gutter dreiv å prata om meg, og hu svenske jenta da, og sa at 'he's good enough for her', (eller noe sånt).

Så det var litt spesielt da.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Men men.

Lederen for EF språkkurset, som Øystein og jeg, hadde vært på, i Brighton, to somre før det her.

Nemlig en amerikansk-nordmann, ved navn Paul Wilkie.

Han var også i Brighton, denne sommeren.

Og Øystein hata Paul Wilkie.

De hadde jo hatt en slåsskamp nesten, på den EF-festen, som hadde vært, i Sjølysthallen, høsten 1988, en del uker etter språkreisen den sommeren da.

Og jeg skjønnte ikke helt hvorfor Øystein hata Paul Wilkie.

Men vi så Paul Wilkie, fra bussen, et par ganger vel.

Og han pleide å være på Churchill Square, sammen med en gjeng med språkstudenter der da.

En gang, som jeg ble lei av å være med Øystein, i alle spillehallene, i Brighton.

(Jeg likte ikke så mange spill, (jeg hadde vel vokst fra meg det, å spille så mye, i spillehaller da), men jeg digga et spill som het Out Run, et bilspill, som jeg nesten alltid fikk high-score på, og da skrev jeg 'EFC', som signatur, siden jeg holdt med Everton da).

Så gikk jeg bort til Churchill Square der.

Og da traff jeg han Paul Wilkie der da.

Og jeg fortalte han det, at Øystein skulle banke han da.

Og da svarte vel ikke Paul Wilkie så mye, tror jeg.

Han stod på Churchill Square der, omringet av mange unge norske språkskole-jenter da.

Og Paul Wilkie var jo dobbelt så høy omtrent, som Øystein.

Så hvordan Øystein hadde tenkt å klare å banke opp Paul Wilkie, det veit jeg ikke.

Men det var nok kanskje mye på grunn av dette.

(Det at Øystein sa at han skulle klare å banke opp svære Paul Wilkie).

At jeg trodde det, at Øystein var super-god til å slåss da.

Og kanskje hadde regna litt med, at han ville rydde opp litt, når jeg begynte å krangle, med noen britiske ungdommer, etter at den røykpakka mi hadde blitt rappa, inne på Top Rank der, noen dager seinere da.

Så sånn var nok antagelig det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt en god del fler ting som skjedde, på denne ferieturen, til Brighton, sommeren 1990.

Og de tingene, de tenkte jeg at jeg skulle skrive mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 34: Enda mer fra Brighton sommerferien 1990

I England, så var det også opptøyer, denne sommeren.

Siden England ble slått ut av fotball-VM, av Tyskland.

Opprørspoliti måtte kalles inn, i Brighton, husker jeg.

Og Øystein og jeg, vi var nok ganske i sjokk, på grunn av det som hadde hendt, på Top Rank, (da jeg fikk en hel gjeng med britiske tenåringsgutter etter meg), og på grunn av urolighetene rundt fotball-VM da.

For det var visst ikke særlig trygt, for ikke-briter, å være ute i gatene, den kvelden, som England ble slått ut av fotball-VM da, fikk vi vel høre.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Øystein var jo heavy-frik, og han kjøpte seg noen sånne naglebelter, til å ha rundt armene, (var det vel).

Og han kjøpte flere sånne.

Og jeg fikk låne et sånt naglebelte av han da, til å ha rundt armen.

Og de gikk vi med, rundt hånda, sånn at det ble som en slags slåsshanske, med pigger.

Sånn at hvis noen angrep oss igjen, så kunne vi slå til dem, med sånne nagler rundt hånda da.

Det fikk oss ihvertfall til å føle oss litt tryggere, siden vi da liksom kunne forsvare oss da, hvis vi ble angrepet.

For det var såvidt vi turte å gå rundt i Brighton Sentrum, midt på lyse dagen, etter det angrepet mot meg, på Top Rank og etter opptøyene i forbindelse med fotball-VM da, husker jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Rick Hudson tok med Øystein og meg, (og noen fler folk vel, som jeg ikke husker hvem var nå), på en gåtur, til havna, i Shoreham-by-Sea der da, husker jeg.

Og vi ble også tatt med av Tina og Rick Hudson, på en pub, hvor de hadde frittgående gjess, (eller noe), som deres yngste sønn Gary, løp etter.

Og da sa de andre i Hudson-familien, (Tina osv.), til Gary da, (som bare var 2-3 år, eller noe), at han måtte fange en gås da, sånn at de kunne ta med den hjem.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Rick Hudson var også imponert, (husker jeg), av han danske språkskoleeleven, fra København, som ikke forstod norsk.

Hudson sa at dansker var flinke til å prate engelsk uten mye aksent da.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Øystein og jeg, vi hadde fått beskjed, av Tina og Rick Hudson, at hvis vi var sultne, så kunne vi bare gå å ta noen brødskiver, på kjøkkenet.

Dette var noe vi sjelden gjorde.

Vi spiste omtrent alltid mat, nede i Sentrum.

På Burger King eller McDonalds eller Pizza Hut da.

Ellers så kjøpte vi kebab, som Øystein hadde begynt å spise da.

Men en kveld, (en av de første dagene, i denne ferien), som Øystein og jeg, satt ganske lenge oppe, sammen med de tyske språkstudentene, som Øystein hadde blitt kamerat med da.

(Vi spilte vel Black Jack osv., da).

Så sa de tyske studentene, at de var sultne, (var det vel).

Og da trodde jo jeg det, at det som Øystein og jeg hadde blitt fortalt.

Nemlig at vi bare kunne gå og ta oss brødskiver på kjøkkenet, hvis vi ble sultne.

At det også gjaldt for de tyske språkstudentene der.

Men så ikke.

For da fikk visst ikke Hudson-familien nok brødskiver, til frokosten og skolelunsjen, (eller hva det var), dagen etter da.

Så da fikk jeg skylda for det her da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Rick Hudson holdt jo med Arsenal.

Men han hadde kalt opp sin yngste sønn, Gary, etter Gary Lineker, (da han spilte på Everton vel), etter fotball-VM, i 1986, hvor Lineker ble toppscorer da.

Men så ble Lineker kjøpt opp, av Tottenham, like etter Mexico-VM da.

Men jeg syntes fortsatt at Lineker var en god spiss da.

Og dreiv og sa sånn her til Hudson, under fotballkampen, at jeg trodde at Lineker var den eneste spilleren, som kunne klare å score, på det gode tyske forsvaret, eller noe.

Men det klarte han vel ikke vel.

Så det var litt døvt da.

Jeg lurer på om Rick Hudson ble sur på meg og, siden jeg nevnte Gary Lineker hele tida da.

Siden jeg hadde hatt han som favorittspiller, under fotball-VM, i 1986 da.

Og han da spilte for Tottenham, som var 'erkefienden', til Arsenal, i 1990 da.

Så sånn var muligens det.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Øystein og jeg, vi kjøpte en gave til Hudson-familien, (sånn som jeg hadde gjort, sommeren før og).

For de sa at de ikke ville ha penger da.

Så Øystein og jeg, vi spleisa på å kjøpe en dobbelt kassettpiller, i den stereo-butikken i Hove, hvor faren i den første vertsfamilien min i Brighton, (fra da jeg dro med STS Språkreiser, sommeren 1985), hadde dratt meg med en gang, for å kjøpe stereoanlegg.

Det var også i den butikken, som jeg hadde kjøpt en CD-spiller, (var det vel), til Hudson-familien, sommeren før da.

Liksom som en slags betaling da, for at jeg fikk lov å bo hos dem, i en drøy ukes tid da.

Og Hudson-familien, de hadde ikke noe dobbelt kassettpiller, til stereoanlegget sitt.

Så da fikk jeg med Øystein på det, å kjøpe en dobbelt kassettpiller, som vi koblet til stereoanlegget deres, om kvelden da, sånn at dem så det, når dem våkna opp, dagen etter.

Men jeg veit ikke om dem likte den kassettpilleren.

Men dem sa jo at dem ikke ville ha penger så.

Jeg mener å huske, at jeg våkna en gang, i Shoreham der, av at Rick Hudson banna og sverta, da han fikk se en sånn CD-spiller eller kassettpiller, som jeg hadde kjøpt til dem.

Men om det var sommeren 1989 eller sommeren 1990.

Det husker jeg ikke helt.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Vi pleide også å kjøpe noen ganske billige kartonger med sigaretter og sånn, til dem, før vi dro hjem.

Og noen øl-bokser vel.

Det var liksom en tradisjon eller vane da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og vi spilte også fotball, i hagen dems der, også denne sommeren, husker jeg.

Også han naboen var med, mener jeg å huske.

Og da spilte dem sånn, at dem dytta fælt og sånn, mens dem spilte da.

Altså at dem tok kroppstaklinger og sånn da.

Så jeg la meg nok til en mer 'engelsk' måte å spille fotball på, etter disse tre somrene, som jeg var på besøk, hos Hudson-familien, i Shoreham da.

Så sånn var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og vi pleide også noen ganger å gå på en Off Licence, (en alkoholbutikk), i retning av Soutwick der vel.

Rick Hudson, Øystein og meg.

Noe ganger.

Hvis det skulle være fotballkamp på TV, om kvelden, for eksempel.

Og da pleide jeg å kjøpe enten Fosters-øl da, (kanskje siden at de ølboksene var blå, og jeg holdt med Everton da).

Ellers så kjøpte jeg Carlsberg, siden det var et skandinavisk ølmerke da.

Rick Hudson pleide å kjøpe Holsten lager, hvis jeg husker det riktig.

Men det ble litt for tysk/europeisk, for meg, mener jeg å huske.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, en av disse somrene, som jeg bodde hos Hudson-familien, i Shoreham.

Så gikk jeg inn på den lokale puben, i Shoreham der, husker jeg.

Og kjøpte en pakke Marlboro-sigaretter.

(Som søstera mi, Rahel og meg, hadde pleid å kjøpe, på jernbanestasjonen i Aesch, sommeren 1987, da Pia og jeg besøkte tante Ellen og dem, i Sveits).

Og da husker jeg det, at jeg overhørte det, at Tina og Rick Hudson prata om det her da, (dagen etter, eller noe).

At jeg hadde gått inn på puben der, og kjøpt Marlboro-sigaretter da.

Enda dem ikke hadde vært på puben der selv, (mens jeg var der).

Så sånne ting spredde seg visst tydelig raskt da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Rick Hudson tok også med Øystein og meg, et sted, husker jeg.

Jeg husker ikke hva vi skulle, men jeg husker at Hudson satt på en benk, ute, og drakk av en ølboks.

Noe han ikke alltid fikk lov til av kona si vel.

Så Rick Hudson var nok muligens mer eller mindre alkoholiker da.

Noe kona hans Tina også noen ganger nevnte vel.

Hu nevnte ihvertfall noen ganger at Rick Hudson ikke tålte sprit da.

Selv om det hendte at det ble kjøpt vodka, (husker jeg), på 'avslutningsfestene', for feriene til Øystein og meg der da, (mener jeg å huske).

Så hvordan det gikk, etter at Øystein og jeg dro hjem.

Det veit jeg ikke helt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Øystein sa vel noe sånt, når jeg spurte om hvorfor han ikke røyka og drakk.

At han hadde prøvd alle røykmerkene, men han ville ikke røyke fast, eller noe.

Han sa også det, at han var en ganske ekstrem person, (eller noe lignende).

Så hvis han skulle drikke, så ville det blitt sånn, (mente han), at han enten måtte drikke hele tida, eller ikke drikke i det hele tatt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Øystein sa også det, på denne ferien, (eller om det var to somre før).

At jeg noen ganger lukta som et 'brukt håndkle'.

Det syntes jeg at var rimelig flaut, så jeg svarte ikke noe da.

Men jeg husker at det var fordi, at jeg hadde hatt problem med sveisen, også hadde jeg tatt noe vann i håret, på doen der, og brukt det håndkleet som hang der, til å tørke håret med da.

Og da hadde jeg visst ikke lukta så godt da, skjønte jeg på Øystein da.

Så de håndklærne, som hang på doen og sånn, hos familien Hudson, de ble antagelig ikke vaska så ofte da.

Så sånn var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Da vi dro tilbake til Norge igjen, så skjedde heller ikke det, uten problemer.

Jeg husker det, at på Fornebu, så hadde jeg funnet sånne adresse-lapper, til å feste på kofferten min.

Så jeg trodde det, at jeg ville klare å finne noen sånne merker, på Gatwick og.

Så jeg hadde klart å kaste den adresselappen, som jeg hadde funnet, på Fornebu da, husker jeg.

Så jeg husker at jeg trava rundt på Gatwick der da, og leita etter sånne adresselapper, til å feste på kofferten min da.

Men det klarte jeg ikke å finne på Gatwick der da.

(Selv om jeg hadde klart å finne det på Fornebu).

Jeg så også det, at i en kø ved siden av oss, så stod den en mørkhudet tenåringsgutt, med svensk pass.

Og jeg prata til han da.

For vi var litt i sjokk, ettersom det hadde vært så tøft, med opptøyer og slåsskamper osv., i Brighton.

Så jeg fortalte vel litt, om hva som hadde skjedd, i Brighton, osv.

Og det som skjedde, etter dette, det var at noen sikkerhets-folk, på flyplassen, tok ut meg, han

pakistansk-svensken og Øystein, ut av køene våre.

For å få scannet koffertene våre.

Og jeg ble sur, og klagde på at dette kanskje ville føre til at Øystein og jeg ikke rakk flyet vårt da.

(Hva skulle vi ha gjort da liksom, hvis dette hadde forsinka oss så mye, at vi ikke hadde rukket flyet?).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det er mulig at jeg var hos Runar og dem, i Son, før denne ferien, til Brighton/Shoreham.

Det husker jeg ikke helt nøyaktig.

Men jeg husker jo at Øystein og jeg, var i England, da den kampen mellom England og Tyskland ble spilt.

Som England tapte da.

Og som førte til at England røk ut, av fotball-VM, i 1990 da.

Jeg skal se om jeg klarer å finne, på nettet, hvilken dato den kampen var igjen.

Vi får se om jeg klarer å finne ut det.

Vi får se.

Jo, den kampen var visst på 4. juli.

Så det er mulig at jeg nok var hos Runar og dem, en ukes tid, før Øystein og jeg, dro til Brighton, denne sommerferien da.

Det er mulig.

Jeg skal skrive mer om hva som skjedde, i denne sommerferien, i de neste kapitlene, av Min Bok 2, tenkte jeg.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 35: Mer fra sommeren 1990

Jeg husker ikke om det var før jeg dro til Brighton, denne sommeren, at jeg var hos Runar og dem, i

Son.

Men jeg husker det, at jeg dro til Ågot, på Sand, etter at eksamenene var ferdige, på NHI.

Og da var også min et par år yngre fetter Ove, på Sand, husker jeg.

Han hadde blitt enda mer nedlatende/ovenpå, siden sist.

Jeg husker det, at jeg syntes det ble litt 'svett' å være på Sand der, sammen med Ove og Ågot.

Jeg følte meg ikke helt hjemme.

(Pia var vel kanskje i Spania igjen.

Hva vet jeg).

Så jeg dro på en handletur, inn til Oslo, mens jeg var hos Ågot da.

Enda vel hybelen min på Abildsø stod tom, tror jeg.

Noe sånt.

'Du skal få lov til å kjøpe med en sånn kassett til meg og', mener jeg at Ove sa.

Altså, 'du skal få lov til'.

Det er jo en høflig måte å be noen om en tjeneste på, for å si det sånn.

Så Ove hadde blitt veldig uhøflig da, må man vel si.

Han prata også om at han hadde vært i Gøteborg, og pult med ei ballerina der.

'Nå er det din tur til å jobbe', hadde han visst sagt til hu svenske ballerina-dama, sa han.

Og så måtte hu ri litt da.

Noe sånt.

Ove og noen kamerater var det vel som hadde dratt til Sverige.

(Hvis ikke dette var seinere da).

Ove prata en gang om at han, vår fetter Tommy og jeg, burde dra på bilturer til Sverige og Europa, sånn som våre tre fedre, hadde gjort, (da de var såkalte raggare vel), på 60-tallet.

Men jeg var ikke helt sikker, på hva jeg syntes om Ove, (om jeg likte han, eller ikke lenger), så jeg ble ikke med han på noen sanne turer.

Jeg hadde ikke så mye med Ove å gjøre, etter at vi gikk på ungdomsskolen.

Jeg hadde jo gått på samarbeidsavtalen, i Drammen, på en dedikert handelsskole der.

Og fått mange venner/bekjente, i Drammen og også delvis i Oslo.

Men jeg veit ikke om Ove helt fikk med seg det her.

At jeg kom inn på en sånn avtale for folk med bra karakterer, og gikk på en urban videregående skole da, midt i sentrum av Drammen, osv.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Ove og jeg, vi pleide også å spille badminton, i hagen til Ågot, en eller to somre, på rundt den her tida.

Så det er mulig at vi spilte litt badminton, den her sommeren også.

Det er mulig.

Ove bodde like ved en treningsbane, i Son, hvor han løp ganske mye da.

Så jeg måtte skikkelig ta meg sammen, for å slå Ove, i badminton da, husker jeg.

Det var nok Ove og dem sitt badminton-nett.

Og det var nok Ove som ville spille badminton, hos Ågot da.

Jeg var nok mer glad i å spille fotball og for eksempel kaste frisbee.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Etter at Øystein Andersen og jeg, kom hjem, fra Brighton.

Så fikk jeg bo hos han, på Lørenskog, i en uke eller to da.

Før jeg dro til Ågot på Sand.

Vi spilte spill som Trivial Pursuit og et musikk-spørre-spill, i kjelleren, til Øystein og dem, på Hanaborg, i Lørenskog der da.

Vi spilte vel også mye Black Jack, tror jeg.

Det er mulig at Glenn Hesler hang der en del.

Jeg mener at det var på rundt den her tida, som jeg ble kjent med Glenn Hesler, fra Skjetten, gjennom Øystein da.

Så sånn var vel antagelig det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Foreldra til Øystein var ikke hjemme husker jeg, disse ukene.

Men Øystein sin kusine Anita, bodde i nabohuset der.

Hu skulle begynne å jobbe på cruiseskip, fortalte hu meg.

Familien hennes hadde også en slags sommerbolig vel, på Sand.

Og hu hadde tidligere jobba på Robsrudjordet Burger, og spandert gode, gratis burgere, på Øystein og meg der.

Så jeg visste godt hvem hu Anita var da.

Hu spilte fotball på et lag som het Kurland, fortalte hu meg.

Kurland hadde jeg aldri hørt om før.

Så da bare holdt jeg kjeft, da hu sa det, (husker jeg).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg trengte jo å vaske klærna mine, etter Brighton-turen da.

Og hverken Øystein eller jeg skjønnte noe særlig av vaskemaskinen, til mora til Øystein.

Så jeg spurte hu Anita om hjelp da.

Og da ble alle de hvite klærna mine rosa, (husker jeg).

Så man burde ikke spørre hu der Anita, (kusina til Øystein), om hjelp til å vaske klær.

Det er nok helt sikkert.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg sov på et rom, i kjelleren til Øystein og dem, disse dagene, husker jeg.

Øystein ville at jeg skulle lese en bok, som stod i en bokhylle, hos dem, som het 'Tolv glass'.

Jeg syntes at det virka som en kjedelig bok, så jeg gadd ikke å lese så særlig mye i den.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Foreldra til Øystein abonnerte også på Svelvik Nytt, husker jeg.

(Ved siden av at de også abonnerte på Romerike Arbeiderblad vel.

Noe sånt).

Siden de hadde hus ute på Sand/Bergeråsen, antagelig.

Og den avisa var det sjelden jeg leste.

For det var ikke sånn at jeg abonnerte på den selv akkurat.

Men jeg pleide å lese den avisa noen ganger hos Øystein og dem da.

Når jeg fant den oppe i stua i første etasjen der da.

Hvor foreldra til Øystein vanligvis holdt til, når de var hjemme.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Øystein sitt favorittpålegg, det var forresten ost og skinke, og med majones oppå skinka igjen vel.

Noe sånt.

Noe jeg også begynte å spise en del.

Etter å ha sett Øystein spise det her da.

På 90-tallet osv.

Ellers lagde vi vel mye Pizza Grandiosa, som fryseren til mora til Øystein vanligvis var ganske full av vel.

Og vi drakk cola da, som dem vel også hadde mye av, tror jeg.

Og vi gikk turer til kiosken, ved Hanaborg togstasjon, en del ganger.

Hvis vi ikke gikk til Statoil-stasjonen, som lå like ved Lørenskog togstasjon da.

Denne bensinstasjonen tulla vi med, og kalte for 'Statens Oljeselskap', (noe jeg fant på da).

For jeg prøvde vel å være litt morsom jeg og da.

Siden Øystein alltid hadde så mange morsomme ord og uttrykk på alt mulig da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Øystein pleide noen ganger å 'hoppe over skinna', for å rekke toget, (ved Hanaborg togstasjon der).

Det er mulig at jeg også prøvde det en gang.

Det husker jeg ikke helt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Øystein hadde også kjøpt seg en prosjektor, på begynnelsen av 90-tallet vel.

Noe som gjorde at han hadde egen kino, på rommet sitt.

Dette var en prosjektor, som han hadde kjøpt av et konkursbo, på Triaden-senteret, som lå på Skårer, et par kilometere unna der Øystein og dem bodde da.

Så han fikk kjøpt den prosjektoren, for noen ganske få tusenlapper da.

Og var kanskje en av de første i Norge, som hadde ordentlig hjemmekino.

Det er mulig.

Så sånn var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Øystein hadde kallenavn på Triaden og, og kalte det senteret for 'Tragedien', siden det hadde gått konkurs, eller noe, da.

(Ihvertfall så hadde hotellet der gått konkurs, husker jeg).

Og Maxi, som reklamerte med å kalle seg 'den trivelige kjempen'.

Den butikken kalte Øystein for 'den utrivelige kjempen' da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg ble også kjent med en del av Øystein sine kamerater, siden jeg var såpass ofte på besøk hos han, i Lørenskog.

(Etter at han først hadde vært mye på besøk hos meg, på Bergeråsen da, noen år før det her).

Det var folk som Are, Tom Fachenberg, (fra Lambertseter), Glenn Hesler, Anita og Tom, (som seinere ble butikksjef, på Kiwi, på St. Hanshaugen).

Så det var etterhvert nesten som at jeg var like mye fra Lørenskog/Oslo kanskje, som fra Berger.

Jeg kjente ihvertfall folk fra Lørenskog og Abildsø da.

Og folk fra Drammen, Larvik og Tønsberg også da.

Så jeg kjente folk fra en del steder, etterhvert.

Selv om de fleste av disse for det meste var bekjente da, og ikke ordentlige venner/kamerater.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Den dagen, som jeg skulle dra fra Øystein, og til bestemor Ågot, på Sand.

Så gikk jeg bort til Lørenskog togstasjon, en morgen, husker jeg.

Og jeg fikk jo nesten helt sjokk, (og trodde vel kanskje at jeg fortsatt sov), da jeg kom bort dit.

For da hadde noen malt Lørenskog togstasjon, i alle regnsbuens farger, (husker jeg).

Og dette tok det en stund, før jeg skjønnte noe av.

Men det var visst sånn, at barne-TV-serien Sesam Stasjon, skulle spilles inn, på Lørenskog Stasjon da.

Så derfor hadde visst noen malt den stasjonen sånn da, (fant jeg ut seinere).

Selv om jeg nesten begynte å lure på, om noen hadde lurt noe LSD, (eller noe), inn i Pizza Grandiosa-en min.

(For å fleipe litt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Da jeg kom til Drammen, så møtte jeg Roger fra Fjell, tilfeldigvis, på Bragernes der.

Roger og noen kamerater, satt på en sånn båt/lekter vel, som lå i Drammenselva, like ved Bragernes Torg der.

Og jeg ble bedt om å ta en øl eller to da, sammen med Roger fra Fjell og en eller to av kameratene hans da.

Og han Roger fra Fjell, han skulle ha fest den dagen, sa han.

Så han ba meg med på fest, oppe på Fjell da.

Jeg hadde vel ikke sagt noen dag, til Ågot, for når jeg skulle reise dit.

Jeg tror at jeg nesten fikk lov til å komme og gå, som jeg ville, hos Ågot.

(Det var vel ikke langt unna, ihvertfall, tror jeg).

Så jeg bare heiv meg med på den festen da.

Og Roger dro meg med i en butikk, på Fjell, for å kjøpe øl, husker jeg.

Og så festa vi om kvelden da.

Roger bodde høyt oppe, i en blokk, på Fjell.

Og han hadde ei dame, i en leilighet, i en etasje under, eller noe.

Og jeg skulle kanskje hevde meg litt, siden jeg bodde i Oslo og hadde vært på ferie i Brighton, osv.

Så jeg lurer på om han Roger ble litt sur på meg, siden jeg liksom skulle hevde meg da.

Kanskje siden jeg var vant til å tenke på at jeg selv var bra da, etter å ha gått på den samarbeidsavtalen, i Drammen, året før, og siden jeg hadde vært en av de flinkeste studentene, på NHI, i Oslo, osv.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Dama til Roger, hu ville høre på the Kids.

Og det syntes også jeg, at hørtes kult ut, å høre på, etter at jeg hadde blitt litt brisen da.

Men han Roger, han tok bare den kassetten, og heiv ut fra 'ørtende'-etasje, fra balkongen sin, hvor vi satt og drakk da.

Av en eller annen grunn.

(Sånn at den kassetten knuste mot asfalten, på en gangvei, (eller noe), nedenfor vinduet da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og hu dama til han Roger, hu hadde også problem med telefonen sin, (eller noe).

Og jeg hadde jo hatt elektronikk, som hobby, da jeg bodde på Bergeråsen.

Så det var kanskje derfor jeg liksom ville hjelpe, og sånn, da.

Men da ble kanskje han Roger sur på meg, siden det her var dama hans da.

Så ville han liksom være den som skulle hjelpe da.

(Noe sånt).

Så sånn var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Med på festen så var det også en kar, som jeg kjente igjen, fra Gjerdes Videregående, (hvor jeg hadde gått, året før).

Og det var en kar, med lyst hår, og sleik, og som var liksom litt sånn 'lang' i trynet da.

(Han så litt russisk ut kanskje?

Hva vet jeg).

Han prata om det, på den festen, husker jeg.

At det var nok, at han bare viste trynet sitt, til noen rånere, (eller noe).

Også ville dem prøve å banke han opp da.

Men hvorfor folk ville banke han opp, bare fordi han viste trynet sitt.

Det veit jeg ikke.

Men han mente at det aldri slo feil da, (husker jeg).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg dreit meg forresten ut litt, på festen der.

For jeg sa at det var kult å drikke Aass Fatøl igjen.

(Etter å ha bodd et år i Oslo og vært på ferie i England da).

Men da ble jeg retta på gitt.

For den øl-en, som jeg hadde drikket, ombord på den lekteren, i Drammen, (sammen med de her folkene), tidligere den her dagen.

Den øl-en hadde visst også vært Aass Fatøl da, ble jeg fortalt.

(Og det hadde ikke jeg tenkt på da, når jeg sa det her).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Roger sa til meg, dagen etter, eller noe, at han brukte 'High Hair'-hårgele-produkter.

Og lurte på om jeg også gjorde det.

Jeg svarte vel ingenting, for jeg hadde ofte problemer, med å få sveisen min, sånn jeg ville ha den.

Og det varierte fælt, hvilken type hårgele, hårvoks eller hårpomade, som jeg pleide å kjøpe, inne i Oslo.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg fikk sitte på med han Roger og faren hans, (eller noe), tror jeg.

Til ved Drammen Jernbanestasjon der vel.

Også tok jeg bussen til Ågot på Sand da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var vel også ei mørkhåra dame, med på den terrasse-festen, til han Roger, fra Fjell, (mener jeg).

Og det var ei som babla om at alle damer så pene ut i måneskinn, (eller noe).

(Mener jeg at det var).

Så dette her var altså en fest, som var i juli-måned, (når det var varmt da), og på en natt som det var måneskinn også da.

Så det var kanskje derfor at folk som han Roger fra Fjell, ble litt gærne, og kasta musikk-kassetter, ned fra 8.-10.-etasje, osv., på Fjell der da.

Så sånn var kanskje det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

I det neste kapitlet, så tenkte jeg at jeg skulle skrive mer om, hvordan ferieoppholdet mitt, hos onkel Runar og dem, i Son, var, denne sommeren.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

PS.

Jeg så vel forresten aldri han Roger fra Fjell igjen, etter dette.

Og dette var forresten en kar, som jeg tilfeldigvis hadde blitt kjent med, på skytebanen, på tivoli en gang, på Strømsø.

(Som hadde prata til meg, mens jeg stod og skøyt med luftgevær der da).

Et par år før det her da.

Om min søster Pia og hennes venninne Cecilie Hyde, de visste hvem han Roger fra Fjell var da.

(Husker jeg at de sa til meg en gang, uten at jeg vel hadde fortalt dem, at jeg kjente han Roger fra Fjell men).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Kapittel 36: Son

Ove hadde vel forklart meg, at jeg kunne ta toget, til Sonsveien stasjon.

Når jeg skulle besøke Runar og dem, ute i Son, sommeren 1990 da.

Så det gjorde jeg da.

Det er mulig at Ove var ved togstasjonen, på sykkelen sin, og viste meg veien å gå da.

For dette var et lite stykke utafør Son.

Og jeg hadde aldri tatt toget til Son før, (bare sitti på med faren min, i bil eller båt), så jeg var ikke helt sikker på hvor Sonsveien stasjon lå da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Pia og jeg, vi hadde besøkt Ove og dem før.

Pia og jeg vi lærte å spille poker der, (av onkel Runar), husker jeg, en ferie vi var på besøk der, mens vi gikk på ungdomsskolen vel.

Men mens jeg gikk på videregående, så var jeg ikke så ofte uti der.

Jeg husker at jeg var der en gang, mens kusina mi Susanne, satt og sa 'kødd' ved matbordet.

'Vet du hva det betyr', sa onkel Runar da.

Uten at Susanne svarte så særlig klart vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Denne sommeren, var vel den sommeren, som Susanne hadde begynt å snakke som Donald, ved matbordet.

(Hvis jeg ikke husker helt feil).

Plutselig så begynte Susanne, å snakke som nettopp Donald da, ved frokostbordet en morgen vel.

Etter at vel Ove hadde fortalt det, at Susanne hadde lært seg å prate som Donald da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var et stort og flott hus, som Runar og dem bodde i, ute i Isdamveien, i Son da.

Faren min, (og onkel Håkon og også Erik Thorhallsson), hadde jo bygget dette huset, for onkel Runar, på begynnelsen av 80-tallet.

De hadde ikke bare kjøleskap, men også etort kjølerom, husker jeg.

Og huset var på to etasjer, med mange soverom, (jeg vet ikke nøyaktig hvor mange), og også svømmebasseng.

Men svømmebassenget, det hadde ikke Runar råd til å lage ferdig, sammen med resten av huset.

Så selv om Runar og dem, hadde flytta inn i dette huset, kanskje fem år tidligere, (eller noe).

Så var fortsatt ikke svømmebassenget ferdig.

Svømmebassenget ble ikke ferdig, før rundt 1997, (husker jeg), altså 10-15 år etter at Runar og dem hadde flytta inn der.

Dette husker jeg fordi Runar og dem hadde et eget slektstreff, ute i huset sitt i Son, i 1997, mens jeg jobba som Assisterende Butikksjef, på Rimi Bjørndal, og hadde en rød Toyota HiAce, (som jeg hadde kjøpt brukt, av automat-firmaet til tremenningen min Øystein Andersen og Glenn Hesler).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Runar pleide å spise kneipskiver med gulost, husker jeg.

Fra et tidligere besøk der.

Så selv om han tjente mye penger, som tannlege, så var det ikke så mye luksus-pålegg osv., der.

Dem hadde nok ikke så høyt matbudsjett, (tror jeg), for å si det sånn.

Noe jeg var vant til å ha, så jeg klagde kanskje litt, når jeg var på besøk der da.

Siden jeg kanskje savnet cola-en min, osv., da.

Det er mulig.

Så sånn var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men de pleide å ha sånne frosne juice-konsentrat-bokser der.

Som man måtte blande ut med vann da.

Så jeg husker det, at det hendte at Ove spurte faren sin, om vi kunne få lov å ta en sånn juice-konsentrat-boks, i kjøle/fryse-rommet der da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Ove var litt forfengelig, må man vel si.

På rommet sitt så hadde han en plakat, (eller klistremerke), hvor det stod at, 'alt kler den smukke'.

Så Ove syntes selv at han var pen da.

Så selvtilliten hans var det nok ikke noe galt med.

I kjelleren der, så hadde ungene sitt eget oppholdsrom liksom.

Og der, så stod den gamle, grønne sofaen, til faren min, (som han hadde lagd selv), fra Hellinga 7B da.

Den hadde vel Runar fått eller fått kjøpe billig av faren min da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Runar tok oss med ut i båten deres.

Som lå nede i Son havn vel.

Vi kjørte litt rundt i Oslofjorden der, og bada fra båten husker jeg.

Ove og jeg og muligens Heidi vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg husker at Ove og jeg, vi løp noen runder, på den idrettsbanen, ute i Son der, en gang.

Og jeg lurer på om det kan ha vært denne sommeren.

Jeg klarte ikke å holde følge med Ove, husker jeg.

Jeg røyka jo, og det gjorde ikke Ove.

Og jeg hadde jo ikke hatt gym engang, (men bare festa og tulla ganske mye), inne i Oslo, når jeg hadde studert på NHI da.

Runar kom ned til løpebanen, etter at Ove og jeg hadde løpt rundt i bortimot en time vel.

Runar syntes at jeg gjorde det ganske bra.

Til å være utrent, (eller noe), husker jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Ove hadde vært et år i USA, på high School, (eller noe).

Og der hadde han begynt å spille amerikansk fotball.

En gang hadde en kar der borte takla han bakfra, utenfor spillets gang, sånn at han fikk en skade, fortalte Ove, en gang, (på Sand vel).

Men Ove hadde fortsatt å spille amerikansk fotball, med Kolbotn Kojaks, (var det vel), etter at han kom tilbake fra USA da.

Og Ove ble norgesmester, i amerikansk fotball, sammen med Kolbotn Kojaks, et år på 80 eller 90-tallet da.

Og Ove var også med i NM, i Aerobic, et år.

(Uten at jeg husker om han ble norgesmester, eller ikke).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Ove fortalte det, en gang, på Sand, at mens han var i Amerika, så hadde to kamerater av han der, tatt han med opp på toppen, av en høy skyskraper.

Også hadde de liggi oppå toppen av skyskraperen, og røyka marijuana/'pot', sa Ove da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Kusina mi Heidi, var visst mer eller mindre sammen med den ganske mye eldre nabogutten, på den

her tida.

(Hvis jeg husker det riktig).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Heidis lillesøster, Susanne, hu hadde Ove sagt om til meg, en gang, husker jeg.

At hu var så populær på skolen, at de andre jentene i klassen hennes, stod og venta på henne, når hu kom på skolen, om morgene.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Dette var vel før hu yngste datteren til Runar og Inger, (som er i Jehovas Vitner, og er fra Sande), ble født.

Nemlig Benedicte vel.

Så den yngste av 'ungane til Runar', på den her tida, det var vel Øystein, (mener jeg).

(Så jeg hadde altså både en tremenning og en fetter, som begge het Øystein da).

Ove hadde vel fått en kassett, med musikk, som jeg hadde tatt opp for han.

(Det var kanskje det jeg dreiv med, når jeg var tilbake i Oslo.

Når jeg hadde fått nok av Ove, ute på Sand, tidligere denne ferien.

At jeg var hjemme på Abilsø, og tok opp en kassett, med forskjellig musikk, for Ove da).

Og jeg husker at Øystein, (som vel omtrent ikke engang hadde begynt på skolen, på den her tida), dreiv og digga en sang, som jeg vel hadde tatt opp, for Ove da.

Og det var the Cure, med 'the Hanging Garden', (husker jeg).

'Liker du den musikken?', husker jeg at jeg overhørte at onkel Runar spurte Øystein om da.

'Ja', svarte vel Øystein da, mener jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Ei pen tenåringsjente, som Ove og dem kjente, dukka opp der, hos Ove og dem da, en dag.

Ove og dem lurte på om jeg ville bli med dem hjem, til hu pene tenåringsjenta.

Men dette var kanskje etter at jeg hadde vært hos han Roger på Fjell, som jeg syntes det virka som, at ble sur på meg, siden jeg liksom hadde prøvd å hevde meg og sånn, (som vanlig nesten da).

Så jeg orka ikke mer krancling om damer, (som jeg forestilte meg, at dette nok kanskje sannsynlig ville ende i.

Mellom Ove og meg da).

Så jeg bare sa det, at jeg ikke gadd, å være med, til der hu pene tenåringsjenta bodde da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Seinere, mens jeg jobba på Rimi vel.

Så foreslo Runar og faren min, ute på Sand en gang.

At jeg skulle bo hos Runar og dem, og jobbe gratis, med å programmere et dataprogram, for tannleger.

Men det gadd jeg ikke, for å si det sånn.

Jeg hadde ikke noe lyst til å bo hos Runar og dem.

Jeg var jo vant til å bo for meg selv inne i Oslo, (og på Berger), og også ha min egen inntekt.

Så det å bo hos Runar og dem, uten å engang ha noen fast inntekt, det hørtes ut som tortur, for meg, husker jeg.

Så det svarte jeg rimelig bestemt nei til, husker jeg.

Jeg kan ikke si at Runar og faren min kjente meg, (som jo er en veldig uavhengig person, må jeg vel si), noe særlig bra, hvis de trodde at jeg skulle synes at det var et bra forslag.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Runar og dem, de fortalte også, på Sand en gang, noen år etter dette.

At Ove hadde kjørt bilen til mora si vel, i fylla og kræsja, i en rundkjøring, i Son.

Og så hadde Runar lurt forsikringselskapet, og sagt at det var noen som hadde stjålet bilen.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Etterhvert, så var ferien min i Son over, for denne gang.

Seinere fikk jeg høre det, av Heidi vel, at jeg hadde klaget på Runar i matbutikken, for jeg hadde synes at dem kunne kjøpe cola og ikke melk/juice/saft, (eller hva det var).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men jeg passa nok ikke så bra, sammen med Runar og dem lenger.

Jeg var nok litt for vant til å bo for meg selv, og ha en litt bohem-aktig og uavhengig livsstil, inne i Oslo.

Og jeg hadde jo også bodd for meg selv, siden jeg var ni år.

Mens onkel Runar vel var ganske kontrollerende, ovenfor ungene sine, må man vel si.

Så det ble litt som et ork for meg, å være på besøk hos dem.

Og det var ikke sånn, at jeg dro på besøk til dem, i noen ferier igjen, etter dette.

Jeg var der vel bare på et overnattingsbesøk, i forbindelse med et slektstreff, en god del år etter dette, i 1997.

Så det var sånn at jeg følte meg mer hjemme, hos bestemor Ingeborg, eller hos bestemor Ågot, for å si det sånn.

Enn hos Runar og dem.

Selv om mine bestemødre var gammeldagse, så var det nok litt friere hos dem, enn hos Runar, må man vel si.

Ihvertfall så var det ikke sånn, at jeg savnet det så mye, å være på besøk, hos Runar og dem, i Son.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Ove dro meg en gang med til en kar, i Son, (på min alder da), som var litt 'tufs' vel.

Og så sa han til meg, (på sin uhøflige måte, som han la seg til, i årene etter, at jeg hadde mest med han å gjøre vel), at han syntes at jeg var ganske lik han snodige karen da.

Så Ove var veldig ovenpå og uhøflig, må man vel si.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg lurer også på om Ove og jeg, dro på Son-kroa, (eller hva det stedet het igjen), en gang.

Men for meg, som var vant til å gå ut, på de største diskotekene i Oslo og i Brighton, osv.

Så var det vel ikke sånn, at jeg våkna så særlig mye opp, på Son-kroa der heller.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Denne sommeren, så var jeg også på besøk, hos bestemor Ingeborg, i Stavern.

Før jeg flytta til Axel og dem, på Furuset.

Hvordan det var, hos bestemor Ingeborg, (hvor også tante Ellen, hennes datter Rahel og hennes venninne Sophia fra Danmark var, denne ferien), det tenkte jeg at jeg skulle skrive mer om, i det neste kapittelet, av Min Bok 2.

så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

PS.

Ove fulgte meg ikke helt til togstasjonen, da jeg skulle dra hjem igjen, fra denne ferien.

Men han syklet ved siden av meg, et stykke på veien vel.

(Av en eller annen grunn).

Da jeg kom til Sonsveien stasjon.

Så så jeg det, at noen hadde skrevet en vits, med en penn, på en treplanke der vel.

Og det var denne vitsen:

'Alle barna kom lykkelige hjem fra ferien.

Unntatt Gerda og far, for de var ombord på Scandinavian Star'.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Kapittel 37: Stavern

Helt i begynnelsen av denne sommerferien, så var jeg på Sand, hos bestemor Ågot.

Pia var ikke der, men Ove var der, (av en eller annen grunn).

Jeg hadde ikke tatt med meg noen shorts, ut til Sand.

Men Ove ville bade, husker jeg.

Nede på Sand, nedenfor Sandsveien der.

Og det bestemor Ågot gjorde da, det var at hu fant fram en gammel jeans-bukse, på loftet eller i kjelleren, (i huset hennes på Sand da).

Også klippte hu av beina på den buksa, sånn at den buksa ble som en Ola-shorts da, som jeg brukte på stranda da.

Ove og jeg gikk ned på stranda, og vi hadde med en kassettpiller, tror jeg.

Som muligens var min walkman, med høytalere, eller noe.

Jeg husker at jeg hadde tatt opp en ny sang, fra MTV eller nærradio, på Abildsø.

Som jeg også spilte, mens vi gikk til eller fra stranda der vel.

Mener jeg å huske.

Og det var Guru Josh, med sangen 'Infinity', husker jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Nede på stranda på Sand der.

(Som ikke var en så utrolig imponerende strand.

Må man vel si).

Så var det noen flytebrygger, som Ove og jeg lå og solte oss på vel.

Og det var også noe slags svaberg der vel.

På det svaberg, (var hva det var), så lå min tidligere nabo, fra Leirfaret, nemlig Lisbeth Mikalsen, og solte seg, sammen med en venninne, husker jeg.

Faren min hadde jo sagt det til meg, en gang, at faren hennes var 'tyskerunge'.

Og jeg hadde jo hatt en egen leilighet, for meg selv, da jeg bodde i Leirfaret.

Mens alle de andre leilighetene der, var sosial-boliger, (heter det vel).

Så jeg var ikke helt sikker på hvor jeg hadde hu Lisbeth Mikalsen hen.

Hu hadde jo vært på besøk hos meg, en natt, sammen med ei venninne.

Den gangen som Christell kom opp og kjefta på disse nabojentene mine, midt på natta da.

(Som jeg har skrevet om i Min Bok).

Men jeg var ikke helt sikker på hvor jeg hadde disse tidligere nabojentene mine hen, som sagt.

Så jeg hilste vel knapt på dem, tror jeg.

Men dem kjente igjen meg da, (syntes jeg at jeg la merke til på dem).

Og jeg kjente igjen dem da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Ove og jeg var vel også inne på Drammensbadet, en gang, denne sommeren.

Mens vi bodde hos Ågot da.

Jeg kom på et sjekketriks, mens vi lå og solte oss på Drammensbadet der.

Jeg spurte noen damer som lå like ved oss.

Om Ove og jeg, kunne få låne litt solkrem av dem.

For vi blei så solbrente da, sa jeg.

(Noe sånt).

Men jeg tok det ikke for langt, (tror jeg).

For det var ikke sånn at jeg ba de jentene om å smøre oss inn, med solkremen, akkurat.

Vi smurte vel oss selv inn med solkrem på ryggen, både meg og Ove da.

Så sånn var vel det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og Ove tok vel ikke denne sjekkingen noe videre, tror jeg.

Han kunne vel kanskje ha spurt de her jentene om hva de het eller hvor de var fra kanskje.

Siden jeg hadde begynt å sjekke de opp da, (mener jeg).

Men så ikke.

Så Ove var kanskje litt treg eller 'nerdete' da.

(Det er mulig).

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Faren min tok meg forresten denne sommeren med til en av de folka, som hadde flytta inn, i et av de rekkehusene, som han hadde bygget, i Sandsveien.

Dette var en kar, i 30-åra vel, med lyst hår.

Han kjefta fælt, på faren min, (husker jeg), siden gulvet på badet deres, (hvor faren min dro meg med inn), ikke hullet nedover mot sluket, (eller noe sånt).

Og etter at vi gikk ut fra det huset.

Så sa faren min det, at han ikke ville ha han karen, som nabo.

Så derfor ville han ikke at 'vi', skulle ha et hus der.

Som han hadde preika om tidligere da.

Men dette med 'vi' ga jo egentlig ingen mening.

For faren min bodde jo hos Haldis Humblen.

Så dette var nok bare noe slags form for tilgjort hykleri, fra faren min, hvis jeg skulle gjette.

De første månedene, som jeg hadde bodd, hos faren min.

Så krangla faren min og jeg, en del, husker jeg.

(For jeg var vant til å krangle en del, (høylydt), med mora mi, i Larvik).

Og da syntes jeg det, at faren min ga seg veldig lett, en gang, (husker jeg).

(En gang mens jeg fremdeles var ni år vel).

Og jeg tenker nå, at faren min nok har gått til angrep på meg, siden han ikke har likt det, at jeg har skreket og kranglet da, som ni-åring.

Og han ha sverget 'hevn', (eller noe), da.

Og at dette tullet med om 'vi' skulle ha et hus i Sandsveien, eller ikke, bare var noe slags videreføring, av denne 'krigen', mot meg da, flere år senere.

Det er sånn jeg tipper at dette kan ha vært nå, ihvertfall.

Så sånn er nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så dro jeg ned til Stavern da, på slutten av denne sommerferien, i 1990.

Dette må vel ha vært i august-måned, vil jeg vel tippe på.

Jeg hadde jo pleid, å dra ned til Stavern, (og før det igjen til Nevlunghavn), nesten hver sommer vel, siden bestefar Øivind døde.

(Rundt 1983 vel).

Da jeg tok opp igjen kontakten, med bestefar Johannes.

Etter at bestefar Øivind en gang hadde sagt det, (like etter at jeg flytta til faren min), at han ikke kunne gå god for bestefar Johannes da.

Siden han kunne legge fram et forslag i kommunestyret, og så stemme mot dette forslaget, når det skulle være avstemning.

Sa Øivind en gang, (noen måneder etter at jeg flytta til faren min, i oktober 1979 vel).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Hos Ingeborg, så var tante Ellen på besøk, med sin datter Rahel, (som vel er født i 1978, så hu var vel 11-12 år på den her tida), og hennes venninne Sophia, (som var på den samme alderen), fra Danmark.

De jentene sov ute i et telt, i hagen, hos bestemor Ingeborg.

Antagelig på grunn av plassmangel, eller noe.

Og jeg selv sov på det rommet som jeg vanligvis sov på, når jeg var på besøk, hos bestemor Ingeborg, i Stavern.

Nemlig det soverommet som lå lengst innerst, i underetasjen, i Herman Wildenweysgate der da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var to personer, som jeg ringte, fra bestemor Ingeborg, denne sommeren.

(Hvis jeg husker det riktig).

Og det var min tidligere bestekamerat, i Larvik, Frode Kølner.

Og det var også hu Hege, fra Stavern, som jeg hadde rota med, på Petter Wessel, den gangen Magne Winnem hadde bedt meg med på dansketur, når vi gikk i samme klasse, på Gjerdes Videregående, snaue to år før det her da, høsten 1988.

Bestemor Ågot, på Sand, hu hadde jo 'gura' fælt, seinere dette skoleåret.

(Skoleåret 1988/89).

Når hu Hege fra Stavern hadde ringt meg, borte hos Ågot da.

(For jeg hadde ikke egen telefon, de siste årene, som jeg bodde i Leirfaret.

For faren min hadde sperra den telefonen da).

For Ågot mente at hu Hege, (som noen andre Stavern-jenter, hadde sagt til meg, at var flau fordi hu hadde så store pupper, sommeren 1989), hørtes så barnslig ut da, på telefonen.

Hu Hege hadde visst sagt noe sånt som at, 'Er'n Erik der', eller noe.

Og jeg var ikke helt sikker på hvor gammel hu Hege egentlig var vel, da jeg klinte med henne, på Petter Wessel, (som attenåring og fortsatt jomfru, høsten 1988).

Men hu så cirka like gammel ut, som de to 15-16 år gamle jentene, som jeg hadde rota med, på språkreise, i Brighton, noen måneder før det her da.

(Som jeg har skrevet om i Min Bok).

Så jeg turte ikke å ringe hu Hege, da jeg var på besøk, hos bestemor Ingeborg, sommeren 1989.

I tilfelle hu Hege ikke hadde fylt seksten år enda da.

Det var jeg vel ikke helt sikker på vel.

Og bestemor Ågot hadde jo 'gura' så fælt.

Etter å ha prata med hu Hege, (som hadde vært på danskebåten, sammen med mora og søstera si).

Så jeg turte rett og slett ikke å ringe hu Hege, sommeren 1989 da.

I tilfelle jeg gjorde noe galt da.

(Siden bestemor Ågot hadde gura så fælt da).

Selv om hu Hege hadde ganske store pupper, som noen andre Stavern-jenter, som jeg traff på et fjell, ved stranda, i militærleieren der, sa, sommeren 1989 da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men sommeren 1990.

Da tenkte jeg det, at nå måtte vel hu Hege ha blitt 16-17 år gammel, (eller noe sånt), vel.

Så da ringte jeg henne opp da.

Og avtalte å møte henne, en kveld, i Stavern Sentrum da.

Tante Ellen skulle lage noe mat, med hvitløk, den dagen, (fortalte hu).

Og da protesterte jeg vel.

Og da sa tante Ellen, at 'ingen av oss skal vel kysse noen'.

Men jeg møtte ihvertfall hu Hege og ei venninne av henne, nede i Stavern Sentrum da.

Og dette møtet ble litt knytt, husker jeg, at jeg syntes.

Og jeg fikk ikke helt den samme kontakten med hu Hege, som vi hadde hatt på danskebåten da.

(For å si det sånn).

Hu og venninna trilla også på syklene sine.

Så hele settingen ble litt dum da, syntes jeg.

Siden jeg selv ikke hadde sykkel med meg da.

(Selv om jeg noen ganger pleide å låne bestemor Ingeborg sin sykkel, når jeg var på besøk hos henne.

Som bestemor Ingeborg ville at jeg skulle sykle på da.

Sommeren før dette ihverfall, husker jeg).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det jeg gjorde sammen med hu Hege da.

(Som bodde på en gård, tror jeg, litt lenger utafor Stavern Sentrum, enn der bestemor Ingeborg bodde.

Men i samme retningen da).

Det var at vi liksom gikk sammen, fra Stavern Sentrum da, og i retning av der bestemor Ingeborg bodde.

En gåtur på 10-15 minutter vel.

Og de to jentene trillet på hver sin sykkel da.

Så vi kunne jo prate litt.

Så det var ikke sånn at de to jentene sykla rundt meg, mens jeg gikk.

(Eller noe).

Det hadde vel kanskje blitt enda dummere.

Så dem var vel ganske høflige da, de her jentene, må man vel si.

Så sånn var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og på veien, opp til ved der bestemor Ingeborg sitt hus lå.

Så gikk vi tre forbi en ungdomsgjeng da, som stod i en gate, litt bortenfor der vi gikk forbi.

Og da var det som at hu Hege liksom skulle se på den gjengen da, (eller noe).

Eller liksom gi et signal til de kanskje da.

Så det lurte jeg på hva var om da, husker jeg.

Jeg lurte på om dem kanskje var redde for meg, eller noe, siden dem dreiv og liksom mer eller

mindre signaliserte til en gjeng osv., der da.

Så sånn var kanskje det.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og da vi kom fram til den avkjøringa, der hvor veien opp til bestemor Ingeborg gikk.

Og vi skulle skilles da.

For disse to Stavern-jentene, de skulle vel da sykle videre, langs hovedveien da.

Ned en bakke, mot et sted hvor de pleide å ha sprangridning, og sånn, husker jeg.

(Fordi bestemor Ingeborg tok med Pia, mora mi og meg dit en gang, en senere sommerferie vel, på 90-tallet).

Jeg vet ikke helt hvor langt unna bestemor Ingeborg, som hu Hege bodde.

Men jeg tenkte at jeg måtte prøve å tulle litt med tante Ellen ihvertfall, som hadde vært så ovenpå, og sagt til meg, at 'ingen av oss skal vel kysse noen'.

Så jeg drøyde det litt da, når de her jentene skulle sykle avgårde.

Ned mot der hvor jeg var med bestemor Ingeborg, på et rimelig kjedelig hestestevne, en gang, et år eller to etter det her vel.

Og da skjønte hu Hege det, at jeg fiska litt etter et kyss, (eller noe da), husker jeg.

For da sa hu noe sånt som, 'åja, vil du ha kyss', (eller noe sånt da).

(Noe sånt).

Og så fikk jeg et kyss på munnen da.

(Ikke et tungekyss, som vi vel hadde tatt en god del av, på Petter Wessel.

Men bare en vanlig kyss da.

Kanskje for gamle dagers skyld, (nemlig den nevnte båtturen), eller noe da).

Også sykla de to jentene avgårde da.

Og jeg så de aldri igjen.

For å si det sånn.

Men da jeg gikk inn døra, hos bestemor Ingeborg.

5-10 minutter seinere.

Så smalt det fra tante Ellen, 'har du fått et kyss?'

Så det klarte altså tante Ellen å se, at jeg hadde fått et kyss da.

Så det var rimelig spesielt, husker jeg.

Så hvordan tante Ellen klarte å se det, det veit jeg ikke.

Men tante Ellen spådde jo Pia og meg, i hånda, en gang, ute i Nevlunghavn.

På 70-tallet en gang.

Da tante Ellen var på besøk, hos bestemor Ingeborg og bestefar Johannes, i Blombakken, i Nevlunghavn.

En av de første gangene som jeg så tante Ellen vel.

Siden hu jo bodde i Sveits, på hele 70, 80 og 90-tallet.

Og da prata Ellen om 'livlinjen', og sånn, (i hånda), husker jeg.

Og hu sa at både Pia og jeg kom til å få et langt liv da.

(Mener jeg å huske).

Det var også en annen linje, i hånda, (som tante Ellen prata om).

Men den linja husker jeg ikke hva het igjen.

(For Pia og jeg var bare 5-6-7 år, (eller noe), da tante Ellen dreiv og spådde oss da).

Så om Ellen er noe slags hemmelig spåkone, eller noe?

Hvem vet.

Pia sa ihvertfall en gang, på begynnelsen av 80-tallet, (da jeg besøkte hu og mora vår, i Jegersborggate, i Larvik).

At mora vår hadde sagt det, til henne, at vi ikke måtte gå forbi det og det huset, i Larvik Sentrum, 'for der bor tante Ellen, og hun maner dere'.

Så om Ellen er sånn at hu driver med såkalt maning.

Det veit jeg ikke.

For man kunne vel ikke alltid stole på mora og søstera mi heller vel.

(For tante Ellen bodde jo i Sveits, for det første, på den her tiden).

Men tante Ellen kunne ihvertfall se det, at jeg hadde fått et kyss, av hu Hege fra Stavern da.

En ettermiddag eller kveld, sommeren 1990.

Så tante Ellen er nok kanskje ikke som en helt vanlig person, tror jeg.

Hu veit jo også hvordan fuglefrø, som man kan plante i jorda, (nede i Sveits), og som da blir til noe slags mild marijuana, (som hu røyker da, og sender i posten, til venner i Danmark, etter å ha merket pakken med 'urtete').

(Som Ellen fortalte om, til Pia og meg, da vi besøkte tante Ellen i Sveits, sommeren 1987 da).

Så om tante Ellen er noe slag heks, eller noe?

Hm.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sann er kanskje det.

Men men.

Hva mer som skjedde, på dette ferieoppholdet mitt, hos bestemor Ingeborg, i Stavern, sommeren 1990.

Det tenkte jeg at jeg skulle skrive mer om, i det neste kapittelet, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 38: Mer fra Stavern

Ove hadde også funnet en dress, borte hos Ågot på Sand, denne sommeren, som var veldig sann 'dandy' eller jålete da.

(Hvis jeg husker det riktig).

Og som en av fedrene våre eller onkel Håkon, hadde brukt, sikkert på byen i Oslo, (eller noe), på 60-tallet da.

Så sann var antagelig det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Da jeg var hos bestemor Ingeborg, i Stavern, denne sommeren.

Så skulle vi gå på tur, ute i Nevlunghavn, en dag.

Jeg husker ikke hvem som kjørte oss ut dit igjen.

Så man kan kanskje lure på hvem det var.

(Det var kanskje onkel Martin?).

Men vi gikk ihvertfall i flere timer, ut mot Oddane Fort der, (mener jeg at det var), fra Oddane Sand der, (hvor maleren Odd Nerdrum, har 'heimen' sin vel, mener jeg at mora mi, Karen Ribsskog, sa en gang, seinere på 90-tallet, eller noe).

Jeg husker det, at det var et veldig åpent landskap der, hvor vi gikk.

Bestående av fjell, med noen forblåste busker og sånn på da.

Så da vi endelig kom litt vekk fra fjellet der liksom.

(Eller raet, eller hva det kan ha vært igjen).

Så måtte jeg pisse, husker jeg.

Og de to 11-12 år gamle jentene, Rahel og Sophia, de var jo med, på denne turen.

Så jeg prøvde å klappe meg litt da.

På veien tilbake til Nevlunghavn igjen.

Og gikk raskt over en liten bro som gikk over en bekk der, husker jeg.

For å pisse, i noe ganske høyt siv/gress, på den andre siden av den broen da.

Og mens jeg pissa der, (en del meter foran de andre i følget da).

Så hørte jeg plutselig en frese-lyd.

Og det var en huggorm, som snodde seg rimelig raskt avgårde, fra like ved der jeg stod og pissa, og i retning av Nevlunghavn da.

Så da fikk jeg nesten sjokk, husker jeg.

For den ormen bevegde seg rimelig raskt, husker jeg.

Og jeg hadde vel ikke akkurat gummistøvler på meg heller.

Men sikkert joggesko, eller noe.

Så det var bare flaks, at jeg ikke ble hugget, av den huggormen, (som jeg så på bare cirka en meters avstand, på det nærmeste vel, der den ålte seg avgårde, i gresset, i retning vekk fra meg, mens den freste da).

Så det er vel den eneste gangen, som jeg har sett en voksen huggorm, tror jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg husker at jeg møtte Frode Kølner, (og en kamerat av han), ved et supermarked, som lå like ved havna, (og en minigolfbane og et tivoli), nede i Stavern Sentrum der.

Kølner gjorde et poeng av jakka mi.

(Som jeg hadde kjøpt på Kapp Ahl, på Oslo City, noen måneder før det her da).

Og spurte om jeg hadde fått meg bomber-jakke, (eller noe sånt).

Og så sa han det, at han også kunne få seg en sånn jakke.

(På en nesten truende måte vel).

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Kølner, kameraten og jeg, vi var også ute langs strendene der, ute ved hytta til Kølner og dem, i Brunlanes da.

(Ikke langt fra Lydhus-stranda der, osv).

For å møte ei dame, som kameraten til Kølner kjente da.

Kølner hadde gjort det rimelig bra, i Larvik.

Jeg husker ikke hvordan skole han gikk på.

Men disse to kara, de hadde begge sommer/ekstra-jobb, med å kjøre brød, fra et bakeri, i Larvik, og inn til Sandefjord da.

'Vi kjører mårabrød', svarte Kølner.

Da jeg spurte hva de jobba med.

Husker jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Kølner hadde også blitt formann, i Larvik Unge Høyre, husker jeg.

Og jeg fortalte at jeg var litt forarget, over den valgordningen, som var i Norge.

At folk i Nord-Norge fikk flere representanter pr. stemme, enn i Sør-Norge da.

Jeg mente at dette ikke var demokratisk da, husker jeg, at jeg sa til Kølner da.

Så jeg hang meg kanskje litt mye opp i sånne ting, på den her tida da.

Som ung voksen da.

(Ting som jeg syntes at virka urettferdige da, for eksempel).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Vi skulle leite etter hu brunette-venninna, til han kameraten til Kølner, langs strendene, ute i Brunlanes der da.

Og vi fant ei ung brunette, husker jeg, som lå og sov toppløs da, (med rumpa stikkende ut vel), og som var veldig slank og smekker da.

Og som kameraten til Kølner lurte på om var venninna si da.

Men det var det ikke da.

Hu venninna hans var ikke så værst hu heller.

Men hu var ikke akkurat like smekker, som hu bade-nymfa, som vi hadde sett litt på, der hu lå og sov, i bare en liten bikinitruse, på den lange strand-strekningen, i Brunlanes der da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg husker at jeg svømte ut, til en flytebrygge, hvor han kameraten til Kølner, og dama hans, lå og prata da.

(Bare for ikke virke for kjedelig kanskje).

Også svømte jeg tilbake igjen da, til land, hvor Kølner vel var hele tida da.

Så da hadde jeg visst med meg badeshorts.

Så jeg hadde kanskje finni en badeshorts, inne i Oslo, etter at Ove og jeg, hadde vært på stranda, på Sand der, helt i begynnelsen av denne ferien da.

Det er mulig.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var også et tivoli, i Stavern, denne sommeren da.

Hvor jeg ofte pleide å gå, fordi jeg kjeda meg.

Brighton-ferien hadde vel vært såpass tøff og stressende.

Og jeg hadde vært i Stavern, i 3-4 somre tidligere vel.

Så det var lite som vekte meg opp i Stavern, denne sommeren, for å si det sånn.

Jeg hadde vel planer om å gå ut på byen, i Larvik, noe jeg fortalte til Kølner om da.

Men da sa Kølner det, at jeg ikke kunne gå ut i Larvik, (av en eller annen grunn, som han ikke fortalte om), men kun i Stavern da.

(Noe som vel var litt spesielt å si vel.

Jeg hadde jo til og bodd i Larvik, en del år, på 70-tallet.

Så dette som Kølner sa, om at jeg ikke kunne gå ut i Larvik.

Det var noe som nesten gjorde at jeg fikk bakoversveis da.

Noe sånt).

Og Stavern var et litt kjedelig sted, syntes jeg, ihvertfall denne sommeren, etter å ha bodd inne i Oslo, i et års tid da.

Omtrent det eneste stedet, som det var litt liv på, det var det samme diskoteket, hvor Pia hadde møtt han kavaleren sin, som hu hadde fått herpes-sår på leppene av da, to-tre år tidligere da.

Og der kjente jeg jo ingen som gikk.

Så jeg ble bare stående i et hjørne der da, og kjede meg, husker jeg.

En gang, mens jeg stod der, og kjeda meg.

(På diskoteket, ved marinaen, i Stavern der altså).

Så kom det en ganske kraftig kar bort til meg, og sa noe sånt som at, 'er det her det foregår?'.
'

Så etter det, så gikk jeg ikke så mye på det diskoteket igjen, akkurat.

Jeg husker jeg at såvidt prata med noen damer, utafør det diskoteket der.

Som sa at de likte jente-bandet Four Non Blondes vel, (eller noe).

Og jeg sa at den 'Velvet'-sangen deres, (eller hva den het), var litt kjedelig da.

Men det var ikke de enige i da.

Jeg møtte også noen frikedamer, denne sommeren.

(Hvis det ikke var sommeren før da).

De fortalte at de ikke likte synth-ere, for de var så nøye med at hvert hårstrå var perfekt stilet, osv.

Og hu jeg prata med av dem, sa at hu likte Jokke og Valentinerne, osv.

Og jeg sa det, at det fantes en sånn frike-gjeng, i Drammen og, som pleide å henge på Cafe Lyche der da.

Så dette var kanskje noe som skjedde sommeren 1989, hvis jeg skulle gjette.

Så sånn var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg husker også at jeg gikk ut litt i Drammen, på den her tida vel.

Og da hadde Christell sin storebror, Viggo Snoghøj, (bodybuilderen, som er kjent som Viggo Snowhill, i USA).

Han hadde fått jobb, som dørvakt, på et diskotek, i Gågata, i Drammen.

Men der følte jeg meg ikke så hjemme, husker jeg.

Når DJ-en spilte en bestemt sang, av Frankie Goes to Hollywood.

Så begynte alle inne på det diskoteket, å synge den sangen høyt, i kor, husker jeg.

Så da følte jeg meg litt utafør, husker jeg.

Og de hadde vel også fått en pakistaner, (hvis jeg husker det riktig), med i den Lyche/Depeche-gjengen, mener jeg å huske.

(Hvis jeg husker det riktig da).

Som jeg ikke kjente da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg hadde nok kjøpt meg en Boss-deo, på Fornebu, (eller noe), da jeg dro til Brighton, tidligere denne sommeren.

For jeg husker det, at Rahel og Sophia, de klagde på det, at jeg brukte for mye Boss-deo da.

Jeg spurte om jeg lukta vondt.

Men de sa bare at jeg lukta for sterkt vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, denne sommeren, (eller om det var sommeren før).

Så måtte jeg ligge på sofaen, hos bestemor Ingeborg der, i Stavern, husker jeg.

(Kanskje fordi at Martin var på besøk, eller noe).

Og en morgen, da jeg våknet.

Så var det sånn, at flere av Staverns kjøpmenn, fra nede ved havneområdet der vel.

(Som enten solgte eller gikk med Marin Alpin-moteklær vel).

De satt plutselig i stua, til bestemor Ingeborg, en morgen, når jeg våkna opp, på sofaen hennes.

Så det var en rimelig spesiell opplevelse, må jeg si.

At det liksom skulle være et møte, i det rommet, hvor jeg lå og sov.

Og at bestemor Ingeborg ikke hadde vekt meg, før disse forretningsfolka, (som de fleste av var en del år eldre enn meg vel, og som jeg ikke visste hvem var), dukka opp i stua hennes der da.

Så man måtte liksom undre seg litt over bestemor Ingeborg noen ganger, syntes jeg.

Hun var ikke alltid så lett å forstå seg på, må jeg vel si.

Men nå hadde det jo begynt, å bli en tradisjon, at jeg dro på besøk til henne, (enten sammen med Pia, eller alene), i sommerferiene, fra begynnelsen/midten av 80-tallet da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, som Pia var med til Stavern.

(En av somrene før det her da.

En gang når mora mi også var på besøk hos Ingeborg i Stavern, husker jeg).

Så husker jeg det, at Pia prata om at fargen Staverns-gul, som mange gamle trehus, i Stavern, var malt i, var en så fin farge da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Bestemor Ingeborg, hun pleide noen av de somrene, som jeg var på besøk hos henne, å anbefale meg noe lesestoff.

(Det var vel somrene to-tre år før det her vel).

En sommer, så anbefalte hun meg å lese novellen 'Døden i Venedig', i en novelle-samling-bok, husker jeg.

Jeg begynte da, å lese den første novellen i boken.

Men det var feil da, mente bestemor Ingeborg.

Jeg burde bare lese den beste novellen, mente hun.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En annen sommer, så fant bestemor Ingeborg fram Snorres Kongesagaer, (muligens på nynorsk, eller samnorsk, eller noe sånt), som jeg syntes at var en ganske interessant bok å lese da.

(Og som jeg jo hadde hørt om, på skolen, osv., men ikke lest noe i tidligere da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

For å ta med litt mer om Ove og dem, (som jeg kom på, nå etter at jeg skrev om besøket hos dem, i Son, i et av de forrige kapittelene).

Så sa Ove en gang, (husker jeg), at han hadde tatt noen slags spesielle vitaminpiller, for å få skinnende hår og negler.

Men at han hadde slutta med det igjen da.

(Dette sa han en gang på midten eller slutten av 80-tallet vel).

Så Inger og Runar, (foreldrene til Ove), og dem, de var kanskje litt 'New Age' da, eller noe.

Det er mulig.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Inger fortalte meg også det en gang.

(Etter at jeg hadde fortalt det vel, at jeg ikke var så glad i melk da.

Som jeg har forklart mer om grunnen for, i Min Bok da).

At de heller ikke drakk så mye melk, hjemme hos dem, i Son da.

Melk var visst ikke så sunt heller, mente Inger, (av en eller annen grunn da).

Men de spiste kalktabletter da, husker jeg, at Inger sa.

Hu sa det, (husker jeg), at hvis man husket på å spise kalktabletter, så behøvde man ikke å drikke så mye melk da.

Noe jeg husket seinere, da jeg bodde i Oslo.

(I tiden etter militæret vel).

Og da hendte det, at jeg kjøpte enten kalktabletter, eller benmeltetabletter da, (som var billigere), på apoteket, på Jernbanetorget, i Oslo, da.

For å få i meg nok kalk, siden jeg ikke drakk så mye melk da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Ove var i militæret, på rundt den samme tida som meg vel.

Og han var MP, (altså militærpoliti), husker jeg.

Jeg vet ikke hvorfor han ble det, som hadde røyka marijuana i Amerika og kræsja bilen til mora si, i fylla, osv.

Men Ove hadde tidligere fortalt meg det, at han ville bli politi da.

Noe jeg ikke syntes at hørtes så kult ut liksom.

At en fetter av meg skulle bli politi.

Jeg var jo fra Bergeråsen, hvor det ikke fantes et lensmannskontor, engang.

Så det å se for meg Ove som politi, det gjorde meg litt stressa, må jeg innrømme.

Og jeg syntes ikke at det var noen koselig tanke da, for å si det sånn.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og en gang, da jeg bodde på St. Hanshaugen, på slutten av 90-tallet.

(I en hybelleilighet, som jeg leide av Rimi).

Så husker jeg at Ove kjefta på meg, fordi jeg hadde tatt over en film, som het Judge Dredd.

'Det likte jeg ikke', sa Ove da, (husker jeg), når han så det.

Så Ove var jo en veldig uhøflig fyr, som trodde han kunne være så nedlatende og sjefete, mot en Rimi-leder og Heimevernsmann da.

Men jeg møtte ikke Ove så ofte, som en gang i året, engang.

Så selv om han ofte satt meg ut, når jeg møtte han.

Så ble jeg liksom aldri ordentlig kjent med han igjen, (som voksen), heller.

Så jeg fikk aldri noen ordentlig anledning, til å ta opp denne uhøflige tonen hans da.

For den var ulik noen annen tone, (må jeg vel nesten si), som andre folk brukte mot meg da.

Så det ble jo som noe hinsides nesten, (når Ove begynte med de her uhøflige greiene, som jeg nok mye glemte fra gang til gang da, når jeg møtte han igjen, siden det kanskje skjedde mye ellers, på jobben og på fritiden, i livet mitt da.

Og jeg ikke møtte Ove så ofte da.

Og jeg hadde jo kutta ut faren min, så jeg var litt ambivalent, til dette, å møte Ove.

Siden han jo var en del av min fars slekt/familie, for å si det sånn.

Så derfor ble det mer som noe plikt, de gangene, som jeg hadde noe med Ove å gjøre.

Og jeg beit kanskje bare tenna sammen, og venta på at dette møtet med Ove skulle ta slutt da.

Sånn at jeg kunne gå tilbake til min vanlige liv, istedet.

For det ble litt spesielt, dette med at jeg hadde kontakt, med Ove, i Oslo.

Samtidig som jeg egentlig prøvde å kutte ut faren min og hans slekt da.

Så det ble litt spesielt, for å si det sånn).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og det hendte at jeg noen ganger ikke var sikker på om jeg hørte riktig, når jeg prata med Ove da.

For han kunne lire ut av seg de mest uhøflige setninger, noen ganger da.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

I det neste kapittelet, så tenkte jeg at jeg skulle skrive om hva som skjedde, da jeg flytta til Axel og dem, på Furuset, i slutten av august-måned, i 1990 da.

Så får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 39: Furuset

Høsten 1990, så kom jeg meg endelig inn til Oslo igjen.

(Etter en lang sommerferie, hvor jeg hadde bodd her og der, i inn og utland, hos slektninger osv., da).

Jeg flytta så inn hos Axel og dem, i Høybråtenveien 23D, (var det vel), på Furuset.

Jeg kan forklare litt om hvordan det ble avtalt, at jeg skulle leie et rom, av Axel og dem, på Furuset.

En gang, som jeg var på besøk hos dem, våren 1990.

Så nevnte Axel sin stemor, Mette Holter, at det hadde vært snakk om, at min søster Pia, skulle bo på det gamle rommet til Mettes datter Kirsten Ancona, (som stod tomt), og hjelpe Arne og Mette, med å passe på Axel.

Dette var etter at jeg hadde avtalt, med sosialkontoret på Ryen, at jeg skulle ta meg et friår, og spare

opp penger, til det andre året på NHI, fra høsten 1990.

Så jeg ble litt interessert da, når jeg hørte det, at Pia ikke skulle være med på den avtalen likevel.

Og at de derfor hadde et rom som stod tomt der da.

For Arne Thomassen hadde nettopp gått konkurs, og Arne og Mette hadde dårlig råd da, siden Arne hadde vært gjennom gjeldsforhandlinger, og mye av trygda hans gikk til kreditorer vel.

Så jeg fortalte det da, at jeg trengte et rimelig sted å bo, det neste skoleåret, siden jeg skulle spare opp penger, til andreåret, på NHI da.

Så jeg foreslo det, at hvis ikke Pia skulle bo på det rommet, så kunne jeg eventuelt kanskje leie det, for 1000 kroner måneden da.

Og jeg kunne også hjelpe til litt, med å se etter Axel, (men ikke på heltid, sånn som det vel var snakk om, at Pia skulle gjøre).

Siden leia var såpass billig da.

Og Axel var halvbroren min da.

Jeg kunne prøve ihvertfall, (mener jeg at jeg sa).

(Noe sånt vel).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En av de første dagene, som jeg bodde hos Axel og dem, så gikk jeg til Arbeidsformidlingen, på Schous plass der, på Grunerløkka.

For å registrere meg som arbeidsledig da.

Men alle oss tre, (Mette, Arne og jeg), hadde dårlig råd.

Og det tok noen uker, før jeg fikk min første arbeidsledighetstrygd vel.

Så jeg sendte i mellomtiden et brev, til sosialkontoret på Ryen.

(Etter å ha snakka med Arne Thomassen om han syntes at det var en god ide.

Noe han syntes at det var, husker jeg.

Siden ingen av oss hadde noen penger nesten).

For jeg forklarte det, (i det brevet, til Ryen Sosialkontor), at jeg hadde registrert meg arbeidsledig, (som avtalt med dem, våren før), men at det tok litt tid, før jeg fikk arbeidsledighetstrygd da.

Så jeg lurte på om jeg kunne få litt sosialstøtte til da, i de dagene/ukene, før den trygden, fra Arbeidsformidlinga, dukka opp på kontoen min da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og da, så fikk jeg en sjekk, på tusen kroner, (var det vel), i posten, fra Ryen Sosialkontor, (etter noen dager da), husker jeg.

Sånn at jeg ihvertfall hadde noen penger, fram til jeg begynte å få arbeidsledighetstrygd da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så jeg hadde litt penger hele denne sommeren og høsten da.

Fordi jeg fikk vel cirka 6000 av Ryen Sosialkontor, i slutten av juni, (eller noe sånt).

Og jeg hadde jo depositumet, på 2500, hos familien Jorås.

Og så solgte jeg vannsenga mi, for tusen kroner, til tremenningen min Øystein Andersen da.

Og jeg slapp jo å betale husleie, når jeg bodde hos slektninger, osv., sommeren 1990 da.

Så de cirka 6000 kronene, (fra sosialkontoret på Ryen), de holdt hele sommerferien da, for å si det sånn.

Jeg fikk jo oftest middag også, når jeg bodde hos bestemor Ågot, bestemor Ingeborg, og onkel Runar og dem i Son.

Så jeg hadde litt penger til diskoteker, røyk og hamburgere, osv., denne sommeren da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En av de første gangene, som jeg var nede på Arbeidsformidlingen på Nedre Grunerløkka der.

Så ble jeg huket tak i, av en dame der.

Siden jeg var under 23 år, (eller noe), og var arbeidsledig da.

Så hadde de egne praksisplasser, (for ungdommer), som de ville sette meg på.

Jeg fikk se på et ark, som hu dama, (med mørkt, ganske langt hår vel), hadde, inne på kontoret sitt det da.

Jeg la merke til at det stod Det Norske Hageselskap, på en av jobbene, som hu hadde på det arket sitt da.

Dette var kontorjobber.

For de kunne ikke godkjenne det året jeg hadde gått på NHI, som noe utdanning, (var det vel).

(Noe sånt).

Så jeg kunne bare ha kontorjobber da, mente de.

(Enda jeg hadde jo gått på datalinja, på det siste året på handel og kontor og.

Og også gått et år på markedsføringslinja).

Men jeg syntes at Det Norske Hageselskap, hørtes ut som et sivilisert sted å jobbe på da.

Og bestefar Johannes hadde jo hatt en så fin hage, utafør det store huset sitt, som han hadde kjøpt, i Blombakken, i Nevlunghavn, på midten av 70-tallet.

(Den hagen var så fin, at Aftenposten og Tønsbergs Blad og/eller Østlands-Posten osv., (var det vel), pleide å skrive om den, noen ganger).

Så det var kanskje derfor jeg syntes at det hørtes artig ut, å jobbe for Hageselskapet da.

Hu dama hos Arbeidsformidlingen, sa at den jobben bare ble betalt, med cirka 4000 i måneden.

Men jeg så jo bare på dette som en midlertidig jobb.

Siden jeg jo egentlig hadde utdanning innen data, og praksis fra butikk.

Så at jeg skulle ha en kontorjobb, det var jo litt som noe tøys egentlig.

Men jeg var ikke så vant med Arbeidsformidlingen, og ble bare litt tulla med der vel egentlig.

Må jeg vel si, når jeg tenker tilbake på dette.

For dette var vel en praksisplass-jobb, som Kontorassistent, for Norsk Hagetidend.

Som jeg bare liksom ble satt på da, (uten å ha uttrykt noe ønske om å få en praksisplass), fra Arbeidsformidlingen da.

Mens jeg søkte på 'vanlige' jobber, som jeg fant i Aftenposten og sånn da, ved siden av.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg gikk bort til Hageselskapet sin bygning, på Grønland.

(Ikke så langt unna der Lill Beate Gustavsen og Pia fra Korea hadde bodd, like før, i Vahls gate der da).

Og jeg hadde et jobbintervju, med Norsk Hagetidend sin redaktør Knut Lønø der.

Som fortalte at de trengte en person der, i noen uker/måneder, siden ei kontordame der var syk vel.

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg viste vitnemålene mine, fra Handel og Kontor, til Knut Lønø da.

Og tilbydde meg vel, å gå til Arbeidsformidlingen, for å levere et eller annet skjema, som skulle leveres da.

Sånn at papirarbeidet, i forbindelse med at jeg skulle begynne å jobbe der, gikk unna litt raskere da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Hva mer som skjedde, i denne praksisplass-jobben, som jeg hadde hos Det Norske Hageselskap.

Det tenkte jeg at jeg skulle skrive mer om, i det neste kapittelet, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

PS.

Grunnen til at jeg gikk på Arbeidsformidlingen, på Schous plass/Nedre Grunerløkka der.

Det var vel fordi at jeg fortsatt stod med Folkeregister-adresse, på Abildsø vel.

Jeg fikk vel ikke ordna med å bytte adresse hos Folkeregisteret, på mange måneder, mener jeg å huske.

Det tok vel en faktisk en ganske god stund for meg, å få ordna med dette, (mener jeg å huske).

For dette var ikke noe jeg var vant med, å sende sånne skjema til Folkeregisteret, når jeg flytta da.

Og jeg hadde også nesten nok med å få nok penger til mat og husleie, osv., på den her tida.

Så sånne skjema, til Folkeregisteret og sånn, det tenkte jeg kanskje ikke så mye på.

Men jeg må vel ha sagt på Arbeidsformidlingen der, at jeg bodde på Furuset, (vil jeg vel ihvertfall tippe på).

Så det var kanskje sånn, at man skulle gå på Arbeidsformidlingen, i Sentrum, enda man bodde i Furuset-området der, i 1990.

Og at dette kanskje har blitt forandret på, seinere.

Hvem vet.

Det er mulig.

Det tørr jeg ikke å si helt sikkert.

For sånne ting ble vel forandret på ganske ofte, (som en regel vel nesten nærmest), i Norge vel.

Det er mulig.

Så sånn var kanskje det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

PS 2.

Det at det hadde vært snakk om, at søstera mi Pia, skulle bo gratis hos Arne og Mette og dem.

For å hjelpe dem, med å passe på Axel.

Det var nytt for meg, da jeg hørte om dette, av Arne og Mette, våren 1990.

Det at det hadde vært snakk om dette, det er noe som søstera mi Pia, aldri har sagt noe om til meg.

Så det er mulig at dette bare var noe som Mette Holter og Arne Thomassen fant på og.

(For alt hva jeg vet.

Selv om det vel isåfall kanskje høres litt rart ut).

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Kapittel 40: Det Norske Hageselskap

Norsk Hagetidend, (hvor jeg fikk praksisplass-jobb, som Kontormedarbeider, i august 1990, (var det vel)).

Det var et magasin, som ble gitt ut, av Det Norske Hageselskap, på Grønland da.

Det Norske Hageselskap, ble sett på som å være viktig, av myndighetene.

(Forstod jeg etterhvert, etter å ha jobbet der en stund.

Det var vel Redaktør Knut Lønø som forklarte det her vel, etter at jeg hadde spurt om hvor Hageselskapet fikk penger fra vel).

Siden at hager, i Norge, de kan man bruke til å dyrke poteter osv. i, i tilfelle av en krig, hvor Norge blir utsatt for en blokad, eller lignende.

Så at man har hager, i Norge, det blir sett på som en viktig del av beredskapen til landet vårt, da.

Så derfor, så får Det Norske Hageselskap, penger av Regjeringen, hvert år, over statbudsjettet.

Omtrent sånn som Heimevernet og Sivilforsvaret, osv., også får penger.

Av beredskapsmessige grunner, med andre ord.

Det hadde ikke jeg tenkt på, før jeg begynte å jobbe, i Hageselskapet.

Så det viste seg at Hageselskapet kanskje ikke var et like sivilisert sted, som jeg først hadde trodd.

Det var visst noe med krigsberedskap og sånn også, i forbindelse med dette arbeidsstedet.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Norsk Hagetidend, ble vel gitt ut, cirka en gang i måneden vel.

Og det var et flott magasin, med masse fargebilder, osv.

Som vel alle medlemmene, i Det Norske Hageselskap, fikk i posten da.

Og medlemmene måtte også betale en kontingent vel.

Så Hageselskapet levde ikke bare av statstøtte da.

Men fikk også midler gjennom medlemskontingent og sånn da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men siden det var statsstøtte inne i bildet.

Så var også Hageselskapet politisk, på en måte da.

Andre organisasjoner, (jeg lurer på om det var bonde-organisasjoner, eller noe), kjempet også om noen av de samme midlene, som Hageselskapet fikk av da.

Og jeg husker at en organisasjon hadde 'lurt' Knut Lønø litt en gang vel.

Og fått han med på et prosjekt som han først vel ikke hadde skjønt at ville ta midler fra potten som Hageselskapet skulle få fra seinere vel.

Noe sånt.

Og Knut Lønø, han spiste alltid, (eller ihvertfall ofte), matpakka si, mens han satt ved skrivebordet sitt, i redaksjonen, til Norsk Hagetidend der.

Så han satt ikke inne på spiserommet til Norsk Hageselskap, (sammen med alle de andre sjefene og ansatte).

Men Norsk Hagetidend-medarbeider Bergljot Gundersen, hun satt vel sammen med de andre sjefene, i Hageselskapet, og spiste lunsj, mener jeg.

Og jeg mener også at jeg overhørte det, at hu forklarte det, en gang, til sjefene i Hageselskapet, at Lønø var redd for at han hadde gjort en blunder, (eller noe), når han vel hadde sagt ja, til å bli med på et samarbeidsprosjekt, sammen med en annen organisasjon da.

Fordi han seinere kanskje tenkte på, at midlene som det ble søkt om, fra myndighetene, til dette samarbeidsprosjektet, kanskje kunne føre til at Hageselskapet, fikk mindre støtte selv, over statsbudsjettet da.

Siden de hadde også hadde fått støtte til et prosjekt, som de samarbeidet om da, og som var initiert av Bondelaget, eller noe sånn, kanskje.

Så det var ikke bare bare, å jobbe i Hageselskapet, skjønte jeg.

For det var nesten også som et spill omtrent, skjønte jeg, dette med hvor mye statsstøtte man ville få og sånn da.

Så det kunne være litt sånn ampert nesten, (eller ihvertfall rimelig anspent), der til tider, hos Hageselskapet da, syntes jeg.

Men nå jobbet jo jeg der også, på rundt den tiden som statsbudsjettet ble lagt fram da.

Så det var kanskje derfor at det virka litt sånn stivt osv. der, for meg.

Som først hadde syntes at Det Norske Hageselskap hørtes ut som et sted, hvor det ville være fredelig og sivilisert å jobbe.

Det er mulig.

Men egentlig så var nok mange av de lederne der, i Hageselskapet, nesten som politikere da, for å prøve å forklare det litt mer, hvordan det var å jobbe der.

Det var ikke så utrolig flatt der, syntes jeg.

Lederne spiste lunsj ved et bord.

Og kontordamene, osv., spiste lunsj ved et annet bord der da.

(Noe sånt).

Så det var et skille der, mellom ledere og de som jobba på 'gulvet' der da, (for å si det sånn).

Selv om jeg ikke skjønnte helt hva det skillet gikk på.

For jeg skulle visst sitte sammen med lederne der da, (tror jeg ihvertfall).

Selv om jeg bare jobbet der på en praksisplass, hvor jeg fikk 4000 i lønn, i måneden.

Så hvordan dette egentlig var, det veit jeg ikke.

Men det var ikke så 'laid-back', å jobbe hos Det Norske Hageselskap, som jeg først hadde trodd at det skulle være da.

Bare det å sette seg ved riktig bord, i lunsj-pausen, kunne være som en nesten uoverkommelig prøvelse, bare det.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så Hageselskapet var ikke akkurat et uformelt sted å jobbe da, (for å si det sånn).

Man kunne nesten like gjerne ha jobba på Stortinget, (eller noe), kunne det nesten virke som, noen ganger.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Bergljot Gundersen, hu var forresten ei pen blondinne, i begynnelsen av 20-åra.

Hu hadde gått på Landbrukshøyskolen i Ås, forklarte hu.

Da rynka nok jeg litt på nesa, (da hu sa dette).

For Landbrukshøyskole, nei det hørtes ikke så fint ut, for meg, som hadde gått et år på NHI, osv.

Bergljot Gundersen, hu skjønnte nok hva jeg tenkte, for hu forklarte med en gang det, at Landsbrukshøyskolen var veldig bra og sånn da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Den tredje personen, som jobba i Norsk Hagetidend.

Det var ei svensk dame, som jeg tror at het Bjerregård, til etternavn.

(Det samme som Bjerregårdsgate, på St. Hanshaugen, mener jeg.

Hvor jeg seinere leide en hybelleilighet, av Rimi, i parallellgata, nemlig Waldemar Thranes gate da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Bjerregård var litt yngre enn Lønø, og en del eldre enn Gundersen vel.

Hu hadde mørkt, krøllete hår, (mener jeg).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det skulle være Landbruksmesse, ute på Hellerud-sletta, i Romerike, denne høsten.

Og da hadde Bjerregård fått jobben, med å bestemme hvilken politiker, som skulle åpne den messa.

Og jeg var jo Høyre-mann.

Og jeg var litt nysgjerrig på et nytt stjerneskudd, innen ledelsen i Høyre, som var ganske mye i media, på den her tiden.

Nemlig Kaci Kullmann Five.

Så da Bjerregård spurte meg, hvilken politiker de skulle invitere, for å åpne Landbruksmessa, på Hellerud-sletta, høsten 1990 da.

Så foreslo jeg Kaci Kullmann Five da.

Som jo var fra Bærum, og kanskje ikke var et opplagt valg, for å åpne en Landbruksutstilling.

Men jeg bare sa et navn som falt meg inn da.

Og jeg tror også det ble sånn, (hvis jeg ikke tar helt feil), at Kaci Kullmann Five åpna den Landbruksmessa, ute på Hellerudsletta der da, dette året.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg hadde ikke noen faste arbeidsoppgaver, da jeg var på praksisplass, hos Hageselskapet, så jeg fikk nye arbeidsoppgaver, hele tida, husker jeg.

Noe av det første jeg ble satt til å gjøre der, det var vel å gå til Botanisk Hage, (var det vel), på Tøyen, for å hente et kamera, som tilhørte Norsk Hagetidend vel, og som lå hos Botanisk Hage, (av en eller annen grunn da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Ellers, så fikk jeg som jobb, å omorganisere biblioteket, og sånn, der.

Og jeg fikk også som jobb, å merke noen lysbilder, og sånn, og legge disse i riktige kartotek-skuffer, og sånn, da.

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

På Landbruksmessa, på Hellerudsletta, så skulle Norsk Hagetidend ha en stand.

Så jeg fikk en del jobb i forbindelse med dette og.

Jeg skulle nummerere cirka hundre lysbilder, med bilde av forskjellige blomster på da.

Som skulle vises, på et lerret vel, på Hageselskapet sin stand da.

Et problem var, å finne hvor på bildet, som det passet, å klistre på et sånt tall på.

For noen bilder var kanskje ikke lyse nok, sånn at tallet ville synes bra da.

Så på et av de cirka hundre bildene, (husker jeg).

Så hadde jeg tulla litt, og satt på det tallet, midt i en solsikke, (eller noe).

Og den feilen, den ser ikke så stor ut, når du sitter der hele dagen, og gjør noe sånt rutinearbeid, på noen små lysbilder da.

Men, jeg jobba også litt med standen, til Hageselskapet, på den Landbruksmessa.

Og da husker jeg det, at jeg så på de lysbildene, på det lerretet der da.

Og når det bildet, av den solsikka, (eller hva det var), dukka opp.

Med et tall, midt på blomsten da.

Da så det rimelig dumt ut, husker jeg.

Så da blei jeg litt flau, må jeg si.

Da spilte det ikke så stor rolle liksom, at de cirka 99 andre bildene så ok ut.

Når et av de så dumme ut, liksom.

Da var det nok dette dumme bildet, som folk huska, vil jeg nok tippe på.

Så etter dette, så lærte jeg kanskje det, at man alltid burde gjøre jobben sin ordentlig da, og ikke slurve, selv med en prosent av arbeidet.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg var litt fasinert, av noen sånne maskiner, som de hadde, på noen av kontorene, på Norsk Hagetidend der.

Og det var sånne maskiner, som man kunne bruke, for å automatisk ringe opp, et spesielt nummer da.

Disse maskinene, (som jeg ikke hadde sett før), de kunne huske 30-40 telefonnummer da, (eller noe).

Og Bjerregård, hun sa en dag det, at hun skulle ønske det, at hun hadde en sånn maskin, på sitt kontor.

Og da fortalte jeg det, at jeg hadde drivi litt, med elektronikk, som en hobby, da jeg bodde på Bergeråsen da.

Så jeg fikk lov av Redaktør Lønø, til å prøve å fikse, en av de ødelagte 'oppringings-maskinenen', som lå et eller annet sted, i redaksjonen sine lokaler der da.

Sånn at Bjerregård også fikk en sånn 'oppringings-maskin', på sitt kontor da.

Og da fant jeg ut det, at den maskinen som var ødelagt, trengte en ny transformator da.

Og så ringte jeg vel rundt, til el-forretninger i Oslo Sentrum da.

Og jeg fant en el-butikk opp mot Ringveien der, ved Maridalsveien/Uelands gate, (på Ila eller Sagene vel), som solgte ganske rimelige sånne transformatorer da.

(Ved å se i Gule Sider, eller noe, var det vel).

Også la jeg vel ut noen penger, for Hageselskapet, som jeg fikk tilbake da, når jeg ga kvitteringa, til Kontorsjefen der, (eller noe), da.

Også fikk jeg den maskinen til å virke etterhvert da.

Og da måtte jeg se litt på den maskinen, som stod på kontoret, til hu litt eldre kontordama, som var sykmeldt da.

(Selv om jeg må innrømme at jeg tror at jeg, mens jeg holdt på med dette, klarte å slette alle de telefonnummerne, som lå inne på hu sykmeldte kontordama sin oppringingsmaskin da, ved en feiltagelse da).

Men hu Bjerregård ble vel fornøyd ihvertfall, håper jeg.

Så jeg fikk også jobba litt som elektriker nesten da, mens jeg jobba på Hageselskapet der.

(Siden jeg vel nevnte at jeg syntes at sånt arbeid var artig da.

Noe sånt).

Så sånn var vel det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg ble også sendt til Stortinget faktisk, en dag, denne høsten, av Redaktør Knut Lønø da.

Statsbudsjettet skulle nemlig legges fram.

Og Hageselskapet hadde blitt lovet, av en Senterparti-politiker, (var det vel), at de skulle få budsjettet før alle andre da.

Så jeg ble sendt til Stortinget da.

Og etter å ha surra litt.

(For jeg skulle på baksida liksom, av Stortinget da, fant jeg ut, etterhvert.

Noe sånt).

Så sa jeg fra til vakta på Stortinget der da.

At jeg skulle snakke med den og den sekretæren der.

Også fikk jeg statsbudsjettet, før alle andre.

Men jeg måtte si navnet på enten sjefen hennes eller en av sjefene på Hageselskapet der, husker jeg.

Også tok jeg T-banen, fra Stortinget der, og til Grønland, husker jeg.

Mens jeg hadde statsbudsjettet, (som ingen andre hadde sett enda).

I en bag eller pose da.

Mens jeg tenkte at ingen andre på T-banen visste hva jeg hadde liksom.

Da følte jeg meg litt spesiell, (eller 'important' kanskje da), vel, husker jeg.

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Da jeg kom tilbake til Hageselskapet sin bygning, på Grønland.

Så gikk jeg opp til Redaktør Knut Lønø, med statsbudsjettet da.

Men nei, Lønø ble stressa eller opprørt da.

For nei, det var ikke han som skulle ha statsbudsjettet.

Jeg måtte gå rett til sjefen/direktøren sitt kontor, med statsbudsjettet, husker jeg, at Redaktør Lønø sa da.

Mens han ble litt stressa da, siden jeg først hadde gått til Norsk Hagetidend sine kontorer, med statsbudsjettet da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg jobba også en del, med å telle opp stemmene, som Hageselskapet hadde fått inn, når de hadde leserundersøkelser.

Og det var vel mellom et og to hundre skjema, som de pleide å få inn da, (tror jeg at det var).

Ved hver leserundersøkelse.

Det var ihvertfall en bærepose, (eller noe), full av ark, (sånn som jeg husker det), ved hver leserundersøkelse.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg fikk vel også jobben, med å sende ut pressemeldinger, når Norsk Hagetidend, kom med en ny utgave da.

De hadde noen sånne ark der, med navn og adresser, for alle avisene i Norge da.

Det var mange aviser, som jeg aldri hadde hørt om før, husker jeg.

Sånn som Firda-Nytt, (eller noe sånt), var det vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var også en del mer som hendte, på de snaue to månedene, som jeg jobba på Det Norske Hageselskap der, på Grønland.

Dette tenkte jeg at jeg skulle prøve å skrive mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 41: Mer fra Det Norske Hageselskap

Noe av det rareste som skjedde.

Mens jeg jobba på Det Norske Hageselskap.

Det var at plutselig så dukka det opp en tidligere direktør der.

(En slags sjuende far i huset nesten).

Som skulle ha et slags kontor, med egen seng i, (hvis han ble sliten), på det gamle kopi/printerrommet, (eller noe), som egentlig tilhørte Norsk Hagetidend da.

Men det som gjorde meg mest irritert.

(For de hadde en slags fest/feiring der, i anledning av innvielsen, av det nye eks-direktør-kontoret

da).

Det var at en eller annen der, sa at madrassen, til senga, som han gamle direktøren der, skulle ha på kontoret sitt, den het Jensen(!)

Da blei jeg sur gitt.

For Jensen Møbler, det var jo de som holdt til ved siden av huset til bestemor Ågot, på Sand, der.

Og hvor alarmen gikk støtt, (uten at noen slo den av), sånn at bestemor Ågot ofte sov dårlig om natta da.

Som nærmeste nabo til Jensen Møbler.

Og Jensen Møbler hadde bygd ut og bygd ut da, siden de hadde flytta til Sand, fra Svelvik, på begynnelsen av 80-tallet.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg gjorde unna de arbeidsoppgavene, som de hadde til meg, hos Norsk Hagetidend, ganske kjapt.

Så etterhvert så ble jeg jobbende like mye, på Hageselskapet sitt lager, på Tøyen.

Der jobba det en gammel 'gubbe' nesten, fra Fredrikstad.

Og jeg hjalp han da, med å pakke og frankere pakker.

Som mye bestod av bøker, men også blomsterløk og sånn vel, fra lageret til Hageselskapet da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, så virka ikke frankeringsmaskinen, husker jeg.

Også ringte han fra Fredrikstad, etter reparatør da.

Også var det bare kontakten som hadde falt ut.

Men det tenkte ikke vi på å sjekke da.

Så da ble han gubben fra Fredrikstad sur gitt, husker jeg.

For da hadde vi kosta Hageselskapet mye penger, på grunn av at vi var dumme da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Han gubben fra Fredrikstad, han var ofte rimelig sur da.

Og klagde på kona si, husker jeg, og sa at gamle kjærringer var som 'tørre kvisthøl', osv.

Så han anbefalte meg å holde meg unna dem da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Noen fra Færøyene, hadde vunnet en vervepremie, hos Hageselskapet, husker jeg at han gubben fra Fredrikstad, fortalte meg, en gang, (som jeg jobba på lageret på Tøyen der da).

Og det var et veksthus, (husker jeg).

Men han fra Fredrikstad, han hadde bare latt den forsendelses-slippen, ligge nederst i en boks der, i mange måneder da.

For han visste ikke hvordan han skulle få sendt noe til Færøyene da.

Jeg hadde jo gått på Handel og Kontor, og hatt et fag som het Kontorlære, noen år før det her.

Og der var det noen ganger noen eksempler, som hadde med reiser til Færøyene, å gjøre, (eller noe sånt).

(I forbindelse med at vi lærte å lese noen litt spesielle rutetabell-bøker, eller noe sånt da.

I første klasse vel, på Handel og Kontor da).

Så fra Handel og Kontor, (på Sande Videregående), så huska jeg det, at det ble nevnt i noen lærebøker, (i noen eksempler, eller lignende), at det gikk en eller annen rutebåt, fra Bergen til Færøyene da.

Og jeg nevnte det for han gubben fra Fredrikstad da.

At det kanskje gikk en båt fra Bergen dit.

Men da svarte vel ikke han så mye, tror jeg.

Men han la vel bare vel den ordreseddelen tilbake igjen nederst i den boksen, (eller hva det var), tror jeg.

Så om de fra Færøyene noen gang fikk veksthuset sitt.

Det veit jeg ikke.

Så det husker jeg at jeg syntes at var dårlig kundeservice, fra Hageselskapet.

Og jeg syntes også at dette var uhøflig, ovenfor noen av våre nordiske naboer da, husker jeg.

(Hvor noen folk til og med var så 'norsk-vennlige', at de hadde begynt å abonnere på et norsk hageblad da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

I det samme bygget, som Hageselskapets lager, lå i, på Tøyen.

Så lå det også en kiosk, drevet av noen innvandrere, (husker jeg).

(Som så litt skremmende/'Al Quaida-aktige' ut, kanskje).

Og der fikk jeg tilbake en svensk femmer en gang, husker jeg.

Og en svensk femmer er det ikke så lett å bli kvitt igjen, i Oslo, merka jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Etterhvert så dukka også hu litt eldre kontordama, til Norsk Hagetidend, (som hadde vært sykmeldt), opp på jobb igjen da.

Men hu mener at jeg overhørte, at sa til Redaktør Lønø, at hu ikke likte meg da.

For jeg hadde vært så morsk, eller noe sånn da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Da jeg begynte å jobbe, hos Norsk Hagetidend der.

Så var det noen som sa, at det gikk an å gå der og der, og ta seg en røyk, for de som røyka da.

Men en gang, etter en stund.

Så fikk jeg kjeft, fordi at jeg hadde gjort det da.

For de hadde visst sett det, at en innbruddstyv, hadde gått inn, der hvor jeg hadde stått og røyka da,

eller noe.

(Fikk jeg høre, da jeg kom tilbake fra lunsjpausen min, en gang).

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg ble også forklart det, at på noen kontorer, så var det lov å røyke.

Så jeg kunne bare gå inn på det og det kontoret da, (ble jeg fortalt), hvis jeg ville ha en røykepause da.

Og jeg prøvde det en gang, (og gikk inn på kontoret til ei dame i 40-åra der, eller noe sånn vel, som jobba i etasjen under Norsk Hagetidend der da).

(Etter å ha jobba der en stund da).

Men ble litt rart det og.

Så det var ikke sånn at jeg gjorde det så mange fler ganger, for å si det sånn.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Arne og Mette, de hadde Filmnet da, (som jeg ikke var vant til å ha).

Så Arne Thomassen, (som var arbeidsledig, på den her tida vel), og jeg.

Vi pleide å sitte oppe bortimot halve natta da, og se på filmer, nesten hver eneste kveld vel.

Så det hendte at jeg var rimelig trøtt, når jeg dukka opp på jobben, hos Det Norske Hageselskap der da, husker jeg.

Men dette var jo en jobb, hvor jeg ikke fikk noe ekstra betalt, iforhold til vanlig arbeidsledighetstrygd.

Og dette var også en jobb som kontor-praktikant, enda mitt felt var markedsføring og data da.

Denne jobben, var en jobb, som hadde passa, hvis jeg hadde slutta, etter det første året, på Handel og Kontor.

Men jeg hadde jo gått to år til, på Handel og Kontor.

Og bestått årskurs fra Markedsføringslinja og Datalinja da.

Og jeg hadde også gått et år på NHI, og lært data på universitetsnivå derfra.

Så Arbeidsformidlingen hadde tulla med meg da, og gitt meg en praksisplass, som ikke passa for meg da.

Og jeg var vel også vært åpen om det, både ovenfor Arbeidsformidlinga og Hageselskapet, at jeg bare hadde et friår fra NHI, for å spare opp penger da.

Siden at NHI var en privat høgskole, hvor det kosta en god del å studere.

Sånn at studielånet ikke alltid strakk til, sånn at det varte, gjennom hele studieåret da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mer som skjedde, den tiden, som jeg jobbet, hos Det Norske Hageselskap.

Og det tenkte jeg, at jeg skulle skrive mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 42: Enda mer fra Det Norske Hageselskap

Det var også en kaffemaskin, husker jeg, hos Hageselskapet der, på Grønland.

Og jeg pleide jo ofte, å være rimelig trøtt, om morgenen.

Samtidig som jeg var mer vant, til å drikke cola, enn kaffe, (som jeg omtrent aldri pleide å drikke).

Men brusmaskin, det hadde de vel ikke der.

Så jeg prøvde meg på å skjønne kaffemaskinen der noen ganger da.

For å prøve å få i meg noe drikke, som jeg kanskje våkna litt av da.

Og da hadde jeg visst gjort det feil en gang, (husker jeg, at ei dame der sa til meg).

Jeg hadde visst tatt i vann før jeg tok i kaffepulver, (eller noe), oppi koppen da.

Så det ble visst feil da.

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Lill Beate Gustavsen og Pia fra Korea.

De hadde faktisk kjøpt en hvit skjorte til meg.

Som jeg kunne bruke på jobb og sånn da.

I bursdagsgave til meg, (mener jeg at det var), sommeren 1990 da.

(Hvis jeg ikke tar helt feil).

Men jeg kunne jo ikke gå med den samme skjorta, på jobb, hver dag heller.

Så jeg varierte det litt da, mellom å gå med skjorte eller gensere, (eller om det var t-skjorter), mener jeg å huske.

Men jeg husker det at Kontorsjefen der, vel så litt imponert på meg, i lunsjpausen der, en gang.

En gang som jeg hadde tatt på meg den hvite skjorta, som jeg hadde fått av Lill og Pia da, til bursdagen min.

Da syntes nok Kontorsjefen at jeg så ganske ordentlig ut vel, (tror jeg kanskje ihvertfall).

Men dette var vel den siste dagen min der, tror jeg.

Så det var kanskje feil å se for fin ut da.

(Siden jeg skulle slutte, mener jeg).

Det kan kanskje tenkes.

Hva vet jeg.

Jeg fikk vel ikke oppgitt noe kleskode der heller, såvidt jeg kan huske.

Og jeg hadde jo dårlig råd.

Og jeg røyka jo.

Samt at jeg pleide å lage middag, både til Axel og meg selv, etter jobben.

For Arne og Mette var ofte på travbanen eller bingo da.

Så 4000 i månedslønn, det rakk ikke til så veldig mye, må jeg innrømme.

Så det var ikke sånn at jeg hadde råd til å kjøpe meg en ny garderobe, (eller noe sånt), når jeg jobba for Hageselskapet, (må jeg innrømme).

Så sann var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var også sann, at jeg en del ganger måtte bli med, å gå bort, til en fotobutikk, på Grønland.

(Ikke langt fra Politihuset der vel).

For dem dreiv og framkalte bilder, for Norsk Hagetidend der da.

Og da var det noe som skjedde der en gang vel, (mener jeg å huske).

Og da tror jeg at også han Kontorsjefen var der, og fikk med seg hva som skjedde.

Men hva det var som skjedde igjen, det husker jeg ikke.

Det var grunnen til at Kontorsjefen var der, var muligens fordi at Kontorsjefen måtte betale for fremkallingen av bildene, til Norsk Hagetidend, og derfor også måtte være med i fotobutikken da.

(Det er mulig).

Så sann var kanskje det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Ettersom at denne praksisplass-jobben, bare varte i tre måneder.

Og ettersom at den var dårlig betalt.

Og også siden jeg ikke fikk noen positive tilbakemeldinger, av Redaktør Lønø, når jeg spurte om hvordan mulighetene var, for å få en fast jobb, hos Hageselskapet, etter endt praksisperiode.

Så prøvde jeg å finne bedre betalte jobber, mens jeg jobba hos Hageselskapet der da.

Og jeg leite vel etter jobber, i Aftenposten, (mener jeg å huske).

Og det er mulig at jeg dro innom Arbeidsformidlingen, noen ganger og, for å se om det stod noe om ledige jobber der og, kanskje.

(Det husker jeg ikke helt sikkert, om hvordan det var).

Men uansett, så fikk jeg ihvertfall nyss om, at Rimi Oppsal, (eller om det var Rimi Oppsalstubben, som den butikken het), hadde en ledig jobb.

Jeg hadde jo jobba et år, som Ekstrahjelp, på matbutikken CC Storkjøp, i Drammen, (et drøyt år før det her).

Og jeg kjente jo også Magne Winnem, som var i militæret, på den her tida, men som egentlig jobba som leder, i den samme kjeden, (nemlig i Rimi da).

Så jeg kontaktet Rimi da, og fikk komme på et jobbintervju, på Rimi Oppsal der da, (husker jeg).

(Mens jeg jobba for Hageselskapet der da).

Han som var butikksjef på Rimi Oppsal der, og som jeg hadde jobbintervju med.

Det var en som gikk i Ball-genser, husker jeg.

Og Ball-genser, for meg, det var jo noe som var populært, skoleåret 1987/88, (sånn som jeg huska det).

(I Drammens-området da).

Så å gå i en sånn stripe Ball-genser, høsten 1990.

Det var som noe litt 'utafor', og kanskje som noe litt 'dølt', i min verden, (husker jeg at jeg syntes).

Jeg hadde jo gått på Markedsføringslinja, det andre året, på Handel og Kontor.

Så jeg prøvde å følge med litt på moteklær og sånn da.

Siden at man liksom har litt press på seg, (eller noe), for å være litt kul da, (må man vel si), siden man har gått på Markedsføringslinja da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg fikk vel den jobben, på Rimi Oppsal.

Men dette var bare et seks-ukers vikariat da.

Og Arne og Mette, de hadde en familievenn, som noen ganger var på besøk hos dem, som het Svein Martinsen.

(Som seinere dette studieåret, (var det vel), kjøpte klesbutikken Harda Klær, i Lillestrøm vel.

Og som da sponset Birgitte Seyffarth, med klær, i sin rolle som 'Tause Birgitte', i det kjente TV-programmet Casino da.

Husker jeg at Mette og Arne ofte gjorde et poeng av, når vi satt og så på Casino hos dem.

Og dette pleide også å stå på skjermen, etter at Casino var ferdig.

At Seyffarth sine kjoler var sponset av Harda Klær da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og Svein Martinsen, han fortalte meg det, en gang, etter at jeg hadde kommet hjem fra jobb, hos Hageselskapet vel.

At det store supermarkedet Matland, på Triaden-senteret i Lørenskog, trengte fler ansatte.

Så jeg burde kontakte Klara der, sa vel Martinsen da.

(Ihvertfall så rådet han meg til å kontakte Matland da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg ringte Matland og, og de skulle ansette noen, i et seks måneders vikariat, fortalte hu som jobba på kontoret der, (nemlig Klara), meg, når jeg ringte.

Og jeg fikk lov til å komme på et jobbintervju der da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og jeg fikk også den jobben på Matland da.

Og dette var på den samme tiden, som jeg fikk det kortere vikariatet, på Rimi Oppsal.

Så jeg måtte bestemme meg, hva jeg ville.

Og ulempen, med Matland-jobben, det var, at Matland var kjøpt opp av OBS, og skulle bli til OBS Triaden.

Og jeg var jo Høyremann, og syntes vel derfor at det virka litt merkelig, (for meg), å jobbe i et firma, som ikke var privat-eiet da.

(Siden OBS jo var eiet av Forbrukersamvirket, som var forbrukereid, (heter det vel)).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men samtidig, så var jo ikke butikk, mitt egentlig felt.

Mitt felt var jo, (som jeg har nevnt flere ganger, i de forrige kapitlene), informasjonsbehandling/data.

Og jeg skulle jo bare ha et friår, for å spare opp litt penger, til det andre året på NHI.

Og etter at jeg hadde blitt ferdig på NHI, (jeg gikk på et to-årig kandidat-studie der), så var jo selvfølgelig min plan, å jobbe med data, (og ikke i butikk eller som kontormedarbeider).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og å begynne i et seks ukers vikariat, på Rimi Oppsal.

Etter nettopp å ha jobbet i cirka seks uker, hos Hageselskapet.

Nei, det ble som noe litt rart, for meg, husker jeg, at jeg syntes.

Så da foretrakk jeg heller det, å starte i et seks-måneders vikariat, hos Matland/OBS Triaden, husker jeg.

Siden at dette var vel i begynnelsen av oktober måneder, (tror jeg).

Og hvis jeg da startet i et seks-måneders vikariat.

Så ville jeg jo være ferdig med det, i april måned, (en gang).

Og det ville jo si, at jeg da hadde ordnet meg en jobb, som varte, i så gått som hele dette friåret mitt da.

For da begynte jo NHI igjen, kun fire måneder etter dette igjen.

I august-måned da.

Så da var jeg så gått som i havn liksom, når det gjaldt å få jobbe og tjene/spare penger, (som jo var målet mitt), i dette friåret da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

På rundt den tida, som jeg slutta i Hageselskapet, så fikk jeg høre noen sure meldinger, bak ryggen min der, (fra noen av kontordamene, i etasjen under der Norsk Hagetidend holdt til vel), at da fikk jo ikke han gubben fra Fredrikstad, (som jeg lurte på om muligens het Åge, eller noe sånt), ferie fra lagerjobben sin da.

For folka i Hageselskapet, de hadde begynt å snakke om, at jeg skulle være ferieavløser, en uke,

(eller noe sånt), for han gubben, borte på lageret hans, på Tøyen da.

Men jeg hadde jo ikke lappen engang.

Så hvordan skulle jeg få levert pakkene til Hageselskapet, på Posten liksom.

Det veit jeg ikke.

Og min jobb var jo som Kontormedarbeider-praktikant.

Og det var også feil, siden mitt felt jo egentlig var Data/Informasjonsbehandling.

Og, mitt mål, for dette friåret, (som jeg vel var åpen om, ovenfor Hageselskapet, mener jeg).

Det var jo å tjene opp masse penger, (sånn at jeg slapp å gå på sosialen igjen, mens jeg studerte), til det andre året, på NHI.

Også begynte noen hos Hageselskapet å lage planer for meg, om at jeg skulle jobbe som lager-sjef-vikar, osv.

På luselønna 4000 i måneden.

Så det var dumt, at jeg ble sendt bort på det lageret, mener jeg.

For da begynte jo noen andre folk i Hageselskapet.

Å legge planer for meg, som ikke min overordnede, Redaktør Lønø, ble rådspurt om vel.

Og så fikk jeg overhøre 'edder og galle-kommentarer', (fra noen sleivkjefta kontordamer, var det vel), de siste dagene mine der, husker jeg.

På grunn av at diverse folk dreiv og tulla da, med å legge planer, som involverte meg, over hue på han redaktøren da, for Norsk Hagetidend, som ihvertfall han visste, hvor 'landet lå', (når det gjaldt min jobbsituasjon der da), mener jeg.

(For å si det sånn).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det siste jeg husker, fra tida da jeg jobba i Hageselskapet der.

Det var at jeg gikk ned trappa der, sammen med hu Bergljot Gundersen, ved slutten av den siste arbeidsdagen min.

Vi var begge i godt humør, mener jeg å huske.

Men jeg så aldri hu Bergljot Gundersen, (eller noen av de andre hos Hageselskapet), igjen, etter det her da.

Selv om jeg kontaktet Bergljot Gundersen, rundt år 2009, (eller noe vel), når jeg hadde blitt arbeidsledig, her i Liverpool.

Og spurte om hun kunne være referanse for meg, for den tiden, som jeg jobba i Hageselskapet da.

Siden hun jobba der, samtidig med meg da.

Og Redaktør Lønø hadde slutta, på den her tida, (rundt 2009 da).

Og Bergljot Gundersen hadde blitt ny redaktør der da.

Men referanse ville visst ikke hu Bergljot Gundersen være for meg da,)av en eller annen grunn).

Selv om jeg mener at hu var både blid og munter, og vel nesten strålte vel.

Den siste gangen, som jeg så henne, da vi gikk ned den trappa der sammen, (i bygningen til Hageselskapet, på Grønland der da), den siste arbeidsdagen min der.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Det var også en del mer som skjedde, på den tida, som jeg jobba på Hageselskapet der.

Og det tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet om, i det neste kapitlet, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 43: Mer fra høsten 1990

Det var vanskelig å ikke bli litt betatt av Bergljot Gundersen, syntes jeg forresten, da jeg jobbet for Hageselskapet der.

Jeg leste på nettet nå, at hun var født i 1962.

Og altså var åtte år eldre enn meg.

Men jeg husker godt at jeg syntes at hun var veldig attraktiv og pen.

Det var egentlig vanskelig å finne noen svake sider, ved Bergljot Gundersen, (syntes jeg).

Hun var pen og vakker, (må man vel si), og hun hadde utstråling og virket også veldig intelligent, (syntes jeg).

Hun var også veldig høflig og hyggelig, må man vel si.

Og var vel også ganske atletisk, tror jeg.

Og jeg ville ikke gjettet på at hun var mer enn 25 år gammel, (eller noe sånt).

Jeg trodde ikke at hun var gammel som 28, den høsten, som jeg jobbet sammen med henne.

Jeg var jo bare såvidt fylt 20 år da, men jeg ville ikke ha tippet på, at hun var så mye som åtte år eldre enn meg vel.

Jeg syntes ihvertfall ikke at det virket sånn, som at hun var som en annen generasjon enn meg, for å si det sånn.

(Eller hvordan jeg skal forklare det).

Jeg husker ihvertfall at jeg syntes at hun var veldig attraktiv.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn sånn var det.

Navnet hennes var jo forresten kanskje litt rart da.

Jeg husker at Redaktør Lønø nevnte noe om en Bergljot, den første dagen, som jeg jobbet der vel.

Men det navnet hadde jeg aldri hørt før, (husker jeg).

Og jeg ville vel trodd det, at hvis noen het Bergljot, så var det kanskje en gammel grandtante, eller noe sånn.

Men når jeg så at det var hu unge, pene blonde dama vel, som het Bergljot.

Nei, da syntes jeg det var litt spesielt, må jeg si.

Så hun var en veldig spesiell dame, må man vel si, hun Bergljot Gundersen.

(Altså på en positiv måte da.

Hun var ikke en person som man lett glemte, for å si det sånn).

Og det var nesten som at det var et friskt pust, i kontorene til Norsk Hagetidend der, når hun var der, må man vel nesten si.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Likevel, så kan jeg ikke si det, at Norsk Hagetidend sine lokaler, var som et sjekkested akkurat.

Neida, Redaktør Lønø var veldig konform.

Og det var vel også Bjerregaard og Bergljot Gundersen, må man vel si.

Så det var ikke sånn at man var veldig personlige der akkurat, (til vanlig).

Alle satt ved sitt skrivebord da.

Og alle unntatt meg hadde sitt eget kontor vel.

Så det var veldig konformt og ordentlig der da.

Og det var ikke sånn at folk satt ved siden av hverandre og samarbeidet, og sånn, hele tiden.

Neida, man satt ved hvert sitt skrivebord, og gjorde de arbeidsoppgavene, som man hadde fått tildelt, av redaktøren da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Da jeg slutta hos Hageselskapet der, så fikk jeg en veldig bra attest, husker jeg, av Redaktør Knut Lønø da.

Det stod at jeg var flink osv., da.

Men jeg reagerte litt, på at det ikke stod personnummeret mitt, på den attesten da.

Men da sa Lønø det, at han ikke var noen stor tilhenger, av personnumre.

Han forklarte det, at hvis vi hadde hatt personnumre, i Norge, under krigen.

Så ville tyskerne ha fått kontroll, på veldig kort tid, sa han, (husker jeg).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg husker også det, at jeg fikk sjansen, til å lære litt om planter, osv., da jeg jobbet for Hageselskapet.

Blomster, (eller om det var stauder), de kunne være et-årige, eller to-årige, osv. da, (husker jeg).

(Uten at jeg vel noen gang skjønnte helt hva det betydde).

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg husker også det, at jeg leste om hvordan man la torvtak, i en eller annen bok eller artikkel, som jeg skulle gjøre et eller annet jobb-relaterte greier med der da.

(Og på julebord og sånn, seinere, så har det hendt at jeg har prøvd meg på det, å fortelle, litt etterhvert, under middagen, om hvordan man legger torvtak og sånn da.

Etter at man har fått i seg noen halvlitere eller drinker da.

Og man ikke finner på noe særlig mye andre ting å prate om da).

Og det er to måter egentlig, som man kan legge torvtak på da, husker jeg.

Den ene er, at man kan spa opp noen jordflekker, med gress på, og legge oppå taket på huset eller hytta da.

Men det som er viktig da, det er at man tar gress-tuster, som vokser, i nærheten av hytta da.

Hvis ikke, så kan det tenkes, at gresset ikke vil trives, oppå taket av hytta da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det finnes også en annen måte, å legge torvtak på.

Og det er å først legge jord, og så så gress-frø, i jorda, oppå taket av hytta da.

Men da, så er det viktig, å bruke mange forskjellige typer, av gress-frø, (når man sår da).

(I en slags blanding da, må man vel si).

For det er vanskelig å vite, akkurat hvilke gress-typer, som vil klare å overleve, akkurat i det klimaet, som er der hvor den spesielle hytta ligger da.

Så sånn er det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og sånn er det vel, på julebord, at man liksom skal fortelle noen sånne historier og sånn da, (noen ganger ihvertfall vel).

Så det har hendt, (ihvertfall da jeg var sånn i begynnelsen av 20-årene), at jeg har begynte å bable, om torvtak og sånn da, under middagen, på diverse julebord, med OBS Triaden og sånn vel.

Mest for tull da.

Mens jeg har lata som at jeg var veldig opptatt av det her og sånn da, kanskje.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Hageselskapet hadde også noen bøker, (eller artikler), som jeg skulle arkivere, (eller noe), om bonsai-trær, husker jeg.

Bonsai var noen japanske trær da, som man liksom skar til på en spesiell måte, (eller noe), sånn at de skulle bli som små miniatyrer, (var det vel), av vanlige trær da.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

I forbindelse med at noen pressemeldinger, skulle sendes til noen danske aviser.

(Eller til det danske Hageselskapet, eller noe sånt, kanskje).

Så la jeg også merke til det, plutselig.

Der jeg satt ved skrivebordet mitt, og dreiv på med noe Hageselskap-arbeid da.

At de hadde en Anker Heegaards gate, i København da.

Hvor en av Hageselskapet sine kontakter, (av noe slag), holdt til da.

Og da måtte jeg nesten skryte litt, til hun Bjerregaard da.

(Som vel var den eneste, som jobba så sent, for det var fleksitid der, og jeg er jo rimelig b-menneske, så jeg var vel ikke akkurat den første som dukka opp på jobb der vanligvis, klokka sju om morgenen, for å si det sånn.

Det var vel heller sånn, at jeg oftere dukka opp der, mellom klokka ni og ti, eller noe sånn vel).

For Anker Heegaard, det var en kjent dansk fabrikkdirektør da, som var min tippoldefar, (eller noe), siden han var bestemor Ingeborg sin oldefar da, (eller noe).

Men seinere, så har jeg jo bodd, i Waldemar Thranes gate, i Oslo.

(Hvor jeg leide en hybelleilighet, av Rimi).

Og da la jeg jo fort merke til det, at en av parallellgatene der, til Waldemar Thranes gate, den het nettopp Bjerregaards gate da.

(Det samme navnet, som hu svenske dama, hos Hageselskapet het da).

Også hadde jeg sitti og skryti, 5-6 år tidligere, til hu samme Bjerregaard da, at en gate i København, var oppkalt, etter min danske slektning da.

Også var det også en gate i Oslo, som var oppkalt etter hu svenske Bjerregaard-dama, (hos Hageselskapet), sin slektning.

Så da følte jeg meg litt dum, (i 1996), da jeg fant ut dette da, (husker jeg).

Men da må jeg si det, at hu Bjerregaard, hos Hageselskapet, var veldig høflig da.

(Og ikke like umoden som meg).

Siden hun ikke skrøt, av at en gate, i Oslo, het Bjerregaards-gate da.

Når jeg selv begynte å skryte, av at en gate i København, var oppkalt etter min tippoldefar, Anker Heegaard da.

(Noe jeg ikke visste om fra tidligere, før jeg la merke til det, akkurat da jeg satt og jobba med noen arbeidsoppgaver, for Hageselskapet der da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt en del ting som hendte, disse par månedene, som jeg jobbet, hos Det Norske Hageselskap.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle skrive om, i de neste kapitlene, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 44: Enda mer fra høsten 1990

Ikke så lenge før jeg slutta å jobbe i Hageselskapet, (husker jeg).

Så måtte jeg også sitte litt i sentralbordet der, husker jeg.

Mens de hadde personalmøte der.

(Siden jeg var praktikant, og ikke jobba der fast da).

Og da ringte det noen folk, som ikke ville abonnere lenger, på Norsk Hagetidend, husker jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var vel mens jeg satt og jobbet på sentralbordet, (som vel muligens også var resepsjonen), at jeg først hørte ordtaket, (som Gro Harlem Brundtland fremførte, på radio, mener jeg at det var), at 'det er typisk norsk å være god'.

Dette var som noe nytt for meg, husker jeg.

Jeg var så vant til å høre, (om musikk osv.), at 'det er bra til å være norsk'.

Men dette om, at 'det er typisk norsk å være god', noe sånt hadde jeg ikke hørt før.

Så selv om jeg var Høyremann, så syntes jeg at dette ordtaket, som vel var del av en slags kampanje, for å få folk i Norge til å bli blidere osv., før vinter-OL, på Lillehammer, i 1994.

Så syntes jeg at dette var en litt oppmuntrende ting, å høre da, (husker jeg), på radioen der da.

(Hvis jeg ikke husker helt feil, så var det mens jeg var på jobb hos Hageselskapet, at jeg først hørte dette ordtaket).

Og de hadde vel også noen 'Folk i form til OL'-plakater, (eller noe sånt), der og, mener jeg.

Så det var nesten litt som å bo i Nord-Korea, (kan man vel kanskje si), å bo i Norge, på begynnelsen av 90-tallet.

Flere statlige kampanjer for å fikse opp nordmenn, for at landet liksom skulle bli sånn noenlunde presentabelt, ovenfor utenlandske TV-tittere og turister, (i forbindelse med OL på Lillehammer), var i full gang, (virket det som for meg, ihvertfall, husker jeg).

Så jeg syntes at dette også var litt pussig/merkverdig da, husker jeg.

Men jeg husker også at jeg ble litt muntret opp da, av at det var typisk norsk å være god.

For det hadde jeg ikke hørt noe om før.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg var ikke alltid like positiv, til Gro Harlem Brundtland.

Hennes TV-opptredener, fra 80-tallet, hvor hun hisset seg veldig opp, i debatt-dueller, med Høyre-formann Kåre Willoch, hadde jeg ganske friskt i minne.

Og en gang, i leiligheten til Mette og Arne, når det var snakk om Gro Harlem Bruntland, på TV-nyhetene, (eller om Arne Thomassen hadde nevnt henne).

Så kom jeg med en negativ kommentar da, (siden jeg var Høyremann), om Gro Harlem Bruntland da.

Og da eksploderte nesten Mette Holter, (husker jeg).

Og sa noe sånt som at, Gro Harlem Brundtland, hun ville ikke Mette Holter høre noe stygt om da.

For Gro var flink og sånn da.

Og det visste seg at Mette Holter kjente Gro Harlem Brundtland personlig, siden de hadde vokst opp sammen og gått på skole sammen, (eller noe lignende ihvertfall), i området rundt Parkveien, i Oslo Sentrum da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det å kjenne noen som kjente Gro Harlem Brundtland, det kom litt som et sjokk for meg, (må jeg innrømme).

(Kanskje spesielt siden at denne personen var akkurat Mette Holter).

For Mette Holter var liksom den arbeiderklasse-bingo-dama da.

(Sånn som det virka som for meg, ihvertfall).

Og jeg syntes at det kunne være litt vanskelig å ta hu Mette Holter helt på alvor, siden hu liksom var så 'kitschy' og sånn da.

Hu så på seg selv, som 'hu dama som alltid vant på bingo', og gikk med sånne spesielle amerikansk-aktige røde plast-briller vel, og samla på elefant-figurer og sånn da.

Så hu var liksom ikke som en akademiker akkurat, (eller hvordan man skal forklare det), hu Mette Holter da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så at Mette Holter hadde vokst opp sammen med, (og kjente), Gro Harlem Brundtland.

Det var noe som nesten skremte meg litt, må jeg innrømme.

Siden jeg ikke stolte helt på dømmekraften, til Mette Holter da.

For Mette Holter virka ikke så smart for meg, (må jeg innrømme).

Og hu virka også ganske så følelses-styrt, for meg, noen ganger.

Samtidig med at hu var inne i en personlig krise, på den her tiden, (virka det som for meg, ihvertfall).

Hu kom med utbrudd om at hu ikke klarte å få seg selv til å se noe fiks/fin ut lenger, til dattera si Kirsten, osv., (sånn at man kunne høre det i hele leiligheten da, husker jeg).

Og hu hadde jo allerede kommet med et utbrudd, ovenfor meg, studieåret før, (en gang jeg var på besøk hos Arne og Metter der, på Furuset), om at hu ble lei seg, på grunn av Pia og meg, siden det å se oss, minte henne på det, at hun ikke var ordentlige mammaen til Axel da.

(Som jeg har skrevet om i et tidligere kapittel, av Min Bok 2).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

PS.

Jeg fikk ikke avsluttet dette kapittelet igår, (6. februar 2012), da jeg skreiv det.

For det ble litt seint her, og jeg sovna.

Men det var fortsatt en god del, som skjedde, denne høsten, i 1990.

Og det tenkte jeg at jeg skulle skrive mer om, i det neste kapittelet, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 45: Mer fra det andre året jeg bodde i Oslo

På Hageselskapet så hendte det at Redaktør Lønø spurte meg, om jeg virkelig jobba så lenge som jeg skulle.

Siden det var fleksitid der, og siden jeg var b-menneske og ofte kom seint på jobb.

Jeg svarte vel bare at jeg gjorde det.

Men egentlig så hadde jeg vel ikke helt oversikten.

Men jeg satt ofte seint oppe, om natta, sammen med min tidligere stefar, Arne Thomassen, og så på

filmer, på Filmnet, som var en 24-timers filmkanal, (noe som var ganske nytt i Norge, i 1990, og som jeg ikke var vant til å ha da).

Så jeg kom meg kanskje trøtt på jobben, i 10-tida da.

Og da skulle jeg vel være der, til i 17-tida, ihvertfall, (egentlig).

Men når det ble tomt med folk der, hos Hageselskapet.

Så syntes jeg nesten at det var som, at jeg gjorde noe galt der.

Siden jeg da var aleine igjen, (mer eller mindre ihvertfall), i lokalene til Hageselskapet.

Dessuten, så jobba jeg veldig raskt og effektivt, (hvis jeg kan si det selv ihvertfall).

Så jeg hadde sjelden noe å drive med etter at de andre hadde gått hjem.

Så da bare jeg stakk jeg, jeg også.

Dessuten så fikk jeg jo ikke lønn der.

Men jeg fikk jo bare vanlig arbeidsledighetstrygd, så jeg syntes egentlig ikke at dette var som en ordentlig jobb da.

Og derfor syntes jeg vel det, at jeg ikke behøvde å ta det så høytidelig, om jeg jobba seks, syv eller åtte timer hver dag liksom.

Og Arne og Mette, de var også sjelden hjemme.

De pleide å dra på bingo og travbanen og fikk seg etterhvert jobber.

Så jeg måtte også lage middag for Axel, ihvertfall de første ukene, som jeg jobba, hos Hageselskapet der, husker jeg.

Og da pleide jeg å kjøpte noen sånne ostesnitzler, og sånn, som de hadde på Mega, på Furuset-senteret der, husker jeg, etter jobben.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var også mens jeg jobba for Hageselskapet, at jeg bestemte meg for å bli enda mer 'ordentlig'.

Jeg hadde jo slutta med å stjele i butikker, osv., før jeg flytta inn til Oslo.

Og mens jeg jobba for Hageselskapet, så huska jeg det, at jeg også ønsket å slutte, med å snike på T-banen.

Så etter denne tida så har jeg vel så godt som alltid hatt månedskort da.

(Når jeg ikke har hatt bil da).

For jeg tenkte vel som så, at det ville vært flaut, å ikke komme seg på jobb, på grunn av at man ble tatt i kontroll, eller noe.

Og det var også en viss risiko for at kolleger osv., kunne se det, på T-banen kanskje, hvis man ble tatt i kontroll.

Og da ville de ihvertfall fått noe å prate om, i lunsjpause osv., (for å si det sånn), hos Hageselskapet da, (tenkte jeg kanskje).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og den første gangen vel, som jeg satt med ned, ved feil bord, i lunsjpausen, hos Hageselskapet der.

Så satt Kontorsjefen og de andre sjefene seg der også.

(Av en eller annen grunn).

Men den andre gangen som jeg satt meg ved feil bord, da gjorde dem vel ikke det, tror jeg.

Men hvorfor det og det bordet var feil bord, det fikk jeg ikke med meg.

Så det hendte at jeg heller gikk og kjøpte meg noe mat, på Oslo City, som ikke var så langt unna, i lunsjpausen.

En pizzabit, eller noe sånt, kanskje, (uten at jeg husker det helt nøyaktig, hva jeg spiste da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En av de første dagene, som jeg jobba, hos Hageselskapet.

Så fikk jeg også en utgave, av Hageselskapets kalenderbok, (som var en grønnaktig og ganske stor 'syvende sans'-aktig bok), for 1990, av Redaktør Lønø, (husker jeg).

Så der kunne jeg skrive opp tidspunkt for jobbintervjuer og sånn da.

Og etter det, at jeg fikk den kalenderen.

Så har det blitt som en vane for meg, vil jeg si.

At jeg både da jeg bodde i Norge, og nå som jeg bor i England, pleier å kjøpe en sånn syvende sans-bok, hvert år, (mer eller mindre, ihvertfall).

Så sånn er det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Da jeg var med en kar, hos Hageselskapet, (som jeg syntes at var litt usympatisk, for å være ærlig, han var vel ihvertfall ganske sjefete, mener jeg), for å jobbe på standen, til Hageselskapet, på landbruksmessa, på Hellerudsletta.

Så dro vi til Prior, (eller noe), ikke så langt unna Hellerudsletta der.

Og da kunne vi spise, (ganske så subsidiert vel), i kantina til Prior, (var det vel).

Siden både Hageselskapet og Prior var noe med land/hage-bruk/Senterpartiet(?)/'bønder' da, (eller noe).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Da jeg var på jobbintervju, hos han butikksjefen på Rimi Oppsalstubben, (som gikk med stripe Ball-genser), høsten 1990.

Så husker jeg forresten at han ble imponert, fordi at han spurte meg, om hva jeg visste om Rimi.

Og jeg var jo kamerat, med Magne Winnem, som jobba som leder, i Rimi, på den her tida.

Så jeg svarte det, at Rimi bestod av både egneide og franchise-butikker.

Da ble han butikksjefen imponert, husker jeg.

Han fortalte det, at mange ikke visste om det, at Rimi hadde egneide butikker.

Og han nevnte det, at Rimi Oppsalstubben, var en sånn egneid butikk da.

Jeg burde vel da kanskje ha nevnt det, at jeg kjente Magne Winnem, som var leder i Rimi.

Men Winnem jobba jo ute i Bærum der, (på Rimi Nadderud), og han var også i militæret, på den her tida, (hvor han var Hovedtillitsvalgt vel), så det var kanskje derfor jeg ikke nevnte det, at jeg hadde lært en del om Rimi, etter at Winnem hadde vært på vorspiel hos meg, en del ganger, etter at jeg hadde flytta til Oslo da.

Det er mulig.

Ihvertfall så ble det bare sånn.

Men jeg ble kanskje litt satt ut av den stripe Ball-genseren, (som var veldig umoderne, i 1990), til han butikksjefen på Oppsal der, det er mulig.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så sånn var det.

Klara, (som var sjef på kontoret der vel, hos Matland/OBS Triaden), hu prata jeg med, på telefonen, noen dager etter at jeg hadde vært på jobbintervju hos dem.

Klara fortalte meg det, at jeg var den av søkerne, som fikk jobben, (et vikariat, på seks måneder, heltid), siden jeg hadde jobbet på CC Storkjøp, i Drammen, (som ekstrahjelp), et drøyt år tidligere, og derfor var den av søkerne, som var best kvalifisert da.

(Siden ingen av de andre søkerne vel hadde jobba i butikk før).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Han tidligere nevnte familievennen, til Arne og Mette, nemlig Svein Martinsen.

Han var på besøk hos Arne og Mette kanskje en gang i måneden, (eller noe).

(Og han pleide da ganske ofte å ha med seg kona si.

Ei dame med mørkt, (og muligens krøllete), hår vel).

Axel fortalte meg historier forresten om Svein Martinsen.

Når Axel var med Arne og Mette, på travbanen, så kunne Svein Martinsen si til Axel, (som fylte tolv år vel, høsten 1990), at her har du en hundrelapp, (som var mye penger, på den her tida, for en ti-tolv-åring), gutten min, gå å kjøp deg noe godt.

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Axel fortalte også det, at Svein Martinsen pleide å være litt sånn 'show-off' vel, når han handla mat, på Matland, (som var akkurat den butikken, som jeg fikk jobb i, etter tips fra nettopp Svein Martinsen da, og som skifta navn til OBS Triaden, på rundt den her tida, etter å ha blitt solgt fra en disponent Paulsen, (som seinere åpna en Rema-forretning, på Furuset Senter), og til Forbrukersamvirket da).

Matland hadde en stor og fin ferskvareavdeling.

Og Svein Martinsen pleide visst å si, 'også et par hekto roastbiff til katta', når han handla i

ferskvareavdelingen der.

Så Martinsen var vel litt 'harry' og litt sånn show-off da vel.

(Ihvertfall hvis jeg skjønte Axel rett).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Martinsen fortalte meg også en historie, fra Forbrukersamvirket, en gang, når han var på besøk, hos Arne og Mette, høsten 1990, husker jeg.

En sjef, i Forbrukersamvirket, hadde slutta i jobben.

Og når de andre sjefene fant et fryselager, som han sjefen hadde hatt ansvaret for.

Så hang det masse griseskrotter der, som var fulle av mark.

'Dette tar jeg hånd om, stol på meg', (eller noe), sa han ene av Forbrukersamvirket-sjefene da, til de andre.

Og uka etter, så hadde det vært tilbud, på sterkt krydra grillkjøtt, i alle Forbrukersamvirke-butikkene, i Norge da.

(Ifølge Martinsen).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var også mye mer som skjedde, høsten 1990.

Og det tenkte jeg at jeg skulle skrive mer om, i det neste kapittelet, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 46: Enda mer fra det andre året jeg bodde i Oslo

En av de siste dagene, som jeg jobba hos Hageselskapet.

Og etter at det var klart, at jeg skulle begynne å jobbe, hos OBS Triaden.

(I et seks måneders vikariat da).

Så sa Redaktør Lønø, til meg, husker jeg.

At, 'du blir sikkert butikksjef du'.

(Siden jeg skulle begynne å jobbe i butikk da).

Så Lønø skjønte kanskje ikke helt situasjonen min.

Jeg hadde jo bare et friår, fra Informasjonsbehandlings-studier, ved NHI.

Så egentlig, så var jo dette friåret bare for å tjene opp penger, til videre studier.

Men det er mulig at dette ikke hadde nådd helt fram da, til Redaktør Lønø og resten av Norsk Hagetidend/Det Norske Hageselskap.

Det er mulig.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Cirka en gang i måneden, da jeg jobba hos Norsk Hagetidend.

Så pleide trykkeriet å dukke opp der, for å hente alle sidene, til Norsk Hagetidend da.

Men så var det noe galt med printeren en gang.

Så den virket ikke.

Så trykkerifolka gikk igjen da.

Men da kom jeg plutselig på det, at jeg kunne jo prøve å skru av strømmen på printeren.

Og så skru strømmen på igjen.

Og da virka plutselig printeren.

Så da løp jeg ut etter de trykkeri-folka da, med de papirene, når de arkene endelig dukka opp, inne på printerrommet der da, husker jeg.

Men det er mulig at Redaktør Lønø ble seende litt dum ut da.

(Ovenfor de trykkeri-folka da).

Og at han kanskje skyldte dette på meg, eller noe.

(Siden jeg hadde gått et år på NHI da, muligens).

Hvem vet.

Redaktør Lønø spurte meg ihvertfall hva jeg hadde gjort, siden jeg fikk printeren til å virke igjen, husker jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Da jeg holdt på å fikse den oppringingsmaskinen, for Bjerregaard, hos Norsk Hagetidend.

Så tok dette litt tid, for jeg var ikke vant med sånne maskiner.

Som var mest brukt på kontorer, på 70- og 80-tallet, hvis jeg skulle tippe.

Så da sa Redaktør Lønø, husker jeg, en dag.

At jeg må ha resultatene av den og den leserundersøkelsen, på mitt skrivebord, i morgen tidlig.

Og da, så jobba jeg helt til jeg ble ferdig med den leserundersøkelsen da.

Og da lå den på skrivebordet til han Redaktør Lønø, dagen etter da.

Så det kunne også være sånn der, at noe hastet da.

Og spesielt de siste dagene, før Norsk Hagetidend, skulle i trykken.

Så kunne det være litt hektisk der da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men jeg må si det nå, når jeg tenker tilbake.

At dette rundt denne praksisplass-jobben min, var mest som noe surr, fra både Arbeidsformidlingen og Norsk Hagetidend.

For jeg var jo utdannet Data og Informasjonsbehandling/Markedsførings-økonom, fra Handel og Kontor.

Så at jeg skulle ha en praksisplass, som kontormedarbeider.

Det var noe ganske tøysete, må jeg nok si.

For det var jo ikke dette som var mitt hovedfelt, for å si det sånn.

(Det var jo Data og Informasjonsbehandling som var mitt hovedfelt.

Og Markedsføring var mitt felt nummer to da, på den her tiden, må man vel si).

Og hos Hageselskapet, så måtte jeg jo jobbe på lageret og på messer og som bud, og som alt mulig forskjellig da.

Så dette var vel ikke noen kontormedarbeider-jobb, akkurat.

Dette var vel mer en alt mulig-mann jobb.

Så både Arbeidsformidlingen og Hageselskapet surra fælt, når det gjaldt denne praksisplass-jobben min hos Norsk Hagetidend, synes jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Hos Arne og Mette.

Så fant jeg en dag, (på rundt den her tida vel).

Min yngre halvbror Axel, (som var 11-12 år, på den her tida), inne på kjøkkenet, mens han babla noe om at, 'dansker er Nordens jøder'.

Så det var mye sprøtt som skjedde, hos Mette og Arne og.

Men hvorfor Axel sa det her, det veit jeg ikke.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Men nå har jeg ikke fler notater her, fra tida, som jeg jobba, hos Det Norske Hageselskap.

Så i de neste kapitlene, så blir det mer fra tida, da jeg leide et rom, hos Arne og Mette og dem.

Og fra den nye jobben jeg fikk, på OBS Triaden.

Så vi får se når jeg klarer å få skrevet mer om dette.

Vi får se.

PS.

Jeg fikk ikke sove nå, så jeg tenkte at jeg kan skrive noe mer, på det her kapitlet.

Axel hadde en del kamerater, i Høybråtenveien, på Furuset.

De han hatet mest, det var Obi og Orji, (Okoroafor, så jeg at de heter, til etternavn, på Wikipedia nå) fra Kenya vel, (som bodde noen oppganger bortover i retning av Høybråten Kirke der vel, i

Høybråtenveien), og som har vært med i Idol, (var det vel), for noen år siden.

Disse afrikanske gutta, de var veldig kraftige, for alderen, (mener jeg å huske), og Axel var litt redd for dem, og prata en del om dem, i begynnelsen, det året jeg bodde hos han og Arne og Mette, på Furuset da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Samtidig, så beundret Axel utlendinger.

En gang, som Axel og jeg, gikk fra Furuset-senteret, og bort til leiligheten, til Arne og Mette.

(En gåtur på cirka fem minutter vel).

Så forklarte Axel det, at han beundret utlendinger, siden de var mye tøffere enn nordmenn da, som han sa.

Jeg svarte ikke noe.

Mine søsken og jeg, vi er jo som en sånn 'Tore på Sporet'-familie, mer eller mindre.

Både Pia, Axel og jeg har jo vokst opp fra hverandre.

Så vi kjenner hverandre ikke så bra.

Og vi er kanskje litt mistenksomme, mot hverandre.

Og jeg skjønner vel nå, at jeg kanskje aldri har vært helt på bølgelengde, med hverken Axel eller Pia.

Det er kanskje best, for oss tre søsknene, å bo langt fra hverandre.

Det blir som når noen er adoptert bort, som barn.

Også møter de sin ekte far eller mor, som voksen.

(Det blir nesten som noe sånt her, med Pia og Axel og jeg, må jeg vel si, etter å ha tenkt litt mer på det her nå).

Og da, så blir det kanskje vanskelig, og det er kanskje ikke alltid, at ting klaffer, og at folk passer sammen, etter å ha hatt en sånn 'Tore på Sporet'-aktig oppvekst da.

Så sånn er nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

PS 2.

Og det som også skjedde, iløpet av den tiden, som jeg bodde, hos Axel og dem.

Det var at Axel og dem fikk seg en hund, som ble kalt for Trixie, (mener jeg å huske).

Og Axel hadde med den hunden, på en hundestilling, og den vant prisen, for 'Groruddalens fineste hund', husker jeg.

(Den fikk en sløyfe, som det stod det på, ihvertfall).

Men hverken Axel eller Arne Thomassen, eller Mette Holter, dresserte Trixie noe særlig.

Men jeg pleide å gå opp, til Furuset-senteret, om kvelden.

For å kjøpte meg noe godteri, å spise, mens jeg så på Filmnet, om kvelden da.

Og etter at dem fikk bikkje, så pleide jeg å ta med den noen ganger, og gå tur, til Furuset-senteret da.

(Når jeg skulle dit likevel).

Og en av de første gangene, som jeg gikk tur, med Trixie da.

Så møtte jeg Obi eller Orji, (eller om det var storebroren deres, vil jeg vel kanskje tippe på. Jeg tror at de gutta også hadde en litt eldre storebror nemlig, muligens, hvis jeg husker det riktig).

Og han lo av meg da, på den sletta der, som jeg som er like ved blokkene, der Arne og Mette bodde.

For jeg måtte liksom slepe på Trixie da, som ikke ville høre på meg.

Så da ble jeg så flau, siden han afrikanske gutten, lo av meg.

Og så irritert, på Trixie.

Så jeg tenkte det, når jeg kom hjem, til Arne og Mette der.

At jeg måtte vise den bikkja, hvem som var sjefen.

Så jeg satt bikkja ut på den terrassen, som var ved kjøkkenet der.

(For de hadde terrasse på to sider av leiligheten da).

Også lot jeg bikkja være aleine der, i to-tre timer kanskje.

Om kvelden.

(Det var ganske mørkt, husker jeg, så dette var kanskje høsten 1990, eller noe.

Eller våren 1991, var det kanskje.

Noe sånt).

Og så lot jeg bikkja slippe inn i leiligheten igjen.

Etter å ha latt den være aleine, i noen timer, på terrassen der da.

Og etter det, så var den bikkja helt fin.

Og hørte alltid på en, når man gikk tur med den, osv.

Så da ble den bikkja litt mindre overlegen da.

For å si det sånn.

Og etter det, så var jeg alltid snill mot den bikkja da.

Men det var så ille at det ikke gikk an å gå tur med den liksom.

Så da måtte jeg nesten gjøre noe, for å liksom få dressert den bikkja litt da, (syntes jeg).

Den bikkja var forresten en blandingshund.

Og Mette Holter sa at den var en 'ren amerikaner'.

(Noe vel også Arne Thomassen var med på å si, noen ganger og, mener jeg å huske).

Men det var nok bare tull, (tror jeg ihvertfall), siden amerikanere er mye en blanding av forskjellige folkeslag da.

Så når Mette Holter sa det at Trixie var ren amerikaner, så mente hu vel det, at den bikkja var en blandingshund da.

(Hvis jeg skulle tippe, ihvertfall).

Så sånn var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Kapittel 47: Mer fra leiligheten til Arne og Mette

I begynnelsen, da jeg bodde, hos Arne og Mette.

Så skulle inngangsdøra stå åpen, (husker jeg at Mette sa).

For vaskemaskinen, til de naboene, som hadde inngangsdør, rett ovenfor inngangsdøra, til Arne og Mette og dem, den virka ikke.

Så nabokona, hu skulle gå inn og vaske klær noen ganger, på badet da, sa Mette.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Hu nabokona hu fortalte meg også en gang, at hennes tenåringsdatter hadde blitt misbrukt seksuelt.

Og hu hadde hørt rykter om, (fortalte hu), at jeg hadde hatt en vanskelig oppvekst.

Og hu ville at jeg skulle fortelle om oppveksten min da.

Men dette hadde jeg jo vært gjennom, med Cecilie Hyde, et år eller to tidligere.

Da jeg bodde i Leirfaret.

Og Pia og Cecilie Hyde flytta inn hos meg, i noen måneder.

Så da sa jeg bare det samme, som Cecilie Hyde hadde sagt, på den tida.

Da jeg spurte henne, om ikke hu også skulle fortelle om sin oppvekst.

Så da sa jeg bare det, at jeg ikke hadde noe behov for å fortelle om oppveksten min.

(Til nabokona og Mette Holter da, i stua til Arne og Mette der, husker jeg).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Nabokona, hu kom også en gang på døra, og fortalte det, til Arne og Mette, at nå hadde det vært innbrudd, i en av kjellerbodene.

Så nå var det bare å sende skademelding, (eller hva det heter igjen), til forsikringsselskapet.

Hvis de ønska seg noen ekstra 'grunker'.

Og Mette og Arne dikta opp da, og fant på at dem hadde blitt frastjålet en Kärcher høytrykksspyler, og slalomski, (eller hva det var igjen, alt sammen), for mange tusen kroner da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En fredag ettermiddag, da jeg kom hjem, fra jobb, på OBS Triaden, høsten 1990, (var det vel).

(Dette var den samme helgen, som Sentrumsløpet ble arrangert, mener jeg å huske.

Eller om det var et annet gateløp, i Oslo).

Så ble jeg tvunget, (må jeg si), av Arne Thomassen, til å bli med å jobbe, hos Forsvarets Overkommando, med å tømme et lager der.

Arne Thomassen var sjef, for tre unge karer, fra Tønsberg eller Sandefjord vel.

Og de her jobba i et flyttefirma, (eller noe), da.

Og dette var et hasteoppdrag.

Så jeg måtte være med å jobbe.

For ellers så frykta dem, at dem ikke ville rekke å bli ferdige, iløpet av helga da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så jeg måtte jobbe som sjauer da, hele helga.

Enda jeg hadde jobba full uke på OBS Triaden.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og det var ikke taklampe, på rommet jeg leide, av Arne og Mette.

Men på det lageret, til Forsvarets Overkommando, ved St. Olavs Plass der.

(Ikke så langt unna SAS-hotellet).

Så lå det mange taklamper, til å ha i kontorbygg da.

Jeg spurte Arne Thomassen om jeg kunne ta en av de lampene.

Og det sa han at jeg fikk lov til.

Så vi la en sånn lampe i bilen da.

Like etter så fant jeg en gammel tegning, som var rammet inn.

Det var en tegning av noen brannkonstabler, ved brannstasjonen i Oslo/Christiania.

Det var et utkast til en blå uniform, for dem, på 1800-tallet, eller noe.

Glasset var litt knust.

Så det var nok derfor, at den tegningen, hadde blitt plassert, på det 'rote-lageret' da.

Jeg spurte om jeg kunne få den tegningen.

Fordi den ligna på noen kart, som jeg hadde fått av mora mi og bestemor Ingeborg, omtrent på den samme tiden.

Rammen var liksom i det samme stilen, som det kartet, som jeg hadde fått av bestemor Ingeborg da.

Det var et fransk kart, over Norge og Sverige.

Og mora mi ga meg et Europa-kart.

Og da jeg skulle sjekke verdien av det Europa-kartet, så hadde visst noen malt en farge, på hvert av landene, sa en kar på et antikvariat, i Ullevållsveien vel.

Så det kartet var ikke verdt så mye da, sa han.

Jeg lurte da på, om mora mi hadde malt på det gamle kartet.

Jeg har jo også forresten sett på globuser osv., (for Ågot og Øivind hadde en, i et hjørne av spisestua si, i huset sitt, på Sand, som jeg noen ganger pleide å se litt på, som guttunge, på 70-tallet), og på de så er jo de forskjellige landene farget i forskjellige farger, (av en eller annen grunn).

Så det her som han antikvaren sa, det virka som noe litt dumt kanskje, for meg da.

(Eller som noe jeg undret meg over, ihvertfall).

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg var også sliten etter en lang uke, på OBS Triaden, og var ikke vant til å jobbe som sjauer.

Å jobbe som sjauer, det betydde forresten, at man måtte bære masse ting, og kaste dem i en container da.

Ihvertfall de tingene som Arne Thomassen mente at var skrot da.

Mens andre ting, de skulle til et annet lager da, hos Forsvarets Overkommando der.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Arne Thomassen, han gikk og prata med noen karer, på et kontor, hos Forsvarets Overkommando

der.

Og så ble jeg sikkerhetsklarert da.

(Sa Thomassen ihvertfall).

For Thomassen mente at man måtte være sikkerhetsklarert da, for å jobbe der.

Og en av de unge karene, fra Vestfold, han sa også det til meg, (husker jeg), at jeg ikke skulle løpe og jobbe.

Det var nok å gå og jobbe.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

For den her jobbinga, så fikk vi dobbel timelønn, eller noe.

Så jeg fikk vel drøye 5000 i lønn, for den her helga vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men jeg ble bare dratt med på det her.

Det var ikke sånn, at jeg tagg meg til å være med, (eller noe).

Neida, det var heller sånn, at Thomassen sa det, at jeg skulle/måtte være med.

Så Arne Thomassen trodde kanskje at han var stefaren min ennå, (på den her tiden).

Så jeg vil si det, at det funka dårlig, at jeg leide et rom av dem der.

For dette ble jo som en dobbeltrolle.

Ikke bare var Arne Thomassen min hybelvert, han var også min arbeidsleder.

Så dette var jo som noe alvorlig tullball, vil jeg si.

Og hvordan Arne Thomassen, (som tulla sånn), fikk lov til å jobbe, med å lede arbeidet, med å tømme et lager, hos Forsvarets Overkommando.

Det veit jeg ikke.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

På lørdagen, (var det vel), mens vi jobba, med den her sjauinga, på Forsvarets Overkommando der.

Så dro Arne Thomassen med meg, og de tre Vestfold-kara, til en restaurant, i en sidegate til Karl Johans gate der.

Det var muligens ved Savoy der, eller noe.

I Universitetsgata eller Rosenkrantzgate, eller noe.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Dette var også noe jeg ble tvunget med på da.

Jeg ville vanligvis ikke ha brukt nesten to hundre kroner, (eller hva det var igjen), på en middag.

(Jeg ville heller spist for kanskje halve prisen, på Burger King, eller noe da).

Men Thomassen mente det, at når jeg tjente så mye penger, så måtte jeg unne meg, å spise på restaurant da.

Så jeg prøvde å ikke klage, på den her 'sløsinga' da, (som jeg delvis tenkte på det her restaurantbesøket som da).

Dette var vel en norsk restaurant, tror jeg.

(Thomassen var jo fra Nord-Norge).

Så det var mat som kjøttkaker med poteter og grønnsaker, som stod på menyen da.

Jeg kjøpte vel kjøttkaker, eller noe sånt, da.

Og han ene Vestfold-karen.

Han begynte å klage.

På at han ikke fikk nok grønnsaker, til middagen sin.

Jeg var ikke så glad i kokte grønnsaker selv.

(Bestemor Ågot pleide ofte å gi meg ferske grønnsaker, som raspede gulerøtter, eller paprikaskiver, for eksempel, og sånt var jeg litt mer glad i da.

Men kokte grønnsaker, det var liksom ikke det helt store, for meg).

Så da han Vestfold-karen, begynte å klage, på at det var for lite grønnsaker, til middagen hans.

Så lot jeg han få grønnsakene mine da.

Som lå ved siden av potetene, (var det vel), på tallerkenen min da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg redda også livet, til Arne Thomassen, (må jeg vel si), den her arbeidshelgen.

Dette var vel på søndagen vel.

Thomassen og jeg, vi måtte stå oppå lasset på på en truck.

Som han ene Vestfold-karen, (han som var så glad i grønnsaker vel), kjørte.

Han kjørte trucken ganske raskt, inne hos Forsvarets Overkommando der.

Og det hang noen bjelker, (av metall eller betong vel), i taket der da.

Og det så ikke Arne Thomassen, (husker jeg).

Og han truckføreren, han bare kjørte på, i full fart da.

Så jeg måtte begynne å banke hånda mi, oppå toppen av det krøllete hue, til Arne Thomassen da.

For å få han til å skjønne det, at han måtte dukke da.

Og han dukka akkurat i tide da.

Og jeg måtte også dukke, husker jeg.

Og det var vel omtrent nesten sånn, at jeg den bjelken i taket, sneia huet mitt, (husker jeg).

For jeg fikk med meg det, at Thomassen rakk å dukke da, (husker jeg), før jeg selv også dukka da.

Så det var nære på, (husker jeg), at enten Arne Thomassen, eller meg selv, fikk den bjelken i hue da.

Og da hadde det nok vært vanskelig å blitt den samme personen igjen, (vil jeg vel tippe på, ihvertfall).

Etter å eventuelt ha fått den bjelken i hue da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

På søndag kveld, når vi endelig var ferdige, med all den her helge-jobbinga.

Så ble jeg behandla litt som en maskot, (eller noe sånt vel), av de her Vestfold-karene da.

Jeg var stuptrøtt, etter å ha jobba full arbeidsuke, hos OBS Triaden, og så etter å ha jobba 30 timer kanskje, for sjauefirmaet til Arne Thomassen, i frihelga mi da.

(Mot min vilje, må jeg si).

Så da de Vestfold-kara, fikk meg til å kjøre den trucken.

(Enda jeg ikke hadde trucksertifikat).

Inne i en gang, hos Forsvarets Overkommando der.

Så krasja jeg inn i en dørkarm der da, husker jeg.

Og det klagde Arne Thomassen på seinere, (husker jeg), at det hadde han måtte dekke, av egen lomme da.

(Noe jeg syntes at hørtes rart ut, siden vi jobba for et firma der da).

Og Arne Thomassen, han gikk jo sammen med oss der.

Og han var jo arbeidsleder.

Og jeg hadde jo ikke trucksertifikat engang.

Og jeg kjente jo ikke de her Vestfold-kara, (som var eldre enn meg), fra før.

Og jeg var jo veldig trøtt da.

Så dette at jeg kjørte den trucken, (som en slags maskott da), dette viste at jeg egentlig var litt kua der, som nybegynner da, i sjauer-yrket, vil jeg si.

Men Thomassen sa aldri det til meg, at han måtte betale for den dørkarmen.

Men jeg mener at jeg overhørte at han snakka om det, til Svein Martinsen, (eller noe), en gang da.

I stua til Arne og Mette der.

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg visste ikke helt hva jeg skulle bruke den her ekstra lønninga, fra det sjauer-firmaet, til.

Da jeg fikk de pengene.

Men mens jeg hadde jobba for Hageselskapet vel.

Så hadde jeg sett litt på en rød-lilla høst/vinter-jakke, i den klesbutikken, på Oslo City, hvor jeg hadde kjøpt den Levis-genseren, med amerikansk flagg på, da jeg bodde på Abildsø.

Og den jakka var også i grønt, men jeg bestemte meg for den rød-lilla da.

(Av en eller annen grunn.

Dette var like etter 80-tallet.

Og moten var vel litt forskjellig, enn den som er nå for tiden.

Jeg hadde jo gått med litt sossete klær, da jeg gikk på Handel og Kontor, på Sande Videregående og Gjerdes Videregående, noen år før det her.

Og den jakka så ganske voksen/forretningsmann-aktig ut da kanskje.

Og samtidig litt sossete ut vel).

Og den jakka, den kosta 3-4000 kroner da.

Men jeg kjøpte den da.

For jeg trengte vel en ny jakke da.

Og da hendte det, husker jeg.

At Arne Thomassen, (og Mette Holter), prata om, (husker jeg), at de syntes at den nye jakka mi, var fin da.

Og det hendte vel at Arne Thomassen også lånte den jakka.

En gang i blant, mener jeg.

(Noe som gjorde meg litt smigret da, (for å være ærlig).

For jeg var jo fra Bergeråsen, som lå ute på landet, må man vel si.

Så jeg hadde jo ikke så god peiling på klær da, som folk som bodde i Oslo, vel ofte hadde).

Og det var både do og bad, i den leiligheten, til Arne og Mette.

Og Arne Thomassen, han brukte do-en til å barbere seg, osv.

Og der lå alle barbersakene hans, (og sånn), i en ganske stilig toalettmappe da, (mener jeg å huske, ihvertfall).

Så han var liksom som en sånn velkledd type, og ikke som en kar fra landet, (må man vel si), han Arne Thomassen da.

Han pleide ofte å gå i tweed-dress, på travbanen, på 70-tallet, (for eksempel), husker jeg.

Så han kledde seg vel som en forretningsmann, må man vel si.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Arne og Mette, de hadde forresten ikke nøkler stående, på innsida, av dørene, til badet eller do-en.

Så en morgen, når jeg skulle på jobb, på OBS Triaden da.

Så gikk jeg inn på badet, for å stelle sveisen og sånn.

(Som jeg pleide å gjøre, før jeg dro på jobben.

Som var å sitte i kassa, på Matland/OBS Triaden der).

Og akkurat da jeg gikk inn på badet.

Så reiste Mette Holter seg opp fra doen.

Sånn at hu stod med rumpa si, (og hele 'indrefiletten' da, hadde jeg nær sagt), rett i trynet på meg da, når jeg gikk inn døra der.

Mens hu hylte vel, (eller noe).

Så jeg lukka igjen badedøra da, fort som fanken.

(For å si det sånn).

Også gikk jeg inn på doen vel, (eller noe).

Og stelte meg litt der kanskje.

Før jeg hasta videre til bussen da, for å komme meg på jobb, på OBS Triaden der da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Og en gang, like etter det her, så sa Mette Holter til meg, (husker jeg), en gang i leiligheten sin der.

At, 'Så du rumpa mi, du da'.

så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men hvorfor dem ikke låste dørene der, når dem var på badet, eller på do, det veit jeg ikke.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

De Vestfold-kara, som jeg jobba sammen med, (under ledelse av Arne Thomassen da), med den sjaue-jobbinga, hos Forsvarets Overkommando.

De var litt sex-fikserte, forresten, sånn som jeg husker det.

Da vi hadde vært på den restauranten der, i den sidegata, til Karl Johan der, og spist, på den lørdagen vi jobba, (var det vel).

Så så vi ei dame, med en bikkje, men tynne bein, (var det vel).

'Det er en sånn fittesleiker-bikkje', smalt det fra han ene Tønsberg/Sandefjord-gutten da.

Til han andre da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Mens han som var så glad i grønnsaker.

(Var det vel).

Han betrodde seg til meg, en gang, i løpet av den her helga da.

Om at det å ha dame.

(Som han fikk sex av da da).

Det blei som 'narkotika', mente han.

At han måtte ha det da.

Så han klagde litt på det her da, på at han ble avhengig, av dama si, som han fikk sex av da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mye mer som hendte, det året, som jeg bodde hos Arne og Mette, (og Axel), på Furuset der.

Og det tenkte jeg at jeg skulle skrive mer om, i det neste kapittelet, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 48: Ragnhild fra Stovner

Jeg fikk ikke sove her nå, så jeg tenkte at jeg kunne skrive et nytt kapittel, av Min Bok 2.

Like etter at jeg hadde begynt å jobbe på OBS Triaden, så dro Magne Winnem og jeg, ut på Radio 1 Club igjen.

(Hvor jeg jo hadde møtt hu Laila Johansen, fra Skøyen, et snaut år tidligere).

Igjen, så forsvant Winnem hjem tidlig.

(Uten å si hadet engang, når han plutselig forsvant, (sånn som jeg husker det, ihvertfall)).

Og igjen, så fant jeg ei dame der da.

Dette var ei lyshåra og frodig dame, i begynnelsen av 20-åra vel.

Jeg gikk litt rundt der, på Radio 1 Club, og hu Ragnhild, hu satt ved et rundt bord der da, (var det vel), i overetasjen der da.

Og man hadde utsikt, ned til dansegulvet og barene osv., i etasjen under, fra det bordet, der hu satt, da.

Hu satt vel der og drakk en drink eller en øl vel.

Mens jeg sikkert gikk rundt og bar på en halvliter da.

Og jeg spurte henne kanskje om hun hadde fyr, eller noe.

Hvis ikke hun spurte meg om det da.

(Siden dette var cirka 14-15 år før røykeloven kom, eller noe).

Det visste seg at Ragnhild, hun var en rimelig uskikkelig jente.

Det varte ikke lenge før hu hadde hånda si, inne i underbuksa mi, og klemte og dro i penis da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Vi satt ganske 'øde' til der.

Og det var ganske mørkt.

Så ingen la vel merke til denne sex-en, (må man vel kalle det), som vi hadde, inne på Radio 1 Club der da.

Selv om jeg lurte på om en rydde-ansatt, (var han vel), som gikk forbi oss, en del ganger, skjønnte hva vi dreiv på med da.

(Det er mulig).

Hva vet jeg.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Men men.

For jeg svarte jo med samme mynt, (hadde jeg nær sagt), når hu Ragnhild begynte å kjæle med snurrebassen min, mens vi sikkert også klina da, samtidig.

Så hånda mi fant også etterhvert veien inn i trusa hennes, noen ganger, mens vi satt ved det her bordet, i overetasjen, på Radio 1 Club der da.

Og vi kjøpte vel også en del øl og sånn, som vi drakk på da, de siste timene, mens diskoteket der var åpent.

Mens vi råklina og 'grise-klådde' skikkelig på hverandres intime deler da, (må man vel si), mens vi satt ved det her bordet, ikke så langt fra garderoben, på Radio 1 Club der da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg ble rimelig full etterhvert, husker jeg.

Jeg hadde vel drikk rimelig mange halvlitere, vil jeg tippe på.

(Det var kanskje derfor at Winnem dro tidlig hjem, fordi at det ble for mye drikking, for han.

Hva vet jeg).

Men da diskoteket stengte, så ble Ragnhild og jeg enige om da, at jeg skulle bli med, og ta nattbussen, sammen med henne, til der hu bodde, på Stovner.

Ragnhild hadde ganske nylig flytta til Oslo.

Og hu hadde flytta inn hos bestefaren sin, var det vel.

I en to-roms leilighet, (var det vel), i en blokk, på Stovner da.

Men så hadde bestefaren hennes død, ikke så lenge før jeg traff henne da.

Og da hadde hu Ragnhild overtatt bestefarens leilighet, alene da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og jeg husker det, at på nattbussen, til Stovner, så var jeg litt sånn salig og full da, (etter all den runkinga, fra hu Ragnhild, på Radio 1 Club, og etter all drikkinga mi da), så jeg husker at jeg klarte å gjøre noen sånne nesten slags grimaser, der jeg satt, nesten helt bakerst, på nattbussen, sammen med hu Ragnhild da.

Og da husker jeg det, at noen lokale Stovner-ungdommer, slengte noen kommentarer om, at 'sjekk han der da', (eller noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Da vi kom fram til leiligheten til hu Raghild.

Så var jeg rimelig full og også ganske så trøtt og sliten, husker jeg.

Så jeg sovna på senga hennes, husker jeg, naken vel.

Og da våkna jeg, (husker jeg), av at hu Ragnhild dreiv og sugde tissen min da, selv om den var maks halvstiv vel.

Og da sugde hu Ragnhild meg skikkelig godt, husker jeg.

Og uten å bruke noe kondom, eller noe, vel.

Så hu var nok rimelig kåt, vil jeg tippe på.

Og begynte nok å suge meg, for at jeg skulle våkne opp igjen, og ha sex med henne da.

For hu Ragnhild, hu var flink når det gjaldt sex og sånn, men hu var kanskje ikke verdens slankeste

og mest sexy dame da, (for å si det sånn).

Hu var vel heller litt lubben eller kraftig kanskje.

Nesten som hu Siri Rognli Olsen, mer eller mindre, kanskje.

Noe sånt.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Og jeg våkna jo skikkelig opp, av den her suginga, til hu Ragnhild, etter at jeg hadde sovna der, (på en seng hu hadde der vel), i stua hennes da.

Så etter det, så hadde vi skikkelig mye sex, hele natta omtrent da.

Jeg lå oppå henne, i et par timer vel, i stua hennes da, hvor vi hadde samleie i misjonærstillingen da.

Og jeg kjente etterhvert, (med penis), at livmorhalsen, (eller hva det var), til Ragnhild, begynte å trekke seg sammen, (gjentatte ganger), og lage skikkelig med bølger da, inne i bunnen av vaginaen hennes der.

Så hu fikk nok sin del av orgasmer, (virka det som for meg, ihvertfall).

Og dette skapte også en deilig følelse, for penis, (husker jeg), når hu Ragnhild begynte med de her livmorhalssammentrekningene sine da, (eller hva det var igjen).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Etter at vi hadde hatt sex, i en del timer, inne i stua der.

Så dro hu Ragnhild med meg, inn på soverommet i leiligheten hvor der, husker jeg.

Og der sov vi nakne, (muligens etter å ha hatt enda mer sex), på en madrass på gulvet der, (husker jeg).

(Var det vel).

Og når jeg våknet noe timer senere.

Så husker jeg det, at jeg ble kåt, av å tenke på, at jeg lå ved siden av en naken dame der da.

Så da hadde vi enda mer sex, (i misjonærstillingen igjen), husker jeg.

Og da var det ekstra deilig, (husker jeg), siden jeg hadde blitt litt mer edru vel, siden kvelden før.

Og da, så brukte vi vel ikke kondom heller, mener jeg.

Men om vi brukte kondom, når vi hadde sex i stua hennes der, det husker jeg ikke.

Men jeg hadde ihvertfall ikke kondom på meg, når hu sugde meg, i søvne der, husker jeg.

For det var liksom før vi begynte å ha 'ordentlig' sex der liksom da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det viste seg det, at hu Ragnhild, hu var fra 'Dalom'.

Så akkurat like etter at det hadde gått for meg, etter at vi hadde pult, på soverommet hennes, søndag morgen.

Så ringte det på døra hennes.

Og inn kom så fire-fem ungdommer, fra 'heimbygda' hennes da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Ragnhild sa noe til meg, om at hu egentlig kunne ha tenkt seg å ta en dusj.

Og da svarte jeg, at 'det skjønner jeg', eller noe.

For hu Ragnhild, hu var ei rimelig kåt dame da.

Så jeg hadde jo fullt av fittesaft, på pikken min og området rundt, for å si det sånn.

Men når denne patruljen, fra heimbygda hennes, overraskende dukka opp der da.

Så måtte jo hu Ragnhild plutselig være en flink vertinne da.

Så jeg bare tok på meg 'disco-klærna' mine igjen.

Som denne helgen var en 'the Clash/London Calling' t-skjorte.

Og en svart bomullsbukse, (som jeg hadde kjøpt i den klesforretningen, på Oslo City, hvor jeg hadde kjøpt den Levis-genseren, med amerikansk flagg på, mens jeg bodde på Abildsø da).

Og en dressjakke, (som jeg hadde kjøpt, like etter at jeg flytta til Oslo, som del av en dress), på Cubus vel, på Oslo City. Men jeg hadde jo brukt denne dressen ganske så mye, som student, det første året mitt i Oslo, så den dressbuksa, den var rimelig slitt da, hvis jeg husker det riktig, og

dressjakka, den var også rimelig slitt, så jeg pleide å få den rensset ganske ofte, på renserier, osv., i Oslo, etter råd fra Magne Winnem vel, etter at mine mange byturer, i Oslo, hadde begynt å sette sine spor, på denne 'party/jappe-dressen' min da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg husker at noen av kara, fra heimbygda, til hu Ragnhild.

De sa til henne, at jeg ikke var noe til kar, (eller noe), da.

Men at Ragnhild da svarte, at jeg var vel 'grom', eller noe, da.

Men hvorfor disse bygdefolka prata dritt om meg, det veit jeg ikke.

Jeg kjente jo ikke noen av dem fra før.

Og jeg husker ikke engang hvilken bygd dette var, som hu Ragnhild var fra, da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Denne søndagen, så måtte jeg også dra rett på smilekurs, på et hotell som het Olavsgård, (som lå ute i Skedsmo/Romerike der), med Matland/OBS Triaden.

Siden Matland skulle bytte navn til OBS Triaden da, like før jul, dette året, (var det vel).

Og Arne Thomassen, han satt i stua der, (i leiligheten til Mette og han), når jeg kom hjem.

Så jeg lurte vel litt på hvorfor han gjorde det, husker jeg.

Men han var kanskje bare litt tidlig oppe da.

Og jeg var vel kanskje litt døgnvill bare.

Det er mulig.

Jeg fikk ihvertfall ikke rota meg til å dusje, husker jeg, før jeg dro på det her smilekurset, til Matland/OBS Triaden, da.

For jeg var også rimelig sliten og fyllesyk da.

Så jeg tror at jeg må ha lukta rimelig av fittesaft, når jeg var på det smilekurset, ute på Olavsgård der da.

Jeg mener å huske at noen av de Matland/OBS Triaden-damene, begynte å reagere litt, på meg der

ihvertfall.

(Hvis jeg ikke husker helt feil).

Kanskje siden jeg sikkert lukta rimelig mye av den fittesaften til hu Ragnhild da).

Og jeg var vel også litt sånn 'nummen' da, etter all den her sex-en, med hu rimelig kåte Raghild da, som også var god i senga da, må jeg vel si.

(Så jeg oppførte meg kanskje litt spesielt der, på det smilekurset, det er mulig).

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Hvordan det gikk videre, mellom Ragnhild og meg, det tenkte jeg at jeg skulle skrive mer om, i det neste kapittelet, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

PS.

Hu Ragnhild, hu var forresten datter av en tysk cruiseskip-kaptein, fortalte hu meg, en gang seinere.

(Mens mora var norsk da).

Og hu gjorde et poeng av det, (husker jeg), at hu hadde vært på cruiseskip, flere ganger, som jente da.

Hvor hu hadde møtt mange mannlige, rike passasjerer da, (var det vel).

(Uten at jeg helt klarte å tolke det helt, hvor hu ville hen).

Men det var kanskje at hu var rimelig kravstor, i senga, som hu ville ha fram da.

(Mens jeg nok fortsatt var ganske uerfaren da.

Etter å bare ha knulla Nina Monsen og Siri Rognli Olsen, før det her da).

Så hu var litt sånn 'kvinner er fra Venus' kanskje, hu Ragnhild fra Stovner da.

(Noe var det ihvertfall).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

PS 2.

Jeg glemte en ting.

Og det var at mens hu Ragnhild, og jeg, lå og hadde sex, i senga, (eller om det var sofaen), i stua hennes, på Stovner der.

Så var det ganske heftig sex, (må man vel si).

Og 'snabelen' min, den datt ut en gang eller to da, under denne flere timer lange sex-en da.

Og da jeg skulle putte inn snabelen igjen.

Så ville plutselig ikke tissen inn da.

Og etter at jeg hadde prøvd noen ganger, og tissen ikke gikk inn da.

Så kom det fra hu Ragnhild da, at det var 'feil hull'.

Så jeg har faktisk også nesten prøvd analsex.

Så da var det ikke så rart, at ikke tissen min gikk inn, for å si det sånn.

(Og vi hadde vel kanskje en dyne, (eller noe sånt), som kanskje gjorde det litt vanskelig for meg, å ha den fulle oversikten da.

Dessuten, så var jeg jo ikke helt edru da.

Og jeg var også rimelig sånn salig og nummen da, (eller hva man skal kalle det), siden hu Ragnhild var såpass god i senga da, så jeg var liksom nesten i ekstase da, (må man vel si), da dette 'feilskjæret' oppstod da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Kapittel 49: Mer fra det andre året jeg bodde i Oslo

Da jeg jobba den helgen, for min tidligere stefar, Arne Thomassen, med noe sjaue-arbeid, hos Forsvarets Overkommando, høsten 1990.

Så var det her tre 'Vestfold-gutta', (som var i begynnelsen av 20-åra vel, litt 'på' Arne Thomassen, husker jeg.

De prata om sex og sånn, litt med Arne Thomassen, husker jeg.

Og jeg husker at Arne Thomassen svarte dem en gang, at 'vent til dere har harva så mye som jeg har pløyd', (eller noe).

Og det ble også mer snakk om sex, og da svarte Arne Thomassen de her gutta, (husker jeg), at når han og Mette hadde sex, så behøvde han ikke å gjøre noen ting.

Han bare lå på ryggen også ridde Mette han da.

(Mener jeg bestemt å huske at det var, som han sa, til de her tre Vestfold-gutta da, som var mindre enn halvparten så gamle som han, og de var vel et par år eldre enn meg kanskje, hvis jeg skulle tippe, de her Vestfold-kara da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg var også litt sur, fordi jeg måtte være med, å jobbe, hos Forsvarets Overkommando der.

Så når Arne Thomassen og de her sjauera, begynte med noe vasking, (eller hva det var).

(Var det kanskje).

Så gikk jeg litt rundt aleine, og så der da.

Og jeg fant noen garderober, og sånn da.

Og da var jeg fortsatt litt umoden kanskje, (siden jeg ble dratt med på det her kanskje).

For jeg var jo liksom som en lærling, som ikke hadde noe peiling, på sjaue-arbeid, på den her jobben.

Ihvertfall så gikk det en djevel i meg da, (eller hva man skal si).

Så jeg bestemte meg for å tulle litt der da.

Også tok jeg en melkekartong, (som lå der, en sånn som man pleide å få, på skolen, i Norge.

Altså ikke en en-liters-kartong med melk, men en kartong på to-tre desiliter da).

Også tok jeg den, og la inn i et garderober der da.

Og så låste jeg igjen det garderoberet, og tasta inn en kode, (eller hva det var).

(Eller om jeg tulla med nøkkelen).

Sånn at det skulle bli luktende sur melk der da, noen uker, etter at jeg var ferdig å jobbe der.

Men hva som skjedde, og om det blei noe 'stinkings' der, hos Forsvarets Overkommando.

Det veit jeg ikke.

Men dette var jo egentlig frihelgen min da.

Og jeg hadde sikkert tenkt å gå ut på byen, eller finne på noe annet artig.

Så jeg var nok litt irritert da, siden jeg ble tvunget med på den her sjaue-jobbinga da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Mette Holter, hu hadde også ei amerikansk venninne, som bodde i Trondheim, og som Mette Holter enten kalte for Vicky eller Victoria.

Vicky, var virkelig en stor dame.

Hu var vel på cirka 200 kilo vel, hvis jeg skulle tippe.

Og hu hadde mørkt hår da.

Når Vicky kom på besøk, så hadde hu med 'cheese-cake', (som jeg aldri hadde hørt om da), husker jeg.

Og det måtte jeg vel smake på da, mener jeg å huske.

Og Mette Holter hu fortalte da noe, som var rimelig spesielt da.

Og det var at Vicky og Mette Holter, dem hadde vært hos mafia-familien Ancona, i USA, og gått med hot-pants osv., i gamle dager da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg syntes vel kanskje det, (ihvertfall i ettertid), burde ha fortalt om det, at hu hadde vært gift med en mafia-kar, i USA.

Før jeg leide et rom av henne og Arne Thomassen.

Og ikke etterpå.

Men men.

Men dette med at Vicky og Mette Holter, hadde bodd hos mafiaen i USA, (og Mette Holter hadde også tre barn, som alle var eldre enn meg, fra dette 'mafia-ekteskapet', nemlig Bjørn, Kirsten og Erik, som jeg for noen få år siden fant ut, at faktisk heter Ancona), det ble som noe veldig fjernt for meg.

Det var ikke sånn at Lillyhammer gikk på TV, på den her tida, (rundt 1990).

Og jeg hadde lest aviser, hver dag, (må jeg vel si), siden jeg flyttet til faren min på Berger, (fra mora mi i Larvik), som ni-åring.

Men jeg hadde aldri hørt om at det fantes mafia i Norge.

Og om Mette Holter er med i mafiaen selv, eller ikke.

Det har jeg aldri hørt at noen har forklart om.

Jeg ble kanskje litt satt ut, av å høre dette, at Mette Holter hadde vært 'gift med mafiaen'.

Så det var ikke sånn at jeg begynte å spørre Mette Holter, om hu var i mafiaen selv, eller noe.

Dette var vel heller noe som jeg kanskje fikk et lite støkk av da.

Men dette var også en travel tid, hvor jeg jobba ganske mye, og jeg hang også mye med mine kamerater, ute i Skedsmo, nemlig Øystein Andersen og Glenn Hesler, på den her tida.

Så dette gikk vel nesten litt i glemmeboka, for meg.

Men det var sånn, at jeg har hatt denne informasjonen sånn litt i bakhue da.

Men det er mulig at jeg har fortalt om det til kamerater og sånn.

Men jeg er jo fra en sånn 'Tore på Sporet'-familie.

Så jeg har ikke hatt så bra kontakt, med slekta mi, på hverken min mor eller far sin side, etter at jeg ble myndig, og flytta til Oslo, på slutten av 80-tallet.

Så det har ikke vært sånn, at jeg liksom begynte å ringe rundt, til folk i slekta mi, og spre det her da, at Mette Holter hadde vært gift med en mafia-kar, borte i USA.

Fordi jeg har liksom ikke visst hvem i slekta mi, som jeg kunne stole på, nok til å prate om sånt her da.

Siden jeg er fra en sånn Tore på Sporet-familie da liksom.

Så dette ble liksom som noe jeg måtte holde inne i meg, for meg.

For å prøve å forklare mer om dette.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Mette og Arne hadde dårlig råd, på den her tida.

Det pleide å være sånn, at jeg kjøpte min egen mat, på OBS Triaden, og at Mette og Arne og Axel,

hadde sin egen mat.

Men en gang, så husker jeg det, at Mette Holter sin eldste sønn, Bjørn, kom på besøk, med to-tre unger vel, en søndag da, (var det vel).

Og da hadde ikke Mette noe mat, å gi dem.

Men på OBS Triaden, så var det sånn, at dem solgte noen billige grillpølser.

Som kosta cirka ti kroner, for ti grillpølser.

Og som jeg hadde liggende, i kjøleskapet der da.

Etter å bare ha raska dem med meg, siden de var billige da.

Og jeg kanskje hadde syntes at jeg måtte handle billig mat, siden jeg liksom skulle spare opp penger, til mitt neste år, på NHI da.

Og da tok Mette Holter de grillpølsene mine, husker jeg.

For hu sa det, at hu måtte ha noe mat, å gi til barnebarna sine.

Og da ble jeg litt sur, husker jeg, siden jeg ikke fikk ha maten min i fred.

Men jeg skjønnte at Arne og Mette var fattige da, siden de ikke hadde noe mat i kjøleskapet.

Noe sånt.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men dette gikk også litt den andre veien.

Mette Holter hadde en rett, som hu ofte pleide å lage.

Og som var billig da.

Hu tok en halv kilo frossen kjøttdeig.

(Som kosta drøye 20 kroner i matbutikkene, på den her tida).

Også tok hu en boks hermetiske tomater.

Også tok hu og kokte en halv pakke spagetti, (eller noe).

Og da ble det såpass mye mat, (husker jeg).

At jeg også kunne få en tallerken, av den her maten da, (husker jeg).

Etter at Arne, Mette og Axel, hadde fått hver fått sin tallerken da.

Og dette måltidet kosta jo da bare cirka 30 kroner.

(For mat til fire personer da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men etter at jeg hadde vært i militæret, (i noe som het Geværkompaniet, som var ganske tøft).

Så kunne jeg spise en hel sånn middag, aleine selv.

Selv om jeg da pleide å kjøpe fersk kjøttdeig, etterhvert, når jeg fikk litt bedre råd da.

Og jeg brukte vel heller Toro sin pastasaus 'Pasta de Napoli', sammen med kjøttdeigen, enn at jeg brukte hermetiske tomater og spagetti da.

Selv om jeg i den første tiden etter militæret, (da Pia og Glenn Hesler bodde sammen med meg, på Ungbo, i Skansen Terrasse 23, på Ellingsrudåsen), også kunne følge Mette Holter sin oppskrift da, på denne retten, hvis jeg hadde dårlig råd, for eksempel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og jeg husker det, at Mette Holter, hu var nesten besatt av å finne ut, om kona til sin eldste sønn Bjørn, (ei blondinne vel), var prostituert, eller ikke.

For hu kona til Bjørn da, hu hadde visst sagt en gang, hvordan været var ved Skøyen/Lysaker, eller noe.

Enda hu ikke hadde hatt noen grunn, til å være akkurat der.

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så da trodde Mette at hu kona til Bjørn hadde solgt seg da, og sitti på med en horekunde, (eller noe sånt), til borte ved Skøyen/Lysaker der da, (husker jeg).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jula 1990, så var jeg hos Arne og Mette der da.

Pia var også der, (husker jeg), av en eller annen grunn.

(For hu bodde jo egentlig hos bestemor Ågot, på Sand, på den her tida).

Mette sin datter Kirsten var også der.

Og hennes samboer Lars.

Axel, han hadde fortalt meg det, at Lars, han var med i, (eller han hadde ihverfall vært med i), en Oslo-gjeng, som het Karihaugens Krigere.

(Karihaugen lå noen steinkast fra Furuset da, rett over grensa til Lørenskog vel).

Mette sa under julemiddagen, til Lars, at 'Erik og Pia har gjort det bra', (og mente vel da at Lars burde være mer som Pia og meg, eller noe vel).

(Noe sånt).

Og da svarte Lars, at 'Erik og Pia har ikke gjort det bra'.

(Noe sånt).

Så dem begynte å krangle om Pia og meg da.

Som ennå ikke var etablerte, noen av oss da.

Så det her var jo som noe rimelig dumt da, må jeg vel si.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Under denne julemiddagen, (mener jeg at det var), så sa også Mette, at faren til Lars, han jobba i en slags ledende stilling, ved Slottet.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg tenkte at jeg også måtte si noe, under julemiddagen.

Så jeg begynte å bable om noe jeg hadde lest om, i en avis vel.

Siden det vel stod noe akevitt på bordet kanskje da.

Og det var det at linje-akevitten, den ble tatt med på skip, rundt hele jorda, (eller ihvertfall til ekvator, og tilbake da).

Men da hysja liksom Mette Holter på meg da.

Hu ville liksom ikke at jeg skulle si noe høyt under julemiddagen da.

Så jeg var liksom ikke så fin som de andre der da, (skjønnte jeg da).

Men Pia ble vel litt sur, mener jeg å huske, på Mette da, når jeg ikke fikk lov til å heve stemmen, for å liksom si noe artig, under julemiddagen da.

(Hvis jeg husker det riktig).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg hadde forresten kjøpt et Stiga ishockey-spill, til Axel, den her jula, mener jeg å huske.

Siden de spillene var på tilbud, på OBS Triaden da, før jul.

(Og jeg jobba mye overtid der, i desember, siden det var så mye omsetning der da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var også mye mer som skjedde, dette andre året, som jeg bodde i Oslo.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle skrive mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

PS.

Mette Holter fortalte meg også det, en gang, det året, som jeg bodde hos henne og Arne Thomassen, i Høybråtenveien da.

At en gang, så hadde hu og Arne Thomassen, vært på besøk, hos faren min og Haldis, i Havnehagen, på Bergeråsen.

(En gang på 80-tallet da).

Og så hadde visst jeg gått ned dit, (fra Leirfaret), for å hilse på Arne Thomassen osv., (siden han var min stefar, i Larvik, på 70-tallet da).

Også hadde visst faren min sett meg, fra verandaen, til Haldis, mens jeg gikk ned Havnehagen der da.

Og da hadde faren min sagt, (ifølge Mette Holter da), at 'der kommer han jævelungen'.

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og da var jeg ikke sikker på det, husker jeg.

Om jeg skulle tro på Mette Holter, eller ikke.

For jeg hadde aldri hørt om noe lignende før, (fra noen andre).

Om at faren min hadde kalt meg noe stygt.

Så jeg har ikke vært helt sikker på hva jeg skulle tro om dette.

Om det var sant, (dette som Mette Holter sa), at faren min hadde sagt dette stygge om meg da.

Men men.

Og dette har jeg ikke fått bekreftet, av noen andre seinere heller, at faren min pleide å prata sånn om meg da.

(Når jeg ikke var tilstede da).

Så det er bare Mette Holter som jeg har hørt det her fra da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så om det var sant eller ikke.

Det avhenger vel av om man kan stole på Mette Holter, eller ikke, da.

Og så bra kjenner jeg vel ikke Mette Holter.

At jeg veit om hu noen ganger pleier å jukse, eller ikke.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Kapittel 50: Mer om Ragnhild fra Stovner

Jeg lå over hos Ragnhild fra Stovner, to-tre ganger til, i leiligheten hennes, på Stovner da, i ukene og månedene etter at jeg møtte henne, på Radio 1 Club.

Vi var aldri ute på noe date.

(Unntatt en gang, når hu ville møte kameratene mine).

Og vi presentere ikke hverandre, ovenfor familiene våre.

Så jeg husker at jeg omtalte henne, som elskerinna mi, på Matland/OBS Triaden en gang.

Når en kollega der spurte om jeg hadde dame en gang, (var det vel).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Ragnhild ville som sagt møte kameratene mine.

Og jeg avtalte med Magne Winnem og Andre Willassen, fra skolen i Drammen, et drøyt år før det her.

Å møtes på Burger King, nederst i Karl Johan der.

Et sted vi ganske ofte pleide å spise på, i russetida, siden vi da ofte var i Oslo, selv om vi egentlig Drammens-russ, men Drammens-russen ble invitert med på masse russekroer i Oslo da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Ragnhild og jeg, vi satt vel der inne, i andre etasje, på Burger King.

Da Willasen og Magne Winnem dukka opp.

Jeg husker at Willassen bare rista på hue, over at Ragnhild og jeg var sammen.

Uten at han forklarte ikke hvorfor.

Og vi prata vel bare litt sånn løst sammen, oss fire, før Willassen og Winnem stakk igjen da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så gikk hu Ragnhild og jeg, ned mot Jernbanetorget T-banestasjon, for å ta T-banen, for å sove over i leiligheten hennes, oppe på Stovner der vel.

Og nede på Jernbanetorget der.

Like utafor Trafikanten der vel.

Så møtte vi Kjetil fra Abildsø.

(Som jeg har skrevet om tidligere, i Min Bok 2).

Kjetil nevnte at han hadde begynt å vanke på Blitz.

Og at han hadde funnet ut, at Nitzer Ebb, (et band som Cecilie Hyde og søstera mi og Lyche-gjengen i Drammen hadde 'hypet' da, et par år før det her cirka vel), var 'nazi-musikk'.

Jeg svarte at jeg 'visste det'.

Men Cecilie Hyde og søstera mi og Lyche-gjengen, de hadde liksom ufarliggjort 'nazi-aktige' band, som Nitzer Ebb, Front 242 og Skinny Puppy da.

Så jeg så liksom bare på disse bandene som musikk.

Og tenkte bare på det som musikk, og uten at det for meg, var noe politisk, ved disse bandene da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Kjetil fra Abildsø, bare prata jeg med, mens vi passerte han da, nede ved Jernbanetorget der.

Og jeg så vel ikke han Kjetil fra Abildsø igjen, på flere år, før han, (siste gang jeg så han), kjøpte godteri, to ganger, i kassa mi, da jeg jobba som medarbeider, på Rimi Nylænde, på Lambertseter, i årene etter militæret.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg husker at jeg klagde litt om jobben og sånn, til hu Ragnhild fra Stovner, i leiligheten hennes, (innemellom at vi hadde sex der da), husker jeg.

Jeg klagde på at skatteåret var sånn lagt opp, at det var halv skatt i desember og ikke skatt i juli.

(Noe sånt).

Noe som gjorde det vanskelig for meg å få spart opp penger da, syntes jeg.

Siden jeg gjerne ville spare det samme beløpet hver måned da.

(Til videre studier da).

Men jeg syntes at det var vanskelig å få noe system på sparinga mi da.

Når skatten og sånn var forskjellig hver måned.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så dette her var nok like før jul da, i 1990, siden jeg hadde funnet ut det da, at det var halv skatt, i desember.

Den neste gangen, som jeg besøkte hu Ragnhild.

(På nyåret i 1991 var dette kanskje).

Så sa hu det da, at hu ikke ville ha en type, som tenkte sånn som meg, når det gjaldt skatt og sparing og sånn da.

(Som jeg nevnte ovenfor).

Jeg var kanskje litt frustrert da, siden jeg jo hadde 'driti meg ut', og måtte gå på sosialen, de siste månedene, av det første året, som jeg bodde i Oslo.

Så jeg var kanskje litt nervøs, på grunn av økonomien min.

For jeg hadde ikke lyst til å gå på sosialen igjen, for å si det sånn.

Det var flaut nok den første gangen, må jeg si.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men det er mulig at hu Ragnhild ikke fikk med seg det da, at jeg var anspent, fordi at jeg skulle liksom spare da, til videre studier.

Men ikke hadde fått spart opp så mye ennå, like før jul, i 1990.

Så da var vel dette noe jeg gikk og tenkte på da, vil jeg nok tippe på.

Også slapp det ut av meg, en gang jeg var på overnattingsbesøk, hos hu Ragnhild da.

For vi lå vel sammen, en to-tre netter, (var det vel), fordelt på ukene etter at vi hadde møttes, på Radio 1 Club da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg hadde også lest i en avisartikkel eller ukeblad-artikkel om sex-tips.

Og der stod det at damene likte det, hvis man liksom bevegde på pikken, inni fitta dems og sånn da.

Så jeg prøvde å til det da.

At jeg liksom brukte en sånn muskel, inni pikken, sånn at den liksom bevegde på seg, inne i fitta til hu Ragnhild da, mens vi hadde sex.

Og da spurte hu hva jeg dreiv med, (husker jeg).

Men jeg var kanskje litt i ørska, for jeg var ikke så vant til, å ha dame/elskerinne da.

Så da jeg svarte ikke noe, husker jeg.

Men jeg husker at hu Ragnhild liksom skulle ta igjen med samme mynt da.

Også begynte hu å stramme fittemusklene sine rundt pikken min, sånn at det nesten gjorde vondt, husker jeg.

For å liksom å 'ta igjen' da.

Når jeg begynte med den her 'penis-øvelsen' min, som jeg hadde lest om i et eller annet blad, med sexrådgivningsspalte i da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Leligheten til Ragnhild var forresten ganske gammeldags, og sånn.

Den bar preg av, (må man vel si), at bestefaren hennes hadde bodd der, i mange år.

Og at det var mange år siden den var pusset opp, da liksom.

Hu pleide å ha en tusenlapp liggende, inne på kjøkkenet sitt, husker jeg.

Men den lot jeg ligge i fred da, for å si det sånn.

Men det var bare noe jeg la merke til, at hu liksom lot penger ligge åpent framme, osv.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En av de første gangene, som jeg besøkte hu Ragnhild, etter at vi hadde møttes i fylla, på Radio 1 Club.

Så kjøpte jeg med noe julemarsipan, (eller noe), fra Narvesen-kiosken, ved Stovner T-banestasjon der, til henne.

Det likte hu vel såvidt, (hvis jeg husker det riktig).

Men det var jo ikke så fin gave da, (må jeg innrømme).

Men jeg spurte hva hu likte, den neste gangen, som jeg var der, (eller noe).

Og da sa hu det, at hu likte Campari vel.

Så jeg gikk og kjøpte en flaske Campari til henne, på et eller annet Vinmonopol, som jeg skulle ta med opp til henne, den neste gangen, som jeg skulle besøke henne da.

Den flasken ble liggende i en vinhülle, (var det vel), som Arne og Mette hadde i stua si da.

Så jeg hadde nok kanskje fortalt om hu Ragnhild, til Arne og Mette da.

Og hu Ragnhild babla en gang om en finne, som hu hadde møtt, i utlandet, eller noe sånt, vel.

Og jeg husker det, at en gang, når jeg kom hjem fra jobben, eller noe.

Så sa Mette og Arne til meg, at hu Ragnhild hadde ringt og prata med dem.

Og da passa det ikke likevel, at jeg dro å besøkte henne, på den neste avtalen vår da.

(Når jeg egentlig skulle ha med den Campari-flaska, opp til henne).

For han finnen skulle visst besøke henne da, (på feriebesøk fra Finland), sa Mette og Arne, at hu Ragnhild hadde sagt da.

Og dette var vel før jeg skulle ut på byen, (eller noe sånt), tror jeg.

(Kanskje med Magne Winnem, eller noe.

Hvem vet).

Så da sa jeg bare til Mette og Arne, at de kunne få den Campari-flaska da.

(En flaske som kosta et par hundre kroner, (eller noe), på Polet vel).

Før jeg gikk ut døra, (for å dra på julebord, eller noe sånt, kanskje).

Siden jeg ble litt sur på hu Ragnhild, siden hu mer eller mindre slo opp sånn da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Hu Ragnhild, hu sa forresten en gang, da jeg lå over hos henne, at hu ikke hatt lyst på sex.

Men så gikk jeg inn på kjøkkenet, for å finne meg et glass vann, eller noe.

Og da ville hu ha sex likevel, husker jeg.

Så hu Ragnhild, hu var nok rimelig sånn 'kvinner er fra Venus', vil jeg si.

Så sånn var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

På det julebordet, til OBS Triaden forresten, så var det skikkelig stil, (må man vel si).

Dette julebordet, det var i hotellet, på Triaden der, sine lokaler vel.

Og Assisterende Butikksjef Claus, hadde hyrt inn en strippedame, til Butikksjef John Ellingsen vel.

(Hvis det ikke var til han disponenten, (som jeg ikke husker helt navnet på nå), det er mulig).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Alle damene måtte gå rundt, med en slags mutter, eller noe, for å finne ut hvor den passet.

Der skulle de sitte.

Jeg husker at noen av gutta på gulvet klagde.

Når ei ung og ganske fjong brunette, fra Rasta, ved navn Beate, fant ut at plassen hennes, var ved siden av meg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Ferskvareavdelingen, ved OBS Triaden, de hadde sitt eget julebord, tror jeg.

Så de jobba som bartendere, osv., på OBS Triaden sitt julebord.

Og rundt om på bordene, så stod det mange glass, fylt opp med gratis sigaretter, (husker jeg).

Og alle drinker var gratis da, hele kvelden, (sånn som jeg husker det, ihvertfall).

Så det mangla ingenting, på dette julebordet, tørr jeg nesten å påstå.

En fra Høybråten, som hadde begynt på OBS Triaden, omtrent samtidig som meg, og som het Kenneth, (og som seinere fikk sparken, for underslag vel).

Han, Beate og jeg, vi satt og prata, mens vi var rimelig pussa, husker jeg, på det her julebordet da.

Og jeg gikk og henta drinker, for hu Beate og meg, husker jeg.

Beate ville ha en drink som het Tom Collins, mener jeg.

Og jeg gikk bort til en kar med mørk hockey-sveis, fra Ferskvareavdelingen, som var bartender vel.

Og så ba jeg om 'to Phil Collins' da.

Noe jeg nevnte for hu Beate og da.

Og hu klagde på at jeg hadde en feminin latter, (eller noe), husker jeg.

Noe jeg ikke hadde hørt før, husker jeg.

Og jeg husker ikke helt hvordan det endte.

Men hu Beate og meg, vi ble stående og kline, utafør en pub, på Triaden der.

(En pub som ligger opp mot Hydro-Texaco bensinstasjonen, på Triaden der).

Og så skjedde det, at hu Beate måtte på do.

Og der ble hu en stund.

Hu ble visst dårlig, (sånn som jeg skjønnte det, ihvertfall).

Så det ble slutt på klininga, skjønnte jeg.

(Etter å ha venta på hu utafor dassen der, en stund da, i fylla).

Så dro en kollega ved navn Knut Hauge, (seinere kjent som mannen bak tegneserien 'Mille', i Pondus, (eller om det var i Rocky)), fra Vestlandet, med meg, i en bil, for å kjøre en tur, med noen andre folk, som jeg ikke husker hvem var.

Jeg husker bare at jeg ble bilsjuk og måtte spy.

På et jorde, et eller annet sted.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så skjedde det vel ikke så mye mer spesielt, på dette julebordet.

Men det ble litt flaut å jobbe i kassa, sammen med hu Beate, etter det her da, (husker jeg).

Selv om jeg bare lot henne være i fred.

Det var ikke sånn at jeg begynte å flørte med henne på jobb, eller noe.

Selv om vi hadde klint, i fylla, utafor den puben, (eller hva det var igjen), utafor Triaden der, på julebordet da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Hva mer som skjedde, dette andre året, som jeg bodde i Oslo.

Det tenkte jeg at jeg skulle skrive mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 51: Enda mer fra det andre året jeg bodde i Oslo

I romjula 1990, (var det vel), så dro Arne, Mette og Axel, på biltur, opp for å besøke mora til Arne Thomassen, oppe i Nord-Norge.

(Var det vel).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Dette ble noen ensomme dager for meg, husker jeg, som da var vant til å ha folk rundt meg.

Jeg dro ikke ut på nyttårsaften, (husker jeg), kanskje fordi jeg hadde jobba mye, på OBS Triaden, som nettopp hadde skifta navn, fra Matland, og som hadde veldig mange kunder, i desember 1990, og jeg ble bedt om å jobbe mye overtid, så jeg jobba vel cirka 200 timer kanskje, i desember 1990, (hvis jeg husker det riktig).

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg husker at jeg såvidt klarte å få tatt på meg jappe/'party'-dressen min, for å se, om det var noe liv, på Furuset der, ved midnatt, på nyttårsaften.

Da jeg bodde på Bergeråsen, så hadde jeg pleid, på 80-tallet, å se på rakettene, på nyttårsaften.

(Og dessuten skyte opp min del av raketter da).

Men jeg syntes ikke at det var så mange nyttårsraketter, (som jeg kunne se ihvertfall), i Groruddalen.

(Selv om det var en god del da).

Og en av naboene, (som bodde like ved der Obi og Orji bodde vel), sa 'godt nyttår' til meg, da jeg gikk en runde rundt, for å se på raketter osv. der, (husker jeg).

Men Høybråten/Furuset var ikke akkurat noe særlig 'fest-sted', syntes jeg.

Så dette var en veldig kjedelig nyttårsaften, for å si det sånn.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var vel mens Mette, Arne og Axel, var i Nord-Norge, at jeg kjeda meg så mye, at jeg ringte til hu Ragnhild fra Stovner, igjen.

Hu sa det var greit, at jeg kom på besøk.

Men dette var ikke noe hyggelig besøk, sånn som jeg husker det.

Hu Ragnhild fra Stovner, hu hadde siden sist, fått seg en leieboer, som hadde cerebral parese, (heter det vel).

Så han hadde sånne spasmer, (heter det vel), når han gikk rundt i stua der da.

Og han og Ragnhild, de gikk også bra sammen, og liksom lo litt av meg da, (som var litt nedfor og overarbeidet vel).

Så jeg følte meg litt fryst ut og da.

Så dette var den siste gangen, som jeg dro for å besøke hu Ragnhild fra Stovner, for å si det sånn.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så etter det, så har jeg aldri sett hu Ragnhild fra Stovner igjen, for å si det sånn.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Matland/OBS Triaden, det var vel en av de største og beste matbutikkene, i Norge, på den tiden som jeg begynte å jobbe der.

(Må man vel si).

Jeg mener å huske å ha sett en sånn liste, over omsetningen, for de største supermarkedene i Norge, i et bransjeblad, som lå på spiserommet, (mener jeg), på OBS Triaden der, (en gang).

Og da mener jeg å huske det, at OBS Triaden, var blant de 10-20 matbutikkene, med størst omsetning, i Norge, et av de første årene, på 90-tallet.

(Såvidt slått av Maxi på Skårer vel.

Som lå noen få hundre meter i retning av Lørenskog, fra der Triaden lå da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg satt jo i kassa der, siden det var den jobben som var ledig, når jeg søkte om jobb der.

Og siden jeg hadde sitti mest i kassa, da jeg jobba på CC Storkjøp, ved siden av skolen, det året jeg var russ, i Drammen, skoleåret 1988/89.

Det var vel cirka 15-20 kasser der, på Matland/OBS Triaden, da jeg begynte å jobbe der.

Matland hadde vært en rimelig kjent butikk.

Som ble åpnet under jappetida vel.

Gulvet var visst av marmor.

Og seinere, da jeg jobba i Rimi vel, så ble jeg mobba, av noen fra en annen Rimi vel, siden marmorgulvet hadde en tendens til å sprekke, når man kjørte med jekketralle over det.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Det var vel cirka 10-12 personer, som jobba heltid, i kassa der, på OBS Triaden.

De jeg jobba på skift med.

Det var Elin og Brit, som var to mørkhårede søstre, fra Trøndelag, og som begge var rundt 20 år gamle vel.

(Elin var vel et år eller to eldre enn Brit vel).

Også var det Knut Hauge, fra Vestlandet, (som jeg nevnte i det forrige kapittelet av Min Bok 2), og hans samboer, Lene, som var fra Rælingen.

Dette paret hadde også bodd i Drammen faktisk, et år eller to tidligere.

De hadde studert media, (var det vel), på Danvik Folkehøgskole, (tror jeg at den skolen heter), en skole som ligger ikke så langt unna Drammenshallen vel, (hvis jeg husker det riktig).

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Matland/OBS Triaden og Maxi Skårer, (og vel også et supermarked på Metro-senteret, som lå mellom Triaden og Maxi Skårer), disse supermarkedene, (på Lørenskog da), det var forresten de samme butikkene, som hu Førstedama, på CC Storkjøp, som bodde på Bergeråsen, og som kjørte så sakte på Drammensveien, (som jeg har skrevet om i Min Bok), dro på en slags studietur til, og skrøyt fælt av da, en gang jeg jobba på samme skift som henne, på CC Storkjøp, (husker jeg).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En historie, fra Matland sin storhetstid, (på slutten av 80-tallet vel), den gikk forresten ut på det, at dem hadde et kjempebra tilbud, på klementiner.

Og da hadde dem vært utradisjonelle.

Også hadde dem visst bare helt klementinene ut på gulvet.

For de hadde sikkert villet ha en veldig stor eksponering da, for da selger man også mer frukt, (har jeg lært seinere).

Men dette var en litt 'cowboy-aktig' måte, å selge mat på da.

(Selv om det er skall på klementinene da).

For da jeg jobba som butikksjef i Rimi, så lærte jeg det, at det ikke var lov, å selge mat, som bare stod plassert rett på gulvet.

Det måtte være en disk, (eller i det minste noen tomkasser), under varer som for eksempel potetsekker, osv.

I tilfelle noen sølte på gulvet.

Og i tilfelle dette var kjemikalier, eller noe.

Da kunne disse kjemikaliene, (eller hva det nå kunne være), forurense matvarene da.

Så det var ikke lov da, å selge mat som bare stod plassert på gulvet, (i butikken), lærte jeg, da jeg jobba som leder i Rimi.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg tror forresten også at han Kenneth, (som var i slutten av tenårene vel), fra Høybråten, (som seinere fikk sparken, på grunn av underslag), også jobba på samme skift, som Elin, Brit, Knut Hauge, Lene og meg, (hvis jeg husker det riktig).

Han Kenneth, han begynte plutselig å prate om, at han pleide å gå mye på bingo, osv.

Og han fikk sparken etterhvert.

(Hørte jeg vel av Lene og Knut Hauge).

Fordi han hadde putta for lite penger, oppi oppgjørspose.

Han hadde sagt at han skrev feil, på oppgjørslappen.

Også hadde han bedt om ny lapp.

Også hadde han skrevet forskjellig da, på den lappen som banken fikk, og den lappen som butikken fikk.

Så det tok vel noen uker da, før OBS Triaden merka det, at han Kenneth tulla med underslag da.

Så Kenneth fikk dratt mye på bingo, i noen uker, (var det vel), før han fikk sparken da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var rimelig kjipt for meg, forresten, når han Kenneth fikk sparken.

For siden at de andre folka, på skiftet vårt.

(Nemlig Brit og Elin, og Knut Hauge og Lene).

Siden de liksom var som to 'radar-par'.

Så ble det sånn, at det hendte, at Kenneth og jeg, hadde spisepause samtidig, osv.

Så for de folka som jobba på gulvet og i ferskvaren, osv., på Matland/OBS Triaden.

Så virka det kanskje sånn, som at Kenneth og jeg, var kamerater, og kjente hverandre, fra før vi begynte å jobbe der.

Siden vi begge begynte å jobbe der, på cirka den samme tida.

Og siden vi begge jobba på samme skift, og pleide å ha sitte å preike sammen der, i matpausene osv. da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Kassasjefene på OBS Triaden, det var ei finsk dame, ved navn Helene, som snakka svensk da.

Hu hendte det ganske ofte at jeg satt på med hjem, etter jobben, etterhvert, når jeg flytta til Ungbo, på Ellingsrudåsen, (husker jeg).

Ei annen av kassalederne, det var ei dame i begynnelsen av 40-åra vel, fra Romerike vel.

Og hu sleit litt med, at hu hadde mista sønnen sin, skjønnte jeg, fra hva jeg hørte der, ihvertfall.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Ei tredje kassaleder, (som vel muligens begynte der, etter at hu i 30/40-åra slutta), det var Carmen, som var fra Korea eller Thailand, (eller noe), tror jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Etter at jeg hadde jobba på OBS Triaden, i et drøyt års tid vel.

Så skjedde det, at Carmen og Helene, de begynte begge å jobbe, for sin tidligere sjef Paulsen, på Rema, på Furuset Senter.

Men der ble de litt degraderte da forresten, (husker jeg), for der måtte de sitte i kassa selv, istedet for å være kassaledere da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Ei fjerde kassaleder, det var ei som het Liss.

Hu jobba bare som kassaleder, på deltid vel.

Og hu pleide noen ganger å ta samme buss som meg, hjem fra jobb, husker jeg.

Liss bodde på Karihaugen, i noen høyblokker der, mener jeg.

Og Karihaugen lå et par stoppesteder, før mitt stopp, som var Furuset da.

Og et stopp før mitt nye stopp, etter at jeg flytta til Ungbo, på Ellingsrudåsen, (hvis jeg husker det riktig).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var stadig noen som fant på et eller annet 'krumspring', når det gjaldt fester eller sammenkomster, når jeg jobba på OBS Triaden der, husker jeg.

Jeg husker at jeg ble invitert, til hu finske Helene, sin 30-års dag, som hu hadde i et leid lokale, på Grorud vel.

(Ved T-banen på Grorud der, (et eller annet sted), mener jeg at det var).

Selskapslekene der, de var litt drøye vel.

Man skulle gå med en kinakål, (eller noe), mellom beina, i en slags stafett vel.

(Noe sånt).

Og jeg mener at Liss og Fanney, (fra Island, som jobba deltid, i kassa, på OBS Triaden, og som seinere ble min nabo, og bodde i samme oppgang som meg, da jeg bodde på Ungbo, i Skansen Terrasse 23, og som også kjente min lagfører, i Geværkompaniet, nemlig Marvin Bricen, fant jeg ut seinere, da jeg avtjente førstegangstjenesten da).

Liss og Fanney, de gjorde et poeng av, (mener jeg å huske), at jeg hadde vært for ivrig, når jeg skulle gi kinakålen videre, til hu eldste kassalederen der, for den måtte jeg plassere mellom beina på henne da, (var det vel).

(Noe sånt).

Så de lo av meg da, siden jeg var dum i fylla da, (hvis jeg husker det riktig).

Helene var forresten sammen med en Matland/OBS Triaden-kunde, som hu hadde blitt kjent med, mens hu satt i kassa selv, (husker jeg, at hu fortalte en gang).

Jeg chatta såvidt litt med han, (på den festen til hu Helene vel), og han var fra Abildsø, (mener jeg å huske), hvor jeg jo selv hadde bodd, det første året, som jeg bodde i Oslo.

Jeg tulla litt med Helene, da jeg hørte om det her forholdet, forresten.

Og spurte henne om hu fikk lov til å sitte i kassa, av han typen sin da.

(I tilfelle hu ville møtt en ny 'kavaler' da).

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Det ble forresten ganske skandale, på Helene sin 30-årsdag, oppe på Grorud der, husker jeg.

Mora hennes, hu var jo den gamle hora, (mener jeg at det ble sagt noe lignende av, ihvertfall).

Og hu dansa jo sånn veldig våget, ute på dansegulvet der da, (husker jeg), mens hu løfta skjørtet sitt veldig høyt da, kjempelenge, sånn at alle kunne glane, så mye de ville, på trusa hennes da.

Og da husker jeg at Knut Hauge og Lene, de syntes synd på hu Helene da, som fikk ødelagt 30-års dagen sin, av hu fæle mora si da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Knut Hauge og Lene de fant en gang ut, vinteren 1990/91 vel, at vi folka på OBS Triaden, vi skulle dra på slalomtur da.

Jeg var jo fra et sted med slalombakke, (nemlig Berger).

Men jeg hadde jo aldri stått på slalom før.

For jeg hadde ikke slalomski, og jeg hadde ikke noe interesse for å stå på slalom heller liksom.

Jeg hadde nok med å spille fotball, for Berger IL, og å kjempe mot mine 'demoner', altså problemene jeg hadde, med å være nedfor, osv., siden faren min lot meg bo alene, fra jeg var ni år da.

Så selv om søstera mi og Christell, (og vel også Jan og Viggo Snoghøy), alle stod på slalom vel.

Så hadde ikke jeg selv engang prøvd å stå på slalom.

Så her kan man se det, at Pia og jeg, (for eksempel), ikke var i den samme familien da.

Jeg var på en måte min egen familie da.

Og faren min, Haldis, Pia, Christell, Jan og Viggo, de var egentlig en annen familie da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg husker at jeg pleide å være litt trøtt, om morgene, på den her tida.

Så Knut Hauge var redd for at jeg skulle forsove meg, husker jeg.

Så vi hadde avtalt det, at han skulle ringe og vekke meg da, den her 'slalom-søndagen'.

(For jeg hadde egentlig ikke så lyst til å være med da.

Så jeg prøvde nok å ro meg litt unna da.

Men Knut Hauge og Lene, de begynte nok da å si sånne ting, som at jeg kunne leie slalomski, og at de kunne ringe og vekke meg da, når jeg fant på unnskyldninger, for å slippe å være med da).

Så når Knut Hauge ringte meg, en søndag morgen/formiddag, hos Arne og Mette.

Så sa han til meg, da jeg svarte telefonen, at 'hvis du ikke står opp nå, så dreper jeg deg'!

Så den var rimelig drøy, husker jeg, at jeg syntes.

Jeg prøvde å spørre Knut Hauge, på bussen, (som han og Lene hadde leid vel), opp til Norefjell, (eller om det var Hemsedal), om hva han hadde ment med denne 'draps-snakkinga'.

Men da sa han ikke noe mer i detalj om hva han hadde ment med det her da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg måtte leie slalomski, oppe på Hemsedal/Norefjell der, husker jeg.

Og jeg hadde heller ikke lue.

Så jeg kjøpte meg et pannebånd der , til å ha over ørene, husker jeg.

(Etter å ha fått råd om det vel).

Jeg tok en skiheis opp, sammen med Knut Hauge der, husker jeg.

Men oppå toppen der, (var det vel), så tok det så ikke lang tid, før jeg falt.

På en vond måte, på ei glatt slette der da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg klarte såvidt å komme meg ned de letteste løypene der.

Etter mye knall og fall da.

Det var nesten at jeg bomma, og havna ut en svart-merket, (var det vel), løype der og.

Men jeg så faren da, for å være ærlig.

For den løypa var skikkelig bratt, for å si det sånn.

(Og det stod skilt/kart, med ganske bra merking, av de forskjellige løypene der da).

Så jeg vet ikke om jeg hadde overlevd å kjøre ned den løypa.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg brukte flere timer, på å komme meg helskinnet, ned det fjellet der da.

Knut Hauge hadde liksom ikke stått så mye på slalom før heller.

Men han hadde kanskje stått mer på langrenn-ski, enn meg.

Det er mulig.

Men de siste hundre meterne, av løypa, der stod jeg ganske bra faktisk, husker jeg.

Jeg kjørte slalom, ikke mellom noen porter, men mellom flere andre slalomkjørere, som kjørte nedover den siste bakken der, samtidig med meg, husker jeg.

Også klarte jeg å skrense, helt til slutt, nederst i bakken, sånn at jeg fikk snø i håret, husker jeg.

Og akkurat da jeg klarte å stoppe, (like før jeg kjørte ut av løype-området der), så stod hu Beate der, husker jeg, (som jeg hadde klint med, på julebordet da).

'Nå så du kul ut', husker jeg at hu sa til meg, når jeg hadde masse snø i håret da.

(Uten at jeg skjønnte helt hvorfor hu sa det).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Knut Hauge prøvde å få meg med, på å kjøre ned den lange slalomløypa, enda en gang.

Men jeg orka ikke.

Jeg hadde vært gjennom nok knall og fall og spenning, etter en sånn gjennomføring, husker jeg at jeg syntes.

Jeg bare ble i kafeteriaen der, og så litt dum ut vel, i noen timer, til vi skulle dra tilbake, til Oslo/Romerike igjen da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg var som sagt ikke vant, til å stå på slalom.

Og jeg hadde bare hatt på meg en olabukse, (og jeg hadde vel også på meg den rød-lilla høst/allværs-jakka, som jeg hadde kjøpt, på Oslo City, etter at jeg hadde jobba, på Forsvarets Overkommando der, den gangen), uten noen lange underbukser, under.

(For jeg pleide aldri å bruke lange underbukser, (siden jeg syntes det klødde fælt, å gå med stil-longs, osv., som jeg har skrevet om, i Min Bok)).

Så det som skjedde, det var vel det, at jeg hadde detti mye, når jeg stod ned, de par kilometerne, (var det kanskje), med forskjellige slalombakker da.

Så olabuksa mi, den var rimelig våt da, (hvis jeg husker det riktig).

Så da vi kom på bussen igjen, så babla hu Fanney, fra Island, (men som snakka norsk da), om at jeg burde ta på meg en tørr bukse.

Jeg hadde jo aldri stått på slalom før, så jeg var kanskje litt usikker da, på den her slalomturen.

Han Knut Hauge hadde jo vekket meg, ved å si at han skulle drepe meg også.

Så jeg sa at det var greit da, da hu Fanney, ville låne meg et par hvite stretch-bukser, (var det vel), som hu hadde da.

Og jeg var så tynn, (husker jeg), at de buksene, (som nok satt stramt på hu Fanney, som ikke var kjent for å være tjukk, men heller var kjent for å være ganske deilig vel), de satt slakt på meg, for å si det sånn.

Så jeg husker at jeg overhørte det, at hu Fanney, sa til hu Liss, (var det vel), at de buksene satt stramt på henne selv da, (var det vel).

Så jeg var nok en veldig tynn ung mann, på den her tiden, før jeg havna i infanteriet, under førstegangstjenesten da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og da, så sa jeg til hu Fanney, (når vi begynte å nærme oss Oslo/Romerike igjen), at jeg skulle få vaska den buksa hennes, før jeg ga den tilbake.

Og jeg hadde jo aldri vaska en sånn stretch-bukse før.

Så da måtte jeg spørre hu Mette Holter om råd, husker jeg.

Og en dag, en ukes tid, (eller noe), seinere da.

Så fikk jeg tilbake den hvite stretchbuksa, (til hu Fanney), ferdigvasket, og tørket, (i en bærepose), av Mette Holter da.

Og så tok jeg med den, på jobben, (på OBS Triaden), og sa takk for lånet, til hu Fanney da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mye mer som skjedde, dette andre året, som jeg bodde i Oslo.

Så dette tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i det neste kapitlet, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 52: Enda mer fra det andre året jeg bodde i Oslo

En gang, (en fredag vel), etter at jeg kom hjem fra jobb, på OBS Triaden vel.

(Til Arne og Mette og dem da).

Så satt det en gammel gubbe, i den sofaen, hos Arne og Mette, hvor TV-en ikke stod da.

(Altså på den andre sida av stua, enn der jeg pleide å sitte da.

Siden jeg var så glad i fjernkontrollen og satellitt-TV da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det visste seg at den her gamle gubben.

Som kanskje kunne ha vært 80 år, eller noe.

Han hadde hatt min oldemor, (var det vel), Helga Dørumsgaard, (som var søster, av den kjente Romeriksdikteren/ordføreren/redaktøren Asbjørn Dørumsgaard, forresten), som lærerinne.

Ute i Asak der.

Og hu var visst veldig dyktig/flink/fin og sånn da.

Og det var visst oldefaren min også, (eller hvem det kan ha vært igjen), forstod jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg syntes at han gamle gubben var rimelig fremmed og at han egentlig virka litt inneslutta, kanskje.

Det var liksom bare på kommando, fra Arne Thomassen, at han fortalte om den og den personen, fra Romerike, da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Arne Thomassen, han fortalte også en gang, forresten, at min morfar, Johannes Ribsskog, han hadde pleid å stå på ski, hele veien, fra Leirsund og inn til universitetet i Oslo, (hvor han studerte juss), før krigen.

(Hvis man kunne stole på det Arne Thomassen sa da.

Og jeg kan ikke huske å ha hørt at han har juggi noen gang vel.

Som jeg kan komme på ihvertfall).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En av grunnene til at jeg ble litt akseptert, av Arne, Mette og Axel.

Når jeg besøkte dem, det året, som jeg bodde på Abildsø.

Det var vel fordi at jeg klarte å stille inn kanalene, på TV-en, (eller om det var Janco-dekoderen), deres.

Det var det ingen av dem som klarte da, husker jeg at Mette sa.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Axel, han ble det forklart for meg, at hadde MBD, (av Mette og Arne da).

Han gikk ihvertfall på spesialskole, på Majorstua.

Og han hadde visst blitt helt rar, (eller noe), av å ha gått på Steinerskole, i Ullevållsveien der, i et eller to år da, (ifølge Mette Holter og Arne Thomassen da. Sånn som jeg husker det, ihvertfall).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Når Axel og jeg, satt sammen, for å se på TV, eller noe, i leiligheten til Arne og Mette.

Så pleide ofte Axel å bli helt umulig.

Han kunne hive appelsiner, gjennom rommet.

Og sikte på hue mitt og sånn, (var det vel).

En gang, så kasta jeg noe tilbake, som Axel liksom skulle ta imot da.

(For jeg visste ikke helt hvordan jeg skulle oppføre meg, ovenfor Axel, så jeg prøvde vel å være kul og sånn da).

Men Axel klarte ikke å ta imot, og et stort og fint maleri, (som hang over den sofa-en, der hvor han gubben fra Romerike hadde sitti), det ble glassramma til knust da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, så var Axel 'umulig' igjen.

Og da ble sofaen ødelagt, (husker jeg), siden vi begge to satt i hver vår ende av sofaen, og liksom kjempa om å strekke ut beina våre, i sofaen, begge to), og da, så røyk plutselig noe tau/trådverk, som var i den ene enden, av 'TV-sofaen' da.

Sånn at den sofaen ble veldig slakk da, ytterst på den enden der.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Etter dette, så bare sa jeg fra, til Arne og Mette, at jeg ikke klarte å ha ansvaret for Axel lenger.

Siden han liksom var veldig hyperaktiv da, husker jeg at jeg syntes.

Dette var fordi at jeg var redd, for at jeg kom til å få en høy regning, til slutt, for ting i stua, som gikk i stykker, mens jeg passet på Axel da.

For Axel var veldig vill og aktiv, som barn, så jeg hadde rimelige problemer, med å finne ut, hvordan jeg skulle forholde meg, til han.

For jeg måtte jo prøve å få fred, noen ganger, jeg og.

Så til slutt, så gjorde jeg det sånn, at hver ganske Axel var umulig.

Så trua jeg han, med å 'varme øra' hans.

Sånn at han fikk de 'rødeste ørene på Furuset'.

Det var det eneste som hjalp omtrent.

Og etter det igjen, så bare heiv jeg han ut, av leiligheten, hvis han ikke oppførte seg ordentlig.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Mette ble også kjent med ei spådame, som kjente bandet Backstreet Girls, husker jeg, at Mette sa.

Hu spådama, hu satt oppe og prata, med høy stemme, (på gebrokkent norsk vel), omtrent hele natta, husker jeg.

Mens dem la tarot-kort vel.

Så da gikk jeg inn til dem, i stua, (i bare underbuksa vel), for å få de til å prate litt lavere, (spesielt hu spådama, husker jeg, at jeg prata til), siden jeg skulle på jobb, (var det vel), dagen etter da, (og lå i senga mi, og ikke klarte å sove da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

På åpningsdagen, på OBS Triaden, så var omsetningen, for supermarkedet, på over en million, husker jeg.

(Noe som vel var ny rekord muligens, for Matland/OBS Triaden, eller ihvertfall bortimot vel).

Jeg hadde godt over 100.000 i kassa, husker jeg.

Men jeg ble litt irritert, for jeg husker at Knut Hauge, (som satt i kassa foran meg), han hadde enda mer i kassa, og null i diff., dessuten.

Så da ble han kalt for 'supermann', av ei av damene, som jobba i kassa der, sammen med oss, husker jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Gunnar Jorås, (hybelverten, fra Abildsø), han var innom OBS Triaden, på åpningsdagen, (eller en annen dag, på rundt den her tida), husker jeg.

Og han skrøyt av at det gikk så raskt, i kassa mi, husker jeg.

(Som han selv gikk i da).

Og en annen gang, så sa han til meg, at jeg måtte melde adresseforandring, fra hans eiendom, på

Abildsø.

Men det lo jeg vel litt bort, for det syntes jeg vel ikke at hørtes ut som noe så særlig viktige greier.

Dessuten, så hadde jeg ikke lys på rommet mitt, på Furuset der.

For den nye lampa, den fikk jeg først skryt av Mette Holter, for å ha hengt opp.

(Hu sa at det kunne aldri Arne ha klart.

Eller noe sånt).

Men en dag, så lå den lampa plutselig på gulvet, da jeg kom hjem fra jobb, (eller hva det var).

Og i stua der, så var jo Axel, med sin hyperaktivitet og karatetrening, osv.

Og jeg visste vel ikke helt hvor jeg skulle få tak i et sånt skjema fra heller kanskje.

Det er mulig.

Nå er jeg litt trøtt her merker jeg.

Så jeg får heller fortsette å skrive mer, om det her andre året, som jeg bodde i Oslo, i morgen, (eller noe).

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 53: Enda mer fra det andre året jeg bodde i Oslo

Vicky/Victoria fra Trondheim, kom på flere besøk, til Mette.

En gang, så var hennes datter med.

Dattera var et år eller to yngre enn meg vel.

Og dattera var på langt nær så feit som mora.

Mora var på kanskje 150-200 kilo, men dattera var slank da, (vil jeg si).

Jeg hadde også møtt typen til hu her dattera da, (som var ei ganske fin brunette), mener jeg å huske.

Det som skjedde, og som skapte litt 'rabalder'.

Det var at Vicky, hu prata med meg, på kjøkkenet til Mette en gang, om at jeg måtte ta med dattera hennes, ut på byen.

På sitt litt dårlige norsk da, siden hu var amerikansk opprinnelig.

Jeg er jo vant, til å diskutere date-er, osv., med de damene jeg skulle ut på kino med, osv.

Og jeg er jo vant til å ha en litt tøysete far, som aldri snakker rett ut om noenting, (for å prøve å forklare det).

Jeg er vant til å ha en far, som lot meg bo alene, fra jeg var ni år, og som jeg ikke stolte på da.

(Og som jeg mener å huske at for eksempel også Christell pleide å klage på vel.

Og vel også Pia).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og jeg er også vant med, (som faren min sa, da jeg var liten), at mora mi var sinnsyk.

Så min tillit, til foreldregenerasjonen, (de såkalte 68-erne), den har aldri vært helt på topp.

Ihvertfall ikke etter at faren min lot meg bo alene, som barn.

Så jeg tok ikke det her som Vicky sa, som noe annet enn rør nærmest da.

Men da jeg kom hjem, fra et sted, som het Biljardhallen, (som lå på Skårer, ved siden av Rema på Skårer, like ovenfor Triaden der), hvor jeg pleide å dra for å spille på spilleautomater, og spise burgere og noen ganger spille biljard, med Glenn og Øystein, (siden de var biljard-friker da nærmest, og hadde dyre biljard-kø-er, osv).

(Eller om det var dagen etter).

Så fikk jeg kjeft av halvbroren min Axel.

Som var tolv år, på den her tida vel.

For da hadde visst hu dattera til Vicky trodd at jeg skulle ta henne med ut på byen, en fredag eller lørdagskveld da.

Men dette var bare noe løst, som Vicky, (altså mora hennes), hadde nevnt for meg.

Jeg var vant til å avtale sånt med den dama jeg skulle ut med.

Så jeg så ikke på det sånn, som at jeg hadde en avtale med hu dattera til Vicky da.

For da måtte hu ha spurt selv, mener jeg.

For hu hadde jo også en type, oppe i Trondheim.

(Sånn som jeg husker det, ihvertfall).

Så jeg trodde jo at dette bare var noe useriøst preik, fra Vicky da.

Men på Axel, så skjønnte jeg det seinere, at han syntes at jeg hadde brutt en avtale, med ei dame da.

Men sånn som jeg syntes at landet lå an, så hadde jeg ikke noe ordentlig avtale, med hu dattera til Vicky.

Jeg trodde bare at det var noe rør da, siden hu dattera hadde en kjæreste, fra før.

Da var jeg vant til å tenke sånn, at hu var 'opptatt' liksom.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men jeg må innrømme at jeg ringte, fra Biljardhallen, og til Axel og dem da, den fredag eller lørdagskvelden.

For å sjekke noe greier som stod i avtaleboka mi, (eller noe sånt vel).

Og da prata jeg med hu dattera til Vicky, på telefonen, husker jeg.

Siden hu svarte telefonen hjemme hos Arne og Mette og dem.

Og da hjalp hu meg med å sjekke noe i den avtaleboka mi, (som jeg hadde glemt hjemme da kanskje), tror jeg det var.

(Selv om jeg ikke husker helt nøyaktig hvordan dette var).

Men jeg husker at jeg ringte hjem til Arne og Mette og snakka med hu dattera til Vicky, på telefonen der ihvertfall, den kvelden da.

Og da nevnte ikke hu noe til meg, om at hu ville ut på byen.

Så dette var nok bare noe surr og noe misforståelse da, som Axel vel blåste litt opp, vil jeg vel si.

Men Axel var jo bare tolv år, da dette skjedde, så jeg husker at jeg lurte på det, om han kanskje herma etter Vicky og/eller Mette, og at de også kanskje hadde blåst opp det her da, når jeg var på jobb, eller på Biljardhallen, eller noe sånt da.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var vel antagelig det.

Men men.

Da jeg flytta inn til Arne og Mette, så var avtalen den, at jeg skulle betale dem 1000 kroner, i måneden, for å leie det gamle soverommet til Kirsten der da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Da jeg bodde på Abildsø, og leide av Berit og Gunnar Jorås der, så hadde strøm vært inkludert i husleia.

Men hos Arne og Mette og dem, så hadde jeg ikke noen leiekontrakt, eller noe.

Så når Mette plutselig begynte å bable om en strømgning.

Som hu ville at jeg skulle betale 300-400 kroner på da.

Så fikk jeg litt bakoversveis da, for å si det sånn.

For den strømgninga, (som var for tre måneder vel), den var jo da på bortimot tusen kroner vel.

Også ville Mette og Arne visst da, at jeg skulle betale en tredel av den regninga.

Og dette var jo ikke noe vi hadde avtalt, da vi avtalte hvor mye jeg skulle betale i leie, for å bo der.

Dette var jo noe som kom helt bardus på meg da, (for å si det sånn).

Så da ble jeg litt irritert, husker jeg.

Og jeg prøvde å få til et kompromiss.

Nemlig at jeg bare skulle betale en fjerdedel, av strømgninga, siden Axel også bodde der da.

Men det var det ikke snakk om da.

Jeg måtte ut med 300-400 kroner, uventet, mens jeg jobbet på Hageselskapet der vel.

Og mens jeg vel hadde ganske dårlig råd da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og etter det her, så kunne det dukke opp strømgninger, (eller 'strømgninger'), med mer eller mindre regelmessige intervaller vel.

Så dette var som noe irriterende, sånn som jeg husker det.

Siden jeg aldri visste når Arne og/eller Mette kom til å begynne å bable om en ny strømgning da.

Og jeg fikk vel heller aldri se de her strømgningene, tror jeg.

Så dette var noe som jeg ble litt irritert over da.

Ikke først og fremst fordi det var så mye penger, vil jeg si.

Men fordi dette var noe som ikke var med i avtalen vår da, (mellom Mette & Arne og meg da), når jeg flytta inn der.

Og fordi at jeg bare plutselig fikk høre om disse regningene, når jeg minst venta det da.

(Sånn at jeg ikke fikk planlagt og holdt av penger, til de her strømregningene, før den og den datoen da).

Og fordi jeg aldri fikk en kopi av de regningene, på forhånd liksom da.

Det var bare noe som ble sagt, plutselig, noen ganger, når jeg kom hjem fra jobben, eller noe sånt.

Så dette var som noe irriterende da, husker jeg.

Så jeg kan ikke si at jeg ville anbefalt andre, å leie rom av Arne og Mette, etter det her tullet, med strømregningene, osv. da.

(Selv om Arne Thomassen er død nå da).

Men dem var kanskje ikke vant til å ha leieboere, fra før da.

Så sånn var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Axel sitt mest brukte navn på meg, det her året, (som jeg leide av Arne og Mette, og dem), det var vel nettopp 'leieboer'.

Så han var skikkelig uhøflig da, ihvertfall etter at jeg hadde bodd der, i mer enn de første ukene da.

Men Axel var jo bare 11-12 år, på den tida, da jeg bodde der.

Og han gikk jo også på spesialskole.

Så jeg syntes at det var vanskelig, for meg, å vite hvordan jeg skulle takle Axel, når han begynte å oppføre seg dårlig da.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Det jeg mente med, at jeg trua Axel, med å 'varme øra hans', når han var spesielt umulig.

Det var bare noe jeg fant på.

Fordi at det var såpass ille, å være sammen med han viltre Axel, i den forholdsvis lille leiligheten, til Arne og Mette da.

For de var ofte på bingo eller travbanen.

Så det var ofte sånn, at Axel og jeg, var aleine hjemme, ihvertfall på den tida som jeg jobba på Hageselskapet, husker jeg.

Og da, den ene gangen vel, som jeg liksom 'varma øra' til Axel da.

Så sått jeg oppå han, på gulvet, i stua, i leiligheten til Arne og Mette, også tok jeg liksom hånda mi, og liksom gnidde det ene øret til Axel, fram og tilbake, til det ble helt rødt da.

For å liksom drite ut Axel da.

Siden jeg liksom måtte prøve å få kontrollen der da.

På Axel da.

For det var som et helvete, må jeg si, å være i den leiligheten, sammen med Axel, som var rimelig vilter og hyperaktiv da.

Og som kasta appelsiner, og det som var, rundt omkring da.

Og som også kunne være veldig uhøflig.

Selv om dette gikk i perioder.

Andre ganger så kunne Axel være rolig, og sitte og gjøre noe lekser, eller noe.

Så det var ikke sånn at Axel alltid var hyperaktiv og bråkete og vilter.

Men noen ganger så var det så ille, at jeg nesten ble desperat da, må jeg si.

Så jeg måtte liksom tøffe meg opp, og rett og slett true Axel, for å få litt fred selv, i den leiligheten, til Arne og Mette da.

For å sitte inne i den dobbeltsenga, på rommet mitt.

(Den dobbeltsenga tok omtrent hele det rommet da).

Det var ikke noe fristende akkurat.

Og ikke hadde jeg lys i taket, og ikke hadde jeg nøkkel til det rommet heller, så jeg fikk ikke låst der.

Så jeg måtte liksom sitte ute i stua der da, syntes jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Min tremenning Øystein Andersen sine foreldre.

Nemlig, ja hva heter de igjen da.

Hu mora het vel.

Ja, nå står det stille her.

Kai, het ihvertfall faren, (eller adoptivfaren, som han var).

Og mora, (eller adoptivmora da), het Reidun vel.

(Og Reidun var vel min fars kusine, mener jeg.

Men jeg er ikke sikker på om det var på mors eller farssida.

Det var mange mennesker, i et slektsstevne, hos Kai og Reidun, en gang, på Sand, i 1989, (som jeg har skrevet om, i Min Bok).

Så Reidun er kanskje i mors-slekta, (etter bestemor Ågot), til min far.

Hvis jeg skulle gjette.

Siden den slekta vel er en god del mer tallrik, enn min fars slekt.

Hvis jeg har skjønt det riktig.

Så sånn var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Kai og Reidun, de bodde jo på Hanaborg, bare et par-tre kilometer unna Triaden-senteret, på Skårer/Rasta, hvor jeg jobba da.

(Og jeg hadde vel til og med vært med Øystein og dem, og venta i bilen deres vel, utafor Triaden, (eller om det var et annet senter/supermarked, på Lørenskog), sammen med Øystein vel, en gang, mens jeg bodde på Bergeråsen, og var på besøk hos Øystein og dem, ute i Lørenskog der da).

Så det burde vel ikke ha vært helt uventet for meg, at Kai og Reidun Andersen, en gang i blant, plutselig dukka opp i kassa mi der, (ihvertfall i begynnelsen når jeg jobba der), på OBS Triaden.

Men da var jeg litt tilbakeholden, må jeg innrømme.

Og jeg skvatt kanskje også litt, (til og med).

Når jeg så trynet til Kai Andersen da, i kassa mi, på Matland/OBS Triaden der da.

For det var jo nettopp Kai Andersen, som jeg hadde 'tatt på fersken', når han skulle ha sex vel, (virka det som for meg, ihvertfall), med en ganske ung negergutt, en gang han hadde dratt ut aleine, til feriehuset, til Øystein og dem, på Sand/Bergeråsen da.

(Et par år før det her da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så etterhvert, så husker jeg det, at det ble rimelig sjeldent, mellom hver gang, som jeg så Kai og Reidun Andersen, i kassa mi, på Matland/OBS Triaden der da.

Og det skjønner jeg vel gentlig.

For jeg ble vel litt sur vel, når han Kai dukka opp i kassa mi da, etter den episoden hans, men han negergutten, ute på Sand der da.

Og etter at han hadde tatt meg så hardt, rundt skuldrene, i det familieselskapet, som jeg nevnte ovenfor.

(Som jeg også har skrevet om i Min Bok da, den episoden, hvor han Kai Andersen liksom skremte meg da, ved å ta meg hardt rundt skuldrene, mens jeg satt og drakk øl vel, ved siden av faren min der, i en campingstol vel, ute i hagen til Øystein og dem da, i det nevnte familieselskapet).

Så foreldra til Øystein de begynte kanskje heller å handle mer på Maxi Skårer, eller matbutikken på Metro-senteret der, (eller noe), hvis jeg skulle gjette da.

Etter at jeg begynte å jobbe på Matland/OBS Triaden da.

På grunn av den episoden med han Kai Andersen og den negergutten på Sand da, (må man vel si).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Øystein, han var jo et par år eldre enn meg.

Og jeg hadde jo ganske nylig, fylt 20 år, da jeg begynte å jobbe, på OBS Triaden da.

(I dette friåret mitt, fra NHI).

Så Øystein, han hadde jo nettopp fylt 18 år, på den her tida, som jeg nettopp hadde begynt å jobbe, på OBS Triaden.

Så plutselig, en dag, høsten/vinteren 1990 vel, så dukka Øystein opp i kassa mi, på Matland/OBS Triaden, og fortalte meg at han hadde fått seg lappen.

Da ble jeg litt sur, husker jeg.

For jeg selv, jeg hadde jo ikke rukket å få tatt ferdig lappen, i Drammen, det året, som jeg jobba på CC Storkjøp og var russ på Gjerdes Videregående, der.

Og da jeg studerte på NHI, så hadde jeg jo hatt dårlig råd.

Så det var jo ikke snakk om å ta kjøretimer da, (for å si det sånn).

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Øystein spurte vel når jeg slutta, eller når jeg hadde pause, eller noe sånt da.

Også viste han meg vel det, at han hadde fått låne bilen til faren sin vel.

(Som pleide å kjøre et japansk bilmerke, mener jeg å huske.

Nissan, eller noe sånn, muligens.

Noe sånt).

Og Øystein dro meg med ut, i parkeringshuset der da, til Triaden der, og viste meg det, at han hadde kjørt dit selv da.

Og han var stolt over at han hadde fått seg førerkort da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det er mulig at bilen til faren til Øystein, fikk seg en bulk, (eller noe), da den stod i parkeringshuset, til Triaden der.

Det var vel noe sånt som skjedde ihvertfall, mener jeg å huske.

Det var vel sånn, at Øystein bulka litt nå og da, tror jeg, (hvis jeg husker det riktig, ihvertfall).

Og en gang, som jeg var med Øystein, ned til Oslo Sentrum, for å kjøpe pizza eller noe sånt kanskje, på Pizzabussen, (eller hva det kan ha vært igjen), så fikk Øystein tre parkeringsbøter, (eller noe), på en dag, husker jeg.

Dette var en veldig varm sommerdag, (sånn som jeg husker det).

Og hu ene parkeringsvakt-dama, hadde fått 'solstikk' nesten, eller noe.

Og skreiv for mange parkeringsbøter da, i ørnska nærmost vel, hvis jeg skjønnte det riktig.

Mens Øystein og jeg da, vi ble mer og mer fortvilet, dess fler parkeringsbøter, som 'vi' fikk.

Og vi prøvde å spore opp de her parkeringsvaktene da, for å forklare dem at vi hadde parkert riktig da.

(Sånn at Øystein ikke skulle få kjeft av foreldra sine da).

Og vi klarte å få sletta ihvertfall en av de tre parkingsbøtene da, da vi fant hu parkeringsvakt-dama, som hadde fått seg 'solstikk' liksom, siden hu ikke hadde sett, at vi hadde hatt gyldig parkeringsbillett da, i frontruta på bilen, (var det vel).

(Noe sånt).

Så det her må nok ha vært våren eller sommeren 1991 da, hvis jeg skulle tippe.

At Øystein fikk så mange parkeringsbøter, i Oslo.

Siden han vel ikke hadde lappen, så tidlig, som sommeren 1990, tror jeg.

(Hvis jeg husker det riktig).

Så det var vel nesten som at jeg hadde to yngre brødre, ute i Høybråten/Lørenskog der.

Nemlig den yngre halvbroren min Axel, og den yngre adoptiv-tremenningen min Øystein da.

(Selv om dem, (eller spesielt Øystein), kanskje ikke er enig i at det var sånn.

Det er mulig).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Det var fortsatt mye mer som skjedde, dette andre året, som jeg bodde i Oslo.

Og det tenkte jeg, at jeg skulle skrive mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 54: Og enda mer fra det andre året som jeg bodde i Oslo

Jeg har vel kanskje skrevet om at Arne og Mette også hadde en annen familievenn, som ble kalt 'Veske-Bjørn', som solgte vesker og bijouteri, (som han kalte det), husker jeg.

Han pleide noen ganger å klage på problemer med kona, osv., husker jeg.

Jeg visste ikke hva bijouteri var, husker jeg.

Og da fikk jeg det forklart da, husker jeg.

Når jeg spurte han Veske-Bjørn da, om hva det var.

(Og bijouteri, det var sånne kjeder og armbånd og sånn, tror jeg.

Noe sånt).

Mens jeg egentlig satt og så på TV der da, i den største sofaen, i stua til Arne og Mette da.

Arne og Mette pleide ofte å sitte i den minste sofagruppen da.

Men de var mye på travbanen og bingo.

Så det var ofte sånn at jeg hadde fjernkontrollen, og satt/lå, på den beste plassen, i 'TV-sofaen' da.

Ihvertfall de første månedene, som jeg bodde der.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg kan forklare litt, om hvordan leiligheten, til Arne og Mette så ut.

Den var nesten dominert, av Mette Holter sine nesten utallige elefantfigurer, av forskjellige størrelser og materialer da.

De var ikke kjempestore, noen av disse elefantfigurene.

Men de var som noe nips da, må man vel nesten si.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Arne Thomassen hadde et staselig, (må man vel nesten si), skrivebord, som stod midt mellom TV-stue-delen og spisestue-delen, av leiligheten, til Arne og Mette da.

På det skrivebordet, så var det alltid perfekt orden, (vil jeg si).

Og det var sånn, at jeg omtrent ikke turte å sette meg ned, ved det skrivebordet hans da.

Det stod også en del bilder i rammer og sånn, (og også en ganske stor elefantfigur, tror jeg), oppå det skrivebordet, til Arne Thomassen da.

Men jeg husker ikke helt hva alt tingene som stod på skrivebordet var igjen.

Men jeg tror at han ihvertfall hadde et målfoto, fra da hans tidligere travhest, Nibs Star, fikk andreplass, i et travløp, på Jarlsberg Travbane en gang, på begynnelsen av 80-tallet.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

På veggene, så hadde de en hel samling malerier, (må man vel si), av en norsk kunstner.

Jeg husker ikke navnet, på kunstneren.

Men stilen var kanskje litt lignende av karikatur-tegninger, eller noe.

Uten at jeg har så mye peiling på kunst, at jeg klarer å forklare det ordentlig.

Men jeg lurer på om et av de maleriene, (som hang tett i tett, i stua til Arne og Mette der da), hadde noe motiv fra puben Lorry, i Hegdehaugsveien, i Oslo, hvis jeg ikke husker helt feil.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Axel hadde også en katt forresten.

(I tillegg til at han seinere fikk en hund ved navn Trixie da).

Og den katta, den var litt daff og kjedelig, syntes jeg, som var vant til å ha flere katter selv, fra oppveksten min, da jeg bodde alene, på Bergeråsen.

Axel sin katt, den var nesten helt svart vel.

Og den hadde kanskje et lite hvitfarget felt, ved snuta.

(Men det tørr jeg ikke si helt sikkert).

Men den hadde ihvertfall ikke så mye hvit-farget pels, som min katt, fra Mellomhagen, på Østre Halsen, nemlig Pusi, hadde hatt, (forresten).

Axel sin katt var en kastret hannkatt, (mener jeg å huske, ihvertfall).

Jeg har jo hatt en del katter, så jeg vil si at den katten til Axel, den var nok fullvoksen, da jeg flytta inn hos dem.

Så den var kanskje 2-3-4-5 år gammel, eller noe sånt.

Hvis jeg skulle tippe da.

(Noe sånt).

Så sann var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Leiligheten til Arne og Mette, den lå vel i tredje etasje, (mener jeg at det var), i en sann terrasseblokk, i Høybråtenveien da.

Og etter at jeg hadde leid et rom av Arne og Mette og dem der, i noen måneder.

(Var det vel).

Så fikk den katta deres seg plutselig en ny uvane, husker jeg.

Den begynte visst plutselig å hoppe ned fra terrassen, (som den pleide å være på, for å gjøre fra seg og sann vel).

Og så måtte jeg gå rundt hele den lange rekka av terrasseblokker da, husker jeg.

I Høybråtenveien der da.

For å hente den katta da.

Nesten hver dag, i noen uker ihvertfall, husker jeg.

Siden jeg var vant til å ha katter da, som guttunge, så syntes jeg at det var greit å hente den katta til Axel da, (husker jeg), når den hadde hoppa ned fra terrassen.

(Noe den gjorde nesten hver dag vel, i perioder.

Mener jeg å huske).

Så sann var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og en gang, når jeg henta katta til Axel.

Så stod det en pakistansk, (var det vel), tenåringsgutt, og hang vel, i Høybråtenveien der da, når jeg gikk forbi.

Og da lo han av meg da, siden jeg gikk der med katta til Axel da.

Så Furuset/Høybråtenveien, det var et tøft sted da, (må man vel si).

Sånn som hu Lene fra Abildsø, hadde advart meg om, noen måneder før jeg flytta dit da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Nabodama til Arne og Mette.

(Hu som måtte låne vaskemaskinen til Mette, den første tida, som jeg leide et rom, hos Arne og Mette der).

Hu hadde også en sønn, (mener jeg å huske).

Og det var vel en sønn, som ikke bodde hos henne, hele tida, (tror jeg ihvertfall).

Og en gang, så maste han sønnen, (som jeg ikke kjente ordentlig da), om å få låne dressen min, for han skulle i bryllup, eller noe sånn, da.

Men det gadd jeg ikke, husker jeg.

(Å låne bort dressen min da).

For den dressen, det var jo 'party'-dressen min liksom.

Som jeg gjennom tidenes løp, (eller et drøyt år vel, for å være mer nøyaktig), nok hadde sølt tilsammen litervis med øl på, etter kanskje mellom 50 og 100 pub-til-pub runder eller disco-besøk, i Oslo Sentrum da.

(Etter at jeg begynte å studere i Oslo, høsten 1989).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Han sønnen til nabodama, han var også kraftigere enn meg.

Så jeg tror ikke at dressen min hadde passa heller.

Dessuten så kjente jeg han ikke så bra.

Og jeg syntes vel også at noe måtte være galt kanskje, siden han, (som var 18-20 år vel), ikke hadde sin egen dress da.

Og dette var noe han spurte meg om, da jeg møtte han en gang, i trappeoppgangen, i Høybråtenveien 25D der da.

Så det ble som noe som ikke var helt ordentlig, for meg, syntes jeg.

Dessuten, så tror jeg det, at dressbuksa mi, nok må ha vært litt slitt.

(Kanskje det var hull i lommene, eller noe).

Siden jeg pleide å gå i den svarte bomullsbuksa mi, til den dressjakka, etterhvert da.

Så den dressen min, den var nok ikke i så god stand da.

Og dessuten, så tror jeg at den dressen nok var litt for liten, til han ganske kraftige sønnen til nabokona da.

Så sånn var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og da husker jeg det, (hvis jeg skjønnte det riktig, ihvertfall), at da ble Arne Thomassen rimelig irritert på meg.

For da måtte istedet Arne Thomassen, låne bort en dress, til han nabogutten da.

Men Arne Thomassen, han kjente nok han nabogutten, bedre enn meg, ihvertfall.

Og Arne Thomassen var også en god del kraftigere enn meg.

Og Arne Thomassen, (som liksom var forretningsmann da), han hadde nok fler hele dresser enn meg og, (hvis jeg skulle tippe ihvertfall).

Så sånn var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Svein Martinsen, (som hadde tipsa meg om det, en gang, da han var på besøk hos Arne og Mette, om at det var ledig jobb, på OBS Triaden), han hadde visst to tenåringsdøtre, dreiv Axel og Mette, og prata om, husker jeg.

Disse tenåringsdøtrene, de var aldri med, når Svein Martinsen og kona, besøkte Arne og Mette da.

(Selv om jeg lurte på det, (husker jeg), om det kunne ha vært de to unge damene, som jeg så, og som oppførte seg litt rart vel, (de stod liksom bare og så litt rart på meg, en stund, uten å handle noe vel), ved kassa mi, på OBS Triaden der, en gang.

Men det tørr jeg ikke å si sikkert).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men jeg husker at Axel gjorde litt narr av hu ene dattera til Svein Martinsen da.

(Ei jeg vel aldri møtte, forresten).

Axel gjorde narr av navnet hennes da, som var Siv Angelica, eller noe, (hvis jeg husker riktig).

For hu skulle liksom være så fin på det, eller noe, sånt da.

Sånn at hu måtte ha et såpass spesielt navn, som Angelica var da, på begynnelsen av 90-tallet.

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

90-tallet var jo såvidt begynt.

(Det var jo høsten 1990, at jeg flyttet inn, hos Arne og Mette og dem).

Men Axel, som var veldig ovenpå, (må jeg vel si), til å være 11-12 år.

Han hata allerede 80-tallet, husker jeg.

Og hver gang det var noe 80-talls-musikk, på MTV, (for eksempel).

Så sa Axel, '80-talls' da, med omtrent det samme, negative tonefallet, (må man vel kalle det), som når han nevnte navnet til hu Siv Angelica da.

(Hvis jeg tolka det her riktig).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Vicky og de hadde også med en katt, (forresten), på et besøk, fra Trondheim, en gang, (husker jeg).

(Jeg lurer på om dette var våren 1991, eventuelt.

Den gangen som hu dattera til Vicky var med vel.

Sånn som jeg husker det).

Denne katten var en kattunge da.

Og jeg hadde like før, (var det vel), hatt såpass hell da, med å få den hunden til Axel og dem, (nemlig Trixie), til å oppføre seg bedre/bli mer dressert da.

Og jeg hadde jo hatt fire katter selv, under oppveksten min, på Bergeråsen.

Så jeg begynte å leike med den kattungen til Vicky og dem og da.

Som gikk rundt i stua, til Arne og Mette der.

For å se om jeg klarte å få den til å bli 'snill'/rolig/mer 'husdyr-aktig' også.

Men det klarte jeg absolutt ikke, husker jeg.

For den kattungen, den begynte jo bare å frese fælt, husker jeg.

(Mens jeg prøvde å klappe den, og leke med den, og sånn da).

Så hva som gikk av den, det veit jeg ikke.

Jeg trodde at jeg var flink med katter, etter å ha hatt mange katter selv, på 70 og 80-tallet.

Men dette gjaldt tydeligvis ikke katter fra Trondheim da, fant jeg ut.

Så sånn var nok antagelig det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var ikke bare et kult julebord, (med masse gratis drinker og sigaretter, osv.), som OBS Triaden hadde, jula 1990.

Neida, like før jul, i 1990 da, så fikk jeg også et slags trau, (eller hva det heter igjen), fylt med en hel edamer-ost, og vel også sylte-pålegg, og masse annen tradisjonell julemat, fra OBS Triaden da.

Så dette var kanskje matvarer for to-tre hundre kroner, kanskje.

Men jeg bodde jo hos Arne og Mette og dem da.

Og jeg hadde vel ikke egentlig noen egen hylle, i kjøleskapet deres, (eller noe sånt).

Så jeg måtte jo nesten si det da, til Arne og Mette, (som satt foran TV-en, den kvelden, som jeg kom hjem, med den her julegaven, fra OBS Triaden da).

At de kunne få det meste av den maten da.

(Kanskje etter at jeg hadde tatt julemarsipanen selv.

Hvis det var noe sånt der da.

Siden jeg var så glad i marsipan og annet godteri da).

Men jeg ble vel litt skuffet kanskje, siden jeg liksom måtte gi bort all den her maten da.

(For jeg kunne jo ikke hatt den på rommet mitt, for eksempel.

Siden jeg ikke hadde kjøleskap der).

Og jeg kunne umulig klart å passe på all den maten, i kjøleskapet, til Arne og Mette, (tror jeg).

For det første siden jeg ikke hadde noen egen hylle, eller noe sånt, der da.

Men etter at jeg ga bort den maten, til Arne og Mette da, så husker jeg at jeg sa noe sånt som at, 'men da', (et eller annet).

At da måtte jeg få lov til ditt eller datt da.

Men da ble Mette sur, husker jeg.

For hvis det var noen betingelser, da ville de ikke ha den maten da.

Så jeg måtte ta tilbake det da, og si det sånn, at det var greit, at de fikk all den julematen min, uten betingelser, da.

(Så sånn var det).

For hvis ikke, så ble Mette og Arne sure, og Mette begynte vel å klage, og Arne begynte vel å brumme, (eller hva man skal kalle det), mener jeg å huske.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mye mer, som skjedde, dette andre året, som jeg bodde i Oslo.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle prøve å skrive mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 55: Mer fra OBS Triaden, mm.

Min nærmeste sjef, (må man vel kalle henne), Helene, som var kassaleder, på OBS Triaden.

Hu pleide som tidligere nevnt, å kjøre meg hjem, noen ganger, etter jobben, på OBS Triaden.

Dette var da jeg bodde Ellingsrudåsen, (hvor jeg flytta til, i august 1991 vel), som ikke var så lang vei, unna Triaden.

Det var en kjøretur på fem minutter kanskje.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Jeg kom på nå, noe som hu Helene sa, at var grunnen til at hu bodde i Norge.

(En gang som hu kjørte meg hjem fra jobben).

Og det var at i Sverige, så var veiene mer oppmerka og sånn.

Mens i Norge, så var det ikke så mange streker merket opp på veiene, osv.

(Noe sånt).

Så hu mente vel at Sverige var mer regulert eller kultivert, (eller noe), enn Norge da, muligens.

Men hvorfor hu ikke likte å bo i Finland, det svarte hu vel ikke på, tror jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det hendte forresten noen ganger, at jeg hadde kamerater på besøk, da jeg bodde hos Arne og Mette og dem, i Høybråtenveien.

Jeg husker at Magne Winnem var der en gang.

Jeg husker at jeg sa til han, at jeg ville prøve å finne en 'fin dame nå'.

(Siden jeg ikke syntes at hu Ragnhild hadde vært så slank og smekker kanskje da).

Noe sånt.

Magne svarte ikke noe.

Men bare la det på minnet, tror jeg.

Dette var mens jeg gikk rundt i gangen der, mellom stua og rommet mitt, hos Arne og Mette og dem.

Og at Magne Winnem også gikk rundt der, og da bare babla jeg om det da.

Men han svarte ikke da.

Jeg lurer på om han var sur, på grunn av noe, med hu Ragnhild.

For det virka som at han og Willassen ble sure, da de møtte meg og hu Ragnhild da, på Burger King, den gangen.

Men hva det kom av, at dem eventuelt ble sure, det veit jeg ikke.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Og jeg mener at min tremenning Øystein Andersen, han var også på besøk, hos meg, da jeg bodde hos Arne og Mette og dem.

Og da kunne jeg ikke ta med dem inn på rommet mitt.

For der var det bare plass til en dobbeltseng.

Så de kameratene jeg hadde på besøk der, de hang i stua og sånn der da, når dem var på besøk.

Jeg lurer på om også Øystein sin kamerat, Glenn Hesler, også var på besøk der.

Det er mulig.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Mega-butikken, på Furuset-senteret, den begynte å ha åpent, helt til klokken 22, det året, som jeg bodde hos Arne og Mette og dem, husker jeg.

Og jeg pleide ofte å gå opp i kiosken, på Furuset-senteret, og kjøpe godteri osv., til å spise mens jeg så på Filmnet, om kvelden, hos Arne og Mette og dem da.

(For dem pleide å ha Filmnet-programbladet, liggende på TV-stue-bordet.

Så jeg pleide å kikke i det programbladet da, og se om det kom noen filmer, som jeg syntes så kule ut da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og en gang, så ville Mette og dem, at jeg skulle kjøpe masse iskrem og sånn, når jeg skulle i kiosken, en kveld.

Men da jeg kom tilbake, så fikk jeg kjeft.

For jeg hadde gått på den innvandrerkiosken, på Furuset-senteret, istedet for å gå på Mega.

For jeg hadde glemmt at Mega hadde fått utvidede åpningstider.

For de stengte vanligvis klokka 20.

Som var da OBS Triaden også stengte.

Så jeg dreit meg ut da, (siden jeg var stressa etter jobb, kanskje), og gikk og handla på det dyreste stedet da.

Noe jeg fikk høre av Mette og dem, da jeg kom tilbake.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg var med på et par 'smilekurs' vel, når jeg jobba, på OBS Triaden.

Og på et av de, så lærte vi, at vi skulle si 'Velkommen igjen', til alle kundene.

Og jeg var vel kanskje den, som sa 'Velkommen igjen' lengst.

For alle de andre slutta å si 'Velkommen igjen' da.

Men jeg hadde jo gått handel og kontor, og markedsføringslinja, så jeg syntes vel det, at jeg måtte være flink, når det gjaldt kundeservice, og sånn da.

Jeg var vant til å ikke ta ting jeg fikk høre av kundene personlig.

For på handel og kontor, så lærte vi jo det, at 'kunden har alltid rett', osv.

Men en gang, så gikk det litt vel langt, husker jeg.

En gubbe, i 60-åra kanskje vel.

Som virka som at han var fra landet kanskje, syntes jeg.

Han stod og skreik 'velkommen igjen', i kassa mi, gjentatte ganger.

Fordi en vare hadde vært feil prisa, i butikken, eller noe, da.

Så da gikk han kunden helt amok, husker jeg.

Og da var han sur på meg da, fordi jeg sa 'velkommen igjen', tror jeg.

Og ingen andre gjorde noe, da han gubben stod der, og skreik til meg.

Og jeg bare lot som ingenting.

Men jeg husker at Liss og/eller Fanney så rart på han kunden, eller meg, mener jeg å huske.

Men hva man liksom skal gjøre med sånne 'forvirra' kunder, det veit jeg ikke.

Jeg tror at det her må ha vært en bonde, (eller småbruker), eller noe sånt.

Og jeg var ikke så vant med bønder.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Da jeg begynte på Matland/OBS Triaden, så brukte vi fortsatt de gamle Matland-uniformene, husker jeg.

Det var en svart genser, som det stod 'Matland' på, husker jeg.

Og jeg måtte bruke min egen olabukse, til uniformen, husker jeg at hu Klara på kontoret sa, da jeg fikk jobben.

Men på den tida her, så hadde jeg bare den svarte bomullsbuksa mi, husker jeg.

For olabuksene hadde kanskje blitt borte, når jeg flytta fra Abildsø, eller noe.

Hva vet jeg.

Ellers så hadde den vel blitt farga rosa kanskje.

Av hu kusina til Øystein, nemlig Anita, som jo skulle hjelpe meg, med klesvasken, da jeg var på besøk hos Øystein og dem, på Hanaborg, i noen uker, sommeren før det her.

Så sånn var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så jeg måtte gå på Cubus, på Oslo City, for å kjøpe meg et par olabukser, husker jeg.

Før jeg begynte på OBS Triaden.

Og da var jeg litt stressa, husker jeg.

Så størrelsen var litt feil, tror jeg.

Så jeg gikk tilbake dit, for å få bytta buksa.

Men jeg fikk ikke bytta, siden jeg hadde på meg buksa da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og dette var også sånne billige olabukser, som ikke var så kule da, som Levis for eksempel da.

For det hadde jeg ikke råd til da.

Jeg pleide vanligvis ikke å kjøpe dyre olabukser, på den her tida.

Før jeg flytta til Oslo, så var jeg fornøyd, med å kjøpe olabukser fra Hennes og Mauritz, husker jeg.

Men gensere og sånn, de pleide jeg noen ganger å kjøpe dyre da.

Siden jeg hadde gått på markedsføring og sånn, så tenkte jeg vel det, at jeg burde prøve å se litt kul ut kanskje.

Men når det gjaldt olabukser, så så jeg ikke helt poenget, med å kjøpe de dyreste buksene.

Så når det gjaldt kjøp av olabukser, så tenkte jeg mer økonomisk da, enn når jeg kjøpte for eksempel gensere da.

Ihvertfall mens jeg fortsatt var tenåring, så hendte det at jeg kjøpte dyre merke-gensere, (enten Levis eller Ball), for eksempel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Da Matland ble til OBS, så fikk vi nye uniformer da.

Det var blå bukser vel, og hvite skjorter.

Og blå blazere.

Og også slips.

Så Arne Thomassen, han måtte lære meg å knyte slipsknote, husker jeg.

Det kunne jeg ikke fra før.

Når jeg gikk med det Carlsberg-slipset, som jeg hadde fått av Magne Winnem, på byen, de første månedene, som jeg bodde i Oslo.

Så brukte jeg bare den samme slipsknuten, (en Magne Winnem hadde laget vel), hele tida.

Så det Carlsberg-slipset, det var ikke nytt, da jeg fikk det av Winnem da.

Han hadde nok antagelig brukt det selv og.

Det er mulig.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Kassaleder Helene, hu 'steila', når hu så de sløyfene, som damene skulle bruke, til den nye uniformen, husker jeg.

Så det ble sånn, at dem fikk noen mindre sløyfer, tror jeg.

Eller så ble det sånn, at damene ikke brukte noe slips/sløyfe.

Ihvertfall så ville de ikke gå med de store, 'jålete' sløyfene, som de fikk beskjed om, fra Butikksjef John Ellingsen, osv., å gå med, husker jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og jeg husker også at to damer, (to husmødre, i 20/30-åra kanskje), som handla i kassa mi, like etter at butikken skifta navn, til OBS Triaden, og vi fikk de nye uniformene.

De sa til meg i kassa, en gang.

At vi liksom lyste opp mer, vi Matland/OBS Triaden-ansatte, med de nye uniformene da.

Mens de smilte og var hyggelig liksom da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men den blå OBS Triaden-blazeren da.

Den var vel strikka muligens, tror jeg.

Og på for eksempel lørdager, på Matland/OBS Triaden der.

Så var det kjempemange kunder.

Og man måtte liksom prøve å være rask i kassa da.

Jeg var jo vant til å være en av de beste, i klassen min, på skolen.

Så jeg var nok ganske konkurranse-orientert da.

Så jeg prøvde jo liksom å være den som hadde mest penger i kassa, den og den arbeidsdagen da.

Og den som hadde minst diff., i kassa.

Så jeg stressa kanskje litt vel mye, da jeg jobba på OBS Triaden der.

Det er mulig.

Ihvertfall så ble det sånn, at mange av oss gutta, på gulvet og i kassa.

Vi brukte sjelden den blå blazeren.

Så jeg pleide etterhvert å sitte i kassa der, i en hvit skjorte, (som var kortarma vel), og med slips da.

Og etterhvert så klagde Liss og/eller Fanney, (eller om det var ei annen dame der).

På at skjortene til meg, (og muligens en som het Glenn, som jobba på gølvvet der), etterhvert begynte å bli grå, istedet for å være hvite da.

Og det var nok fordi, at jeg ikke var så flink, til å vaske klær.

Så jeg vaska nok hvite skjorter og fargede klær, som olabukser og sånn, samtidig da.

Så da ble kanskje ikke de hvite skjortene mine så 'Blenda-hvite', akkurat da.

Det er mulig.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

En gang, så var jeg inne hos hu nabodama, til Mette Holter, husker jeg.

(Hu som måtte låne vaskemaskinen, til Mette Holter, høsten 1990 da).

Og dattera hennes, hu var vel egentlig ikke så mange år, yngre enn meg.

Jeg tenkte fortsatt på meg selv som en ungdom da.

Jeg hadde jo såvidt fylt 20 år.

Mens hu dattera var kanskje 16 år, (eller noe), da.

Så sånn var det.

Og da, når jeg var inne hos nabodama den gangen, (i et eller annet ærend da).

Så satt hu dattera hennes, (som het Bea muligens, lurer jeg på ihvertfall).

Hu satt bare ved et bord, sammen med fire andre ungdommer, (tror jeg at det var).

Og dem sa vel ikke 'hei', eller noe, heller, tror jeg.

Så jeg kan ikke si at jeg ble så kjent med de tenåringsbarna, til naboen der, på Furuset.

Selv om jeg bodde der et år cirka vel.

Det var vel heller sånn at de nabo-ungdommene var sure på meg, tror jeg.

For hverken hu Bea, eller vennene hennes, sa 'hei' til meg, når jeg dukka opp, i leiligheten hos dem en gang da.

(Sånn som jeg husker det, ihvertfall).

Selv om jeg liksom så meg rundt der da, og var litt nysgjerrig vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, så sa Liss og/eller Fanney, (eller om det var ei annen dame), på OBS Triaden til meg.

At noen esker, med Extra-tyggegummi, hadde gått ut på dato.

Så jeg kunne få de eskene med meg hjem da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så dette var vel 3-4-5 esker, med tyggis, tror jeg.

Blå og gul Extra-tyggegummi vel.

Og det var 20 pakker tyggegummi, i hver eske, tror jeg.

Så dette var vel rundt hundre pakker, med tyggegummi, tror jeg.

Og hver pakke kostet kanskje fem kroner da, i butikken.

Så jeg fikk tyggigummi for kanskje fire-fem hundre kroner da, (eller noe).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Etter å ha jobbet som butikksjef, i Rimi, så vet jeg jo det, at varer som går ut på dato.

De skal ikke folka som jobber i butikken, ta med hjem.

For da blir matkjeden redd for, at folk bare vil spekulere, i å la varer gå ut på dato.

Sånn at man får lov til å ta med seg masse mat med hjem da.

Så dette med at jeg fikk all den Extra-tyggegummien, av hu Kassaleder Liss, (var det vel).

Det var nok et brudd på diverse regler da.

Så når jeg tenker tilbake nå, og lurer på hva det her kan ha vært.

Så lurer jeg på om det kan ha vært et slag subtilt hint, fra noen 'Kvinner er fra Venus'-damer, som liksom mobbet meg da, fordi jeg at kanskje hadde litt dårlig røyke-ånde da.

Det er mulig.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så det her var vel litt slemt, må jeg si.

Hvis en medarbeider har dårlig ånde, eller noe, så burde vel dette blitt tatt opp, i en medarbeider-samtale, eller noe, mener jeg.

Man kan ikke holde på å tulle sånn, mener jeg.

Så det her reagerer jeg litt på, når jeg tenker tilbake på tiden, på OBS Triaden da.

Selv om jeg bare syntes at det var kult, på den her tiden, at jeg fikk gratis tyggis.

Men nå lurer jeg på om det her kan ha vært noe slags subtil 'mobbings' da.

Hvem vet.

Så sånn var nok muligens det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mye mer som skjedde, det andre året, som jeg bodde i Oslo.

Og det tenkte jeg at jeg skulle prøve å skrive mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 56: Unge Høyre

Etter at jeg hadde jobba på OBS Triaden, i seks måneder.

(Altså våren 1991 da).

Så gikk mitt seks måneders vikariat ut da.

Men jeg merka nesten ikke noe til det.

Det eneste var at jeg fikk en god del andre vakter da.

Så jeg ble satt opp til å jobbe, mye på kveldsvakter og lørdagsvakter, etter at vikariatet mitt gikk ut da.

Og jeg skulle jo uansett begynne å studere igjen, på NHI, høsten etter, (kanskje 3-4 måneder, etter det her).

Og det skulle jo også være sommerferie, like etter at vikariatet mitt gikk ut.

Så etter at vikariatet mitt gikk ut, så jobba jeg litt mindre regelmessig da.

Men jeg jobba fortsatt ganske mye.

Og det var ikke så mange uker, mellom at vikariatet mitt gikk ut og sommerferien begynte.

Og i sommerferien, så var det jo ferieavvikling.

(Så da fikk jeg jo jobbe en god del, mener jeg.

For da brukte de meg som ferievikar da, mener jeg å huske, ihvertfall).

Så hvis man ser stort på det.

Så var det omtrent sånn, at jeg ikke merka noe omtrent, til at vikariatet mitt var ferdig da.

For jeg ble bare satt opp på nye vakter da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Mens jeg jobba på OBS Triaden, så var det en gang sånn.

At en mandag, (var det vel), som jeg dukka opp på jobben.

Så var OBS Triaden stengt.

Jeg prata med Assisterende Butikksjef Claus, (var det vel), gjennom gitteret der da, som var utafor matbutikken.

Og han sa at jeg nok kom til å få ny jobb da.

Noe sånt.

Og det som hadde skjedd da.

Det var at OBS Lillestrøm, (eller Forbrukersamvirket i Lillestrøm), hadde tatt over OBS Triaden.

Og at disponenten hadde fått sparken da.

Sånn at Butikksjef John Ellingsen ble den høyeste leder, på OBS Triaden, etter det her.

Og at han jobbet under en disponent, (eller noe), i Lillestrøm da.

(Han disponenten som fikk sparken, det var en med et ganske norrønt navn vel.

Et navn som jeg blander med Skjalg, eller noe, vel.

Men Skjalg, det var han første kjørelæreren min, i Drammen, (mener jeg).

Som jeg har skrevet om i Min Bok.

Så hva han disponenten, (som fikk sparken), het igjen.

Det husker jeg ikke nå).

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Og da fikk jeg ny kontrakt, av butikksjef John Ellingsen, (etter en stund), husker jeg.

På deltid, var det vel.

Så dette var nok etter at jeg hadde begynt å studere igjen, på NHI, tror jeg.

Og da, så skulle man liksom skrive på kontrakten, hvis man var med i noen forening/organisasjon da.

Og da syntes jeg at det ble litt dumt, å ikke skrive noe.

Så da skrev jeg opp 'Unge Høyre', på den kontrakten, som John Ellingsen ga meg, husker jeg.

Men egentlig, så var jeg vel ikke 'ordentlig' medlem, i Unge Høyre, (tror jeg ihvertfall).

For det hadde vært noe surr, (rundt det her), for å være ærlig.

For Magne Winnem han ble jo ferdig med militæret, rundt årsskiftet 1990/91 vel.

Og så fikk han seg jobb, som Assisterende Butikksjef, på en Rimi, som lå i en sidegate av Karl Johan, ned mot Rådhuset.

Rosenkrantzgate, mener jeg at det var.

(Det var i den butikken, som Siri Rognli Olsen, venninna og jeg, hadde handla, da dem besøkte meg, på Abildsø, påsken før Winnem begynte å jobbe der da.

Som jeg har skrevet om tidligere i Min Bok 2).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Winnem ville så ha meg med, på Unge Høyre-møter, husker jeg.

Våren/sommeren 1991.

Og dette var et kurs i konservativ politikk, (sånn som jeg skjønnte det).

Men jeg vet ikke om jeg fikk være med, på det kurset, fra starten av.

Men jeg husker at jeg var på en kurskveld der, (ihvertfall), på Høires Hus der da, i Stortingsgata.

Og da ble det forklart om konservativ politikk, fra en sånn 'ideolog' da, som ligna litt på Fritjof Arngren, (på håret osv.), sånn som jeg husker det, ihvertfall.

Og han hadde også en assistent, (eller noe), husker jeg, som var litt mer stille og 'anonym' da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Vi lærte om konservativ politikk.

Og at Høyre ikke mente at man skulle gi penger til 'de som hadde to bein', for da, så 'ble det ikke noe penger igjen til de som bare hadde et bein'.

Så Høyre var mot ungdomsklubber og sånn da.

Som var for 'vanlige' folk da.

Høyre ville at vanlige folk, skulle klare seg selv, uten støtte fra myndighetene.

Men at de som virkelig trengte hjelp, de kunne få støtte.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det ble også forklart, på det kurset jeg var på, hva konservativ politikk var.

(Eller om det var, hva 'konservatisme' betydde, som ble forklart.

Noe sånt).

Å være konservativ, det betydde at man ikke likte revolusjoner da.

(Fikk vi forklart).

Under revolusjoner, så blir mye forandret, på en gang.

Mens konservative, de liker best, at kun en og en ting, blir forandret, av gangen.

(Lærte vi da).

For da ble ting mer stabile og sånn, i samfunnet da.

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så konservative, de er ikke imot forandring, men de vil foreta eventuelle forandringer sakte og sikkert da.

Og ikke som under en revolusjon, hvor mye blir forandret samtidig da.

For at folk skal kunne følge med litt på hva som skjer da, antagelig.

Noe sånt.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

På det samme kursmøtet, som Magne Winnem mer eller mindre hadde smuglet inn meg på vel.

(Eller hvordan han forklarte det, at jeg var med, til de andre Unge Høyre-folka der.

For Winnem hadde vært på den god del møter der da, (tror jeg ihvertfall), i Høires Hus, før jeg ble med han på et møte eller to da, våren/sommeren 1991).

Så var det også ei pen blondinne, som het Cathrine Huitfeldt, husker jeg.

Hu skilte seg klart ut, blant damene der, husker jeg at jeg syntes.

Så jeg spurte Winnem om hvem hu var da.

I en pause der da, (var det vel).

'Det der er datteren til byråd, (eller om det var byrådsleder), Huitfeldt, og hu er også søsteren til Annikken Huitfeldt, i Arbeiderpartiet', svarte Winnem da.

(Noe sånt).

Så da fikk jeg litt bakoversveis, må jeg innrømme.

For Annikken Huitfeldt, hu hadde vel nettopp vært innblandet, i en stor medlemsskandale, i AUF, (mener jeg å huske).

Så hu visste jeg jo hvem var, fra avisene, osv.

Men jeg visste ikke at en ganske kjent Høyre-byråd, (eller byrådsleder), var faren hennes.

Og at søstera hennes også var i Høyre.

Dette syntes jeg at ble litt rart, for å si det sånn.

At hu ene søstera var i Arbeiderpartiet, mens faren og hu andre søstera var i Høyre.

Så da reagerte jeg vel kanskje litt, da jeg hørte det her da.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Seinere, så har jeg funnet ut det da, at Winnem rota.

Annikken og Cathrine Huitfeldt, de var ikke søstre.

Men de var kusiner, mener jeg å ha lest.

(Eller jeg har vel lest at Høyre-byrådsleder Fritz Huitfeldt, var onkelen til Annikken Huitfeldt da.

Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Hu Cathrine Huitfeldt, hu har jeg forresten aldri lest noe noe om, seinere, i aviser, eller lignende.

Så hu slutta vel antagelig, i politikken, ikke så lenge etter at jeg var med på et eller to møter i Høires Hus der, våren/sommeren 1991 da, hvis jeg skulle tippe.

Så sann var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men jeg fikk aldri noen kontingent-slipp, (eller lignende), i posten, fra Unge Høyre.

(Sånn som jeg husker det, ihvertfall).

Så om jeg egentlig var medlem, eller ikke, i Unge Høyre.

Det er ikke helt klart for meg, for å si det sann.

(Hvis jeg skal være ærlig).

Men jeg var vel antagelig det da, siden jeg var med på møter der, osv.

Kan man vel si, ihvertfall.

Så sann var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Under dette kurset, i Høires Hus, så ble også vi deltagerne der, stilt spørsmål, fra de to kurslederne da.

Vi måtte forklare om hva vi syntes, at Norge som land, skulle gjøre, for å stå sterkere rustet, for fremtiden.

Da sa jeg noe, som jeg egentlig hadde hørt, av sos-øk-læreren vår, det andre året mitt, på Sande Videregående.

For han gjentok ofte, at Norge burde satse på forskning og utdanning, for å stå sterkere rustet, som land, for fremtiden da.

Og dette gjentok jeg da, når det var min tur til å svare for meg, på denne kurskvelden da.

Men dette var ikke ting, som jeg hadde tenkt så mye på, til vanlig.

Så dette kom litt sann bardus på meg da, at jeg skulle bli spurt om sånne her ting da.

Så jeg bare svarte det jeg hadde i hue da.

Men jeg var jo vant til det, som jeg har skrevet tidligere i Min Bok 2.

Å være et 'konkurranses-menneske' liksom.

Jeg pleide jo alltid å være en av de beste i klassen, og på OBS Triaden, så ville jeg jo være den, som fikk mest penger i kassa, og minst diff., og sånn, da.

Og sånn var det delvis også på det Unge Høyre-kurset da.

At jeg liksom ville være den flinkeste kursdeltageren da.

Så da prøvde jeg nok å hevde meg og imponere litt og sånn da.

(Når det var min tur til å svare).

Selv om dette kanskje ikke var tema som jeg var så veldig ekspert på da.

Men jeg sa ting som jeg hadde lært av sos-øk-læreren min og sånn da.

Og var glad for at jeg klarte å huske på hva han pleide å si.

(Dette var forresten ikke han sos-øk-læreren fra Gjerdes Videregående, nemlig Herbjørnsen, for han pleide å si ting som at 'løgn trenger mange ord'.

Men det var ikke det jeg sa, hos Unge Høyre der liksom.

Da sa jeg heller det som han sos-øk-læreren, som jeg hadde hatt på Sande Videregående, året før jeg gikk på Gjerdes Videregående, sa.

(En ganske lav kar med med mørkt hår og skjegg vel).

Nemlig at Norge burde satse på forskning og utdanning, i fremtiden da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og etter denne kurs-kvelden, så ble faktisk Winnem og jeg, vi ble holdt igjen.

(Kanskje fordi vi hadde imponert under spørsmålene.

Og jeg var vel kanskje den, som hadde sagt mest vel, av Winnem og meg.

Det var ihvertfall jeg som sa mest av oss, seinere på det 'ekstra-møtet', mener jeg å huske, ihvertfall).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

For da, (etter at det egentlige kurset var ferdig), så skulle Winnem og jeg, vi skulle få være med, på å jobbe med finpussingen, av Unge Høyre sitt program, før skolevalgkampen, (var det vel), høsten 1991 da.

Og jeg syntes at mye av det som det programmet gikk på, var veldig 'spisst' da.

Og veldig 'Holmenkollåsen', kanskje.

Så jeg gjorde nok det programmet rimelig rundere da.

Jeg tenkte kanskje litt feil.

For jeg hadde jo en søster som var sosialist.

Og som jeg hadde bodd på samme rom som, til og med, hos bestemor Ågot, to somre, før det her.

Og hu hadde en plakat fra Sosialistisk Ungdom, (mener jeg å huske), på rommet sitt, hos bestemor Ågot, på den her tida, som jeg var på et eller to møter, hos Unge Høyre da.

Så jeg tenkte litt sånn, (må jeg være ærlig).

At dette punktet, det ville fått unge sosialist-damer, som søstera mi og venninnene hennes, til å begynne å skrike liksom.

Eller folk fra Sande/Svelvik kanskje.

At de også ville ha begynt å skrike.

Damer som tidligere hadde gått i klassen min, osv.

Jeg tror at det var noe sånt, som jeg tenkte på da.

For jeg var jo egentlig helt uforberedt, på at jeg liksom måtte være 'politiker' også, på denne kurskvelden da.

Jeg trodde at jeg bare skulle høre på noe greier, jeg da.

Men jeg ble faktisk behandla som en politiker der da, hos de Unge Høyre-lederne, i Høires Hus der da.

(Må man vel si).

Så hvis jeg skjønnte dette riktig.

Så var det faktisk meg, som var en av hovedpersonene, bak Unge Høyre sitt program, før valget/skolevalget, i 1991 da.

(Hvis jeg skjønnte dette riktig da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Etter det her andre møtet, (nemlig valgkampprogram-møtet, eller hva man skal kalle det).

Så dro Winnem og jeg bort til McDonalds, som lå i den gata, som skifta navn, da Kong Olav døde.

Og som het Roald Amundsens gate, før Kong Olav døde da.

For vi, (eller mest Winnem da, som kjente de her folka), hadde avtalt, å møte noen av de andre Unge Høyre-folka, (inkludert hu Cathrine Huitfeldt), der da.

(Hvis jeg husker det riktig, ihvertfall.

Jeg tror dette må ha vært den samme kursdagen.

Jeg var nok maks på to kursdager, i Høires Hus der.

Sånn som jeg husker det, ihvertfall).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

I Roald Amundsens gate der.

Så tok vi igjen en Unge Høyre-kursdeltager, med ganske høyt hår vel.

Som spurte om Winnem og jeg, skulle være med, på Unge Høyre-leir, i Oslofjorden.

Vi bare svarte 'nei', for Winnem, Øystein Andersen, Glenn Hesler, Kjetil Holshagen og meg, vi hadde allerede avtalt, å dra på campingferie, til Gøteborg, denne sommeren.

(Siden jeg var litt lei av å dra til Brighton, i sommerferiene da.

Siden det hadde vært så mye 'tull' der, sommeren før, da Øystein Andersen og jeg, hadde vært på sommerferie, hos den tidligere vertsfamilien vår, i Brighton, under fotball-VM, osv.

Som jeg har skrevet om tidligere, i Min Bok 2).

Så gikk vi ned i kjelleren, på McDonalds, i Roald Amundsens gate der da.

Og der satt hu Cathrine Huitfeldt, og ei venninne vel.

Og sikkert noen andre Unge Høyre-folk og.

Dem hadde vel spist og sånn.

Siden dem ikke hadde blitt holdt igjen da.

Og hu Cathrine Huitfeldt, hu spurte vel også Winnem og meg, om vi skulle være med på Unge Høyre sin camping-leir, på en øy, ute i Oslofjorden da.

Men det skulle vi ikke, forklarte vi igjen da.

For vi skulle på ferie til Gøteborg da.

Og var kanskje litt opptatt vel, med å forberede oss, til den ferieturen vel.

Som muligens kræsja, (ihvertfall mer eller mindre), med denne sommerleieren, til Unge Høyre, (som jeg heller ikke hadde hørt om tidligere da. Men det er mulig at Magne Winnem hadde hørt om den. Hva vet jeg).

(Eller egentlig, så hadde vi kanskje ikke lyst, til å være med, på leir i Oslofjorden, med Unge Høyre.

Det er mulig at vi syntes at det var litt barnslig kanskje, å dra på en sånn leir, med ledere, osv.

Det er mulig.

Winnem hadde jo nettopp vært Hovedtillitsvalgt, under Førstegangstjenesten, osv.

Og jeg hadde jo vært student, ved NHI og også lest til forberedende, ved UIO, så vi syntes kanskje at det hørtes litt barnslig, (eller 'speidern-aktig'), ut da, med en sånn leir-camping-tur, ute på en øy i Oslofjorden da.

Det er mulig.

Noe sånt kanskje).

Etter dette, (eller om det var etter at jeg var på maks et kursmøte til, hos Unge Høyre, i Høires Hus), så maste Magne Winnem, om at jeg måtte være med, på fler møter, hos Unge Høyre der da.

Men jeg hadde ikke lyst da.

Jeg syntes vel at det var rart, med hu Huitfeldt-dama, som hadde en far som var byråd/byrådsleder, og var søster, av hu Annikken Huitfeldt, i Arbeiderpartiet, da.

Jeg syntes vel at det var rart, at to søstre, skulle være politikere, i to forskjellige partier da, kanskje.

Og jeg syntes også at den øy-camping-leieren, til Unge Høyre, hørtes litt 'svett' ut kanskje da.

Jeg kjente jo ikke noe av de folka, i Unge Høyre.

Og jeg følte meg ikke helt hjemme der, siden jeg regna med, at de fleste folka der, var fra Oslo Vest og Holmenkollåsen, (og sånn), da.

Og jeg bodde jo på Furuset, og hadde ikke fast jobb engang, på OBS Triaden, og tenkte vel ærlig talt mer på damer og sånn.

Enn på politikk og sånn vel.

På den her tida.

Jeg var jo seint i puberteten, og hadde liksom ikke fått 'frest' fra meg ordentlig, med damer, på den her tida, som 20-åring da.

Og jeg syntes vel også det, at jeg hadde fått ansvar der, i Unge Høyre, for raskt.

Hvis jeg hadde gått på et møte til, så hadde jeg vel blitt statsminister omtrent.

(For å prøve å forklare da.

At jeg syntes at det her Unge Høyre-greiene gikk litt for raskt fram).

Hvis det skulle fortsette sånn da.

Jeg hadde jo omtrent ikke fått gått inn døra der, før jeg fikk ansvaret for å utforme valgkampprogrammet, til Unge Høyre, foran valget i 1991 da.

Så jeg fikk litt bakoversveis omtrent.

Jeg var ikke vant til å få suksess så enkelt liksom.

Så jeg trodde kanskje at noe var feil da, siden jeg fikk såpass mye ansvar, etter å bare ha vært der, på et kursmøte da.

Og jeg tenkte vel kanskje det, at de andre kursdeltagerne, kanskje ble litt sure på meg da.

(Siden jeg fikk så mye ansvar så raskt).

Noe sånt.

Dette ga meg ihvertfall litt bakoversveis, husker jeg.

Jeg jobba vel ikke heltid, etter at vikariatet mitt var ferdig.

Så jeg hadde vel ikke så god råd heller, på den her tiden da.

Og en god penger, brukte jeg opp, på Biljardhallen, hvor jeg vanka, med Øystein Andersen og Glenn Hesler, etter jobben da.

Så det ble litt rart, syntes jeg, at jeg kom så raskt, nesten til toppen da, (eller hva man skal kalle det), i Unge Høyre da.

Jeg syntes ikke selv, at jeg var så utrolig ekspert liksom, på de tingene, som jeg uttalte meg om da.

Og jeg ble kanskje litt skremt av, at de Unge Høyre-lederne, hørte så mye på meg da.

Jeg var kanskje litt redd for at jeg var litt vel dominerende, som person.

Og at andre, (som kanskje var mer kompetente enn meg), bare ville la meg overkjøre dem da.

Siden jeg kanskje kunne være litt dominerende, og kanskje kunne være litt sånn god til å overtale da.

Noe sånt tenkte jeg kanskje.

Og det syntes jeg ikke at var riktig da.

For jeg ville jo ikke ødelegge for Høyre heller.

For jeg var jo Høyre-mann egentlig.

Men jeg var redd for at de andre der, kanskje ville høre litt for mye på meg da.

Siden jeg ikke var så ekspert, på økonomi og politikk da.

Men kanskje var en litt dominerende type personlighet, som var flink til å overtale andre og sånn da.

Så jeg var kanskje litt redd for, at dette kunne gå litt skeis, hvis dette fortsatte, at jeg fikk så mye ansvar, i Unge Høyre.

Og at lederne der fortsatte å høre så mye på meg.

Så etter det ene møtet, (eller om det var to møter), så hadde jeg ikke noe lyst, til å være med Winnem, på Unge Høyre-møter igjen, husker jeg.

Jeg husker også at det var sånn.

At en gang, så gikk jeg opp trappa der, i Høires Hus.

(Vi var en hel Unge Høyre-gjeng da).

Sikkert når den nevnte, første kurskvelden begynte.

(Eller om dette var en eventuell kurskveld nummer to, som jeg muligens var på der.

Det husker jeg ikke helt sikkert).

Vi hadde kanskje venta utafør der.

Og da hadde jeg ikke noen hel olabukse husker jeg.

For jeg hadde kjøpt meg en svart olabukse vel.

Når jeg kjøpte meg den siste olabuksa.

Kanskje siden at hu kusina til Øystein Andersen, (nemlig Anita), hadde klart å farge olabuksa mi rosa, sommeren før det her.

Så jeg var kanskje lei av blå olabukser da.

Og da sa Mette Holter til meg, husker jeg.

Etter at jeg hadde kjøpt meg svart olabukse.

At, 'den satt bra den'.

Så etterhvert, så var jeg ikke helt sikker, på den svarte olabuksa, tror jeg.

Så jeg slutta nok å bruke den, kanskje.

Samtidig, så hadde jeg klart å slite hull, (husker jeg), i den svarte bomullsbuksa mi da.

(Som jeg hadde kjøpt, mens jeg fortsatt bodde på Abildsø, i den klesbutikken, på Oslo City, hvor jeg også hadde kjøpt den Levis-genseren, med amerikansk flagg på da).

Men jeg likte kanskje ikke den svarte olabuksa mi så godt da, etterhvert.

(Noe sånt).

Så da hadde jeg kanskje ikke så mange bukser.

For jeg likte bedre å kjøpe klær, i Oslo Sentrum.

Men jeg jobba jo på Triaden, hvor jeg ikke hadde noen favoritt-klesbutikker, for å si det sånn.

Så jeg husker at jeg gikk med den svarte bomullsbuksa mi, på Unge Høyre-møte der, i Høires Hus.

Og den var det slitt hull, i baken på da, husker jeg.

Og jeg husker det.

At mens jeg gikk oppover trappa der, i Høires Hus, ved siden av Magne Winnem cirka vel.

Så gikk hu Cathrine Huitfeldt, og ei venninne, de gikk bak oss da.

(Var det vel).

Og jeg husker det sånn, at de kommenterte det, at jeg hadde fått slitt hull, i buksa mi da.

Og at dem sa noe om, at dem 'kunne se rett inn', eller noe sånt.

Så etter det, så ble det litt flaut, husker jeg, å gå på sånne Unge Høyre-møter da.

Så da kjøpte jeg meg vel en ny vanlig, (altså blå), olabukse, etterhvert, tror jeg.

Så det var vel en blanding av disse tingene, (som jeg skrev om ovenfor), som var grunnen til, at jeg ikke hadde så lyst til å bli med Magne Winnem, på Unge Høyre-møter, igjen.

Så sånn var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mye mer, som skjedde, dette andre året, som jeg bodde, i Oslo.

Og det tenkte jeg, at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

PS.

Nå kom jeg forresten på hva navnet på han disponenten, som fikk sparken, etter at jeg hadde jobba cirka et år, på Matland/OBS Triaden, var igjen.

Og det tror jeg var Njål, som han het.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Kapittel 57: Mer fra OBS Triaden

Knut Hauge og Lene, de var liksom 'på' meg, når jeg begynte på OBS Triaden der, husker jeg.

De ville liksom ha meg med, i en 'gjeng' med dem nesten da, fikk jeg inntrykk av.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Og ofte, etter jobben, så ville de tilby meg, å få sitte på hjem.

Nå var det ikke sånn, at det var så veldig langt, for meg å dra, til Furuset.

Det var bare 5-10 minutter med bussen.

Men det var vanskelig å si nei da, når kolleger spurte sånn, om man ville sitte på hjem da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Den måneden som jeg jobba så mye overtid, forresten, på OBS Triaden.

Nemlig i desember 1990.

Så var det sånn en gang, husker jeg, (som jeg dagen etter fortalte, til Knut Hauge og muligens også Lene vel).

At jeg var så trøtt, sliten og stressa, etter å ha sitti mange timer i kassa, med lang kø, hele tida.

At jeg først klarte å gå inn i feil oppgang, i Høybråtenveien 25 der, husker jeg.

så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Andre ganger, mens jeg satt på med Knut og Lene hjem, etter jobben.

Så skulle de gjerne til Strømmen, (eller noe sånt).

Eller de skulle hjem til mora til Lene, som bodde i Rælingen.

(Og hadde noen ganske lave bikkjer, tror jeg).

Eller de skulle hjem til leiligheten sin, som var i en svær, litt sånn konkav-formet blokk vel, på Ammerud.

(Hvis jeg husker det riktig).

Så da kjørte de til over Furuset/Alnabru der da, når de skulle hjem, for både Furuset og Ammerud ligger jo i Groruddalen.

Og Furuset, det ligger jo ved siden av Høybråten som ligger ved siden av Lørenskog.

Så Lørenskog og de østlige delene av Groruddalen de er nesten det samme stedet da.

Jeg har ihvertfall lest det, en gang, mener jeg, i Akers Avis, eller noe, kanskje.

At Furuset/Ellingsrudåsen/Høybråten-området, i Oslo, det 'sogner' liksom litt til Lørenskog da.

Så sånn er det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang var jo også med Lene og Knut inn i leiligheten deres, på Ammerud, husker jeg.

Uten at det skjedde så mye der.

Det var vel en helt vanlig leilighet, sånn som jeg husker det.

Dette var kanskje etter at Knut og Lene skulle noen ærend, i Strømmen først.

Hvor de ganske ofte var, for å kjøpe noe, fikk jeg inntrykk av.

Hvis jeg satt på med Knut og Lene, så ville de ofte høre på en eller annen nærradio da.

Radio NERO, (Nedre Romerike), var det vel, som de pleide å høre på.

Og Lene og Knut, de hadde jo gått på folkehøgskole, i Drammen.

Og studert media der.

Så de, de ville da sitte og kommentere, husker jeg, alt det som programlederne sa da.

Og høre på dette, som ble sagt, med kritiske medie-bransje ører, (må man vel si), og kritisere fælt da, hva den og den programlederen sa, under nærradio-programmet da.

Så jeg lurer på om de holdt på sånn, når de satt hjemme i stua og så på TV også.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men denne kritiske holdningen, til Lene og Knut, ovenfor det nærradioprogrammet, som de hørte på.

Denne holdingen og kritikken deres, den fikk meg vel kanskje til å begynne å tenke litt selv da.

Og fikk meg kanskje til å begynne å være litt mer kritisk, til det som ble presentert, av programmer, på radio og TV da.

Jeg var ikke vant med det, at folk var så kritiske, til det som ble kringkastet i media, (husker jeg).

Ikke engang farfaren min Øivind Olsen, var halvparten så kritisk, til media, (sånn som jeg husker det, ihvertfall), som det mediefolkene Knut og Lene var da.

Så etter å ha sitti på med dem, i bilen deres, og hørt på radio Nero, en to-tre ganger kanskje.

Så fikk jeg vel kanskje også selv, etterhvert, en mer kritisk holdning, til media, vil jeg vel kanskje si.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg pleide å se mye på MTV, på den her tida.

Og jeg skilte ikke på for eksempel Hip-Hop-programmer og andre programmer.

Alt var bare MTV for meg liksom.

Så det var ikke sånn, at jeg pleide å skru av MTV hvis det var en musikk-type, som jeg ikke likte der.

Nei, jeg var vant til 80-tallet, da 'alt' var 'main-stream' liksom, i nærradioene, osv. da.

Så dette med at MTV etterhvert fikk litt 'sære' hip-hop og heavy-programmer, osv., det var nok et 90-talls-fenomen mye, vil jeg si.

På 80-tallet, så var det vel omtrent bare mainstream-musikk, som ble spilt, til alle døgnetts tider, på MTV, mener jeg.

Og noen ganger, så har det hendt, at jeg har savna den 80-tallstida, når du kunne sette på Radio 1, for eksempel, og all musikk, ville være den nyeste mainstream-sangene da.

Noen ganger, så har jeg undret meg over, hvorfor MTV ikke har vært sånn lenger.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Men jeg begynte jo da også å si 'Yo', innmellom.

Kanskje fordi jeg hadde sett for mye på programmet 'Yo MTV Raps', på MTV da.

Det er mulig.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Jeg husker at hu Lene da, hu gjorde et poeng av det, at jeg ofte sa 'Yo' da.

Og sa at det gjorde også broren hennes.

Og en gang, (eller kanskje to), så satt også broren til Lene på med oss.

Og han så nesten litt ut som Martin Gore, i Depeche Mode, vil jeg si.

Med lyshåret høy frisyre, med hårspray, (eller noe), i da.

(Hvis jeg husker det riktig).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

I lokalet ovenfor OBS Triaden, så lå det en hamburger-restaurant, husker jeg.

Dette var ikke Burger King, eller en annen kjent kjede.

Men de hadde gode hamburgere, og milk-shake, og sånne ting, som vanlige gatekjøkken/hamburgerrestauranter, kunne ha, på 70 og 80-tallet og sånn da.

Og noen ganger, så hendte det, at Knut og jeg, (og også muligens også Lene), tok matpausen vår, på den hamburgerrestauranten da.

For jeg hadde vel kanskje sagt det, til Knut og Lene da, at jeg likte burgere da.

Og da ville de seinere foreslå, at vi spiste burger, i lunsjen da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Ellers, så var det jo ikke vanskelig, å finne seg noe god mat, på OBS Triaden heller, i lunsjpausen.

Det var jo 10.000 forskjellige varer der, minst vel, (hvis jeg skulle tippe), og også en veldig bra ferskvareavdeling da.

Hvor man kunne kjøpe grillet kylling, kyllingvinger, eller roastbiff da, (som Svein Martinsen pleide å kjøpe, til katta, ifølge Axel, ihvertfall).

Og noen ganger, så hadde de også skinkesalat der vel.

(Som jeg syntes at var godt, siden de minte om den kyllingsalaten vel, som jeg hadde pleid å kjøp, på Oluf Lorentzen, på Oslo City, det året jeg bodde på Abildsø da.

Det er mulig at OBS Triaden også hadde kyllingsalat, det husker jeg ikke helt).

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Det var forresten også ei dame, som satt i kassa, på deltid vel, som het Hanne, (eller noe vel), og som var et år eldre enn meg vel, som også ville spise burger ved samme bord som meg en gang, i en lunsjpause, på den hamburgerrestauranten, husker jeg.

Og etter det, så var det en kar, på OBS Triaden, (en som jobba på gulvet der, muligens som en slags leder, eller noe), som sa at hu Hanne, (eller hva hu het), hu var sånn at hu dro på Danmarkstur en

gang, med bare gutter vel, så hu var ikke så fin da, (eller noe).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Hu Hanne det var ei med lyst hår, husker jeg.

Og han som advarte mot henne, det var broren til ei som jobba i frukta, på deltid, husker jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var to pene, unge jenter, som jobba deltid i frukta.

De jobba på lørdagene, var det vel.

Og jeg mener at jeg en gang overhørte, at butikksjef John Ellingsen, sa at han syntes det var bra, å ha to unge, pene jenter, som stelte i frukta, i helgene.

At det tok seg bra ut da.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Disse to frukt-jentene, de var et par år yngre enn meg vel.

Og det var ei blond og ei mørkhåra.

Hu lyshåra, det var søstera, til han som advarte meg, mot hu Hanne, (mener jeg å huske).

Jeg husker ikke hva hu heter.

Men jeg husker litt mer om hu mørkhåra, og hu mener jeg at heter Cathrine Løvdahl.

Og at hu studerte juss, (etterhvert ihvertfall).

Og at hu hadde en onkel, (eller noe), som var butikksjef, på Rimi Klemtesrud, (Rune Løvdahl vel, mener jeg), og som etter det igjen, ble selger, for et import-øl-firma, som jeg mener importerer det merket, som heter Newcastle Brown Ale, osv., (hvis jeg har skjønt det riktig).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Han 'advareren', han pleide også å kjøre meg hjem, noen ganger, etter at jeg hadde flytta, til Ellingsrudåsen da, (husker jeg).

Han satt på David Bowie, 'Ashes to Ashes', i bilen sin en gang, mens han kjørte meg hjem husker jeg.

Mens han gjorde et poeng, av at han satt på den sangen da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Hu lillesøstera hans, (som var ei sånn lita, pen og lyshåra fruktjente, må man vel si).

Hu skulle plutselig slutte der, husker jeg.

Og da hadde jeg jobba der, en stund.

Så jeg visste hvordan garderobeskapene der var.

Så da hu fortalte meg og en annen kar, som satt på spiserommet der vel.

At hu skulle slutte, men ikke fikk låst opp garderobeskapet sitt.

For å få med seg tingene sine.

Så hadde jeg noen ganger, chatta med henne og hu Cathrine Løvdahl, hvis de satt på spiserommet, når jeg hadde lunsjpause eller fem-minutt-pause da.

Så jeg tenkte da, at jeg måtte nesten trå til.

Så da fant jeg en brødkniv, (eller noe), i bestikkskuffen, på spiserommet, på OBS Triaden der da.

Også brukte jeg knivbladet, på den brødkniven, til å liksom bikke ut blikk-døra, (var det vel), til garderobeskapet, til hu pene frukt-jenta litt da.

Sånn at jeg kunne få fingertuppene mine, mellom blikkdøra og selve garderobeskapet da.

(Inne på dame-garderoben der, hvor jeg aldri hadde vært før, for å si det sånn).

Og når jeg fikk fingertuppene mine mellom skapdøra og skapet, så brukte jeg den ene hånda, for å bikke opp skapdøra enda mer da.

Helt til jeg fikk hele hånda, mellom skapdøra og skapet, til hu her lille, blonde frukt-dama da.

Og så bare røska jeg litt til, sånn at låsen, i døra, til garderobeskabet, ble bøyd utover da.

Sånn at skapet åpnet seg, og hu OBS Triaden-jenta kunne få tak i tinga sine da.

Mens han kollegaen min, som hadde pause samtidig, (Frank muligens), så rart på meg vel.

Men jeg hadde vel hørt det, at John Ellingsen sa det, en gang, når jeg gikk forbi kontoret der.

At han ikke hadde tid, til å skrive ordentlige attester, til alle som slutta der.

Så jeg syntes vel kanskje det, at holdningen, til han John Ellingsen, ovenfor de ansatte der, var litt dårlig da.

Så det var nok kanskje derfor, at jeg med en gang bestemte meg for det, at jeg ville hjelpe hu lyshåra fruktjenta da.

Når hu ville ha tak i tingene, i skapet sitt.

Fordi jeg hadde inntrykk av da, at butikksjef John Ellingsen, liksom ga faen da, i de medarbeidere, som skulle slutte da.

(Etter det jeg hadde overhørt, den gangen, som jeg gikk forbi kontoret der da, på vei til spiserommet vel).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Butikksjef John Ellingsen, (mener jeg at det var), han satt forresten inn en brus-beger-maskin, på spiserommet, husker jeg.

Og etter det, så ble det ikke lov, (mener jeg), å kjøpe brus, i butikken.

Jeg var jo en 'coca-coliker', så jeg ville ofte ha cola da.

Men den nye automaten, den var det ofte noe galt med da.

Og da måtte man gå inn på kontoret, for å hente selveste butikksjefen da, for at han skulle fylle på med cola-konsentrat, (eller hva det var), da.

Så hvis OBS Triaden gikk dårlig, så skjønner jeg det.

For han øverste sjefen, han måtte jo være ekspert på 'restaurant-brusautomater' og, (må man vel kalle den automaten).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mye mer som skjedde, dette andre året, som jeg bodde i Oslo.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle skrive mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 58: E-post fra Skjalg Nakkim, tidligere disponent, på OBS Triaden

Erik Ribsskog

Hallå Skjalg!

Erik Ribsskog Tue, Feb 21, 2012 at 8:57 AM

To: Skjalg Nakkim

Hei Skjalg,

den er grei.

Jeg var jo den som fulge smile-kurset mest, og sa 'Velkommen igjen' lengst, tror jeg.

Jeg driver en nettbutikk, her i England nå, som jeg prøver å få til å gå rundt:

<http://www.godtebutikken.net/>

Noen ganger så spør folka om lakris uten sukker, er det vel.

Hvis noen fler kunder lurere på sånt, så sender jeg dem til dere, for dere har vel lakris uten tilsetningsstoffer og sånn, vil jeg vel tippe på.

Husker du hu mora til hu kassaleder Helene fra Finland, som løfta sånn på skjørta på 30-årsdagen til Helene, på Grorud, forresten?

He-he.

Det var tider, det var jappetida fortsatt da.

Bra julebord og med gratis drinker og sigaretter mm.

Igjen takk for svar!

Mvh.

Erik Ribsskog

2012/2/21 Skjalg Nakkim

Hei Erik

Helt riktig. Det stemmer. Begynner å bli en stund siden.

Og den unge damen i kassa (Lene) bodde jeg sammen med i 10 år. Vi har 2 barn sammen. Men slik det er for tiden, varer jo ikke alle forhold evig!

Jeg har jo ikke noe brevpapir med logo, etc. Jeg tror det beste er om du henvender deg til Coop Øst og får en bekreftelse på arbeidsforholdet der. Det var jo de som var eier av butikken. De har sikkert arkivert personalia.

/Skjalg

Fra: Erik Ribsskog [mailto:eribsskog@gmail.com]

Sendt: 21. februar 2012 09:38

Til: Skjalg Nakkim

Emne: Hallå Skjalg!

Hei,

var det ikke du som var disponent, på Matland/OBS Triaden, da jeg jobba der, i 1990 og 1991?

Jeg har litt problem med å få attest, fra John Ellingsen, og jeg har mista alle papirene mine, for jeg måtte flykte fra et mordforsøk, på en onkels gård, i Kvelde, i 2005, og er nå i England, så prøver å få tak i attest.

Hvordan går det med hu unge pene lyshåra dama, som satt i kassa der på OBS Triaden.

Er du sammen med henne enda?

(Hvis det er lov å spørre).

Mvh.

Erik Ribsskog

PS.

Etter at jeg sendte en Facebook-melding til Disponent Njål Stokkenes, her om dagen, (nå er det 22. februar 2012), så fikk jeg vite det, at han disponenten, som var disponent, på Matland/OBS Triaden, cirka det første året, da jeg jobba der, det var en kar ved navn Skjalg Nakkim.

Og da fant jeg ut, (ved å søke på Google), at han jobba på Sunkost, (heter det vel, som leder/direktør der da).

Og han kunne bekrefte det, (se ovenfor), at hu pene, lyshåra kassadama, som han ble sammen med, da han var disponent, på OBS Triaden, det var ei som het Lene.

Lene det var ei slank og pen dame, som var et år yngre enn meg kanskje.

Hu hadde langt lyst hår, og det eneste kanskje, som man kanskje kunne si at var litt negativt med henne, det var at hu kanskje var litt kjedelig.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Og Lene var også litt sånn 'brilleslange', så da så hu litt kjedelig ut kanskje, når hun gikk med de brillene sine.

Hvis hu hadde brukt linser, så hadde hu kanskje sett enda finere ut, det er mulig.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Grunnen til at jeg nevnte hu fine, lyshåra dama.

(Lene altså.

Som ikke var den samme Lene som Knut Hauge var sammen med.

Hu som Knut Hauge var sammen med, hu begynte seinere å jobbe i Se og Hør.

Og hu var lavere og hadde mørkere hår, mener jeg, enn hu 'fine' Lene da).

Det var at han disponert Skjalg Nakkim, han rappa mer eller mindre, hu Lene fra meg, mener nesten jeg.

For jeg husker det, at jeg prata med hu Lene, aleine, inne på spiserommet der, på OBS Triaden.

Og da prata vi bare sånn rolig og voksent da, (vil jeg si).

Jeg begynte etterhvert å prate om at jeg hadde lyst til å gå på den pizzarestauranten, (over veien for Maxi Skårer der), hvor jeg hadde vært en eller to ganger, sammen med min tremenning Øystein Andersen da.

Så jeg hinta litt, (for jeg tror ikke jeg spurte rett ut), om hu Lene ville være med på den pizzarestauranten da.

Men hu svarte vel ikke så klart.

Så jeg tror ikke at jeg hadde spurt så klart, muligens.

Og også på en varetelling der, på OBS Triaden.

Etter at hu Lene, (som jo var cirka 20 år yngre, enn han disponert Skjalg), hadde blitt sammen med han disponert Skjalg da.

Så ble hu Lene og jeg, plassert, til å telle sammen, på en varetelling da.

Og det ble nesten litt pinlig, mener jeg å huske.

For jeg hadde jo jobba der lengst av oss to da.

Uansett hva det kom av, så spratt ihvertfall plutselig hu Lene opp på topphylla.

Og da ble det litt pinlig, for hu hadde på seg en skikkelig stram bukse da, (mener jeg å huske).

Så det ble jo nesten som porno, å se opp på henne, når hu spurte meg om hvor mye varer det var i hylla, osv.

Mens hu krabba rundt, oppå topphylla der da, i en eller annen tørrvarehylle, inne på OBS Triaden der da.

Og akkurat mens hu var oppå der, så kom Disponent Skjalg Nakkim og Butikksjef John Ellingsen forbi, husker jeg.

Og da syntes jeg det, (husker jeg), at han disponert Skjalg, så litt sjalu/sur ut vel, på meg, siden jeg fikk se hu Lene, (som da var blitt dama hans vel), fra en så pikant vinkel da, (må man vel si), altså rett nedenfra da.

Og hu var også veldig langbeint og sexy da, (vil jeg si), hu Lene.

Så hu hadde kanskje drevet og trent noe langrenn eller friidrett kanskje, hvis jeg skulle gjette.

Men så godt kjente jeg hu Lene, at jeg kan si det, akkurat hvordan trening hu dreiv med.

Men hu var sånn skikkelig slank og ung og fast i fisken liksom.

(Og samtidig, så hadde hu vel også pupper).

Husker jeg.

(At hu så ut som, ihvertfall).

Så hun var den dama da, for å si det sånn.

Så jeg ble nesten litt sur, (må jeg innrømme), når han disponert Skjalg, liksom rappa hu Lene fra meg da.

(For sånn virka det nesten som, for meg ihvertfall, på den her tida, i 1991 da, husker jeg).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og dette forholdet, mellom disponert Skjalg og hu 20 år yngre kassadama Lene da.

(Som vel ikke jobba heltid engang, tror jeg).

Det ble jo nesten som en skandale.

For ei på ferskvaren, (var det vel), hu hadde visst 'ferska' de to, under en het omfavelse, inne på spiserommet der da, på OBS Triaden.

Og da hadde de visst kyssa, (eller noe), og sagt noe sånt som at 'jeg må ha deg', (eller noe), til hverandre da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og etter den 30-årsdagen, til hu Kassaleder Helene, (fra Finland), i et forsamlingslokale, på et senter, ved Grorud T-banestasjon der vel.

(Like ved der min søster Pia og jeg, hadde sitti og venta på at Arne Thomassen skulle hente oss, den gangen, midt på 80-tallet, som vi hadde dratt til Grorud T-banestasjon, istedet for Grorud togstasjon, når vi skulle besøke Axel og dem da, som da bodde på Vestre Haugen.

Som jeg har skrevet om i Min Bok).

Så ville Fanney og dem, (var det vel), og noen karer på gølvet vel.

At jeg skulle bli med dem på ut byen, på Valentinos eller Snorre-kompaniet vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men da, så droppa jeg det, fordi at jeg hadde hatt problemer med at jeg hadde forsovet meg, noen ganger.

Så jeg tok bare en taxi, rett hjem, til Ellingsrudåsen, (hvor jeg vel bodde da).

Siden jeg skulle jobbe ganske tidlig, dagen etter da.

Og ved taxi-ene der, på Grorud da, så husker jeg det, at jeg chatta litt, med Disponent Skjalg og hu Lene da.

Og da sa han Disponent Skjalg at det var 'bra' av meg da, (eller noe), at jeg ikke dro på byen, for å drikke meg drita da.

Siden jeg skulle jobbe, dagen etter da.

Så jeg ble faktisk mer ansvarlig og pliktoppfyllende, (vil jeg si), iløpet av den tida, mens jeg jobba, på OBS Triaden der da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var forresten ikke bare Disponent Skjalg Nakkim, som rappa dama mi, mens jeg jobba, på OBS Triaden der.

Neida, Butikksjef John Ellingsen, han rappa også ei dame av meg, etter at Disponent Skjalg Nakkim hadde fått sparken, (ble det vel sagt ihvertfall), når Forbrukersamvirket Lillestrøm overtok der, og Ellingsen ble den høyeste lederen, som holdt til fast, på OBS Triaden der da.

Dette var i november/desember, i 1991, mener jeg.

I forbindelse med julebordet.

Som da ble holdt i et forsamlingshus, på Rasta vel.

Og i en god del mer nøkterne former, enn da Nakkim var disponent der, og det var bartender osv., på julebordet da.

Ellingsen glemte forresten smør, (kom jeg på nå), på det julebordet, på Rasta der, i 1991.

For da tok dem bare med mat fra butikken, (og vi hadde koldtbord der da, (heter det vel), i det vel ikke så utrolig store forsamlingshuset, i/nedenfor Rasta der da. Et lokale som lå like ovenfor Hydro-
Texaco-stasjonen, ved Triaden der, sett fra Triaden da).

Istedet for å la for eksempel en restaurant, eller et hotell, lage maten for oss da.

(For å spare penger da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En dag, like før dette julebordet, i 1991.

Så husker jeg det, at hu Brit, (hu yngste, av de to mørkhårede søsterne, fra Trøndelag.

Som hadde jobba på samme skift som meg, da jeg jobba heltid der, i et halvtårs-vikariat der, fra høsten 1990).

Hu satt på en stol, i spiserommet der, husker jeg.

Og mens jeg og noen karer fra gølvvet, stod i eller like utafør spiserommet.

Så smalt det fra hu Brit da, (som var et år eller to yngre enn meg vel), at 'på julebordet, så skal Erik og meg, bare sitte i en krok, og kline'.

(Noe sånt).

Men da julebordet kom, så fant jeg ikke hu Brit noe sted der vel.

Så det ble ikke noe klining på meg, husker jeg.

Men etter julebordet, så hadde hu Brit plutselig blitt sammen med Butikksjef John Ellingsen, husker jeg, at Knut Hauge og Lene, (som seinere begynte å jobbe i Se og Hør), sa.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og etter det igjen, så ble hu Brit ny kassaleder der, etter noen år eller måneder, ihvertfall.

(Men det var muligens etter at jeg slutta der, høsten 1992, mener jeg).

Og storesøstera til Brit.

Nemlig ei som het Elin, (og som også hadde mørkt hår, og som hadde samboer, mener jeg).

Hu forandra seg plutselig sånn, ovenfor meg, husker jeg.

Hu sa plutselig en dag til meg, i 1992 vel, (mens jeg jobba deltid der, samtidig mens at jeg studerte andre året, på NHI), at 'jobber du her ennå?', (eller om det var 'har ikke du slutta her ennå?').

Akkurat som at det var noe galt da.

Og noen måneder før det igjen, så hadde hu Elin liksom vært skikkelig 'fan' av meg da.

På en måte som gjorde meg flau, husker jeg.

For hu sa det, at hu skulle kalle sin da ennå ufødte, (eller om det var nyfødte), sønn, for 'Erik'.

Altså, etter meg da.

Noe de andre jentene i kassa, kniste av, husker jeg, at jeg overhørte.

Så dette var jo skikkelig flaut da, sånn som de trønderdamene tulla der, husker jeg.

Men dem mente kanskje ikke noe vondt med det.

Etter at jeg hadde slutta, på OBS Triaden der.

Og etter at jeg hadde avtjent førstegangstjenesten, i Geværkompaniet, på Terningmoen, i Elverum, fra sommeren 1992 til sommeren 1993.

(Og samtidig så hadde jeg begynt å jobbe deltid i Rimi, (en jobb som Magne Winnem skaffa meg, etter at han ble butikksjef på Rimi Munkelia, ved Lambertseter)).

Så var jeg en tur innom, på OBS Triaden, høsten 1993 en gang, (var det kanskje).

(Eller dette kan også ha vært i 1994, for eksempel.

Det tørr jeg ikke å si helt sikkert).

Da var ihvertfall hu Brit kassaleder der, husker jeg.

Og jeg klagde kanskje litt til henne da, på at jeg ikke hadde fått en ordentlig attest derfra, (mener jeg å huske).

Og da svarte hu til meg, at 'han John er på kontoret nå, hvis du vil ta'n'.

Men det her syntes jeg at ble litt rart da.

Det ble som at kona sendte meg på kontoret, for å kjefta på ektemannen hennes liksom.

For jeg regna med, (husker jeg), at disse to fortsatt var et par da.

(Som vel Knut Hauge og Lene som seinere begynte å jobbe i Se og Hør, hadde fortalt meg da, et par år, (eller noe), før det her da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mye mer som skjedde, i den tida, før jeg dro i militæret, sommeren 1992.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle skrive mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 59: UIO

Siden jeg var litt flau, over å bare jobbe i butikk, dette friåret fra NHI.

Så bestemte jeg meg for det, at jeg også ville prøve meg på, å lese til forberedende, ved UIO.

Jeg var nemlig også litt nysgjerrig, på hva det her med forberedende, var for noe, egentlig.

Så jeg bestemte meg for det da, at jeg ville prøve å lese til forberedende, som privatist, ved UIO da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Tre folk på NHI, som hadde gått på samme studietrinn, som meg, studieåret før.

(Det var han med det mørke håret, fra Nesodden, som jeg har skrevet om tidligere, i Min Bok 2.

Og to andre 'NHI-karer', som pleide å henge sammen med han da).

De var nemlig innom på OBS Triaden, en gang, mens jeg hadde et friår da, fra NHI.

Også sa de til meg, (husker jeg), mens jeg satt i kassa der, på OBS Triaden, og dem gikk ut av butikken, (gjennom kassa ved siden av, var det vel), at 'slår dette NHI da Erik?'

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg husker at jeg dro ned til Universitetet, i Karl Johan der, (hvor det mest går juss-studenter vel), og kikka litt, i en bokhandel der, like over nyttår, i 1991, (kan det vel ha vært).

Og jeg husker det, at jeg hadde en ganske stor ex-phil-bok, med en stiv, blå perm på vel, som jeg muligens kjøpte i den gamle universitetsbygningen der da.

Det er mulig.

(Noe sånt).

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var antagelig det.

Men men.

Hu litt lubne Svelvik-dama, som jeg har skrevet om i Min Bok, at flørta meg meg, under Svelvik-dagene en gang, sommeren 1988, (eller noe sånt), da Espen Melheim og jeg, stod sammen, ikke langt fra Samfunnshuset i Svelvik, under Svelvikdagene, (eller om det var under 16. mai-festivitas), en gang, på slutten av 80-tallet vel.

(Hu som jeg lurer på om var kommunist.

Og som vel satt på den Laibach-sangen, (Across the Universe), den gangen som min søsters venninne Heidi, fra Drammen, (som var i den Depeche/Lyche-gjengen), ble knulla hjemme hos hu nevnte, litt lubne Svelvik-dama da, som også var venninne, av søstera mi.

Hu litt lubne Svelvik-dama, hu møtte jeg noen ganger, (i Oslo), gjennom Lill Beate Gustavsen, fra Svelvik, som flytta inn til Oslo, omtrent på samme tida, som meg da.

Og hu litt lubne, hu ville faktisk låne meg en ex-phil-bok, husker jeg.

Så det er mulig at jeg hadde to ex-phil-bøker.

En, som jeg fikk låne, av hu litt lubne kommunist-dama, fra Svelvik da.

(Som vel antagelig tok ex-phil studieåret før det her da).

Og muligens en til, som jeg kjøpte selv, på den bokhandelen, ved juss-fakultetet der da, (heter det vel. Altså det fine, gamle universitetsbygningen, som liksom var den 'originale' universitetsbygningen i Oslo vel. Den som er bygget i gul-farget/malt sten vel, og som liksom er bygget i den samme arkitekturstilen, som Slottet, Stortinget og Nasjonalteateret da. Hvis jeg har skjønt det riktig, ihvertfall. Jeg som ikke er noen ekspert på arkitektur, akkurat men, mener jeg).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg husker at jeg dreiv og leste, til ex-phil, i leiligheten, til Arne og Mette og dem, i Høybråtenveien der da.

Dette kan for eksempel ha vært, etter at det seks måneders vikariatet mitt gikk ut.

For da hadde jeg sikkert noen fridager, nå og da, som jeg kunne bruke til å lese på da.

Det mulig.

Så sann var antagelig det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og jeg husker det, at det ex-phil gikk ut på.

Det var noe som het hypoteser.

Det var om logikk.

Og om filosofi da.

Jeg vet ikke hvor mye i detalj jeg skal gå om det her.

Men en hypotese, det er en teori da.

Som noen setter fram.

Og som ikke behøver å være riktig.

Men som man finner ut ting, som støtter eller motbeviser da.

Et eksempel på en hypotese, det kan være, at 'alle kvinner er fra Venus'.

Også kan man finne noe, som støtter eller motsier dette da.

For eksempel, så kan man si det, at kvinner har små hjerner.

Så det er vanskelig å forestille seg det, at de ville klart noe sånt, som å dra med romskip, fra Venus, til Jorden da.

(For å fleipe litt da).

Så sann er det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Når det gjaldt logikk, så var det mye fokus, i ex-phil, på om noe var logisk riktig da.

Og hvis det skulle være logisk riktig, så måtte det være riktig, i absolutt alle tilfeller.

Hvis noen sa, for eksempel, at ei dame, var så stygg, at hu aldri ville bli gift.

Så for at dette skulle være logisk riktig.

Så måtte man ha spurt, alle menn, på jorden, om de ville ha giftet seg med henne.

Og det er jo umulig å gjøre.

Så et sånt utsagn, det kan man ikke si, at er logisk da.

Så sånn er det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Når det gjaldt filosofi-pensumet, som var for ex-phil.

Så er det ikke noe av det, som har festet seg så mye, i hukommelsen min.

Men jeg leste jo også til ex-phil, da jeg var i infanteriet, under Førstegangstjenesten, på Terningmoen, i Elverum.

(Mest fordi jeg hata den 'speider-aktige' hverdagen som infanterist vel.

Men masse sersjanter og lagførere og troppsjefer osv., som kommanderer over en da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og på Terningmoen, når jeg leste ex-phil der, vår-semesteret 1993 vel.

Så husker jeg fra en forelesning der.

(Av ei foreleser-dame, som var i 50-60 åra vel).

At vi lærte om hulelignelsen, av Kant.

Men den var veldig tung, husker jeg.

Ihvertfall for meg, som var ganske pinglete, under Førstegangstjenesten.

Og som hadde hatt uflaks, og havna i den tøffeste våpengrenen, i Forsvaret, (ifølge Andre Willasen ihvertfall, husker jeg, fra russeklassen min, på Gjerde), nemlig i infanteriet.

Så jeg var vel ofte ganske sliten, under Førstegangstjenesten.

Og i infanteriet, så hadde dem også et slags ordtak, som ble sagt, husker jeg, av noen depot-ansvarlige, (var det vel), på Terningmoen, at 'en infanterist, han hviler når han kan'.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så jeg meldte litt pass, på det ex-phil-kurset, i militæret, etterhvert, etter den hulelignelsen, til Platon da, (var det vel, og ikke Kant).

For jeg meldte meg på ex-phil, på Terningmoen, for å få litt avveksling, (noen timer nå og da, liksom), fra en kjedelig infanteri-tjeneste da, må jeg nok innrømme.

Og ikke fordi at jeg akkurat hadde noen planer om å studere videre på UIO, (eller noe).

Jeg hadde jo allerede studert to år, på NHI, da jeg avtjente Førstegangstjenesten min.

(For å si det sånn).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Etter at jeg hadde lest, i noen dager ihvertfall, på ex-phil da.

(For min lillebror Axel, bodde jo i samme leilighet som meg.

Så det var kanskje litt begrenset, hvor mye jeg kunne lese og.

Siden Axel jo var hyperaktiv, (vil jeg si, ihvertfall), og også gikk på spesialskole da, og Mette Holter sa, (mens Arne Thomassen også var til stede, i stua deres, en gang), at Axel hadde MBD, (altså Minor Brain Damage), husker jeg).

Så dro jeg ned til blindern da, med T-banen sikkert, en dag, våren 1991 da.

For å ta eksamen, i Ex-phil da.

Og da, så havna jeg i et svært klasserom, (var det vel), sammen med kanskje 50 eller 100 andre ungdommer da, husker jeg.

Og jeg måtte jo nesten være litt 'ovenpå', siden jeg egentlig jobba på OBS Triaden, og 'egentlig egentlig' studerte på NHI da.

Så jeg var veldig 'laid back' da, husker jeg, under denne ex-phil-eksamen-'seansen' da.

For jeg skulle jo ikke studere noe videre på UIO, uansett.

Men jeg hadde jo bare vært litt nysgjerrig, på hva ex-phil var.

Og jeg var jo litt flau da, over at jeg bare jobba i butikk, og satt i kassa på OBS Triaden, (under det

her friåret mitt da, fra NHI).

Og jeg ville vel også kanskje få bekreftet det, at jeg kunne studere ved Universitetet, selv om jeg hadde gått på økonomilinja, på Handel og Kontor da, (og vært blå russ), og ikke hadde vært rød russ, på Allmenn.

Så sann var nok antagelig det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så når ei ung dame, som satt ved pulten ved siden av meg, i ex-phil-eksamen rommet der.

Når hu spurte meg om noe greier.

I forbindelse med noen ark, som vi fikk utdelt, eller noe da.

Så svarte jeg henne om det da, (og var litt gentleman kanskje), selv om det egentlig ikke var lov å prate, på det her tidspunktet, av eksamenen da.

Så jeg lurer på om grunnen til at jeg strøyk, på den her ex-phil-eksamen, var fordi at jeg prata med hu unge, (og pene vel, sann som jeg husker det, ihvertfall), 'medstudenten' min der da.

Jeg jobba jo tross alt, på OBS Triaden, som var kjent som en veldig bra butikk, som hadde god kundeservice, osv.

Så når ei fin dame, på ex-phil-eksamen, spurte meg om noe, (som var om noe administrativt, mener jeg å huske, og ihvertfall ikke noe om selve oppgaven da).

Så måtte jeg jo nesten svare, syntes jeg nok.

Selv om det egentlig hadde blitt sagt da, fra ei vakt-dame, (som kanskje egentlig var pensjonist), at det ikke var lov til å snakke sammen lenger, blant studentene, etter at oppgaven var delt ut da.

Så om dette var grunnen til at jeg strøyk, på ex-phil, fordi jeg svarte hu ex-phil-student-dama, om noe hu ikke fikk med seg da.

Det er mulig.

Det skal jeg ikke si.

Jeg har vel aldri fått noe dokumentasjon, om det her heller, tror jeg.

Selv om jeg nok må ha ringt UIO, eller dratt ned til Blindern igjen, for å sjekke resultatet mitt da, på den her eksamenen.

Det må jeg nok ha gjort, for jeg husker det, at jeg var litt skuffa over meg selv, siden jeg hadde klart å stryke da, på den ex-phil-eksamenen.

For jeg var jo vant til det, at jeg tok skolearbeidet lett, og at jeg ikke behøvde å anstrenge meg så mye, for å få bra karakterer, mens jeg gikk på ungdomsskolen og på Handel og Kontor og vel også

på NHI da, (må man vel si).

Så sann var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og jeg var vel også den første som gikk, mener jeg.

På den ex-phil-eksamenen, som jeg var på, på Blindern da.

Og jeg mener å huske det, at hu 'gamle ugla' der da, (hu eksamensvakta altså), skreiv på noe greier, på besvarelsen min da.

Men det kan jo bare ha vært et klokkeslett, for alt hva jeg veit.

Men hvem vet, kanskje sensorene har dømt meg strengere, på den ex-phil-eksamenen, siden jeg da, (på samme måte som da jeg tok teori-eksamen, til førerkortet, fire-fem år seinere, i desember 1995 vel), var den første som gikk da.

Det er mulig.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så sann var muligens det.

Etter dette, så var jeg bare på UIO en gang, for å besøke min halvbror Axel, som utpå 90-tallet, fikk seg en praksisplass, (som del av et svennebrev som kokk, (eller om det heter kokkebrev), ved en kokkeskole, på Helsfyr, i Oslo, og som i forbindelse med det, var utplassert, som lærling, (heter det vel), i et eller to år da antagelig, ved studentkantina, Frederikke, (heter den vel), ved UIO, på Blindern da).

Så sann var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mye mer som skjedde, dette andre året, som jeg bodde, i Oslo.

Og det tenkte jeg at jeg skulle skrive mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 60: LO

Som jeg har skrevet om, i et tidligere kapittel, så var ikke alt bare fryd og gammen, på Matland/OBS Triaden.

Neida, disponenten til Forbrukersamvirket Lørenskog, nemlig Skjalg Nakkim, måtte jo slutte, etter cirka et år, ved roret, etter at den forrige disponenten, (da det het Matland), nemlig Paulsen, hadde slutta, cirka et år tidligere, i forbindelse med at Forbrukersamvirket kjøpte opp Matland da.

Og Triaden-senteret var vel også nære konkurs på begynnelsen av 90-tallet.

Hotellet gikk ihvertfall konkurs, mener jeg å huske.

Siden min tremenning Øystein Andersen, kjøpte en kino-prosjektor, som han hadde på rommet sitt, som tenåring, for under 10.000 vel.

Øystein var vel kanskje en av de første, i Norge, som hadde prosjektor og lerret, på rommet sitt.

For sånne prosjektorer, (Øystein sin ble vel egentlig brukt, i konferansesalen, på hotellet, på Triaden), de kosta vel opp mot 100.000 kroner egentlig, på 80/90-tallet.

Men Øystein fikk kjøpt hotellet på Triaden sin da, (av konkursboet vel), for kanskje en tiendedel, av ny pris da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og etter at Disponent Skjalg Nakkim fikk sparken, (må man vel si at han fikk).

Så slutta jo kassalederne også.

Nemlig Helene fra Finland og Carmen fra Vietnam, (eller hvilket land fra Østen hu kan ha vært fra igjen).

Og disse begynte å jobbe hos tidligere disponent Paulsen, på hans da relativt nystartede butikk, som var Rema Furuset Senter.

Så det var mye turbulens, på OBS Triaden.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Som Høyre-mann, så var det jo ikke naturlig for meg, (syntes jeg), å være med på LO-møter, osv.

(Syntes jeg ihvertfall på den her tiden, altså da jeg var i begynnelsen av 20-årene da).

Men Knut Hauge og Lene.

(De som hadde arrangert OBS Triaden sin slalomtur, til Norefjell, noen måneder før det her da).

De begynte plutselig å prate om at jeg måtte bli med på et møte, hos LO, i Oslo da.

Jeg var jo vant til å bli med Knut Hauge og Lene på slalomtur, og å sitte på hjem med de, etter jobb, osv.

Og disse to, de kunne også være ganske tøffe.

Knut Hauge hadde jo truet meg med, da han ringte og vekte meg, om morgenen, den dagen som slalomturen var, at 'hvis du ikke står opp nå, så dreper jeg deg'.

Og både Knut Hauge og Lene, de var ganske smarte og sånn da.

Og de var jo også samboere, på Ammerud.

Og de liksom prøvde å innynde seg hos meg, (virka det som for meg), da jeg begynte å jobbe, på OBS Triaden der.

Så de to var som noen slags ildsjeler da, (må man vel si), som var ekstra opptatt, av miljøet, på OBS Triaden da.

Så når de to ba deg om å bli med på LO-møte, så var det vanskelig, å si nei, for å si det sånn.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så jeg husker det, at vi var en gjeng, på 10-20 medarbeidere, (alle i slutten av tenårene eller i begynnelsen av 20-årene vel), som 'surra rundt', i Storgata, i Oslo der, en vår, sommer eller høstdag, i 1991 da, (må det vel ha vært).

Mens vi leita etter den bygningen, hvor LO-møtet skulle være da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Når man tenker på LO og Oslo.

Så tenker folk kanskje på Youngstorget.

Men det var til et LO-kontor, i Storgata, som vi skulle til.

(Av en eller annen grunn).

Men dette var et LO-bygg, som var rimelig anonymt, og som lå cirka ovenfor McDonalds der, i Storgata, (sånn som jeg husker det, ihvertfall).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg hadde jo bodd et år, i Oslo, på Abildsø.

(Som ligger ganske nærme Oslo Sentrum da).

Så jeg syntes nok det, at jeg kanskje burde være litt kjent i Oslo da.

Så jeg prøvde liksom å finne ut hvor dette LO-bygget lå hen da.

Jeg prøvde å spørre meg fram og sånn da, (var det vel)

Siden Knut Hauge og Lene ikke visste helt hvor i Storgata, som dette LO-bygget lå hen da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg hadde jo vært mye på Radio 1 Club, som lå i nettopp Storgata.

Og også en del på el/data-butikken Spaceworld, som også lå i Storgata der da.

Og McDonalds var en av mine favoritt-burgerkjeder, (fra da jeg var på språkreise, til Brighton, osv., på 80-tallet).

Så jeg hadde vært en del på McDonalds i Storgata og.

(Det var jo for eksempel der, som Axel glemte igjen ranselen sin, den gangen som jeg tok han med dit, etter 'masing' fra hans ste-storesøster, Kirsten Ancona, et år eller to, før det her vel, som jeg har skrevet om tidligere, i Min Bok 2).

Samt på utestedet Cats, (som var et '80-talls-diskotek', må man vel si, som min klassekamerat, det siste året, på Gjerdes Videregående, nemlig Magne Winnem, var fan av da, hvis jeg husker det riktig), i Storgata, under russetida da.

Så jeg spurte vel noen om hvor Storgata nummer det og det, lå hen da.

(Etter at Knut Hauge sikkert hadde bedt meg om å se etter det og det bygningsnummeret, i Storgata der da.

Noe sånt).

Jeg spurte kanskje folka som jobba på Spaceworld, eller om det var noen andre folk, som vi møtte i Storgata der da.

Siden jeg vel var den, av oss, som liksom var fra Oslo da.

Siden mange de fleste av de andre folka, som jobba hos OBS Triaden, var fra Romerike da.

(Så vi var kanskje litt sånn 'bønda i byen' da.

Ikke langt ifra, ihvertfall.

Noe som kanskje gjorde meg litt flau da.

Men men).

Blant annet, så mener jeg å huske det, at hu Marit, som jobba i kassa, som ekstrahjelp, og som var fra et ganske lite sted, uti Romerike der, som heter Blystadlia, (eller noe lignende vel).

Hu sa det, i Storgata der, (husker jeg), til noen andre OBS Triaden-ekstrahjelp-damer da, at 'vi følger etter Erik vi'.

Siden Knut Hauge og Lene var litt 'lost' da, (må man vel kanskje si).

Og ikke visste hvor det her LO-kontoret lå hen da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og jeg fant ihvertfall riktig retning å gå, (mener jeg å huske ihvertfall), i Storgata der da.

For jeg begynte å gå i retning, av Stortorvet og Karl Johan der da, (liksom i motsatt retning, av Youngstorget), hvor de av oss som hadde bil, (og som var sjåfører da), vel hadde parkert, (hvis jeg husker det riktig).

Og det viste seg å være riktig vei da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så dette var som en litt anspent 'seanse', (må man vel kanskje si), i Storgata der da.

Siden ingen av oss var helt sikre på hvor vi skulle gå hen, (husker jeg).

(Og vi var en svær 'bøling' da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det LO-kontoret, som vi skulle til, det fant vi til slutt ut, at lå cirka ovenfor McDonalds, i Storgata der da.

I en ganske moderne kontorbygning vel.

Og det var vel også sånn, at vi måtte enten ta heisen eller gå opp noen trapper, for å komme til riktig etasje, i det bygget vel.

Og det var ikke sånn, (som jeg kan huske, ihvertfall), at det stod noen stor LO-logo, på det her kontorbygget, (mener jeg).

Så sånn som jeg husker det, så ble jeg litt overraska, over at LO holdt til i et såpass anonymt bygg, i Storgata der, i Oslo Sentrum da.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men selve LO-møtet, var ikke så stressende, (sånn som jeg husker det, ihvertfall), som selve den gåturen vår, gjennom Oslo Sentrum da.

Ei ikke så altfor høyrøstet LO-dame, (sånn som jeg husker det ihverfall), i 30-40-åra vel.

Hu hadde et slags informasjonsmøte, for oss vel.

Hvor hu vel også svarte på spørsmål.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

For meg, så var jo bare det her, noe greier, som Knut Hauge og Lene, hadde 'dratt meg med på'.

For meg, så var dette nesten som 'slalomturen del 2', liksom.

Så hva som var temaet, og som hu LO-dama-prata om.

Og hva som var grunnen, til at vi OBS-Triaden-folka, dro på det LO-møtet der.

Det husker jeg så godt som ingenting av, for å være ærlig.

(Det er ikke noe spesielt, som jeg klarer å komme på nå, ihvertfall.

Så jeg var nok kanskje litt sånn fjern/'døsig', (hvis jeg husker det riktig), under det her møtet da).

Så sånn var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så det her var ikke noe som engasjerte meg, så utrolig mye, på den her tida, (for å være ærlig).

Jeg skulle jo studere et år til, på NHI.

(Fra høsten 1991 til våren 1992).

Så om det var litt turbulens, på den ekstrajobben min, som butikkmedarbeider, på OBS Triaden.

Så var det ikke akkurat dette, som var det viktigste for meg, på den her tida.

For den OBS Triaden-jobben min, det var jo bare en jobb jeg hadde, for å tjene penger, for å finansiere studiene mine, siden jeg gikk på en privat høyskole da, (NHI), så selv om jeg tok maks studielån, så holdt ikke det like lenge, som hvis jeg for eksempel hadde studert ved UIO, siden det kostet nesten 40.000, i året, å studere heltid, på NHI, (på den her tida, ihvertfall), og man fikk vel bare cirka 15.000 mer, i ekstra studielån, av Lånekassa, hvis man studerte, ved NHI.

Så jeg hadde altså cirka 20-25.000 mindre å rutte med, i året, som NHI-student.

Enn hvis jeg hadde vært for eksempel UIO-student da.

(På begynnelsen av 90-tallet da).

Så derfor fikk jeg også økonomiske problemer, og måtte ta meg et friår, (fra studiene mine ved NHI), for å få meg en jobb, sånn at jeg fikk råd til å fullføre studiene mine da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

For ved UIO, der ville jeg nemlig helst ikke studere data.

Siden min tremenning, Øystein Andersen, (han med kino-prosjektoren, på rommet sitt, som jeg skrev om tidligere i dette kapitlet), han var vel en av de i Norge, som fikk tak i videofilmer og spill tidligst.

(Gjennom sine mange bekjente da).

Så han gikk for å være veldig kul da.

Og han kjente visst mange av de folka, som studerte informatikk, ved UIO da.

Så hvis jeg hadde gått der, så hadde kanskje min tremenning, Øystein Andersen, liksom fått 'kontroll' over meg, gjennom et miljø/nettverk der, som han beskrev for meg, på slutten av 80-tallet, og som jeg husker at jeg syntes, at hørtes litt sånn 'svett', nerdete og sært ut da, (etter å ha hørt at Øystein Andersen prata om de her folka da, på et besøk hos meg, da jeg bodde i Leirfaret, på Bergeråsen, og jeg begynte å prate om at jeg kanskje skulle studere, på NHI, eller noe, da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og ved UIO, så var vel også studietiden tre år.

(Og ikke to år, som på NHI).

Før man fikk en litt rar grad vel.

Som da het 'cand. mag', kanskje, eller noe sånt vel.

(Som jeg ikke skjønnte så mye av, hva betydde, for å være ærlig.

Og man hadde også dette litt sære forstudiet, ved UIO, nemlig forberedende da, som jeg egentlig ikke skjønnte helt hva var heller.

Jeg hadde nemlig ikke noen eldre søsken eller søskenbarn, som kunne forklare for meg, om hva 'UIO-ting', som forberedende var da.

Og faren min, han gikk bare Folkeskolen, (altså det som heter ungdomsskolen, i våre dager vel).

Og mora mi, hu studerte vel heller ikke, men hu var vel heller au-pair, i England, osv.

Onkel Runar hadde gått på tannlegehøgskolen da.

Men han var litt sånn 'uhøvla' nærmest, (oppfattet jeg han som, ihvertfall), så han var jeg ikke akkurat, på så utrolig bølgelengde med.

(Det var vel mest enveiskommunikasjon vel, fra onkel Runar og til meg da.

På onkel Runar sin litt vel brautende måte da.

Må man vel kalle dette, hvis jeg skal være litt direkte).

Og dem behøvde vel heller ikke å ta forberedende, for å gå på Tannlegehøgskolen, akkurat.

Og mora mi, Karen Ribsskog, hu hadde jo fortalt meg det, på 70-tallet, da vi bodde i Mellomhagen, på Østre Halsen, (som jeg jo har skrevet om, i Min Bok).

At onkel Runar (Mogan Olsen), egentlig ikke klarte å komme inn, på Tannlegehøgskolen.

Men at han fikk vite, via omveier, at rektoren der sin sønn, hadde hatt dårligere karakterer, enn han selv, og likevel fått studere der da.

Så Runar kom ikke inne på Tannlegehøgskolen, via det ordinære opptaket, (ifølge mora mi da, ihvertfall), men først etter å ha klaget da, visstnok.

(Hvis man kunne stole på det mora mi sa da).

Uansett, så kan jeg ikke si at hverken min mors eller fars slekt, var noen 'akademiker-slekter', akkurat.

Den eneste som hadde studert, på min mors side, det var vel bestefar Johannes, som var utdannet jurist.

Og onkel Martin 'surra' vel med noe greier på Landbrukshøgskolen, mener jeg å huske.

(Men det hadde jeg inntrykk av at var med jobb å gjøre, og ikke studier).

Og Martin, han hadde jeg jo dårlig kontakt med også, på den her tiden.

Og bestefar Johannes, han døde jo noen år før det her, (nemlig i 1984 eller 1985 vel).

Og onkel Runar, han hadde jeg jo problemer med å kommunisere med da, siden han er såpass røff/uhøvla da, (må man vel kalle det).

Så jeg måtte nesten ta det litt på 'feelingen', når det gjaldt min utdanning, etter ungdomsskolen da.

Jeg hadde ikke noen folk som jeg stolte på, og som jeg kunne spørre om råd fra da.

(Som storebrødre, eller lignende).

Så derfor ble kanskje studietiden min litt sånn ustrukturert/dårlig planlagt da.

Men han rådgiveren, (han ganske lave, med det mørke, krøllete håret), på Gjerdes Videregående, (fra da jeg gikk russeåret der), han var også helt udugelig, vil jeg si.

For jeg husker at jeg avtalte et rådgivningsmøte, med han, en gang.

(Som jeg har skrevet om, i Min Bok).

Men han var ordknapp og steil nesten, vil jeg si.

Så han hadde liksom noe imot meg, (syntes jeg at det virket som ihvertfall).

Så når det gjaldt utdannelsen min, så hadde jeg vel egentlig bare meg selv å stole på, (må jeg nok si, hvis jeg skal være ærlig).

Så derfor er jeg egentlig litt fornøyd, med bare å ha klart å få meg en Høgskolekandidatgrad, i IT, tilslutt.

(Som jeg mottok i 2009, fra HiO IU da).

Så sånn er det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt en del mer som skjedde, i tiden før jeg måtte i militæret, sommeren 1992.

Så vi får se om jeg klarer å få skrevet mer om dette, en av de neste dagene.

Vi får se om jeg klarer å få til dette.

Vi får se.

Kapittel 61: Mer som skjedde det andre året jeg bodde i Oslo

Som jeg har skrevet om tidligere, så prøvde jeg jo i begynnelsen, å takle min viltre/hyperaktive yngre halvbror Axel, (som var 11-12 år, da jeg flytta inn, og leide et rom, av Mette og Arne og dem, høsten 1990), ved å liksom prøve å være kul, (og kamerat liksom), da.

Jeg husker for eksempel at jeg hadde bestilt pizza en gang, den første tida, som jeg bodde der..

Og ei dame, (fra Pizzaexpressen, eller noe vel), ringte på døra.

Og at jeg da hadde på meg caps(!), (noe jeg aldri har hatt på meg hverken før eller siden vel), for å prøve å se kul ut da.

Mens Axel og jeg, kanskje leikeslåss, eller noe, da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var kanskje denne episoden, da jeg følte meg litt flau, fordi at hu pizzabud-dama, hadde sett meg med caps.

Som fikk meg til å tenke på det, at jeg kanskje taklet min yngre halvbror Axel, (som jeg egentlig ikke kjente så bra), på en litt feil måte da.

For jeg hadde liksom alltid Axel nesten klengende på meg da.

Han hadde liksom ikke noe respekt for meg.

Alt var på hans premisser liksom.

Jeg skulle kjøpe og lage mat, for oss, men måtte samtidig være kul, og leike med han da, og ha på meg caps og sånn da.

Så etterhvert, så ble dette opplegget, nok litt for slitsomt for meg.

Axel kalte med 'leieboer', hele tida også.

(Ihvertfall seinere, mens jeg bodde der).

Og hadde liksom ikke noe respekt for meg da.

(Siden jeg var ny i Groruddalen, kanskje).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så en gang, når jeg ikke ble kvitt Axel, som skulle leike og tulle med meg da.

Så tok jeg et slag, når vi leikeslås, borte ved inngangsdøra, i gangen der.

Som gikk liksom langs kroppen min, og oppover da.

Ganske hardt da.

For jeg ville kanskje markere min grense da.

Og at jeg syntes at Axel gikk litt for nærme meg, eller ihverfall hadde for lite respekt for meg da.

Sånn at alt gikk på hans premisser.

Og jeg ble liksom som en klovn, som bare var der, for å gjøre Axel fornøyd da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og da ble Axel liksom helt forferdet da, når jeg liksom slo et sånt slag, som gikk langs min kropp, og oppover da.

Som han bare kunne ha blitt truffet av, hvis han hadde gått helt inntil meg da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men dette var et slit for meg, å liksom ha Axel innpå meg hele tida da.

Så jeg måtte liksom finne på noe, for å prøve å få respekt da.

For å bo der, i et år, med Axel som 'sjef' liksom.

Det ville blitt for slitsomt, tror jeg.

For jeg merka det, at jeg ikke fikk ro liksom.

For Axel var så innpåsliten og hyperaktiv da.

Og jeg er vel sånn, at jeg trenger litt ro og litt tid for meg selv, for å slappe av.

Og det var vel ikke meninga at jeg skulle være 'barnehageonkel' for Axel på heltid heller.

Det var Pia som skulle være det, hvis hu fikk bo der gratis.

Men avtalen min, med Mette og Arne, den var jo at jeg skulle betale 1000 kroner i leie, i måneden, og så kanskje hjelpe til med å passe Axel litt, en gang i blant.

Men ikke fulltid, som det var snakk om at Pia skulle jobbe der, (med Axel da).

Jeg hadde jo tross alt også en jobb å passe.

Først på Hageselskapet og så på Matland/OBS Triaden.

Så å passe på en slitsom Axel, i tillegg til den å ha en jobb.

Det ble nok kanskje litt mye da.

Det er mulig.

Så sånn var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

For Axel gikk jo på spesialskole, så han trengte kanskje egentlig noen som var spesialutdanna, til å passe på han da.

Så det var kanskje en dårlig ide, at jeg flytta inn, hos Mette og Arne og dem.

Men jeg visste ikke det, før jeg flytta inn der, at Axel kunne være så slitsom.

For han pleide vel ikke å være det, de gangene jeg besøkte dem, før jeg flytta inn der.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var vel ikke sånn, at jeg bestilte så mye pizza, (såvidt jeg kan huske, ihvertfall), da jeg bodde på Abildsø.

(Og ihvertfall ikke da jeg bodde på Bergeråsen, for det var nok for langt unna Drammen osv., til at budene leverte der da).

Men de femten år gamle venninnene, som jeg kjente på Abildsø, nemlig Anne Lene og Lene, de babla en gang, (som jeg var nede og besøkte den Abildsø-gjengen der da, på den 'fritidsklubben', til hu Anne Lene og dem da), om at dem hadde fått Pizza Baronen, (var det vel), like ved Abildsø, (på Ryen, eller noe vel).

Og at det var billig å bestille pizza derfra da.

(Var det vel).

Og den gangen som Magne Winnem og jeg, var på fest hos hu Lill fra Svelvik, (som var lam i halve trynet), og typen hennes, (en kar fra Oslo vel), så hadde vi gått forbi Peppes Pizza, (mener jeg å huske), ved Hauketo togstasjon der da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men jeg mener at det var Pizza-Expressen, som jeg bestilte pizza av, da jeg bodde på Furuset.

(Selv om jeg ikke skal si det her helt sikkert da).

Vi hadde kanskje fått en reklame-lapp fra et pizzabud-firma, på døra eller i postkassa da.

Det er mulig.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var nok antagelig det.

Etter at Axel fikk hundehvalpen Trixie.

Så var det ofte meg, som måtte gå tur, med den hunden.

Og vikariatet mitt, på OBS Triaden, det var jo ferdig, våren 1991.

Og etter at det skar seg litt, mellom Axel, (og Mette og Arne), og meg.

Så begynte jeg å henge mer og mer, sammen med min tremenning Øystein Andersen, og hans klassekamerat, (på Skedsmo Videregående vel, i Lillestrøm, mener jeg), Glenn Hesler, ute i Hanaborg, i Lørenskog da.

(En gåtur på cirka en halvtime kanskje, fra jobben min da).

Så en fridag, så husker jeg det, at jeg tok med Trixie, ned til Haugenstua togstasjon.

I bånd da.

For Trixie ble så veloppdragen, etter at jeg kasta den bikkja ut på terrassen den gangen, etter at han Orji fra Idol, (eller om det var broren hans), hadde ledd av meg den gangen da, siden jeg bikkja ikke hørte på meg da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

For Trixie var så veloppdragen, så den hunden, den bare lå eller stod på fanget mitt, (var det vel), på de tre-fire togstasjonene, (var det vel), fra Haugenstua og til Hanaborg da.

(En togtur jeg dro på, litt på impuls vel.

For jeg skulle vel bare ut og lufte bikkja egentlig, tror jeg)

Og konduktøren sa ikke noe da.

Og jeg slapp vel å kjøpe togbillett for Trixie også, tror jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Glenn og Øystein, de var nemlig så morsomme.

For de hadde nettopp begynt med spilleautomat-firma.

(Noe jeg ikke hadde råd til, å være med på.

Og jeg var heller ikke like interessert, i slåss-spill, som Street Fighter, osv. da).

Så jeg syntes kanskje at jeg måtte prøve å være litt morsom jeg og da.

Så det var kanskje derfor, at jeg tok med Trixie, på toget, for å vise fram den bikkja, til Øystein og Glenn da, en vår/sommerdag, i 1990 da.

Det er mulig.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og Trixie, det var en snill og veloppdragen hund, (må jeg si).

Så den hunden, den fikk faktisk lov til å bli med inn, på rommet til Øystein der, (hvor han blant

annet hadde den prosjektoren, fra konkursboet, til det tidligere hotell og konferansesenteret, på Triaden-senteret da).

(Hvis jeg husker det riktig, ihvertfall).

Og jeg slapp vel å ta toget tilbake, til Haugenstua/Furuset, med Trixie.

For Trixie og jeg, vi fikk vel sitte på, med enten Glenn eller Øystein, (som begge hadde lappen og bil da, på den her tida), mener jeg å huske.

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og hvis jeg ikke husker helt feil.

Så mener jeg at hu Cathrine Løvdahl, (fra OBS Triaden), også muligens var på det samme toget, som jeg tok fra Haugenstua og til Hanaborg, med Trixie da.

Jeg mener ihvertfall at jeg muligens så at hu gikk av toget på Lørenskog togstasjon, og vel prata med ei venninne, om Trixie og meg vel, (eller noe).

(Noe sånt).

Men det er mulig at jeg husker feil og.

Det var rimelig uvant for meg, å ha med en bikkje, på toget, for å si det sånn.

(Jeg var ikke sikker på om det var lov, engang).

Så jeg var kanskje litt nervøs da, på den her togturen.

Hva hvis Trixie hadde måttet gå på do, for eksempel?

Men Trixie syntes nok, at det var morsomt, å kjøre med tog, (tror jeg).

Det virka sånn på bikkja ihvertfall, (mener jeg å huske, ihvertfall).

Den lå, sto eller satt helt rolig, under hele togturen, (som bare tok 5-10 minutter da, riktignok), sånn som jeg husker det, ihvertfall.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

I begynnelsen av den tida, som jeg leide et rom, av Arne og Mette og dem, på Furuset/Høybråten

der da.

Så husker jeg at det var en dag, som jeg følte meg litt sånn uggen og utilpass da.

Og da spurte vel Arne og Mette meg, om hva som feilet meg da, eller noe.

Og vi fant ikke ut av, hva det kunne være, som var problemet, (sånn som jeg husker det, ihvertfall).

Men til slutt så spurte Mette meg, (husker jeg), om jeg hadde vært på do, den dagen da.

(Altså om jeg hadde bæsja da).

For Mette Holter forklarte meg det da, (mens Arne Thomassen også var i stua dems der vel), at det var viktig for kroppen da, å gå på do, minst en gang, hver dag.

Og dette hadde ikke jeg tenkt over før, (for å være ærlig).

Jeg hadde bare gått på do, når jeg absolutt måtte det, (husker jeg).

(Ihvertfall hvis det var for å bæsje da).

For jeg syntes at det var kjedelig å gå på do, og pleide vel kanskje å drøye det lengst mulig da, for å heller se på TV, eller noe sånt, (som jeg syntes at var mer morsomt), da.

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men etter at Mette Holter hadde fortalte meg om det her da.

At det var viktig, å gå på do, for å liksom 'tømme tarmen', ihvertfall en gang hver dag.

Så har jeg pleid å hatt det litt i bakhue da.

At dette er ganske viktig for kroppen da.

For at man ikke skal føle seg 'uggen' og sånn da.

Så dette her, det har jeg huska på, også i årene etter at jeg bodde hos Arne og Mette og dem da.

At jeg liksom burde gå på do, for å få 'tømt tarmen'/bæsja, regelmessig, og ihvertfall en gang hver dag da.

(Hvis jeg skjønnte hu Mette Holter riktig, ihvertfall).

Sånn at 'systemet' i kroppen liksom ikke stopper opp da.

(Noe sånt kanskje).

Det var ihvertfall noe sånt som stemora til Axel, nemlig Mette Holter, 'babla' om, det året, som jeg leide et rom av henne og Arne Thomassen da, fra høsten 1990.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt en del mer som hendte, det andre året, som jeg bodde i Oslo.

Og dette tenkte jeg, at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, iløpet av de neste dagene.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 62: Mer fra OBS Triaden, mm.

Etter at jeg hadde jobbet på OBS Triaden i bortimot et år kanskje, så begynte det å jobbe ei jente/dame der, som hadde gått i klassen til min tremenning Øystein Andersen, (som bodde like ved), som het Hanne, (husker jeg).

Hanne hadde helt veldig lyst hår, og var høy og slank, (må man vel si).

Og Øystein hadde et kallenavn på henne, som var 'Hanne-Panne'.

Som sikkert var noe fra skoletiden da.

Sikkert fra før de begynte på ungdomsskolen, eller noe.

Og som jeg ikke kjente opprinnelsen til da.

Hanne-Panne, hu svarte vel ganske høflig, hvis jeg prata til henne om noe der, (mener jeg å huske ihvertfall).

Så hu visste kanskje at jeg var tremenningen til Øystein da.

For Øystein, (og noen ganger Glenn), dem var jo innom i kassa på på OBS Triaden der, for å si fra til meg, at dem var på Biljardhallen, for eksempel, en gang i uka, (eller en gang i måneden), kanskje, (eller noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så det var altså to Hanne-er der.

Hu andre Hanne, som jeg hadde spist burger med en gang, på 'gatekjøkkenet' der, (på Triaden, ovenfor Matland/OBS der).

(Og som han broren til hu 'frukt-venninna' til Cathrine Løvdahl, hadde advart mot, fordi hu hadde dratt på dansketur, med for mange gutter).

Hu var vel et par år eldre, enn Hanne-Panne, (vil jeg tippe på ihvertfall).

Og hu var kanskje litt kraftigere, enn Hanne-Panne da.

(Hvis jeg husker det riktig, ihvertfall).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Etter militæret, så begynte jeg jo å jobbe i Rimi.

Og der, så ble jeg etterhvert låseansvarlig, aspirant og assisterende butikksjef.

Og jeg fikk meg lappen, i desember 1995, var det vel.

Og på begynnelsen av 1996, så fikk jeg meg også Rimi-leilighet, i Waldemar Thranes gate, på St. Hanshaugen.

Og da trengte jeg vel noe til leiligheten da.

Så jeg kjørte innom Triaden-senteret, med en brukt, rød Toyota HiAce, (som nesten var vrak, må man vel si), som jeg hadde kjøpt av Glenn og Øystein, for 5000, (var det vel), etter at jeg fikk lappen.

Og da hadde jeg nettopp vært på fruktkurs selv, (med Gartnerhallen, på Økern), som nestsjef vel, på Rimi Nylænde.

For vi skulle begynne å legge opp frukta selv der da.

Så derfor kikka jeg nok litt ekstra, på fruktavdelingen, til OBS Triaden da.

(Mens jeg var innom der liksom da).

Og da jobba Hanne-Panne som fruktansvarlig der, (sånn som jeg skjønte det ihvertfall).

(Dette var en ganske stille hverdag vel).

Og da slo jeg av en prat med henne, husker jeg, når jeg var innom OBS Triaden der da.

Og de fikk ikke frukt fra Gartnerhallen, (sånn som oss på Rimi Nylænde).

De fikk vel fra Bama og/eller Finstad vel.

Unntatt noen ganger på lørdager, da kunne det hende, at de bestilte litt frukt, fra Gartnerhallen også, (husker jeg at Hanne-Panne sa da).

Hvis det var noe de andre leverandørene deres var utsolgt for, eller noe, da vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Den tida jeg jobba på Matland/OBS Triaden, så var det også en dverg som jobba der, husker jeg.

Og han jobba på gølvvet, på den tida jeg jobba der.

Men da jeg var innom OBS Triaden, i 1996 vel, så jobba vel han under Hanne-Panne, i frukta, tror jeg.

Ihvertfall nevnte Hanne-Panne han dvergen, (mener jeg), mens jeg var innom der, og tok en 'butikkprat' da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og han dvergen, han så jeg forresten en gang, (mener jeg å huske, ihvertfall), på So What, når jeg var innom der en gang.

En gang som det muligens var en sånn tema-kveld, som het Gotham Nights vel.

Eller om det var sånn 'sex-frik-kveld'.

Jeg mener at jeg så han dvergen, fra OBS Triaden, fly rundt på en sånn frike-kveld, på So What, muligens kledd i noe lær-drakt, eller noe sånt, vel.

En kveld jeg bare stakk innom So What for å ta en halvliter, og høre på noe kul musikk da.

Som det hendte at jeg gjorde da.

Siden jeg liksom bodde opp Akersgata og Ullevållsveien.

Så når jeg gikk ned til Sentrum, så var So What liksom et av de nærmeste utestedene da.

Og der var det også gratis inngang.

Og kul musikk, (litt ala den musikken som jeg hadde blitt litt vant til å høre på, da søstera mi og Cecilie Hyde, fra Lyche/Depeche-gjengen, i Drammen, flytta inn hos meg, i Leirfaret 4B, (på Bergeråsen), i en del måneder, i skoleåret 1988/89).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var muligens også denne gangen, som jeg møtte hu Brit, fra Trøndelag, (som da jobba som kassaleder der vel), i kassa der.

På OBS Triaden der da.

Og nevnte vel det da, at jeg ikke hadde fått noe ordentlig attest da.

(Litt bare for å ha noe å prate om vel).

Og da sa hu Brit sa det, at 'han John var kontoret, hvis jeg ville ta'n'.

(Som jeg har skrevet om tidligere i Min Bok 2).

Så sånn var muligens det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det hendte at Øystein og Glenn (Hesler), henta meg etter jobben, på OBS Triaden der da.

(Ihvertfall etter at 'Biljardhallen-tida' tok litt slutt vel).

Og da kjørte dem ganske ofte, i Glenn sin blå vel, Volvo stasjonsvogn da.

(Og jeg hadde jo ikke lappen og bil da).

Så da måtte jeg ligge baki bilen, der hvor blikkenslager-tinga, til Glenn og onkelen hans vanligvis lå vel.

Fordi Glenn sin bestefar og onkel, dem var blikkenslagere, uti Skjetten/Strømmen der da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men da ble jeg flau, (må jeg si).

(Siden jeg måtte ligge baki bilen dems da).

Og jeg begynte vel å si ting som at, 'jeg er ikke noen bikkje', eller noe.

Og at jeg måtte tenke på ryktet mitt, og sånn da.

Men det her skjønnte visst ikke Glenn og Øystein så mye av da.

Men altså, hvis man jobber i et stort firma.

Og noen av ens kolleger, ser at man ligger bak i en Volvo stasjonvogn.

Da kan man jo få problemer på jobben liksom, siden folk kanskje slutter å respektere en der da.

Så derfor likte jeg ikke det her, at jeg måtte ligge baki bilen til Glenn og/eller Øystein da.

Noen ganger.

Når Glenn og Øystein henta meg etter jobben, for at vi skulle spille blackjack, (eller noe), hjemme hos Øystein da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og Glenn pleide vel også å kalle meg 'hvit neger', på den her tida.

(Uten at jeg skjønnte hvorfor).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og når jeg satt på med Glenn og Øystein, etter jobben, på OBS Triaden.

Så kunne det hende, at jeg sa noe, som dem plutselig ikke likte da.

Og da kunne det smelle fra en av dem.

(Ihvertfall fra Øystein vel).

At, 'skal du gå hjem, eller'.

Og da var det en del ganger at jeg nesten sa, 'ja, heller det enn å behandla sånn her'.

Så det kunne være ganske anspent da, mellom Øystein og Glenn på en side, og meg da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

På Biljardhallen der.

Hvor jeg tilbragte nesten hver ettermiddag/kveld, den siste tida, mens jeg bodde hos Arne og Mette og dem.

Så ville Øystein og Glenn også henge da.

Og det var derfor jeg pleide å dra dit da, siden dem var kamerata mine liksom da.

Og den biljardhallen, den åpna vel like etter det, at jeg begynte å jobbe, på OBS Triaden der vel.

Så Øystein, Glenn og jeg, vi følte oss etterhvert ganske hjemme der da.

Siden dette var en ny biljardhall, (og gatekjøkken), da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Øystein begynte å chatte med sønnen til eieren der, en gang, (som vi tilfeldigvis hang der, etter at jeg var ferdig på jobben), husker jeg.

(Øystein og jeg, vil pleide noen ganger å gå på bowlinga, på Metro-senteret der.

Hvis vi kjeda oss, for eksempel.

I årene før det her da.

Når jeg besøkte han på Lørenskog, (i forbindelse med ferieturer til Brighton, eller at jeg skulle låne eller levere noen videofilmer, eller lignende).

Så at vi også gikk innom for å se hvordan det var på den nyåpnede Biljardhallen der.

Det var kanskje ikke så rart da, siden Øystein og jeg, noen ganger pleide å spille biljard i Oslo Sentrum og sånn, (på en biljardhall ved Rockefeller der og sånn), da).

Det viste seg at sønnen til eieren der, het Bengt-Rune, (som Øystein etterhvert begynte å kalle 'Benk-ern'), og faren het Kurt da, (og som ihvertfall Glenn Hesler etterhvert begynte å kalle for 'Skurt').

Denne familien bodde på Rasta, som var like ved Skårer/Triaden der da.

(Triaden lå vel på grensa mellom Rasta og Skårer vel.

Eller altså, Biljardhallen og Triaden lå begge i den enden av Skårersletta, som vendte mot Rasta da.

Hvis jeg fikk det riktig nå.

Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg husker at jeg kanskje følte meg litt vel hjemme der etterhvert, (på Biljardhallen der da).

For en dag, like før jeg fikk lønning, våren 1991 en gang vel.

Så krita jeg en burger, av han Kurt, (faren til Bengt-ern), der da.

Og sa at jeg kjente Bengt Rune da.

Enda det vel egentlig var mest Øystein som kjente Bengt Rune egentlig men.

(Hvis jeg skal være ærlig).

Men jeg var kanskje rimelig sulten og sånn da.

(Etter en ganske lang arbeidsdag kanskje da).

Og det blei så fristende å bestille burger der liksom.

For de hadde veldig gode burgere der faktisk da.

(Og jeg hadde vel sett at noen andre folk nettopp hadde fått krite der da.

Ellers så hadde jeg nok ikke turt å spørre).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

På Biljardhallen, så hadde dem også spilleautomater, i et 'side-rom' der da.

Øystein, han hadde jo laget seg sin egen spilleautomat, (eller kabinett, som han kalte det), hjemme på rommet sitt, på Hanaborg.

Og spilleautomat-firmaet, til Øystein og Glenn.

Det begynte på Biljardhallen der.

(Sånn som jeg husker det, ihvertfall).

For da avtalte vel etterhvert Øystein, med Kurt og/eller Bengt Rune da.

At Øystein skulle la sin egenbygde Street Fighter-spilleautomat, (som han vanligvis hadde på rommet sitt vel), stå i spillehall-rommet, på Biljardhallen der da.

Og Street Fighter, (eller om det var Street Fighter 2), det var et populært spill, så myntene strømmet inn der da.

(Og ble nok til tusenlapper da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Samtidig, så var det sånn, at Glenn Hesler, han hadde fått skada foten sin, i en mopedulykke, noen år tidligere, like ved Nordbyveien der, på Skjetten, hvor han bodde da.

Så Glenn Hesler, han fikk noen ganger, (med noen års mellomrom vel), utbetalt noen store beløp, i erstatning, fra noen forsikringsselskap, (var det vel antagelig).

For egentlig, så var det faktisk Øystein og meg, som hadde prata om det, (etter å ha vært mye i Brighton osv., i spillehaller der), å starte opp et spilleautomat-firma da.

Men siden Glenn hadde fått så mye penger, i erstatning, for den skadede foten sin.

Så ble det istedet sånn, at Glenn og Øystein, starta opp sitt eget spilleautomatfirma.

Og jeg, jeg kunne få 'kjøpe aksjer', sa dem til meg da, (plutselig en dag, når de fortalte om den her nyheten da, at de skulle starte eget firma).

Men det var jo som en vits.

For begge de to, de visste jo det, at jeg, (mer eller mindre ihvertfall), var 'blakk som en kjerkerotte'.

Og at jeg prøvde å spare opp penger, til andreåret, på NHI.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men etterhvert, så kjøpte Glenn og Øystein fler og fler spilleautomater da.

Og de begynte å stille ut disse automatene både her og der da.

Over hele Østlandet vel.

Under firma-navnet 'Action Arcade', (eller om det var 'Arcade Action').

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Øystein og Glenn, dem hadde altså en god del bedre økonomi, enn meg da.

Enda jeg var 20 år, på den her tida.

Og jobba på OBS Triaden.

Og de var vel 18 år da.

De gikk jo i samme klasse, på Skedsmo Videregående.

(Hvis jeg har forstått det riktig).

Jeg mener at Glenn Hesler gikk datalinja, som meg selv, i Drammen, et par år tidligere.

Og Øystein gikk vel Allmenn, tror jeg.

Så det er mulig at de ikke gikk i samme klasse.

Men at de hadde noen felles lærere.

De hadde vel blant annet ei norsk-lærerinne, (var det vel), som de noen ganger prata om, (mens jeg var der), som de kalte for 'Blenda' vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Øystein fikk vel en god del penger, av foreldra sine, tror jeg.

Som begge jobba på Tetra Pak, ute i Lysaker-området der vel.

Så dem var litt sånn 'snobbete' nesten, både Øystein og Glenn da.

Selv om dem fortsatt var i tenårene da.

Når dem spilte biljard, på Biljardhallen, for eksempel.

Så kunne dem ikke bruke vanlige biljard-kø-er, for eksempel.

Neida, Glenn og Øystein måtte begge to kjøpe seg egne, dyre, 'proffe' biljard-kø-er, til flere tusen kroner stykket da.

(Sånn som jeg husker det, ihvertfall).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

På Biljardhallen, så hendte det vel aldri, at jeg betalte for å spille biljard, tror jeg.

Jeg var egentlig ikke så fan av biljard og spilleautomater.

Men det pleide å stå et flipperspill, eller to, der.

Og dem pleide jeg å spille på da.

Selv om jeg ikke syntes at det var så utrolig kult heller kanskje.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Men de hadde gode burgere der da.

Og jeg jobba jo på OBS Triaden, like ved da.

Så Biljardhallen, det ble som stamstedet, til Øystein, Glenn og meg da.

(På den her tida).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og det hendte at Øystein, Glenn og meg.

Vi kunne være hele kvelden og natta, noen ganger, på Biljardhallen, i helgene.

For vi kjente jo eierne der.

Og vi var nesten i en gjeng, med sønnen til eieren, (altså Bengt Rune), da.

Og Øystein og Glenn, de hadde jo spilleautomater, stående på Biljardhallen der da.

Og dem begynte vel å henge der, siden jeg jobba på OBS Triaden.

Så jeg fikk lov til å henge på Biljardhallen og også spille biljard vel, (selv om jeg oftest tapte), selv etter stengetid da.

Så det var nesten som at Glenn og Øystein jobba der.

Og jeg fikk også lov til å henge der, siden jeg var nesten som i en gjeng, med Glenn og Øystein da.

Og jeg har også vært med Glenn og Øystein, en eller to ganger kanskje, hjem til Kurt og Bengt Rune og dem, på besøk, i villa-en deres, på Rasta der.

Hvor dem hadde biljardbord, husker jeg.

Og hvor Øystein seinere flytta inn vel.

(Fortalte Glenn Hesler meg en gang).

En del år ut på 90-tallet vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Biljardspillinga til Øystein og Glenn.

Den gikk mest på et spill som het 'nier-ball'.

Forskjellen fra vanlig biljard, (som de kalte åtter-ball), det var det, at man bare brukte cirka halvparten av biljardkulene.

Også skulle man skyte ned først kule en og så kule to da, osv.

Og når man bommet, så var det motstanderen sin tur vel.

(Noe sånt).

Så det var kanskje lettere å vinne på flaksen.

(Hvis jeg husker det riktig),

På nier-ball da.

(Enn på vanlig biljard da).

Det er mulig.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg lærte noe biljard-kunnskap, av Øystein, (og Glenn da), på den her tida.

For jeg var ikke så glad i å spille biljard.

Men hvis jeg var på en bowlinghall, så spilte jeg heller biljard enn å spille bowling da, (som jeg syntes at var kjedelig), for å si det sånn.

Men jeg lærte meg det da, (av Øystein og Glenn vel).

At når man spilte biljard, og man ikke ville, at kula som man støtte på.

Skulle følge etter den kula man siktet på, ned i et av hullene, på biljardbordet da.

Så burde man støtte, nederst på den hvite kula den.

For hvis man slo nederst på den, (med biljard-kø-en).

Så ville den hvite kula, begynne å rulle tilbake igjen, på bordet, etter at den hadde klinket inn i, den kula, som man sikta på da.

Mens hvis man støtte øverst på den hvite kula, så fulgte den ofte etter nedi hullet, (for eksempel), på biljardbordet da.

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Bengt-Rune, han pleide visst ofte, å være med i mesterskap, i biljard.

(Sånn som jeg skjønnte det, ihvertfall).

Og det hang også andre ungdommer, som var gode i biljard, på Biljardhallen, i helgene, etter stengt tid, osv. der da.

Som Øystein, Glenn og meg, nesten var i en slags gjeng med da.

(Ihvertfall så blei vel Øystein og Glenn ganske kjent med dem).

Han ene, som var i eliten, i biljard-miljøet, i Norge.

Og som hang sammen med Glenn, Øystein, Bengt-Rune, (og lillesøstera hans), og meg, og mange fler der da, på Biljardhallen, på den her tida, (fra begynnelsen av 1991 kanskje vel, og noen måneder fremover).

Det var en som het Kalle, (husker jeg).

Og han var i en gjeng der.

Som også hang mye der da, på Biljardhallen.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Kalle, han var en lav og tynn tenåring vel.

Som kanskje var enda et år eller to yngre enn Glenn og Øystein vel.

Jeg husker at han satt og spiste Doritos, på Biljardhallen, etter stengetid, en natt til lørdag eller søndag en gang vel.

(Ihverfall så var det tortillachips).

Så etter det, så begynte jeg å kjøpe tortillachips noen ganger jeg og, husker jeg.

(Noe som var ganske nytt, i Norge, på begynnelsen av 90-tallet vel).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Kalle og noen av de andre kara, som var i den samme gjengen som han.

De flytta etterhvert ned til Larvik.

(Fortalte vel Glenn og/eller Øystein meg, et par år seinere, på 90-tallet vel).

Og de tok faktisk over den fiskebutikken, i Nansetgata, som jeg pleide å sykle forbi, som guttunge, i Larvik, på Apache-sykkelen min der da, (på 70-tallet).

(Som jeg har skrevet om i Min Bok da).

En fiskebutikk, som jeg husker det om, at den pleide å lukte vondt, da jeg sykla forbi der.

Og det fikk jeg vel høre, av Glenn og/eller Øystein vel.

At de folka, som hadde drevet den fiskebutikken, før Kalle og dem da, dem hadde visst ikke pleid å vaske der.

(Noe vel Glenn og/eller Øystein, hadde hørt, av Kalle og dem da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mer som skjedde, dette andre året, som jeg bodde, i Oslo.

Og det tenkte jeg at jeg skulle skrive mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 63: Enda mer fra OBS Triaden, mm.

Det var ikke bare Blenda, Hanne-Panne, Skurt og Benk-ern, som fikk klengenavn, av Glenn og Øystein.

Neida, jeg selv ble etterhvert kalt for 'Riple', av de her gutta.

Dette klengenavnet, det fikk jeg slengt i trynet, en gang, når jeg var på besøk hos Øystein, (husker jeg).

Og Glenn Hesler også var der.

Omtrent på samme måte som måte, som jeg fikk slengt det i trynet, at dem skulle starte opp automatfirma, uten at jeg fikk være med, men bare eventuelt fikk lov til å 'kjøpe aksjer', da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men det var vanskelig for meg, å hevde meg noe særlig, ovenfor Glenn og Øystein.

Når jeg bare for det meste jobba på OBS.

Og ikke hadde hverken lappen eller bil da.

Så jeg var nok den av oss tre, som ble mest tulla med.

Altså at jeg fikk flest meldinger da.

Men jeg ga liksom aldri opp da.

Etterhvert så prøvde jeg å si sånn.

At, det og det, (som jeg ikke husker hva var nå), det ville jeg ikke gå med på, for jeg var jo 'en fri mann, i et fritt land'.

Jeg måtte gå så langt, som å si noe jeg hadde hørt Stutum, (eller hvem det var), si på radio da.

I mitt forsøk på å få fred da, fra liksom 'hersjingen', til Glenn og kanskje spesielt Øystein da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg vet forresten ikke hvorfor Glenn og Øystein begynte å kalle meg for Riple.

Det virka som for meg, at dette var noe de hadde diskutert om, mens de hadde jobba, i automatfirmaet, eller noe.

Og det var kanskje et ordspill på Ribsskog da.

Men Riple, liksom.

Jeg må innrømme at jeg seinere har lurt på.

Om 'Rip', liksom var for 'R.I.P.', (altså Rest in Peace), som sikkert stod på et av Iron Maiden-platecoverne, som Øystein omtrent 'tapetserte' rommet sitt med.

Også 'le' betydde at de skulle le, hvis jeg døde, eller noe da.

Men dette tørr jeg ikke å si sikkert.

For meg, så var det bare sånn, at plutselig, etter den og den datoen, (i 1991 en gang kanskje), så begynte Glenn og Øystein, å kalle meg for Riple da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og når jeg sa det, til Glenn og Øystein, at jeg 'var en fri mann, i et fritt land'.

Så begynte Øystein å tulle enda mer med meg da.

Og da så herma han liksom etter meg, og liksom rettet på meg da, også sa han at, 'jeg er jo en 'piip', i et 'piip'.

Så det Øystein mente.

Det skjønnte jeg vel etterhvert.

Det var nok at jeg ikke var en 'fri mann', og at Norge vel da heller ikke var 'et fritt land'.

Noe sånt.

Så sånn var nok antagelig det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Hjemme hos Arne og Mette, så fikk etterhvert Mette Holter nok av meg, (av en eller annen grunn), må man nok si.

Holter sa at det bare var meninga, at jeg skulle bo der, i seks måneder, (eller noe).

(Enda det vel var vikariatet mitt hos OBS Triaden som var på seks måneder.

Jeg hadde jo ikke noe kontrakt, hos Arne og Mette.

Men jeg må vel ha nevnt, at det var snakk om at jeg trengte et sted å bo, mens jeg hadde et friår, fra NHI).

Mette Holter sa at jeg måtte ha rommet til Axel.

Også skulle Axel få rommet mitt, (som var større da).

Etter noen uker masing, fra Mette Holter, så ga jeg opp.

Jeg var jo så og si aldri inne på rommet mitt, likevel.

Så om jeg sov på et lite eller stort soverom, det var ikke så nøye for meg, for å si det sånn.

Axel trengte visst et stort rom, på grunn av ditt eller datt da.

Ifølge Mette Holter.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det som skjedde så, det var at Vicky/Victoria, fra USA/Trondheim, kom på besøk igjen.

Og måtte jeg sove på sofaen, i stua.

Bestemte Mette Holter da.

(Jeg prøvde først å nekte, men det nytta ikke).

For da hadde allerede hu Mette Holter lovt bort mitt rom, (Axel sitt gamle rom), til hu Vicky da.

Og jeg husker at Vicky hadde med en CD, (var det vel), som jeg også syntes at en sang på, var fin, (forresten).

Og det var Twin Peaks CD-en, husker jeg.

Og den sangen det var 'Falling', vel.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så hu svære Vicky, på 150-200 kilo, hu sov altså i min seng da, (Axel sin gamle seng), i en eller to netter.

Mens jeg bodde på Furuset der da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg husker også at jeg satt på en sang, på stereoanlegget, til Mette Holter og dem, en gang.

(Et stereoanlegg som var gjemt litt bort, i spisestuedelen av stua dems der).

Noen måneder før det her vel.

Og det var Ultravox, med sangen 'Vienna'.

En sang som Øystein hadde anbefalt for meg vel.

Og da sa Mette Holter, at det var bra/fin/ordentlig musikk, husker jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mer som skjedde, dette andre året, som jeg bodde, i Oslo.

Og det tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

PS.

Grunnen til at Øystein lot meg låne en plate/maxi, av Ultravox, uten at jeg hadde bedt om å få låne den, (høsten 1990 vel).

Det var vel fordi at Øystein og jeg, vi hadde sitti, og spilt et musikk-spørre-spill, som Øystein hadde på Amiga vel, (eller noe), etter vår ferietur til Brighton, sommeren 1990 vel.

Og da fikk jeg riktig på spørsmålet om hvem som hadde sangen 'Dancing with tears in my eyes', (husker jeg).

(Nemlig Ultravox da.

Noe jeg huska fra å ha hørt mye på Oslo-nærradioene, da jeg bodde alene, på Bergeråsen, på 80-

tallet, må det vel ha vært).

Så jeg tapte vel ihvertfall ikke denne musikkunnskap-konkurransen, mot Øystein da, (sånn som jeg husker det, ihvertfall).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

PS 2.

Jeg fikk også blant annet låne skrekkfilmen 'Society', av Øystein, (på VHS), husker jeg, mens jeg bodde hos Arne og Mette og dem.

(På samme måte, nemlig liksom at Øystein bare 'heiv' den etter meg, da jeg var på besøk hos han, en gang).

Og da hadde jeg kanskje min videospiller stående i stua der da, (hos Arne og Mette).

Det er mulig.

Hvis det ikke var Arne og Mette sin videospiller da.

Hvem vet.

Hm.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Men men.

Kapittel 64: Gøteborg

Sommeren 1991, så dro Øystein Andersen, Glenn Hesler, Magne Winnem, Kjetil Holshagen og jeg, på campingtur, til Gøteborg.

Øystein hadde fått låne faren sin bil, (var det vel), og enten Øystein eller Glenn, hadde vel fått tak i telt og.

Jeg hadde ikke sovepose engang, men lånte søstera mi sin, tror jeg.

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg jobba jo på OBS, så da vi så en OBS-butikk, ved Mosseveien eller E6, eller hva den veien mot Svinesund heter igjen.

Så 'befalte' jo jeg selvfølgelig et stopp der.

Og jeg spurte hva det het der, og det het 'Råne', syntes jeg at hu dama i kassa svarte da.

Noe jeg lo en del av da, (på vei inn i bilen igjen osv., da).

For søstera mi og Cecilie Hyde, som bodde hos meg, i Leirfaret, noen måneder, et par år, før det her.

De hata jo rånere da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Etterhvert, når vi kjørte videre.

Så så jeg jo det da, at det ikke het Råne der likevel, med Råde.

På et veiskilt der da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg hadde vel ikke så god råd, tror jeg.

Mye penger hadde sikkert gått med på Biljardhallen osv., siden mine kamerater, på den her tiden, Øystein og Glenn, hadde en nokså dyr livsstil da.

Og jeg røyka også på den her tiden.

Så jeg kjøpte meg vel en six-pack med den billigste øl-en som de hadde på OBS Råde der vel.

Som vel var Borg-øl, mener jeg å huske.

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg var vel den eneste av oss, som kjøpte øl der, tror jeg.

Og den øl-en ble rimelig varm, (husker jeg), bak i bilen til faren til Øystein der da.

For vi hadde vel ikke med oss kjølebag, tror jeg.

(Ihvertfall så hadde ikke jeg det).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Vi hadde ikke bestilt noe campingplass, før vi dro.

Vi tok det på sparket, sånn som faren min og onkel Runar gjorde, da vi dro på camping, i Brunlanes, på midten av 80-tallet, en gang.

Dette var min ide da.

Jeg sa vel til Øystein, at det var bare å dra, så fant vi alltid en campingplass da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Da vi var en del mil over grensa til Sverige.

Så stoppa vi på et feriested, hvor de hadde utleie av hytter, eller noe.

Ei kone og ei pen lyshåra ungjente jobba der, mener jeg å huske.

Og Øystein og jeg, vi fikk noen brosjyrer, som vi kunne kikke i, når det gjaldt campingplasser, og sånn, da.

Jeg kikka på kartet, og sa at vi kunne dra til Askim Camping.

For i Askim, der hadde jeg vel vært med faren min, og levert køyesenger, eller noe, som guttunge.

Så det hørtes litt kjent ut da, med Askim Camping, siden vi jo hadde Askim i Norge også da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg tror at vi stoppa et sted, og så ringte jeg vel, og hørte, om dem hadde ledige campingplasser, på Askim Camping da.

(Hvis jeg ikke husker det helt feil).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Da vi kom fram, til Askim Camping, (som lå ved sjøen, like utafor Gøteborg Sentrum).

Så sa de andre i bilen, at jeg måtte ordne med campingplassen da.

Så jeg måtte gå aleine inn i resepsjonen der da, til Askim Camping.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og da, så var det ikke bare, å betale for campingplass.

Neida, man måtte oppgi personnummer også.

Da fortalte jeg det, at i Norge, så pleide man ikke å oppgi personnummer, for ting som å leie campingplasser, osv.

Men det var vanlig i Sverige da, fikk jeg som svar tilbake.

(Av noen ungdommer som jobba der).

Så jeg måtte fylle inn et norsk personnummer, som er på elleve siffer.

Inn på et svensk campingkortskjema-felt, for personnummer, som i Sverige er på tolv siffer da.

Så dette var jo bare som noe dumt, hvis man spør meg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Vi fikk en teltplass som lå like nede ved sjøen vel.

Noe som var greit.

For det var varmt å ligge i det teltet.

Og det gikk an å vasse, fra der teltet vårt lå, og bort til en ganske fin badestrand, hvor Magne Winnem og jeg, gikk og snakka litt med ei pen, lyshåra, toppløs svensk dame, i begynnelsen av 20-årene vel, som lå og solte seg, på stranda der, (mens hu leste i en bok vel), og jeg bomma vel en røyk av henne og, (som hu hadde i et sånt stilig sigarett-etui vel), siden jeg ikke hadde fått med meg røyken min, siden den sikkert lå i teltet da, siden vi vel hadde vassa bort til den stranda der da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Vi stoppa på veien til Gøteborg, på noen gatekjøkken, som het Sibylla, eller noe, (husker jeg).

Men de burgerne var ikke så gode, som de jeg var vant med, fra Lørenskog, Brighton og Oslo.

Så da klagde jeg litt, husker jeg, på de burgerne.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

De hadde også burgersjappe, på campingen der, og der pleide jeg å kjøpe burger, husker jeg.

Og de burgerne var vel greie, tror jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg jobba jo på OBS, og jeg hadde også vært en del i Gøteborg tidligere.

På det senteret, som het Femman-senteret vel, (eller noe).

Der bestemor Ågot hjalp meg å få kjøpt kinaputter, en gang.

Så vi dro enten på matbutikken, ved Femman-senteret, for å kjøpe mat.

Eller så dro vi på OBS, som lå like utenfor Gøteborg, på den andre siden av Sentrum, mot Norge igjen.

Som vi hadde sett på veien da.

Hvor de hadde bra utvalg av mat.

Selv om vi ikke hadde kjøleskap og sånn.

Men vi fikk ferskvareavdelingen, på OBS, til å skjære opp noe ost, (eller hva det var da).

For å spise brødkiver med ost og skinke vel.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Vi klagde på brødet, i Gøteborg, husker jeg.

Fordi alt brødet var loff, som var ferdig oppskjært da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

(Selv om jeg må innrømme det, at brødet her i England, også er mye sånn.

Men her er ikke det brødet loff da, men det er vanlig brød liksom.

Men men.

Så sånn er det.

Bare noe jeg tenkte på).

Det var ikke noen utesteder, ved campingen, som vi var på.

Noe som var litt kjedelig da.

Magne Winnem og jeg, vi ville ut og feste.

Men vi bodde ganske langt unna Sentrum da.

Og jeg hadde ikke så bra råd, tror jeg.

Så det ble ikke til det, at vi dro ut, på byen der.

Men en kveld, så drakk vi ihvertfall, på campingen der da.

Og Glenn Hesler, han pleide aldri å drikke, men han drakk den kvelden da, husker jeg.

Og vi møtte en gjeng, fra Skåne der, husker jeg.

Og de sa at de var fra 'Skaune', husker jeg.

Og ei tenåringsjente, som var med i den gjengen.

Hu viste meg et triks hu kunne, husker jeg.

Nemlig at hu klarte å bite av korken, på en ølflaske, med tenna.

(Noe jeg vel også hadde klart, noen år før det her vel.

Mener jeg å huske.

Mens jeg bodde på Bergeråsen da.

Men som jeg vel hadde sluttet med, etter at jeg flytta inn til Oslo da.

Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Grunnen til, at jeg kom på det her, å dra med kameratene mine, på campingtur, til Sverige da.

Det var nok kanskje fordi, at min fetter Ove, sommeren før det her vel, (i huset til Ågot på Sand).

Han hadde pratet om det, at han ville det, at han og vår fetter Tommy, og meg, skulle dra på bil/camping-turer, til Sverige, osv., da.

(Sånn som våre fedre hadde dratt på sammen, under 'raggar-tida' da, på 60-tallet).

Men jeg prøvde jo å kutte ut min far og hans slekt.

Gradvis, må man vel si.

Så jeg ønska ikke å dra på sånne ferieturer med Ove da.

Så derfor prøvde jeg vel heller å få med kamerata mine, på sånne ferieturer da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Hva mer som skjedde, på denne ferieturen vår, til Gøteborg.

Det tenkte jeg at jeg skulle skrive mer om, i det neste kapittelet, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til dette.

Vi får se.

PS.

Mens jeg husker det.

Kjetil Holshagen han hadde begynt å høre på noe skikkelig tung musikk, husker jeg, på den tida her.

Han prata om at han digga Megadeath, var det vel.

Og noen andre heavy-band, som jeg ikke husker navna på nå da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Øystein Andersen, han bare 'bitcha' liksom, mot meg, hele tida, på den turen her.

(Av en eller annen grunn).

Han var skikkelig sur da, og kom alltid med grinete kommentarer, til meg, som satt i baksetet der da, (sånn som jeg husker det, ihvertfall).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Magne Winnem han oppførte seg plutselig helt som en 'gærning', en gang, på denne ferien.

Mens jeg var ute i vannet, samtidig med han.

Så begynte han plutselig å løpe, rett mot meg.

Og han prøvde å dytte meg overende da.

Inne på grunna der.

Noe som kunne ha vært farlig da, mener jeg.

For man vet jo aldri hvor man kan slå hue, hvis man faller, inne på grunna, på en strand liksom.

(For det her var en slags strand, inne på campingplassen.

Og ikke den fine badestranda da, som var ikke så langt unna).

Og det var vel noen bryggekanter og sånn, i nærheten også.

(Noe sånt).

Og steiner i vannet vel.

Og vi var ikke så langt ute i vannet, når Winnem begynte med det her dytte-forsøket sitt.

Og det bare var såvidt jeg fikk kommet meg unna.

Når han løp mot meg da, husker jeg.

Og jeg veide vel bare drøye 60 kilo vel, (på den her tida).

Mot Winnem, som vel veide rundt 100 kilo, (vil jeg vel tippe på), siden han var 1.99 høy da, eller noe, vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Glenn Hesler og jeg, vi likte å kaste frisbee.

Så vi kjøpte en frisbee der da.

Men den var sånn, at den lagde en fløytelyd, når man kastet den.

Og den var laget av hardplast da, (må man vel kalle det materialet).

Og Hesler og jeg, vi kasta den frisbee-en, på badestranda der da.

Og plutselig, så kasta Hesler frisbee-en, utafør min rekkevidde, og rett i tenna, på ei lyshåra, svensk jentunge, ute i vannet der da.

Og jeg var redd for at hu skulle begynne å grine.

Og jeg var redd for at vi skulle få kjeft, og liksom oppmerksomhet rettet mot oss da.

For jeg var bare 20 år enda vel, og fortsatt ganske sjenert vel.

Så jeg måtte trøste hu jenta da, tenkte jeg da, så jeg tok henne på skulderen da, for å liksom trøste henne, og prøve å roe henne ned.

Siden Glenn hadde kasta frisbee i kjeften på henne da.

(Og hu liksom stod der som paralysert da.

Og jeg venta nesten på at hu skulle begynne å hylgrine).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og den frisbee-en, den var ganske hard da.

Så det må ha gjort rimelig vondt, å få den i kjeften, (for å si det sånn).

Så det er mulig at hu måtte til tannlegen.

Hvem vet.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Men etter dette, så gadd ikke jeg, å kaste noe mer med den frisbe-en der, husker jeg.

For den frisbe-en, den var litt dumt konstruert da, vil jeg si.

Den gjorde også vondt å ta imot, (husker jeg), siden den var laget av hardplast da, og ikke av mer bøyelig plast, som 'vanlige' frisbee-er da.

Så etter at Glenn Hesler hadde kasta frisbee-en, i kjeften, på hu svenske jentungen, så stakk Glenn Hesler og jeg tilbake til teltet vårt igjen, husker jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

PS 2.

Det var vel band som Metallica og Slayer, som Kjetil Holshagen også hørte på, i 1991, mener jeg å huske.

Om det var Kjetil Holshagen eller Øystein Andersen som digga Megadeath-sangen 'Symphony of destruction', det husker jeg ikke nå.

Men den sangen husker jeg ihverfall, fra den her tida da.

Så den har jeg nok hørt hjemme hos Øystein eller i bilen på vei til Gøteborg, på den her campingturen da.

Noe sånt.

Øystein hørte også på et band som het LA Guns, eller noe, vel.

(Med 'Ballad of Jayne', mm.

Og en annen heavy-sang, som jeg husker, at Øystein hørte mye på, på den her tida, (eller like før), det var Skid Row med '18 and life').

Pluss at Glenn og Øystein digga Guns and Roses, og var helt med, når deres to nye album, Appetite for Destruction I og II, kom ut, på begynnelsen av 90-tallet, husker jeg.

Selv om Øystein også sa at han ikke like Axl Rose, for han trodde han var Jesus.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Men men.

Men Magne Winnem og jeg.

Vi likte ikke heavy.

Vi likte mer listepop og/eller new wave/80-talls musikk/synth kanskje.

Men siden jeg hang så mye sammen med Øystein og Glenn, (som jeg ikke hadde så mye felles med kanskje), så måtte jeg høre på masse heavy-musikk hele tida da, på rommet til Øystein, osv.

Når vi tre hang der da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Kapittel 65: Mer fra Gøteborg

Øystein, Glenn, Magne, Kjetil og meg.

Vi dro en eller to ganger til Liseberg.

For de fleste av oss var jo Blackjack-spillere, (eller 'Svarte-Jonas', som Øystein kalte det spillet).

For i en spillehall, ganske langt inne, på Liseberg der, så hadde de Blackjack-bord, og sånn, da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, som vi var på Liseberg, denne ferien.

Så kom vi tilbake til bilen, som Øystein hadde lånt av faren sin vel.

Også hadde en plate, som Øystein hadde kjøpt, i en spesial-platebutikk, for heavy-musikk, (var det vel).

Den hadde bøyd seg skikkelig, i sola da, husker jeg.

(Der den lå i baksetet av bilen da).

Så det var varmt disse dagene, må man nok si.

Så dette var vel kanskje i juli-måned da, i 1991, hvis jeg skulle gjette.

Så sånn var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Nordstan-senteret het forresten det senteret, hvor vi pleide å handle mat, (når vi ikke dro på OBS da).

Og noe av det rareste, med denne ferien.

Det var at Øystein og Glenn de ville nesten hver dag, henge i en, (litt luguber vel), spillehall/bule, i andre etasje, på Nordstan-senteret der.

Et sted hvor vi tre andre, (Magne, Kjetil og jeg), ikke gikk inn døra til, engang.

Magne, Kjetil og jeg, vi ville heller gå rundt i Gøteborg Sentrum, og kikke på damene kanskje, og sitte og spise noe mat, på en fortausrestaurant, eller noe.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, da vi kjørte på motorveien, fra Askim Camping, og inn til Gøteborg.

Så var det Øystein som kjørte.

(Oftest var det vel Glenn som kjørte tror jeg.

Disse to bytta vel på å kjøre vel).

Og så begynte plutselig Øystein, å skulle ta feltskifte.

Også var det en bil, i blindsona hans.

Som han ikke så da.

Så Øystein kjørte jo nesten inn i en bil, som lå i blindsona hans da.

Når han skulle skifte felt, på motorvegen i Gøteborg der da

Men den bilen som lå i feltet utafør oss, den tuta vel.

(Sånn som jeg husker det, ihvertfall).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Ofte, (eller ihvertfall en gang iblant), så pleide også Glenn, å kjøre feil, i Gøteborg.

Ihvertfall så hendte det, (et par tre ganger der), at han eller Øystein, tok en 180 graders-sving, midt i veien.

(Hvis det var lite trafikk der da).

Og da hendte det, at det smalt fra meg, at dem 'tok en spansk en'.

(Som var et kjent uttrykk, fra oppveksten min, på Bergeråsen, husker jeg).

Men da ble Glenn Hesler sur, husker jeg.

Og sa, at dem 'tok en afrikansk en'.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En annen gang, så kjørte vi ved siden av en bil full av svenske damer, som vi vel også sa hei til, gjennom vinduene på bilen, mener jeg å huske.

Når vi skulle til Nordstan-senteret der en gang vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Øystein og meg, vi pleide jo å ofte å krangle, liksom om hvem som skulle være 'sjefen' av oss to, (eller hva man skal kalle det).

Jeg var jo eldst.

Men jeg hadde jo ikke lappen og bil.

Og Øystein hadde jo mye mer penger å rutte med, enn meg.

Og han hadde også mange flere kamerater osv., ute i Lørenskog der, osv.

Uansett hva det kom av, så ga Øystein meg et mareritt, på den her turen, husker jeg.

Så jeg måtte prøve å ta igjen litt.

For Øystein var så sur og spydig mot meg, på hele turen da.

Så tilslutt så smalt det vel fra meg, at jeg ikke orka noe mer 'Øystein-fascisme', (eller noe sånt).

For jeg syntes nok at han oppført seg litt som Hitler da, eller noe.

Og dette ble et fast uttrykk ihvertfall, som Øystein brukte mye selv etterhvert, at det og det, var 'fascisme' da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og jeg var jo ganske liberal, så når vi begynte å tulle sånn, og si at det og det var 'fascisme'.

Så skulle jeg vel være enda mer morsom da.

Også begynte jeg å kalle politiet for 'Gestapo'.

Og Securitas, (som hadde vaktholdet, på Askim Camping der), for 'Securitate' da, (etter noen sikkerhetsstyrker, som de hadde hatt i Romania, før jernteppetts fall, noen år før det her da).

Bare for å være morsom da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

På fritida, på campingplassen der, så pleide vi enten å spille badminton eller sjakk.

Det var vel sånn at Glenn, Øystein og meg, vi spilte alle tre sjakk, ihvertfall vel.

Og Magne Winnem spilte vel også sjakk.

Og badminton det spilte vel Magne Winnem, Glenn Hesler og meg, tror jeg.

Og muligens også Øystein.

Men om Kjetil Holshagen spilte badminton eller sjakk, det tviler jeg vel litt på vel.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Det var noen på den campingplassen, som spilte badminton, med noen kjempestore badminton-racketer, (mener jeg å huske).

(Noe sånt).

Og det var vel to damer, som var i den Skåne-gjengen, mener jeg vel å huske.

(Hvis jeg skjønnte det riktig, ihvertfall).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, så hang Øystein og jeg, borte ved burgersjappa der, på campingplassen.

(Av en eller annen grunn).

Også dukka det opp ei veldig pen svensk tenåringsjente der.

Som kanskje var så ung at hu dro på ferie, med familien sin.

Men jeg var vel fortsatt bare 20 år selv, så jeg begynte å tulle litt med hu her svenske jenta da, som var 16-17 år kanskje da.

Og tok en tulle-samtale, etter en sang, som jeg hadde sett på TV, (og som Kjetil Holshagen hadde digga vel), da jeg bodde på Bergeråsen, (på 80-tallet da).

Så jeg spurte hu pene jenta da.

Om, 'hva heter du då?. Hva heter du då?'

(Etter en svensk sang da).

Også sa jeg sånn, 'jag heter Lennart. Jag heter Lennart'.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og da svarte hu pene svenske jenta da, at hu var fra det og det distriktet, i Sverige da.

(Et sted jeg ikke hadde hørt om før, tror jeg).

Men hu forklarte det da, at det var 'et landskap', da.

Og spurte, 'forstår du?'

Men da svarte jeg ikke noe.

For jeg ble litt flau, siden jeg ikke visste hvor det her stedet var da.

Og hu jenta var kanskje litt ung da, siden jeg regna med at hu var på ferie sammen med foreldra sine kanskje.

Selv om hu var sånn 16-17 år vel, hvis jeg skulle gjette.

(Hu så ihvertfall så gammel ut vel.

Og var veldig pen da).

Øystein bare stod og så på det her vel.

Mens jeg tulla da.

Og hu jenta gikk til TV-stua, eller noe sånt der, kanskje.

(Hvor vi aldri pleide å henge da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Vi var i Gøteborg, i 4-5 netter kanskje.

Og jeg var jo vant til å bo aleine.

Så det ble litt rart for meg, etterhvert, siden jeg ikke fikk runka og sånn da, (for å være ærlig).

Så en natt, så prøvde jeg å snike meg inn på herredoen der, for å ta meg 'en stille Anders da'.

Men det var litt uvant for meg, å runke på en sånn do.

Men jeg hadde noe solkrem, (eller noe), som jeg prøvde å ta på pikken, mens jeg runka.

Men det funka ikke.

Men jeg mener å høre at noen svensker hørte at jeg runka på doen der da.

(Selv om dette var midt på natta vel).

Så dette var en frustrerende ferie, husker jeg.

For jeg klarte vel ikke å runke til jeg fikk orgasme da, når det var folk overalt, for å si det sånn.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så jeg ble litt sløv, på slutten av den her ferien da.

Og glemte å betale for burgeren en gang, husker jeg, i burgersjappa, på campingen der, (og sånn), da.

Og jeg fikk også dårlig mage, på grunn av det svenske brødet vel.

Så den siste dagen vår der, så var jeg lenge på do.

(Muligens fordi jeg prøvde å runke igjen kanskje.

På et toalett på Nordstan-senteret, var dette vel).

Og da ble Kjetil Holshagen sur, husker jeg, fordi jeg var så lenge på do da.

Og sa at han og Magne Winnem, (var det vel), hadde møtt masse svenske damer, utafør doen da, mens jeg hadde vært på do, osv.

Så noe var det ihvertfall.

Kanskje hu fine, toppløse, lyshåra, svenske dama, i begynnelsen av 20-åra, som Magne Winnem og jeg traff, i begynnelsen av den her ferien.

Som fikk meg til å bli litt sånn døsig og utilfreds da.

Hvis det ikke var hu fra Skåne da, som åpna en ølflaske, med kjeften sin, foran meg.

Eller om det var hu veldig fine ungjenta, som var fra et svensk landskap da.

Hvem vet.

Noe sånt.

Jeg 'klikka' uansett litt ihvertfall der, må man vel si.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg husker også at vi lå og solte oss, på badestranda der.

Og da var det noen damer, fra Sverige, som vi prata med der.

Og jeg, (var det vel), spurte om det var noen bra utesteder, i Gøteborg.

Og de damene svarte da, at like ved en kirke, (som jeg spurte om var en stenkirke, noe de bekreftet), så var det et bra utested da.

Om man ikke hadde noe imot mørkhudede, eller noe, understreket de damene så.

Jeg svarte ikke noe da.

Men jeg spurte om det var ved den stenkirken da.

Men Magne Winnem og jeg, (som var de av oss, som var mest hygge, på å komme oss ut på byen, om kvelden, i Gøteborg).

Vi kom oss aldri på noe utested der da.

For Glenn og Øystein, de hadde ikke lyst til å dra på noe utested.

Og Magne og jeg, vi da ha tatt drosje eller buss, noe som ble veldig 'prosjekt' da, (må man vel si).

Og å få Glenn og Øystein til å være sjåfører, for Magne og meg, der.

Hvis vi skulle på diskotek.

Det kunne vi nok bare glemme, tror jeg.

Det prøvde vi vel ikke på engang, å få til, tror jeg.

For de var ganske sure og sære da, under den her ferieturen vel.

(Og ellers og, til vanlig, til en viss grad, vel).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt en del mer som skjedde, dette andre året, som jeg bodde i Oslo.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 66: Mer fra det andre året jeg bodde i Oslo

En dag, mens jeg bodde hos Mette og Arne.

Så sa Mette til meg, at Barnevernet skulle på besøk der.

Den samme dagen, (var det vel).

Og hu ville at jeg også skulle være der da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En dame og en mann, fra Oslo kommune, dukka opp der da.

Jeg fortalte dem, at dette med Barnevernet, det ble som noe litt rart for meg.

For jeg hadde jo bodd alene som barn.

Så jeg syntes at det var rart, at de besøkte Axel, som bodde hos Arne og Mette da.

Siden jeg selv aldri fikk besøk av Barnevernet, alle de årene, som jeg bodde alene, på Bergeråsen da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Øystein, Glenn og jeg, vi hadde jo en litt fleipete tone, oss imellom, på fritiden.

Så noen ganger på jobb, på OBS Triaden, så begynte jeg å bruke den tonen der og, husker jeg.

Det var en som het Anders vel, (med mørkt hår vel), som jobba på gølvvet, på OBS Triaden der.

Og han sa en gang til meg, at 'du har fått for liten bukse'.

(En gang som jeg gikk rundt på gølvvet der, og skulle finne prisen på en vare kanskje, eller noe).

Og da kontret jeg med en gang, (for jeg likte ikke at han vurderte meg så nøye kanskje da. Han karen var ikke sjefen min, eller noe, da, for å si det sånn.), og sa med en gang tilbake, at 'du har fått for liten hjerne'.

Noe jeg fortalte om, til Øystein og dem da, etter jobben en dag, da sikkert.

Og dette ble til et nytt fenomen, som vi vel kalte for 'hjernevitser', og som vi noen ganger prata om da.

Det var liksom nesten som noe påtvunget dette.

At alltid når Øystein, Glenn og jeg, hang sammen.

Så måtte vi være så vittige og som noen ordkunstnere eller komikere nesten da.

Så dette ble kanskje litt slitsomt, i lengden.

Så sånn var nok kanskje det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

OBS Triaden, det var jo en veldig stor matbutikk, nemlig et såkalt hypermarked da.

Og det jobba vel over 50 personer der vel, hvis jeg skulle tippe.

Og det var stadig noe krøll, husker jeg, med de andre som jobba der.

Jeg var jo fra Bergeråsen, og var nok ikke så høy i hatten, ovenfor de her Romeriks-folka da.

Og det var veldig travle dager, i kassa, på OBS Triaden der.

Så i begynnelsen der, når noen fra Ferskvaren dukka opp, og henta en røykpakke, i kassa mi, og sa at de skulle betale for den seinere.

(Ei ung med mørkt hår der vel.

Og muligens hu litt eldre der).

Så lot jeg dem få røykpakka, mot løfte å betale seinere, i starten da.

(For dem overraska meg kanskje, mens jeg var stressa der da, i begynnelsen, eller noe.

Det var nesten sånn at dem rana meg da, for å si det sånn).

Jeg var liksom i et sånt 'kunde-service-modus' da, når jeg satt i kassa der.

Men jeg husker at jeg skreik ut, når jeg så dem en gang, på spiserommet.

At dem måtte betale for røykpakka da.

Og da skjedde vel ikke det.

Men de her Ferskvare-avdeling-folka, de slutta ihvertfall å gå for å hente røyk, i kassa mi, uten å betale med en gang da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg vet ikke hvorfor det ble sånn, at jeg ikke ropte på kassalederne, om sånne her ting.

Men hun Helene fra Finland, hu hadde kanskje en litt for personlig tone da.

Og hu litt eldre, hu hadde jo mista sønnen sin, og sånn, så det ble litt rart med hu og, syntes jeg.

Og hu Carmen, hu var også veldig sånn feminin, (eller hvordan man skal forklare det igjen).

Og det samme med hu Liss da.

Ingen av disse fire hadde vel noe særlig naturlig autoritet, vil jeg si.

Så det var liksom bare som vanlig prating, (som på fritida), det som skjedde på jobben der, syntes jeg.

Det var ganske flatt der da, må man vel si.

Det var kanskje fordi at jeg hadde jobba på Hageselskapet, hvor det var høye direktører, osv., at jeg ikke reagerte helt, på de her kassalederne, på OBS Triaden da.

(Det er mulig).

Så sånn var nok antagelig det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Knut Hauge og meg, vi ble noen ganger brukt på gølvvet, da jeg hadde det seks-måneders vikariatet der.

En gang, så måtte vi fylle opp en stor kjøledisk, med en kilos Norvegia-oster, husker jeg.

Dette var vel noen som hadde dårlig dato, og som skulle selges billig vel.

Noe sånt.

Men det var mye rart da.

Og vi måtte stable osten to ganger, for vi hadde ikke stabla dem fint nok, den første gangen da.

Sa han storebroren til hu lyshåra 'snella' i frukta der, var det vel.

Så det var rimelig strengt da, når det gjaldt butikkstandard, på Matland/OBS Triaden.

De gutta som jobba på gølvvet der, de var skikkelig 'proffe' da, når det gjaldt å få butikken til å se bra og sånn da.

Det var liksom ikke noe sånn 'hulter til bulter' der.

Der skulle det mer være som i Amerika, (eller noe sånt), vil jeg si.

Der skulle butikken se tipp-topp ut da, (selv om det etterhvert ble OBS der, som kanskje ikke hadde så bra rykte, for å ha bra standard vel.

Som for eksempel MAXI Skårer kanskje).

Det lå jo også en OBS, på Løren, (ved Sinsen, eller Økern, vel), og den så litt trist/slitt ut, (sånn som jeg husker det, ihvertfall).

For jeg var med Knut Hauge og Lene dit engang vel.

Men i Lørenskog, så var det så stor konkurranse, mellom matbutikkene da.

Så butikken skulle liksom se tipp-topp ut da, uansett om den het Matland eller OBS Triaden da.

Og det var ikke sånn, at alle slutta, når butikken begynte å hete OBS Triaden liksom.

(Sånn som jeg skjønnte det, ihvertfall).

Det var mye de samme folka, som fortsatte å jobbe der, (også etter at det ble OBS Triaden), ihvertfall når det gjaldt folka på gølvvet, virka det som for meg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg husker at jeg og en annen i kassa, (muligens Knut Hauge vel).

Vi ble opplært, av en av gutta på gølvvet, (muligens han broren til hu lyshåra i frukta vel).

Til å rydde hyller, på Matland/OBS Triaden der da.

Og jeg husker forskjellen på hvordan jeg ble opplært, til å rydde hyller, på Matland/OBS Triaden, og på Rimi.

På Matland/OBS Triaden, der skulle varene trekkes fram da, (som på Rimi).

Men hvis du hadde en enkelt vare, til overs, fra den fremste esken, i hylla.

Så skulle man dytte den varen, bak den bakerste esken da.

Sånn at man bare så den fulle esken da.

Mens på Rimi, så skulle man ikke legge varer, bak eskene, i hylla.

Men hvis det var noen løse varer, (når man ryddet hyller), i Rimi.

Så skulle disse stilles foran eskene da, i hylla.

(Men varene skulle fremdeles trekkes fram da, sånn at de stod kant-i-kant, med fronten på hylla da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En av de første dagene, som vi var på campingferie i Sverige forresten, sommeren 1991.

Så hadde det visst vært en episode, i butikken, på campingplassen der.

Dette var muligens mens jeg var og chatta med hu pene, svenske, toppløse blondinna, (som jeg bomma røyk av), sammen med Magne Winnem, (på stranda der).

For det her fikk jeg seinere referert, av Øystein Andersen, var det vel.

Og det var at Kjetil Holshagen og Øystein og/eller Glenn vel.

De hadde altså gått i butikken, på campingen der da.

For å kjøpe noen sånne is-brikker til å ha i en kjølebag kanskje, (eller noe sånt da).

Også hadde en unge begynt å skrike så fælt, inne i den camping-butikken der da, (fortalte Øystein da, var det vel).

Og da hadde det visst smelt fra Kjetil Holshagen, at 'ta og skyt den ungen da'.

Også hadde visst noen svenske damer der blitt sure da.

Og sagt noe sånt som, at 'skjuta ungen? Vi kan inte skjuta ungen'.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt en del mer som skjedde, dette andre året, som jeg bodde, i Oslo.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 67: Enda mer fra det andre året jeg bodde i Oslo

I desember 1990, så var det jo mye å gjøre, på OBS Triaden.

OBS Triaden hadde nemlig veldig gode tilbud, i forbindelse med at butikken ble omprofilert, fra Matland til OBS Triaden da.

(Selv om jeg ikke husker hva disse tilbudene var nå).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

I forbindelse med at jeg jobba mye overtid på OBS Triaden, før jul, i 1990 da.

Så fikk jeg også ganske høye lønninger, selv om timelønnen min vel bare var såvidt over minstelønn vel.

Noe sånt.

Og da ble Mette Holter og Arne Thomassen bitt av noe slags sjalusi da.

De glemte alt om det, at jeg egentlig skulle spare penger dette året.

Til videre studier.

Og at dette var grunnen til at jeg ble med på å leie et rom hos dem, for tusen kroner måneden.

For jeg husker det, at jeg overhørte det, at Mette og Arne, de sladra til Svein Martinsen da, om at jeg fikk mye mer penger enn dem.

Og de ble svartsjuka da, (som det vel heter).

(Ihvertfall sånn som jeg skjønnte det).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

På OBS Triaden, så var forresten pris-plakatene som hang i taket, nesten kunstnerisk utført da.

Det var en vietnameser, (eller noe), som jobba der, som var veldig flink, til å tegne sånne plakater da.

Men når ei kunde-dama dukka opp der, og klagde på, at det var en stavefeil, på en av plakatene.

Så svarte vel ikke hu kassadama omtrent, som hu klagde til, (hvis det ikke var Kassaleder Liss da), sånn som jeg husker det.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Mette Holter, hu var forresten ikke bare 'fan' av Prince Mild-sigaretter, (var det vel).

Hu var også fan av grønn Dent, som hu 'alltid' spiste da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, like etter at jeg flytta inn, hos Arne og Mette og dem.

Så hadde Mette kjøpt noe Minde Sjokolade, som hu lagde et stort nummer av, at hadde blitt hvit.

Så jeg ba om å få den posen da.

(For jeg hadde nemlig sett en film, som het Breakfast Club, noen år før det her da).

Også sendte jeg inn den sjokolade-posen, til Mette Holter, inn til Minde Sjokolade, i Bergen da.

Også gikk det noen uker.

Også dukka det opp en lapp, i posten, fra Minde Sjokolade da.

Som jeg tok med til Posten vel.

Også var det en eske, med 10-20 godteposer i da.

Som Axel og jeg begynte å spise av da.

Men så kom Mette Holter hjem, og da fikk ikke jeg, (og Axel), lov til å spise mer av den sjokoladen da.

Enda det var jeg som hadde klaget da, (og betalt porto, osv.), sånn at 'vi' fikk masse sjokolade da.

Og vel uten å oppgi noen grunn, for hvorfor Axel og jeg ikke fikk spise opp all den sjokoladen da.

Og vel uten at jeg veit hvem som spiste opp resten av de sjokoladeposene, som dukka opp i posten, fra Minde Sjokolade der da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

De første månedene, som jeg jobba, på OBS Triaden.

Så jobba jeg skift da.

Tidlig-vakter en uke, og sein-vakter uka etter.

Men noen ganger, så var det sånn, at det var vaktbytter, osv.

Og dette kunne gjøre det litt mer komplisert da, når man skulle huske, hvilken vakt man hadde, osv.

Uansett hva det kom av, så klarte jeg ihvertfall en gang, å dukke opp tidlig, på jobb, på OBS Triaden der.

Når jeg egentlig skulle ha jobba seint.

Men det var sånn der, at dem bare lot folk jobbe nærmest.

Dem bare sa at vi kan godt ha en til på jobb.

For da blir det mindre kø, for kundene.

Så da ble jeg ikke sendt hjem.

Men jeg bare ble der, og jobba dobbelt skift da.

Så sånn var det.

(Selv om jeg følte meg rimelig dum da, må jeg innrømme.

Og vel kanskje fikk noen stygge blikk, fra kollegene).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Under hele skole og studie-tida, og også mens jeg jobba på CC Storkjøp og hos Hageselskapet.

Så hadde jeg jo hatt problemer med det, at jeg var rimelig b-menneske, og innimellom forsov meg da.

Og det skjedde også, mens jeg jobba på OBS Triaden, på det vikariatet der, husker jeg.

Dette skjedde vel 3-4 ganger ihvertfall.

Og det var stille om morgenene der, på OBS Triaden.

Så det var vel ikke noe krise akkurat.

Og hver gang jeg kom for seint, (omtrent), så ville hu Elin, fra Trøndelag, spørre meg, om jeg hadde hatt 'damebesøk', da.

Så det er mulig at det gikk noen rykter der, om at jeg hadde vært sammen med hu Ragnhild fra

Stovner da.

Det er mulig.

Så sånn var kanskje det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, i begynnelsen, da jeg bodde hos Arne og Mette og dem.

Så ringte plutselig min tremenning Øystein, en kveld, husker jeg.

Dette var vel kanskje en fredagskveld, eller noe, da.

Øystein hadde drikk, (noe han sjelden gjorde), husker jeg.

Øystein ville at jeg skulle gå, bort til Lørenskog, hvor han var på hjemme-alene-fest, hos en kar der da.

Som sagt så gjort.

Jeg gikk i et par drøye kilometer vel, gjennom 'Suburbia' da, (som var en Pet Shop Boys-sang, som Øystein og jeg digga, selv om Øystein vel digga 'It's a Sin' mer).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Hos han som hadde festen, så var det bare Øystein som var på besøk da.

(Bortsett fra meg da).

Øystein var full da.

Og jeg skjønnte ikke helt hvem han som hadde festen var.

Men det var i en villa, like før Lørenskog Togstasjon der, husker jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg gikk vel tilbake til Furuset og, etterhvert, mener jeg å huske.

Etter en ganske intetsigende kveld, må man vel si.

Med en full Øystein, blant annet da.

Og også en full huseier-sønn vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

På veien tilbake, (hvis dette ikke var en annen gang, som jeg gikk tilbake, til Høybråtenveien, fra Lørenskog der, siden Høybråten og Lørenskog var nabosteder da).

Så husker jeg at jeg stod og prata litt med en bikkje en gang, som var i en hage da, på veien, tilbake til Høybråten/Furuset igjen da.

Og da dukka det plutselig opp noen ungdommer, (husker jeg), som gikk forbi meg der, mens jeg liksom stod og prata til den hunden da, husker jeg.

Så da ble jeg rimelig flau, husker jeg.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang, mens jeg bodde hos Arne og Mette og dem.

Så ble jeg bedt på innflyttingsfest, (var det vel), hos Magne Winnem, som da hadde fått seg Rimi-leilighet, i Waldemar Thranes gate, (våren/sommeren 1991 vel).

(I den samme bygningen, som jeg selv, fikk meg Rimi-leilighet, i 1996, fem år seinere).

Winnem jobba vel også etterhvert, som Assisterende Butikksjef, mener jeg å huske, på den Rimi-butikken, som lå i samme bygg der, i Waldemar Thranes gate.

For Winnem sa det, (husker jeg), at vanligvis, så fikk ikke Rimi-folk lov til å bo på det samme stedet, som butikken, som de hadde nøkler til, holdt til.

Men i hans tilfelle, så hadde Rimi-sjefen, (som muligens var Knut Mørk vel, hvis jeg husker det riktig), sagt at det var greit da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Magnes butikksjef, (altså hans nærmeste overordnede), da han selv jobbet som Assisterende Butikksjef, på Rimi Waldemar Thranes gate.

Det var den samme Steinar, som seinere ble min Regionsjef, (nemlig Steinar Ohr vel), da jeg jobba som Butikksjef, på Rimi Kalbakken, i år 2000 og 2001.

(Hvis jeg har skjønt det riktig, ihvertfall).

Og jeg husker at Magne Winnem en gang dro meg med hjem til han Steinar, (som bodde noen hundre meter nærmere Bislett der vel, en gang), for å se på en film, som dem leide på videosjappa, like ved Rimi Waldemar Thranes gate der, som het 'Bad Company', med Rob Lowe vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Den samme Rob Lowe som Cecilie Hyde en gang prata om at hu kjente noen norske damer i USA, som kjente, husker jeg, at jeg overhørte at Hyde sa til søstera mi og meg, en gang, på begynnelsen av 90-tallet vel.

(Hyde sa at disse norske damene nærmest lekte seg med Rob Lowe, (eller snurret han rundt fingeren, eller hva man skal kalle det), og bare kalte han 'Rob-ern', eller noe sånt vel).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Winnem skulle ha grillfest, husker jeg.

Og han hadde fått overtalt meg, til å kjøpe en grill til han, i innflyttingsgave da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så jeg husker at jeg ringte, til Statoil Kiellands Plass, for å høre om de solgte griller da.

Noe de gjorde.

Også kjøpte jeg med en grill der, og dro rimelig tidlig da, på festen til Magne.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

De fleste andre på den festen, det var vel Rimi-folk mye vel.

En del nord-norske damer, bodde i samme etasje, som Winnem, husker jeg.

Og dem gikk på besøk til hverandre, hele tida, og sånn, husker jeg.

Og det var visst ganske vanlig, på de her festene, å krabbe over på hverandres terrasser, husker jeg.

(Noe som var ganske enkelt da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Winnem kjøpte vel også et dart-spill, mener jeg, som han hadde der, i Waldemar Thranes gate.

Og da jeg flytta inn, i det samme bygget, i 1996.

Så var det merker etter dart-piler, på veggen, husker jeg.

Så det er mulig at jeg hadde samme leilighet/hybel som Winnem der.

Hvem vet.

Så sånn var kanskje det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, så var jeg på besøk hos Winnem, i Waldemar Thranes gate der, husker jeg.

Dette var høsten 1991 da.

Og Winnem dro meg med ned til Spikersuppa husker jeg.

For det skulle være valgkampåpning der, med Høyre.

Og underholdningen til Høyre, det var bandet Teddybears, husker jeg.

Og de kara som hadde holdt igjen Winnem og meg, på det Unge Høyre-møtet, noen måneder tidligere.

(For å jobbe med å finpusse valgkampprogrammet, til Unge Høyre da.

Som jeg har skrevet om tidligere, i Min Bok 2).

Han ene av de ihvertfall.

(Han som ligna litt på Fritjof Arngren, syntes jeg).

Han tok meg i hånda da, og takka for hjelpen, med valgkampprogrammet, noen uker/måneder tidligere da.

Og sa noe sånt som at, 'det ble bra det'.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så det er mulig at Winnem og jeg var spesialinvitert, (eller noe), til åpningen av Høyres valgkamp, i Spikersuppa, det året da, (altså i 1991).

Det er mulig.

Det var Winnem som visste hvordan dette egentlig hang sammen da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mer som hendte, det andre og tredje året, som jeg bodde, i Oslo.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle prøve å skrive mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 68: Enda mer fra det andre og tredje året jeg bodde i Oslo

En gang, rundt denne tiden, da jeg skulle møte Øystein og Glenn, på Biljardhallen.

Så var plutselig Jan Stadheim, fra 'Narver-gjengen', på Sand, der, husker jeg.

(Stadheim-familien, det var de som var nærmeste nabo, med butikken til Oddmund Larsen, (som senere ble Prima), på Sand).

Jeg visste ikke at Øystein Andersen var kamerat med Jan Stadheim.

Og jeg pleide jo å være uvenn, med Jan Stadheim/Geir Arne Jørgensen/Jan Rune Havre, osv., (den Sand-gjengen liksom), under store deler av 80-tallet.

Så å se Jan Stadheim, på Biljardhallen, (var det vel).

Med sin lyse, nesten afro-aktige frisyre.

Det var litt kjedelig, må jeg innrømme.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Sommeren 1991, (før Gøteborg-turen), så skulle Axel og jeg, på besøk, hos bestemor Ågot, på Sand.

For da ble liksom rollene litt byttet om da.

For på Sand var jo jeg liksom hjemme.

Men da ble Axel gjest da.

Jeg syntes at jeg måtte invitere Axel, til Sand, siden jeg hadde leid av dem, inne i Oslo, i nesten et års tid da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg husker at toget mellom Oslo og Drammen, var fullt.

Så Axel og jeg, vi satt i gangen vel.

Men vi fikk lov, av ei dame, som jobba på toget, å sitte ved siden av tog-tralla der, husker jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men vi rappa ikke noe av tog-tralla da.

Og hvorfor vi fikk lov til å sitte der, det veit jeg ikke.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

På Buss Burger'n, på Rutebilstasjonen, i Drammen.

Så var det en narkoman der, som nesten starta slåsskamp mot meg, og som liksom skulle hevde seg da.

Jeg skulle bare spørre om Gry Johansen jobba der fortsatt vel.

For jeg pleide å chatte med henne, noen ganger, og fikk noen ganger lov til å sitte på med henne, fra Drammen og til Bergeråsen da.

Og det var litt artig å hilse på folk fra Bergeråsen og.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg hadde jo ikke jobba, så lenge, på OBS Triaden, i 1990.

Så jeg fikk ikke så mye feriepenger.

Men jeg hadde jo også jobba, på Forsvarets Overkommando der.

(Den helgen, som jeg har skrevet om tidligere, i denne boken).

Og dessuten, så hadde det dukka opp et rart brev til meg, borte hos Ågot.

Som Ågot hadde nevnt for meg, den forrige gangen, (var det vel), som jeg var på besøk, hos henne, på Sand da.

Og det brevet var fra Svelvik-banken.

Og det var angående en konto jeg hadde hos dem, under navnet Erik Mogan Olsen.

Som jeg vel har skrevet om, i Min Bok, at faren min fikk opprettet, (eller mye meg selv og vel, mens min far tok seg en halvliter, på Kafeteriaen, i Svelvik), på 70-tallet, (når jeg var 5-6-7 år gammel vel).

Jeg regna med at det var noen penger på den kontoen.

(Sånn som jeg huska det, ihvertfall).

Og jeg regna med at jeg kom til å få feriepenger, fra det firmaet som Arne Thomassen jobba i da.

(Siden jeg hadde vært med, å jobba for det firmaet, hos Forsvarets Overkommando da.

Høsten 1990.

Og tjent 4000-5000 der vel.

Så hvis jeg fikk 500 i feriepenger, så hadde jeg lommepenger, mens jeg var hos Ågot, og penger nok, til å ta toget tilbake til Oslo, osv).

Pia, Axel og meg, vi tok bussen inn til Svelvik, en dag.

(Dette var vel i begynnelsen av juli vel, i 1991).

Jeg tok med Pia og Axel, (mener jeg ihvertfall), inn i Svelvik-banken.

Jeg viste mora til Anders Røkås, (mener jeg det var, ei dame som hadde jobba i mange år, i den banken, og som var med i Dataklubben, på 80-tallet, husker jeg, og prøvde å delvis ta over den klubben, husker jeg, i et møte der. Enda dette mest ble en klubb for ungdomsskole-gutter vel).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg regna med at jeg kunne få ta ut de pengene, som var på denne kontoen min, under navnet Erik Mogan Olsen.

Men så ikke.

Hu Røkås-dama bare beholdt brevet.

(Som jeg hadde signert vel).

Som et trofet liksom vel.

Og hu skulle vel muligens gi det til bankdirektøren, (lurer jeg på om hu babla om, til en kollega, eller noe).

Så jeg måtte gå ut av Svelvik-banken.

(Vel den siste gangen, som jeg var der).

Like fattig som da jeg gikk inn der da.

Enda jeg hadde med et brev om en konto der som var min da.

Og som jeg mener at det var noen penger på da.

Faren min fortalte meg det, for noen år siden, (før han begynte med bølge-ringing), at Christell var venninne med dattera til bankdirektøren, i Svelvik, da hu gikk på ungdomsskolen, ihvertfall.

Så hvem vet om Christell hadde en finger med i spillet?

Hm.

Men det blir jo bare spekulasjon da.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Da måtte jeg jo finne på en annen måte, å få tak i penger på.

Og da ringte jeg til det firmaet, hvor Arne Thomassen jobba.

Og etterlyste feriepengene mine da.

For Axel huska vel hva det firmaet het.

Og da ringte jeg dit, og fikk prata med en ansvarlig der da.

Som fikk satt inn feriepengene mine, på den vanlige kontoen min da.

Sånn at jeg fikk noen penger, fram til jeg fikk feriepengene mine fra OBS, (eller om det var en vanlig lønning derfra, som jeg venta på, for det feriepenge-systemet der, det var litt forvirrende, husker jeg at jeg syntes).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En dag, så dro jeg med Axel ut, for å vise han Drammensfjorden, osv., som Sand og Bergeråsen, ligger like ved.

Mens Axel og jeg, gikk på stranda, som ligger mellom Sand og Bergeråsen der.

Så legger jeg plutselig merke til to kjente 'filurer', som går ut av en bil, ved sommerhuset til Øystein og dem, kanskje femti meter unna Axel og meg da, (eller noe).

Og det var mine bestekamerater, fra ute i Lørenskog der da, nemlig Glenn og Øystein da.

Men hverken Glenn eller Øystein sa hei.

Så jeg lurte på hva det var med dem, husker jeg.

Siden dem var så sure, og ikke sa hei, mener jeg.

Så da ble jeg fornærma, husker jeg, og tolka det som at dem ikke ville prate med oss da.

Så jeg gikk ikke bort på besøk til dem, akkurat.

Men det er mulig at dem ikke kjente oss igjen da.

Hva vet jeg.

Så sånn var kanskje det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Hos Ågot, så hadde jeg i omtrent alle år, under 80-tallet, hatt et rødt blikk-pengeskrin, (jeg hadde også et svart sånn skrin, husker jeg, men det ble vel borte i fylle-flyttinga, til faren min og Erik Thorhallsson, våren 1989 vel, fra Leirfaret der), med kode, som det lå hundrevis med gamle 1-, 2- og 5-ører, fra etter krigen i, som bestemor Ågot hadde samla, og gitt til meg da.

Jeg husker at jeg hørte det, at Pia og Axel prata sammen i gangen vel, (hos Ågot der da).

Og så spurte Axel meg plutselig:

'Kan ikke jeg få det skrinet da?'

Flere ganger.

Med en sånn innyndende, nesten baby-aktig stemme da.

Jeg tenkte det var vel greit, for de myntene, de var egentlig ikke så mye verdt vel.

Og da ble det nesten som at Axel arva det av meg da.

Og liksom nesten kom inn i familien til Ågot da.

For Mette og Arne de var jeg ikke så veldig imponert over, som foreldre for Axel da.

(Siden de alltid pleide å være på bingo og travbanen osv., da).

Så jeg tenkte at da fikk kanskje Axel litt mer ballast, i livet, hvis han hadde noe han hadde fått av meg/Ågot da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men da begynte også Ågot, (som satt i en stol vel, i TV-stue-delen, av stua), også å oppføre seg litt som en unge, (må man vel si).

Hu ble sutrete.

Og ville ikke det, at jeg skulle gi de myntene til Axel da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men da hadde jo allerede gitt det skrinet med mynter, til Axel.

Men for å kanskje få Ågot litt mindre lei seg.

Så ga jeg også Axel noen fotografier, som jeg hadde fått, av bestemor Ingeborg.

Nemlig av Axel, Pia og meg, sin tippoldefar, som var Chef for Generalkommandoen, i Danmark, i mellomkrigstiden, Anders Gjedde Nyholm.

(For de bildene, og noen skrifter etter generalens eldre bror, dommer i Folkedomstolen i Haag, Didrik Galtrup Gjedde Nyholm, de lå i de samme skuffene, i reolen, til Ågot, som de myntene som Axel tagg seg til, lå i da).

Jeg ga også Axel kanskje 4-5 fotografier, av general-tippoldefaren vår, (har jeg funnet ut senere at dette vel må ha vært), i full paradeuniform da, på flere av bildene vel.

I håp om at Axel da fikk litt ballast liksom, i livet.

Og at Ågot ville skjønne det, at jeg bare prøvde å la Axel få litt ballast i livet liksom da.

Sånn at Ågot ikke ville være seg så lei seg da.

Som jeg skjønte at hu blei.

Når jeg ga Axel de myntene da.

(Uten at jeg skjønte helt hvorfor Ågot ble så lei seg).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så skulle Pia bli med Axel og meg, tilbake, inn til Oslo, husker jeg.

Og det gikk greit vel, helt til vi kom fram til Oslo, og stod på Jernbanetorget T-bane-stasjon, og venta på t-banen til Furuset.

Det stod to mørkhudede tenåringsgutter der, som så stygt på Pia, Axel og meg, husker jeg.

Axel lagde et forbasket leven.

Og de mørkhudede guttene, de så farlige ut, og de kikka på Axel og meg da, mens de prata seg imellom da.

Jeg lurte på om de kom til å angripe.

Og prøvde å forklare for Axel at vi var i Oslo nå, og ikke på Sand.

Så vi kunne ikke være så bråkete.

Jeg prøvde å få kontakt med Axel gjentatte ganger.

Jeg så rett på han, mens jeg stod like ved han, og ba han være stille da.

Axel bare ignorerte meg, og lo en latter, rett i trynet mitt, som jeg syntes at var motbydelig da.

Så etter at han hadde ledd sånn, en 3-4 ganger, så bare svartnet det for meg.

Jeg bare angrep Axel, og spente til, og traff han midt mellom beina, i balla da.

(For de mørkhudede gutta, som tiska om oss, de gjorde meg nervøs da.

Jeg var nervøs for at de hadde kniv, eller noe.

Men jeg mente ikke å treffe Axel i balla.

Han gikk på karate, så jeg var litt redd for han og, selv om han bare var 12-13 år da.

Og jeg tenkte vel også sånn, at nå har Axel nettopp fått det det blick-pengeskrinet mitt, med masse gamle mynter, og noen kanskje verdifulle fotografier, av vår tippoldefar, som egentlig var en gave til meg, fra bestemor Ingeborg, (enten når jeg ble myndig eller ble student vel).

Så det bare svartnet for meg, da Axel bare lo av meg, (akkurat som om at han bare hadde lurt meg liksom, når han fikk de tingene av meg, på Sand, og nå bare skulle være en drittsekk liksom, når vi var tilbake i Oslo), og nekta å være forsiktig, på plattformen, på Jernbanetorget der da).

Axel bare sank sammen på plattformen, og Pia prøvde å trøste/hjelpe han da.

Vi kom oss på t-banen.

Og Pia spurte hvorfor jeg hadde gjort det.

Hu så kanskje ikke de truende, mørkhudede guttene, på plattformen der.

Men jeg orka ikke å forklare, på t-banen, foran masse andre mennesker da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det jeg tenker nå.

Det er at Axel, han har vel pult bortimot halvparten av alle damene, i Oslo, (for å overdrive litt), vel.

Men han har ikke noen unger, (som jeg vet om, ihvertfall).

Kanskje han fikk knust ballene, av det sparket mitt, på Jernbanetorget T-bane-stasjon der, og ikke kan ha unger?

Hva vet jeg.

Det var ikke meninga å treffe Axel akkurat der.

Jeg prøvde bare å få han til å holde kjeft.

(På grunn av de gutta som jeg oppfattet som truende da).

Jeg prøvde å få han til å våkne opp liksom.

Samtidig som at jeg nok var litt irritert på han, fra før, på grunn av måten, som han hadde tiggert/ranet til seg de gamle myntene mine da, på Sand, og hadde fått bestemor Ågot, til å begynne å grine da.

(For hva kunne jeg si liksom da.

Skulle jeg bare nekte han å få de gamle myntene da?).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så det må man spørre Axel om, isåfall, hvordan det gikk.

For det har jeg aldri fått spurt han om.

Så sånn er det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mye mer som skjedde, det andre og tredje året, som jeg bodde i Oslo.

Og det tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 69: Enda mer fra det andre og tredje året jeg bodde i Oslo

Den sommeren jeg fikk så lite feriepenger, (som jeg skrev om i et tidligere kapittel), nemlig sommeren 1991.

Så dro Magne Winnem med ned til hybelleiligheten hans i Waldemar Thranes gate, (husker jeg), for å spille roulette, om penger.

Jeg forklarte at jeg hadde dårlig råd.

Og Magne Winnem sa at jeg kunne låne penger vel.

Men etter at vi hadde spilt, og jeg gikk i minus.

Så sa Winnem at ville ha pengene likevel, for ellers så var det ikke noe kult å vinne.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Cecilie Hyde, hun flytta til Oslo, et par år etter meg, (mener jeg).

Jeg husker ikke helt nøyaktig hvor hun bodde, men det var ved nederst i Maridalsveien, eller noe sånt vel.

Jeg husker at jeg var med min søster Pia, på besøk til henne, en gang.

Cecilie Hyde fortalte det at hun jobba med narkomane, i en avrusingsklinikk.

Det var visst en kjent musiker der og, som var narkoman.

'Er _du_ narkoman/heroinist', hadde visst Hyde spurt denne musikeren om, da hu begynte å jobbe der, (sa hu).

'Ja', (eller noe), hadde visst musikeren svart da.

Men Hyde fortalte det, at hu hadde taushetsplikt.

Så hu ville ikke si hvem denne musikeren var da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, før hu flytta til Oslo, så klagde forresten Hyde til meg, på at hu fikk så mange bøter, i posten, fra Oslo Sporveier.

Hu lurte på om det var Lill (Beate Gustavesen), som sa at hu het Cecilie Hyde, når hu ble tatt i kontroller.

Det visste ikke jeg noe om, så jeg svarte ikke.

Men jeg lo litt inni meg ihvertfall da.

For Cecilie Hyde var liksom litt sånn sjefete, (eller hva man skal kalle det).

Så det var litt morsomt, hvis noen tulla med henne og, syntes jeg.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Den siste gangen, som jeg så Hyde, det var vel noen år etter at hu fortalte at hu jobba på avrusningsklinikk.

Jeg dro inn på det utestedet, i Karl Johan, som lå over Manhattan/Underhuset der.

(Et sted Winnem og jeg hadde pleid å dratt på en del, det første året, som jeg bodde i Oslo).

Cecilie Hyde satt der, sammen med en tøff kar vel, som gikk bort fra bordet, en stund, vel.

'Går du her?', (eller noe), spurte Hyde.

Akkurat som at jeg var for kul til å være der, eller noe.

Jeg skjønnte ikke helt hva Hyde mente.

Men jeg skjønnte at jeg ikke var ønsket da.

Så jeg dro ut derfra igjen.

Det hadde kanskje vært litt hyggelig å tatt en prat.

Men når Hyde ikke ville prate engang så.

Så var det jo hundrevis av andre utesteder i Oslo, liksom.

Så jeg bare stakk derfra.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Noen år etter dette igjen forresten.

Rundt 1996 kanskje.

Så fortalte min søster Pia, til mora mi Karen, (mens jeg overhørte det), i Pia sin Ungbo-leilighet, i Tromsøgata, i Oslo.

At Cecilie Hyde hadde fortalt søstera mi Pia en gang, at hu hadde vært forelska i henne.

Så søstera mi fortalte det, til mora mi, (og meg), at Cecilie Hyde var lesbisk da.

(Eller ihvertfall bifil).

Og Pia sa at hu hadde fått sjokk da, (eller noe sånt), da hu hørte det, at Hyde hadde vært forelsket i henne da.

(For mora mi spurte kanskje hvordan det gikk med Cecilie Hyde da.

Også forklarte vel søstera mi, hvorfor hu ikke hadde noe mer med Cecilie Hyde å gjøre da.

Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Magne Winnem hadde jo vært så mye hos meg, da jeg flytta til Oslo, et par år før det her.

Så jeg var en god del, hos Magne Winnem, da han fikk seg Rimi-leilighet, i Waldemar Thranes gate, våren/sommeren 1991, var det vel.

En gang, så var vel til og med Axel med, mener jeg å huske.

Det var en gang som Magne ville spille badminton, oppe på toppen av St. Hanshaugen der.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og en annen gang, som søstera mi Pia og jeg, var på ute på byen, eller noe.

Sommeren 1991 kanskje vel.

Og hu ikke hadde noe sted å sove over.

Så dro jeg med henne opp til Rimi-leilighetene der, i Waldemar Thranes gate.

Også maste jeg på Magne Winnem, sånn at vi begge fikk lov, til å ligge over, hos han.

Pia sov i gangen der, og jeg på gulvet på soverommet hans vel.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg måtte jo flytte ut, fra Arne og Mette der.

Grunnet at Mette ikke ville at jeg skulle bo der lengre.

Og Pia hadde nok prata om, at hu skulle flytte inn, til Oslo da.

Så jeg prøvde å få med Magne Winnem, på å leie en leilighet, som han, Pia og meg, kunne spleise på da.

Men Winnem fortalte, (enten da, eller seinere), at søstera mi, hu ville han ikke bo sammen med.

Men han fortalte ikke hvorfor.

Og jeg klarte ikke å se noe galt, med søstera mi.

Så jeg skjønnte ikke hva Winnem egentlig mente.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Magne Winnem var sånn delvis sammen med ei Rimi-dame med lyst hår og skakke tenner, da han bodde i Rimi-leilighetene i Waldemar Thranes gate der.

Winnem inviterte meg ut, for å møte hu med skakke tenner, på Aker Brygge der, en gang.

(Ved Beach Club der, eller hva det heter).

Det er noen sanne kurver, i bakken der, på Aker Brygge, hvor skateboard-ungdommene pleier å skate vel.

Ihvertfall så satt Winnem og så, i den retningen.

Og plutselig så smalt det fra han, at ei uteligger-kone hadde tatt hånda si opp i fitta, mens han så på da.

Og jeg tror det var sånn, at hu med de skakke tenna, også så dette.

Mens jeg måtte spørre om hva det var som foregikk da.

Mens vi satt der og drakk en halvliter vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En annen gang, som jeg hadde festa, med Winnem og noen nord-norske Rimi-damer vel.

(De pleide å dra på et utested i Pilestredet, ved et tidligere bryggeri der, eller noe.

Men det er også mulig at vi bare festa i Rimi-bygget der, for det var vel ikke alltid at de gikk ut på byen vel).

Så skulle dem på en burger-sjappe, (drevet av noen utlendinger vel), i Waldemar Thranes gate, på søndagen, husker jeg.

Og jeg var så fyllesyk, at jeg klarte å knuse en cola-flaske der, husker jeg.

Men jeg var så vant til, fra å jobbe på OBS Triaden, å tørke opp flasker, som kundene knuste da.

Så jeg tørka opp den flasken selv, på den burger-sjappa der da, husker jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Winnem fortalte meg forresten det seinere en gang vel.

(Muligens på innflyttingsfesten min, i Waldemar Thranes gate der, i 1996).

At i 'gamle dager', (sikkert på 80-tallet da), så hadde det nesten bare bodd mannlige butikksjefer, i Rimi-leilighetene, i Waldemar Thranes gate.

Og de hadde visst hatt en slags 'avtale', med noen sykepleierstudent-damer.

Om å møtes på utestedet La Boheme, i Bjerregårdsgate, hver lørdagskveld da.

Også hadde alle butikksjefene og sykepleierstudent-damene dratt tilbake til Rimi-bygget, i Waldemar Thranes gate der, og knulla, når La Boheme stengte da.

Fortalte Winnem da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg skrev om det, i et tidligere kapittel, at det var enkelt, å klatre, over til terrassen til naboen, i Rimi-bygget, i Waldemar Thranes gate der.

Men Winnem fortalte det, på begynnelsen av 90-tallet en gang.

At en gang, så hadde ei Rimi-dame falt/hoppet ned, fra femte-sjette etasje der, og dødd da, når hu traff lageret til Rimi Waldemar Thranes gate, (eller hva det er i det bygget igjen), under terrassene der da.

Så spurte jeg vel hvorfor hu Rimi-dama hadde drept seg selv vel.

Men da svarte vel ikke Winnem noe vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det året jeg bodde hos Arne og Mette der.

Så skulle Axel plutselig med skolen sin til Syden, husker jeg.

(Til Lanzarote, var det vel kanskje).

Og da ba Axel om å få låne et par solbriller av meg, som jeg hadde kjøpt i Brighton, sommeren før vel.

Og da han kom hjem fra ferien, husker jeg.

Så hadde han rota bort solbrillene mine da.

Men han hadde kjøpt med et par høretelefoner, til walkman, husker jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Axel var jo bare 11-12 år, det året jeg leide et rom, av Arne og Mette og dem, husker jeg.

Men likevel, så fikk han damebesøk der, en gang, husker jeg.

Det var noen ungjenter da, som lurte på om ei av dem hadde sjangs vel.

Men Axel var ikke interessert da.

Men han mente vel at han hadde sjangs på penere jenter da, mener jeg at Mette Holter sa seinere vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt en del mer som hendte, det andre og tredje året, som jeg bodde, i Oslo.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle skrive mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 70: Mer fra OBS Triaden, mm.

En gang, når jeg jobbet på OBS Triaden, så var det en litt eldre kar, som gikk gjennom kassa mi, og satt seg ned utafor kassaområdet, for å lese VG.

Jeg sa fra til kassaleder Helene, (fra Finland), var det vel.

For han hadde ikke kjøpt VG i min kasse da.

Og da hadde det visst blitt spetakkel.

For dette var visst en selger, for et firma, eller noe, da.

Som ikke likte å forklare om hvor han hadde kjøpt VG da.

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Hos Arne og Mette, så pleide Arne, Axel og meg, å se på et komedie-show, på TV Norge, hver fredag, var det vel.

Dette var et komedie-show, med Herodes Falsk og Tom Matiesen vel.

Og jeg husker at jeg syntes at det programmet var litt harry.

Men når TV-kokken Ante Valente dukka opp.

Og skulle lage reinsdyrsmørbrød.

Men ikke fant reinsdyret i kjøkkenskapene der da.

Og istedet lagde snøscooter-sandwich.

Som bestod av noen brødkiver og sprit, blanda sammen, i en mix-master.

Nei, da måtte jeg også innrømme, at dette humor-programmet var litt artig da.

Selv om jeg mistenker Axel for å mobbe meg, når han lo, når det var de sketsjene som het 'Drammen Harry TV', osv.

Men det kan jeg jo ikke si sikkert da.

Axel har jo også bodd i Drammen forresten, etter at han flytta fra mora vår, som 3-4 åring.

For Arne Thomassen bodde vel i Drammen, på den tida, mener jeg.

Bak Bragerne Kirke et sted der vel.

(Et sted jeg aldri besøkte dem, men det er mulig at Pia var der og besøkte dem en gang, (eller noe).

Hva vet jeg).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, når jeg kom på jobb, på OBS Triaden.

Så fikk jeg kjeft, for å ikke ha passert, en kassakontroll, (var det vel).

Tonen til kassaleder Helene, den var ikke akkurat så skarp da.

Så jeg våkna liksom ikke opp av det her.

Så Helene fikk kontordama Klara til å forklare meg om det her da.

Og det var visst en avis, til syv kroner, (eller noe), som jeg ikke hadde slått inn da.

Men dette har jeg tenkt på seinere.

Og det tror jeg må ha vært den gangen, som en kar kom i kassa, og gikk forbi køen, og spurte hvor han skulle legge pengene, for en avis.

Altså, han ville ha et bestemt sted, å legge pengene da.

Han la de ikke bare på kassa, sånn som folk vanligvis gjorde.

Ja, du kan legge dem i den myntskåla der, svarte vel jeg da.

(Siden han ba om et spesielt sted, å legge pengene da, liksom).

Problemet var det, at etter at disse kassene var nye, hadde installert bank-terminaler, i dem.

Og den myntskålen, den ble delvis dekket, av en bankterminal da.

Og jeg var også såpass hypp, på å få unna køen for å yte god kundeservice da.

Så jeg glemte de avis-myntene, i en time kanskje.

(Noe sånt).

Og det var også sånn, (hvis jeg husker det riktig), at jeg fikk noen mynter, fra ei kunde-dame, for noen ekstra bæreposer.

Også slo jeg sammen de syv kronene, de pengene for de bæreposene og kanskje noen tiører som lå i kassa der.

Også la jeg de myntene i kassa da.

Etter at køen var ferdig og jeg fikk litt ro på meg.

Men da fant ikke kontordama Klara det avis-beløpet på kassarullen.

Siden jeg hadde slått de avis-pengene sammen med noen bærepose-penger, og sånn, da.

Så da strøk jeg på en sånn kassakontroll da.

Og jeg huska ikke i huet, hvordan dette var, når hu Klara prata med meg, om det her da.

Men dette er noe jeg har tenkt på mer seinere.

Så jeg tror at grunnen til at jeg strøyk på den kontrollen, det var fordi at de pengene, for den avisa, de lå litt skjult, oppi en myntskål, som var halveis dekket, av en bankterminal da.

Så jeg fant ikke de igjen, før køen var ferdig, og jeg hadde roen på meg.

For det var liksom nesten et prosjekt, å fiske fram de myntene, fra den myntskåla da, som vel egentlig aldri ble noe særlig brukt.

Siden vi ga pengene i hånda, til kundene, sammen med handlelappen da.

Men han kontrolløren, han ba om et eget sted å legge avis-penger da.

Og da syntes jeg kanskje at å si 'bare legg dem der', ville ha hørt litt 'harry' ut da.

Så derfor ba jeg han om å legge pengene nedi den myntskåla da.

(Noe sånt).

Men da ble det liksom et prosjekt, å fiske fram de myntene igjen da.

Og da, når jeg fikk fiska dem opp.

Så var det rolig, i kassa.

Og jeg fant også noen andre mynter, for noen bæreposer, som jeg ikke hadde fått slått inn da, i min kamp for å få bort køen, sånn at kundene fikk kjøpt lunsjen sin, og sånn, da.

Også slo jeg inn avis og bærepose-pengene, i et beløp da.

Og det fant ikke kontordama, på rullen.

Så jeg fikk en muntlig klage da, (fra kassaleder Helene og kontordame Klara), siden jeg ikke hadde passert, på en kassakontroll da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

På OBS Triaden, så var det en Assisterende Butikksjef, som het Claus, husker jeg.

Og noen ganger, så ble det ropt 'Claus til kontoret', (eller noe), på callinga der da.

Og da var det en kunde en gang, som stod foran kassene der, (husker jeg), og sa at 'Claus har klaus', osv., (husker jeg).

Og som liksom syntes at Claus var et morsomt navn da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, mens Knut Hauge og jeg, stod og venta, på bussholdeplassen, utafor Triaden der, etter jobb, en gang, husker jeg.

(Kanskje fordi at Knut Hauge sin samboer-dame, Lene fra Rælingen, skulle plukke oss opp der.

Noe sånt).

Så begynte vi bare å prate tull da.

Siden vi kjeda oss, mens vi stod der sikkert.

Knut Hauge prata om at Claus noen ganger bestilte for lite melk, sånn at kundene klagde da, siden OBS Triaden ble utsolgt for melk da.

Men det var vel før det her da.

Men Knut Hauge nevnte kanskje noe om at Triaden-senteret så sånn og sånn ut da.

Og jeg hadde jo jobbet i Hageselskapet, og lest om hvordan man la torvtak.

Så jeg nevnte det, (husker jeg), at man kanskje kunne ha lagt torvtak, oppå Triaden-senteret der da.

(Kanskje jeg sa dette, siden Triaden-senteret lå like ved en del jorder, som lukta møkk vel, noen uker ihvertfall, hvert år, etter at bøndene hadde gjødsla rundt der da).

Også sa jeg også noe mer tull.

Nemlig at OBS Triaden kanskje også kunne hatt ei ku, gående oppå det torvtaket der da, og gresse.

Sånn at hver gang Claus glemte å bestille melk.

(Og kundene begynte å klage da).

Så kunne vi bare sende noen OBS Triaden-damer, opp på taket, for å melke OBS Triaden-kua der da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mer som skjedde, det andre og tredje året, som jeg bodde i Oslo.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle skrive mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til dette.

Vi får se.

Kapittel 71: Enda mer fra OBS Triaden, mm.

På OBS Triaden, så begynte det også å jobbe en ung mann etterhvert, som var sønn av en Nille-grunder, husker jeg.

Dette var en kar med lyst hår, (og briller muligens), mener jeg å huske.

På julebordet, (det andre, altså det i 1991), så fikk jeg med han, for å sjekke opp ei dame, som satt alene, hele kvelden vel.

Og det var ei som het Helene vel.

Det var liksom litt mer kjedelig, dette julebordet, i det forsamlingslokalet.

Så hu pene kassadama satt der uten å bli sjekka opp hele kvelden vel.

Hu sa til meg og han Nille-sønnen at hu hadde kjeda seg, men at det var bedre der, når vi dukka opp hos henne.

Noe sånt.

Dette var ikke kassaleder-Helene, men ei annen Helene.

Hu hadde øyer som skinte/lyste, overhørte jeg at broren til hu lyshåra snella i frukta sa en gang, på spiserommet vel, (og det skulle visst være muligens som mine øyne og, hvis jeg husker det jeg overhørte riktig. Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

I kassa så hadde det også begynt ei dame, som jeg syntes at var litt for naturlig nesten.

(80-tallet var jo såvidt passert).

Så hu dama var ganske deilig, men hu ble litt for naturlig for meg.

Og hu hadde også 'kommune-farget' hår vel.

På julebordet, i 1991, (i det forsamlingslokaet, på Rasta der), så hintet vel kassaleder-Helene, om at jeg skulle sjekke opp hu naturlige unge dama, (mener jeg å huske).

Hu var ganske fin hu naturlige dama.

Hu hadde fin og sexy kropp vel.

Men hu minte meg kanskje litt om for eksempel Vigdis Tysnes, (eller noe), i trynet, (ei jente fra Bergeråsen, som ikke gikk for å være så populær da).

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men, jeg kjeda meg etterhvert litt, på det julebordet.

Og gikk ned i kjelleren der.

(For dette julebordet hadde ikke for eksempel gratis røyk da, som det forrige.

Og ikke fri bar heller, tror jeg.

Butikksjef John Ellingsen hadde vel til og med glemt å ta med smør).

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men da jeg var nede i første etasje der, husker jeg.

Litt utpå kvelden da.

Så så jeg plutselig at en ung dame og en ung mann, kom ut fra herredoen der.

Og det var hu naturlige dama, (som ganske nylig hadde begynt i kassa da), og han Nille-sønnen da, (husker jeg).

(Så de hadde hatt sex inne på doen der da, sånn som jeg skjønte det, ihvertfall).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var også noe slags konkurranse, på det her julebordet.

Jeg tror det var sånn, at alle måtte ta med seg en gave.

Også var det ei kjedelig kontordame, (eller noe), som delte ut disse gavene.

Og da vant jeg en halvoppdrukket halv whiskey-flaske, (mener jeg det var), som var gitt av broren til Cathrine Løvdahl, (mener jeg at det var).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg hadde hatt fri denne lørdagen, (mener jeg å huske).

Dagen før så hadde jeg igjen vært på Radio 1 Club, husker jeg

Og der møtte jeg ei ung, nett, (og veldig 'hot', må man vel si), dame, (i slutten av tenårene vel), som ble med meg ut, etter at diskoteket stengte.

Men jeg fikk vel ikke prata ordentlig med henne, (tror jeg).

Og det var ikke sånn at hu skikkelig runka meg, (med hånda inni buksa mi), ved et bord, inne på Radio 1 Club der, sånn som hu Ragnhild fra Stovner hadde gjort, et drøyt år før det her, liksom.

Og når vi kom bort til Jernbanetorget, så spøy hu.

Og da visste ikke jeg hva jeg skulle gjøre.

For hu spøy borte ved en gjeng med pakistanske tenåringsgutter der.

(Og jeg var rimelig pinglete på den her tida, for å si det sånn.

Dette her var før jeg var i militæret, osv., så jeg veide vel bare såvidt over 60 kilo vel).

Og jeg fikk liksom ikke noe særlig mer kontakt med henne.

Så det ble ikke til at jeg ble med henne hjem, eller at hu ble med meg hjem, liksom.

Men til slutt så prata vi ikke mer med hverandre engang, på Jernbanetorget der, så jeg tok vel bare nattbussen hjem, (eller noe), tror jeg.

Uten at jeg vet hvordan hu kom seg hjem.

Men det stod så mange pakistanske tenåringsgutter, like ved der hu stod.

Så jeg var kanskje litt redd for de og, må jeg innrømme.

(Siden jeg var så pinglete).

Jeg tenkte at de kanskje ikke likte at jeg hang sammen med hu fulle tenåringsjenta da.

(For jeg syntes kanskje at de så litt stygt på meg da).

Selv om jeg bare var 21 år gammel selv da.

Så var jeg jo to-tre år eldre enn henne vel, hvis jeg skulle gjette.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Og jeg selv hadde også drukket mye, på Radio 1 Club.

(Eller om det utestedet hadde byttet navn til Hit House, på den her tida).

Selv om jeg ikke spøy selv, på Jernbanetorget der.

Men jeg husker at jeg brukte lang tid, på å finne 'varmen' liksom da, på det her julebordet da.

(Som var dagen etter at jeg var på Radio 1 Club/Hit House).

Så jeg satt vel og så bleik ut der, mener jeg at Frank, (eller hvem det kan ha vært), sa.

Før jeg etterhvert våkna da.

(Kanskje etter at jeg hadde fått drukket en del, osv).

Så jeg var nok rimelig fullesjuk og utafør da, (i begynnelsen av det her julebordet, ihvertfall), for å si det sånn.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En annen gang, som jeg var på Radio 1 Club/Hit House forresten.

Så traff jeg hu fine dama, i den trappa, som gikk fra ved dansegulvet og opp til ikke langt fra garderoben der, på Radio 1 Club da.

Og hu virka like interessert som meg, må jeg vel si.

Jeg spurte henne hvor hu var fra.

Og hu svarte 'Holmenkollen'.

Og jeg trodde jo at det liksom skulle bli den samme rutinen, som med Laila Johansen og Ragnhild fra Stovner.

(Som jeg også møtte på Radio 1 Club).

At vi skulle først drikke og flørte der, og så dra hjem til en av oss, og ha one-night-stand kanskje, (eller noe sånt da).

For hu var veldig fin, og virka interessert, og kjemien stemte liksom da, (virka det som for meg, ihvertfall).

Også kommer plutselig vakta der bort til oss.

(En svær kar med hvit skjorte og som veide over hundre kilo vel).

Til oss to unge voksne som stod der og prata på en veldig sivilisert og dannet måte, (må man vel nesten si).

Jeg hadde vel dress på meg antagelig, og hu dama hadde vel kjole, tror jeg, (eller vi var ihvertfall begge to veldig formelt kledd da).

Også brauter bare han vakta fram, at 'her i trappa kan dere ikke stå'.

(Noe sånt).

Det var akkurat som at han gikk inn for å ødelegge for meg, mener jeg.

Vi hadde vel ikke tenkt å stå i trappa hele natta heller.

Men vi bare flørta litt der da, og prøvde bare å bli litt kjent med hverandre da.

Og hu Holmenkollen-dama var jo dritfin da.

Så han vakta på Radio 1 Club/Hit House, han gjorde jo sånn at jeg mista hu strøkne, deilige og fine dama, vil jeg si.

Han ble vel antagelig sjalu, (eller noe), hvis jeg skulle gjette.

(Hvem vet).

Så det husker jeg at var skikkelig døvt, for å si det sånn.

Ihvertfall når dette skjedde et par ganger da.

For hu nette og hotte dama, som jeg møtte på Radio 1 Club der, dagen før julebordet, til OBS Triaden, i 1991.

Det opplegget med henne.

Det falt jo også i fisk liksom.

Når hu begynte å spy, på Jernbanetorget der da.

Så selv om jeg traff to damer, på Radio 1 Club, som jeg hadde sex med, (for å si det sånn).

(Nemlig Laila Johansen og Ragnhild fra Stovner).

Så var det også to veldig fine damer, som det liksom virka som at jeg skulle få snøret i bønn hos da.

Men så skjedde det noe tull da, (eller sabotasje, kan man kanskje kalle det, fra han Radio 1 Club-vakta, og den pakistanske guttegjengingen da), sånn at jeg ikke fikk snøret i bønn likevel da liksom.

Så disse to episodene, de gjorde meg kanskje litt utilfreds da.

Siden jeg var så nære, å få snøret i bønn, med to sånne skikkelig hotte og deilige unge damer da.

Uten å lykkes likevel liksom.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, mens jeg satt på med Knut Hauge og Lene fra Rælingen etter jobben, på OBS Triaden.

Så begynte Knut Hauge og jeg, å prate om musikk da.

Og så begynner Knut Hauge å si, at han digga Koto.

(Et 80-tallsband vel).

Også sier svarer jeg, åja Koto ja, det er de som har den 'Dragons Lair'-sangen det.

Men sangen het 'Dragons Legend' da, rettet Knut Hauge på meg da.

Men den sangen, den var faktisk på en reklame, for et spill.

Som het Dragons Lair, til Commodore 64.

Det husker jeg, fordi at Kjetil Holshagen, han dro meg med til Spaceworld, i Risto-senteret, i Drammen, midt på 80-tallet.

Spesielt for å vise meg den reklamen, (nærmest), vel.

Den reklamen, den var for et spill, om en prinsesse, som en ridder skulle redde fra en drage da.

(Eller noe sånt).

Så derfra husker jeg den sangen da.

Men jeg kjøpte vel også den sangen, på et samlealbum, det første året, som jeg bodde i Oslo, (nemlig da jeg bodde på Abildsø der).

(Noe sånt).

Sånn at jeg egentlig visste at den sangen het 'Dragons Legend' da.

Men jeg sa vel bare 'Dragons Lair' da, uten å tenke meg så mye om kanskje.

Siden jeg var litt 'laid back', muligens.

Men Knut Hauge var vel ikke like laid back, tror jeg.

Jeg mener at han lagde et nummer ut av det, at jeg sa feil navn, på den sangen, muligens.

Men egentlig så var det bandet rimelig sært da.

Eller ihvertfall rimelig ukjent.

Så at vi begge hadde hørt om det bandet, (som Knut Hauge digga da, og som jeg syntes at den ene sangen til, var kul da), det var vel rimelig spesielt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mye mer som skjedde, det andre og tredje året, som jeg bodde i Oslo.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i det neste kapittelet, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 72: Enda mer fra det andre og tredje året, som jeg bodde i Oslo

På OBS Triaden, så var det ikke sånn, at kundene måtte legge en tier på handlevogna, når de skulle handle.

Nei, alle vognene var uten noen sånne mekanismer.

Så det betydde at området ved kassene, på OBS Triaden der, det området ble omtrent kontinuerlig fylt opp med gjensatte handlevogner da.

Og det var oss i kassa, som hadde jobben, med å rydde disse vognene, når det var stille i kassa da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Siden jeg var omtrent den eneste gutten/mannen, som jobbet i kassa der, på mange av vaktene.

Så var det ofte meg, som ryddet de vognene der da.

Det var ikke ofte at damene gikk ut av kassa, for å rydde vogner, akkurat.

(Ihvertfall ikke sånn som jeg kan huske det).

Det tilhørte vel kanskje sjeldenhetene.

Det er mulig.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, som jeg ryddet vognene, på OBS Triaden der da.

Så kom det et ektepar, i 30-40-årene vel, bak meg, mens jeg satte på plass, en del handlevogner da.

For at jeg ikke skulle stå iveien, for disse kundene, når de skulle ta seg en handlevogn.

(For jeg så at de var på vei bort mot handlevognene, hvor jeg jobbet da).

Så tok jeg løs en handlevogn, som de kunne ta da.

Sånn at de fikk en handlevogn, uten at de behøvde å gå bort dit, hvor jeg holdt på, å dytte vognene til da.

Det som skjedde så, det var at denne dama og mannen, de liksom 'frøys' da.

Men de hadde en ung datter, på 3-4-5 år kanskje.

Som løp i full fart mot den løse handlevogna da.

Og hu hoppa opp, og tok tak i håndtaket, på vogna.

Men vogna fikk da overvekt, og tippa over, sånn at hu jenta nesten fikk vogna over seg da.

Og da slapp hu taket, og gikk rett i bakken da.

(Sånn at vogna tippa tilbake igjen da).

Men det var sånn, at da hu slapp taket, så lå hu nesten i løse lufta da, siden vogna hadde begynt å tippe over.

Så hu fikk jo ikke tatt seg for.

Men hu gikk jo bare rett i gulvet da.

Som var laget av noe hardt materiale, av noe slag da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg rakk ikke å gjøre noe, for hu jenta løp fram så raskt.

Og foreldrene de bare 'frøys' da, og skulle liksom kødde med meg da, virka det litt som for meg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg bare gikk tilbake til kassa, for jeg skjønnte det, at de foreldrene ikke likte meg da, (siden de ikke ville ha handlevogn av meg).

Så jeg lot dem bare være i fred da.

Og regna med at de hadde bil og sånn, og kunne kjøre dattera til sykehuset, eller lignende.

Hvis hu hadde skadet seg da.

Det var jo ikke et så høyt fall, så det kunne jo være at hu bare reiste seg opp og.

Hva vet jeg.

Men da jeg seinere spiste lunsj, (var det vel), denne arbeidsdagen.

Så kom plutselig butikksjef John Ellingsen inn på spiserommet, (husker jeg).

Og spurte om noen av oss hadde sett at ei lita jente hadde blitt skada, (eller noe).

(Noe sånt).

Men da svarte jeg ikke noe, må jeg innrømme.

Kanskje fordi det satt så mange mennesker der, på spiserommet.

Og kanskje fordi jeg skjønte at jeg antagelig kom til å få skylda.

Men jeg mente at jeg ikke hadde gjort noe galt da.

Og jeg hadde ikke lyst til å gjøre dette mer dramatisk enn det var fra før liksom.

Jeg prøvde vel å roe det ned da.

(Og John Ellingsen hadde jo rappa dama mi, nemlig Brit, som sa hu skulle rote med meg, på julebordet, før det her.

Også hadde det blitt sånn at hu heller hadde blitt sammen med butikksjef John Ellingsen, sånn som jeg skjønte det).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var også en liten gutt, som hadde skada seg, en gang, den første tida, som jeg jobba på OBS Triaden der.

Han hadde visst lekt i en av rulletrappene der, og falt ned, i nærheten av 'gatekjøkkenet' der liksom da.

Så Triaden er kanskje ikke et så utrolig barnesikkert senter.

Det er mulig.

Så sånn er nok antagelig det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Axel fortalte det, at han og Arne og Mette ikke bare hadde bodd i Groruddalen og i Drammen.

Nei, de hadde også bodd på Røa, i Oslo Vest, og i Parkveien, i Oslo Sentrum, (fortalte han).

Da de bodde i Parkveien, (fortalte Axel), så hadde visst en eldre mann bodd hos dem, (ihvertfall ifølge Axel da).

(Uten at jeg helt skjønte hvem det var).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Allerede på slutten av 80-tallet, (må det vel ha vært).

Så kjøpte min tremenning Øystein Andersen seg et vidunder av en CD-spiller, av merke Pioneer, (husker jeg).

Denne CD-spilleren var til å ha i et rack da.

Så den var hifi, som det vel heter, (altså high fidelity da, som vel betyr at den var av bra kvalitet og hadde høy lydoppløsning da).

Noe sånt vel.

Og den hadde egen strømforsyning da selvfølgelig.

Noe stereo-anlegg-komponenter bør ha, (husker jeg at Øystein sa vel).

For hvis det var samme strømforsyning, (som på mitt Kenwood-anlegg vel, (det som Bjørn Arild Holshagen kjørte meg inn til Oslo, sånn at jeg kunne få kjøpt, på Elnor, i skoleåret 1988/89 vel)), så kunne det gå ut over lyden noen ganger, (hvis jeg skjønnte det riktig).

Det er ihvertfall ikke helt 'kosher' da, i hifi-kretser, hvis for eksempel forsterkeren og kassettpilleren, i et stereoanlegg, har samme strømforsyning da, (hvis jeg har skjønnt det riktig).

Så sånn er det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men det som var nesten utrolig, med Øystein sin CD-spiller.

Det var at den hadde en '6-pack'.

CD-spilleren hadde et stort hull, hvor man kunne sett inn et slags CD-magasin, med plass til seks CD-er da.

Så det ble jo nesten som en jukebox, (kan man vel nesten si).

Og den CD-spilleren, den hadde også en kul fjernkontroll, med display vel, (hvis jeg husker det riktig).

Så man kunne programmere den CD-spilleren, til å spille forskjellige sanger i forskjellig rekkefølge da.

Så denne CD-spilleren den kan man kanskje si at var en CD-jukebox nesten.

Eller som en stor og klumpete forgjenger til Ipod-en kanskje.

(Noe sånt).

Siden den spilte masse sangen med digital lyd kvalitet da.

Og dette vidunderet, det fikk jeg omtrent ikke lov til å røre da.

Hvis jeg husker det riktig.

For Øystein kunne være sær når det gjaldt sånt.

En gang husker jeg at han nesten sverget, at han ikke ville at Depeche Mode, skulle bli spilt på hans stereoanlegg-komponenter da, (av en eller annen grunn).

(Det sa han vel en gang, da han, Kjetil Holshagen og meg, var oppe hos meg, i Leirfaret 4B, en sommer, på slutten av 80-tallet vel).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men plutselig, etter at jeg hadde fått den nye jobben min, på OBS Triaden.

Så ville Øystein selge meg dette vidunderet av en CD-spiller da.

Som ny kostet 5-6.000 vel, (altså en liten formue, på den her tiden).

For 2.500 vel.

Siden han skulle kjøpe seg ny CD-spiller, sa han.

Jeg hadde litt dårlig samvittighet, siden jeg alltid fikk låne musikk og filmer, av Øystein.

Og ofte hang hos han, og sikkert fikk Pizza Grandiosa og cola og sånn, da.

(Som foreldrene hans hadde kjøpt på for eksempel OBS Triaden, osv).

Så jeg syntes nesten at jeg måtte gå med på det her da.

(Selv om jeg egentlig hadde planlagt å spare opp penger til NHI).

For jeg hadde nemlig heller ikke CD-spiller, på Kenwood-anlegget mitt.

For CD-spiller var jeg ikke vant med å ha, da jeg kjøpte meg det anlegget.

Og det Kenwood-anlegget hadde ganske bra lyd da, (må man vel si), og også digitalt radio-display, (noe jeg syntes at var kult, siden jeg bodde alene på Bergeråsen, og hørte så mye på nærradioene i Oslo osv. da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så jeg husker det, at jeg hadde den CD-spilleren på rommet mitt, da jeg bodde på Furuset.

Jeg husker at jeg kjøpte en ny the Cure-CD, det året jeg bodde hos Arne og Mette og dem.

Og den The Cure-CD-en, den kjøpte jeg i platebutikken på Triaden-senteret der, husker jeg.

(Etter jobben engang sikkert da).

For jeg var vel ikke så mye nede i Oslo Sentrum, på den tida, som jeg jobba på Triaden.

Og det The Cure-albumet, det var nytt da, og het 'Mixed Up', eller noe sånt vel.

(The Cure hadde altså remixet en del av sine gamle slagere, (nesten til det ugjenkjennelige, noen ganger vel), og utgitt de nye mixene på et eget album da).

Det var vel den første CD-en jeg kjøpte meg, tror jeg.

Like før jul i 1990 kanskje.

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men Axel klagde på det, husker jeg.

At de the Cure-sangene, var så skumle da.

En kveld, etter at han hadde lagt seg vel.

Så jeg kunne nesten ikke spille musikk om kvelden der da, husker jeg.

For da klagde Axel på at musikken var så skummel da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Like etter at jeg flytta inn, hos Arne og Mette og dem, forresten.

Så tok Arne Thomassen med både Axel og meg, for å fiske, i Akerselva.

Dette var ved noen nedlagte fabrikker vel, på Bjølsene eller Sagene et sted vel.

Vi gikk langs elva der, i en del timer da.

Men vi fikk ikke noe fisk.

Men det er kanskje noe å ta med seg det og.

At det går faktisk an å fiske i Akerselva.

I 'en åre med snerk', som Oslolosen/Harald Eia vel kaller den elva.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Arne Thomassen, (altså Axel sin far), klagde også, på at Axel, (som riktignok var mange år yngre enn meg, jeg er jo født i 1970 og Axel i 1978), og jeg, var så tynne.

Så Arne Thomassen, ville at vi skulle begynne å trene svømming, osv.

Så jeg husker det, at Axel og jeg, vi dro opp til Furuset-badet, (på Furuset Senter), noen ganger.

Og jeg ville da også noen ganger ta soltime, (husker jeg), noe Axel også ville da.

For jeg var jo på en måte en litt jålete japp, som hadde gått russeåret, på en skole, (Gjerdes Videregående, (tidligere Gjerdes Handelsskole)), midt i Drammen Sentrum, et drøyt år før det her da.

Så jeg var jo ganske vant med å ta soltimer.

Og jeg var ganske forfengelig, på den her tida, må jeg vel innrømme.

Og syntes vel selv at jeg så bedre ut da, med litt farge i ansiktet, osv.

(Og håret mitt ble vel kanskje også litt bleika, når jeg tok solarium.

Ihvertfall så syntes jeg det selv, at jeg ofte så finere ut da, (for å si det sånn), når jeg tok soltimer da.

Så det første året. da jeg bodde i Oslo, husker jeg, så pleide jeg å klippe meg og ta solarium, en gang i måneden da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Problemet var, at jeg liksom skulle møte Axel, etter soltimen.

Men jeg fant ikke Axel noe sted.

Og jeg prøvde å kikke inn der Axel lå i solsenga da.

Men da ble vaktene sure på meg, tror jeg.

De glante ihvertfall på meg, husker jeg.

Men jeg skulle jo bare oppdatere Axel, om at jeg var ferdig å ta soltime da.

Og at jeg venta der og der da.

Men jeg kunne ikke se Axel i solarium-avlukket der.

(Jeg prøvde å prate til han gjennom en sprekk i døra der da, var det vel.

Noe sånt).

Men når jeg gikk ut av garderoben, så var vel Axel der, tror jeg.

Så han hadde visst blitt ferdig før meg da.

(Men det visste jo ikke jeg).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og da var det også noen lokale Furuset-jenter, som jobba i billettsalget der, (eller noe), som sa at jeg enten så kjekk ut.

Eller at jeg ikke så _så_ kjekk ut.

Men da sa hu andre, at like etter at hu hadde tatt solarium, så pleide ikke hu å se så bra ut heller.

(Hvis jeg hørte det riktig).

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt en del mer som skjedde, det andre og tredje året, som jeg bodde i Oslo.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle skrive mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får det.

Kapittel 73: Mer fra OBS Triaden, mm.

Jeg hadde jo sittet et år i kassa, på butikken CC Storkjøp, i Drammen, før jeg begynte å jobbe, på OBS Triaden.

(Ved siden av at jeg gikk russeåret på Gjerdes Videregående).

Likevel, så fikk jeg opplæring, den første dagen, i kassa, på OBS Triaden.

De hadde jo scannere, i kassene der, sånn at man ikke behøvde å slå inn prisene, på varene.

OBS Triaden hadde vel kanskje cirka 50-100 ganger så mange vareslag, forresten, som CC Storkjøp.

CC Storkjøp hadde vel bare noen hundre forskjellige varer, for den butikken skulle liksom være et supplement, til den andre matbutikken, på CC Brakerøya, nemlig CC Matsenter.

CC Brakerøya var jo Norges første senter.

Så sånn var det vel ihvertfall i begynnelsen, (på 60-tallet, eller noe vel), at de hadde en type matvarer på CC Matsenter, og en annen type matvarer på CC Storkjøp kanskje da.

Men på slutten av 80-tallet, så var kanskje denne oppdelingen, i to butikker, litt kunstig.

CC Storkjøp var nesten som en vanlig matbutikk, syntes jeg, selv om de ikke hadde kioskvarer og sånn der da.

Men de hadde bare de største pakningene da, når det gjaldt potetgull og godteri og sånn da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Hu jeg fikk opplæring av, i kassa, på OBS Triaden.

Det var ei brunette, ved navn Hilde, (eller om det kan ha vært Berit), eller noe sånt vel.

Hu var ei ganske kraftig dame, må man vel si.

Det ville ihvertfall ha vært feil å kalle henne nett, vil jeg si.

Selv om jeg må innrømme at jeg har sett mer dundrete damer også.

Men rumpa hennes var stor da, (for å si det sånn).

Og jeg, jeg ble jo etterhvert brukt litt som avløser, i kassene.

For det var så lange køer i kassa der, så det var vanskelig å stenge kassene, i helgene.

(Når folk skulle ha pauser da).

Fordi kundeservice ble sett på som veldig viktig da, på OBS Triaden.

Som nevnt så lå jo Triaden-senteret i Lørenskog, som kanskje er det stedet i Norge, med mest konkurranse, når det gjelder salg av matvarer.

Siden kommunen jo har så mange store matbutikker, som Maxi Skårer, supermarkedet på Metro-senteret og hypermarkedet på Triaden-senteret, da.

Og det ligger også en Rema-butikk rett over veien for Triaden-senteret der, på Skårersletta.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og hver gang, som jeg avløste hu litt breie brunetta da, for at hu skulle ha pause da.

Så var stolen hennes helt våt, av en eller annen kroppsvæske, husker jeg.

Jeg vet ikke om det var svette, eller hva det kan ha vært.

Det er vel kanskje litt rart, at rumpa eventuelt kunne svette så mye.

Men det er kanskje mulig.

Jeg tørr nesten ikke å tenke på hva slags annen kroppsvæske det eventuelt kan ha vært, som gjorde stolen hennes, i kassa, så våt.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Det var ikke sånn at Ragnhild fra Stovner, var den eneste dama, som jeg møtte, mens jeg bodde, hos Mette og Arne der.

Neida, også ei annen dame ringte meg.

Noe Mette skrøyt av til ei venninne en gang, husker jeg.

Dette var en gang jeg bare var på det utestedet som Magne Winnem, Pia fra Korea, Lill Beate Gustavsen og jeg, var på, den gangen, (mens jeg bodde på Abildsø vel), som jeg falt ned trappa, til Manhattan der.

Men denne gangen så dro jeg dit alene.

Etter å ha gått fra Arne og Mette og dem, (som hadde gjester vel), og ned til Haugenstua togstasjon, (fordi at toget gikk seinere på kvelden enn T-banen vel).

(Noe sånt).

Siden jeg ikke hadde noen å gå ut med, så satt jeg bare stille, ved et bord, på det utestedet da.

Som lå ovenfor Maliks nederst i Karl Johan der.

Plutselig begynte et par, som satt ved nabobordet, å snakke til meg.

De begynte å prate om musikk vel.

Jeg babla vel noe om at jeg hørte på the Cure, tror jeg.

Og en uke eller to seinere.

Så ringte hu dama, (i det paret da), meg, hjemme hos Arne og Mette og dem.

Og ville ha meg med ut på byen da.

Jeg syntes det var rart, siden hu liksom hadde type, og var 'opptatt' da, som vi pleide å si, i Drammensområdet, ihvertfall vel.

Så jeg syntes dette her ble litt rart da.

Hu dama tilbydde til og med å betale øl for meg, på byen.

Men jeg syntes at det også ble litt rart da.

Og nesten som noe nedverdiggende da.

Så det droppa jeg, må jeg innrømme.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men Mette Holter ble visst litt imponert over meg da.

Og sa til ei venninne av seg, en gang, at 'han trenger bare gå ut på byen han, så ringer damene'.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

På OBS Triaden så var det også en kar som jobba på gølv, som het Jon, husker jeg.

For det var nemlig et tema en gang, husker jeg, fra hu deltids-kassaleder Liss vel, (eller om det var hu Fanne, fra Island).

At hu sa til ei annen dame, som jobba der, (mens jeg overhørte dette da), at 'vet du ikke forskjellen på hvordan man uttaler John og Jon?'.
(Noe sånt).

Også uttalte hu John, som 'Jånn' da, og Jon som 'Jon'.

For hu andre OBS Triaden-dama hadde visst sagt feil da, og uttalt John som 'Jon', eller Jon som 'Jånn' da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Denne jobben min, hos OBS Triaden, dette friåret mitt, fra NHI.

Det var jo den første jobben jeg hadde hatt, hvor jeg jobbet heltid.

Så jeg var ikke så vant med feriepenger og sånn.

Og hvordan dette funkete da.

Men jeg hadde vel anelse om hvordan det funkete, siden jeg jo hadde jobbet på CC Storkjøp, i skoleåret 1988/89, og fått feriepenger derfra da.

Men på OBS Triaden, så var det noe rart.

De gjorde det sånn, (tror jeg), at man ikke fikk lønn i juli, men kun feriepenger.

Selv om man ikke jobbet deltid, (noe jeg gjorde, siden vikariatet mitt var ferdig. Men jeg jobbet ganske mye deltid da, så det ble nesten som heltid, men likevel).

Så da skulle jeg plutselig ikke få lønn i juli da, skjønte jeg.

Men kun feriepengene, som var cirka ti prosent av min inntekt, fra året før.

Problemet var at jeg jo hadde begynt å jobbe der, i oktober.

Og derfor, så hadde jeg ikke tjent med enn 30-40.000 kanskje, i 1990.

Så jeg fikk jo da bare 3-4.000, i feriepenger.

(Noe sånt).

Som jeg liksom skulle ha til å dekke ferie til Gøteborg og husleie og mat og sånn da, i hele juli.

Istedet for at jeg fikk lønnen min for timene i juni også.

Som jeg først trodde at jeg kom til å få.

Så jeg fikk jo omtrent sjokk da jeg så det at jeg bare ville få 3-4.000 utbetalt, i juli.

For jeg hadde jo allerede avtalt å dra til Gøteborg, med Øystein Andersen, Glenn Hesler, Magne Winnem og Kjetil Holshagen.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg forklarte om det her, til Arne og Mette da.

Og Mette Holter hu støtta meg, og sa det, at 'det er noe av det værste dem kan gjøre, å begynne å tulle med penga til folk'.

(Noe sånt).

Så hu Mette Holter hu fyrte meg skikkelig opp da.

Sånn at jeg ringte og klagde, (var det vel), til OBS Triaden da.

Og til slutt så gikk hu Klara, på kontoret, med på å skrive en sjekk til meg, (var det vel), sånn at jeg fikk forskudd da.

(Noe som jeg vel vanligvis ikke hadde, mens jeg jobba på OBS Triaden, tror jeg).

For jeg fikk jo nesten ingen feriepengar, siden jeg jo hadde studert, året før.

Og jeg skjønnte ikke lønssystemet, før det var for seint liksom.

Det vil si etter at jeg hadde avtalt å dra på ferie til Gøteborg da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og da, så lot Mette Holter meg øvelseskjøre, (i en liten bil hu hadde), bort til en bank, på Høybråten der, husker jeg.

Og hu skrøyt av at jeg kjørte bra/rått i en sving der, siden jeg liksom ikke hadde kutta svingen da.

Etter at jeg tok av fra Gamle Strømsvei der et sted vel, (på vei til den banken på Høybråten da).

For da skulle nok Mette Holter ha husleia si da, som vel kanskje hadde blitt forsinka da, på grunn av den forvirringa rundt lønninga mi da.

(Hvem vet).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mye mer som hendte, det andre og tredje året, som jeg bodde i Oslo.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle skrive mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 74: Enda mer fra OBS Triaden, mm.

Det her er ikke så lett å skrive om, men jeg får vel prøve å komme meg igjennom det.

Jeg hadde jo mitt eget rom, hos Arne og Mette og dem.

Og jeg hadde jo bodd alene, siden jeg var ni år.

Så jeg var vant til å ha litt privatliv, for å si det sånn.

Så det hendte at jeg runka da, på det rommet.

Og noen ganger på dagen, uten å skru av lyset vel.

Og det lyset, det var jo det fra Forsvarets Overkommando der.

Som var for bruk i kontorbygninger egentlig.

Og det var en lysrør-lampe da, og ikke en lyspære-lampe.

Så den lyste skikkelig opp da.

Og det tenkte jeg på, fordi jeg en gang overhørte det, at noen unge damer, i den blokka, som var ovenfor vinduet mitt vel, de sa noe sånt som at, 'har vi ikke fått bra underholdning da?'.
(Noe som jeg kunne høre inne på rommet mitt da).

(Noe som jeg kunne høre inne på rommet mitt da).

Og da lurte jeg på det, (husker jeg), om de her unge dame-stemmene, som jeg overhørte, utafør vinduet mitt, prata om meg da.

(Og om de kunne se meg gjennom gardinene, på rommet mitt da, siden den taklampa på rommet mitt, lyste så sterkt da).

Så etter det her, så pleide jeg vel å runke under dyna, og med lyset slått av, vil jeg vel tippe på.

For den lampa som jeg fant hos Forsvarets Overkommando der da, (og som Arne Thomassen sa at det var greit at jeg tok med, for det var ikke taklampe på rommet mitt da, og Forsvarets Overkommando hadde så mange sånne taklamper på lager), den var nok ikke ment for hjemmebruk, (vil jeg si), for lyset var så sterkt da.

Samtidig, så var jeg bare nettopp fylt 20 år, da jeg flytta inn der.

Så jeg var ikke vant til å gjøre innkjøp av taklamper osv., for å si det sånn.

Så hvordan jeg skulle få tak i en taklampe der, det var nesten som et mysterium for meg.

Og den lampa fra Forsvarets Overkommando, den datt ned igjen.

Så store deler av tida, som jeg bodde der, så var jeg vel uten lys i taket, på rommet mitt da.

Så hvis jeg skulle lese, (eller noe sånt), så måtte jeg gjøre det i stua da.

(Hvor det ofte kunne være masse andre folk da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, det året jeg bodde på Abildsø, forresten.

Noen måneder etter at jeg hadde besøkt mora mi i Tønsberg, rett etter nyttår, i 1990 vel.

Så ville mora mi møte meg i Oslo, husker jeg.

Hu ville møte meg på Theatercafeen, av alle steder.

Jeg hadde vel kanskje vært såvidt innom der, en gang, sammen med Magne Winnem, siden vi pleide å fly rundt, på alle stedene i byen, og nok var litt nysgjerrige på Hotell Continental og Theatercafeen da, (som lå i samme bygning der, i Stortingsgata vel).

Jeg var så vant til å ha boblejakker, fra da jeg gikk på skole, på 80-tallet, at jeg må innrømme det, at jeg kjøpte meg en blå og lilla, (eller noe), boblejakke, på Dressmann, det første året jeg bodde i Oslo.

For jeg regna med at jeg burde ha en boblejakke, om vinteren da.

For jeg var vant til litt kaldere forhold, på Berger da.

(Seinere, så fant jeg ut, at det sjelden blir så utrolig kaldt i Oslo Sentrum.

Ihvertfall så ligger sjelden snøen lenge av gangen der.

Det er kanskje alle bilene og menneskene som gjør at snøen smelter så raskt.

Det er mulig).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg må innrømme at jeg var litt flau, over å møte mora mi, på Theatercafeen der.

For jeg var jo en vanlig ung mann, fra Bergeråsen.

Og på Theatercafeen, så var det veldig snobbete.

Det var en kelner ved bordet, som oppførte seg veldig høflig og formelt, vil jeg si.

Mora mi ville ikke sette seg innerst, i Theatercafeen der.

Men satt ved et bord, ved vinduet, like etter inngangen der, (mener jeg at det var).

Jeg tror vel bare at jeg drakk et glass cola, eller noe sånt der, kanskje.

Jeg husker ikke helt.

Men mora mi drakk vel kanskje te eller kaffe da.

(Noe sånt).

Det er mulig.

Mora mi klagde på boblejakka mi, husker jeg.

Hu mente vel noe sånt, som at det ikke passet seg, for en ung mann, som meg, å gå med en såpass feminin boblejakke, som hadde lilla felter på skuldrene og sånn da.

Men det hadde ikke falt meg inn da, for på 80-tallet, så var det moderne, for gutter/menn, å se litt femi ut da.

Så det var liksom en typisk 80-talls boblejakke kanskje, som jeg hadde kjøpt, (trodde ihvertfall jeg da).

Jeg ville bare ha en jakke, for å holde varmen, og som ikke så stygg ut liksom.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg stakk vel fra Theatercafeen, etter en halvtime eller time, eller noe sånt vel.

Og mora mi, hu dro vel tilbake til Tønsberg/Borgheim da, (hvis hu ikke skulle noe annet i Oslo, mens hu først var der, det husker jeg ikke helt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, som jeg hadde vært på jobb, på OBS Triaden, og jobba tidligvakt vel, (det var ihvertfall ganske lyst, den her dagen, sånn som jeg husker det, men dette kan jo ha vært en lys sommerkveld og).

Og kanskje sitti på med Knut Hauge og Lene fra Rælingen, hjem fra jobben da.

Så gikk jeg gjennom Høybråtenveien der da, husker jeg.

Og kanskje hundre meter før oppgangen, som Arne og Mette bodde i, (nemlig i Høybråtenveien 25D da).

Så måtte jeg gå forbi Axel, og noen andre unger, som dreiv og leika i veien som gikk utafør blokkene der da.

Axel sa ikke hei til meg, så jeg regner med, at han ikke kjente igjen meg da.

Men jeg kjente jo igjen Axel, og la merke til hva han dreiv med, mens jeg gikk forbi de her ungene da.

Og det Axel dreiv med, det var at han sa til ei rødhåra jente der, på sin alder, (det vil si i 11-12 års alderen vel), at 'har du drukket for mye gulerot-saft eller?'

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og da ble jeg litt sjokka, husker jeg, over at Axel kunne være såpass frekk, og mobbe jenter, osv.

For sånn pleide ikke jeg selv å oppføre meg, da jeg vokste opp på Bergeråsen, husker jeg.

Selv da jeg var 9-10 år, så oppførte jeg meg vel mer snilt/voksent enn det, tror jeg.

(For det meste ihvertfall vel).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Det første året, som jeg bodde i Oslo, og leide en hybel, på Abilsø.

Så hendte det jo, at jeg besøkte Axel og dem, da og.

Og en gang, så var Axel og jeg, i nærmeste butikken der, som bare lå et par hundre meter unna blokka til Axel og dem vel, opp en gangvei da, i retning av den 'egentlige' Høybråtenveien liksom da.

Ihvertfall så husker jeg det, at Axel og jeg, vi gikk sammen, ned den gangveien igjen, tilbake, i retning av oppgangen som Arne og Mette bodde i da.

(Det var kanskje da Axel ville at jeg skulle prøve å stå på skateboard.

Noe jeg ikke hadde så veldig lyst til, for å si det sånn.

For jeg var høy og tynn og var redd for å skade meg da).

Og mens vi gikk ved siden av hverandre, bort mot oppgangen, til Arne og Mette der da.

Så gikk vi forbi ei nabo jente, av Axel, som var noen år yngre enn han vel.

Og muligens var mørkhudet, tror jeg.

(Men det husker jeg ikke helt sikkert).

Og hu spurte Axel, om 'er det faren din eller?'

Så på den tida, som Axel og jeg, ble kjent.

(For vi hadde vel bare møtt hverandre, en 4-5 ganger kanskje, etter at Axel flytta til faren sin, som tre-åring vel).

Så var jeg mye eldre enn Axel.

Jeg var 19 år.

(Og jeg var 1.85 høy, selv om jeg var tynn da).

Og det her, det var høsten 1989, som jeg flytta til Oslo, og tok kontakt med Axel og dem da.

Og Axel, han er jo født høsten 1978.

Så Axel, han fylte vel elleve år, (må det vel ha vært), på den tida, som jeg flytta til Oslo, for å studere da.

Så når jeg, (som var 19 år), gikk ved siden av Axel, (som vel var 11 år da), i Høybråtenveien der.

Høsten 1989 da.

Så var det sånn, at noen av de unga, som var enda yngre enn Axel igjen da, og som var naboer av Axel, i Høybråtenveien-blokkene der.

De lurte på om jeg var faren til Axel da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Axel hadde også en tøff kamerat, som muligens hadde rødt hår vel.

Og muligens het Ronny, eller noe sånt vel.

Men det her husker jeg veldig vagt da.

Det var også noen unger på Furuset der, som brant en del gressbranner og sånn, på den tida, som jeg leide et rom, av Arne og Mette og dem der da.

Men om Axel var med på det, det skal jeg ikke si helt sikkert.

Selv om jeg lurer på om han kanskje babla litt om noe sånt.

Det er mulig.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Det var fortsatt en del mer som skjedde, det andre og tredje året, som jeg bodde i Oslo.

Og det tenkte jeg at jeg skulle skrive mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 75: Mer fra det andre og tredje året jeg bodde i Oslo

Når en flaske knuste, på OBS Triaden, så hendte det at jeg måtte tørke opp, husker jeg.

På begynnelsen av 90-tallet, så hadde vel ikke plastflasker blitt så vanlige.

Og 1.5 liters plastflasker kan faktisk også knuse/sprekke, hvis de faller ned i gulvet, husker jeg, fra da jeg jobba på OBS Triaden.

Men en gang, som jeg måtte tørke opp, så var det ikke cola, som jeg måtte tørke opp, for å si det sånn.

Ei mor, i 30-40-åra vel, gikk og leide sin datter, på 1-2 år vel, gjennom butikken.

Plutselig satt dattera seg ned på gulvet, og begynte å tisse, midt i en av de største midtgangene, på OBS Triaden der.

Oppå marmoren der da, som de hadde på gulvet der.

Og da måtte jeg tørke opp, siden jeg var den OBS Triaden-medarbeideren, som var nærmest, da dette skjedde.

Da var det bare å finne masse tørkepapir, på lageret, og hive på veldig mye tørkepapir, sånn at man slapp å ta i sølet.

Og så hive tørkepapiret et sted inne på lageret da.

Etter å kanskje ha fraktet det inn dit i en tom pappkartong, eller noe, da.

Så det var mye rart som skjedde, når man jobbet der, på Matland/OBS Triaden der, det er helt sikkert.

Det var mange rare kunder osv., må man nok si da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det kunne også være vanskelig, å få tatt spisepause, når man jobba på Matland/OBS Triaden, spesielt på lørdager.

Når man gikk rundt i butikken, for å finne seg noe brødmat, brus eller pålegg da.

Så ville butikken på lørdager være så stappa full av kunder, at man mens man gikk rund i butikken, for å handle lunsj, kanskje kunne bli stoppa, 3-4-5-6 ganger, av kunder, som lurte på hvor det og det var hen da.

Og da kunne det være vanskelig å finne det, husker jeg.

Ihvertfall den første tida, som jeg jobba der.

For Matland/OBS Triaden, det var et veldig stort hypermarked da, med mange hundre meter, med hyller da.

(Uten at jeg vet nøyaktig hvor mange hundre meter).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, det året jeg bodde på Abildsø vel, så var jeg og besøkte Axel og dem, på Furuset.

Og når Axel og jeg, var inne i kiosken, (en invandrer-kiosk), på Furuset-senteret der.

Så regna det fælt, (husker jeg).

Også la jeg paraplyen min, oppå en isdisk, (eller noe), inne på Furuset Senter-kiosken der da, husker jeg.

Siden det var rimelig våt da, (var det vel antagelig).

Og da, så var det noen vietnamesiske unggutter, inne i kiosken.

Som gikk ut, like etter at Axel og jeg, gikk inn i kiosken der vel.

Og de tror jeg at må ha rappa paraplyen min da.

For den var plutselig borte derfra da.

Så på Furuset, der måtte man holde på det man hadde, hvis ikke så ble det borte da, kunne det virke som.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg husker ikke om jeg har skrevet om det her før, i Min Bok 2.

Men en gang, det første året, som jeg bodde i Oslo.

(Det året jeg bodde på Abildsø).

Så var jeg på besøk hos Arne, Mette og Axel da, på Furuset.

Også skulle jeg ta T-banen tilbake til Jernbanetorget.

(For å ta 71-bussen videre hjem til Abildsø derfra da).

Og når T-banen kommer til Haugerud, (var det vel).

(En mørk høst eller vinterkveld vel).

Så stopper plutselig T-bane-toget opp.

For da hadde visst T-banen kjørt over noen, som hadde liggi, på skinna da.

Jeg så ikke liket selv.

Men jeg hørte noen lokale ungdommer, (var det vel), som sa at, 'det et beina som ligger der altså'.

Men det var så mørkt, så jeg så ikke noe selv da.

Og jeg prøvde heller ikke å se for mye, under T-banen der da.

Men jeg prøvde å oppføre meg som de andre der, og de fleste gikk bort derfra da.

Også spleisa de fleste av passasjerene på å taxi, ned til Sentrum da.

Og jeg spleisa på en taxi, sammen med 3-4 andre da.

(Men jeg satt ikke i den første taxien akkurat).

Og da jeg prata om det her, sammen med de ungdommene, som pleide å henge, på Abildsø-kiosken der, en gang.

Så hadde de også hørt om den her ulykken da, (husker jeg).

Og en gang, som jeg var på helgebek, hos bestemor Ågot, på Sand, (det samme året da).

Så kjeda jeg meg en fredags eller lørdagskveld, husker jeg.

Og da ringte jeg til kontakttelefonen, i Drammen, fra telefonen, inne på kontoret, (til Strømm Trevare), i huset til Ågot der, husker jeg.

Og da fortalte en på kontakttelefonen, at han var patolog, eller noe da.

Og at han fikk inn lik etter ulykker, (eller noe sånt da).

Og da nevnte jeg den her T-bane-ulykka da, på Haugerud der, (når jeg hadde sitti på T-banen da).

Og da sa han på kontakttelefonen, at 'han kom i tre deler han', (husker jeg).

Men da svarte jeg ikke noe.

For da syntes jeg at det ble litt vel mye detaljer liksom.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, som jeg møtte Pia, inne i Oslo, etter at hu hadde vært på en båt, til Danmark, eller noe sånt vel.

(Kanskje fordi at hu hadde vært i Spania, med en sånn turbuss, som hu ihvertfall dro på en gang, sommeren 1989, sammen med Cecilie Hyde).

Det kan ha vært den gangen, som Pia og jeg, lå over, hos Magne Winnem der, på St. Hanshaugen.

Sommeren 1991 vel.

Før Pia flytta til Oslo selv kanskje.

Ihvertfall så var det en gang, som jeg møtte Pia, etter at hu hadde vært med en danskebåt vel.

Og da skulle hu møte en kar, i Niels Juels gate, eller noe.

En som hadde vært med danskebåten vel.

Uten at hu hadde hengt sammen med han, i Oslo, og liksom vært forelska da.

Men hu bare dro til han om kvelden og natta vel.

Natta før hu overnatta hos Magne Winnem kanskje.

Noe sånt.

Så det var litt spesielt, husker jeg.

Jeg vet ikke om Pia hadde laget noen spesiell avtale, med han karen, (i 20-årene vel), som bodde i Niels Juels gate, (eller noe).

Hva vet jeg.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sann var det.

Nei, jeg sjekka Google Maps nå.

Det var en kar, i Nordahl Bruns gate, som Pia møtte, mener jeg.

(Det var ihvertfall snakk om en sidegate til Ullevålsveien, det husker jeg i hue, for jeg tror jeg måtte følge Pia, på veien dit, eller noe).

Etter at hu hadde vært på danskebåten sammen med han da.

Hu liksom bare 'måtte' dit, virka det som for meg.

Hu sa vel noe sånt som at, 'jeg må til han i Nordahl Bruns gate jeg', eller noe sånt, tror jeg.

(Noe sånt).

Når jeg prøvde å avtale om vi skulle ligge over hos Magne Winnem, eller noe, da.

Mens vi var på byen og tok noen øl kanskje da.

Så sann var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mer som skjedde, dette andre og tredje året, som jeg bodde, i Oslo.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 76: Enda mer fra det andre og tredje året jeg bodde i Oslo

Det var også en nærbutikk, (eller et lite supermarked, må man vel kanskje si), som lå like ved der Arne og Mette bodde.

Jeg husker ikke hvilken kjede det var, men det var en kjede som jeg vel ikke har sett, hverken før eller siden vel.

Og den kjeden hadde vel også en annen, lignende butikk, på Furuset/Høybråten der, mener jeg å huske.

Så sånn var vel det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, så hadde Arne og Mette og Axel vært borte, mens jeg skulle vaske noe klær der da.

Og da hadde jeg kjøpt vaskemiddel i den nærbutikken der da, husker jeg.

Og da skrøyt Mette Holter husker jeg, siden jeg hadde kjøpt vaskemiddel da.

Selv om jeg vel ikke kjøpte den største pakken med vaskemiddel.

For jeg hadde vel ikke så god råd da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg må innrømme at jeg fortsatt hadde den uvanen, da jeg bodde hos Arne og Mette og dem, at jeg pleide å ringe til kontakttelefonen, når jeg var aleine hjemme.

En gang, så prata jeg med noen jenter i Son, som ville møte meg, i Oslo.

Og vi dro på kino, på Eldorado, husker jeg.

Men de jentene, de fikk en kamerat av min fetter Ove, (en kar jeg vel hadde møtt, når jeg besøkte Ove og dem vel), i Son, til å kjøre dem da.

Og da syntes jeg det, at dette ble litt rart, siden det liksom var som at min fetter Ove, (som jo hadde oppført seg rimelig rart, de siste gangene, som jeg hadde truffet han, hos bestemor Ågot, osv.), var involvert da.

Så det var ikke sånn at jeg ringte de her jentene, for å møte dem igjen seinere, akkurat.

Det hele ble litt dumt, syntes jeg.

Og jeg mener at onkel Runar også kommenterte det her, en gang, som vi begge var hos bestemor Ågot da.

Så da ble det jo som at slekta mi hadde kontrollen da, syntes jeg.

Og jeg liker jo å være uavhengig.

Jeg har jo bodd aleine siden jeg var ni år, osv.

Så det var ikke sånn, at jeg kontaktet de tenåringsjentene fra Son igjen, akkurat.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En annen gang, som jeg ringte kontakttelefonen, da jeg bodde hos Arne og Mette og dem.

Så prata jeg med en kar fra Vestfold, som hadde flytta til Oslo da.

(Mens vi vel venta på at noen damer skulle dukke opp på kontakttelefonen der da).

Og han fra Vestfold, han fortalte at han jobba, i en klesbutikk, i Stortingsgata vel.

Han sa det, at ei dame, som hadde prøvd bukse, hadde spurt om den satt bra.

Og da han svart om hun ville gifte seg med han, eller noe.

Han fortalte også det, at han hadde vært på en vill fest, i Holmenkollåsen, (eller noe).

Hvor alle bare tok av seg klærna, og begynte å ha sex med de andre som var på festen.

Han sa at han bare pulte den fineste dama der, og stakk.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men den rareste episoden, som han 'Vestfold-karen', (han var vel fra Tønsberg eller Sandefjord, eller noe, siden jeg bare husker at han var fra Vestfold, for jeg selv er jo fra Larvik og Svelvik, så jeg ville nok husket det, hvis han var fra nord eller sør i fylket), fortalte.

Det var at han var på et utested i Karl Johan.

(Fridays, eller et sted som lå like ved der vel).

Også kom det plutselig inn ei dame, som dro han med i en taxi.

Og dette var dama til en sønn av en statsråd, fortalte han Vestfold-karen.

Hu dama fikk han Vestfold-karen, til å knulle henne, i en seng der vel, fortalte han.

Men så kom plutselig sønnen av statsråden inn i rommet og begynte å knulle han i rumpa, (fortalte Vestfold-karen).

Han Vestfold-karen mente at jeg burde dra til dette paret.

Men det gadd jeg ikke, for å si det sånn.

Jeg hadde ikke noe lyst til å få noe opp i rumpa, statsråd-sønn eller ei.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

På OBS Triaden så var det forresten ei pen ung dame som jobba, som var nesten som ei amerikansk dame kanskje.

Og det var ei som het Hege, husker jeg.

Hu var veldig pen, som ei cheer-leader nesten.

Og var oftest hyggelig, og hu var populær vel.

Hu jobba vel i kassa, tror jeg, hvis jeg ikke husker helt feil.

Hu kom inn på spiserommet en gang, og begynte å prate om å få noe opp i 'to-ern'.

Men da lurte jeg på om hu mente rumpa eller musa, husker jeg.

For damer har jo strengt tatt tre hull.

Og jeg har hørt noen som sa 'tre-ern', (mens jeg bodde på Bergeråsen vel), om rumpa.

Så når hu Hege babla om, (til ei annen dame, som satt på spiserommet der, mens jeg overhørte det her da), om å få noe opp i 'to-ern'.

Da var jeg ikke sikker på om hu prata om rumpa eller fitta, husker jeg.

Men det var vel antagelig rumpa da.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på, siden han Vestfold-karen prata om noe lignende tema da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og den siste gangen, som jeg var og besøkte hu Ragnhild fra Stovner.

Fordi jeg var aleine hjemme, i Høybråtenveien der, i en eller annen ferie vel, og kjeda meg da.

(Da jeg hilste på han nye leieboeren, til hu Ragnhild fra Stovner da, han som hadde cerebral parese vel).

Da jeg kom hjem fra henne.

Etter et litt mislykka besøk da.

For jeg syntes jeg det, (husker jeg), at hu Ragnhild fra Stovner og han nye leieboeren hennes, liksom hadde mobba meg og liksom uglesett meg litt der, (under det her besøket mitt), da.

Så da ble jeg litt nedfor, husker jeg.

Og da heiv jeg meg på kontakttelefonen, da jeg kom hjem fra Stovner, med en buss som gikk derfra og til Furuset vel.

(Noe sånt).

Og så begynte jeg å prate med ei dame der.

For da ville jeg liksom finne meg ei ny dame igjen da.

For jeg skjønnte at hu Ragnhild fra Stovner nok var lei av meg da.

(Eller noe sånt).

Men da var det så rart.

For da lurte jeg på om hu jeg prata med på kontakttelefonen, var nettopp hu Ragnhild fra Stovner, husker jeg.

Kanskje hu hadde gjort det samme som meg, og bare hivd seg på kontakttelefonen, (tenkte jeg).

Jeg mistenkte litt, at det var sånn da.

Så jeg ble litt satt ut da.

Også bare avbrøt jeg samtalen da.

Med hu nye, (eller 'nye'), dama da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mer som hendte, dette andre og tredje året, som jeg bodde i Oslo.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle skrive mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 77: Mer fra OBS Triaden, mm.

Høsten 1991, (må det vel ha vært), så ble Magne Winnem butikksjef, på Rimi Munkelia, ved Lambertseter.

Han fikk seg ny Rimi-leilighet, i den leiligheten, som lå over Rimi Nylænde, (en annen butikk, på Lambertseter, hvor jeg selv ble butikksjef, i 1998).

Et sted hvor det tidligere lå en butikk som het Balstad, som var ganske kjent.

Lambertseter var jo Norges første drabantby, (og ble bygget etter krigen vel).

Og Balstad var vel den første matbutikken der, tror jeg.

Og de hadde også en prest, (har jeg lest på nettet), som bodde over Balstad der vel.

Så Magne Winnem bodde vel i en tidligere prestebolig, tror jeg, i Nylænde der da.

Så sånn var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg besøkte Winnem, både på Rimi Munkelia og i hybelen hans da, i Nylænde.

Jeg mener å huske at Winnem prata om at han hadde begynt å bruke fuktighetskrem, den første gangen, som jeg var på besøk der.

Men det var ikke fordi at Winnem hadde blitt homo, (eller noe), viste det seg.

For en gang, som jeg hadde avtalt å gå ut på byen, med Magne Winnem og min fetter Ove, (fra Son).

Og når jeg var blakk men hadde avtalt å låne penger av Winnem da.

Så ringte jeg Winnem, men han svarte ikke.

Og da så fikk ikke Ove og jeg festa så mye vel.

Og seinere, så fikk jeg høre det, av Winnem, at grunnen til at han ikke svarte.

Det var fordi han lå og hadde sex, med hu dama han hadde fått seg ganske nylig da, nemlig Elin.

(Som muligens var den første, (og eneste), dama han hadde/har hatt vel).

Winnem hadde møtt Elin, (fra Skarnes), da han var innom en butikk på Nordstrand deromkring, (for å undersøke konkurransen i det området han selv var butikksjef i kanskje), og Elin satt i kassa der da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var også en annen gang, som det var snakk om at jeg skulle låne penger av Winnem, (som jo jobbet som butikksjef, mens jeg var 'fattig student' da), husker jeg.

Det var vel vinteren/våren 1992 vel, når jeg sendte brev til bestemor Ingeborg og, i Stavern, og lurte på om hun kunne låne meg noen penger.

De pengene jeg skulle låne av Winnem, det var vel bare til jeg fikk meg lønning, tror jeg.

Glenn Hesler og Øystein Andersen, de skulle kjøre meg, til Winnem da.

I Nylænde der, på Lambertseter.

Dette var kanskje for å ha råd til å henge på Biljardhallen, sammen med Glenn og Øystein, (hvor det vel gikk en del penger), hva vet jeg.

Jeg husker at Magne Winnem sa noe i telefonen, eller noe, om at da så måtte han lage gjeldsbrev, hvis jeg skulle låne 1000 kroner, eller hva det var.

Da reagerte Øystein og Glenn, husker jeg, når de fikk høre det, at Winnem hadde prata om gjeldsbrev.

Fordi vi var liksom en kameratgjeng da.

Og så skulle Magne Winnem lage gjeldsbrev på grunn av en tusenlapp eller to.

Han hadde jo for eksempel fått låne TV-en og videoen min, i juleferien, et par år før det her, det året jeg bodde på Abildsø.

Uten at jeg begynte å prate om å lage noe gjeldsbrev, (eller noe), for det lånet liksom.

Så sånn var det.

Jeg husker ikke helt hvordan det her endte, men jeg mener å huske at Øystein, Glenn og jeg vel kjørte til Nylænde der da, på Lambertseter.

Og at jeg sikkert fikk låne noen penger, av Winnem da.

Som han helt sikkert fikk tilbake, når jeg fikk lønning da.

Men jeg så ikke noe til noe gjeldsbrev.

Men jeg må vel si at Winnem vel dramatiserte litt, når han ville lage gjeldsbrev, for å låne meg, (som han hadde kjent siden 1988, det skoleåret vi var russ sammen, og vi hadde jo vært på ferie i Gøteborg, og på flere Danmarksturer, og på nesten utallige pub-til-pub-runder i Oslo, osv.), gjeldsbrev, for å låne tusen kroner, eller noe.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg husker at da Winnem bodde i Rimi-leilighetene, i Waldemar Thranes gate, på St. Hanshaugen.

Så hadde han en sykkel der, husker jeg.

Og da ville han at jeg skulle sitte på bak på sykkelen hans, mens han sykla til Schaushallen, eller noe, en sommerkveld vel.

De drøye åtte årene, som jeg selv seinere bodde i Rimi-leilighetene, på St. Hanshaugen, (fra 1996 til 2004), så hadde jeg aldri sykkel der, for å si det sånn.

Men jeg fikk sitte på bak på sykkelen til Magne Winnem da, husker jeg, sommeren 1991, må det vel ha vært.

Mens vi sykla rundt, litt i fylla vel, i Oslo Sentrum da.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Men men.

Det året jeg bodde hos Arne og Mette og dem.

Så husker jeg at Axel prata om en tøffing.

Og det var Jan Kvalen, som var vakt, på Tveita Senter.

Han hadde jeg aldri hørt om før.

Men Kvalen, han var tøff da, skjønte jeg, på Axel da.

Som vel bare var 11-12 år, det året, som jeg leide et rom, av faren og stemora hans.

Så Axel fulgte med på hva som skjedde, i Groruddalen, selv om han ikke var så gammel ennå da, dette året, som jeg leide av Arne og Mette og dem da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Arne og Mette kjente også en kar, som var grossist i dagligvarebransjen, mener jeg å huske.

Nemlig en kar som ble kalt 'Vaske-Bakke', mener jeg at det var.

At Mette Holter, (må det vel antagelig ha vært), fortalte meg om da, en gang, mens jeg bodde på Furuset der da.

Så sånn var det.

Baren noe jeg tenkte på.

Men men.

Mette Holter, hu var også veldig oppsatt, på å starte bingo, det året, som jeg leide et rom av dem.

Da regna hu med at 'alle i familien stilte opp', (eller noe), sa hu.

Så da ville hu altså at jeg skulle slutte i min jobb, på OBS Triaden, for å jobbe på en bingo hu skulle starte opp da.

Noe jeg absolutt ikke kunne tenke meg.

Jeg syntes at bingo, inne i Oslo, virka litt lugubert.

Og man fikk vel også bare tillatelse, for å drive bingo, for en viss tid av gangen, virka det som, for meg.

Og man måtte også finne en veldedig organisasjon, som en del av inntektene skulle gå til da.

Men å jobbe på bingo, det syntes jeg at virka som noe flaut, så det kunne jeg ikke tenke meg, å si opp jobben min på OBS Triaden, for å begynne å jobbe på bingo.

(For å si det sånn).

Og ihvertfall ikke en bingo, som Mette Holter skulle drive, for hu kunne være litt sånn spesiell/sjefete/dominerende da, som under den julemiddagen, på Furuset der, i 1990, da jeg ikke fikk lov til å prate hvordan linje-akevitten hadde fått navnet sitt, for eksempel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det første året, som jeg bodde i Oslo, (på Abildsø der), så trente jeg vel ikke noe, tror jeg.

Men jeg husker at jeg spilte squash en gang, på Sentrum Treningsstudio der, (som ligger i en sidegate av Akersgata/Ullevålsveien der), med Magne Winnem, som slo meg ganske enkelt vel, men jeg hadde en bra smash ihvertfall vel.

Men det var nok kanskje et par måneder før at Winnem og jeg spilte squash.

Nemlig våren 1991 kanskje, at jeg hadde lest i Groruddalens Avis, eller om det var Aker Avis.

At det var en badmintonklubb, som het Skøyenåsen Badmintonklubb.

Og da hadde ikke jeg trent noe, siden jeg hadde gym på Gjerdes Videregående, i Drammen, skoleåret 1988/89.

Altså et og et halvt år tidligere da.

Så jeg følte meg nok litt daff i kroppen da.

Så jeg bestemte meg for å prøve å spille badminton en gang da.

Og fikk muligens låne racket, av Magne Winnem, det er mulig.

(Noe sånt).

Men jeg husker det, at jeg klagde så fælt, til Marit, (eller hvem det var), i kassa på OBS Triaden, at jeg var så støl.

Siden jeg hadde spilt badminton da.

Så det at jeg dro til Oppsal der, for å trene badminton.

Det var noe jeg bare gjorde en gang, må jeg innrømme.

For kroppen min var liksom helt ødelagt, dagene etter den treninga.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Etterhvert som jeg jobba lenger på OBS Triaden.

Så fikk jeg prøve meg på en del forskjellig arbeid da.

Jeg var jo avløser en del ganger.

Jeg jobba på gølv et en del ganger, (når det var lite å gjøre i kassa).

Og jeg begynte etterhvert også å jobbe fast, i ferskvaren, på lørdagene, faktisk.

Med å skjære opp og veie kjøttpålegg og salater og å pakke inn fersk fisk, osv.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En annen ting, som jeg gjorde, på OBS Triaden.

Det var at jeg noen ganger måtte sitte i en bu der liksom.

Og svare på telefonen.

Og rope opp folk på callinga, osv.

Den jobben var litt uvant for meg, husker jeg.

Da satt man liksom på utstilling, litt høyt oppe, i en sånn bu da.

Også var det noe jeg ikke fant der, en gang.

Også var jeg ikke sikker på det, om jeg hadde lov til, å rote gjennom skuffene der.

Siden jeg ikke var vant til å jobbe inne på kassaleder-kontoret der da, (eller hva det het igjen).

Så da ropte jeg på hu Marit, (som var fra Gjelleråsen kanskje, eller om det var Blystadlia, eller noe. Ei som var i slutten av tenårene/begynnelsen av 20-årene og jobba deltid der vel).

Og hu fant det som jeg leita etter da, oppi en skuff der da, eller noe.

Og sa hu et ordtak, som hu kunne, som het 'den som leiter, han finner'.

Men jeg hadde ærlig talt ikke prøvd å leite selv engang.

For jeg var ikke sikker på det, om jeg hadde lov til å rote oppi de skuffene der, egentlig.

I tilfelle det lå noe papirer der, eller noe, som bare kassalederne skulle se liksom da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Hu Marit, hu gjorde også en gang et stort nummer ut av det, at jeg kjøpte meg en ny tannbørste, husker jeg.

Og hu gikk heller ikke med den blå OBS-buksa, på jobben, husker jeg.

Hu gikk med en litt harry, syrevaska olabukse, husker jeg.

(Nesten sånne olabukser, som jeg selv gikk med, når jeg bodde på Bergeråsen, og gikk markedsføringslinja, på Sande Videregående, en del år før det her da).

Grunnen til at jeg husker det.

Det var fordi jeg var litt frekk en gang, og tok henne med fingern, på låret hennes, husker jeg.

En gang vi begge var i samme kasse, av en eller annen grunn.

Kanskje i forbindelse med at det ble fylt opp røyk eller at det var pause-avløsning, eller noe.

Men det likte visst ikke hu Marit, skjønte jeg.

For hu hadde med typen sin, (var det vel), med på jobb, en gang seinere der da, husker jeg.

Så hu var liksom opptatt da.

(Hvis jeg skjønte det riktig, ihvertfall).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt en del mer som hendte, det andre og tredje året, som jeg bodde i Oslo.

Og det tenkte jeg at jeg skulle skrive mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 78: Enda mer fra OBS Triaden, mm.

En gang jeg var og besøkte min adoptiv-tremening Øystein Andersen, (på Hanaborg), så begynte han å prate om hvor han pleide å runke, husker jeg.

(Uten at jeg husker hvorfor, dette er en del år siden nå, for å si det sånn.

Og dette her var vel fortsatt mens jeg bodde på Bergeråsen, eller eventuelt Abildsø, hvis jeg skulle tippe).

Men Øystein begynte uansett å prate om at han likte best å runke på noen der, hjemme hos foreldrene sine da.

(Husker jeg).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Øystein var kanskje litt sex-opptatt.

Han fortalte det en gang, at han hadde lært, på skolen, (eller noe), at noen syntes at sex var best, når man bare såvidt førte kjønnsorganet inn i skjeden.

Noe sånt.

(Noe jeg ikke forstod så mye av, men Øystein mente at dette var riktig da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var ikke bare Øystein Andersen som 'dreit seg ut', på den her tida.

Jeg selv, jeg pleide å kjede meg, noen ganger, når jeg gikk til bussen, når jeg skulle på jobb, på OBS Triaden, de første månedene, da jeg hadde det vikariatet der, husker jeg.

Så jeg begynte å lage noen 'dumme' sanger, husker jeg, på den her tiden.

Det var tre sanger som jeg husker ennå, og som jeg pleide å spørre Glenn og Øystein hva dem syntes om da.

Bare sånn for tull da, for ingen av oss spilte jo i band, eller noe sånt, da.

Den ene sangen den gikk sånn her cirka:

'En kjekk ung mann fra Furuset.

Han skulle på jobben sin på matsenteret.

Bussen kom.

Han så seg litt om.

Han gikk inn døren, mens han sa til sjåføren.

Jeg kommer en halvtime tidligere i dag.

For jeg kom jo en halvtime for seint i går.

Oj som det går.

(Eller noe sånt).

Også var det vel vers to.

En kjekk ung mann fra Furuset.

Han var på besøk hos kjæresten sin på Alfaset.

Hu lå på gulvet, (eller noe sånt. Også begynte dem å ha sex da).

Jeg kommer en halvtime tidligere i dag.

For jeg kom jo en halvtime for seint i går'.

(Eller noe sånt).

Dette var bare noe tull jeg tenkte på, mens jeg stressa til bussen.

Og mens jeg var veldig trøtt en morgen da.

Og jeg hadde vel klart å forsove meg, noen ganger der.

Så jeg stressa og prøvde å rekke bussen da.

Mens jeg kjeda meg litt kanskje, siden jeg bare skulle på jobb på OBS Triaden, hvor det var veldig stille, om morgenene, på ukedagene.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og det var også en dum rappa-sang, som jeg begynte å dikte på, mens jeg kjeda meg, på den her tida da.

Den gikk cirka sånn her:

'I saw you sitting on Burger King with a milkshake and your ugly boyfriend.

Wearing close to nothing, but tell me how much can you swallow?

Don't be a loser, be a winner baby, I'm the one to follow'.

Og Øystein mente visst at den sangen var like bra som mye av den andre 'dritten' som var på MTV osv., på den her tida.

Selv om jeg bare var fornøyd med å finne på noe som rimte da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Grunnen til at jeg lagde disse sangene, det var vel kanskje fordi at Øystein og Glenn, de var så kule og morsomme.

Så prøvde jeg liksom å være litt kul jeg og.

Men det ble nesten litt sånn krampeaktig og hysterisk noen ganger dette, med at vi tre, (som var nesten som en gjeng), prøvde å være kule og morsomme, hele tida da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Den tredje sangen, som jeg husker, at jeg begynte å dikte på, på den her tida.

Den gikk cirka sånn her.

'Apparently.

All you can see.

Is an enemy.

At the deep of the sea.

It's your reality.

But I wish, that I could swim inside you like a fish.

Bla bla bla.

Calling my name.

Have you no shame.

No, cause you want me to.

It's your reality.

And I know that you do.

But I wish, that I could swim inside you like a fish.

Osv., osv.!

(Noe sånt).

Det var jo egentlig ikke noe mening bak teksten.

Det var bare for å få sammen noen ord som rima, sånn at det ble en sang liksom.

Som jeg prøve å snekre sammen i min kjedsomhet og i min anstrengelse for å være like kul som Glenn og Øystein da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Glenn og Øystein mente at dette hørtes ut som noe av Depeche Mode, (eller noe), husker jeg.

Og jeg prøvde å synge den her for søstera mi Pia en gang og.

Men hu sa bare 'æsj', eller noe, tror jeg.

Så hu liksom mente at jeg var ekkel, eller noe, siden jeg hadde dikta opp den her sangen da.

Og funnet på noen nødrim og sånn da.

Hu hadde ikke noen positive tilbakemeldinger ihvertfall, husker jeg.

Det var bare at hu skulle ha det til at jeg var ekkel da, (eller noe).

Da jeg var på besøk hos bestemor Ågot, en gang, mens Pia fortsatt bodde der vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var vel også en fjerde sang.

Som var på norsk, og som var noe om at 'det er ikke gull alt som glitrer'.

'Det er ikke gull alt som glitrer.

Det er ikke gull alt som glitrer.

(Jeg husker ikke helt hvordan den her sangen var.

Men den var kanskje litt inspirert av Stone Roses/'Fools Gold').

Tåpers gull.

Jeg drikker meg full.

Jeg p*ler ditt hull.

Til tissen detter av.

Men det er ikke gull alt som glitrer.

(bla bla bla).

Jeg tror jeg har blitt full, for nå glitrer du som gull'.

(Noe sånt).

Da Glenn og Øystein hørte den sangen her, mens bilen en av de kjørte stod parkert utafor Torgbua, på Ellingsrudåsen der, hvor jeg flytta til sommeren 1991.

Så syntes de vel ikke at den sangen her, var så bra, tror jeg.

Så dette var vel den siste sangen jeg prøvde å lage, mener jeg.

Men jeg diktet også opp en norsk versjon av 'Welcome to the Jungle', med Guns 'n' Roses, en gang som jeg var på besøk hos Øystein, (mens jeg bodde på Bergeråsen vel), og han digga den her sangen da.

'Jungel.

Velkommen til jungel.

La meg se deg falle ned på dine knær og la meg høre deg rope jungel.

Velkommen til jungel.

Jeg vil høre deg skrike'.

Noe sånt.

For jeg tulla litt med den sangen da sikkert.

Siden jeg ikke var så glad i heavy da.

Noe Øystein hørte på hele tida.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg husker fra tiden, da jeg jobba på OBS Triaden.

At jeg overhørte at leder for den nye Spesialvare-avdelingen, Lars Erik Koritov, vel.

Og to-tre av gutta på gølvvet, på OBS Triaden der.

At de dreiv og baksnakka meg, en gang, (mens jeg satt i kassa da).

Noe jeg overhørte da.

Jeg hørte ikke det første de sa.

Men jeg hørte at han Koritov vel sa om meg, at 'også ser han alltid ut som at han kan/skal gå ut på byen'.

Noe sånt.

(Så de var kanskje litt misunnelige på meg da, eller noe.

Siden at jeg så så bra ut da, eller noe.

Hva vet jeg.

Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, på begynnelsen av det året, som jeg leide et rom, av Arne og Mette og dem, på Furuset der.

Så husker jeg det, at halvbroren min Axel, (som bare var 11-12 år, på den her tida), sa det.

At han likte ikke å dusje, før han la seg, for da fikk han problemer med å sovne, (husker jeg).

(Av en eller annen grunn, så nevnte Axel plutselig det her, utenfor sammenhengen da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Etter at jeg hadde bodd nærmere et år, hos Arne og Mette og dem.

Så begynte Mette Holter å mase på meg, om at jeg måtte flytte ut.

Uten at hu sa noe om akkurat hvorfor jeg måtte flytte ut.

Men hu mente det, at vi bare hadde avtalt, for et halvt år, eller noe.

Mens jeg vel egentlig mente at vi hadde avtalt for et skoleår.

Og at det var vikariatet mitt på OBS, som var for et halvt år.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg prata ihvertfall med kamerata mine om det her da.

Og Magne Winnem, han jobba på den her tida, som Assisterende Butikksjef, på Rimi Waldemar Thranes gate, på St. Hanshaugen der da.

Og to av hans kolleger, (to unge damer, i slutten av tenårene/begynnelsen av 20-årene), i Rimi, de var på utkikk etter en tredje person, å bo sammen med dem, i et bofellesskap, viste det seg.

Jeg ble invitert på pizza, sammen med Magne Winnem, hos de her damene da.

For at vi skulle diskutere om jeg skulle flytte inn der da.

De bodde like ved en ganske stor kirke, på Grunerløkka, husker jeg.

(Omtrent der hvor vi plukka opp den Grunerløkka-klassen vel, når vi fra sjette klasse, på Berger skole, skulle på Barnas Gård, i 1982.

Der hvor jeg ble henta, av faren min og dem, og dro for å se på at Viggo Snoghøj/Snowhill, (den eldste sønnen til Haldis), ble nordisk mester i bodybuilding for junior, i København.

Som jeg har skrevet om, i Min Bok).

Jeg var litt redd for å ta feil valg, når det gjaldt ny bolig.

Så jeg hadde også dratt med min tremenning Øystein Andersen, på den her visningen/middagen da.

(Eller hva man skal kalle det).

Vi fikk pizza, alle tre, både Magne, Øystein og jeg da.

Øystein er jo adoptert fra Korea, og sa kanskje ikke så mye, på det her besøket da.

Jeg husker at dette var to attraktive unge damer.

Som jeg sikkert hadde likt å bodd sammen med.

Og besøket vårt der, det gikk vel stort sett greit vel.

Men på slutten av besøket så begynte ei av de her to unge Rimi-damene, å spørre oss om, om jeg klarte å skille fargene på klesvasken.

For de ville vel vaske klær sammen med meg da, eller noe.

(Det mest naturlige ville kanskje vært å vaske sitt eget tøy, tenker jeg nå men).

Jeg må vel ærlig talt innrømme det, at jeg ikke var vant til å skille mellom farget og lyst tøy, når jeg vaska klær, (på den her tida).

Og når Øystein, Magne og jeg, gikk ut døra, etter dette besøket.

Så begynte Magne Winnem liksom å erte meg da.

'Klarer han å skille tøyet', sa han.

Og liksom herma etter hu ene unge dama da.

Mens han smilte da.

Men jeg skjønnte ikke hva det var som var så morsomt.

Og Winnem ville ikke forklare da.

Så der stoppet dette, (for meg ihvertfall), da.

Det rant ut i sanden, for å si det sånn.

Og jeg hørte vel ikke noe mer fra Winnem, om det her.

Så her mangla vel det, at Winnem var klar/tydelig, for at det skulle ha blitt sånn, at jeg flytta inn der.

Men Winnem ble kanskje litt misunnelig da.

Kanskje han ble sur fordi at han selv skulle ønske at han bodde sammen med de her to unge damene?

Hva vet jeg.

Jeg hørte ihvertfall ikke noe mer om det her, (sånn som jeg husker det, ihvertfall).

Men jeg husker at jeg tenkte det, at det hadde vel sikkert endt med at jeg ble driti ut liksom.

At disse to unge damene sikkert ville ha tatt med noen svære mannfolk hjem fra byen.

(Jeg var jo ganske tynn, og veide såvidt over 60 kilo, og var jo helt i begynnelsen av 20-årene da).

Mens jeg sikkert måtte ligge og høre på at de lå og peisa da, i naborommet, osv.

Sånn at jeg sikkert ville blitt sjalu og ønsket at det var meg selv som fikk pule med disse her fine Rimi-damene da.

Sånn her tenkte jeg litt, at det var en risiko, for at dette ville ende da.

Og den leiligheten var vel ganske liten og, (hvis jeg husker det riktig).

Så det hadde kanskje blitt mye dramatik og følelser som sjalusi osv., i lufta, hvis jeg skulle ha bodd der.

Men jeg hørte ihvertfall ikke noe mer fra Magne Winnem, om det her da.

Så jeg vet ikke hva de damene egentlig bestemte seg for.

Så dette forble som noe litt vagt/uklart, for meg.

Men jeg sa vel til Mette Holter, tror jeg.

At jeg venta på å høre mer fra Magne Winnem, om den her plassen i bofelleskap da, på Grunerløkka der da.

Når hu maste på meg igjen seinere, om å flytte da.

Men jeg hørte vel ikke noe mer, sånn som jeg husker det, ihvertfall, fra Winnem da.

Så det her rant ut i sanden da.

Så om det var på grunn av Winnem eller de her Rimi-damene.

Det veit jeg ikke.

Men det vet de kanskje selv.

Det er mulig.

Så sånn er nok antagelig det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mer som skjedde, det andre og tredje året, som jeg bodde, i Oslo.

Og det tenkte jeg at jeg skulle skrive mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 79: Mer fra det andre og tredje året som jeg bodde i Oslo

Mens jeg studerte det andre året, på NHI, (som da var flytta til Fyrstikktorget, på Helsefyr), skoleåret 1991/92.

Så jobba jeg kveldsvakter tirsdager og fredager, i kassa, på OBS Triaden, da.

Og jeg jobba også hver lørdag, først i kassa, og seinere i ferskvaren, (mener jeg å huske).

Men jeg røyka vel kanskje 10-20 sigaretter om dagen, og var vel litt ute på byen og, så det gikk vel en del penger da.

Jeg husker at kassaleder Carmen, spurte meg, før hu slutta der, om det ikke ble slitsomt for meg, å alltid jobbe på noen av de travleste vaktene, i kassa der.

(For det var ofte mange kunder, på OBS Triaden da.

Det var ikke sjelden at man kunne ha opp over 100.000 i kassa, på en lørdagsvakt der, for eksempel).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En kveldsvakt, en tirsdag, (må det vel ha vært).

Så ble jeg spurt om jeg kunne jobbe i ferskvaren.

Jeg jobba jo i ferskvarene på lørdagene, til vanlig.

Men dette var en hverdag da.

På lørdagene, så jobba jeg sammen med en kar, som hadde mørkt hår, og som var et eller to år eldre enn meg vel.

En som hadde jobba i ferskvareavdelingen en stund.

Og da gjorde jeg bare det han ba meg om da.

Siden jeg ikke hadde fått noe ordentlig opplæring, i ferskvaren da, for å si det sånn.

(Annet enn når det gjaldt å pakke inn pålegg og fisk og sånn da.

Det fikk jeg forklart litt, når jeg begynte å jobbe der).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men denne tirsdagen, (var det vel), som jeg hadde blitt bedt om å jobbe, i ferskvaren da.

Så stod jeg der aleine, husker jeg.

Dette kan også ha vært en tidligvakt, eller en mellomvakt, forresten.

Jeg husker at all salaten og kjøttpålegget stod ferdig framme der, når vakta mi begynte vel.

Jeg hadde måttet lære meg navnene på alt kjøttpålegget, husker jeg, forresten.

Jeg visste vel hvordan roastbiff, servelat og kokt skinke så ut, (for eksempel).

Men de andre slagene måtte jeg lære meg da.

Og det var også ganske sjeldne slag som haugpølse og sånn vel.

Så det var en del slag å lære seg da.

En 15-20 slag kanskje.

(Noe sånt).

Men salaten var vel merket tror jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg husker at det var rolig i ferskvareavdelingen, denne hverdagen, som jeg jobba.

Ei kunde-dame, i 30-40-åra vel, dukka opp, og ville ha skinkesalat.

Skinkesalaten så ikke så innbydende ut, husker jeg.

Jeg måtte liksom grave nedi den, med ei sånn plasticsleiv, (må man vel kalle det), fordi at det øverste laget med majones, var liksom gulfarga og delvis størkna da.

Og skåla som skinkesalaten var i, virka vel også rar, (mener jeg å huske).

Den skåla var nesten som en fruktbolle kanskje.

Den var ihvertfall større, (eller ihvertfall annerledes), enn de andre skålene, i disken der, mener jeg å huske.

Og hu kunde-dama, hu spurte meg, (husker jeg), om 'er det skinke-salat?'

Og skinke-salat, det var ikke noe, som vi alltid pleide å ha der.

Men han nye lederen, han hadde vel informert meg om det, at den skåla var skinkesalat da.

(Noe sånt).

Så hu kunde-dama hu reagerte nok negativt, på den litt rare skinke-salaten da.

(Sånn som det virka som for meg, ihvertfall).

Siden den salaten hadde et lag av 'guffe' liksom, på toppen da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Hvem som la opp disken den morgenen, det veit jeg ikke.

Men jeg husker at han nye lederen, han begynte å prate til meg, om at han så etter en person, som kunne holde disken bra.

Det er mulig at det var noe vagt, i forbindelse med den skinke-salaten.

For den så jo ikke helt bra ut.

Men jeg hadde ikke fått opplæring, i hva jeg skulle gjøre, hvis noe der ikke så bra ut.

Så jeg gjorde ikke noe med det, (for å si det sånn).

Dette var nytt for meg, at jeg stod i ferskvareavdelinga aleine, for å si det sånn.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og hvis han nye lederen der, trodde at jeg var interessert, i å jobbe heltid, i ferskvareavdelingen.

Så bomma han, for å si det sånn.

For jeg studerte jo heltid, på NHI, (på den her tida), og var inne i travel periode, siden det var det siste året mitt der da.

Og jeg hadde ihvertfall ikke tenkt å jobbe i butikk, etter at jeg var ferdig på NHI, for å si det sånn.

Så da lo jeg litt inni meg, husker jeg, da han nye lederen i ferskvareavdelingen, begynte å hinte om heltidsjobb der, for jeg var jo en dyktig datastudent, som syntes at jeg jobba nok, ved siden av studiene, fra før, (om jeg ikke også skulle jobbe heltid i ferskvaren), for å si det sånn.

Men det er mulig at han nye ferskvare-lederen, var fra OBS Lillestrøm, eller noe sånt da.

Uansett så visste han vel ikke at jeg studerte heltid på NHI, antagelig.

Hvis han liksom hinta at han muligens hadde en heltidsjobb i ferskvaren til meg da.

Så sånn var nok antagelig det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og som jeg har skrevet om tidligere, i Min Bok 2, så pleide jeg å kjøpe en god kyllingsalat, som de hadde, hos Oluf Lorentzen, på Oslo City, det året, som jeg bodde på Abildsø.

Og kyllingsalat, det hadde de ikke på OBS Triaden, (sånn som jeg kan huske det).

(Men de hadde vel oppskjært kyllingbryst, mener jeg å huske, noe som jeg syntes var godt da, husker jeg).

Men jeg var vel litt lei av sånne salater, som italiensk salat og rekesalat, som jeg hadde pleid å spise, når jeg bodde, på Bergeråsen.

Så derfor hadde jeg pleid å kjøpe skinkesalat, noen ganger selv der, når jeg jobba heltid der, osv.

Men fra den tida, så husker jeg det, at det ikke var alltid, at dem hadde skinkesalat, (i ferskvaren der da).

Og da spurte jeg noen ganger dem i ferskvaren, om det her da, på spiserommet, for eksempel.

(Ei som het Anka, (eller noe), muligens, med mørkt hår vel).

Og jeg fikk vel da til svar, at skinkesalat, det var noe de lagde selv, når dem hadde noe skinke, (eller noe), som det var dårlig dato på da, (eller noe).

Og at skinkesalat ikke var noe de fikk ferdig fra noen leverandører da.

Men hvorfor den skinkesalaten, som stod i disken der, (den dagen jeg jobba aleine der), var så dårlig, (enda den var nesten urørt vel).

Det veit jeg ikke.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Den siste tida, som jeg bodde hos Arne og Mette og dem, på Furuset.

Så maste Mette Holter ganske mye, om at jeg måtte finne meg et nytt sted å bo.

Jeg pleide jo da å si til henne det, at jeg jobba med saken.

Siden jeg jo hadde vært på visning, hos de to unge damene, som var kolleger av Magne Winnem, i Rimi.

Og siden jeg regna med at jeg kom til å få høre tilbake, fra Magne Winnem, om det bostedet da.

(Noe som aldri skjedde men.

Men men).

Men en gang, som jeg skulle med T-banen ned til Oslo Sentrum, (fra Furuset da), av en eller annen grunn.

Så husker jeg det, at det hang plakater, for Ungbo, i T-bane-vognene.

Det stod, 'Vil du kun ta oppvasken hver femte uke?'

(Noe sånt).

For reklamen sa det, at hvis du bodde på Ungbo, så slapp du å ta oppvasken oftere enn hver femte uke da.

For Ungbo, det var kommunalt eide bofelleskap.

Hvor man bodde sammen med fire andre folk, i slutten av tenårene eller i begynnelsen av 20-årene da.

Så når jeg så de plakatene, på T-banen, like etter at jeg hadde blitt mast på, av Mette Holter, om at jeg måtte finne meg et nytt sted å bo.

Ja, da syntes jo jeg, at det hørtes ut som en grei ordning da, å leie en sånn plass i et bofelleskap, for unge folk, av Oslo kommune da.

Så da ble det jo til, at jeg ringte Ungbo da, istedet for at jeg begynte å kikke i Aftenposten, etter leiligheter/hybler da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg avtalte å dra til Ungbo, som holdt til i Møllergata vel, i Oslo Sentrum da.

Og jeg hadde et møte der, med en som het Stig, (mener jeg å huske), og en kvinnelig kollega av han da.

Stig og hu dama, de kunne fortelle det, at Ungbo hadde bofelleskap, på Vålerenga og på Ellingsrudåsen, (blant annet vel).

Jeg fortalte det, at jeg skulle begynne å studere igjen, på NHI, som lå på Helsefyr, og som var nabostedet til Vålerenga vel.

Så jeg fortalte det, at jeg gjerne ville bo på Vålerenga da.

Men der overstyrte Ungbo meg da.

De mente at siden halvbroren min og dem, bodde på Furuset, så burde jeg bo på Ellingsrudåsen, som var nabostedet til Furuset da.

Enda Ellingsrudåsen, det var så langt unna sentrum som man kunne komme omtrent, i Oslo.

Og Vålerenga, det tenkte jeg, at såvidt var i gåavstand, hjem fra byen.

Sånn at jeg eventuelt kunne ha gått hjem, hvis jeg var ute på en skikkelig pub-til-pub-runde, i Oslo Sentrum, og var ute til etter at den siste T-banen hadde gått hjem da.

Men dette var visst ikke aktuelt.

Stig og hu Ungbo-dama, de mente at jeg måtte bo på Ellingsrudåsen da.

Et sted som virka mye mer kjedelig, enn Vålerenga da, for meg.

Men jeg fikk ikke bestemme selv da.

Men Ungbo bestemte for meg da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Da jeg dukka opp i Skansen Terrasse der, en gang i juli/august 1991, for å dra på møte, i Ungbo-leiligheten der da.

Så hilste jeg på de tre som bodde der fra før.

Det var et par, nemlig Inger-Lise, (eller noe), og Per.

Disse var et eller to år eldre enn meg vel.

Inger Lise jobba på Aker Sykehus, tror jeg, i en matbutikk der, (eller noe), vel.

(Noe sånt).

Per han jobba med noe greier, som jeg ikke husker hva var.

Men han fikk seg seinere ekstrajobb som elektriker, med å legge inn alarmer, eller noe sånt, husker jeg.

En jobb han måtte slutte i vel.

Hu andre dama som bodde der, hu het Wenche, og hadde lyst hår, husker jeg.

(Både Inger Lise og Wenche var ganske kraftige damer, forresten).

Wenche jobba som selger, eller noe, vel.

Og hu vanka også på MC-klubber, og sånn.

Så dette var en tøff/rølpete gjeng, må jeg si.

Som bodde på Ungbo der, hvor jeg leide et rom da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

På det møtet, som jeg var med på.

Så var det også ei pen, lyshåra dame, i slutten av tenårene, eller i begynnelsen av 20-årene, fra Vestlandet, husker jeg.

Hu husker jeg ikke hva jobba med.

Men jeg lurer på om det var hu jeg seinere så igjen, på Peppes Pizza, i Stortingsgata der, på dimmefesten, fra militæret, et par år seinere.

Men det skal jeg ikke si helt sikkert.

Hu 'vestlands-blondinna', hu bodde der bare noen måneder, og hu sa til meg det, den siste dagen, som hu bodde der, at hu skjønte hva jeg mente, når jeg klagde litt, på de her folka, som allerede bodde der, da vi flytta inn da.

Så hu kom seg litt på bølgelengde vel.

(Hvis jeg skjønte det riktig).

Selv om dette bare var i noen sekunder, den siste dagen, som hu bodde der.

Så sånn var det

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Da jeg flytta fra Arne og Mette og dem.

Og til Ungbo, i Skansen Terrasse 23 der, på Ellingsrudåsen.

Så fikk jeg hjelp av Glenn Hesler, (som hadde en Volvo stasjonsvogn, som han brukte i jobben som blikkenslager vel), med å flytte.

Det var vel ikke så mange ting jeg eide egentlig vel.

Så det holdt at han kjørte en gang, (for å si det sånn).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men jeg hadde jo ikke noen seng.

(For jeg hadde jo solgt vannsenga mi, til min tremenning, Øystein Andersen, et års tid, før det her).

Så jeg ringte vel faren min, og spurte, om jeg kunne få bare en sånn enkel 'køyeseng-enkeltseng' da, (siden jeg ikke turte å be om en ny, dyr vannseng, siden jeg jo hadde solgt den forrige jeg hadde fått, bare et par år før det her, til min tremenning, Øystein Andersen, for tusen kroner da).

(Siden faren min jobba i sengebutikk da, (i Drammen), og hadde jobba med å produsere senger, (ihvertfall tidligere).

Og det fikk jeg.

Men den senga, den var malt lyseblå, husker jeg.

Noe jeg ikke likte så bra vel.

Og den senga, den var også for kort for meg, husker jeg.

Sånn at jeg måtte krølle beina, når jeg lå i den senga.

Så en natt, mens jeg bodde på Ellingsrudåsen der.

Så ble jeg så arg, over at den senga, var så ukomfortabel, å ligge i, at jeg fant fram en umbracoenøkkel, (som vel hadde fulgt med skruene til senga), og skrudde av det ene endestykket, til senga.

Og så gikk jeg ut, og fant en slags liten skog, midt imellom blokkene, i Skansen Terrasse der da.

Og jeg fant også en stein, eller noe, i den lille skogen da.

Som jeg stilte det endestykket til senga opp mot da.

Og så hoppa jeg oppå det endestykket, til det øverste bordet knakk da, husker jeg.

Og så gikk jeg tilbake hjem, og monterte på endestykket, på senga igjen da.

Og da kunne jeg endelig strekke ut beina da.

Den eneste ulempen, det var det, at det nederste bordet, på endestykket, det stakk litt opp, over madrassen da.

Så det gjorde litt vondt, å strekke ut beina.

For da ble liksom ankene mine liggende rett oppå toppen av en treplanke da.

Som stakk opp en centimeter, eller to, kanskje, over toppen av madrassen da.

Så hvis dette hadde vært i dag, så hadde jeg vel kanskje gått i en butikk, og kjøpt en sag vel.

Sånn at jeg hadde fått saget av den øverste delen, av det bordet, som stakk opp, over madrassen da.

Sånn at jeg kunne ha fått sovet ordentlig ut, i den senga da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mer som hendte, dette andre og tredje året, som jeg bodde, i Oslo.

Og det tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 80: Enda mer fra det andre og tredje året som jeg bodde i Oslo

Sommeren 1991, forresten.

Da Glenn Hesler, Øystein Andersen, Magne Winnem, Kjetil Holshagen og jeg, hadde vært i Gøteborg, på campingferie.

Så kjørte vi innom OBS, utafor Gøteborg, en siste gang, på veien hjem.

Og da stakk jeg innom en informasjonsluke der, husker jeg.

Etter at vi hadde gått ut kassa.

For jeg ville vel markere det, at jeg jobba på OBS, i Norge da.

Så da gikk jeg bort til den luka og spurte om det var mulighet til å få jobb der, hvis man jobba på OBS i Norge da, husker jeg.

Og da fikk jeg vel med et skjema vel, mener jeg å huske.

Etter at jeg hadde tulla litt da, (må jeg innrømme), og sagt at det var mulig at jeg skulle flytte til Sverige, osv.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, som jeg satt i kassa på OBS Triaden, forresten.

Så var det ei mørkhet, (antagelig muslimsk vel), jentunge der, som handla sammen med den enda yngre broren sin vel.

(Som handla for familien sin vel.

Selv om det kanskje var litt rart, på Triaden, som er et stort kjøpesenter, og ikke en nærbutikk, akkurat).

Og plutselig, så mista hu en en-litersflaske, i gulvet, så den knuste, like foran kassa mi, husker jeg.

Jeg var redd for at hu jenta skulle få sjokk.

Så jeg bare sa at hu kunne hente seg en ny flaske.

Mens jeg måtte tørke opp den som hadde knust da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, som jeg var på besøk hos Magne Winnem, mens han bodde over Rimi Nylænde, (på Lambertseter) der, vel.

Så hadde ikke jeg så mye klær, husker jeg, som Magne Winnem, som var mye mer opptatt av klær da, enn meg.

Så det hendte at jeg maste meg til å låne noen klær av han da.

På en fest, så lånte jeg en gang en dress av han, husker jeg.

En dress som var litt lys vel.

På en fest som også Leif Jørgensen, i Rimi, var med på vel.

Og en annen gang, som jeg var på besøk hos han, i Rimi-leiligheten hans, over Rimi Nylænde der, så fikk jeg mast meg til å låne, en Levis-genser, fra 80-tallet, som Winnem hadde, husker jeg.

(Og som jeg syntes at var litt kul da.

Selv om jeg var lei av Ball-gensere, med det samme mønsteret da).

Og det var en Levis-genser med røde og hvite striper, husker jeg.

Som egentlig var for lang på arma osv., for meg da.

(Fant jeg ut seinere).

Siden Magne Winnem var 1.99 høy, eller noe, da.

Og den genseren ville vel egentlig ikke Magne Winnem låne meg vel.

Men jeg fikk mast meg til å få låne den da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, som jeg var på besøk, hos Magne Winnem, over Rimi Nylænde der.

Så ble jeg litt godtesjuk da.

Også ville jeg gå på Rimi Nylænde der, og kjøpe godteri da.

Også stoppa ikke Magne Winnem meg.

(Dette må vel ha vært høsten 1991 vel, eller noe).

Også klarte jeg ikke å finne noe godteri, inne på Rimi Nylænde der, (hvor jeg ble butikksjef selv, syv år seinere vel).

Men jeg spurte en medarbeider der da.

(Som jeg lurer på om var min seinere kollega der, Thomas Sanne).

Om dem hadde noe godteri.

Nei, vi har bare kokosboller, svarte Sanne.

Og dette lo jeg vel litt av, (eller klagde kanskje litt på), til Magne Winnem da.

Når jeg dukka opp, oppe hos han igjen, i etasjen over da.

Og da fortalte Winnem det, at den butikken hadde en avtale, med kiosken ved siden av, at dem ikke skulle selge godteri der.

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Da jeg flytta fra Mette Holter og dem, i Høybråtenveien, på Furuset.

Så sendte Mette Holter med meg noen røde og hvit-stripete gardiner, som hu hadde, (husker jeg).

Hu sa at det var 'såne gardiner som ungdom liker'.

(Noe sånt).

Så jeg måtte nesten si ja takk, til å få de gardinene da, (husker jeg at jeg syntes).

Men jeg lurer på om de var litt gjennomsiktige.

Så da jeg flytta til Rimi-leiligheten, i Waldemar Thranes gate, på St. Hanshaugen, etter å ha bodd i fem år, på Ungbo der.

Så kjøpte jeg meg gardiner selv, husker jeg.

Nemlig noen mørke-blå gardiner, på Hansen og Dysvig vel.

Etter at vel også søstera mi Pia, hadde rådet meg, til å kjøpe mørke gardiner vel, en gang.

(Sånn som jeg husker det, ihvertfall).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mer som hendte, det andre og tredje året, som jeg bodde, i Oslo.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 81: Mer fra OBS Triaden, mm.

Jeg husker det, at på OBS Triaden, så overhørte jeg det, at hu Marit fra Gjelleråsen, (eller hvor hu var fra igjen).

Hu sa en gang, til Liss og/eller Fanney vel.

Om meg, mens jeg overhørte det.

At, 'nå synes jeg bare synd på han der jeg'.

(Noe sånt).

Så det var noe som foregikk da.

Jeg regna med at det var noe i forbindelse med at jeg tok henne på låret den gangen, som vi satt eller stod ved siden av hverandre, i kassa hennes.

Og det at hu tok med seg typen sin, (var det vel), på jobben da.

At hu syntes synd på meg, fordi jeg var interessert i henne, men at hu hadde type da.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

På OBS Triaden, så jobba det noen unge karer, (i begynnelsen av 20-årene vel), som noen sa, at hadde fått sparken, fra supermarkedet, på Metro-senteret, sin ferskvareavdeling.

For de hadde visst pakket indrefilet og sånn inn, og merket det som okselever, (var det vel).

Og så hadde de betalt for dette i kassa da.

Og da hadde de jo selvfølgelig betalt for lite.

Okselever kosta kanskje 5-10 kroner, per pakke.

Mens hvis de skulle ha betalt full pris, for indrefilet, osv., så ville jo dette kostet mange hundre kroner per pakke.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Nå, så skjønner jeg det, at dette nok også foregikk på OBS Triaden.

Jeg var litt treig, da jeg jobba der.

Men i mellomtiden, så har jeg jo jobba som butikksjef selv.

Så nå skjønner jeg jo mer av hva som foregikk.

Og det som foregikk på OBS Triaden.

Det var at en kar der, med hockeysveis, (og som hadde ganske blondt hår vel, og var i begynnelsen av 20-åra vel), som jobba i ferskvareavdelingen.

Han kom ofte i kassa mi, rundt stengetid, og kjøpte okselever, eller 'okselever' da, for 5-10 kroner, per pakke da.

Og da klarte ikke jeg å koble det her, med en gang.

For jeg var så fokusert på kundeservice, osv.

Men nå, så skjønner jeg jo det, at det nok da var indrefilet, osv. da, antagelig.

For han med hockeysveisen.

Han trente seg også kraftig opp, på den her tida, husker jeg.

Jeg husker at de damene, som jobba på ferskvareavdelingen, de skrøyt av at han så så fin og veltrent ut da, etterhvert.

Og han satt alltid og spiste cottage cheese, husker jeg, i spisepausen.

(På den her tida, ihvertfall).

For det skulle være så bra for å bygge muskler og sånn da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og en gang, som jeg jobba i ferskvareavdelingen der, en lørdag vel, sammen med han med det mørke håret, (som jeg ikke husker navnet på nå).

Så var også han med hockeysveisen på jobb, husker jeg.

Og jeg lurte på hva de lo av.

Men det var ikke noe jeg skulle blande meg bort i da, sa han med det mørke håret.

Men det som foregikk, det var det, at han med hockeysveisen.

Han var kanskje slakter, eller noe.

Og han dreiv og skar i en stor, rund, rød biff, husker jeg, (som var på en del kilo da).

Også skar han et snitt i det kjøttstykket, sånn at det så ut som en vagina da, husker jeg.

Mens han forklarte det, for han med det mørke håret, (mens jeg stod ved siden av dem og hørte hva han sa da).

At det ble akkurat som en ekte mus da, eller noe.

Å ha sex med da.

(Regner jeg med at det må ha vært, som han mente).

Så det var mye rart man endte opp med å lære, på OBS Triaden.

Det er helt sikkert.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var også en som het Jon Ole, som jobba på OBS Triaden.

Og som min tremenning Øystein Andersen nesten fikk et 'Jostein-aktig' forhold til.

Øystein hadde jo hatet en som jobbet på dataavdelingen, til Laurantzen Bokhandel, i Drammen, som het Jostein, (på slutten av 80-tallet).

Og ofte ville da Øystein komme med utbrudd som at, 'å, du er så Jostein!', (på den her tiden).

(Av en eller annen grunn).

Og da syntes kanskje vi fra Bergeråsen, (nemlig Kjetil Holshagen og meg), at han kanskje var litt morsom da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jon Ole han hang vel litt rundt Triaden-senteret der, etter arbeidstid, noen ganger, (mener jeg å huske).

Og det gjorde Øystein, Glenn Hesler og meg og.

For vi vanka jo på Biljardhallen der.

Og vi møttes ofte etter at jeg var ferdig på jobben, på OBS Triaden, da.

Enten utafor Triaden der.

Eller inne på Biljardhallen der da.

(Var det vel).

Og en gang, så ble det nok en slags krangel nesten, mellom Jon Ole på den ene siden, og Øystein og meg, på den andre siden da.

Uansett hva det kom av igjen, så begynte ihvertfall Øystein å hate Jon Ole.

Og sa sånn som at, 'åå Jon Ole', innmellom da, (mens han tok seg til panna kanskje).

(Mens vi var inn på Biljardhallen og sånn da).

På en nesten lignende måte, av hvordan han hadde prata om han Jostein, fra den bokhandelen i Drammen da, noen år før det her igjen.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jon Ole, han pleide å jobbe på flaskerommet ganske ofte.

Så han hadde tilgang til panteblokker.

Og han kom også i kassa mi, ganske ofte, for å heve pantelapper da.

Som jeg mistenkte at han muligens hadde skrevet selv.

Da tok jeg ikke det opp med noen av sjefene.

Kanskje fordi jeg var såpass ung enda, og syntes at det ble litt skummelt, å ta opp sånt, med sjefene.

Men jeg 'kringkastet' det ihvertfall, inne på spiserommet der da.

Ihvertfall en gang, (som Jon Ole selv ikke var der da).

At Jon Ole pleide å komme med manuelt skrevne pantelapper, i kassa mi da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og jeg fortalte vel også om det her til min tremenning Øystein Andersen, tror jeg.

For jeg pleide ofte å møte Øystein og Glenn, rett etter jobben.

Og da pleide jeg nesten bare å ha jobb-ting, i hue.

Så Øystein og Glenn klagde på meg til slutt vel.

Om at de var lei av å høre om ting fra OBS Triaden.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, etter at jeg var ferdig på jobben, på OBS Triaden.

Så møtte jeg Jon Ole, husker jeg.

Som gikk i tospann, med en mørkhudet kamerat, som han hadde.

Jeg hadde pigg-sveis på den her tiden.

Noe Jon Ole sin mørkhudede kamerat gjorde narr av og spurte om jeg var fra 'Mars'.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg fant den her episoden litt truende, husker jeg.

Men jeg sa vel ikke fra til noen på jobben om hva som hadde skjedd.

Men jeg bytta vel frisyre like etter det her, mener jeg å huske.

Dette var vel like før jeg tok ex-phil-eksamen, nede på UIO, mener jeg.

For da hadde jeg nettopp bytta fra piggsveis til liksom sleik da, mener jeg å huske.

Og grunnen til det, det var vel den mobbinga, fra Jon Ole og hans utenlandske kamerat da.

Så sånn var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Den gangen, som jeg satt i den info-luka, eller kassaleder-kontoret, på OBS Triaden der.

(Den gangen som jeg spurte hu Marit om hjelp med å finne noe vel).

Så stod det ei dame som prata med John Ellingsen vel, og kommenterte utseendet mitt, mener jeg å huske.

Ei forretningdame, som mente at jeg så bra ut, eller noe sånt vel, der jeg satt på utstilling liksom da, i det kassaleder-kontoret.

(Jeg overhørte ihvertfall at hu prata om utseendet mitt, med han John Ellingsen da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og en annen ting som skjedde, den dagen, det var det, at når jeg satt på det info-kontoret.

Så ringte det noen som bare tulla, (sånn som jeg skjønnte det, ihvertfall).

Jeg husker at jeg mistenkte at det var noen som jobba på gølvvet, på OBS Triaden der, som ringte.

Og som tulla skikkelig med meg, og lata som at de skulle prate med butikksjef John Ellingsen da, var det vel.

Og han ringte vel meg tilbake etter den her tullinga da.

Og hadde en litt fleipete/leende tone vel.

Og liksom sa fra om noe greier da.

For jeg var ikke så flink til å sette over samtaler ennå, for å si det sånn.

For det var litt komplisert da, og jeg hadde ikke jobba i det info-buret før det her da.

Det var ikke sånn som da jeg seinere jobba med å svare telefoner, på Arvato sin skandinaviske Microsoft-aktivering, her i Liverpool, for eksempel.

At jeg fikk en eller to dager med opplæring.

Nei, sånn var det ikke, i det hele tatt.

Jeg ble liksom bare plassert der, og visst hvordan samtaler ble overført da.

Men det var ikke så lett å huske det, etter bare å ha blitt visst det, en eller to ganger.

Så jeg tulla litt da.

Og var litt stressa og knytt kanskje, den her dagen.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var også en god del mer som hendte, dette andre og tredje året, som jeg bodde, i Oslo.

Og det tenkte jeg at jeg skulle skrive mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 82: Japper

En gang, den første tiden, mens jeg bodde på Ellingsrudåsen.

(Dette kan vel ha vært ikke så lenge etter at jeg var med Magne Winnem på møter i Oslo Unge Høyre, osv., sommeren 1991).

Så skulle Magne Winnem på generalforsamling da, i et aksjefond.

Som jeg skrev om i Min Bok, så hadde Winnem-familien noen aksjer i firmaet som eide Larvik Line, sånn at de skulle få tilbud på reiser med danskebåten Petter Wessel til Danmark da.

Og Winnem-familien eide også noen aksjer i et aksjefond da.

Nå hadde dette aksjefondet prestert dårligere enn gjennomsnittet på børsen da, (ihvertfall ifølge Winnem).

Så Winnem ønsket å fremme noe slags mistillitsforslag, eller noe, mot styreformannen, i fondet da, (eller noe).

Og Winnem ville at jeg skulle bli med.

Og Winnem var jo mye flinkere med klær, enn meg, som var fra Bergeråsen.

Så Winnem mente at jeg måtte kle meg pent og sånn, for å være med på den her generalforsamlingen da.

For han trengte støtte da, (som han sa), når han skulle gjennomføre sitt 'opprør', mot dette aksjefondet da.

Så jeg måtte ha på meg en blå blazer, som Winnem eide, og gå med en stresskoffert, som også var Winnem sin, (husker jeg).

For Winnem mente at han kunne ta med en ekstra person, med inn på generalforsamlingen da.

Men det var vel egentlig koner og sånn, tror jeg.

Så Winnem tulla vel egentlig fælt her.

Og styret i aksjefondet, de visste vel det, tror jeg, at Winnem skulle protestere mot dem.

Så dem så jo stygt på oss da, husker jeg.

Men når det kom til stykket, så turte ikke Winnem å protestere likevel.

Han bare satt der.

Og jeg skjønnte ikke helt settingen.

Så jeg rådet han ikke til å gjøre hverken det ene eller andre, må jeg innrømme.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Etter denne mislykkede protesten, til Winnem da.

Så tok jeg bare T-banen opp til Ellingsrudåsen, husker jeg.

Men jeg dro innom gatekjøkkenet, på Ellingsrudåsen der, (et som var drevet av en innvandrer vel), og spilte på Terminator 2-flipperet der, husker jeg.

Det var nesten det eneste spillet, som jeg syntes at var kult, (ihvertfall etter at Out Run hadde blitt umoderne), husker jeg.

Selv om jeg også likte Tetris da, må jeg innrømme.

Og andre bilspill enn Out Run syntes jeg også at kunne være artig.

Og også skytespill, som et som Øystein og Glenn hadde, (hvor man liksom hadde en joystick formet som et maskingevær da), på The Gathering, i 1994 vel, som var i Rykkinnhallen, i Bærum.

Da jeg jobba for dem noen vakter, i påskeferien min, fra Rimi.

Siden de trengte hjelp der da, ifølge Glenn Hesler.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En annen gang, som jeg spilte på Terminator 2-flipperet, på Ellingsrudåsen der, husker jeg.

Så var det en kar, som ville spille mot meg, husker jeg.

Og jeg spilte ikke så bra da, for jeg kjente ikke noen på Ellingsrudåsen, så jeg blei kanskje litt usikker da, (eller jeg hadde kanskje en dårlig dag).

Men jeg vant ihvertfall den 'tvekampen' da.

Og en annen kar kom inn der, og spurte han fra Ellingsrudåsen, om, 'trail-ær 'u 'a', eller noe sånt.

Og 'trails', det visste jeg vel såvidt, fra å ha sett noe amerikansk fotball, på TV, at betydde å ligge under.

Og jeg fortalte vel om den her episoden, til Øystein Andersen, og han gliste vel litt av den her slang-en da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Mens jeg bodde på Furuset, hos Arne og Mette der, forresten.

Så snakka jeg jo en del på kontakttelefonen, (når dem ikke var hjemme da).

Og en gang, så snakka jeg med ei tenåringsjente, fra nettopp Ellingsrudåsen vel.

Og hu fortalte det, at hu jobba som DJ, eller noe.

Og at en nyttårsaften, så hadde hu sovna i badekaret, på en fest, (av en eller annen grunn).

Og hu fortalte også det, at 'snuten ikke var kjent for å være Einstein', (eller noe), som hu sa da.

For noen ungdommer på Ellingsrudåsen, de hadde visst klagd på noen kriminelle.

Også hadde politiet gått opp deres oppgang da.

Mens de kriminelle så på det her.

Sånn at de kriminelle skjønnte hvilke ungdommer det var, som hadde ringt og klaga til politiet da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og den her samtalen, den fortalte jeg vel om, til min tremenning Øystein Andersen da.

(Kanskje siden jeg var fra Berger, og han var en lokal kar, (må man vel si), i det her området jeg bodde og jobba i).

Og han syntes at det uttrykket var artig da.

Så etter det her, så begynte vi tre, (Øystein Andersen, Glenn Hesler og meg), også å si 'Einstein', en del ganger da.

Ihvertfall Øystein og meg vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Glenn Hesler han sa kanskje ikke Einstein like ofte, som Øystein og meg, (som tulle-uttrykk da).

Men Glenn Hesler hadde et eget uttrykk, som han sa ofte, (husker jeg), og som jeg ikke helt skjønnte hva betydde da.

Og det var 'host-host'.

Og Glenn Hesler han hadde også et annet uttrykk, og det var 'knips'.

'Nå fikk du knips', (eller noe), kunne han si, mens han knipsa i henda da, hvis det var noe han syntes var bra eller morsomt vel.

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var også mye mer som skjedde, det andre og tredje året, som jeg bodde, i Oslo.

Og det tenkte jeg at jeg skulle skrive mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 83: Mer fra OBS Triaden, mm.

På OBS Triaden så begynte det også etterhvert en ung, høy, kjekk, halvt mørkhudet mann, som het James.

James var fra Rasta, tror jeg.

Og han og jeg, vil ble liksom nesten rivaler der da.

Vi liksom konkurrerte oss imellom, om hvem som fikk flest pene, unge damer, til å gå i kassa vår da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, som James satt i kassa, så kom Fanney inn i kassa hans, for å avløse han, sånn at han kunne få matpause, eller noe.

Og så rygge James stolen sin bakover, sånn at bakhodet hans, ble sittende liksom klistra, mellom Fanney sine ganske store pupper da.

Og det her var noe han pleide å gjøre, hver gang Fanney kom inn i kassa hans, fortalte han meg, (mener jeg å huske, ihvertfall).

Så det var ikke bare jeg som var litt på sjekker'n der.

Så det var kanskje det var derfor jeg tok hu Marit på låret, siden jeg kanskje ble litt sjalu på James, som stanga huet sitt oppi puppene til Fanney, ganske regelmessig da, sånn som jeg skjønnte det.

Fanney var jo hennes som jeg hadde fått låne en sånn hvit stretch-bukse av, den gangen vi begge var med på Knut Hauge og Lene fra Rælingen sin slalomtur, til Norefjell vel, før han James begynte der vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Siden James var halvt asiatisk, (eller noe sånt).

Så pleide jeg, (som jo var fra Bergeråsen), å spørre han, hvis det dukka opp noen tropiske frukter, i kassa mi.

(For tropiske frukter var ikke så vanlige på Bergeråsen).

Og dette var helt på begynnelsen av 90-tallet da.

Så når det dukka opp en 'rar', tropisk frukt, som jeg ikke visste hva het.

Så spurte jeg James da, som satt i kassa foran meg, på ihvertfall noen vakter da, husker jeg.

'Hva er det her, James', spurte jeg vel.

(Noe sånt).

'Mango', svarte James da.

Så gikk det kanskje en time.

Også spurte jeg James igjen da, 'hva er det her, James?'.

(Det var papaya da, lærte jeg meg seinere).

Også svarte James, at 'vi kaller også det for mango'.

(Noe sånt).

Så da måtte jeg nesten slå mango igjen, syntes jeg.

Selv om jeg nok skjønnte at dette nok var feil.

For papaya-ene så jo ikke like ut, som mango-ene da.

Men når James, som hadde mor fra det Fjerne Østen, (var det vel), sa at de kalte det mango så.

Så måtte jeg nesten slå det, syntes jeg.

Istedet for å lage noe nummer ut av det da.

Også lærte jeg meg heller det bedre, etterhvert, hva de forskjellige tropiske fruktene het da.

For da husket jeg ihvertfall hvordan mango så ut, husker jeg.

Også tok jeg det derfra liksom.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg lurer på om det var en gang, som James og jeg, jobba på samme vakt.

(Hvis ikke det var Knut Hauge).

Så hadde vi vel fått beskjed om å følge med på kundene, som trava rundt i kassaområdet.

Ihvertfall så var det vel Knut Hauge som fikk meg med, på å følge med på noen jenter da, som han mistenkte at skulle rappe sjampo.

(Hvis det ikke var James da).

Og da, så mistenkte vi vel, at de to unge tenåringsjentene rappa sjampo da.

For de gikk rundt der så lenge, i kassaområdet, på OBS Triaden.

Men vi klarte ikke å få tatt de, for tjuveri.

Men jeg var jo ganske ny i dagligvarebransjen, og syntes at det å prøve å ta butikkyver, var litt spennende og kanskje litt skummelt da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men det var jo sånn.

At når jeg var ferdig på jobben min, på OBS Triaden.

Så var det ofte en stressende jobb, og det var alltid noe som skjedde der da.

Så når jeg møtte Glenn og Øystein, etter jobben.

(Ofte på Biljardhallen da).

Så var ofte huet mitt full av jobb-ting da.

Og jeg begynte nok med en gang å prate om hva som hadde skjedd på jobben, på den vakta jeg hadde hatt, da.

Så når jeg så de to jentene, som jeg mistenkte at hadde rappa sjampo, på OBS Triaden, på Biljardhallen da.

Så fortalte jeg om det her, til Glenn og Øystein da.

Og en oss mobba dem litt, husker jeg.

Og sa, 'så fin du er på håret', og sånn.

Så det var nok å gå litt over streken.

For jeg hadde vel kanskje ikke lov å prate så mye om jobb-ting, med kamerata mine, og sånn, muligens.

Ihvertfall så var jeg vel kanskje litt unøyaktig.

For det var jo ikke sånn, at disse unge jentene hadde blitt tatt for å stjele i matbutikken.

Men vi mistenkte dem litt for det da.

Men når man snakker med Glenn og Øystein, så kunne dem ofte være litt brå og sånn da.

Så det ble kanskje ikke alltid så nyansert, når man snakka med dem.

Så sånn var kanskje det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Etterhvert, så begynte jeg jo å jobbe, i ferskvaren, på lørdagene.

Og da, så måtte jeg ha på meg, en sånn hvit plastfrakk, husker jeg.

Som muligens var engangs da.

Over OBS-klærna mine da.

Og en gang, på en lørdag, så husker jeg det, at brannalarmen gikk der.

Så alle som jobba i hypermarkedet, vi måtte gå ut personalutgangen der.

Og da, så subba jo jeg rundt der, med den hvite plastfrakken, fra ferskvaren, på meg da.

Og da, så smalt det fra hu Marit, (tror jeg det var), at 'nå så du fin ut'.

(Noe sånt).

Enda jeg vel ble litt avslørt, av den plastfrakken.

For den gikk jo rundt meg nesten.

Så da kunne man lett se hvor tynn jeg var da.

Så det var rimelig flaut, husker jeg, å gå med en sånn 'stygg' plastfrakk da.

Men det måtte jeg ha på meg, ble jeg fortalt, da jeg begynte å jobbe, i ferskvareavdelingen der da.

Så det tok jeg alltid på meg, på de vaktene mine, som jeg jobba der, deler av skoleåret 1991/92 da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En lørdag morgen, som jeg nettopp hadde kommet på jobb, på OBS Triaden der.

Så husker jeg at butikksjef John Ellingsen og Jon Ole, de stod ute i butikken, og krangla, om hvem som skulle stå på flaskerommet, den dagen, da.

Jon Ole klagde til Ellingsen, og sa at det var alltid han som måtte stå på flaskerommet.

Jeg hadde jo jobba nesten overalt på OBS Triaden da.

(Unntatt i frukta da, hvor jeg aldri jobba, siden de aldri trengte folk der vel).

Så jeg sa det da, at jeg kunne godt stå på flaskerommet, den lørdagen.

For jeg var vant til å rydde flaskebordet, fra da jeg jobba på CC Storkjøp, i Drammen da.

(Det året jeg var russ på Gjerdes videregående).

Så da ble det sånn da.

Men da ble kanskje kassalederen, (som vel var Liss vel), muligens litt sur da, siden de jo da fikk en person mindre i kassa.

(Det var jo 15-20 kasser der, siden det var så mange kunder der da.

Det kunne kanskje nesten minne litt om IKEA på Billingstad der, noen ganger.

Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men å stå på flaskerommet på OBS Triaden, på en lørdag.

Det var ikke noe artig jobb, fant jeg ut.

Det kom flasker hele tida.

Og det gikk greit for meg, å få unna flaskene.

Jeg fikk stablet disse i kasser og på brett da.

Men det var visst også meninga at jeg skulle få tatt unna pallene.

Men det var jeg ikke vant til å gjøre.

Og hvor de pallene egentlig skulle stå, det skjønte jeg vel ikke helt.

Så en som het Jon vel, som jobba på gølvvet, måtte hjelpe meg litt med å få unna de pallene da.

(Hvis jeg husker det riktig).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Sommeren 1992, før jeg skulle i militæret, så jobba jeg ganske mye, på OBS Triaden, husker jeg.

Jeg ble spurt, av spesialvaresjef, Lars Erik Koritov, (en som var et år eller to eldre enn meg, men som jobba heltid da, og ikke studerte, som meg), om jeg kunne jobba noen vakter, i en ny spesialvare-sommer-avdeling, som de hadde der, den våren og sommeren da.

Og da var jeg litt med å diskutere kassarutiner, osv., der, (husker jeg).

Og jeg sa det, at de måtte bolte fast kassa, hvis ikke så kunne noen bare stjele hele kassa, (med penger og alt da).

(For det hadde jeg lært meg da, mens jeg hadde jobba i butikk da, at man måtte feste kassa-apparatet ordentlig da).

Jeg bare ga tips da, og var ikke så vant til å være med på å bestemme ting.

Og jeg var ikke helt sikker på hvilken tone jeg skulle bruke liksom.

Så jeg var kanskje litt aggressiv og arrogant, tenkte jeg.

Og jeg visste ikke hvem han tredje sjefen der, (som var med på møtet), var.

Så jeg følte meg litt utafør da.

Så jeg holdt kjeft etter at jeg hadde sagt det om å bolte fast kassa da.

For jeg visste ikke helt hvordan møte det her var heller.

Men seinere så fikk jeg vel kjeft for det, at det ikke var seddelboks der, tror jeg.

Men at det var min jobb, å si fra om det.

Det skjønte ikke jeg helt men.

Og Koritov sa i det møtet, at å bolte fast kassa, det hadde han ikke tenkt på engang, (husker jeg).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så jeg jobba altså også et par vakter, (var det vel), i en egen sommer-spesialvare-avdeling der, som solgte hvite plaststoler, osv., da.

I et lokale, som var til venstre når man kom inn på Triaden der, fra parkeringshuset.

Og ikke til høyre, hvor resten av OBS Triaden lå.

Så jeg fikk litt ansvar der faktisk, selv om det var veldig turbulent der, (med en del eierbytter, osv.), og jeg ble liksom flytta en del rundt på da.

Sånn at plutselig så jobba jeg i ferskvaren eller spesialvaren, men så var det tilbake i kassa igjen, når den nye avdelingen hadde fått tak i fler ansatte, (eller hva det kunne være da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var også en del mer som hendte, det andre og tredje året, som jeg bodde, i Oslo.

Og det tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 84: Enda mer fra OBS Triaden, mm.

Arne Thomassen, han sa det, en gang, det året, som jeg leide av han og Mette Holter, på Furuset.

At mens han var sammen med mora mi, (Karen Ribsskog), og vi bodde i Mellomhagen, på Østre Halsen, utenfor Larvik, på midten av 70-tallet.

Så hadde han fått en kamerat, som var ekspert på sinnsykdom, eller noe, til å prate med mora mi.

Og hu var sinnsyk da, sa han kameraten.

Og Arne Thomassen fortalte meg det, at han kunne se det på meg, at jeg også hadde det samme, som mora mi da.

Fordi jeg ble så anspent, når dem fikk gjester jeg ikke kjente, osv.

Jeg selv lurte vel kanskje på om det var fordi jeg var litt sjenert kanskje, og var vant til å bo for meg selv, osv.

Men jeg sa ikke noe da.

Men Arne Thomassen fortalte meg at man kunne leve med den her sykdommen da.

(Det som mora mi hadde hatt av noe slags sinnsykdom da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men nå var vel ikke Arne Thomassen noe ekspert på sånt her, akkurat.

Så jeg tok ikke det han sa så særlig seriøst, må jeg innrømme.

(Selv om stusset en del på det her da, må jeg innrømme).

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

På jobben, på OBS Triaden, så pleide han med det mørke håret, som jeg seinere jobba sammen med, i ferskvareavdelingen.

(En som liksom hadde mørk sleik og et 'colgate-aktig' smil vel.

Og som seinere, når jeg spilte fotball med Glenn Hesler og Øystein Andersen sin kamerat Tom, (som jeg har skrevet om før i Min Bok 2 vel), som var butikksjef på Kiwi, på St. Hanshaugen.

På midten av 90-tallet.

Så pleide noen folk som jeg hadde vært kolleger av, på OBS Triaden, å være med, i den 'fotball-gjengen', til han Tom da.

Blant annet han med det mørke håret, fra ferskvareavdelingen da.

Og en annen, ganske tynn og hengslete kar, (som het Anders muligens vel), som pleide å jobbe på gølvvet, på OBS Triaden, vel).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Han med det mørke håret, i ferskvareavdelingen.

Han pleide å si til meg, at jeg spiste for usunn mat, (eller noe), når jeg hadde lunsj-pause.

(Dette var før jeg begynte å jobbe i ferskvaren da.

Så det var kanskje litt rart at han kommenterte om det).

Kanskje fordi jeg drakk cola, eller noe.

Så en gang, når det var tilbud, på Yoplait-jogurt.

Så kjøpte jeg det, husker jeg.

For da jeg gikk på ungdomsskolen, så var jeg ikke noe glad i melk, husker jeg.

Men meierienes frukt-jogurt, de klarte jeg å få ned, mener jeg å huske.

Så nevnte jeg det til han med det mørke håret, i ferskvareavdelingen da, når han kom inn på spiserommet der, i en lunsj-pause da.

At se, nå har jeg kjøpt meg jogurt, nå kan du ikke klage på at jeg er så usunn lenger vel.

(Noe sånt).

Men da var det feil og da.

For da svarte han fra ferskvaren noe sånn som at, 'hvis du hadde spist en jogurt som det ikke var så mye sukker i så'.

For da var det galt og, når jeg spiste sånn Yoplait-jogurt da, (skjønte jeg).

Så etter den episoden, så skjønnte jeg det, at uansett hva jeg spiste, så kom sikkert han karen i ferskvaren til å mene at jeg var usunn antagelig da.

Men de episodene, når jeg fikk høre at jeg var så usunn.

De fikk meg vel kanskje til å tenke litt mer på kostholdet mitt, osv., da.

Det er mulig.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så sånn var det.

Jeg husker forresten at kassaleder Helene, (hu som var fra Finland), en gang, sa til meg, at noen av kassererne ikke likte at jeg var avløser.

Men hun ville bruke meg som avløser like vel da.

Og hva det gikk på, det mener jeg at jeg overhørte.

Og det var at hu Marit, (var det vel), hadde sagt til Helene, at hver gang jeg hadde avløst henne, så hadde hu diff i kassa.

Men jeg må innrømme det, at jeg var vant til at femtiøringene lå der, og bindersene, (eller om det var strikker), til å bunte seddel-buntene, som vi la ned i drop-safen, lå der, og at pantelappene lå der liksom da.

Men alle kassererne, de hadde sitt eget system nesten, i kassaskrinet sitt da.

Så jeg ble litt stressa noen ganger, av å avløse enkelte av dem da.

Hvis skrinet deres var for forskjellig fra mitt eget skrin, som jeg var mest vant til da.

Så jeg innrømmer det at jeg kan ha rota litt da.

Når jeg avløste dem som liksom hadde et 'rart' skrin da.

Men vanligvis så fikk jeg ikke ikke noe særlig diff selv.

Men Marit, (var det vel), hu mente at jeg bare var nøye, når jeg slo på mitt eget oppgjør da.

Men det var vel kanskje ikke helt riktig.

Altså, det jeg så på som viktigst, det var vel kundeservice-en liksom.

Så hvis det mangla ti øre, i skrinet, eller en femti-øring, så ødela ikke det dagen min liksom.

For jeg hadde jo gått handel og kontor, og markedsføringslinja, et år, blant annet, så jeg var kanskje mer vant til å tenke kundeservice da.

Enn i tiøringer.

(Eller hvordan man skal forklare det).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men etterhvert så ble det sånn, at avløserne hadde med seg sine egne skrin.

Og slo på sitt eget kasserer-nummer, når de avløste kassererne da.

Men da kunne det bli problem, hvis man glemte seg, og la for eksempel en tusenlapp, i drop-safen da.

For da fikk jo den kassereren man avløste, en plussdiff, på tusen kroner.

Og man selv, (som avløser), fikk en minusdiff, på tusen kroner da.

En gang, så fikk jeg en sånn minusdiff, (husker jeg).

Men hu kasserer-dama, (ei jeg ikke husker navnet på nå), hu fikk vel ikke noe plussdiff vel.

Så da satt jeg igjen med en stor minusdiff da.

Og da lurte jeg på om hu kasserer-dama jugde husker jeg.

Og om hu rappa den tusenlappen, når hu så at hu hadde 'min' tusenlapp i oppgjøret sitt da.

Hvem vet.

Jeg husker ihvertfall at jeg mistenkte at det kunne være sånn.

Jeg husker ikke navnet på hu kassadama.

Men det var ei med lyst hår, på min alder, som jobba deltid der vel.

Mener jeg å huske.

(Hvis jeg ikke husker helt feil).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, mens jeg var på noe slags pub-til-pub runde, (eller noe), i Oslo sentrum, mens jeg jobba, på OBS Triaden.

Så lurte jeg vel på, hvilken pub, som jeg skulle gå på da.

(Noe sånt).

Jeg kikka litt inn på Andys Pub, i Stortingsgata, hvor jeg hadde vært og drukket, en eller to ganger vel, før det her da.

Og da så jeg ei kassadame, fra OBS Triaden, som het Caroline, (eller noe sånn), vel.

Og hu satt ved et bord, (eller om hu stod og prata), med en ganske barsk kar, som var litt eldre enn henne da.

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men en seinere gang, da jeg var på jobben.

Så spurte jeg hu Caroline, (eller hva hu het igjen), om det var henne jeg hadde sett, på Andys Pub der da.

Men da mente hu at det ikke var henne da.

Noe jeg egentlig fant det vanskelig å tro, (for å være ærlig).

For jeg mente at jeg hadde kjent henne igjen, når jeg så henne gjennom vinduet, i Stortingsgata der da.

Men jeg sa ikke noe mer da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Våren/sommeren etter at det vikariatet mitt gikk ut, hos OBS Triaden.

(Altså våren/sommeren 1991).

Så jobba Magne Winnem på Rimi Rosenkrantzgate, (var det vel, ihvertfall så var det en Rimi, som lå mellom Stortinget og Rådhuset da, ganske langt ned mot fjorden).

Jeg skulle på Danmarkstur, med OBS Triaden, (med Stena Saga), husker jeg.

Så jeg trengte noen klær.

Og jeg var også litt lei, av OBS Triaden, siden jeg ikke visste sikkert, at jeg kom til å få mange vakter, sommeren 1991 da.

(Siden vikariatet mitt nettopp hadde gått ut der).

Fram til jeg begynte å studere, på NHI igjen.

Og jeg hadde vel nevnt det her for Magne Winnem da.

Som hadde en dansk butikksjef, (mener jeg å huske), på Rimi Rosenkrantzgate der.

Så jeg var interessert i heltidsjobb, fram til NHI begynte igjen da.

Og Winnem hadde nevnt det for sin danske Rimi-butikksjef, at jeg var interessert i en ny jobb da.

Så jeg hadde et jobbintervju, med han danske Rimi-butikksjefen, i Rosenkrantzgate der, mens jeg jobba deltid på OBS Triaden da.

På slutten av det friåret mitt, fra NHI.

Men jeg nevnte det da, (i jobbintervjuet), at jeg skulle begynne å studere igjen, til høsten, på NHI.

Og derfor fikk jeg ikke jobb, på Rimi Rosenkrantzgate.

For han danske butikksjefen, han så etter en person, som kunne jobbe heltid der fast fremover da.

Og ikke bare et par-tre måneder, fram til august-måned liksom.

(For det hadde vel da blitt litt vel turbulent kanskje.

Hvis de måtte ansette en ny medarbeider, og denne slutta igjen like etterpå).

Så han danske Rimi-butikksjefen, han takket meg, husker jeg.

Siden jeg hadde vært ærlig, og nevnt det, at jeg skulle begynne å studere heltid, på NHI igjen, til høsten da.

(Og ikke hadde prøvd å skjule det da).

For det visste han visst ikke fra før da, (sånn som jeg skjønnte det, ihvertfall).

Enda vel Magne Winnem vel må ha visst om det her.

Så det er mulig at Magne Winnem, (som jobba som assisterende butikksjef der vel), prøvde å villede sin danske butikksjef da.

Og kanskje prøvde å skape stry for meg også.

Hvem vet.

Altså ved å ikke fortelle sjefen sin om at jeg skulle begynne å studere, til høsten da, (mener jeg).

For da hadde vel det blitt et skikkelig rabalder, (kan jeg tenke meg), når den tid kom.

Hvis jeg hadde latt som at jeg var interessert, i en fast heltidsjobb der.

Også hadde jeg bare slutta, etter en par måneder, for å begynne å studere igjen.

Det hadde vel vært som svindel nesten.

(For å overdrive litt kanskje, men likevel).

Så jeg syntes at dette jobbintervjuet, det ble kanskje litt rart da.

Hvorfor ville han danske Rimi-sjefen, til Magne Winnem, prate med meg om en fast heltidsjobb, liksom.

Når det var kjent, (må man vel si), ihvertfall blant mine kamerater og kjente, at jeg skulle begynne å studere heltid igjen, på NHI, høsten 1991.

Nei, det her virka litt rart da, (må jeg innrømme).

Selv om jeg ikke sa noe til Winnem vel.

Kanskje fordi jeg var litt stressa, siden jeg jo også skulle handle klær, denne dagen, (en skjorte, blant annet), til den Danmarksturen da.

Og nå idag så virker vel denne episoden fortsatt litt rar, vil jeg vel si.

(Når jeg tenker mer på det her, mener jeg).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Det var fortsatt en god del mer som hendte, det andre og tredje året, som jeg bodde i Oslo.

Og det tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 85: Mer fra det andre og tredje året jeg bodde i Oslo

Våren 1991 så var det dansketur, med OBS Triaden, husker jeg.

Jeg husker ikke hvem som arrangerte dette igjen.

Men denne gangen var det ikke Knut Hauge og Lene fra Rælingen, som drev og arrangerte, tror jeg.

Jeg kan faktisk ikke huske dem fra båten, (som var Stena Saga).

Så det er mulig at de hadde slutta før det her.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Jeg husker at jeg ba om fyrstikker i resepsjonen, når jeg kom på båten.

For jeg hadde ikke lighter, (av en eller annen grunn).

(Dette var en lørdag kveld, og jeg hadde vel jobba hele dagen, på OBS Triaden.

Så det er mulig at lighteren min lå igjen på spiserommet, eller noe.

Hvem vet).

For jeg mente vel å huske at de pleide å ha fyrstikker, i resepsjonen da, på disse ferjene.

Men timing-en var kanskje litt dårlig, (tenkte jeg på, etterhvert).

For Scandinavian Star-ulykken hadde jo nettopp vært.

Og jeg fikk vel noen kommentarer, (eller ihvertfall blikk), fra kassaleder Helene også.

(Som lurte på hva jeg dreiv med da).

Så på denne reisen, så var jeg litt utafør, etter det at jeg jo hadde dummet meg ut, og spurt om fyrstikker, i resepsjonen der, med en gang jeg kom om bord i båten.

(Enda Scandinavian Star-ulykken nettopp hadde vært).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Stena Saga var jo også den danskebåten, som jeg hadde sniki meg med, til Danmark, et år før det her.

Da jeg møtte Eva Olsen og typen, på Oslo City.

Og de skulle til Danmark med Gjerdes Videregående, i Drammen.

Som jeg har skrevet om tidligere, i Min Bok 2.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg hadde også vært litt uheldig, med klesinnkjøpene mine, før denne dansketuren da.

Jeg hadde jo kjøpt meg en ny skjorte, på KaphAhl der, i Karl Johan/Lille Grensen.

Den dagen, som jeg var på jobbintervju, på Rimi Rosenkrantzgate.

Men den skjorta, den hadde liksom en sånn rar krage da.

Det var bare en slags knepping, der kragen liksom skulle ha vært da.

(Men jeg var ikke så flink til å kjøpe klær da.

Så jeg var glad bare jeg klarte å finne meg en skjorte, liksom).

Så jeg følte meg litt dum da, på den her dansketuren.

Siden jeg hadde en rimelig rar skjorte og hadde driti meg ut og spurt om fyrstikker der da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg dreit meg også ut, med en jakke, som jeg kjøpte på KaphAhl, på den her tida, (husker jeg).

For det var en slags pastellfarget jakke, husker jeg.

Som hu som jobbet der, sa at var fin og sånn da.

Men når jeg gikk ut av butikken, så husker jeg at hu dama sa, 'også pastell da', (eller noe).

Så de var hykleriske, de som hjalp meg med å handle klær der da.

(Må jeg nok si).

Og da prøvde jeg å ta den jakka opp på armene, husker jeg.

På skikkelig 80-talls vis da.

En gang på jobben, på OBS Triaden der, husker jeg.

For å prøve å se kul ut da.

Men uten å lykkes, tror jeg.

Ihvertfall hvis jeg tolket de blickene som kassaleder Helene ga meg riktig vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men da Øystein Andersen, Glenn Hesler, Magne Winnem, Kjetil Holshagen og jeg, var på ferie, i Gøteborg, sommeren 1991.

Så så jeg en ganske fin skinnjakke, på KaphAhl, på Nordstan-senteret, i Gøteborg.

Men jeg hadde ikke råd, til å kjøpe den, under Sverige-ferien da.

Men etter at jeg fikk studielånet mitt, da jeg begynte på NHI igjen, noen uker seinere.

Så gikk jeg på den KaphAhl-butikken, i Karl Johans gate/Lille Grensen der, igjen da.

Og da kjøpte jeg meg en sånn grå skinnjakke, (som jeg hadde sett i Gøteborg), der da.

Og som kosta litt mindre i Norge vel, (hvis jeg ikke husker helt feil).

Den jakka kosta vel litt i underkant av 1500 kroner, (mener jeg å huske, ihvertfall).

Og den jeg kjøpte var grå da.

Og var vel muligens en av de fineste jakkene jeg har hatt vel.

Den var ikke like tøff som Øystein og Glenn sine svarte skinnjakker men.

For deres jakker var liksom rette foran, blant annet, (mener jeg å huske).

(Og Øystein og Glenn, de hadde vel også Guns & Roses-motiv, (eller noe), malt på baksiden av jakkene, tror jeg).

Mens lommene på denne grå skinnjakka, de bulte liksom litt ut da.

På den fra KaphAhl, (som jeg kjøpte da).

Så den jakka kunne ha vært kulere liksom.

(Den var liksom litt døv og).

Men da hadde den kanskje blitt for rå igjen.

Det er mulig.

Men det ble kanskje sett på som veldig harry, å gå med skinnjakke, i Oslo.

Men det her var en grå skinnjakka, som liksom hadde lommer som bulte litt ut da.

Og den var jo fra KaphAhl.

Så den var vel egentlig for middelaldrende menn, kanskje, den jakka.

Eller som fritidsjakke for forretningsfolk, kanskje.

(Noe sånt).

Hva vet jeg.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så sann var det.

Så jeg var uheldig med de fleste av klærne, som jeg kjøpte meg, i 1991, husker jeg.

Med unntak av den skinnjakka kanskje da.

Som jeg hadde sett i Gøteborg.

Som Øystein Andersen vel stod i nærheten av vel, tror jeg, (da jeg først la merke til den).

(Noe sånt).

Bare noe jeg tenkte på.

Så sann var det.

Men med.

På den Danmarksturen, med OBS Triaden, så husker jeg også at jeg satt mye alene vel.

Jeg husker at jeg satt i danserestauranten der.

Og at butikksjef John Ellingsen og assisterende butikksjef Claus, gikk rundt i dress vel.

Så jeg lurer på om jeg bomma litt med antrekket.

Det gjorde jeg nok, i og med at den skjorta hadde så spesiell krage, for å si det sann.

Så sann var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg husker at jeg var litt nedfor.

Og jeg husker at jeg møtte en av de gutta fra gølvvet, i eller utafør herredoen vel, på Stena Saga da.

(Dette var en sann lokal Lørenskog-helt/kjekkass tror jeg, med krøllete, lyst hår vel).

'Gamle ørn', sa han til meg, når han kjente meg igjen, (mener jeg å huske).

Antagelig fordi jeg hadde jobba på OBS Triaden i bortimot et snaut år da.

(Noe sånt).

Så sann var kanskje det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Ellers, så husker jeg ikke så mye, av den dansketuren.

Annet enn at ei med lyst hår, i begynnelsen av 20-åra vel, som jobba i ferskvaren, spurte meg, noen uker etter turen, (på spiserommet, til OBS Triaden der), om jeg hadde vært med på turen.

Mens hu smilte eller lo vel.

(Så det var kanskje noe som var morsomt da).

'Ja', sa jeg da, selvfølgelig.

Men jeg hadde kanskje ikke sett ut som meg selv da, eller noe.

(Siden hu spurte, mener jeg).

Jeg hadde jo driti meg ut, siden jeg hadde kjøpt med en 'rar' skjorte, og ikke gikk med dressjakke, og ved at jeg spurte om de fyrstikkene, i resepsjonen der da.

Og jeg hadde jo også nettopp vært i jobbintervju, på Rimi Rosenkrantzgate.

Og det var jo fordi at jeg nettopp hadde måttet slutte, å jobbe fast, heltid, på OBS Triaden der, siden mitt seks-måneders-vikariat, hadde gått ut da.

Så jeg var nok litt bleik og utafør og nedfor, på den her dansketuren da.

Så det var ikke sånn, at jeg kan huske det, at jeg dansa eller flørta meg noen damer fra jobben der, akkurat, på den her dansketuren.

Kanskje litt bortsett fra med kassaleder Helene som lurte på hvorfor jeg spurte om fyrstikker, i resepsjonen der.

Ved at hun spurte et vagt, indirekte spørsmål vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mer som hendte, det andre og tredje året, som jeg bodde, i Oslo.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle skrive mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 86: Enda mer fra det andre og tredje året jeg bodde i Oslo

For kundene, på Matland/OBS Triaden, så var det nok ikke så lett å forstå det, at ferskvareavdelingen, på Matland, (og cirka det første året, når det het OBS Triaden vel), var et eget firma.

Ferskvareavdelingen var eiet av en kar, i 40/50-åra vel, med et litt langtrukket, (eller om det heter pløsete), ansikt, og med ringer under øya, (må man vel si).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg vet ikke om det var dette som grunnen.

Men jeg hadde reservasjoner, når jeg satt i kassa, mot å ringe ferskvaren og for eksempel spørre om en pris, husker jeg.

De folka i ferskvaren, de var gjerne litt mer 'tøffe i trynet', må man vel si, enn de som jobba i 'vårt' firma da.

Så sånn var det, (sånn som jeg husker det ihvertfall).

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var vel forresten spesielt hu Anka, (ble hu vel kalt), og hu dama i 50-åra.

(Som begge jobba i ferskvareavdelingen da).

Som jeg hadde problemer med, i begynnelsen der.

Begge de gikk jo i kassa mi, på travle vakter, (for eksempel lørdager da), når jeg var ny på Matland/OBS Triaden der.

Og henta seg røyk, et par ganger cirka, hver av dem vel.

Og de sa da, at de henta røyken nå, også skulle de betale seinere på dagen.

Siden det var lang kø, eller noe, da.

Men de kom aldri og betalte, (sånn som jeg husker det, ihvertfall).

Og jeg sa fra om det her, en gang, på spiserommet.

Til hu Anka, (var det vel), at hu måtte komme og betale røyken sin.

Men hu kom ikke og betalte da heller, (sånn som jeg husker det, ihvertfall).

Men etter at jeg sa fra, til hu Anka, på spiserommet, om det her da.

Så slutta vel både hu Anka og hu eldre dama, å gå til kassa mi, for å be om røyk, uten å betale da.

(Sånn som jeg husker det ihvertfall).

Jeg tror at de slutta å gå i kassa mi punktum, (hvis jeg ikke husker helt feil).

(Noe sånt).

Så de fikk kanskje 'et horn i siden til meg' da, etter at jeg sa fra om at hu ene på ferskvareavdelingen der, måtte huske å betale røyken sin da.

På spiserommet den gangen.

Det er mulig.

Hva vet jeg.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så sånn var det.

Jeg husker også at jeg overhørte en samtale, mellom han med mørk blond hockey-sveis vel, (som jeg har skrevet om tidligere i Min Bok 2), og hu Anka, (var det vel), på spiserommet der da.

Mens jeg hadde pause da.

(Disse folka fra ferskvaren, de hadde vel ofte et ganske høyt lydnivå, inne på det spiserommet, (og sikkert ellers og), sånn som jeg husker det, ihvertfall).

Og da sa vel hu Anka, til han med hockey-sveisen, at hu eldre dama, (som jeg ikke husker navnet på nå), hadde vondt i armen, eller noe, da.

'Å, da er det ikke bare hue det er noe gærnt med da', svarte han med hockey-sveisen da.

(Hvis jeg husker det riktig, ihvertfall).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og da ferskvaren ble lagt ned.

Så var vel grunnen som ble sagt, (sånn som jeg skjønnte det, ihvertfall, selv om vel dette kanskje høres litt rart ut. Men jeg satt jo bare i kassa, så jeg kan nok ha misforstått dette og).

Og det var noe med de runde fiskepuddingene.

Som var prisa, til 14.90.

At de gikk inn til 9.90, i kassa.

Fløtepuddinger, het vel de.

Men om det bare er jeg som husker feil, det er mulig.

Men jeg husker at han tidligere eieren, skula stygt på meg, (vil jeg si).

Den siste dagen han jobba vel.

Mens han gikk rundt i butikken sammen med butikksjef John Ellingsen, var det vel.

Så sånn var det.

Et sånt skulende/stygt blikk, fra en ganske tøff kar vel, i 40-50-åra, som så herja ut, med ringer under øya og med et litt pløsete ansikt vel.

Det blikket husker jeg enda, at jeg fikk, en gang jeg bare satt i kassa der, på OBS Triaden, husker jeg.

Men hva det blikket skulle bety, det veit jeg ikke.

Men de brukte kanskje meg som syndebukk da, for at ferskvareavdelingen gikk konkurs, (eller noe).

Hva vet jeg.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

På CC Storkjøp, i Drammen, så hadde vi jo ikke hatt skanner-kasser, men bare PLU-kasser.

Men på Matland/OBS Triaden, der var det scanner-kasser da.

Og da var instruksjonen sånn, at vi som satt i kassa, vi skulle slå inn alle tallene, på EAN-koden, på varen, hvis ikke varen gikk an å scanne, i kassa da.

For hvis trykket, på etiketten, til varen, var utydelig.

Så hendte det, at varen ikke lot seg scanne, i kassa da.

Og etiketten på de fløtepuddingene, som var runde.

(Altså de var ikke pølseformede, som fiskepuddingene.

Men de var runde hvis man så på de ovenfra da, mener jeg å huske).

De etikettene, de var sånn, at strekkoden var trykket utydelig da, (eller noe).

Sånn at de sjelden gikk inn i kassa, (sånn som jeg husker det, ihvertfall).

Og da, så var instruksene, til oss i kassa.

At vi skulle slå inn hele EAN-koden da.

Som var på elleve siffer, eller noe, (var det kanskje).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og da var instruksene sånn, (mener jeg å huske, ihvertfall), at hvis det stod forskjellig pris.

På varen.

Og på kassa, når vi scannet varen/slo inn EAN-koden.

Så skulle vi i kassa, ta den prisen, som var lavest.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

For vi i kassa, vi kunne jo ikke vite det, hvilken pris, som stod på for eksempel fløtepuddingen, borte i ferskvareavdelingen.

Og det hendte ganske ofte, at prisen som stod på varen og prisen som varen ble skannet til, var forskjellig.

Og vi i kassa, vi kunne jo ikke gå rundt i butikken, hver gang dette hendte, for det hendte rimelig ofte da.

Og det var jo heller ikke sånn at jeg pleide å kjøpe fiskepudding, og spise det til middag selv, liksom.

Så det er mulig at det stod 9.90, på labelen og, til fløtepuddingen, det er mulig.

Det her er bare noe jeg tenkt på, og nesten hatt mareritt om vel, i forbindelse med at han eieren av ferskvareavdelingen, som gikk konkurs, på OBS Triaden der, så så stygt på meg vel.

Noe sånt.

Så sånn var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Når jeg tenker på det her, så husker jeg også hva han Per, som bodde i samme Ungbo-leilighet som meg, i Skansen Terrasse 23, på Ellingsrudåsen, (fra sommeren/høsten 1991), jobba med.

(Noe jeg ikke kom på, i det kapittelet, jeg skrev, om da jeg flytta inn på Ungbo der).

Og han jobba nemlig i Nordfjordkjøtt, (mener jeg å huske), som sjåfør, eller noe, vel.

For jeg husker nemlig det, at jeg sa fra til han Per, om at det var det samme problemet, med mange av Nordfjordkjøtt sine pålegg-pakker.

Som med den tidligere nevnte fløtepuddingen da.

Nemlig at de påleggene fra Nordfjordkjøtt, ofte ikke scannet, i kassa da.

(Sånn som jeg husker det, ihvertfall).

Og jeg jobba ganske mange vakter, i de travleste kassene, på OBS Triaden.

Så jeg hadde det problemet, kanskje hundre ganger, eller noe.

(Hvis ikke enda fler ganger da.

Hvem vet).

Det året jeg hadde det halvt år heltidsvikariatet blant annet der, på OBS Triaden da.

Så jeg burde vite hva jeg prata om, (mente jeg ihvertfall).

Men han Per, han nekta da.

Han sa at det hadde de aldri hørt noe om tidligere.

Så han ville ikke helt tro på meg, tror jeg.

Men jeg mener helt bestemt, at det ofte var sånn da, at etikettene til Nordfjordkjøtt-pålegg-pakkene, var dårlig trykket da.

Sånn at varen ikke skannet i kassa da.

Og da måtte kassereren slå inn alle de elleve sifrene da, (eller hvor mange sifre det var igjen), for å få varen til å skanne da.

Og da ville kanskje folk som var nye i kassa, osv.

Eller som var veldig stressa eller slappe/giddalause kanskje.

De ville nok da muligens bare slå en pris, på de varene.

(Inn på 'kolonial'-knappen, eller noe).

Sånn at salget ikke kom inn på data-systemet, til butikken da.

Så jeg prøvde å gi han Per og Nordfjordkjøtt, et nyttig tips da, til hvordan varene deres kunne bli bedre da.

Men dette rådet mitt, det kom nok ikke helt fram til Nordfjordkjøtt, tror jeg.

Det rådet mitt, det stoppa nok hos han Per, som mente han visste bedre da.

Enn meg, som hadde sitti mer en tusen timer sikkert vel, i kassa på OBS Triaden der da.

(Noe sånt ihvertfall).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mye mer som hendte, det andre og tredje året, som jeg bodde, i Oslo.

Og dette tenkte jeg, at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 87: Mer fra OBS Triaden, mm.

I ferskvareavdelingen, (før den gikk konkurs), så jobba det også ei dansk dame, i begynnelsen av 20-årene vel, husker jeg.

Hu gikk i kassa mi en gang, husker jeg.

(For å kjøpe lunsj, eller noe, vel).

Og jeg prøvde å tulle-prate på dansk da.

(Siden jeg hadde en dansk mormor da, (nemlig bestemor Ingeborg)).

Så jeg prøvde å si 'min bestemor er dansk', med dansk-aktig uttale da.

(Noe sånt).

Og da, så sa hu danske, i ferskvaren, at da trodde hu det, at bestemora mi måtte være fra

København.

Og det var jo riktig da, bestemor Ingeborg var jo født og oppvokst på Sjælland, nemlig i Fredriksverk og i København da.

I den danske overklassen, som datter av en fabrikkeier som eide en av Danmarks største fabrikker.

(Nemlig jernverket i Fredriksverk da.

Og hennes bestefar eller oldefar skjenket byen havnen der da.

Og bestemor Ingeborg vokste opp herskabelig da, i en stor direktørbolig der.

Og hun hadde privat-lærerinne, (sammen med sine søsken), har jeg lest på nettet.

Og hun var etter adelige/kongelige og hennes morfar, (Anders Gjedde Nyholm), var også Chef for Generalkommandoen, tilsvarende det som heter forsvarssjef, i dag).

Men jeg svarte ikke noe, da hu danske i ferskvaren, spurte om min mormor var fra København.

(Siden hu syntes at jeg snakket som en fra København da kanskje, når jeg tulle-snakket på dansk).

For på den her tiden, så var jeg vel ikke helt sikker på, på hvilken øy, som Fredriksverk lå da.

For alt hva jeg visste så kunne like gjerne Fredriksverk, (eller om det skrives Fredriksværk), ligge på Jylland eller Fyn, som på Skjælland.

(For alt hva jeg visste, liksom).

For det var ikke sånn at noen i slekta mi hadde dratt meg ned, for å se på den byen, Fredriksverk, som en av mine danske forfedre, hadde eiet et stort jernverk og skjenket byen havnen i.

Nei, det var det aldri snakk om engang, at jeg skulle på noe ferie, eller noe sånt, ned dit.

Kanskje fordi at bestemor Ingeborg sin far, han mistet jo dette jernverket.

Fordi han ikke ville være 'jovial', som min mormor sa, når jeg ringte henne, her fra England, et år eller to, før hun døde, i 2009.

For han eide visst det jernverket sammen med en svoger, som visst gjorde et eller annet slags 'lureri' nesten da, sånn at min oldefar mistet sin del av jernverket da.

(Noe sånt).

Og min danske oldefar, han begynte da etterhvert heller å jobbe som agent/grossist, i København, for noen store, tyske rederier, (var det vel), i mellomkrigstiden da.

(Etter at min mormor og de først hadde bodd en stund i Tyrol, (fortalte min mormor, på telefonen).

Etter at min oldefar mistet sin del av det berømte jernverket da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var vel også ei nordlandsk dame vel, som jobba i den ferskvareavdelingen, (hvis jeg ikke husker helt feil).

Jeg kunne vel ikke alt på rams, på den her tiden, om at min morfar, Johannes Ribsskog, hadde vært rådmann, oppe i Hadsel, (i Vesterålen), på 50 og 60-tallet.

Men det er mulig at jeg huska det min mor noen ganger sa.

På 70-tallet, osv.

Nemlig at det bare fantes 'en gate', i Stokmarknes, (hvor hu vokste opp).

Og at jeg eventuelt fortalte det her, til hu nord-norske, i ferskvareavdelingen da.

Det kan tenkes.

Men det skal jeg ikke si helt sikkert.

Så sann var kanskje det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Den gangen, som jeg jobba, som ansvarlig, den første dagen, som sommer-spesialvare-avdelingen, var åpen, våren/sommeren, 1992.

Så var det en veldig høy diff, i kassa, husker jeg.

Som jeg vel fikk skylda for, (eller ihvertfall kjeft for), vel.

Men de her spesialvaresjefene.

(Det vil si Lars Erik Koritov, som var sjef for spesialvareavdelingen, på OBS Triaden da.

Og en annen kar, som antagelig må ha vært sjefen for spesialvareavdelingen, på OBS Lillestrøm, (siden Forbrukersamvirket i Lillestrøm kjøpte opp OBS Triaden, etterhvert da, etter at han disponert Skjalg, slutta/fikk sparken vel).

Disse kara, de var sikkert flinke, når det gjaldt spesialvarer.

Men når det gjaldt kunnskap om kassaapparater, så var de ikke helt på topp, tror jeg.

For dagen før jeg jobba der, (var det vel).

Så hadde vi hatt et møte da, (som jeg har skrevet om tidligere. Da jeg sa at kassa burde være boltet fast, for den stod bare løst da, oppå et bord, eller noe).

På det møtet, (eller hva man skal kalle det), så ble det foretatt en del prøveslag.

For det var noen dyre varer, (som jeg ikke husker nøyaktig hva var, som ble solgt der.

Bildekk muligens).

Og jeg visste jo ikke hva som ble gjort, med den kassa, før jeg skulle jobbe i den avdelingen, dagen etter, eller noe.

Men etter at det var en høy diff der da.

Så skjedde det, at ei dame på kontoret, (ikke Klara, for hu mista vel jobben, omtrent da disponent Skjalg slutta, tror jeg), så på rullen.

Og da så hu det, at det hadde blitt foretatt masse prøveslag da, på flere hundre kroner da, flere av de.

Så det var jo grunnen til diffen da.

At vi hadde testa kassa, dagen før.

Uten at kassa hadde blitt nullstilt i mellomtiden.

Fortalte hu kontordama meg, mens hu lo/smilte litt da, av at det gikk an liksom, å tøyse/rote sånn, liksom.

Men jeg vet ikke om Lars Erik Koritov, skjønnte hva som hadde skjedd.

Når det gjaldt grunnen til at det ble så høy diff.

Og når det gjelder han spesialvaresjefen, fra OBS Lillestrøm, så nok ikke han med seg det, tror jeg, (hvis jeg skulle tippe, ihvertfall).

Men han kjefta vel på meg, fordi at noen sedler hadde falt bak kassaskuffen, (mener jeg å huske).

Fant vi ut, når vi tok oppgjøret, etter den første dagen da.

Men dette var et kassaapparat, som jeg ikke var vant med.

Og det var vel ikke drop-safe der heller, tror jeg.

Så sedlene fløyt liksom, i kassa der da.

Men hva skulle man gjøre, når det ikke var drop-safe der liksom?

Nei, det var ikke så mye jeg kunne ha gjort da egentlig, (vil jeg si).

Men han spesialvaresjefen, fra OBS Lillestrøm da.

Han ble sur på meg, på grunn av de her tingene da.

(Sånn som jeg husker det, ihvertfall).

Så jeg fikk vel ikke lov å jobbe mer i den sommer-spesialvare-avdelingen, etter den første dagen der vel.

Så det er mulig at jeg endte opp med å bli noe slags syndebukk, for de her problemene da.

Jeg fikk ihvertfall ikke lov til å jobbe der mer enn en vakt, (eller noe), mener jeg å huske.

Enda jeg egentlig ikke hadde noe imot å jobbe selvstendig heller.

Sånn som det arbeidet, i den sommer-spesialvare-avdelingen var.

For der, så var det bare jeg som jobba, det meste av tiden, på den nevnte vakta, som jeg jobba der da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, like etter at Matland ble til OBS Triaden vel.

Så hadde vi et slags smilekurs, på spiserommet der, (var det vel).

En kar, fortalte oss det, at det var menneskelig å feile.

Og at vi måtte godta det.

Og innse at alle kunne gjøre feil, (husker jeg).

Noe som jeg husker, at gjorde meg mindre stressa og anspent.

At det liksom var lov til å gjøre feil da.

Det hadde jeg vel ikke hørt så ofte før, for å si det sånn.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og det var også muligens på det kurset, at vi i kassa, fikk beskjed, om å si 'velkommen igjen', til alle kundene.

Noe som varte i en del uker vel.

Før flere og flere slutta og si det da.

Og tilslutt, så stod det en litt eldre fyr, oppå meg omtrent, i kassa, og skreik 'velkommen igjen', til meg, igjen og igjen da.

Som på en slags ironisk måte da.

Fordi det hadde vært noe feil prising, inne i butikken, eller noe.

Så skulle han eldre, litt 'gnom-aktige' karen, (må man vel si at han var).

Han skulle liksom hevne seg på meg da, ved å skrike gjentatte ganger, (som en 'hårføner-aktig' måte nesten), like ved der jeg satt og jobba da.

På grunn av at jeg sa noe jeg hadde fått beskjed om å si, på det smilekurset da, (var det vel).

Og fordi at noen på gølvvet, i butikken, hadde rota med noe prismerking, (eller noe sånt), da.

Så det var jo veldig artig, må jeg si.

Å ha en sånn gal idiot, stående like ved en, i fem minutter kanskje, mens han uten stans ropte 'velkommen igjen' da, (eller om det var 'takk for handelen', eller noe sånt. Det var ihvertfall det som vi fikk beskjed om å si, på et sånt kurs da, som han 'idioten' ropte i flere minutter, inn i øra mine da, på en travel fredags eller lørdagsvakt, var det vel).

(Mens jeg hadde øya til Fanney eller Liss vel, på meg, fra kassa bak meg vel.

Hvis jeg husker det riktig).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mye mer som hendte, det andre og tredje året, som jeg bodde, i Oslo.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 88: Enda mer fra OBS Triaden, mm.

Da jeg jobba i ferskvareavdelingen, så var det spesielt en episode, når det gjaldt kundene, som jeg husker godt.

Jeg fikk vel noe slags opplæring, i å pakke inn fisk, fra han med det mørke håret, som var cirka på min alder, (jeg var altså 21 år på den her tida).

Men jeg hadde hørt det, at hu eldre dama, som jobba i ferskvaredisken, det første året jeg jobba der.

Hu hadde jeg hørt at sa, en gang, som jeg gikk forbi, for å spise lunsj, eller noe.

Når hu ikke var så fornøyd, med den pakka hu hadde lagd da.

At, 'men dere skal jo ikke spise papiret'.

(Noe sånt).

Og da lo kundene da, husker jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så når et eldre par, skulle kjøpe en hel fisk, en lørdag.

Det var vel laks eller torsk kanskje.

Så prøvde jeg å pakke inn den her fisken da.

Som var på flere kilo da.

Men jeg tok kanskje for mange lag, med papir, rundt fisken.

Siden den var litt fuktig da sikkert, der den lå i fiskedisken da.

For pakken ble liksom veldig bulkete og firkanta da.

Og da beklagde jeg det, husker jeg.

Og prøvde å være høflig da.

Også tenkte jeg, at jeg kunne jo tulle litt, og si det samme, som hu eldre dama, som hadde jobba der, pleide å si.

(Som jeg hadde hørt en gang, ihvertfall).

At, 'men dere skal jo ikke spise papiret så'.

Men da blei det kunde-paret helt stille, husker jeg.

Så da lurte jeg på om jeg hadde sagt noe galt, husker jeg.

Så dette var ikke bare en enkel jobb.

De fleste av kundene, de kjente meg nok igjen fra kassa.

Og å pakke inn kjøttpålegget, det gikk greit.

Men de største fiskene, de sleit jeg litt med da, for å si det sånn.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Vi solgte forresten også mye grilla kylling, i ferskvareavdelingen, på OBS Triaden, på lørdagene.

Og jeg lærte vel etterhvert, å ta ut sånne grillspyd, som kyllingen var tredd på, ut av grillen, (eller om det var grillene), da.

Og jeg lærte også å klippe disse kyllingene i to, (husker jeg).

Når noen bare skulle ha en halv kylling da.

Dette gikk greit, (sånn som jeg husker det, ihvertfall).

Men det var det å pakke inn fisken, som var det store problemet mitt, i ferskvareavdelingen der, vil jeg si.

Det var ikke så enkelt da, syntes jeg.

Men nå jobba jeg bare lørdager der da.

Og lørdag er vel kanskje ikke den store fiskedagen, i Lørenskog og Oslo.

Så det var kanskje derfor at jeg aldri fikk helt teken, på den her fiskeinnpakkinga da.

Siden det ikke ble solgt så utrolig mye fisk, rett og slett.

Jeg pakka vel kanskje bare inn en 10-20-30 fisker, den tida jeg jobba der.

Hvis jeg skulle gjette.

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Når man jobba i ferskvareavdelingen.

Så var det forresten vanskelig å få veid opp akkurat for eksempel et hekto serverlat da.

(Eller hva det kunne være, som kundene ville ha da).

Og vi skulle helst veie opp litt over da, (ihvertfall istedet for å veie opp for lite).

(Sa han med det mørke håret vel).

Og så skulle vi spørre kundene, om det var greit, at det for eksempel var åtte gram over da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men jeg var litt klønete, i begynnelsen der da.

For jeg pleide visst å holde hånda mi litt oppå vekta, (noen ganger ihvertfall), sa han med det mørke håret der, en gang, en av de første gangene, som jeg jobba der da.

Mens jeg veide kjøttpålegg og sånn, for kundene da.

Men dette var ikke noe jeg gjorde med vilje.

Men det var nok fordi at jeg var stressa og ikke tenkte på hvor jeg gjorde av hånda mi da.

Mens jeg leita etter riktig kode, (og sånn), på vekta da, sånn at pris-etiketten skulle bli printa ut.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

På lageret, så jobba det en kar, i 30-40-åra, med helskjegg, som var lagersjef vel.

Og jeg tror det var broren, til hu lyse, som jobba i frukta, i helgene, som sa til meg det, (utenfor sammenhengen vel), at han lagersjefen, han likte sånn og sånn musikk.

(Av en eller annen grunn).

Men dette var ikke den samme musikken, som jeg likte, (mener jeg å huske).

Så hva dette var om, det veit jeg ikke, (for å være ærlig).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Når noen av kundene, ble bråkete der.

(Noe som ikke skjedde så utrolig ofte der, for å være ærlig).

Så var det ikke meg, som de ansvarlige i kassaområdet, ropte på.

Nei, jeg var nok for tynn, til det.

Jeg var jo bare 20-21 år, og veide vel bare såvidt over 60 kilo vel, de cirka to årene, som jeg jobba der.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så når ei dame, i 20-åra, (som virka som at hu var narkoman, eller noe, må man vel si).

Når hu begynte å rope og skrike og kanskje slå litt rundt seg, (eller hva det var), i kassa-området der da.

Så var det ingen som ba meg, om å hive henne ut derfra.

Men de damene i kassa, (Liss og Fanney og/eller Marit vel), de diskuterte hvem de skulle rope på da, (var det vel, sånn som jeg husker det, ihvertfall).

Meg ville de ikke be om å rydde opp, (overhørte jeg).

Men de ropte på lagersjefen, på callinga da.

Og så måtte vel han faktisk, (mer eller mindre ihvertfall), slåss med hu narko-dama da.

For å få henne ut av butikken.

I noe som virka som en scene fra en film nesten, må man vel si.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Hu Elin, fra Trøndelag.

(Som jobba fast i kassa.

Og som ble gravid, mens jeg jobba der, og som mente at hu skulle kalle opp sønnen sin, etter meg).

Hu hadde noe rart for seg, en gang, på jobb, i kassa der, husker jeg.

Hu kom med en pantelapp, i kassa mi, husker jeg.

Noe som kanskje virka litt rart.

Men det var ikke noe forbud akkurat, for de ansatte, å bruke panteautomaten heller der vel.

Og jeg regna ikke med, at det var noe tull, med de som jobba der.

Så jeg tenkte ikke så langt, (for å være ærlig), som at dette skulle være noe mistenkelig da.

Så jeg slo bare inn den pantelappen, til hu Elin da, uten å tenke så mye over det.

Også kjøpte hu vel noe tyggegummi eller pastiller, samtidig vel.

Også kom hu tilbake til kassa mi igjen da, litt seinere.

Også spurte hu meg, 'vil du ha?'

(Eller noe sånt).

Også fikk jeg vel en tyggegummi eller en pastill da.

Jeg svarte vel ja nærmest for høflighets skyld vel.

Men plutselig, så smalt det fra hu Elin da.

At, 'nå har du vært med på det'.

(Eller noe sånt).

Og da skjønte jeg det, at hu Elin, hu hadde sikkert tatt en pantelapp, fra sitt skrin da.

Og så vekslet den pantelappen inn, hos meg, i min kasse da.

Sånn at den pantelappen, den ble nok vekslet inn to ganger da.

Først av en kunde, som gikk i kassa til Elin da.

Og så av Elin selv, (i min kasse), da.

Men dette kunne jo ikke jeg vite, må jeg si.

Jeg regna vel med at dette var noen brusflasker hu hadde kjøpt selv, eller noe.

(Eller jeg tenkte sikkert ikke så langt engang).

Så jeg kvakk jo til, og syntes at hu Elin var rar da, siden hu sa det greiene, om at jeg hadde vært med på den her stjælinga hennes da.

For dette hadde jo foregått helt over hue på meg, (for å si det sånn).

Det var ikke sånn, at jeg var noe tankeleser, eller noe, (for å si det sånn).

Så hu Elin, (som var storesøstera, til hu Brit, som seinere ble kassaleder der vel), hu stjal altså på jobben, og skyldte på meg da.

Så hu må jeg nesten advare litt mot, mens jeg driver og skriver om den tida her, mener jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

For å ta med om det og.

Så var det faktisk lov å ta godteri der, på OBS Triaden.

Men det var bare etter stengetid.

Og det var bare et smågodt da, (eller kanskje maks to).

For det stod et ganske stort smågodt-stativ, på veien, bort til kontorene og garderobene der, fra kassene da.

Og der var det lov å ta et smågodt da, (var det vel), når butikken hadde stengt da.

Husker jeg at hu Helene, (kassalederen fra Finland, som snakka svensk), sa en gang da, rett etter stengetid, (en travel dag vel).

Så jeg pleide vel å gjøre det, noen ganger jeg og, at jeg tok litt godteri der da, etter at butikken hadde stengt.

Etter en lang dag da.

Men jeg gjorde visst dette på feil måte da.

For jeg tok alt for mange godt, i kjeften, på en gang da, (fikk jeg høre).

For det var bare lov å ta et eller to godt da.

Og ikke fire-fem, (eller hvor mange det kan ha vært), som jeg visst hadde tatt da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så dette var en litt rar regel, må man vel si.

For jeg har lest i avisa, om en kar, som jobba på et lager vel, og som fikk sparken, for å ha spist noen få smågodt, på jobben.

Men på Matland/OBS Triaden, så var dette faktisk lov da.

Men bare like etter at butikken hadde stengt.

Og bare et godteri hver dag da, (eller kanskje maks to), tror jeg.

Men hvem som fant på den regelen, det veit jeg ikke.

Det regelen, den var vel ikke så lett å sjekke, at ble overholdt.

Da måtte nok de kassalederne ha fulgt nøye med på meg, tror jeg.

Siden de kunne se hvor mange smågodt det var, som jeg heiv inn i kjeften, ved dagens slutt da.

Så sånn var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så denne regelen, den sklei vel kanskje litt ut da.

Jeg tenkte vel kanskje sånn, at hvis det var en dag, som jeg hadde jobba skikkelig bra, så kunne jeg ta meg lov, til å spise mange smågodt, (istedet for bare et eller to), da.

Siden jeg liksom hadde vært så flink, og fortjente det da.

Men det var tydeligvis ikke sånn, som kassalederne, tenkte seg det her da.

Det var visst på en annen måte, som dem tenkte seg dette da.

Men her måtte man igjen nesten være tankeleser, (vil jeg nesten si), for å skjønne helt hvordan dem tenkte seg det her da.

For dette var vel en regel, som ble laget, før jeg begynte der, tror jeg.

Og som hu Helene bare forklarte om, en dag, etter at det hadde vært mye å gjøre på jobben vel).

Og hva hu Helene sa på sitt svensk, (mens hu hadde noe godteri i kjeften), det var kanskje ikke så lett å skjønne heller vel.

Og det her var jo noe som ble sagt på slutten av en travel dag og.

Og jeg visste jo ikke det, at det var så nøye, om man tok et eller to eller tre eller fire godteri liksom.

Men jeg slutta vel sikkert å ta godteri der, etter at jeg fikk kjeft for det her, (av kassaleder Helene vel, mens alle de andre i kassa hørte det da), hvis jeg skulle tippe.

Så sånn var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mer som hendte, det andre og tredje året, som jeg bodde, i Oslo.

Og det tenkte jeg at jeg skulle skrive mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 89: Mer fra det andre og tredje året som jeg bodde i Oslo

Jeg har noen stikkord-notater, som jeg skriver fra nå.

Og noen av de er kanskje litt dumme/pinlige, så de har jeg sikkert spart til slutt da.

(Noe sånt).

En gang jeg var nede i Sentrum, på den her tiden, så var jeg på Jack & Jones, var det vel, på senteret Arkaden, i Karl Johan.

Jeg spurte vel en som jobba der, om de hadde sommerskjorter, (eller noe), kanskje siden jeg pleide å låne min fars sommerskjorter, det første året, som jeg gikk på Sande Videregående.

(Noe sånt).

Men han som jobba der, han svarte det, at, 'om sommeren, så går du bare i sånne her skjorter, vet du', (eller noe), og viste at han gikk i sånne tennisskjorter da.

Det syntes jeg ble litt uvant, så jeg kjøpte meg vel heller noen t-skjorter, tror jeg.

Men en god del år seinere, (etter at jeg ble butikksjef, osv.), så gikk jeg over til å gå med sånne tennisskjorter mye da, (istedet for t-skjorter), siden de tennisskjortene har krage og sånn da, og vel ser litt mer formelle ut da, enn t-skjorter.

Noe sånt vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Da jeg var med OBS Triaden, på en samling, på hotellet Olavsgård, i Skedsmo/Romerike, dagen før Matland bytta navn til OBS Triaden.

Så dro vi innom butikken, etter møtet/foredraget/seminaret, på Olavsgård.

Og da tok vi vel buss, tilbake til Triaden, mener jeg.

Og da sa butikksjef John Ellingsen, (var det vel), at i tillegg til tilbudene som stod i kundebladet, så kunne vi som jobba der, få kjøpe Levis-bukser billig.

Som et slags ekstratilbud da.

For vi ansatte, vi skulle få se den ny-ombygde butikken, (med ny spesialvareavdeling da, som Matland ikke hadde), dagen før kundene fikk se den da.

Også fikk vi også lov til å kjøpe de gode tilbudene, før kundene da.

Men bare en av hvert tilbud, (eller noe sånt da).

(Og de tilbudene, de vekte ikke akkurat meg opp så mye, husker jeg.

Som jo hadde vært med på et eller to-års jubileet til Gågata, i Drammen, (var det vel), da for eksempel Spaceworld, i Risto-senteret der, solgte ti Spectrum-datamaskiner, (dette var midt på 80-tallet), for en krone stykket.

Og bokhandelen på Lyche, solgte tastafoner, (var det vel), også for en krone da.

Mange butikker, på Risto-senteret, Lyche og Glassmagasinet da.

De hadde dyre ting, som kostet flere hundre kroner til vanlig, til salgs for en krone da.

I begrenset antall.

Så hele Gågata i Drammen, var jo helt stappa full av folk, (må man vel si).

Og innvandrere var der hele familier, husker jeg.

Og noen eldre, Drammenser-damer, klagde på at ungene til noen pakistanere, (var det vel), grein da, noen av dem, der de stod, midt inne i en flokk, av elleville kunder, (mye pensjonister vel, men også skoleungdom som Kjetil Holshagen og meg, som hadde skulka skolen, for å være med på det her da), som løp som gale nesten, når butikkene åpnet da, for å prøve å være blant de ti første som fikk tak i en datamaskin, til en krone da.

Det var Kjetil Holshagen, som bodde like ved meg på Bergeråsen, (men som egentlig var fra Konnerud, i Drammen vel), som tipsa meg om det her, og fikk meg til å bli med, på en-kroners-tilbud, i Gågata, i Drammen da.

Selv om vi var sjanseløse, til å komme først til datamaskinene.

Jeg stod først, i en inngang, som gikk fra Lyche, (eller om det var Glassmagasinet), og inn til Risto-senteret.

(Var det vel).

Men de åpnet hovedinngangen først.

Så jeg fikk ikke tak i datamaskin, like vel.

Og jeg var ivrig etter å komme inn, (husker jeg).

Så jeg gikk for nærme, da skyvedøra skulle åpnes.

Så han som åpna den, måtte åpne den på nytt vel.

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men om det ekstra olabukse-tilbudet, til John Ellingsen.

Om det var et angrep på meg?

Som ikke lukta så bra, den dagen, for jeg hadde jo hatt så mye sex, med hu Ragnhild fra Stovner, natta før det her, (så jeg lukta vel en del av hennes kjønnsafters, vil jeg nok tippe på).

For jeg var fyllesyk, (for det her var på en søndag), og jeg var nesten redd for at jeg skulle få kjeft, av Arne Thomassen, som satt oppe, når jeg kom ganske tidlig hjem, på søndagen da.

Siden jeg ikke hadde vært hjemme, den natta da.

Kanskje han syntes at jeg hadde gjort noe galt.

Det visste jeg ikke sikkert.

Så jeg prøvde å late som ingenting da.

Og begynte vel å prate om noe løst snakk da, (eller noe).

Det ble ihvertfall ikke til at jeg fikk dusja, av en eller annen grunn da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var også et par episoder til, med hu kassaleder Helen, (fra Finland), som jeg har skrevet opp her.

En gang, når jeg begynte tidlig, en lørdag vel.

Så dukka ikke Helene opp på jobben, når hu skulle, (husker jeg).

Butikken, (eller hypermarkedet), det åpna vel klokka 9 vel, (mener jeg å huske).

Men vi kassererne, vi skulle være på jobb, klokka 8 da.

(Hvis jeg ikke husker helt feil).

For vi måtte vaske kassa, før dagens start.

Og sette ut skrina og sånn da.

Og sette opp avisene, (nemlig VG og Dagbladet, var det vel. Vi solgte veldig mange aviser, så dette var en jobb som kunne ta litt tid faktisk, å fylle opp alle de sikkert flere tusen avisene, som vi fikk hver dag).

Og dette brukte vi en time på, for kassa skulle vaskes ordentlig da.

Og det var kanskje litt mer laid-back, på Matland/OBS Triaden, enn i Rimi, hvor man vel bare kanskje ville fått et kvarter eller en halvtime, på å vaske ei kasse og sette opp noen aviser da.

(Hvis man ikke ble bedt om å vaske kassa innimellom at kundene var i kassa da.

Det kunne vel også skje, i Rimi.

Hvis jeg husker det riktig, ihvertfall).

Så sann var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og når hu Helene, ikke dukka opp, på jobben, klokka 8, som hu skulle.

Så var det noen, (James og Fanney vel, blant annet, hvis jeg husker det riktig), som ikke gjorde jobben sin.

De stod liksom bare der, istedet for å begynne å vaske kassa si da.

Mens jeg gikk og henta ei bøtte vann, på lageret, som vanlig da.

Og vaska kassa som vanlig da.

Mens James og Fanney, (var det vel), de bare stod der da.

Også dukka Helene opp rundt klokka halv ni vel.

Hu hadde vel forsovet seg da.

Og hu slutta vel ikke så lenge etter dette, mener jeg å huske.

Hu begynte jo å jobbe på Rema Furuset, sammen med hun andre kassalederen, nemlig Carmen, under deres tidligere disponent, fra da butikken het Matland, nemlig en ved navn Paulsen, som jeg har for meg, at hadde mørkt helskjegg.

Men da jeg begynte på Matland/OBS Triaden, så hadde jo han Paulsen solgt butikken sin, til Forbrukersamvirke da, så det er mulig at jeg roter, for han Paulsen, han var vel ikke akkurat så ofte innom Matland/OBS Triaden, etter at han solgte butikken vel, (hvis jeg skulle tippe, ihvertfall).

Men jeg lurer på om jeg såvidt la merke til han en gang, og at kanskje noen kolleger sa at han med det mørke helskjegget var Paulsen da.

Men det er mulig at jeg roter også.

For dette er jo over 20 år siden nå, at jeg begynte å jobbe på Matland/OBS Triaden.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Da jeg begynte å jobbe, på OBS Triaden der, på det halvt-års vikariatet mitt, som var heltid.

(I det hvileåret mitt, fra NHI, hvor jeg skulle spare opp penger).

Så var ei ung dame, som jobba i kassa, på det andre skiftet, enn det som jeg selv jobba på.

(Jeg jobba jo på samme skift, som Kenneth fra Høybråten, Knut Hauge, Lene fra Rælingen, Elin fra Trøndelag og hennes lillesøster Brit fra Trøndelag).

Og hu dama, hu så skikkelig blodfattig ut, (eller noe), vil jeg si.

Hu hadde mørkeblondt hår vel, (tror jeg).

Og hu var tynn og bleik, og hadde ringer under øya da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Hu fikk sparken, etter at jeg hadde jobba der i cirka halvt år, eller et år vel, (eller noe), husker jeg.

Jeg ble fortalt noen episoder, av Liss eller Fanny, (eller hvem det kan ha vært igjen), i kassa.

Saken var at hu blodfattige kassadama, hu hadde blitt tatt tre ganger, i kassa-kontroll, (var det vel).

Men hu kunne forklare hva som hadde skjedd, i alle tre tilfellene.

(Omtrent som meg, når jeg prøvde å forklare, i et tidligere kapittel, hva som egentlig skjedde, da jeg fikk en muntlig advarsel, siden Klara og de andre damene på kontoret, ikke kunne klarte å finne en avis, (som en kassa-kontrollør, hadde kjøpt i kassa mi, uten å vente på kvittering), på kassarullen, for oppgjøret, for den dagen.

Da han kassakontrolløren, bare lå igjen noen mynter, på kassa, mens han gikk forbi køen da.

Noe mynter, som jeg mener at jeg må ha glemt bort.

(Som jeg skrev i et tidligere kapittel).

Siden han kontrolløren ba om et spesielt sted, å legge de myntene sine da.

Jeg henviste da, (etter at jeg først måtte tenke meg om litt, og se meg om litt, for dette spørsmålet,

om et spesielt mynt-sted, det hadde jeg ikke fått før. Vanligvis, så gikk ikke folk forbi køen der, og hvis de gjorde det, så la de vel vel bare myntene på båndet, eller disken, (eller om de ga meg pengene i hånden), mener jeg), til en myntskål, som jeg håpet at ville være et bra nok sted for han da, å legge myntene sine.

Mens jeg slo ferdig den kunden, som jeg holdt på med da.

Men så glemte jeg de myntene, for de var skjult av en bankterminal, som hadde blitt plassert oppå den myntskåla, som var innebygd i kassadisen da.

Antagelig fordi at bankterminalen ble 'oppfunnet' etter at kassadisen ble oppfunnet da.

Sånn at det ikke var noe egnet sted, på den kassadisen, til å ha den bankterminalen på da.

Noe sånt).

Men da hadde kassaleder Helene sagt det, at det var umulig, å huske de tre episodene.

Ettersom det var så mange kunder, som handla på OBS Triaden der.

Så da måtte det være sånn da, at hu kassadama gjorde noe galt da.

Mente kassaleder Helene, (sånn som jeg skjønnte det, på Liss og/eller Fanney vel. Eller hvem det kan ha vært igjen).

Jeg sa ikke noe om det med at hu kassereren fikk sparken.

Eller om hu kunne ha husket alle disse tre handlene.

Det ville jeg ikke si noe om.

Men jeg forsvarte istedet Helene, (husker jeg).

For jeg syntes at hu var behagelig å jobbe sammen med da.

For hu var så rolig og behersket liksom.

Og hyggelig, må man vel nesten si.

Så jeg svarte bare det, at Helene var den beste sjefen, som jeg noen gang hadde hatt.

(Og jeg hadde jo jobba på CC Storkjøp og i Det Norske Hageselskap også).

Så jeg ville ikke være med på et angrep, på Helene da.

Selv om jeg nok skjønnte det, at det Helene sa, kanskje ikke var logisk da.

Altså, de kunne vel ikke bare si det sånn, at det var umulig å huske tre kunder, blant mange, for en kasserer.

Kanskje noen kasserere hadde veldig god hukommelse, for eksempel.

Hu kassadama, som det var snakk om, hu hadde jo de ringene under øya og da.

(Hvis jeg husker det riktig, ihvertfall).

Så hvem vet, kanskje hu lå oppe hele natta, og tenkte på sånne her ting, (for eksempel), da.

Det kunne vel kanskje tenkes, det og.

Men dette var jo ikke min business, for å si det sånn.

Hva kunne jeg gjøre med dette liksom?

Jeg var jo bare en vanlig kasserer der.

En som var nederst på rangstigen der, på OBS Triaden.

Jeg var liksom bare en vanlig 'fotsoldat' der da, nederst på stigen, som kasserer, og uten noen makt der.

Så hvorfor Liss og/eller Fanney, (eller hvem det var igjen), begynte å ta opp den her personalsaken, med meg, det veit jeg ikke.

Kanskje de prøvde å lage noe rabalder?

Hva vet jeg.

Hu kassadama fikk ihvertfall sparken da.

Og jeg lurte kanskje litt på den episoden, (og hadde det kanskje litt bakhodet).

Men det var ikke sånn, at jeg tok opp denne episoden, med noen sjefer, eller noe, på OBS Triaden der.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt en del mer som hendte, det andre og tredje året, som jeg bodde, i Oslo.

Og det tenkte jeg at jeg skulle skrive mer om, i de neste episodene, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 90: Mer fra NHI

NHI hadde høsten 1991, flytta til Fyrstikktorget, på Helsfyr.

Jeg husker fortsatt den første studiedagen der.

Rektor Ole Øren åpnet det store auditoriet der.

Men det ble en flau forestilling, husker jeg.

Det var problemer med teknikken og Ole Øren ble rød i toppen, som en keitete tenåringsnerd, må jeg vel si.

Det var pinlig å se på, må jeg si.

Ole Øren kom helt ut av det og var nervøs og rødmet da, (sånn som jeg husker det, ihvertfall).

(Og stammet vel også, muligens).

Han oppførte seg som en sjenert, kvise tenåring, vil jeg si.

(Selv om han jo var i 40-50-årene vel, og ikke hadde kviser sikkert).

Så det var så flaut å se på at man ble flau selv, syntes jeg.

Så åpningen av de nye NHI-lokalene, de ble som antiklimaks, må man vel nesten si.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

NHI flytta jo da også over Akerselva.

De lå jo såvidt vest for Akerselva oppe ved Frysja/Nydalen, (før flyttingen).

Mens Helsfyr lå en mil eller to øst for Akerselva vel.

Så det var vel kanskje første gangen at en høyskole lå øst for Akerselva, i Oslo?

Hva vet jeg.

Men det er kanskje en liten sjanse for at det var sånn, hvis jeg skulle tippe, ihvertfall.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg hadde jo jobba mye på OBS Triaden, denne sommeren.

Og jeg hadde bodd hos Arne, Mette og Axel og dem, på Furuset.

Og noen få uker, på Ungbo, i Skansen Terrasse, på Ellingsrudåsen.

Og alle tre stedene var vel alt annet enn det man kunne kalle rolige.

Så jeg glemte ihvertfall uansett å søke om studielån, før studiene begynte.

Jeg jobba på OBS Triaden, og dette friåret, fra studier, gjorde meg kanskje litt laid-back.

Jeg hadde jo gått på skole og høyskole i tilsammen tretten år, før det friåret.

Så jeg ble kanskje litt mer laid-back, av å ha et sånt friår, det er mulig.

Så sånn var kanskje det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men det visste seg det, at de to månedene, som Lånekassa skrev at de hadde som behandlingstid, på lånesøknaden, osv.

Det var nok bare i sommerferien, at det var sånn, at Lånekassa hadde to måneders behandlingstid.

Virka det som for meg, ihvertfall.

For min søknad ble da behandlet på noen få uker, og jeg kunne hente studielån-giroen, i resepsjonen, hos NHI der da.

(Selv om Lånekassa seinere har brukt lang tid, på min søknad, høsten 2004, da jeg studerte i Sunderland.

Så at de skulle bruke kun noen få uker, i 1991 da, og så kjempelang tid, i 2004?

Jeg synes at dette var rart, og at det kunne minne om sabotasje.

Men men.

Dette skal jeg komme tilbake til i Min Bok 4 eller Min Bok 5, eller hva det kan bli).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Da jeg fikk studielån-giroen, så tok jeg nok med den, til Kredittkassen sin filial, på Helsefyrtorget der da.

Den filialen, den lå bare et par hundre meter fra NHI vel, på Fyrstikketorget der da.

For jeg hadde konto hos Kredittkassen, på den her tida, husker jeg.

(Kanskje fordi de hadde filial på Triaden?)

Det husker jeg ikke helt, for å være ærlig).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Uansett, så var det sånn, at en gang, som jeg gikk inn i den banken, for å ta ut noe penger, eller noe.

Så var det en mann, som satt i kassa, som sa til en dame, som jobba der, at 'Siri, kom her', (eller noe).

Og det var da ei dame som het Siri Ribsskog, viste det seg.

Og grunnen til at han bankmannen ropte på henne.

Det var at vi hadde samme etternavn da.

Og hu dama, (som hadde langt, mørkt hår, og var i 30-årene vel).

Hu sa hei, og spurte meg noen få spørsmål da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Seinere, når jeg bodde, på Ungbo, i Skansen Terrasse 23, så fikk jeg et postkort, som var til en Ribsskog.

Ståle Ribsskog, eller noe, muligens?

Et julekort, var det vel, at det var.

Som var skrevet med sirlig håndskrift da.

Så postmannen klarte kanskje bare å lese etternavnet?

(Og jeg fikk vel det julekortet to år, (eller noe), tror jeg.

Det var vel omtrent det eneste julekortet jeg fikk omtrent, tror jeg.

For å fleipe litt).

Så selv om Ribsskog-navnet, er ganske sjeldent.

Så hadde det altså bodd en Ståle Ribsskog, i den samme oppgangen som Ungbo lå i, i Skansen Terrasse 23 da.

Fant jeg ut, tilfeldigvis.

Kanskje det var derfor, at disse to hos Kredittkassen, på Helsfyr, stusset så fælt over mine persondata.

Ikke bare var etternavnet likt som hu Siri Ribsskog, som jobba der.

Men det var vel muligens også sånn, at min adresse, var lik, som hu Siri Ribsskog sin gamle adresse da.

(Muligens ihvertfall).

Det har jeg ihvertfall lurt på, i ettertid.

Etter at jeg fikk de julekortene, til han Ståle Ribsskog da, (var det vel, hvis jeg husker riktig).

Mens jeg bodde hos Ungbo, i Skansen Terrasse 23.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Dette andre året, som jeg gikk, på NHI.

Så pleide jeg ofte å forsove meg, (kanskje siden jeg var litt deprimert, noe jeg skal komme tilbake til), husker jeg.

Så jeg pleide å sette meg langt bak, og til høyre, i det store auditoriet da.

Og da havna jeg noen ganger bak to pene, unge studiner, husker jeg.

Ei med mørkt hår og ei med lyst hår vel.

(Noe sånt).

Hu ene la ihvertfall fram ei notatbok, (eller om det var en skoledagbok), med telefonnummeret sitt synlig, osv., i et friminutt der, husker jeg.

Og da dukka det opp en annen ung, mannlig student, som satt langt vekk fra der jeg satt.

Og skreiv ned telefonnummeret, til hu pene, unge dama, husker jeg.

Men jeg skreiv ikke opp telefonnummeret da.

Det ble liksom litt for useriøst, (eller hva man skal kalle det), syntes jeg.

Jeg var vant til å møte damer, på byen, og snakka ganske direkte med dem vel.

Og jeg ville ikke gjøre noe som virka umodent/unaturlig liksom.

Som å skrive av et telefonnummer, uten å spørre om å lov først, for eksempel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men det som var litt rart.

Det var at en gang.

Så dukka disse to pene damene opp, i kassa mi, på OBS Triaden der.

En vakt jeg jobba der da, etter skolen, en dag.

For jeg kjøpte sånne månedskort, som gjaldt i både Oslo og en del av Akershus da, husker jeg.

Så jeg kunne ta en buss, som gikk fra ved T-banestasjonen, på Helsfyr der, og til Lørenskog/Skårer da.

Selv om jeg vel da noen ganger måtte gå fra ved Metro-senteret der, (hvis jeg husker det riktig).

Men det var vel bare ti minutter, å gå, eller noe.

Så det gikk greit, liksom.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men da de pene damene, fra NHI, dukka opp i kassa mi, på OBS Triaden der.

Så sa de liksom ikke 'hei'.

Selv om det virka for meg, som at de var der, for å gå i kassa mi, nesten.

Så dette ble litt unaturlig da, (husker jeg at jeg syntes).

Jeg sa heller ikke hei.

Jeg kjente de jo igjen.

Men jeg visste jo ikke hva de het, eller noe.

Så jeg bare lot som at de var vanlige kunder liksom.

Jeg fant det liksom unaturlig, å si noe annet de vanlige glosene, som man sa i kassa, liksom da.

Som 'takk' og 'værsågod', osv., da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En kar, kjente meg igjen, fra det første året, på NHI.

Det var en ny klasse, som jeg havna i da.

(Siden jeg hadde hatt et friår).

Men han ganske lave, fra Hurum, (var det vel).

(Han som en gang sa at hu Kari, fra Trøndelag, med pigg-sveisen, som jeg ble med hjem en gang, til Frelsesarmeen sitt hybelhus for damer, (som jeg har skrevet om tidligere, i Min Bok 2), var ok/fin, på den første festen, det første året, som vi gikk på NHI, på Josefines Vertshus, i Josefines gate vel, høsten 1989).

Han som hadde kopiert en kassett, (jeg husker ihvertfall to sanger, som han tok opp, på en kasset, for meg, og det var en sang, som var fra noen bekjente av han, fra Hurum, som het 'into Ramadan with the supreme caddy', og en annen sang som gikk sånn her 'massemorderen smilte til pressen, da han ble dømt', (som er med bandet Kjøtt, fant jeg ut, når jeg søkte på nettet nå), til meg, en gang, det første året vel, som jeg gikk på NHI.

Han gikk fortsatt på NHI, skoleåret 1990/91.

(Mener jeg å huske, ihvertfall).

Han dro meg med en gang, for å drikke øl, på en pub, på Fyrstikktorget der, husker jeg.

Men jeg var kanskje litt snobbete, og bortskjemt, når det gjaldt utesteder.

Så jeg bare kjeda meg der vel.

Jeg var så vant til å gå ut på byen, i Oslo, og drikke, på den her tida.

Og jeg var vel litt stressa muligens, på den her tida, også.

Så jeg var kanskje ikke så sosial da.

På NHI, på Frysja, så hadde det jo vært en bodega, hvor man kunne sitte, å lese lekser, for eksempel.

(En slags studentpub da).

Men så ikke på Helsefyr.

Men skolen lå like ved Fyrstikktorget da.

Og der lå det en pub da, med uteservering, osv.

Som vel antagelig fungerte som en slags NHI-pub da.

Men jeg kjeda meg vel litt der, for å være ærlig.

Det er mulig at jeg tenkte for mye, på jobben min, på OBS Triaden, eller noe.

Og på de kamerata, (eller 'kamerata'), som jeg hadde, som jeg pleide å henge med, på Biljardhallen der, osv. da.

Nemlig Øystein Andersen og Glenn Hesler, og delvis Bengt Rune og dem da.

Så sånn var kanskje det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt en del mer som hendte, det andre og tredje året, som jeg bodde, i Oslo.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 91: Enda mer fra NHI

Jeg kjente jo nesten ingen, på NHI, dette skoleåret, (1991/92).

(Siden jeg hadde hatt et friår, skoleåret før).

Men jeg husker det, at jeg dro med min adoptiv-tremening, Øystein Andersen, (som er adoptert fra Sør-Korea, men bodde i Lørenskog, hos min fars kusine Reidun og hennes Kai), en dag, på NHI, på Fyrstikktoget, på Helsefyr der.

(Siden vi var som kamerater, på den her tida.

Og vi hang vel mest, hjemme hos foreldra hans, og i hjemtraktene hans, i Lørenskog.

(Siden jeg også jobba på Triaden-senteret da, som lå i Lørenskog).

Så det var kanskje derfor jeg ville vise Øystein hva jeg dreiv med på NHI da.

Eller om det kanskje var sånn, at jeg ville vise folka på NHI, at jeg ikke var en einstøing liksom, selv om jeg ikke kjente så mange folk der.

Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Øystein Andersen ble med inn, på en forelesning, eller to, i det store auditoriet der, på NHI.

Jeg smugla han med inn da.

Inngangen var bak i auditoriet, så man behøvde ikke å gå forbi foreleseren, for å finne seg en plass der.

Og vi satt oss nesten helt bakerst da, og til høyre, (der hvor jeg vanligvis pleide å sitte cirka da).

Så det var ikke noe problem å få smuglet inn Øystein der.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Etter at Øystein og jeg, var på en forelesning, eller to, der.

Så dro jeg med Øystein inn på en av datasalene der, og viste han noen spill/programmer, som jeg hadde laget da.

Og det var vel blant annet det hestevaddeløpsspillet, (Kentucky Derby), husker jeg.

Som jeg hadde laget, det året, som jeg gikk på datalinja, på Gjerdes Videregående, tre år før det her da.

Jeg viste også Øystein et annet spill, som jeg hadde laget i Pascal.

Og det var et spill som het 'Gjett et dyr'.

Som jeg hadde laget, det første året, som jeg gikk på NHI, (to år før det her).

(Da NHI lå på Frysja).

Og det er mulig at jeg hadde begynt på et tippeprogram, og at jeg viste Øystein det.

Men det husker jeg ikke helt sikkert.

Men både 'Kentucky Derby' og 'Gjett et dyr', det var program som jeg hadde laget, i programmeringsspråket Pascal da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Selve 'rosinen i pølsa', når det gjelder spill/programmer, som jeg har laget selv.

Det er det programmet som jeg lagde i faget 'O39/49 Prosjektoppgave', (ser jeg på karakterutskriften min her, fra NHI, at det faget het).

I 'O39/49', der står 3-tallet for tredje semester.

Og 4-tallet i 039/49, det står for fjerde semester.

Så faget Prosjektoppgave, det gikk over to semestre da.

Og jeg tenkte en stund, for å finne ut, hvordan oppgave/prosjekt, jeg ville lage, i dette faget.

De fleste samarbeidet, med en eller to andre vel, om å lage et dataprogram, for et firma.

(En videobutikk, kanskje.

For eksempel et program som registrerte filmer som ble lånt, osv).

Men jeg kjente ikke så mange der.

(Siden jeg hadde hatt det friåret).

Men jeg kom på noe selv, som jeg kanskje kunne lage.

En dag, (som jeg hadde fri fra OBS Triaden vel), når jeg var på rommet mitt, på Ungbo, (i Skansen Terrasse 23 der), husker jeg.

Nemlig at jeg tenkte på et program, som kunne lage kryssord.

(Og som jeg etterhvert kalte for 'Kryssordkompilator').

Ideen formet seg mer og mer i bakhodet mitt.

Men det var liksom også sånn, at den dukket opp fra ingensteder og, vil jeg si.

Ideen dukket plutselig opp i hodet mitt liksom.

(Som fra ingensteder, må man vel nesten si.

En dag jeg bare satt på rommet mitt, på Ungbo, og prøvde å summe meg vel.

Og tenke litt fremover, kanskje).

Også tenkte jeg mer og mer på det her da.

Og tenkte i hue mitt, hvordan jeg kunne få til dette da.

For jeg hadde jo jobba en del med tippeprogram osv., i programmeringsspråket Basic.

(Som hobby, da jeg bodde på Bergeråsen).

Så jeg var ganske vant til å drive med noe som kalles matriser, (eller tabeller), i programmering da.

Så jeg så for meg hvordan jeg kunne lage et kryssordkompilator-program, i hue da.

Ved at man hadde en ordliste, med gyldige ord.

Og at man brukte random, sånn at man fant en tilfeldig bokstav.

Også gikk liksom programmet bortover i matrisen da.

(Som også hadde noen felter som var skravert, mellom ordene da).

Og så prøvde programmet å finne en tilfeldig bokstav, som var gyldig, både loddrett og vannrett da.

Og hvis det fantes, så gikk programmet videre i matrisen igjen da.

Hvis ikke, så gikk programmet noen ruter tilbake igjen.

Og fant en ny tilfeldig bokstav.

Og fortsatte så videre igjen da.

Sånn surret og gikk programmet.

Helt til det hadde kommet fram, til den siste ruten.

Og hele kryssordet var ferdig.

Dette fikk jeg til å funke, til slutt.

Og jeg fikk det til, sånn at man kunne se på skjermen, hvordan programmet arbeidet da.

(Noe jeg pleide å vise fram, til folk, i datasalen, på NHI, noen ganger.

Hvis det var noen jeg kjente der da.

For de lurte kanskje på hva jeg satt og jobba med da).

Og når jeg endelig fikk dette til å funke.

Så måtte jeg også lage en ny programdel.

Som leste i matrisen.

Og fant ordene, som lå vannrett og loddrett, i kryssordet/matrisen.

Og så fant synonymet, som også lå i ordlisten.

(For dette lurte jeg på, hvordan jeg skulle få til.

Og jeg fant ut at det programmet var så komplisert.

At det enkleste var å bare gjøre dette i en helt egen programdel.

Etter at kryssordet var ferdig kompilert.

Siden kompileringen var komplisert da.

Så jeg lagret altså bare det ferdig kryssordet, som en .sys-fil, eller noe).

Og som så til slutt printet ut kryssordet.

Den delen av programmet, den var nesten like vanskelig å lage som selve komprimeringen, (husker jeg).

Men jeg fikk det til, til slutt, da.

Så til slutt, så trykka man bare på en knapp.

Og så stod programmet og jobbet, i X antall timer da.

Og så kunne man printe ut et ferdig kryssord.

(Som noen ganger ble likt et tidligere kryssord.

Men det var muligens fordi det var så få ord, i den ordlisten, som jeg brukte.

Jeg gjorde det også sånn, at de skraverte feltene, i kryssordet, de flyttet seg, hver gang programmet kom helt tilbake til den første ruten.

Mener jeg å huske.

Ved bruk av random da.

Sånn at programmet ikke skulle liksom 'låse seg fast', og stå stille, og prøve å lage et kryssord, som det ikke fantes ord nok til).

Men jeg fikk ikke lagt inn så mange ord, i ordlisten.

(For jeg hadde ikke PC, på Ungbo.

Og jeg hadde jo også jobben min, og mange andre fag, på NHI).

Men med en stor ordliste, så kunne nok dette programmet ha laget store kryssord.

Og mange forskjellige.

Et nytt hver dag kanskje.

Eller et nytt hver time, eller noe.

Hvem vet.

Noe sånt.

Så det programmet tenker jeg på fortsatt, innimellom, at det har kanskje kommersielle muligheter.

Men alle kryssordforfattere, de hater vel kanskje det programmet muligens.

(Hvis de hadde visst om det).

Siden de da kanskje ville ha blitt arbeidsledige.

Hvem vet.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så det er mulig at jeg hadde begynt, på dette kryssordkompilator-programmet.

Den gangen, som jeg dro med Øystein, på NHI.

Og at jeg viste han hvor langt jeg hadde kommet, på det programmet.

Det er mulig.

For jeg mener å huske at jeg kalte noen filer, (til det programmet), for .sys-filer.

Og det klagde vel Øystein på, (mener jeg å huske), når han var med meg, på NHI.

Fordi at de da hadde samme fil-etternavn, som config.sys-filer.

(Som er en kjent fil, i MS-DOS/Windows).

Men det var bare et tilfeldig valgt fil-etternavn.

(Og det tenkte ikke jeg så mye på).

Dette var bare et fil-etternavn jeg brukte, uten å tenke så mye over det.

Det viktige ved det programmet, (for meg), det var å prøve å få til, at det kunne lage kryssord.

(Noe jeg fikk til da).

Jeg hadde ikke så mye tid, at jeg kunne lage alt rundt det programmet, helt perfekt.

Men det funka ihvertfall da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

.sys-filer, det var forresten ferdige kryssord, (tror jeg det må ha vært).

(Noe sånt).

Som så ble lest av en annen program-del, som fant synonymene da.

(Noe sånt).

Så sånn var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Påskenerien 1992, så tenkte jeg, at jeg skulle jobbe en del, med å bli ferdig, med Kryssordkompilator-programmet.

Men jeg hadde ikke PC, der jeg bodde, på Ungbo.

Og NHI var vel stengt i påskeferien, (mistenker jeg ihvertfall).

Men Øystein Andersen, Glenn Hesler og jeg, vi var jo som en kameratgjeng nesten, på den her tida.

Og Glenn Hesler hadde gått på datalinja, (som meg), på Skedsmo Videregående da.

(Selv om han vel er et år eller to yngre enn meg.

Så han gikk vel på datalinja skoleåret 1990/91 kanskje.

Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og Glenn Hesler, han hadde en PC, på rommet sitt, i Nordbyveien, i Skjetten.

I noen blokker der, bodde han.

Og jeg avtalte med han, at jeg kunne få låne PC-en hans.

I påskeferien, i 1992.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så i påskeferien, i 1992, så pleide jeg å ta en buss, som gikk til Skjetten.

Jeg måtte muligens bytte buss, i Skedsmokorset, eller noe.

Eller hvordan det var.

Bussen kjørte ihvertfall forbi Skedsmokorset, mener jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så jeg stakk altså ut og besøkte Glenn Hesler, i Skjetten, en 3-4-5 dager, (eller noe), i påskeferien, i 1992.

Og lånte PC-en hans.

Noe han kanskje fikk noe penger for.

Det husker jeg ikke helt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men den første gangen, når jeg lånte PC-en til Glenn Hesler.

Så stod Glenn Hesler og Øystein Andersen bak meg, på rommet, til Glenn Hesler.

Når jeg forklarte om hvordan kryssordkompilator-programmet mitt virka.

Men når jeg forklarte dette, så lagret programmet noen .sys-filer, på PC-en, til Glenn Hesler.

Fordi at jeg kanskje ikke hadde diskett å lagre på, (eller noe).

Så ble de filene lagret på harddisken, til PC-en til Glenn.

(Kanskje noen maste på meg, mens jeg lagra, eller noe.

For Øystein Andersen spesielt, kan være litt masete, noen ganger).

Så sånn var kanskje det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så skulle jeg liksom slette den de filene, som programmet mitt hadde lagret, på PC-en til Glenn.

(Kanskje enten Øystein eller Glenn, ville at jeg skulle gjøre det).

Noe sånt.

Så sånn var antagelig det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men da sletta jeg også samtidig config.sys, i samme slengen.

(Uten at jeg tenkte over det selv vel.

Kanskje jeg ble litt mast på der, sånn at jeg ble uoppmerksom, eller noe.

Eller kanskje jeg ikke tenkte over dette, i det hele tatt.

Siden jeg ikke hadde eid noen PC selv noen gang.

Men bare brukt de som var i datasalene, på Gjerdes Videregående, i Drammen, og på NHI, på Frysja og på Helsefyr da).

Og da begynte Øystein å skrike om dette.

'Å, nå sletta du config.sys-fila til Glenn'.

Noe sånt sa/skreik han.

Men dette var ikke noen krise.

For da var det bare å skrive en kommando.

Som jeg hadde lært på NHI, (eller om det kan ha vært på Gjerdes Videregående).

Som het 'undelete', (eller noe sånt).

Men Øystein skulle liksom rydde opp da.

Han dramatiserte, må man vel nesten si.

(Eller man kan vel kanskje si at han klikka.

For han skreik og sånn da, og gikk nesten berserk da.

Så sånn var det).

Øystein var litt umoden vel, og skreik og var hysterisk da, må man vel nesten si.

Og jeg fikk ikke lov til å skrive noe mer, på PC-en til Glenn.

(Sånn som jeg husker det, ihvertfall).

For nå skulle Øystein ta over, og fikse PC-en til Glenn da.

Men Øystein gjorde noe greier, som ikke funka.

I desperasjon da, (må man vel nesten si).

Og siden Øystein gjorde de her greiene, som han gjorde.

Så funka ikke den 'undelete'-kommandoen etterpå.

Så da ble den config.sys-fila til Glenn Hesler permanent sletta da.

Så da funka ikke PC-en hans lenger.

På grunn av Øystein Andersen sine desperate og nærmest maniske handlinger da.

Når han skreiv på PC-en til Glenn.

For han skreik og var hysterisk da, (Øystein).

Så jeg fikk nesten sjokk da.

For han overdramatiserte, vil jeg si.

For det var jo bare å skrive 'undelete', (eller noe sånt, som jeg husket da, mens som jeg ikke husker nå, hva det nøyaktige kommandonavnet var for).

Men det fikk jeg ikke lov til da.

For Øystein ville ikke høre på meg.

Og plutselig, så hadde han gjort noe greier, sånn at den fila var umulig å 'un-delete' da.

Og da ble han endelig litt mer rolig, (når han hadde gjort masse 'tull' da).

Og da så fikk jeg vel endelig lov å si noen ord igjen.

Nemlig at det burde funke å bruke undelete-kommandoen da.

Men det funka ikke da, på grunn av det 'tullet' som Øystein hadde gjort, på PC-en til Glenn da, i mellomtiden.

Øystein hadde jo gått allmenn og ikke på noen datalinja.

Men han skulle liksom fikse og ordne likevel da.

Noe som gikk veldig dårlig da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg burde selvfølgelig ikke kalt de filene, til kryssordkompilator-programmet mitt, for .sys-filer.

For når man går på datahøyskoler osv., så lærer man vel det, at man bør være forsiktig med å kalle sine egne filer for ting som .sys og .bat, som MS DOS/Windows bruker.

Men jeg hadde jo nettopp hatt et friår fra NHI, (hvor jeg hadde jobbet på OBS Triaden).

Når jeg begynte å lage dette kryssordprogrammet.

Så sånne ting hadde kanskje gått litt i glemmeboka, (i løpet av dette friåret).

Og det kryssordkompilator-programmet, det var også såpass komplisert, og det var liksom litt vanskelig å få til å virke, både det å kompilere kryssordene.

Men også det å finne synonymene seinere.

(For da måtte man liksom søke i de ferdige kryssord-filene da, som ble lagt inn i en matrise).

Og det å finne hvilke ruter, som var nr. 1, 2, 3, 4, 5, osv., i kryssordet.

Og så å få printet ut alt det her, på en måte, sånn at det så bra ut.

(Ved å bruke noe litt primitiv grafikk da.

Det vil si tegn fra ascii-tabellen.

Het det vel).

Og som fristet en til å løse kryssordet.

Det var mye å tenke på, på denne prosjektoppgaven.

Så jeg var vel kanskje litt anspent.

For jeg var vel ikke helt sikker på, om jeg kom til å få det her til å funke.

Så jeg var vel mest fokusert på det, om programmet kom til å funke, eller ikke.

Så det var kanskje derfor, at jeg endte opp med å gjøre en sånn stygg bommert da.

(Det er mulig).

Når det gjaldt fil-etternavnet, på en type av systemfiler, til det kryssordkompilator-programmet da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mye mer som hendte, i det andre og tredje året, som jeg bodde i Oslo.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle skrive mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

PS.

Jeg prøver å tenke på hva jeg kan sammenligne det med, at jeg oppfant kryssordkompilator-program.

Jeg tenker nå at det var nesten som da Gutenberg oppfant boktrykkerkunsten.

At istedet for at hver bok ble skrevet manuelt, så kan man trykke de.

Så jeg er kryssordenes Gutenberg, kan man kanskje si.

Noe sånt.

Så sånn er kanskje det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Kapittel 92: Ungbo

På Ungbo, (i Skansen Terrasse 23, på Ellingsrudåsen), så var det forresten sånn, at man hadde et møte, en gang, cirka annenhver måned vel.

For de fem som bodde der.

(Og hadde hvert sitt rom der da).

Og da kom det ei dame, på besøk, som jobba hos Ungbo, i Møllergata der vel.

For å lede møtet da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Vi fem som bodde der, (det var Per, Inger Lise, Wenche, Anita og meg), vi delte bad, stue og kjøkken da.

Og en bod og en gang.

Og en entre og et toalett, som var like ved entre-en der da.

Og en terrasse, som vendte ut mot en gangvei og en barskogkledd ås, (var det vel).

Noe sånt.

Så det var nesten som å bo på landet egentlig.

Men et sted på landet hvor det var bygget masse terrasseblokker da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Wenche og Inger Lise, de hadde også hver sin katt.

Wenche sin katt het Sara, som var en hunkatt da.

Og Inger Lise sin katt het Lambert, som var en kastret hannkatt, tror jeg.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

I tillegg til de som hadde hvert sitt rom der.

Så pleide også to svære karer, å henge der, dette første året, som jeg bodde, på Ungbo.

Det var typen til Wenche, og typen til Anita.

Typen til Wenche, det var en svær, rånete romeriking, som het Kjell Arild, tror jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Typen til Anita, det var en sværbygd kar, på kanskje 120-130 kilo, eller noe sånt.

Og som jeg ikke husker hva het, eller hva jobba med.

Men men.

Kjell Arild var vel arbeidsledig, mener jeg.

Hvis jeg skulle gjette, ihvertfall.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

På kveldene, så pleide jeg å sitte i stua der, på Ungbo, sammen med de her rølpete/rånete/tøffe folka da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og høydepunktet hver kveld.

Det var når 'Være verste år', kom på TV3, eller TV Norge, eller hvilken kanal det var på igjen.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Vi hadde Janco og MTV der, på den her tida.

Og jeg pleide ofte å se på 'Post Modern', på MTV, når det programmet var på.

Det var et program, (som gikk på søndager muligens vel), hvor de spilte masse alternativ rock da.

Men de andre som bodde der, de likte ikke band som de spilte der, som for eksempel Joy Division og 'Love will tear us apart'.

Men de, (det var vel Wenche som kritiserte den sangen vel), de likte mest heavy da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men jeg var jo vant, til å høre masse tøff musikk og.

(Som de nazi-banda, som søstera mi og Cecilie Hyde hadde 'hypet', (og ufarliggjort), det året, som jeg gikk på skole i Drammen.

Band som Nitzer Ebb og Front 242.

Og en kar ved navn Kenneth Ek, fra Drammen hadde jo tatt opp en kassett, med bandet Skinny Puppy, til meg.

En kamerat av Pia sin kjæreste, fra Åssiden vel, i Drammen, nemlig Thor Espen vel.

Og det var veldig tøff/rå/hard musikk da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så da Nine Inch Nails, med sangen 'Head like a hole', ble vist ganske mye, på MTV, høsten 1991 vel.

Så begynte jeg å digge den litt da.

(Jeg hadde jo også kamerater som Øystein Andersen, Glenn Hesler og Kjetil Holshagen.

Som hørte på Megadeath, osv.

Som også var veldig rå/hard musikk da).

Og da fikk jeg høre det, av hu Wenche, at jeg var egentlig den råeste av oss da.

For jeg likte ikke bare sånn 'pysete' musikk, men også rå musikk som Nine Inch Nails da.

Og når jeg dro på byen, (aleine, for Øystein og Glenn dro aldri på byen), så kom jeg ikke hjem før morgenen etter.

Sa Wenche da.

Jeg hadde nemlig funnet et nesten hemmelig sted, i Galleri Oslo, (på en stol i en av etasjene oppi der), hvor jeg kunne sitte og sove i noen få timer da.

Hvis jeg hadde mistet den siste nattbussen, eller noe).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Wenche viste meg også hvordan vaskekjelleren virka der.

Man måtte gå gjennom nesten utallige dører, under hele rekka med terrasseblokker der da.

Og man kunne bare vaske fram til klokken 20 vel.

Og det var vaskemaskiner, tørketrommel og sentrifuge-maskin der, i vaskekjelleren da.

Det var også et vaskerom på Ungbo, (ved siden av kjøkkenet der), men det ble ikke brukt.

I vaskekjelleren, så måtte man ha polletter.

Til vaskemaskinene og tørketrommelen da.

Disse kostet noen kroner stykket, og man fikk kjøpt de, hos vaktmesteren, i Skansen Terrasse da, som var et boligsameie, eller noe sånt, kanskje.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og man måtte henge en hengelås, på en tavle der vel, i vaskekjelleren.

For den tiden man ønsket å vaske klær på da.

Så det ble sjelden til at man vasket tøy mer enn en gang i uka der da.

Siden den vaskekjelleren ofte kunne være opptatt da.

(Ihvertfall på dagtid).

Seinere, (etter at jeg hadde bodd der noen år), så fant jeg vel ut, at man kunne vaske der, om kveldene ofte da.

For de fleste som bodde der, vaska på dagtid da.

Så etterhvert så ble det til at jeg ikke brukte vasketavla, men bare vaska når det var ledig der da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Wenche viste meg hvordan de forskjellige maskinene i vaskekjelleren virka da.

Og hu viste meg også veien bort dit da.

Hu fortalte meg også noe som jeg ikke hadde skjønt så mye av før vel.

Wenche sa nemlig at t-skjorter, sokker og bukser, skulle vaskes sammen.

På cirka 40 grader vel.

Og at håndklær og underbukser skulle vaskes sammen på cirka 90 grader vel.

Noe sånt.

Det var ihvertfall sånn jeg begynte å vaske klær da, etter at jeg flytta til Ungbo der da.

For det var to store vaskemaskiner, i vaskekjelleren der.

Så da fylte jeg en med 40 graders vask.

Og den andre med kokvask da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Etter at jeg hadde bodd på Ungbo der, i et par måneders tid vel.

Så tok plutselig Inger Lise inn TV-en sin, (en ganske stor TV, på 28 tommer kanskje vel), inn på rommet sitt.

Den TV-en hadde stått i stua der, så lenge jeg hadde bodd der.

Og jeg fikk ikke forklart grunnen, til at Inger Lise tok inn TV-en sin på rommet sitt da.

(Som var rommet nærmest stua der).

Men hu gjorde det da, og ble etter det, sittende ganske mye inne på rommet sitt der da.

Ganske ofte sammen med typen sin Per vel.

Men Per satt vel også en del i stua, mener jeg å huske.

Ihvertfall noen ganger vel.

Selv etter at Inger Lise tok TV-en sin inn på rommet sitt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Nå var det sånn, at jeg også hadde en TV, på rommet mitt.

Nemlig den Mitsubishi TV-en som jeg hadde kjøpt, på Spaceworld, på Risto-senteret, i Drammen, da jeg gikk i åttende eller niende klasse vel, og hadde fått stipend, fra Lånekassa, etter at Kjetil Holshagen hadde tipset meg om det, at det gikk an å søke om stipend, hvis foreldra ens førte opp en

ganske lav inntekt på selvangivelsen, (som faren min nok gjorde vel).

Så plutselig så smalt det, fra han typen til Anita, (den samme kvelden som Inger Lise tok TV-en sin inn på rommet sitt).

(Mens Kjell Arild også satt der, i stua på Ungbo).

At om ikke jeg kunne hente TV-en og videoen min, inne på rommet mitt.

(Det var den videoen, som jeg hadde kjøpt, høsten 1988, da Espen Melheim kjørte meg inn til Grunerløkka, på noe kveldssalg, i en el-butikk der, som het Aamo vel, like etter at jeg hadde begynt å jobbe på CC Storkjøp).

Og da syntes jeg ikke, at jeg kunne være kjip heller.

Jeg likte ikke tanken på at TV-en og videoen min, skulle stå ute i stua der, hvor alle de tøffe/rølpete/rånete folka satt da.

Men jeg syntes ikke jeg kunne si nei heller.

(Siden han typen til Anita spurte, mener jeg).

Jeg var en tynn kar, som veide kanskje 60-62 kilo.

Mens Kjell Arild og typen til Anita, de veide vel kanskje dobbelt så mye som meg, (eller noe), da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så jeg tok inn TV-en og video-en min, inn i stua der da.

(Men jeg lot stereoanlegget mitt stå igjen, inne på rommet mitt da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og han typen til Anita, han kom en seinere gang, ut fra rommet til Anita.

En gang mens Kjell Arild og jeg, satt og så på Våre verste år, eller noe sånt, vel.

(Anita, det var hu unge, sexy-e, slanke, lyshåra dama, fra Vestlandet, som flytta inn på Ungbo der, den samme uka som meg cirka vel.

Vi var på et sånt 'introduksjonsmøte' der, samtidig.

Og hilste på Wenche, Inger Lise og Per da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og da sa typen til Anita, til han Kjell Arild da.

(Mens jeg også satt i stua der, og ikke unngå å høre det som ble sagt da).

At, 'om du hadde visst hvor mange sex-stillinger, som Anita og jeg, har hatt nå'.

(Noe sånt).

Uten at vi i stua hadde hørt en lyd, fra all den her sex-en da.

I de par timene vel, som han typen til Anita var inne på rommet til Anita vel.

For hu Anita, hu satt ikke så mye i stua, som oss andre.

Hu satt vel etterhvert minst like mye inne på sitt eget rom vel.

Som var det rommet som var ved siden av mitt rom.

Og som Glenn Hesler seinere fikk, da han flytta inn på Ungbo der, i 1994, var det vel).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mye mer som hendte, det andre og tredje året, som jeg bodde i Oslo.

Og det tenkte jeg at jeg skulle skrive mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 93: Mer fra Ungbo

Jeg husker at han svære typen til Anita, pleide å chatte med typen til Wenche, (nemlig Kjell Arild), i stua, på Ungbo der.

Jeg husker at de diskuterte om hvor ofte jeg dusja.

(Bak ryggen min da.

Men jeg hørte kanskje hva dem sa, mens jeg dreiv med å steika noe pizza, eller noe, på kjøkkenet der da.

Noe sånt).

Typen til Anita sa vel at han dusja hver dag, (til Kjell Arild), tror jeg.

Og de sa vel at de ikke hadde merka noe til, at jeg lukta dårlig, eller noe.

'Han veier så lite', (eller noe), mener jeg at jeg overhørte, at han typen til Anita sa vel.

(For da mente han vel, at folk som veide lite, de lukta sjelden vondt da.

Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, når Wenche satt ved siden at typen sin, Kjell Arild, i den svarte skinnssofaen der, på Ungbo.

Og vi satt hele gjengen og så på TV da.

(Sikkert 'Våre verste år', som vanlig).

Så husker jeg det, at folk plutselig begynte å prate om, hva Wenche egentlig satt og holdt på med der.

For da hadde hu hadde nemlig sittet og kjælt med pikken til Kjell Arild, (utapå den stramme olabuksa hans). der.

(Mens vi alle satt og så på TV der da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Kjell Arild, han kunne noen ganger kanskje være litt vulgær.

Han nevnte en gang, (mener jeg å huske), at når han gikk i butikkene, så så kassadamene på pikken hans.

Og da svarte vel Wenche, at det var fordi at han gikk med så stramme bukser, (eller noe).

(Og hu sa det vel på en sur måte, mener jeg å huske.

Så hu mente vel kanskje at han spekulerte, på en eller annen måte da.

For å få damene kåte, eller hva det kan ha vært).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg hadde heller ikke merka selv, at jeg pleide å lukte så veldig vondt.

Kanskje fordi jeg var mest 'skinn og bein', eller hvordan man skal forklare det.

Jeg veide vel bare såvidt over 60 kilo.

En gang, det første året, som jeg bodde i Oslo, så møtte jeg Kenneth Sevland, på Oslo City, mener jeg.

Og da begynte han vel da å bable om en sang, av September When, som het 'bulemi', (mener jeg å huske).

(Som en vits da.

Sangen het jo egentlig 'bullet me').

Og det var kanskje fordi jeg var så tynn, tenker jeg nå.

Jeg gikk nok ned noen kilo, det året jeg bodde på Abildsø, hvor hun husvertinnen ikke tålte matlukt.

Men så gikk vel opp noen kilo igjen, tror jeg, det året, som jeg leide hos Arne og Mette og dem, på Furuset.

Men jeg var fortsatt flau over at jeg var så pinglete, (ihvertfall sammenligna med de andre kara, som pleide å henge, på Ungbo, i Skansen Terrasse 23 der, på Ellingsrudåsen).

Så de gangene Wenche og dem, pleide å spørre meg, om hvor mye jeg veide da.

Så pleide jeg å svare 68 kilo vel.

Men det var fordi jeg var så flau, over hvor lite jeg egentlig veide.

Egentlig så veide jeg nok bare noe sånt som 62-63 kilo, dette tredje året, som jeg bodde i Oslo.

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men etter det første året, som jeg bodde i Oslo, så tror jeg at veide nede i 58-59 kilo, på det laveste.

(Mener jeg å huske fra badevekta, til bestemor Ågot, en gang.

Men det var vel omtrent det samme som jeg veide, det siste året, som jeg bodde på Bergeråsen og.

Da veide jeg vel kanskje noen kilo mer enn det.

Kanskje 62-63 kilo, (da og).

Noe sånt

Så det var ikke _så_ mange kilo, som jeg gikk ned, det året jeg bodde på Abildsø.

Men jeg veide ganske lite, når jeg flytta til Oslo.

For jeg hadde jo bodd alene, fra jeg var ni år, på Bergeråsen, og jeg var sent i puberteten, og hadde aldri trent noe vekter, eller noe sånt.

(For jeg mangla lyst/ork, til å trene vekter.

Selv om faren min spurte om jeg ikke ville trene på det samme treningsstudioet, som der Jan og Viggo, (Snoghøy/Snowhill), trente, en gang).

Og spiste ikke så mye proteinrik mat, som biff osv., som bygger muskler da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men jeg husker at jeg leste mye til eksamenene, på NHI, våren 1992.

Og da ni-leste jeg da.

For jeg hadde jo jobbet mye med det kryssordprogrammet og også jobbet mye på OBS Triaden.

Og da gikk jeg bare ned på Torgbua, for å handle mat, husker jeg.

(Istedet for å gå på Prix, ved Ellingsrudåsen t-banestasjon der da.

For det var cirka ti minutter å gå vel.

(Mens til Torgbua så tok det bare cirka et par minutter å gå da).

Og det kunne også være en stressende opplevelse, å handle der, (på Prix da).

For folk utafør butikken og folk som jobba inne i den butikken, de ville gjerne observere deg da, og prate dritt om deg, bak ryggen din da.

Så da var det kanskje mindre slitsomt, å handle på Torgbua.

Den Prix-butikken, på Ellingsrudåsen-senter, (eller hva det senteret, (som egentlig bare er noen få butikker), heter igjen), det var ikke min favorittbutikk, akkurat.

Selv om jeg kunne handle der en gang i blant.

Hvis jeg hadde fri fra både NHI og OBS Triaden, en dag, for eksempel.

Og det ikke var søndag, for da var jo Prix stengt.

Men på søndager så ville jeg nok gå en tur til Torgbua, ihvertfall da, og kjøpe aviser, røyk, cola og godteri da og kanskje en burger eller en Grandiosa, hvis jeg ikke hadde noe mat på Ungbo da.

Noe sånt).

Selv om det var rimelig dyrt der.

Men jeg ville spare tid da.

Og var vel sliten, etter å ha lest, til eksamener, natt og dag nærmest, i en uke, eller noe da.

Noe sånt.

(Eller om det var kryssordprogrammet, som jeg dreiv med).

Og da merka jeg plutselig, at det lukta vondt av meg, (sånn harskt/ramt, eller noe), under arma da.

Og det hadde jeg vel ikke merka før, tror jeg.

Så da skjønnte jeg at jeg trengte å ta en dusj da.

Og det gjorde jeg da.

Og da hørte jeg at Kjell Arild og typen til Anita snakka om meg, bak ryggen min igjen da.

For da sa han ene, at nå hadde han lukta, at det lukta vondt av meg da.

(Mener jeg ganske bestemt, at jeg hørte da).

Så hvor ofte jeg dusja, det prata de her to 'kjempene', ganske ofte om, kunne det nesten virke som, for meg da.

For hva jeg overhørte, noen ganger, hva de snakka om, i stua der da.

For disse to kara, de hadde jo ikke rom, på Ungbo der.

Men de satt mye i stua der da.

Uten damene sine ofte.

Om kveldene da.

Så det var nesten som at de bodde der, (vil jeg si), Kjell Arild og han typen til Anita da.

(Siden de satt omtrent hver kveld i stua der, på Ungbo, i flere måneder da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det hendte at Anita, typen hennes, Wenche og Kjell Arild, pleide å gå ut, i Strømmen.

(Som ikke lå så langt unna.

Siden Ellingsrudåsen ligger helt øst i Oslo kommune da, på grensa til Lørenskog.

Og Ellingsrudåsen, Furuset og Høybråten, disse stedene, de sogner liksom til Lørenskog mye da.

Siden mange som bor på disse Oslo-stedene, de jobber i Lørenskog da, (som jeg gjorde, et par år), har jeg lest i en lokalavis, (var det vel), en gang da, mens jeg bodde, på Ellingsrudåsen).

Og da ble det bråk, en eller to ganger vel.

(Noe sånt).

En gang så hadde det visst blitt noe skriverier, i en lokalavis, ute i Romerike der, om et slagsmål, som han typen til Anita, hadde vært involvert i da, (mener jeg å huske, at de her folka prata om da, i stua på Ungbo der, i dagene etter denne episoden da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Wenche, hu hadde også en bror, som var yngre enn henne vel.

Han var på besøk, på Ungbo, noen ganger da.

Og han hadde vært på sykehus.

Og det var et vanlig tema der, på Ungbo, å prate om hvor pinglete jeg var.

Så da han broren til Wenche ble spurt om, hvor tynn han var, etter at han kom ut av sykehuset.

(For dem hadde snakka om at han var så tynn da).

Så svarte han 68 kilo.

Som var den vekten som jeg pleide å si der, at jeg veide da, når det ble tatt opp, at jeg var pinglete.

Så da ble det jo som en vits omtrent.

At han broren til Wenche veide 68 kilo, når han var skikkelig tynn da.

Men at han veide mer igjen, etter at han var på sykehuset da.

Så da ble det jo sånn, i stua der, at dette ble som noe morsomt, på min bekostning da.

Siden det hadde blitt prata om, hvor tynn og pinglete, som han broren til Wenche, hadde sett ut, da han veide 68 kilo.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Søstera mi Pia, hu flytta jo til Oslo, den samme sommeren, som jeg flytta inn, på Ungbo der.

Pia bodde i et bofellesskap, i Gamlebyen, i Oslo.

I Arups gate, mener jeg at det het der.

De hadde noen svarte gardiner, (eller ihvertfall noe tøy av noe slag), foran vinduene, (mener jeg å huske).

Og de andre som bodde der, det var vel Monica Lyngstad, fra Røyken og Glenn fra Røyken, blant annet vel.

Pia lånte noen penger av meg, like etter at hu flytta til Oslo.

Nemlig 500 kroner, (var det vel).

Siden jeg jobba på OBS Triaden da, og fikk studielån, osv.

Og på Ungbo, så var det sånn, at jeg hadde vaskeuke, (det vil si at jeg måtte vaske gulvene, på fellesarealene der), hver femte uke.

Så jeg avtalte da med Pia.

At hu kunne slippe å betale tilbake de 500 kronene.

Hvis hu istedet vaska for meg, på Ungbo.

Og da ble vi enige om at Pia skulle få 100 kroner, avslag i gjeld, hver gang hu vaska der da.

(Så ble det sånn, at vi møttes noen ganger også, etter at hu flytta til Oslo, tenkte nok jeg da).

Så Pia pleide å dukke opp der, på Ungbo, i Skansen Terrasse 23, hver femte søndag da, fra høsten 1991.

(I cirka et halvt år da).

For å vaske gulvene der da.

Jeg mener at Wenche, (var det vel, hvis det ikke var Inger Lise), hinta litt om, at søstera mi ikke vaska helt ordentlig vel.

Jeg prøvde å få hu Wenche, (var det vel, som tok opp dette), til å klargjøre dette litt.

Men hu sa bare, 'hvis hu vasker ordentlig så'.

Når spørsmålet var, om det var greit, at søstera mi vaska, for meg, de gangene, som det var min tur, til å vaske der.

Men det ble ikke sagt noe mer.

Men det var noe sånt ymting/klaging, av noe slag da, på noe da, skjønte jeg.

Men hva det gikk på, det veit jeg ikke.

For jeg klarte ikke å få noe klart svar, fra hu Wenche da.

Dette ble som noe veldig vage greier, som jeg ikke klarte å få til å bety noe som helst egentlig.

Men Wenche, (må det vel ha vært), hu tok opp noe da.

Med meg da, mens søstera mi vaska der, en gang, da.

Men hva hu tok opp, det forstod jeg ikke helt nøyaktig.

Men det veit hu kanskje selv.

Hva hu tok opp, det forsvant vel i en sky, av 'Kvinner er fra Venus'-vaghhet, eller noe sånt, kanskje.

Så sann er nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det skjedde også en del fler ting, det andre og tredje året, som jeg bodde, i Oslo.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 94: Enda mer fra Ungbo

Av Magne Winnem, så fikk jeg en innflyttingsgave, da jeg flytta inn på Ungbo, husker jeg.

Og det var et tremåneders-abonnement på Dagsavisen.

(Enda jo både Winnem og jeg hadde vært på kurs og jobba, (med råd under finpussinga av programmet, før valget i 1991), for Unge Høyre, i Høyres Hus, i Stortingsgata.

Dagsavisen var jo bare Arbeiderbladet som hadde skifta navn.

Men men).

Men Winnem sa vel at det var fordi abonnementet var så billig vel, (eller noe).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Hvis jeg husker det riktig, så kunne det hende, at Magne Winnem og dama hans Elin, kunne være på besøk hos meg, på Ungbo.

Men det var vel ikke så ofte kanskje.

Jeg var vel like ofte på besøk hos dem da vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Øystein Andersen og Glenn Hesler, var også en del på besøk hos meg, på Ungbo.

Oftere enn Winnem vel.

For eksempel, så mener jeg å huske det.

At en gang, som søstera mi Pia, vaska for meg, på Ungbo.

Så var Glenn og Øystein på besøk hos meg der.

Muligens sammen med Bengt Rune og Kalle, fra Biljardhallen, på Skårer.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men de besøkene, til Øystein og Glenn, de kunne noen ganger også inneholde dramatikk.

Det var en TV-serie, som gikk på NRK, på lørdagene, (var det vel), på den her tida.

Og den TV-serien, den ville Glenn Hesler så gjerne se da.

Ble det prata om, mens han og Øystein Andersen og jeg, var ute og kjørte et sted da, i bilen til faren til Øystein vel.

Og da sa vel jeg, (som kanskje var litt selskapssjuk), at vi kunne se det TV-programmet, hjemme hos meg, på Ungbo.

Også dro vi til Ungbo da.

Og når vi tre, satt i stua der, og så på det programmet.

Så dukka Wenche opp der, og ville se på et annet TV-program da.

Og da var jeg liksom 'gentleman' da, og sa at det var greit.

Men da klikka Øystein og Glenn.

De ble drit forbanna på meg.

De bare reiste seg opp og dro derfra.

Og de starta etter dette en slags boikott av meg.

Det vil si at de ikke ville ha noe med meg å gjøre.

I et halvt år, eller noe, etter dette.

Og Magne Winnem, han hadde jo fått seg dame, (Elin fra Skarnes).

Så da hadde ikke jeg egentlig ikke noen kamerater, i store deler, av dette første året, som jeg bodde på Ungbo.

Så jeg ble jo deppa, og hadde problemer med døgnrytmen, osv., husker jeg.

Jeg klarte ikke å komme meg opp tidsnok, til forelesningene, på NHI, (husker jeg. Ihvertfall ikke i perioder, når det var mørkt ute, osv).

(Jeg husker at noen dager, så var det eneste jeg gjorde, å dra til ICA, på Tveita, med T-banen, for å handle der.

For jeg var ikke så glad i den den Prix-butikken, som var på senteret, på Ellingsrudåsen der.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så jeg gikk inn i en depresjon, må jeg nok si.

Så i årene etter dette, så tenkte jeg enkelte ganger sånn, om høsten.

At nå må jeg passe meg, så jeg ikke går inn i en sånn fæl depresjon igjen.

For disse månedene, det var en ganske tung og fæl tid, husker jeg.

(Den siste tiden som jeg gikk på NHI.

Ihvertfall vintermånedene, av det skoleåret).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og jeg hadde også en konflikt, med bestemor Ingeborg, (som da bodde i Stavern), dette skoleåret.

For jeg hadde så mange fag, som jeg måtte klare, på NHI.

(For jeg hadde vel et fag ekstra og, som jeg ikke hadde tatt, det første året, på NHI.

Noe sånt).

Så jeg spurte bestemor Ingeborg, i noen brev, om jeg kunne få noen penger av henne, i støtte, siden dette var det siste året mitt, som student.

Men det ville hun ikke gi meg da.

Hu mente at jeg måtte spørre faren min.

Men det ville jeg ikke, etter det som hadde skjedd, når Pia sa det, da jeg bodde på Abildsø, at faren min hadde sagt det, at han ikke trodde at det var meninga, at han skulle betale husleia, hver måned.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men jeg husker det, at jeg viste Øystein og Glenn, et brev, fra bestemor Ingeborg, en gang, på Ungbo der.

Og at jeg klagde til Øystein og Glenn, på bestemor Ingeborg da, siden hu ikke ville gi meg noen penger, for å hjelpe meg, dette siste året, som student da.

Men de svarte vel ikke, hva de syntes selv, om dette brevet.

Men jeg viste dem et av de brevene, ihvertfall.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En annen lørdag, (eller egentlig natt til søndag), så satt Glenn, Øystein og meg, i stua på Ungbo der.

Og spilte black-jack, som vi alle tre hadde dilla på, (må man vel si).

(Glenn og Øystein ga meg liksom en 'hjemmelekse', en gang, at jeg måtte lære å stokke kortstokken, på en sånn spesiell, kul måte, (som jeg ikke tror jeg klarer å forklare).

Og da lærte jeg meg det, en gang, som jeg satt aleine hjemme, på Ungbo der vel.

For å liksom prøve å imponere Øystein og Glenn da.

Eller for å vise at jeg klarte å stokke kortene sånn jeg og.

Eller for å se hva de ville si kanskje, hvis jeg lærte meg å stokke kort på den spesielle måten, som de prata om).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men det som skjedde da, det var at i 3-4-tida kanskje, en natt til søndag.

Mens Øystein, Glenn og jeg, satt og spilte black-jack, om mynter.

(Hele kvelden/natta da).

I mangel av noe bedre å gjøre, må man vel si.

Jeg var vel selskapssyk kanskje.

Jeg var ikke så fan av å spille black-jack liksom.

Men det var artigere enn å sitte aleine hjemme liksom.

Noe sånt tenkte jeg vel.

Vi tre var liksom en gjeng da.

Og noen ganger så dreiv vi med ting som jeg syntes var artig.

Som Trivial Pursuit.

Og andre ganger så dreiv vi med ting som jeg syntes var, (mer eller mindre), døvt.

Som Street Fighter-spilling, eller biljard, for eksempel.

Det var vel mest Øystein og Glenn som fikk vilja si vel.

Vi dro jo aldri ut på byen og sjekka damer og drakk øl, for eksempel.

Noe vi vel hadde gjort, hvis jeg fikk bestemme, (for å si det sånn).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Men mens vi satt der da, i stua på Ungbo, en natt til søndag, Øystein, Glenn og jeg.

Så kom plutselig Wenche inn døra.

Og hadde med seg en hardbarka MC-kar.

I 40-50-åra vel.

For Wenche dro noen ganger på en MC-klubb, som lå nede ved Alfaset, (eller noe sånt), vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og han MC-karen, han gikk inn i stua da.

Men han var jo ikke min kamerat liksom.

Og Øystein og Glenn, de sa ikke noe.

Og jeg sa heller ikke noe da.

For Wenche presenterte ikke han MC-karen da.

(Før hu og han gikk inn på rommet hennes da.

For å ha sex da sikkert.

Vil jeg nok ganske sikkert tippe på.

Jeg tror ikke at de skulle se på frimerkesamlingen hennes akkurat, hvis jeg skulle tippe, ihvertfall).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og noen uker/måneder etter det her.

Så ble det vel slutt mellom Wenche og Kjell Arild, mener jeg.

Jeg spurte vel da Wenche, om de ikke var et par lenger.

Og da svarte Wenche det, at, 'det har vært problemer mellom Kjell Arild og meg, i det siste, noe du kanskje har merka'.

Noe sånt.

(Og dette sa hun ikke på en trist måte.

Men med en glad eller likegyldig/overfladisk tone, må man vel si).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg kan også ta med om Magne Winnem sin 22-års-dag, i januar 1992.

Han jobba jo da som butikksjef, på Rimi Munkelia, på Lambertseter.

Og jeg hadde vært invitert dit, for å se på butikken, en gang.

Winnem stod i brusavdelingen, like etter inngangen der, og spurte om dette ikke så fint ut der.

Jeg jobba jo på OBS Triaden, som kanskje var et av Norges fineste hypermarked, (med marmorgulv, osv.), så jeg svarte vel ikke så mye, tror jeg.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Den lørdagen, som bursdagsselskapet til Magne Winnem var.

I leiligheten over Rimi Nylønde det, på Lambertseter.

Så jobba jeg hele dagen, på OBS Triaden, husker jeg.

Når jeg kom på jobben der, så gikk jeg av bussen, på den siden av Triaden-senteret, som vendte mot Hydro-Texaco-stasjonen, på Rasta der, husker jeg.

Og da gikk jeg inn i senteret, den inngangen som også vendte mot den bensinstasjonen da.

Og så gikk jeg ned en trapp, som kanskje var en branntrepp, eller noe.

Og så var jeg like ved garderobene, til OBS Triaden der da.

Jeg behøvde vel bare å trykke en kode, på en dør, eller noe sånt, tror jeg.

For å komme meg inn til den gangen, der hvor spiserommene, garderobene og kontorene, osv., på OBS Triaden lå da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og på veien, da jeg gikk gjennom Triaden-senteret der, før jobb.

Så gikk jeg forbi en dyrebutikk, husker jeg.

Og de hadde tilbud på gullfisker, eller om det var slørhaler, som tante Tone, hadde vært så glad i, på Bergeråsen, på 80-tallet.

Så da Magne Winnem hadde bursdag, så visste ikke jeg, hva jeg skulle kjøpe.

Men jeg prata med Helene, som var kassaleder fortsatt da, (på OBS Triaden).

I januar 1992 da.

Om at jeg skulle kjøpe en sånn gullfisk, i pausen da.

Også kjøpte jeg en sånn gullfiskballe og en gullfisk da, til Magne Winnem da, i spisepausen min, på OBS Triaden der da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

For Magne Winnem var vel ikke ordentlig sammen med Elin enda da, tror jeg.

For han hadde vel nettopp flytta inn, i Nylænde der vel.

Så det er mulig at dette var innflyttingsfesten, til Magne Winnem.

(Og ikke 22-års-festen).

Det skal jeg ikke si helt sikkert.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Jeg tenkte vel sånn, at hvis Winnem hadde en gullfisk der, så ble han ikke så alene, i leiligheten sin da.

Så jeg visste ikke det da, at Elin Winnem skulle flytte inn der.

(Mer eller mindre, ihvertfall).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg tok T-banen, til Brynseng vel, etter jobben da.

Og så Lambertseterbanen, til Lambertseter da.

Og det første som skjedde, da jeg kom inn døra, hos Winnem der, i Nylænde da.

Det var at Tim Jonassen, fra Gjerdes Videregående.

Han sa, når jeg kom inn døra der, at, 'det er jo bare Erik jo'.

På samme måte som hu jenta, på festen hans, i Hyggen, russeåret vårt, hadde sagt, om Tim selv da.

At, 'det er jo bare Tim jo'.

Iløpet av den festkvelden, i Hyggen, en gang da.

Så da ble jeg litt sur husker jeg.

For sånn var jeg ikke vant til at folk prata til meg da.

Det var omtrent som å få en på trynet, husker jeg.

Og uten at jeg skjønner hvorfor Tim var så nedlatende da.

Men da var jo hele kvelden ødelagt, må man vel si.

Før den hadde begynt.

Så det var litt lavmål, må jeg nok si.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så det at jeg hadde kjøpt gullfisk, det var det ingen som syntes at var morsomt da.

Sånn som jeg husker det, ihvertfall.

De andre som var på festen.

Det var vel Andre Willassen, Elin Zahl Kristiansen, (het hu vel da, hu som heter Elin Winnem nå, som jeg også har kalt Elin fra Skarnes, tidligere i denne boken).

Også var det Tim da, og meg.

Og det var også en leder, i Unge Høyre der.

Han fortalte det, at han hadde ansatt ei dame, hos Høyre.

For hu hadde vært så god i 'Word Perfect', som han trodde, at hu hadde skrivi, på søknaden sin da.

Men så så han det seinere, (fortalte han), at det var 'World Perfect', som hu hadde skrivi da.

Så han måtte jo ha vært blind omtrent nesten.

(For å være litt slem).

Hvis han ikke køvda da.

Han Unge Høyre-lederen.

Som var en ganske glatt type med blond sleik vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Dessuten så var det en distriktsjef i Rimi der, på den festen.

Som het Knut Mørk vel.

Han var en høy og stille kar, (sånn som jeg husker det, ihvertfall).

Så det var ikke sånn at vi også fikk høre noen historier fra Rimi der.

Det var bare den historien fra Unge Høyre, som jeg husker, fra den festen.

Eller vorspielet, (må man vel nesten kalle det), så havnet vi på byen da.

Og om ikke dette var en dårlig nok kveld for meg, fra før av.

Så ble det straks verre.

Vi tok taxi ned til Oslo Sentrum da, (var det vel).

Og i gågate-delen, av Karl Johan, så møtte selskapet min søster Pia.

Som gikk oppover Karl Johan, sammen med en blond ung mann, (som jeg tror at må ha vært Glenn fra Røyken, fra bofelleskapet hennes).

Og Pia fikk han blonde gutten til å tigge penger.

Han gutten var kanskje full eller dopa.

Jeg la noen mynter jeg hadde, oppi hva det var igjen, som han gutten samla inn pengene i.

Mens jeg prata noen ord med Pia da.

For jeg klarte ikke helt å koble det her.

Men jeg var bare glad for å møte noen kjente, (nemlig søstera mi), da.

Som ganske nylig hadde flytta til Oslo da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

De andre i selskapet, de stakk fra meg, mens jeg prata med søstera mi da.

Jeg tenker nå, at de kanskje hadde prata om meg, før jeg dukka opp, på festen der.

Om at jeg hadde flytta til Ungbo, osv.

Og at det ble prata negativt om meg der kanskje da.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

For Elin fortalte meg det, at alle på festen bare hadde stikki av, (uten å gidde å vente på meg da, mens jeg prata med Pia), bortsett fra Magne Winnem, (og vel henne selv), da.

Så sånn var det.

Så det var kanskje sånn, (for noen), at det var som at jeg hadde fått en sykdom fra bibelen.

Nemlig spedalskhet.

Siden jeg bodde på Ungbo.

Hva vet jeg.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men som jeg har skrevet om tidligere, i denne boken, så var det sånn, at det var bare tilfeldig, at jeg flytta inn, på Ungbo.

Det var fordi at det ikke ble noe av, at jeg skulle bo sammen med de to Rimi-damene, på Grunerløkka.

Og fordi at Mette Holter maste sånn på meg, om å flytte ut, fra der jeg leide av henne, og Arne Thomassen.

Og fordi, at jeg så noen Ungbo-plakater, på T-banen da.

Så Ungbo, de var i det åpne markedet, må man vel si.

Siden de hadde plakater på T-banen, og sånn, da.

Så for meg, så virka ikke det her med Ungbo så dramatisk da, hvis jeg skal være ærlig.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Selskapet til Winnem, vi endte vel opp på Tut og Kjør, eller et av de andre stedene, i Kirkegata der, husker jeg.

Jeg husker at ei dame, med flosshatt, (eller noe), gikk rundt der, på det ganske lille stedet, som vi var på der da.

Så det var litt spesielt, husker jeg.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Men hvorfor Pia tvang en gutt, til å tigge, (sånn som jeg skjønnte det, ihvertall), i Karl Johan, en lørdagskveld.

Det veit jeg ikke.

Men sånn var det ihvertfall.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var også en del mer som hendte, det andre og tredje året, som jeg bodde, i Oslo.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

PS.

Tim Jonassen, han fortalte vel det, på den her festen.

At han og faren hans, hadde begynt sportsbutikk, på Aker Brygge.

Og at de også hadde begynt en Norway souvenir-butikk, på Galleri Oslo.

Hvor de hadde ansatt en kar, som solgte souvenirene da.

Og, 'han ordner regnskapet og alt mulig han', sa Jonassen da, husker jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

PS 2.

Og en gang, et par år etter det her.

Som jeg gikk gjennom Galleri Oslo.

På vei hjem fra militæret, (på dimmedagen kanskje, for da tok jeg en buss, husker jeg).

Så så jeg at Tim, faren vel og han som jobba der, (en eldre kar da), stod i den butikken da.

Og de skulle vel legge ned den butikken da, skjønte jeg.

For den gikk sikkert dårlig da.

Kunne jeg vel tyde på ansiktene deres, sånn cirka, vel.

(Hvis jeg skulle gjette, ihvertfall).

Jeg er ikke sikker på om Tim kjente meg igjen.

Men jeg syntes at dette var pinlig, så jeg bare gikk forbi da.

For døra til butikken var stengt da.

Men jeg så de her folka, gjennom et glassvindu da, var det vel.

Og Tim prata på en streng måte, til han eldre karen, syntes jeg, at det så ut som, da.

Mens han hadde på seg en rar hatt, på hodet da.

Så om Tim var homo?

Siden jentene i Hyggen, kunne prate så nedlatende om han, på festen hans, osv.

Og jentene i klassen vår, på Gjerde, de gjorde også et poeng av, en gang, at Tim klypte seg så ofte, husker jeg.

Men han har jo samboer og sånn nå så.

Så han er kanskje bare original eller snobbete, og at det er derfor at han hadde på seg en sånn rar hatt/lue da, i 1993, eller når det var, som jeg tilfeldigvis så den her episoden, (eller scenen), da.

Hva vet jeg.

Så sånn er det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Kapittel 95: Mer fra det andre og tredje året som jeg bodde i Oslo

En gang, sommeren eller høsten 1991, så husker jeg at jeg satt på en trikk, som kjørte over Jernbanetorget, i retning av Grev Wedels Plass.

Jeg hadde antagelig vært på besøk hos søstera mi, i Arups gate, i Gamlebyen.

På trikken, så satt søstera mi Pia og ei pen brunette, som jeg tror het Siri.

Siri kom med en kommentar, som jeg angrep da.

Og da svarte hu Siri, at 'ja, nå hørtes jeg vel ut som en FRP-er'.

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så dette var ikke sosse-jenter, dette var frike/sosialist-jenter.

Og vi endte opp på Last Train, i Universitetsgata.

Sikkert fordi at søstera mi ville dit.

Siden hu kjente både hu Siri og meg da.

På Last Train, så traff vi faktisk han høye friken, fra det første året, som jeg gikk på NHI.

Han høye som jeg også hadde truffet på Sugarcubes-konserten.

Og som var sammen med hu pene blondinna, som han hadde med seg da.

Vi fire ble sittende ved et bort, midt inne på Last Train der da.

Det her var en torsdagskveld vel.

Han høye friken forklarte at han ikke var sammen med hu pene blondinna lenger da.

(Når jeg spurte da).

Men han forklarte ikke hva som var grunnen til bruddet.

Vi hadde det vel hyggelig, må man vel si.

Vi drakk øl, og hu pene, unge brunetta Siri, hu beinflørta med meg, hele kvelden, husker jeg.

Under bordet på Last Train der da.

Så jeg tok ikke den siste T-banen hjem, til Ellingsrudåsen.

Men jeg tog det siste lokaltoget hjem, (som gikk en time eller to seinere vel), til Haugenstua stasjon.

Også gikk jeg i 20-30 minutter kanskje, for å komme meg hjem, til Ellingsrudåsen der da.

Og da sa han friken 'nei', husker jeg.

(Noe sånt).

Når jeg skulle dra.

(For han ville vel ikke at jeg skulle dra, tror jeg).

Men jeg skulle jo på jobb, på OBS Triaden, dagen etter.

En fredag vel.

Og på fredager så jobba jeg fra 10-21 fast, (mener jeg at det kan ha vært).

(Noe sånt).

Siden jeg studerte så ville jeg jobbe lange vakter i helgene, for å tjene litt penger da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Så det ble litt dumt kanskje da, å forlate hu pene brunetta, og han friken og søstera mi, på Last Train.

Men jeg kjente ikke alle de folka, som bodde, i det bofellesskapet, til søstera mi, i Arups gate der.

Så jeg hadde ikke så lyst til å sove over der akkurat.

Jeg husker hvordan det gikk, når jeg sov over hos Pia sin venninne, Cecilie Hyde, under Svelvikdagene, sommeren 1989.

(Som jeg har skrevet om i Min Bok).

Da sa Cecilie Hyde at bestemora hennes skulle vekke meg, (sånn at jeg rakk jobben, på CC Storkjøp, dagen etter), men det skjedde ikke.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så jeg tok 'the last train' hjem fra Last Train da, kan man vel si.

For så å gå opp hele den ene dalsida, av Groruddalen, opp til Ellingsrudåsen da, fra Haugenstua.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Når det gjaldt det kryssordprogrammet mitt, som jeg lagde, på NHI.

Så var det rektor Ole Øren, som var ansvarlig, for det faget.

(Som het O39/49 vel).

Og jeg hadde derfor ihvertfall et møte, om det prosjektet, med Ole Øren.

Ole Øren var redd for at det prosjektet skulle bli 'bare tull', (mener jeg å huske at han sa).

Og jeg var ung og syntes at det var flaut, å ha møter, med Ole Øren.

For han dreit seg ut så mye, under den åpninga, av NHI sine nye lokaler, på Helsfyr, (i begynnelsen av dette skoleåret).

Og jeg syntes at han var rimelig nedlatende, i det møtet da, som vi hadde, i begynnelsen av dette skoleåret.

Jeg syntes at det var flaut, å ha Ole Øren, som rådgiver da, (for å si det sånn. For de fleste andre hadde eksterne oppdragsgivere, så jeg syntes det ble kjedelig, å bare ha møter med Ole Øren

liksom).

For han var samtidig ansvarlig for faget da.

Så jeg droppa å ha noen møter med Øren, om dette kryssordprogrammet da.

Jeg tenkte ved tilbake, på tiden, som guttunge, da jeg bodde alene, i Leirfaret 4B, på Bergeråsen.

Og dreiv med programmering, (på fritiden).

Jeg hadde ikke hatt noen rådgiver da liksom.

Så jeg syntes kanskje ikke at jeg trengte å ha noen rådgiver nå heller da, når jeg skulle lage kryssordprogram.

Jeg var kanskje også litt redd for at Ole Øren ikke skulle skjønne noe, av min programmering.

For han kunne kanskje virke litt sånn brå, (eller hva man skal si), i det møtet, som jeg hadde med han, husker jeg.

Så jeg bare droppa de møtene, med Ole Øren, men jeg leverte et ferdig kryssordprogram da, i tre-fire eksemplarer vel.

(Sånn som NHI ønsket at man skulle levere den oppgaven da.

Til hun Kari vel, som jobba i resepsjonen der).

Og jeg hadde også skrevet noe dokumentasjon, på programmet.

(Som jeg leverte sammen med koden til programmet og en eller flere disketter da).

Hvor jeg forklarte hvor lang tid programmet cirka brukte, på å kompilere et kryssord, (av den og den størrelsen), da.

Og jeg hadde vel også eksempler, på ferdige kryssord, med i den dokumentasjonen, som jeg leverte inn.

(Hvis jeg husker det riktig, ihvertfall).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Etter at hu Anita, fra Vestlandet, flytta ut fra Ungbo.

Så flytta Ali, (het han vel), fra Somalia, inn, på det gamle rommet hennes.

(Som var vegg-i-vegg med mitt da).

En gang, så satt Ali og jeg, i stua der, på Ungbo, husker jeg.

Noen hadde lagt en pornofilm, i stua der.

Man kunne se at det var en pornofilm, siden en del av kassetten var i rød plast.

(Noe som jeg vel ikke har sett hverken før eller siden vel.

Men så hadde jeg ikke sett så mange pornofilmer heller, på den her tida.

For det var ikke så mange butikker, som solgte pornofilmer, på Bergeråsen, akkurat).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Ali og jeg, vi ble enige om å kikke litt på den pornofilmen, på videospilleren min da, (som fortsatt stod i stua der, sammen med TV-en min).

Så kom Wenche inn i stua, mens jeg satt i sofaen, og Ali satt i en stol der, på den andre sida, av salongbordet der, da.

Og da skrudde jeg av pornofilmen.

Og Wenche lurte på hva vi så på da.

Men jeg svarte vel bare at vi så på TV, eller noe.

Så sånn var det.

Også lo vel Ali og jeg litt da, av Wenche, når hu gikk ut av stua igjen da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Wenche hu gjorde en gang en rimelig rar ting, husker jeg.

En gang, (en lørdagskveld vel), som jeg kom hjem fra jobben, på OBS Triaden.

Så ga Wenche meg nøkla til bilen hennes, når jeg kom inn av døra, på Ungbo, der.

Og sa at jeg kunne få kjøre bilen hennes ned til parkeringsplassen.

(Fra der den stod, rett utafor inngangsdøra, til blokka, hvor Ungbo holdt til, i underetasjen der da).

Jeg hadde jo hatt kjøretimer, i Drammen.

Og jeg hadde jo kjørt både faren min og Magne Winnem rundt i fylla, ved to forskjellige

anledninger.

(Som jeg har skrevet om i Min Bok 1 og 2).

Så jeg bare tenkte at jeg fikk vel ikke være feig.

Det var vel et år, eller noe, siden jeg har kjørt bil, sammen med Mette Holter, (i bilen til Arne Thomassen vel, som han en gang viste meg hvordan han skifta dekk på forresten, i kjelleren, under blokka de bodde i, på Furuset).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg begynte vel å rygge ned mot parkeringsplassen der da.

Og jeg var litt sliten, etter en lang dag, på OBS Triaden.

(Jeg hadde vel jobba i ferskvaren, (hvor jeg var ganske ny da), tror jeg).

Og jeg hadde jo ikke kjørt rundt på borettslaget der før.

Så jeg klarte å kjøre feil, husker jeg.

Og ned en gangvei der da.

(For jeg var vel ganske sliten da).

Og nesten under en gangbro og vel.

Og da skjønnte jeg etterhvert at jeg hadde kjørt på en gangvei da.

Da våkna jeg vel litt.

Også måtte jeg rygge, i mørket, opp en bakke, som var en gangvei og da.

Så det var litt komplisert, husker jeg.

Men det gikk greit da.

Bilen til Wenche var ikke så veldig stor, det var en bybil av noe slag da.

Muligens en Golf, kanskje.

(Men det skal jeg ikke si helt sikkert).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En annen gang, like etter at jeg hadde begynt å jobbe, i ferskvaren, på OBS Triaden.

Så var jeg så sliten, etter å ha stått hele dagen, i ferskvaren der.

Så jeg stappa beina mine oppi en bøtte, med varmt vann, for å ta et fotbad.

Mens jeg satt og så på TV, på Ungbo der, etter jobben.

Også kom Kjell Arild og Wenche og en eller to til inn i stua der vel.

Og da måtte jeg unnskyldte meg, syntes jeg, siden jeg satt der og tok et fotbad da.

Kjell Arild sa at det var greit, for mora hans pleide også å gjøre det, som han vel sa.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Etter den episoden, med hu jenta, som skada seg, når jeg rydda handlevogner, på OBS Triaden der.

Og etter at de gamle sjefene mine der, (kassalederne Helene og Carmen, osv.), slutta der.

Så syntes jeg at det virka som, at jeg lå litt tynt an der etterhvert liksom.

Jeg tenkte sånn, at det ville vært for flaut, hvis jeg mista jobben der.

Så derfor tenkte jeg sånn, at jeg måtte liksom skjerpe meg litt da, og bli litt mer profesjonell da.

Så derfor begynte jeg å dusje hver dag, og sånn, husker jeg.

Sånn at folk skulle få mindre å angripe meg for da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men jeg dusja ikke om morgenene, sånn som jeg begynte med, etter militæret.

Men jeg dusja om kvelden da, før jeg la meg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men før dette, så pleide jeg ikke å dusje så mange ganger i uka.

Kanskje en eller to ganger i uka bare.

Men jeg begynte ihvertfall å dusje hver dag da.

(Eller ihvertfall før hver dag jeg skulle jobbe).

For jeg var så trøtt, om morgenene.

Så jeg orka ikke å stå opp så tidlig, at jeg rakk å dusje, før jobben.

Så derfor ble det sånn, at jeg heller dusja hver kveld da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Wenche jobba også med å arrangere Tupperware-party-er, husker jeg.

Jeg hadde ikke noe interesse, av å være med, på et sånt møte.

Så jeg takket 'nei', og sa vel at jeg skulle jobbe, eller noe, vel.

Men Ali fra Somalia, han hadde visst misforstått da, ifølge Wenche.

For jeg husker det, at hu Wenche nevnte for meg, at Ali hadde trodd, at hu Wenche hadde invitert han med på party.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt en del mer, som skjedde, det andre og tredje året, som jeg bodde i Oslo.

Og dette tenkte jeg, at jeg skulle skrive mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 96: Enda mer fra det andre og tredje året som jeg bodde i Oslo

Da jeg var yngre, så var det liksom Kevin Keegan-look-en, med mørkt, krøllete hår, som var moderne.

Og Ole Tonny Bergum, i klassen min, han hadde mørkt hår, og tok permanent, en gang, mens vi gikk på ungdomsskolen, husker jeg.

Før han seinere døde i en bilulykke, mens jeg gikk russeåret på Gjerdes Videregående, husker jeg, at Christell fortalte meg, i vannsengbutikken, til faren min og Haldis, i Drammen.

Og i Oslo, så pleide jeg å klippe meg, hos en frisør som faktisk var ganske kjent.

Fant jeg ut i avisene, osv.

For han hadde vunnet en million, (var det vel), i TV-programmet Casino.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og mens jeg jobba på OBS Triaden, husker jeg.

Så ville jeg også ha en sånn Ole Tonny/Kevin Keegan-frisyre da.

Men jeg ble frarådet, av frisøren, å både farge håret mørkt og ta permanent, (husker jeg).

For det ville bli ganske drastisk da, mente han.

Så jeg bare farga håret mørkt da.

Og damene på jobben, på OBS Triaden de lurte da, husker jeg.

Om det var glansvask, osv.

Noe det ikke var da.

Og jeg husker at Fanney og Liss vel babla om at jeg var kjekk nå også, men på en annen måte, (eller noe).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men det å farge håret mørkere.

Det var noe jeg bare gjorde en gang.

Fordi jeg prøvde å finne på noe kult da.

Men det var kanskje ikke så vellykka.

Det er mulig.

Jeg fikk ikke snøret i bønn, hos noen damer, mens jeg bodde på Ungbo, ihvertfall.

Skansen Terrasse 23, det var jo langt ute i skogen.

Og helt i utkanten av Oslo.

Så det var umulig, (må man vel si), å få med damer hjem dit, fra byen da.

Jeg klarte ihvertfall ikke det.

Det hadde nok vært enklere, hvis jeg hadde fått plass i en Ungbo-leilighet, på Vålerenga, som jeg egentlig ville da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

På NHI, dette andre året, så hadde vi noe gruppearbeid, i et eller annet fag.

En på gruppa, det var en kar, med mørkt hår, som alltid gikk med en hvit genser, som det stod 'Where's the beach' på, husker jeg.

En annen på gruppa, han het Ulv, husker jeg.

(Altså ikke Ulf, men Ulv).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

NHI hadde bytta tekstbehandlingsprogram, fra da de var på Frysja.

Så jeg måtte lære meg et tekstbehandlingsprogram som het Ami, (eller noe), husker jeg.

Og i et annet fag, så ble jeg bare plassert på gruppe, sammen med en eller to andre.

Og jeg fikk ikke vært med på gruppearbeidet.

For jeg hadde dårlig døgnrytme og var deprimert og lei da.

Så jeg kom meg ikke alltid på skolen da.

Og hadde også mye annet å gjøre.

Men disse folka var greie da, og skreiv på navnet mitt, på oppgaven, selv om jeg ikke hadde fått gjort noe arbeid da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, det første året, som jeg bodde, på Ungbo.

Så satt jeg og så på Headbangers Ball, på MTV, (var det vel).

Av en eller annen grunn.

Jeg var ikke så inne i heavy, men hadde begynt å høre litt på noen litt rolige Guns & Roses-sanger, som Estranged og November Rain.

Etter å ha blitt litt påvirka av tremenningen min Øystein vel.

Men jeg venta kanskje på at Post Modern skulle begynne, eller noe.

Men plutselig så dukka det opp den rå sangen, på MTV.

Og det var Nirvana, med 'Smells like teen spirit'.

Og jeg ble hekta etter å ha sett den første visningen vel, av den sangen, på MTV.

Og dro ned til Oslo Sentrum, og fant den CD-en i en plateforretning, i den gata som går mellom Storgata og Oslo City.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så prata jeg med Glenn og Øystein da, om Nirvana.

Og de hadde hørt om Nirvana fra tidligere faktisk.

(Siden de var musikk- og heavyfriker da, må det vel ha vært).

Men de digga ikke det bandet så mye da.

Og noen måneder seinere, så kom det fra Glenn og Øystein, at Bengt Rune og dem hadde begynt å digge Nirvana da.

Så jeg var tidlig ute med å digge Nirvana, må man vel si.

Og det ble litt rart, for jeg digga dem jo i noen år vel.

Så da trodde vel folk, at jeg digga dem, fordi at de var populære kanskje, etterhvert.

Hva vet jeg.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

På NHI så gikk det også en kar, fra Nord-Vestlandet vel, som var god på programmering.

Han jobba også på en prosjektoppgave, og lagde et program, som hadde sånne menyer, som kom ned på skjermen, osv., når man trykka på den øverste menyen da.

Dette var en kar med mørkt, krøllete hår og tre-dagers skjegg vel.

Og han jobba faktisk også på Skårer, (sånn som meg).

Han jobba på den Rema-en, som lå ved siden av Biljardhallen der, ovenfor Triaden-senteret da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og jeg husker at han som jobba på Rema, han sa til meg det, en gang, at jeg ikke kom til å klare det, å få trinn to, av kryssordprogrammet, til å fungere.

Nemlig den delen, som fant synonymene, osv., (i kryssord-matrisen), etter at programmet hadde kompilert kryssordløsningen da.

Men det klarte jeg etterhvert.

Det var egentlig nesten plankekjøring, iforhold til å finne kryssordløsningene, mener jeg.

Men det var litt kronglete likevel.

Men det var bare nokså komplisert tabell-programmering, mener jeg.

For dette var ikke noe med algoritmer.

Det å finne ferdige kryssordløsninger, det involverte jo også en algoritme, som jeg liksom måtte 'trimme' da, for å få den til å fungere effektivt.

En algoritme som også brukte random, sånn at den ikke skulle oppføre seg helt likt, hele tiden, for da ville den omtrent alltid gå inn i en 'blindvei', i kryssordet da.

Og alle kryssordene ville vel eventuelt også blitt like.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg husker også at jeg fikk noen av de som bodde på Ungbo.

(Om det var Wenche?).

Til å prøve å løse, de ferdige kryssordene, som kryssordprogrammet mitt lagde da.

For jeg var litt usikker på, om de kryssordene, kom til å være veldig kjedelige.

Siden et dataprogram, (og ikke et menneske), hadde lagd dem.

Men de var visst helt greie, de kryssordene.

Selv om de ikke var så store da.

Mener jeg å huske, at tilbakemeldingene, fra de Ungbo-folka, gikk på da.

Så sånn var vel det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

OBS Triaden, ble liksom mer og mer tatt over, av Forbrukersamvirket i Lillestrøm.

De nye uniformene, som vi fikk, da OBS Triaden åpnet, like før jul, i 1990.

(Nemlig den uniformen som hadde blå bukser, hvite skjorter, slips og blå blazere).

Den uniformen, den ble byttet ut med røde kjeledresser, husker jeg, et drøyt år senere vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

På OBS Triaden, så begynte det også etterhvert å jobbe, ei dame, som bodde på Lindeberg, (eller noe), vel.

Lindeberg, det var T-banestasjonen etter Furuset, når man tok T-banen ned til sentrum.

Så hu bodde altså ikke så langt unna der jeg bodde da, nemlig på Ellingsrudåsen, (som også grensa til Furuset).

Dette var ei som ikke var den vakreste dama, som jobba på OBS Triaden der kanskje.

Hu hadde kommunefarget hår og litt kviser vel.

Men hu var hyggelig da.

Hu var venninne med hu veldig naturlige, som jeg har skrevet om før, i Min Bok 2, som hadde sex med han 'Nille-sønnen', på det julebordet, som var på det forsamlingshuset, i Rasta, i desember 1991 vel.

Og en gang, så satt hu med kommunefarget hår og hu veldig naturlige, de satt på den samme bussen, som meg, hjem fra jobben.

Og de skulle ha ost og vin-party, (eller noe), hjemme hos hu med kommunefarget hår da.

Og de spurte om jeg også ville komme.

Men det orka/gadd jeg ikke, for å være ærlig.

To sånne naturlige/grå-e damer.

Som var unge og ganske veldreide vel.

Men det var noe som gjorde at jeg ikke orka det.

Uten at jeg helt klarer å sette fingeren på det.

Det var vel kanskje det at jeg ikke likte hu veldig naturlige så bra.

Jeg syntes vel at hu ble litt for naturlig kanskje, (dette var jo like etter 80-tallet), for å si det sånn.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Inger Lise, som bodde på Ungbo, hu hadde ei søster, eller noe, som var lesbisk, husker jeg.

Og en gang, så møtte jeg henne, på veien, bort til T-bane-stasjonen, på Ellingsrudåsen.

En lørdagskveld vel.

Og da så hu nesten ut som en gutt/mann husker jeg.

Hu hadde frisert seg for å se ut som en gutt/mann da, synes jeg at det virka som.

Og hu gikk der også sammen med dama si da.

Utafor Skansen Terrasse 23-blokka der da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, så hadde Inger Lise, (var det vel), overnattingsgjester der.

De skulle sove over i stua der.

Og Inger Lise sa fra på forhånd da.

Og de var der vel hele dagen, mener jeg.

Så etter at de hadde stått opp, så prata jeg litt med dem da.

Hu unge dama, hu var døv, visste det seg.

Og jeg hadde jo ei kusine, (nemlig Lene), som også var døv, (og jeg hadde jo gått på døvekurs, på Bergeråsen, på 80-tallet), så jeg tenkte at jeg kunne prøve å prate litt med hu døve da.

Og hu var veldig flink til å prate, sammenlignet med Lene, vil jeg nesten si, (for å være litt slem mot Lene da).

Jeg spurte hu døve hva hu ønsket å jobbe med, i fremtiden, osv.

Hu ville 'jobbe med hendene', sa hu, (der hu satt, i den tidligere nevnte svarte skinnssofaen, på Ungbo da, mens typen hennes, som var hørende, også satt der, selv om han vel ikke sa så mye, sånn som jeg husker det).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var også en del mer som hendte, de tre første årene, som jeg bodde, i Oslo.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 2.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

PS.

En gang, så traff jeg forresten hu med det kommune-fargede håret, som jobba på OBS Triaden, på T-banen, på vei hjem, en dag, som jeg hadde vært nede og besøkt søstera mi, i bofelleskapet hennes, i Arups gate.

Det kan ha vært den gangen, som jeg ringte på der.

Og som søstera mi kom ut.

Og så sa hu vel bare 'hei', eller noe, også gikk hu inn igjen.

Og så måtte jeg stå, utafør inngangsdøra deres, og vente, i 10-15 minutter, før Pia kom tilbake, og slapp meg inn.

Så hva Pia gjorde da, det veit jeg ikke.

Men jeg har lurt på det mange ganger.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

PS 2.

Det blei visst røyka en del hasj, i Arups gate der.

Mener jeg at Pia fortalte.

Og hu sa også det, at folka blei så godtesjuke, når de røyka hasj.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

PS 3.

Før det hadde gått et år vel.

Så gikk det bofelleskapet til søstera mi og dem, nedenom og hjem.

Han Glenn fra Røyken, han hadde visst solgt platene sine, osv., mener jeg at ble sagt.

Og søstera mi, hu flytta inn, på barnehagen hvor hu jobba.

Nemlig Tussebo Barnehage, som lå like ved Smestad vel.

Og var eiet av han i Fremskrittspartiet, som har lapp over øye.

Axel og jeg, var og besøkte Pia en gang, husker jeg, mens hu bodde på Tussebo Barnehage der.

En søndag da, (eller noe).

Vi tok trikken opp dit, sammen med Pia, (var det vel).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

PS 4.

Jula 1991, så skulle Pia og jeg, være hos bestemor Ågot, på Sand.

Pia ringte meg, på jobb, på OBS Triaden, og det var mulig, at det ble noe rabalder, på grunn av det.

At kassalederne ikke likte at jeg fikk telefon der, (eller noe).

Men det var jo bare for å avtale om hvor jeg skulle være julaften.

(Noe som var forskjellig fra år til år, for meg, på den her tida).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

PS 5.

NSB-toget, som gikk til Sande stasjon, ble forsinka, på julaften.

Så bussen til Sand, hadde kjørt.

Men en ungdom, skulle ta taxi, til Berger.

Så jeg gjorde som skikken var, i Oslo, og spurte om det var greit at jeg slang meg med drosjen, og spleisa på regninga.

(Hvis ikke så hadde jeg måttet gå nærmere to mil til Sand da.

Noe som var litt i meste laget vel).

Det viste seg at han som hadde bestilt drosjen, det var en Jebsen-sønn vel.

Muligens lillebroren til Thomas Jebsen, som jeg spilte fotball sammen med, på Berger IL, på 80-tallet.

Farmora mi hadde jo jobbet for Jebsen, som tjenestepike, før, under og etter krigen da.

Og taxien kjørte innom det huset, som liksom ligger ned mot fjorden, på Berger gård sin eiendom der da.

Der Thomas Jebsen pleide å bo vel.

Jebsen-sønnen, han hadde stått ute, i Oslo, og solgt juletrær, kunne han fortelle.

Og han gikk jo av drosjen ved Berger gård sin eiendom, nede ved fjorden der da.

Og jeg tok drosjen videre bort til bestemor Ågot, på Sand, da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

PS 6.

Vi fikk ikke noen julegave, fra OBS Triaden, jula 1991.

Det var vel fordi at økonomien var dårlig, tror jeg.

Men da var det sånn, at kassaleder Helene og assisterende butikksjef Claus.

(Hvis jeg husker det riktig).

De spleisa på noen sånne kunstige juletre-figurer, til oss medarbeiderne da.

Som de betalte fra sin egen lomme da.

Og som jeg lurte litt på, siden det var litt som noe juggel da, må man vel si.

Men det var jo snilt at de kjøpte julegaver, fra sin egen lomme, det må man jo si.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Kapittel 97: Terningmoen

Mer som hendte, det første året, som jeg bodde på Ungbo, det var det, at den første dagen, når jeg flytta inn der.

Så skulle Per i butikken, (på Prix vel), og jeg husker at jeg ba han kjøpe med Per margarin, eller et annet slag, (siden jeg jobba i Coop selv antagelig, så visste jeg om det slaget da).

'Meg margarin', sa Per da.

Men det hadde jeg ikke tenkt på at Per het det samme som den margarinen, når jeg sa det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Per hadde også en far, som jeg så en gang, eller noe.

Og han hadde visst tuta på meg, ved NHI der, en gang.

(Ved Grenseveien, eller noe, der vel).

Og da hadde jeg ikke kjent han igjen da.

Så det fikk jeg høre, av faren til Per, neste gang han var på Ungbo da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Inger Lise og Per, de hadde også et brudd der.

Og da ble Per sammen med ei ung, pen blondinne, for ei natt, (var det vel).

Og hu lå over der da, (på Ungbo), gjorde faren til Per et poeng av da.

Før Per ble sammen med Inger Lise igjen da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Per og jeg vi diskuterte damer.

Per hadde sansen for damer i 30-40 åra.

Men det hadde ikke jeg, husker jeg.

(Kanskje bortsett fra kassaleder Helene, fra OBS Triaden).

Jeg sa at jeg syntes at yngre damer var mest tiltrekkende.

(Jeg var kanskje litt påvirka av han bestyreren, på lageret, på Hageselskapet.

Han fra Fredrikstad som sa at gamle damer var som tørre kvisthøl.

Noe sånt kanskje).

Men da sa Per at ei dame som jobba i en butikk, et sted han leverte Nordfjord Kjøtt-varer da, var ei av de fineste damene, som han hadde sett.

(Noe sånt).

Selv om hu var i 30-40 åra da.

(Mens jeg kanskje heller likte damene som var i slutten av tenårene eller i 20-årene da.

Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Per prata også om en gang, som han hadde vært på noe slags sex-messe, i Danmark.

Og at han hadde sett en mann der, som leide ei dame, rundt i et bånd, etter noen lenker, som var festa i kjønnsleppene hennes, (husker jeg).

Der hu gikk naken omkring da.

Noe sånt hadde jeg ikke hørt om før, på begynnelsen av 90-tallet, husker jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Kjell Arild, (typen til Wenche), han spurte og grov og ville vite, når jeg sist hadde sex, og sånn, da.

Men jeg syntes at den åpne sex-preikinga, den ble litt vulgær kanskje.

Så jeg nøyde meg vel med å si, at jeg hadde hatt sex, (og ikke var jomfru liksom da).

Og jeg nevnte vel ikke at jeg hadde hadde hatt sex, med Ragnhild fra Stovner, for eksempel, tidligere det samme året, (i 1991 da).

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Og da begynte Kjell Arild, å mobbe meg litt, husker jeg.

Og sa en vits til meg, en gang, når jeg kom hjem fra jobben, (eller noe), da.

At, 'har du hørt om han som hadde gått så lenge uten å ha sex, at han ble kåt av å være på rekeparty?'

Noe sånt.

Og da svarte Wenche, (som også var i stua der da), at 'du er jo vulgær', til Kjell Arild da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang så fortalte Wenche meg, at det var ganske lydt der, mellom rommet mitt og badet.

Så hu hadde kanskje hørt at jeg runka, eller noe, en gang, i senga mi da.

Hva vet jeg.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

En annen gang, så stod Wenche, (som var ei litt rund/kraftig blondinne, som nok veide adskillig kilo mer enn meg), og liksom bydde seg fram da, i en neglisje, eller noe, i døra til rommet sitt da.

En kveld, som jeg var på do, eller noe.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Når jeg måtte på do, om kvelden, så oppførte jeg meg vel, som da jeg bodde på Bergeråsen og i Larvik, under oppveksten.

Nemlig at jeg bare gikk i underbuksa, når jeg måtte på do da.

Og en gang, så hadde Wenche og Kjell Arild og dem, fest i stua der.

Og det var kvelden før en helligdag.

Som kristi himmelfartsdag, eller noe.

Men jeg skulle på varetelling, på OBS Triaden, morgenen etter.

Så jeg gikk i underbuksa ut i stua der da, og spurte om de kunne være litt stille, siden jeg skulle på jobb dagen etter da.

Og da sa Kjell Arild at det var pinseaften eller kristi himmelfartsdag, (eller noe), dagen etter da.

Men OBS Triaden, de skulle ha varetelling da.

Antagelig siden det var problemer med økonomien der.

Så skulle de ha en ekstra varetelling der da, eller noe.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Kjell Arild ga meg også skryt for stereoanlegget mitt en gang vel.

At det var fin lyd på det, (eller noe).

Mener jeg å huske.

Jeg pleide å spille et sånt program der, på den six-pack-cd-spilleren, som jeg hadde kjøpt av tremenningen min Øystein Andersen, året før da.

Med Nitzer Ebb, (som Pia og Cecilie Hyde hadde hypet, det siste året, som jeg bodde i Drammen), Nirvana, Teenage Fanclub, (med 'Star Sign'), osv.

(Mye musikk jeg hadde hørt på Post Modern og sånn da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg kjøpte også cd-singler med band som Ride, mener jeg å huske, dette siste året, som jeg gikk på NHI da.

På Akers Mic.

Noe sånt.

Og også en cd-singel med et grønt bilde, på coveret, av et band som het Curve vel, og hadde kvinnelig vokalist, (hvis jeg husker det riktig).

Noe sånt.

Og den kjøpte jeg i en pause i forelesningene en dag vel, på NHI.

Også lå den framme, på pulten min, i et friminutt, eller noe.

Og da var det noen studenter der, som kommenterte det, husker jeg, bak ryggen min da, mens jeg gikk ut for å ta meg en røyk, eller noe, i friminuttet der da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og jeg begynte også å digge en sang, med Carter the Unstoppable Sex-Machine, som het 'After the Watershed', vel.

Samt en sang av the Charlatans, som het 'The only one I know', vel.

(Og også St. Etienne, som jeg også så på Post Modern da, med en sang som het 'Only Love Can Break Your Heart', vel).

Sanger som dette.

Som jeg kanskje hadde sett på Post Modern da.

Pia likte bandet Neds Atomic Dustbin, på den her tiden, husker jeg.

(Eller om det var sånn, at hu nevnte det, at de hu bodde sammen med, i Arups gate, (eller noe), hørte på det her bandet.

Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Før jeg dro i militæret, i juli 1992, så spurte jeg hun nye kassalederen, på OBS Triaden.

Om det var greit, at jeg jobba der, i ferier, fra militæret.

Og det var greit da, sa hu.

(Dette var ei lyshåra dame, i 20-årene vel.

Som hadde jobba på OBS Lillestrøm, (før hu begynte på OBS Triaden), tror jeg).

Elin fra Trøndelag, hu sa også til meg, at 'jobber du her ennå?'

En en de siste månedene, før jeg dro i militæret da.

Mens hu var innom OBS Triaden en gang, mens hu hadde svangerskapspermisjon vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Dagen før jeg skulle i militæret, så hadde jeg fri, husker jeg.

Jeg var litt nervøs, siden jeg skulle i militæret.

Jeg hadde jo bodd for meg selv, siden jeg var ni år, (ihvertfall de fleste årene, før jeg leide av Arne og Mette, og før jeg bodde på Ungbo der).

Så jeg var ganske selvstendig da.

Og ei venninne av Pia vel, (fra Arups gate kanskje), hadde sagt til meg det, at militæret, det var Norges største barnehage.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så jeg var nok ikke noe lystig, når jeg dro på besøk til Arne, Mette og Axel, dagen før jeg skulle i militæret.

De hadde forresten da flytta, fra Høybråtenveien, og bodde da, på Vestre Haugen.

I en lignende terrasseleilighet der.

Ikke så langt fra Haugenstua da.

I det samme borettslaget vel, som de hadde bodd, da Pia og meg, besøkte dem, mens vi gikk på ungdomsskolen vel, (på midten av 80-tallet da), som jeg har skrevet om, i Min Bok.

Den gangen som Arne, Mette, Axel, Pia og jeg, gikk opp til Furuset-senteret, på lørdagen, og gikk på burgerrestaurant der, osv.

Men jeg måtte liksom snakke med noen da, før jeg dro i militæret da, syntes jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Mette Holter sa forresten, en gang, at det ble så stille, (eller om det var 'kjedelig', som hu sa), etter at jeg flytta til Ungbo.

Ikke vet jeg om det var positivt eller negativ ment.

For Mette Holter kan vel være litt spydig noen ganger kanskje vel.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Magne Winnem og Andre Willassen, de ble med meg ut, på noe slags drikkelag, i Oslo, lørdagen før, at jeg dro i militæret.

Vi var på Manhattan, (var det vel), i Karl Johans gate der.

Og Willassen spurte meg hvilken våpengren jeg skulle være i, under førstegangstjenesten.

Jeg svarte at jeg skulle i infanteriet da.

(Som Forsvaret ville at jeg skulle dra i.

Selv om jeg hadde søkt på samband vel.

Siden jeg ikke fant EDB, på skjemaet, fra Forsvaret).

Og da svarte Willassen det, at infanteret, det var det tøffeste da.

Så det var kanskje derfor at jeg ikke var så høy i hatten, før jeg skulle i militæret.

Siden jeg var en ganske tynn, ung mann, på et par og seksti kilo da.

Så jeg forestilte meg det, at militæret nok ville bli litt krevende.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg hadde også hengt sammen med Øystein og Glenn, ute i Lørenskog, en helg, like før jeg skulle i militæret.

Vi hadde vært hjemme hos Øystein, og spilt black-jack da sikkert.

Før vi dro en tur, på Statoil, på Robsrudjordet der.

(En gåtur på 15-20 minutter kanskje, fra der Øystein bodde.

Jeg vet ikke hvorfor vi gikk dit, men dem var kanskje ikke så glad i å kjøre bil da, for både Øystein og Glenn hadde lappen og bil da).

(Men dette var en varm sommerkveld da, husker jeg, forresten).

Og Øystein han sa til meg, noe sånt, som at jeg nok ikke kom til å klare militæret.

Og da ble jeg litt sur, (husker jeg), for jeg hadde liksom prøvd å psyke meg opp litt, for å prøve å klare militæret da.

For jeg hadde jo utsatt det et par ganger, siden jeg syntes at jeg var for tynn, til å dra dit, osv.

(Og skyldt på studiene mine på NHI da).

Og på Bergeråsen, (hvor jeg var fra), så var man vel liksom ikke kar da, hvis man ikke klarte militæret.

(Mener jeg å huske, at praten gikk i, under oppveksten der, osv).

Så det ble til, at Øystein og jeg, vi avtalte å ha en løpekonkurranse der da.

Vi skulle se hvem som klarte å løpe fortest, tilbake til huset til Øystein og dem igjen.

Fra like etter Statoil-en der da.

(Vi starta vel fra mellom Statoil-stasjonen der og Lørenskog togstasjon, mener jeg.

Så vi skulle liksom løpe neste hele veien, som gikk mellom Lørenskog togstasjon, og Hanaborg togstasjon da.

En strekning på en drøy kilometer kanskje da.

Noe sånt).

Og jeg vant da.

Jeg løp hele veien, fram til døra, til Øystein og dem.

Mens Øystein tapte da.

Og han gikk vel bare de siste hundre meterne, og chatta med Glenn Hesler vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Magne Winnem hadde jo allerede vært i militæret, et år eller to, før meg.

Og han sa til meg det, at i militæret, så var alt gratis.

Så jeg burde prøve å få med meg mest mulig, av det som var gratis, (som mat og sånn), mens jeg var der da.

Så en gang så tok jeg alt for mange vårruller, (som jeg pleide å spise noen ganger, på den her tida, for å få avveksling fra Pizza Grandiosa), i kantina, på Terningmoen, husker jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Faren min, han hadde også gitt meg noen råd, (på sin kanskje noe messende måte, eller hva man skal kalle det), en stund, før jeg skulle i militæret.

Jeg husker ikke akkurat når han sa det her.

Men faren min sa det, at jeg burde ikke melde meg frivillig, til noe.

Når troppsbealet spurte etter frivillige da.

For da han hadde vært i militæret, (han var i ingeniørvåpenet vel), så hadde befalet alltid brukt den samme fyren, som frivillig, hele tiden.

'Hvor er han lille lyse', hadde de visst sagt hele tiden, befalet til faren min da.

Så de hadde altså en soldat, som alltid måtte være frivillig der da.

(Skjønte jeg på faren min da).

Så faren min sa altså at jeg ikke måtte melde meg frivillig da.

I en slags monolog omtrent, som han hadde vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så en dag, i slutten av juli, i 1992, så satt jeg meg altså en morgen, på et tog, fra Oslo S, da.

Som skulle i retning av Elverum da.

Hvordan det gikk, i infanteriet, i Geværkompaniet, på Terningmoen, i Elverum, det tenkte jeg at jeg skulle skrive mer om, i Min Bok 3.

Så sånn er det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det er fortsatt en del fler ting, som hendte, i de tre årene, før jeg dro i militæret, som jeg ikke har fått skrevet om ennå, i Min Bok 2.

Og de tingene, de tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i noen ekstra-kapitler, på slutten av Min Bok 2 da.

For jeg har notater liggende, på et par forskjellige steder her, på rommet mitt, hos MAS, her i Liverpool.

(Hvor jeg bor nå, etter at jeg ble kasta ut, fra hostellet, i Sunderland, i januar.

(Nå er det i begynnelsen av april, i 2012, forresten)).

Så det blir nok enda noen få kapitler, av Min Bok 2 da.

(For det kan jo også tenkes at jeg kommer på noen fler episoder og, som jeg ikke har fått med enda, fra den her tiden).

Så jeg skal se om jeg klarer å få skrevet disse siste kapitlene, av Min Bok 2, innen ikke alt for lang tid.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.